Рік І. - 1 КВІТНЯ 1933 - Ч. 1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Лист Всч. о. Делярого. — 2) Нашим дорогим братям Українцям в Канаді. — 3) Голос Ізбавителя. — 4) Пресвятая Богородице спаси нас! — 5) Перше св. Причастя славного музика. — 6) Мудрий молодець. — 7) Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник
видають монахи св. Ізбавителі.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Місіонарів Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Квітень Ч. 1. 1923.

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

ЛИСТ ВСЕЧ. О. ДЕЛЯРОГО ПРОТОІГУМЕНА МІСІОНАРІВ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ ДО ОСНОВАТЕЛІВ ЦЕГО МІСЯЧНИКА і ДО ВІРНИХ.

Велику потіху мені справляє, що можу поручити маленьку часопись, котру мають намір видавати для Вкраїнського народу в Канаді Отці нашого Чина Святого Ізбавителя. Довго вже бажав я такого діла, але на жаль ріжні перепони та обставини не-

позваляли того діла довести до доброго кінця.

Вже давно працюю в Канаді і кождий знає, що моїм бажанням і стримліннєм було і є, як найскорше післати межи Вкраїнський нарід рідних місіонарів, щоби могли з більшим успіхом працювати над спасеннєм своїх рідних.

По довгім чеканню та пожадана хвиля прийшла. Вже рік тому О. Йосиф Бала вернули зі старого краю а цего року приїхали О. Іван Бала, брат О. Йосифа і О. Степан Бахталовський, славний місіонар в Галичині. Вони будуть давали місії, але щоби успіхи були тривалі, хочуть видавати часопись «Голос Ізбавителя». Вона мов вічний місіонар буде несла науку Ісуса Христа по хатах в містах і степах розлогої Канади.

Прийміть це письмо від своїх рідних місіонарів, най небуде ні одної хати без свого місіонара. Давайте цю книжку до рук своїх дітий, щоб незабули вони за віру своїх батьків, щоб єї навчились, єї шанували та передали колись своїм дітям.

Добре письмо в хаті, лучше чим приятель. Най цей Місіонар буде благословенсьтвом у вашій хаті та нехай причинить ся до Божої слави.

Нашим дорогим братям Українцям в Канаді.

Вже появилась наша, або скорше Ваша, часопись. Бож це для Вас, Дорогі Братя в Канаді, вона появилась. Це Ваша часопись та одиноко для Вас посвячена.

Вже від довгого часу була вона предметом наших горячих бажань, ми непожалували жадної жертви, жадного труду, щоби она появилась між Вами.

Вона буде для Вас тим, що голосить її назва: Голосом Ізбавителя, бож вона буде Вам повторяти науку Ваших Отців, тих висланників Ісуса Христа в Його св. Церкві, в цих розбурханих часах, коли сатана з більшою скаженістю і завзятіще чим колибудь, працює, щоби зробити марною і непожиточною Дорогоцінну Кров Господа нашого Ісуса Христа, котру Він з такою любовю проляв за нас на хресті.

Ся Часопись буде продовжати спасительну працю Ваших місіонарів. Вона передасть Вам під іншим видом їх науку і поможе Вам в той спосіб лекше та відважніше ступати правдивою дорогою, котра веде до Бога.

Однак на тім неограничаються великодушні стремління нашої скромної часописі. О ні, вона знає, що в глубині Ваших душ спочиває дорогий спомин старої вітчини, дорогої Галичини, святої Землі, де спочивають Ваші предки, і де неоден з вас стрінув би ще свого батька, сестру або навіть може діда, що за старенький, щоби перебути всі труди дороги, що провадить до Канади.

Завдяки нашій часописі, Ви будете мали богато новинок, що пригадувати вам муть сільце де ви перебули молоді літа свого життя, дорогі церковці ваших сіл. І коли в часі довгих вечерів, серед Канадийської зими будете сиділи коло огню та читати нашу часопись, Вам будеся здавало на хвилю, о дорога хвиля, що Ви сидите коло іншого огни-

ща, при котрім Ви грілись за молодих літ, коло дорогих родичів, що тепер спочивають глубоко в землі в старім краю, та ожидають там великого дня воскресення.

При помочі цеї часописі ми хочемо звязати між собою всі Українські кольонії Канади, щоб Ви знали все, що Ваші братя зробили та роблять для своєї віри. Їх терпіння, їх поступ, їх розвиток, одним словом все, що може Вас цікавити особливо під зглядом народним.

А за це все, чого домагаєся від вас ця часопись? О, вона бажає так мало. Тільки, щоби Ви стали її апостолами і пропагаторами. І так, дорогі Братя, Ви поширите знання та любов Ісуса Христа і Марії, котрі не бажають нічого, лиш спасення душ.

Зробіть це отже, зробіть з любови до Ісуса і Марії, зробіть це з любови для душ, а «Голос Ізбавителя» в імени Ісуса і Марії обіцяє Вам Їх особливше благословенство на землі а відтак і в небі.

А тепер іди, дорога, мала часописе, іди всюда, до найбідніщих, до найдальших хат. Іди та розсівай слово життя. Іди, стань горушним зерном, з котрого виросте дерево вічного життя.

Іди, дорога часописе, та стань ревним апостолом дітий нашого народу в Канаді.

Заряд.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ.

«КОЛИ БИ ТИ ЗНАЛА ДАР БОЖИЙ.»
(Йоан 4, 10.)

Два тисячі літ минає від тої хвилі, коли на далекім сході, в долині ріки Йордану в перший раз залунав голос великого пророка, св. Йоанна Хрестителя; «Приготуйте дорогу Господню, простуйте Його стежки.» Його могучі слова поривали до глубини серця грішників і витискали з їх очий слези щирого покаяння. Цей щирий жаль приготовляв їх душі до щирого приняття Господа нашого Ісуса Христа, котрому св. Йоан простував дорогу в серцях людий. І внедовзі потім загомоніли по цілій св. Землі пориваючі слова Бого-Чоловіка; через три роки серед зною, в холоді і голоді та серед ріжних терпінь проповідував Він людям своїми Божественними устами, і Його дивно солодкі слова чарівною силою притягали товпи народу. І проповідали тоті святі уста, доки сили стало; доперва там, на Голгофті заляті мученичою кровю, замовкли вони серед невисказаної муки.

А на що це все? На що це пониження самого Бога, що став чоловіком, на що ці всі терпіння, і ця страшна, ганьбляча смерть?

Св. Йоанн Богослов, котрий лучше чим хто будь посідав знання Божих таїнств, дає нам відповідь на це питання: «Бо так полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоби кождий віруючий в Нього, непогиб, а мав життя вічне.» То значить: Бог дав нам Ісуса Христа, шоб Він своїм життям, своєю наукою, своїми терпіннями та своєю смертю

нас спас.

А хибаж це все, що Бог з непонятної любови до наших душ зділав, щоби їх спасти, хибаж це все є найясніщим доказом, що спасенне нашої душі є найважніщою справою цілого нашого життя, всего нашого істнування. І наколиб ми посідали всі богацтва, всі розкоші і всю славу цього світа, а навіть всю вселенну, якої око не є в стані обняти, це все небулоб нічим в порівнанню зі спасенням нашої душі. "Бо що поможе чоловікови, коли весь світ здобуде а свою душу занапастить?" Без спасення нашої душі нема дла нас вічного життя, а без вічного життя наша душа буде невисказано нещаслива.

"Всім нам явитися треба перед судом Христовим, щоби кождий приняв після того, чи він в своїм тілі добре чи але ділав." Кождий з нас почує колись з уст Ісуса Христа, Справедливого Судії, або слова вічної радости: "Прийдіть благословенні Отця моєго...." або слова вічного осудження: "Ідіть від мене прокляті в огонь вічний."

І це певне, що Господь Бог щиро і правдиво бажає спасення всіх людий. "Бог хоче, щоби всі люди були спасені і дійшли до пізнання правди," каже великий Апостол народів. Все, що Він зробив по упадку чоловіка в раю, все те має лиш одну ціль: спасення наших душ. До кождого з нас кличе Він словами повними любови: Возлюбиши Господа твоєго всім серцем твоїм і всею душею твоєю.....

Оруддем Божого поклику, що взиває всіх до праці над спасенням власної душі, був і є наш Божественний Спаситель.

Ідучи за святою Волею свого предвічного Вітця, Він віддав ціле своє життя за нас. Зі Серцем повним трівоги о душі свого стада, Він накликував всіх до себе. "...Син Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що погибло. Кілько разів з Його пресвятих уст вийшли слова: "Покайтеся....."

А нечекав Він, коли хто до Нього прийде, Він сам ходив від міста до міста, від села до села. О, певно, що не раз змучений безнастанними трудами, сідав побіч доріг, щоби хоч на хвилю спочати, так як раз був усів на поручу керниці близько Самарії, де навернув одну жінку а відтак і богато мешканців цього міста. А там, де сам нейшов, висилав своїх учеників, навчаючи їх зі старанною печаливістю, як мають говорити і поступати.

Він мимо заїлої ненависти фарисеїв небоявся заходити навіть до домів грішників, щоби показати їм своє милосердя і щоби їх навернути на праву дорогу життя. А коли фарисеї Йому закидали, що Він пристає з грішниками, Ісус Христос спокійно їм відказав: "Нетреба здоровим лікаря а недужим....", "Я неприйшов призвати праведників а грішників."

Він не вагався розмовляти о глубоких таїнствах спасення в глубокій ночі з Нікодимом, котрий з боязни перед Жидами неважився прийти в білий день, хотяй ясно бачив що Ісус Христос є Божим висланником. З якою ласкавістю поступив Він зглядом Закхея, що з цікавости, щоби побачити Пророка, о котрім всі розказували такі дивні річи, виліз аж на дерево. Ісус Христос кличе до нього: Закхею злізь, бо я хочу поступити до твого дому. Грішник той, порушений незмірним милосердям Спасителя, навернувся а з ним цілий його дім.

А хиба навіть закаменіле серце мусить відчути силу Божого милосердя, котре наповняло серце Ісуса, коли чує з Його уст, якою любовю пригортає до себе Бог блудного сина, що з цілої душі кається за свої гріхи.

Яка надія наповняє серце грішної душі, коли бачить, що Христос, добрий пастир, недопустить, щоби яка вівця з

його стада пропала, що Він готов покинути 99 овец, щоби шукати за одною згубленою, що навіть своє життя положить за ню.

Чи незамкнув Він раз на завше уста тим, котрі забуваючи за власні провини, без милосердя судять своїх ближніх: "Хто з вас є без гріха, нехай кине на ню перший камінь", відповів Він фарисеям, що привели Йому женщину, котра тяжко согрішила, і котру після закона можна було укамінувати.

Св. Альфонс Лігорий
основатель Чина монахів Св. Ізбавителя.

А прецінь, яко всевідучий Бог, Він дуже добре знав, яка вдячність Його ожидала. По життю повнім труду, терпінь, за всю Його любов, за всі Його добродійства — що з Ним зробили: Його насамперід на смерть замучили а відтак Його повісили на шибениці хреста. Але навіть в тій хвилі серед зневаг і кпин зі сторони ворогів, серед страшних, нелюдських мук, з Його Божого Серця, затопленого в невисказаній трівозі, вирвалася горяча молитва до неба: "Отче, прости їм, бо незнають, що роблять." Допервa по страшних муках конання замовкли Його святі уста.

От такимто був наш Божественний Спаситель, і так високо цінив Він наші душі.

Розпятий на хресті, перестав Він говорити. Чи на все? Ні, не на все. Він своєю всемогучою силою Бога встав з гроба, та через сорок днів перебував ще між своїми, щоби доповнити свою науку, і щоби передати своїм апостолам і всім,що мали продовжати діло спасення, всю власть, якою Його Предвічний Отець ще за свого смертного життя, запевнив своїх слухачів: "Небо й земля минуться, а мої слова неминуться." Колиж пращався з ними перед своїм Вознесенням, впослідне заговорив до них цими пропамятними словами: "Ідіть отже, навчайте всі народи, хрестячи їх во імя Отца і Сина і святого Духа, научаючи їх заховувати все, що я заповідав вам. І це я з вами по всі дні до кінця віків.

* * *

«ІДІТЬ ОТЖЕ І НАВЧАЙТЕ ВСІ НАРОДИ»
(Мат. 28, 29.)

По цім попращанні Божественні уста Ісуса замовкли. Однак по обітниці Ісуса Христа, череа уста Апостолів з могучою силою заговорив Дух Святий, щоби продовжати вели-

чаве діло спасення, та голос той зі все пориваючою силою могутньої струї розлявся і неустанно розливається по цілій вселенній.

"І це я з вами по всі дні ,до кінця віків." Так, той Христос є зі всіми апостолами що працювали,працюють і колибудь працювати муть для довершення величнього діла відкупленя, до якого Ісус Христос їх покликав через голос своїх заступників на землі.

Ми, Отці Чина Святішого Ізбавителя, належимо до числа цих апостолів. Присягою, зложеною в день своїх слюбів, кождий з нас зобовязався,що аж до смерти буде старатися іти слідами Христового життя, особливо однак, що всею силою своєї душі, незважаючи на жадні труднощі хоч би й саму смерть, буде працювати над спасенням душ.

Так, дорогі діти нашого народу, ми присягли на це. Тота присяга, якої домагаєся від нас Христос, она є силою нашої душі, она є тою таїнственною спружиною, що дасть нам силу наколи би треба, і кров віддати за нашу віру, одиноку правдиву та передану нам батьками.

До ваших душ, доки сил нам стане, буде доходити поклик нашого серця, нерозлучно звязаного з вашими душами горячою жаждою їх спасення.

Від цеї хвилі ми постановили зірвати перегороди простору і часу, котрі до тепер непозволяли нам перебувати з вами часто та довго. При помочі цего "Голосу Ізбавителя" ми будемо бачитися часто та довше з кождим з вас. І все, коли возьмете цю малу часопись в руки, хотяй тілом може далеко від вас, ми душею будемо коло вас, щоби дати вашим душам мир та щастя Христової спасенної науки.

Так, як Христос, будемо вам ачаста пригадувати потребу спасення. Серед запопадливої праці о повседневний хліб, серед занять щоденного життя, кождий є виставлений на

небезпеку забуття за свою послідну ціль. Певно, для кождого надійде хвиля розлуки з цим світом, душа тоді схаменеться. Однак,чи не за пізно,чи непочує з уст справедливого судії страшний засуд на вічний огонь. Ця часопись,"Голос Ізбавителя," недопустить, щоби Ви появилися на другім світі неприготованими.

Ми будемов ам пригадувати, що спасення душі, це справа безмірної ваги. Бож як могла би бути малої ваги, коли сам Бог для неї так богато працював.

Тому, що справа спасення є не лише справою великої ваги, але також, в наших часах особливо, трудною, задля безчисленних небезпеченьств, що грозять вірі і обичайности, ми будемо старатися подати всі средства, конечні і пожиточні до спасення душі. Будемо говорити о ріжних перешкодах та трудностях з якими стрічається Христос і Його Церков зі сторони ворогів, що зібрали в послідних часах всі сили, щоби знищити діло спасення.

Це все скажемо вам в той сам спосіб, в який робив це сам Ісус Христос.

Часом буде це поважна, приступна наука, що голосити і боронити ме християнську віру і обичайність, часом і короткими словами покаяння, котрі привели так богато душ до Бога, будемо старалися переняти ваші душі.

Часто будуть це оповідання гарного змісту, що дадуть вам охоту і силу до правдивого християнського життя.

Це наше бажання, щоби християнське життя, хотяй це справа трудна в наших часах, зробити вам легким і приемним, щоби показати вам, що оно є одиноким жерелом правдивого щастя.

Хай цей "Голос Ізбавителя" заговорить по ваших хатах, хай буде він благословенєьством для цілого вашого життя тут і на другім світі.

І так,як Господь Бог хотів нам дати Ісуса Христа через руки Пречистої Діви Марії,так і ми віддаємо всю нашу працю під Її могучу опіку. Она буде з нами серед всіх труднощів,яких є в місіонарськім житті так богато, Она буде і з вами все коли возьмете цю часопись в руки.Ми певні,що Она, Мати Руського краю,нас не опустить ніколи, ще поблагословить це діло Їй посвячене та недасть тяжко досвідченому нашому народові пропасти!

О. І. Бала Ч.С.Р.

Пресвятая Богородице спаси нас!

Було це в р. 1672 .Страшна хмара бісурманів посувалася по широких степах україни. Це султан Магомет 4. в цілою своєю силою йшов наперед, висилаючи далеко свої війска. Куда они ступали полишали спопелілі оселі, витовчені поля, ниви. Хто міг, а мав час, утікав, бо страшно впасти в руки дикої орди; старих вона вбивала, а молодих брала в тяжку неволю —ясир

Городи оден за другим упадали та дістались у руки татарви. Навіть Камянець Подільський не міг встоятись страшній навалі та став добичею Турків. А вони йшли вперед, розпускаючи широко по Поділю загони диких Татарів лакомих на грабіжу. —

Не поминули вони і старого вкраїнського города Теребовлі. На високій горі над річкою Гнізною, нераз ставив він сміло опір ворогови. Та тепер, коли навіть славний Камянець не встояв, де він зможе опертись бісурманській тьмі? Та мешканці Теребовлі сказали собі: радше чесно вмерти, чим попасти в люту неволю.

Вже з всіх боків обступили вороги замок. А там в замку збіглися мужні оборонці та хоробро відбивалися. Однак Татарам не хотілося довго затримувати при облозі міста; їм було спішно, щоби дальше нищити і грабити. Тому вони придумали замок підкопати, підложити міни та висадити у воздух. Дізналися про це в замку. Глухі, підземні удари під стінами города звіщали, яке лихо наміряють вдіяти їм бісурмани. «Ми згинем не минучо згинем» шептав оден до другого. По правді для замку не було ратунку. Та остала одна ще надія: Ото на замку була церковця, а в церковці чудотворна ікона Божої Матери. До неї звернули побожні мешканці Теребовлі свої очи і серця. Матінка

Пресвята мусить їх виратувати! Вона їх Покровителька! До Неї вони все засилали свої мольби, Її вони все так любили,любили більше чим рідну маму; Її образ почитали. Вона їх еще ніколи не опускала. О! Вона їх і тепер не покине!

На замку спокійно; на мурах стоїть сторожа; а там у церковці народ молиться: він припав до землі на коліна перед образом Божої Матери,

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ
СПАСИ
УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ

та з беамежним довірям благає — молить: «Маріє ратуй нас! О Мати не лишай нас, своїх дітей! Пресвятая Богородице спаси нас!...»

Вже пізна ніч. З неба ясні зорі споглядають на темні стіни замку. В долині під замком горять огні в татарських таборах. Над долиною над рікою навис сивий серпанюк мраки. Лиш тут і там заблисли огнища в турецькім обозі. Глуха ніч. Все тихо, лиш там за замковою горою

раз у раз ударяє — а там на замку, там в церковці, нарід невсипучо молиться, ратунку в Пречистої умоляв.

Вже й вірки почали бліднути; а там на сході небо стало червоніти; а молитви — благання не вгасали.

Нараз загуділо, земля задрожала, цілий замок затремтів, все в церкві заколибалось. Це татари підпаляли міни. Серце кождого стиснулося; смертельне дрожання перейшло по тілі. Чиж це послідна хвиля? В церкві все затихло — мов заніміло. А по хвили чути тупіт по камінним подвірю замку; це хтось біжить... Нараз двері з лоскотом отвераються і вбігає вояк та кличе: «Ми спасені! ворог висадив у воздух своє власне войсько! Марія нас спасла!

І знова кожде серце задріжало; знова все заніміло. З утіхи годі було промовити.

Та в коротці залунало по церковці: „Марія нас спасла“ і з соток грудей заомоніда пісня подяки Тій, Котра спасла „род християнський от бісурманів.“

Але як це сталося? Кождий цікавий — вибігає з церкви на замкові мури. І що бачить? Ото під стінами города земля поперевертана, змішана з пошарпаними трупами ворогів; а у далі турецький табор схований в сірій мраці, а з тобару чути гомін, іржання коней та алайкання Татарів.

Із за зелених Медобо́рів[1]) сонце вихиляло своє ясне сяєво. Тумани мраки поволи щезали, а на широкій долині мож було бачити місце, де був турецький табор: ще тут і там догаряли недогасні огні — хмари гайворонів літала, чекали на жир. А де Турки? Вони спішно забирали ся, полишаючи купи побитих та пораненних Турків.

От так то Марія захоронила наших прадідів від страшної загибели[2]).

Нині ми діждалися лютих часів. Як широка наша українська земля, всюда страшні вороженьки настають на нашу долю — волю, на наше життя. Від Кавказу по Сян — одна руїна. —

Від Кавказу по Сян страшні кайдани неволі. Народе чи тратити надію? О ні! Таж ми маємо когось що, нами опікується! Кого? Пречисту Діву Марію!

О, в тих смутках тривогах спішім до Неї з щирою молитвою на устах і в серци, щоби за нами заступалася перед престолом Всевишнього. Нехай ласкавий Бог вішле свободу — мир між „люд хрещений, народ уничижений.“ О молімся в вірою кождої днини: „Пресвятая Богородице спаси Україну!“ Марія наших молитов вислугає.

1) Гори над Збручем.

2) З вдячности за це чудесне висвободження города Теребовлі, Митрополит Йосиф шумлянський переніс цей чудотворний образ Матери Божої до Львова, до катедральної церкви. Тепер находиться цей образ у тій церкві (св. Юра) у великім бічнім престолі, праворуч входа до церкви, а нарід оказує цю ікону особливим почитанням.

Страдає народ там за морем, потребує помочи Марії, та не лучше поводиться і нам тут, що? Чи може і нам тут грозить яка війна, які кайдани?

Ой грозять нам, але страшніші кайдани чим нашим братям в старім краю. Там, в старім краю, вороги напосілися на свободу — волю нашого народа, свободу народню.

Многі терплять там муки, многі кладуть свої буйні голови, дають життя.

Але остає їм один скарб:

Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш,
А не видреш любови і віри не видреш,
Бо руське ми серце й віра руська.
Маркіян Шашкевич.

Остає їм віра, руська віра. Віра яку приймила Русь ва св. Володимира. Віра правдива, католицька. І на цей найбільший скарб настають вороги тут. Вони хочуть нам, тут в новім краю, відобрати цю правдиву віру. Хочуть еї відібрати, бо знають, що коли наш народ стратить віру то з вірою стратить все своє, любов своєї мови, любов народу.

Ох як дуже наважилися вони на нас! Кілько їх вештаєся по цілій Канаді ріжних сектантів, що хочуть лиш народ збаламутити.

Та дарма наш народ не хоче покинути своєї віри. А що роблять вороги? Коли бачать що їм та штука не вдаєся, вони взялися на спосіб: за гроші купують собі з поміж нашого народа таких підлих, нечесних людий, що вирікаються правдивої віри, а стають запродавцями, врадниками, що хочуть видерти св. віру нашому народови.

Народе! бережися! стережися перед тими всіми врадниками нащої віри! Води нераз, щоби лекше ошукати, говорять красні слова, удають, що люблять Український нарід.

Це ложь! це облуда! Вони люблять лиш доляри, які їм добре сиплються з протестантських ріжних кас. Не слухай тих всіх невалежних, присвитерянських чи иньших союзників. Це не є Христові апостоли, це вовки в овечій шкірі.

Ти боронися від них, як колись мешканці Теребовлі перед Татарами. А як їм обстати? Ідім слідами наших прадідів! Боронися збруєю, оружям св. віри, а до помочі возьми покров Пречистої Діви. О так, ідім до Марії, це небесна наша Мати,вона за нас заступається. Прибігаймо до Неї з довірям, дитинним довірям, як мешканці Теребовлі. А хотяйби наставало на нас еще сто разів тільки всяких відступників, Марія Їх побідить, бо Вона «Заступниця Христіян непостидная».

Молися; молися до Неї що дня: «Маріе, заховай мене в св. Католицькій вірі, Пресвятая Богородице, спаси Українців в Канаді.»

Перше св. Причастя славного музика.

Цей день був гарною дниною для Андрейка, так, найкращим в цілім його життю, був день його першого св. Причастя. До цего дня він був приготовився з найбільшою старанністю.

Любив він Бога щирим серцем, але по Бозі і своїх родичах його найбільшою радістю була музика.

Вечером, хлопчина сказав до матери: «Мамо, мої товариші кажуть, що Бог не відмовить ніколи дітям того, що вони просять в дни першого св. Причастя. Чи то правда?»

«То дуже можливе, дорога дитинко,» відповіла мати, «щоб лиш просьба була гідною християнина і пожиточна для його спасення.»

«О, коли так,» сказав Андрей, «то я знаю, о що я буду завтра просити.»

«Чи скажиш мені о що?»

«Не нині, мамо, але певно завтра вечером скажу. Чи добре так?».

«Добре Андрейку!» і она поцілувала в чоло свого синка.

На другий день в катедральній церкві, коли Андрейко приняв св. Причастя, ось яка була його молитва:

«Ісусе мій, молю Тебе, дай, щоби я через ціле своє життя був добрим християнином і великим музиком, і если перша з тих двох ласк не малаби сповнитися, дай мені ласку вмерти нині.»

По полудни, Андрей з трома товаришами просили о позволення піти на вежи катедри, щоби бачити дзвони. Їм це дозволено. Коли хлопці так дивилися на дзвони, нараз камінь відірвався з даху і упав Андрійкови на голову. Хлопець упав на землю непритомний. Товариші думали, що він вже помер, зачали плакати. Старий брат, котрий був з хлопцями, побіг по священика, а заразом дав знати родичам про нещастя.

По кількох хвилях, Андрей прийшов до себе, він не знав де є, що ся з ним стало; дивився з подивом на особи, котрі були коло него. Старий брат показав йому камінь, що упав йому на голову- «О!» промовив хлопець, «як я не помер, то знак, що буду добрим християнином а пізніше славним музиком.»

Всі присутні не зважали на ті слова, бо думали собі, що хлопець ще не прийшов цілком до себе, але матір зауважала добре ті слова та вечером, як була сама з ним, спитала його, що це мало значити. Андрей з великою простотою відповів: «Я не хотів Вам цего сказати вчера, щоби Вас не засмутити думкою про мою смерть. Але нині я видів смерть з близька та думаю, що мій припадок був Божою відповідю на ті дві просьби, що я нині просив.»

«А я дякую Богу, що Він тебе заховав,» відповіла мати, «а тепер ти мусиш старатися добре Йому служити.»

«Так прошу мами.»

З того часу хлопець був еще побожнішим, а заразом поважним. Він до смерти заховав рану на голові та часто дотикав її рукою і так, як сам мовляв, пригадував собі свої обовязки зглядом Бога. Він сам написав це оповідання. А знаєте хто цим Андрійком? Це славний музик Гетри, котрий не забув ніколи на своє перше св. Причастя і ціле своє життя був ревним християнином.

Мудрий молодець.

Добре ще памятаю. Наставала холодна ніч. В слабо освітленій церкві я слухав сповідей вже від двох годин. З товпи народу остало вже не много. Якраз задзвонили; се був знак, що один день місії скінчився, а місіонарі мають лишити сповідальниці. Я підніс у своїй сповідальниці фіранку та побачив, що послідний, котрий чекав до сповіди був якийсь молодець літ около 20. По сповіди запитав мене, чи не мігби троха зі мною говорити. Я відповів ему, що мені все дуже приємно з молодцями розмовляти та їм порадити кождого разу що можу.

«Я власне шукаю поради» — казав він — «але певно Отець змучені по тяжкій праці сего дня, може я мігби прийти в иньшім часі? Тепер фабрика заперта на кілька днів та маю доста вільного часу.»

«Добре! коли так, прийти до парохіалного дому, рано о десятій годині.» — відповів я.

«Будемо мали красну розмову, а на нині: добраніч та най Бог благословить тебе.»

На другий день рано, точно о десятій годині, мій молодий приятель вже прибув. Він виглядав щось зворушеним і на его лици пробивався неспокій. « Я ще ніколи в житті не ходив до священика, отче, тому маю надію, що простите мені, если я що провинюсь.» то були його перші слова Я його сердечно приняв і по кількох мінутах мій молодець був майже як у себе.

«Но, казав я, скажи мені тепер всьо, що хочеш говорити так, якби я був один в твоїх найліпших приятелів.»

«Ах, Отче, Ви але догадалися; мої товариші є всі злі та нема ані одного, до котрого би я мав хоч трошка довіря.» В дійсности, додав він, «мої товариші допомогли мені стати нещасливим хлопцем, бо таким я є.»

(Дальше буде).

НАШІ МІСІЇ

Місія в Йорктові.

В днях 25 Лютого'7. Марта відбулася у нас місія, котру голосили Пр. отці Бахталовський, Й. Бала і І. Бала. Мимо того, що в сам день коли мала розпочатись місія, вибух огонь в церкві оо. Редемптористів, котрий ворожив злий успіх місії, она удалася знаменито. Пр. Братя колегії св. Йосифа охотно відступили свою каплицю для отців і нарід став численно приходити на науки та духовні вправи та сей запал потривав аж до кінця місії. Прекрасна була процесія в місійним хрестом в неділю 4. Марта і зворушаючі до слів були місійні торжества в честь Найсв. Евхаристії і Пречистої Діви. З жалем люди стрічали кінець місії і гарний вираз чувства народу дав П. Драбинястий в прощальній промові до оо. місіонарів, котру поміщаємо в цім листі:

Всечесні і многоуважаємі отці!

В імени членів цеї парохії, що представляємо оба поли мужеський і женський, сиві голови, середний вік і молодіж, той цвіт життя що мають нести хоругов католицизму, — приймітъ від нас скромне, но так сердечне **слово подяки за уряджения цеї св. місії.** Бракує нам слів, щоби дійсно вискавати своїми устами вдячність, якою дорожать наші серця бо Ви вивязались як слід зі свого післанництва до нас. Ви дійсно огородники. Ви вглянули в наші серця справили їх землю і вщепили в них щепи св. віри католицької, котрої чуємось тепер лучшими

воїнами: і наше життя є лекше, бо Ви нам пояснили закон Божий. Все що жиє і існує, мусить достосовуватись до свого закону, хто переступає цей закон, смертію умре. Після закона риба мусить жити в воді, а опускаэ воду, зачинає умирати. Чоловік іде в воду і скоро зачинає тратити ґрунт під ногами, потапає. Ми постійно вірим приказам св. Церкви і приказам св. Отців, віримо що наші душі безсмертні, що ми сотворені на образ і подобу св. Тройці. «Чаю воскресення мертвих і жизни будущого віка.» Щоби наша будучність була благословенна і щаслива, треба нам побожности і добрих діл до ублагороднення наших душ, щоби по туземнім життю ми могли злучитись в одну святу родину світа невидимого.

Від перших початків християнства на Руси наш нарід бачив в священиках своїх провідників. Нарід прагнув, щоби вдійснились слова св. Андрея Первозванного: «На сих горах засіне світло правди.» І наколи бачимо зріст свідомости і поступу нашого народу, мусимо признати, що се овоч спільної роботи наших священиків, місіонарів з народом.

«Початок премудрости страх Божий.» Святе Эвангеліе, це книга премудрости Божої і через ходженнэ на богослуження, через щире слуханнэ Божого слова, людські серця як губка набираються святости і користають а тих спасительних скарбів.

Були часи, коли в нашім народі були лиш дві кляси: хлоп і пан. Тяжкі були це часи та лихі. Священики вірно трималисъ народу в тих часах так як і тепер тримаються народа як ангел хоронитель. І якжеж не бути нам вдячним для вас! Від перших часів еміґрації священики працювали і терпіли разом з поселенцями, навіть в скромних курних хатинах на гомстедах, уділяли св. крещеня і других духовних требів. Свідком сих часів є наш улюблений, одинокий місіонар в тодішних часах, що їадив лютими морозами з Брендон до Шол лейк і Гунс велий. Ті часи зіставили свої сліди на особі дорогого о. Деляро-го; сивий волос, глубокі зморщки на твари, говорять про ті труди і пожертвования. А ті ниваькі хати зділали, що і тепер Преподобний Отець немов бояться випростувати голову, щоби не вдарити в стелю. Приймїть нашу щиру подяку за всі труди і збірку яко скромний знак нашої вдячности. Всевишнього будемо благати о продовження Вашого життя і кращих часів для церкви святої.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
В НОВІМ ВИДАННІ
НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ.
Катихизм, це провідник на дорозі до вічного щастя. Кождому потрібний.
Замовляйте на адресу:
The Redeemer's Voice, Box 299 Yorkton.

ДРУКАРНЯ
ПРИ ЙОРКТОНСЬКІМ МОНАСТИРИ
ПРИЙМАЭ ДО ДРУКУ:
Всякі письма, оголошення і більші творя.
Виконує скоро і дешево.
АДРЕСА:
REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON

ЧИ ЧИТАЛИ ВИ ВЖЕ
ЖИТТЯ
СЕСТРИ ТЕРЕСИ
ВІД
Дитятка Ісус
Чудотворицї цего віку?
ЄЩЕ НІ?
ТО ЧИМ СКОРШЕ ЗАМОВЛЯЙТЕ
У НАС. КОШТУЄ 20 Ц.

З НАГОДИ ПЕРШОГО РОКУ ІСТНУВАННЯ ЦЕГО НАШОГО МІСЯЧНИКА ОТВИРАЄТЬСЯ

ВЕЛИКАНСЬКИЙ КОНКУРС.

1. Хто вишле до нас імена 100 передплатників і 100 долярів за їх річну передплату, дістане яко нагороду **Велику Українську Біблію в 7 ох томах гарно оправлених.**

2. Хто вишле імена 50 передплатників і 50 долярів, дістане **ту саму Біблію в 7 ох томах не оправлених.**

3. Хто вишле імена 25 передплатників і 25 долярів, дістане **Євангеліе оправлене, великого формату, в Українській і Славянській мові.**

4. Хто вишле імена 10 передплатників і 10 долярів, дістане **те саме Євангеліе не оправлене.**

5. Хто вишле імена 5 передплатників і 5 долярів або свою передплату на 5 літ і 5 долярів, дістане **гарну книжку.**

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

Рік I. - 1 МАЯ 1923 - Ч. 2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Помочі. — 2) Марія. — 3) Адам. — 4) Гуцул оборонець — 5) Пімста — 6) Мудрий молодець. — 7) Наші Місії. — (8 Подяки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Місіонарів Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МСІЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Май Ч. 2. 1923.

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

Помочі!

Сонце сховалось, в хмари втопилось,
Ось й грім рокотить, з Чорним Морем грає
А вітер по степу та дібровах гуляє.
Буря шаліє, все насупилось,
Все страхом, трівогою та смутком вкрилось,
Скажена туча тополі вгинає,
Корить темні гаї й пелехаті дуби ламає
І все в чорну ніч, в темну пропасть змінилось

Пречиста Діво, Нене Вкраїни
Пригорни к груди сумну дитину
Дивись о Мати, на ці руїни
Зміни у радість гірку годину!
Тебе ми просим, наша Маріє,
Змилуйсь над нами, змилуй Маріє!

Остап Запорожець.

МАРІЯ.

Марія... Імя солодке, дороге серцю кождого щирого Українця. Солодке нам воно, бо це імя доброї нашої Матінки, це імя Матери Руського краю.

Минули морозні дни ледової зими... Повіяло лагідним вітром. Широкі, недоглядні степи зміняють поволи свій вигляд, земля отворається до нового життя. Незадовго ліси та луги Нового Краю приберуться всею своєю красою, щоби привитати місяць Марії, чарівний май.

А мені стає перед очима Старий Край... наш люд... його села, розсіяні по чорних полях безкрайого Поділля. Ліси вже видають запах свіжого, зеленого листя... Земля вкрилась чудним диваном весняної травиці, а на тім дивані зачароване око спочило на непереглядним множестві квіток... Яка краса... Яка чудна гра барв...

Нога легко ступає по пухкім дивані, груди глибоко вдихають чистий, лісовий воздух, неначе впитибися хотіли. Змучена голова набирає нових сил а око задивилось далеко, ген-ген далеко, само незнає, де... щоб розкошуватися вимріяною красою...

Така це краса наших гаїв та лісів і лугів...

А наші села... Яка радість, яке щастя запанує в них бувало, з весною... Снігу вже нема... Земля вогка тільки, скавав бись, спітніла... Лагідний, теплий вітрець цілує наші рілі... Під його поцілуєм стрепенулись вони та покрились густою зеленню.

Коло кождої хатини струсився садочок під подувом нового життя... Його вишневі галузки, яблінки та грушки обсипало міліонами білих та рожевих цвітів, що розливають навкруги солодкий запах...

А над тим всім, на голубім небозводі, котиться блискуче сонце, насичує всі сотворіння теплом життя та осліплює око красою і силою свого сяєва.

Солодкий спомин... Серцю стає солодко а заразом і тяжко, туга хапає душу... Мені хочесь закликати: „Крилець, крилець, соколе дай... Полечу, злечу в рідний край...

Там в краю, весняне сонце котиться по небі... Що раз низше посувається... вже схилилось, його останні лучі золотом прикрили соломяні дахи наших хат, темні довгі тіни немов сумно відповідають на послідні поздоровлення сонця... А воно ще послідний раз бризнуло золотом по вершках дерев... Небозвід потемнів, лиш там, де счезла золота куля, розлялось огнисте море... Запаленіло червоним жаром... Його огонь що раз слабший, жовкне, зеленіє... в кінци стає білявим, щоби відтак злятись в одній, темно гранатовій барві цілого неба... Чудовий вечер, небо міліонами зірок споглядає на землю а понад ним великий, Всемогучий Бог, Сотворитель всеї цеї краси, благословить діло своєї премудрости...

На селі тихо... Нараз серед тишини дався почути несмілий голос дзвона... Його удари зпочатку рідкі стають що раз частіщі... Вкінци залунав всею своєю силою, немов цілим серцем радісно загомонів...

На його звук в селі стало живіще... Мабуть голос дзвона добувся до глибини душ, розколихав серця людий. Всі: старі, молоді й діти хутко збираються... Їх статі жваво посуваються дорогою і стежками до старої церкви, від-

дати славу і поклін Цариці всіх сотворінь, всеї краси, видимої і невидимої: Пречистій, Пренепорочній Діві Марії...

Церков в середині нишком набита... Перед престолом Цариці неба стає батько цілого села, старий священник. Його голова посивіла, плечі схилились під тягарем довгих літ, але з грудий добувається ясний ще та дзвінкий голос на славу та хвалу Непорочної Діви-Матери Марії.

Йому, неначе одним духом, відповіли сотки грудий словами молебна: О Маріе, Мати Божа, молися за нами...

Це образ, який неодному з наших людий стає перед очима. Колись і він радо та охотно поспішав до своєї церковці. Його очи наповнялись слізми радости, коли в рідним селі співав разом з другими чудові стихири: За всіх молишися Благая...

А тут в Новім Краю як би все віяло лиш морозним вітром. Нема того тепла, тої радости, що в Старім Краю...

Якісь сектанти, протестанти і еретики, чужі і свої неначе чорна хмара закрили сонце правдивої радости, прадиву, щиру побожність. Всюда, де стала їх нога, повіяло ледовим холодом смерти. Они ріжно себе називають, одні проголошують себе патріотами, другі кплять собі з цего, одні явно голосять мертвий та чужий нам протесантизм, інші закривають смертельну заразу під гарним імям нашого народу... а всі они разом відзначаються сатанською ненавістю против всего, що нашому народови найсвятіще, особливо проти нашої католицької віри.

Це правдиві вороги нашого народу в Новім Краю. Всюда, де вони появились, лишили за собою в спокійних колись околицях роздор і ненависть. Лихо, яке они заподіяли, є необчислиме; они поставили наш нарід на березі пропасти... Часом здається, нашому народови грозить неминуча погибіль, вже надії нема...

Серед ненависти та роздорів, що пригнітають нас, пригадаймо собі Матір нашої дорогої неньки України, сонце радости і щастя. Она сильна, могуча. Ідім за Нею осо-

Радуйся Заступнице всіх христіян.

бливо в місяці маю. Она є Прибіжищем терплячих і покривджених; а хтож тепер більше терпить, як наш нарід. Ії краса пірве наші серця, Ії доброта дасть нашим душам мир, Ії сила і могучість напевно висвободить нас з тяжкої недолї... Лиш ідім до неї з глубокою вірою, з безмежним довірям так, як ходили до неї наші батьки в тяжких хвилях свого життя. Уникаймо як заразп ворогів нашої віри, вони є ворогами нашої Матери. Вони Ії зневажають вони стягають на наш дорогий нарід гнів неба. Най наші серця запалають огнем віри та незломного довіря до Пренепорочної Царичі неба, жаром любови, що спалить всяку ненависть до ближнього... Не забуваймо за Ню в тяжких хвилях, які переживає наш нарід а она поможе нам, бо Она «Заступница христіян неповстидная»...

АДАМ.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

I.

НЕБЕСНИЙ ДВІР.

В глубині вічности і перед усім сотворінням один тільки Бог істнував. Він сам з Себе істнує, безмірний, вічний, нескінчений, повний Эства і життя і тому надав Собі імя, що означає Эго природу, імя висше всіх імен, що належиться лиш Эму виключно: „Я Эгова," каже Він, „я Той, що є."

Та всеж хотяй один є тілько Бог, є в Ньому три ріжні особи, Отець, Син і Св. Дух. Отець оглядаючи Себе родить Сина і з взаїмної любови Отця і Сина походить Св. Дух. Це є таїнство Пресвятої Тройці, котрій хай буде

честь і слава у вічні віки.

Не самітний отже є Бог, у своїй вічності, а находить нескінчену розкіш, славу і блаженьство в непонятних взаєминах трьох Осіб. Однак Він хотів обявити на зовні свою могучість, премудрість і любов і постановив сотворити небо і землю та в них незчислиме множество ріжнородних єств, котрі в ріжній мірі, немов в меньше і більше доскопалих образах, відбивають Эго нескінчені совершеньства.

В небі сотворив Він Ангелів, чистих духів подібних до Себе, і їх незмірime число складає Двір Царя небес. Угруповані в трьох великих Чинах, Престоли, Архангели і Ангели, вони вірно сповняють свої взнесні уряди царської дружини, справників і послів. В першому Чині є Серафими, що розкошуються любовю в самому ей джерелі; Херувими, що потапають в огляданню відвічної Правди; Престоли, котрих завданням є передача Божої волі низшим Духам. В другому Чині приходять Начала, Власти, Сили. Немов у добре зорганізованій армії, Господьствія представляють висшу, Сили низшу старшину; а Власти представляють офіциріф, котрих завданням є виповнення приказів по усуненню перепон. Третій Чин виконує припорученія передані висшими Чинами. Начала завішують чудесною силою закони природи, Архангели є висланниками в надзвичайних обставинах. Ангелів висилається до низших сотворінь, щоби їх повідомити о Божих плянах і чувати над тими, котрі повірені їх опіці.

Оце є девять Ангельских ликів сотворених Богом з самого початку, щоби співати Эму хвалу; „Свят. свят, свят, Господь Саваот" Та заки отворено їм райські врата, щоби могли оглядати Бога і стати учасниками Эго слави, могучости і нескінченого блаженьства, Бог зажадав від їх вільної волі акту покори. Вони мали узнати свою ничтожність,

щоби взнести ся до Него природною силою свого ума. Після цього формального признання своєї повної зависимости Бог постановив впровадити їх у свій рай. Но це домагання, хоть як справедливим воно було, викликало серед ангельских воїв справжній бунт.

Понад міліонами мілионів духів, котрі складають девять ликів, блестять ясністю сім вибраних ангелів Божих. Серед дружини при Божім троні вони займають перший ряд, понад усіми найкращий Князь небесних військ, прекрасний Люцифер. На слова: ничтожність і неспосібність, він забув за права Божества, спинив ся поглядом на своїй власній досконалости і ось яка думка гордости зродилась у ньому:

— „Я взнесуся аж до неба, поставлю свій престіл висше звізд і буду подібним Всевишньому." (Іса. 14. 12.)

Тисячні голоси загомоніли за ним седед усіх Чинів та хорів:

— «Взійдемо на небо, будемо подібні Вишньому.»

В тій-же хвилі один з перших архангелів повстав проти ворохобних підносячи клич правди, що загомонів рядами ангельских хорів:

— «Хто яко Бог?»

Проба поділила ангелів на два табори: Вірні згуртувалися довкола Михаїла, котрому его благородний клич надав це імя;*) ворохобники окружили свого ватажка Люцифера, коли нараз голос Всевишнього покриваючи всі голоси виразно проголосив цей торжественний засуд:

— «Вірні ангели, прийдіть заживати приготованої вам слави.» „А ви, прокляті, ідіть в огонь вічний."

І сейчас отворилось небо і блажені духи утверджені на все в добрім заняли призначені собі трони. А прокляті,

*) Михаїл означає: Хто яко Бог.

утверджені в своїм грісі, позбавлені ласки на всегда, немов звізди поражені громом, покотились в глубину пекольної пропасти. Вони духи злоби з власної вини, всім їх заняттям буде, щоби нищити Божу славу і губити Божі сотворіння, як погубили себе самих.

(Дальше буде).

о. Йос. Бала Ч.С.І.

Гуцул оборонець.

Чи чуєш брате, що це за шум,
Що із Карпат, мовби на глум,
Орли злітають, та чого шукають
Ось, тут на долах.

Може вірлят їм хто забрав
А може гнізда порозкидав,
Що так скоренько
На наших долах радісно витають.

Ні, це не шум, це пісня звучить,
Це брат наш рідний до бою спішить.
Він з Карпат злітає по долах гуляє,
Своєю груддю наш Львів заслоняє.

Ні, пожди, та добре диви. —
Це не орли, це браття Гуцули.
Они то почули, що Австрія впала,
А наша ненька Україна встала.

Та Гуцули знають, що сусід наш задний
Землі України, о, того він жадний
Тому; то у бій спішають так скоренько
А серце у них тьохкає раденько.

Витай мій срібнолентий Сяне!
Бо я з неволі.
Вертаю до рідного краю,
Щоб жити на волі.

А деж ця воля?
Її нема — закута,
Закута ця воля
У ляцькії путта.

О Боже мій милий!
Чи прийде ця днина,
Чи вільна стане
Мати Вкраїна?

Коли устануть
Нас вже судити?
Чи на Вкраїні
Ще нам вільно жити?

Не знаю, Боже, як це ся стане,
Лиш вірю я свято, нам доля встане!
Бо дармо крови непроливали,
Герої голов дармо не клали
По всій Вкраїні. —

Мати! Ти бачиш гірку цю долю,
Ми нещасливі впали в неволю.
Тому в надії Тебе взиваю
Прожени ворога з нашого краю.

Мати! наш край зима сповила
Цвітки й барвінок, цілуном вкрила,
Тому терневі вінки приношу
І для Вкраїни волі я прошу.

Мати! Благаю, вступися за нами,
За Україну цими синами
Що вже так довго стогнуть в неволи.
Чиж прецінь бути нам колись на воли.

Сіяй нам дальше, наша Надіє!
Вислухай Мати, наша Маріє!
О Діво Мати, ще раз благаю,
Прилинь з ласками до мого краю!

Писано в Боплято 22. марта, 1923.
Лемішка М. Ч.С.І. богослов.

ПІМСТА

РОЗДІЛ І.

«Славку, що тобі сталось? Чого ти ходиш ніччю по саді щось собі бурмотячи під носом?», і Степанко Шмодинський осторожно защіпив заслону намету свого сухітнього брата.

Славко блідий мов стіна сидів на ліжку з переляканими очима та з широко отвертими устами. Серце в його голосно тьохкало а скороньке хвилювання грудий виявляло глубоке зворушення душі.

„Алеж бо я ліжка не опускав, від коли пішов спати," відповів він коротенько, простягаючи свої сухорляві руки, щоб обняти старшого брата.

„Ну, а я був зовсім переконаний, що це ти ходиш у сні, відмовляючи вечірні молитви."

„Відмовляючи вечірні молитви! Степку, чому це ти так дивно говориш?"

„А ці жалісні здихання, це таємниче шушотання — Але правда, там було богато голосів!"

Степко приступив до брата, пригорнув його сильно до грудий та обсипав поцілуями. Він був жвавий та кріпкий молодець і ось він бачив перед собою Славка, котрого він був одинокою підпорою, бо батьків у них вже небуло.

Лев Шмодинський був завзятий козарлюга, так що коли Україна трівожливо заголосила, скликаючи до оборони вірних синів старий козак не затрусився; в його жилах заграла молодича кров; він хотів з другим козаком та з буйним вітром по степу погуляти; не отягаючись довго, полишив він своїх соколів на львівськім університеті а сам по-

тайки за кордон смикнув, там боротись разом з козаками за волю, за визволення, де й наложив головою.

Степко сидів на ліжку братові в ногах та суворо дивився у землю, начеб хотів з неї вичитати причину свойого та братового переполохання. По хвилині мовчанки він промовив:

„Я положився спати трошка роздратований вчерашньою пригодою з серною, котру я гонив конем майже пів години, а вона десь в степовій гущавині пропала, лишаючи мене на кпини та на сміх цілому світові. Сплю я і десь снить ся мені, що знову я в погоні, але вже не за серною, але за чоловіком — за Ляхом. Але-ж бо то вже втікає ворожий син, мов би за ним гнало ціле пекло чортів, а в хвилі, коли я мав його вхопити за чуприну, кінь мій здригнувся і повалився в якусь бездонну прірву. В тім моменті прокинувсь. Мені було горячо. Довго не надумуючись я схопився, щоби дрібку прохолодитись крізь підхилене вікно і якраз когось побачив; переходжувався попід ці віковічні липи при наметі та щось потихенько шепотів, оттак гейби панихиду відправляв або відмовляв молитви. Найперше я думав, що це ти нудячись переводиш безсонну ніч. Потім прийшла на голову думка, що може це хто в хуторі занедужав та длятого так слуги заметушились; ріжні здогади роїлись та снувались в голові, але ні один мене не задоволив. Скоро йно притихла та дивна метушня, я скоренько злетів сходами—крік—два, та вже був в наметі. Але переходячи місцем, звідки було чути голоси, я затрусивсь осиковим листком, мене переняв якийсь дивний жах, я настрашився." „Що то було? Ти певно щось чув. Славку, не бійся, скажи мені, що ти чув!"

«То самісенько що і ти! Щож це може бути? — Гуси собаки?» «Можливо, але гуси ніччю не ходять а собаки знову не гомонять.» «А може дійсно хто захорів, та перелякана сторож шукає помочі?» «Ні, бо це крило хутора порожне і мені здавалось, що гучне хропління я чув з другої сторони. Ох Славку, знову чути ті самі голоси, знову кроки

приближаються!»

Брати слухали з напруженням; серце вже жваво тьохкало наче-б хотіло вискочити з грудий, а придавлене дихання ще здавалось за голосне. Кільканайцять пар ніг шкандибало чимраз близче та близче. Білолиций місяць часто виринав із сірих хмар та освічував в наметі переполоханих молодців; його бліде світло додавало цілій сцені якогось надприродного страху, якоїсь надприродної трівоги. Шурканння по піску вже надблизилось, вже чути голоси. Старі липи сумно зашуміли — затрівожились. Ось вже чути старі голоси повторяючі одні за другими: «Помилуй мя Боже по великій милости Твоей».

Степанко пригорнув до себе брата — він дрожав.

«Це духи — духи» сказав він, і на ті слова, Славко пригорнувся до його, та зачав безпритомно лебедіти: «Со святими, упокой Христе, души рабов твоїх». По часі все втихло.

Степанко вже не видержав; не тратячи часу він підхилив заслону тай скрикнув: «Славку, Славку, скоренько!» Скорше ніж слова були вимовлені, Славко вже був коло його і дві зацікавлені голови висунулись з отвору вдивляючись в ту саму сторону.

Усміхаючися, місяць сунувся пиняво понад Українські степи та озера, понад дебри та яруги; ліниво він котився понад спочиваючі села та дрімаючі хуторі понад гаї, левади та темні маестатичні ліси; все він мило обгортав своїм світлом, все приязно осяював, все цілував своїм лагідним усміхом. Зіроньки дрібненько блимали — грались по широкому небі. Майовий вітрець лоскотав пелехаті липи паче-б хотів висміяти їхню старість. Соловейко десь там в гаю милозвучно витьохкував свою чародійну пісеньку. Стара липа біля намету безперестанно скрипіла: Ніч була чудова, але брати її краси не бачили.

Вони виділи перед собою понурий хутір з темними віконцями. Вони придивлялись на стежку обсаджену крісластими липами, що зловіщо хитали своїми довгими конарами, відбиваючи на пухкій траві дивоглядні тіни. Вони вдивлялись гень-гень в темний куток саду, де лежали чорні страшиполохи. Їх переняло холодом, а якась невидима сила прикувала їх до місця, коли вони спостерегли, що з підозрілого кутика, геть з гущавини висувалась товпа похилих постатий та гусаком зачала доріжкою повертати до намету.

Сіроголові, з білими по пояс бородами монахи мовчаливо переходили попри них. Хлопці дивились мов закопані, немаючи сили та відваги навіть пальцем ворохнути. Згодом все притихло, а страхіття вже більше не вертали.

«Славку, йди голубчику спати, ти такий переляканий, так трусишся.»

«Не лишай мене самого Степку; лягай зі мною,» і не ждучи на відповідь, він запровадив його до свойого ліжка.

Місяць ще усміхався; старі липи поскрипували; соловейко вже давав пізнати своє утомлення; брати любо обнявшись солоденько засипляли, а чудова ніч поволеньки здрімувала годину за годиною.

(Дальше буде.)

Остап Запорожець.

Мудрий молодець.

(Дальше).

«То чому не уникаеш злих товаришів, спитав я.»

«Отче,» відповів молодець, «то так. Я роблю в товаристві зіпсутих людей. Кількох з них є жонаті і старші від мене, але найбільша часть, то мої ровесники і є це зіпсута молодіж. У них на устах лиш проклони, хули від рана до вечера, бридкі байки і жарти одинокою їх розмовою, яку можна вчути. Та помимо цего, що я того не люблю, я роблю як они, щоби не сміялись та не називали мене побожним. Щож маю робити в такім положенню?»

«Ах, відповів я, не може бути, щоби всі були злими. Я знав много робітників, котрі були добрими католиками. Але если ті, з якими працюеш, так зіпсутими, чому не шукаеш иншої роботи?»

«Но, Отче,» закликав він сумно, «то всюда однаково. Я думаю, що є мало молодців на світі, котрі бажають бути чесними і провадити чисте життя. От, чому я прийшов до Вас нині. Я хотівбим вести чисте, порядне життя ,ле це річ трудна, коли треба працювати в окруженню хлопців і дівчат, що говорять і живуть, якби Бог не чув і не видів.

«Як часто ходиш до св. Причастя,» спитав я.

«Раз на місяць,» була відповідь. «Я мав звичай ходити 4 рази на рік але тепер ходжу що першої неділі місяця.»

«А чи часом молишся в серцю, як чуеш проклони, або бридкі розмови при роботі?»

«Часом, коли про це думаю але я не є святим, Отче, я слабосильний та піддаюся покусам і чуюся нещасливим, я є внеохочений. Хочу запевнити спасення своеї душі та часто я не чую відваги і не знаю як то всьо скінчиться.»

Він тоді дивився через вікно. Здавався бути жертвою сильної внутренної борби. Я міг читати на його лици великі духовні бажання, але пізнати можна було талож слабосильність і непостоянність,

(Дальше буде)

Ituna, Sask. дня 18го січня 1923.

Христос ся Раждае!

О, Отці, дуже нас тішите, що Ви піднялись видавати дорогу для нас Газетку, най Господь Бог поблагословить, щоб Ваша праця принесла великий хосен для наших душ, а Вам славу перед Господом Богом.

Остаю з Повожанням

(Н.Н.)

НАШІ МІСІЇ

Велика Місія в Філаделфії.

Перепечатано з 39. числа "АМЕРИКИ„ з дня 31. Марта 1923.
(Виходить в Філаделфії.)

Три тижні наперед знали філаделфійські Українці, що до них завітають на 10 дневну місію монахи св. Спаса в Канади. Через три неділі катедральний парох о.М. Кінаш запрошував всіх до численної участи і наключував, щоби кождий парохіянин старався використати цей святий час Великого Посту для спасення своеї душі. Вкінци прийшла довго очікувана днина. Дня 18. марта приїхали до Філяделфії запрошені місіонарі; Преподобні ОО. Боский і Бахталовський. Всі наперед знали, що людий на місії не забракне, але такого вдвигу народа ніхто не сподівався. Місія розпочалась в неділю вечером...

Ну, кажуть куратори церковні, нині — Богу дякувати — красного народа, але то неділя, побачимо, як буде завтра. Надійшов понеділок. Раненько, пів до пятої, ще церков замкнена, а під церквою вже вичікуе пів сотки людий. Отворив п. Ватраль церков, задзвонив на Службу Божу, а за кілька хвиль вже народа як в неділю. Місіонарі очам своім не вірять, вдоволені берутся до праці. Відправили Службу Божу і голосять слово Боже. Десята година, людий ще більше. Добрий знак, каже куратор, але що то буде в вечер. Богослуження було в вечер заповіджене на год. 8. а ту заледво сема година а людий повна церква. Годі — каже о. місіонар — ждати до осмої, вже й місця нема в церкві, треба зачинати! Пішли всі священики до церкви, на проповідалницю вийщов о. Бахталовський. Високий, худий, скромний, а з лиця б6 глубока побожність і монаша покора. Очи всіх звернулися на проповідалницю. В церкві гробова тишина, тихо хоч мак сій. Кождий запер в собі дух і слухае слова Божого, та де там слухае, радше кожде слово поликае, і боїться, щоби де яке незагубилось, не вимкнулось. По науці ціла церков відмовляе на голос в о. місіонаром молитви за неровкаянних грішників в парохії, за тих, що Великодної сповіди не сповідаються, зя тих, що свою церков покинули, за померших в старім краю, за душі в чистилищи... а по молитвах виходить на проповідницю о. Ігумен і знов наука. Алеж бо то голос у нього. Як громом б6, так словами гатить. Десь аж до глубини серця добираеся, цілим чоловіком потрясае...

Приходить второк. А нарід іде до церкви цілий день від пятої години, як вода плине. А вечером зі всіх сторін немов одна велика процесія. І де того народу тільки набралося в Філяделфії? Як на відпусті в Зарваници. Якісь нові лиця, якісь гейби чужосторонні, з дальших околиць, нікому не знані. Господь знае, чи це свої, чи чужі. За не-

ділю не треба згадувати. Людий повна церков а решта на «ярді» та на улиці. До св. Причастія приступило звиш 6 соток, кромі Сестер і сиротинця. Ах, як весело на душі... Але та веселість обернулася в смуток, коли о. Місіонар заголосив людям, що завтра вже закінчення місії, послідна наука. Тих десят днів проминуло, як одна година; всім весело на душі, легко, всі чулися щасливі. Ах, чому так скоро?

Надійшов второк, послідний день місії. Народу а народу. Прийшли як на похорон, прийшли з тяжким серцем, прийшли як на послідне прощання. Дивляться на проповідницю а в очах слези, так бачится кожде хотіловби сказати: Отці духовні! не покидайте нас, ще бодай оден день, ще два! Та годі. Місіонарі свою працю скінчили, а решту лишають на місцевих священників. На місіонарів ждуть другі громади, вони мусять і другим голосити слово потіхи. Підчас науки всі плакали, і старі і молоді, жінки і дівки, бо вже конець тим веселим, блаженим вечерям. Завтра не почуємо вже солодких слів науки, завтра вже лишимося в домі, завтра сумно і тяжко стане на серцю неодній душі. По проповіди виступив перед нарід катедральний парох о. М. Кінаш і став дякувати іменем своїх парохіян за щиру працю і труди через цілих десять днів, за навернені душі, за молитви... Подякувавши щиро і від себе, пожилав ОО. місіонарам сили в праці місійній і благословенства Божого.

Так відбулася велика місія у Філаделфії, котра на довго лишиться в памяти всіх щирих парохіян.

Лист від Їх Преосв. Кир Никити з Риму.

† Здоровлю сердечно, Отців, Студентів та всіх Ваших Вірних в Риму та желаю веселих Свят і щасливого Нового Року. В Rotterdam, Rosedale, Bruxelles, Jette і Beau Plateau приняли нас Ваші Отці щиро, прекрасно. Бр. Корчинський щасливий.

Поручаюсь ласкавим молитвам

✝ НИКИТА Епп.

Високопреподобні і Дорогі Отче Візитатор!

Незнаю, чи Ви отримали мої два послідні листи, які я Вам писав в Галичини.

Користаю з нагоди Нового Року, щоби Вам пожелати з цілого серця щасливого і святого року. Я лишаюсь вірним своїй обітниці та молю Господа Бога, щоби Вас наділив скарбами своїх ласк та своєї любови.

А тепер кілька новинок, що напевно Вас зацікавлять. Від коли я приїхав до Галичини, цілий час находжуся в дорозі. Одна місія іде за другою. Я вертаю до дому лиш, щоби змінити біле а відтак знов вперед. То значить, що праці не бракує. Ми подорожуємо зі всіх дієцезіях, всюди прямо рвуться о наші місії. Часом підйом духа попереджає нас і триває до кінця. Часом витає нас байдужність ба навіть признаймо це, укрите недовіре. Однак від перших трьох днів, коли проповіди мали час вплинути на душі, ледові гори тають аж радість.

Наша праця кінчить майже все совершенним успіхом, котрий подобає на тріюмф. Люди плачуть горячими слізми. Відпроваджують нас зо два аж три кільометри співаючи побожні пісні, зі свічками в руках. Лиш дуже рідко можна стрінути закаменілі серця, що не хочуть скористати з місії. Навернення надзвичайні. Кожда парохія представляєся інакше, в кождій треба інакше працювати.

В Станіславові була місія, вдалась дуже гарно.

Перемишль мав також свою місію в падолисті минувшого року. Она є справжньою історичною подією. Успіх совершенний. Величезна катедра була за мала для товп, що там тиснулися кождого вечера. Процесія з хрестом була величавим походом для Ісуса Христа і Вкраїнської церкви. Ученики всіх шкіл, пятомці з богословського семінаря, всі ОО. Каноніки, самі Преосвященні в повній параді брали в ній участь. Що було цікавого: в процесії несено три хрести. Один для дівчат: і неодна навернена плакала горячими слезами цілий час процесії, відтак несено великий крест для молодців, в кінці великий хрест на ношах для мущин. Преосвященні в Перемишлі нам дуже приязні. Вони проповідали самі пращальну проповідь. На наші наміренія відправлено 60 Служб Божих, та жертвовано тисячі св. Причастій. Бачите, що вдячности і великодушности небракувало.

Праця, яку ми робимо, є величава а нас їздить лиш трох та треба би хоч шістьох. В Канаді ви численніщі чим ми тутка. Мене це тішить, бо в Вас духовна борба твердіща і духовних потіх за мало. Ми тутка творимо необчислиме добро, і я дякую Божому Провидінню, що мене вислало до Галичини. Мені вдається, що я би до Канади вже не привик.

Ювенат має 25 учеників і робить значні поступи під управою о. Людвика. Все є дуже просте. Йорктонський ювенат під матеріяльним оглядом стоїть далеко лучше. Маємо 20 новиків братчиків, хористів з двох.

Ви маєте щасте, що Ви дістали О. Степана. Вони дуже точні, трохи надто, але дуже практичні і добре вироблений місіонар.

Хочуть нам продати у Львові церков та власність православних а це би було знаменито.

Ексцеленцію Митрополита принято з великою славою в Амстердамі і Ротердамі. В цій хвилі Вони в Римі. Тужать за вітчиною. Преосвященні Будка були в Боплято.

А як поводиться нашим Отцям і братчикам? Чи банда ще існує? Як в Комарні, в Айтуні? Я довідався з великою радістю що ми дали місію в Вінніпегу. Кажуть що дуже гарнося вдала. Тим ліпше. Сестра ОО. Балів їде на два роки до Бельгії. Везе зі собою кандидаток до Дейнз. Вони будуть там вправлятися в монашім життю і відтак вернуть до краю зі зукраїнізованими сестрами. Чи це не оріґінальне. На многа літа. Хай Боже Провидіння хоронить Вас від всякої слабости та смутку. Зістаньмо злученими в молитві.

Ваш покірний слуга і співбрат
о. Яків Янсен Ч.С.І.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Часописі цілого світа доносять, що большевики виповіли безпощадну війну релігії. З другої сторони довідуємось, що найкращі одиниці росийського народу чим раз більше зближаються до католицької Церкви. Так, ми віримо, що ці страшні переслідування принесуть спасенні наслідки. Віра нашого і росийського народу в давній Росії стане правдивою і гранітною під навалом бурі. Це показує також слідуюча історія:

Коли немилюся, було це в Москві. Сила народу зібралося на мітінґ, де урядовий большевицький агітатор приобіцяв доказати, що нема Бога, що ціла релігія, це лиш байка. І на мітінґ треба йти, інакше буде біда...

По безбожній промові, повної сатанської ненависти, питає зібраних, чи по цілій його науці може хто з присутних віриги в Бога, Христа, небо, пекло і.т.д.

В глубині салі підносить хтось руку. Це старенький батюшка. Большевик став, та нехоче позволити, щоби батюшка говорив.

«Лиш два слова позвольте мені сказати», домагаєся батюшка... «Добре, але лиш два слова», каже большевик, по короткім ваганню.

Батюшка вийшов на платформу, звернувся до маси зібраного народу і заговорив: «Братя, Христос Воскрес!»

А з уст усіх присутних одним духом залунала відповідь: «Воістинну воскрес!»

Так відповів весь нарід на запит безбожника, що думав йому вирвати віру в Бога... Певно, що діяволський посіпака не був гордий на успіх своєї промови...

ПОДЯКИ.

Ituna Sask.: С. Сузанна складає подяку Найсолодшому Серцю Ісуса укритому в Найсв. Тайні Евхаристії, М. Б. Неп. Зачатій і Св. Йосифови за многі одержані ласки і за виздоровлення одної особи з небезпечної недуги;

С.С. Анізія і Стефанія за многі ласки.

С. Анна складає подяку Св. Риті за виздоровлення з тяжкої недуги.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ

В НОВІМ ВИДАННІ

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ.

Катихизм, це провідник на дорозі до вічного щастя. Кождому потрібний.

Замовляйте на адресу:

The Redeemer's Voice, Box 299 Yorkton.

ДРУКАРНЯ

ПРИ ЙОРКТОНСЬКІМ МОНАСТИРИ

ПРИЙМАЄ ДО ДРУКУ:

Всякі письма, оголошення і більші твори.

Виконує скоро і дешево.

АДРЕСА:

REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON

ЧИ ЧИТАЛИ ВИ ВЖЕ ЖИТТЯ

СЕСТРИ ТЕРЕСИ

ВІД

Дитятка Ісус

Чудотворящі цего віку?

ЄЩЕ НІ?

ТО ЧИМ СКОРШЕ ЗАМОВЛЯЙТЕ

У НАС. КОШТУЄ 20 Ц.

З НАГОДИ ПЕРШОГО РОКУ ІСТНУВАННЯ ЦЕГО НАШОГО МІСЯЧНИКА ОТВИРАЄТЬСЯ

ВЕЛИКАНСЬКИЙ КОНКУРС.

1. Хто вишле до нас імена 100 передплатників і 100 долярів за їх річну передплату, дістане яко нагороду **Велику Українську Біблію в 7 ох томах гарно оправлених.**

2. Хто вишле імена 50 передплатників і 50 долярів, дістане **ту саму Біблію в 7 ох томах не оправлених.**

3. Хто вишле імена 25 передплатників і 25 долярів, дістане **Евангеліе оправлене, великого формату, в Українській і Славянській мові.**

4. Хто вишле імена 10 передплатників і 10 долярів, дістане **те саме Евангеліе не оправлене.**

5. Хто вишле імена 5 передплатників і 5 долярів або свою передплату на 5 літ і 5 долярів, дістане **гарну книжку.**

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

Рік І. - 1 ЧЕРВНЯ 1923 - Ч. 3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Царство Христа. — 2) Чи йти на Відпуст? — 3) Адам. — 4) Лікобеле. — 5) Мудрий молодець. — 6) Загальні Католицькі Новинки. — 7) Наші Місії. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Місіонарів Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МСІЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Червень Ч. 3. 1923.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Царство Христа.

Давно тому — близько 2.000 літ. Десятки тисяч Жидів зійшлися в Эрусалимі на святкування Пасхи. Всі вулиці заповнені народом, в притворах святині повно почитателів Эгови, горбки довкола міста заселені розложеними похідними шатрами. Огні горять довкруги Святого міста, паломники гріються коло них. Эрусалим став на кілька днів хатою всього дорослого жидівського народу.

Сього року однак нарід хвилюється незвичайно. Супереч ки йдуть серед ріжних гуртів Жидів; книжники, фарисеї стають серед народа, тут нишком щось щепотять,

тут завзято і ненависно щось викрикують. Метушня ширіться між народом, очи всіх палахкотять огнем ненависти. Глухі погрози чути з усіх боків, а священики ще підюджують.

Щось страшного готовиться...

* * *

Пятниця. Холодний ранок. Товпи народа з усіх сторін лавою сунуть до палати римського Пилата. Перед палатою задержуються, чогось ожидають. Немов в тучевій хмарі кликотить в товпі, крик, відгрожування чути з усіх сторін.

Він сином Божим себе назвав... Він Мессією себе голосить... Він грозив святиню розвалити... Він сабат знесвячував... Він має згинути! Так злобно горлають священики, книжники і фарисеї серед народа і ненависти повна їх бесіда уділяється всім слухачам. «Він мусить умерти, богохульник!» — зловіщо несеться товпою від уст до уст.

На балконі палати показався староста Пилат і коло нього звязаний в кайданах Ісус. На вид Ісуса вся товпа загуділа скаженою ненавистю. І почалося одиноке в історії слідство, в котрім суддя публично узнавши Вязня невинним засуджує Його — щоби догодити товпі — насамперід на нелюдські катування, а відтак на крестну смерть.

Распни, распни Його!...

Царя ли вашого распну?...

Не імами царя, токмо кесаря!...

Жиди виреклися Ісуса, свого Царя, вбили Його.

* * *

Ісус є і нашим Царем, ми Його підданими. Його царству не буде кінця. Це непомильна правда, бо це плян Божий, котрий здійсниться і здійснитись мусить: *Сядь по правици моєй*, — каже до Нього Господь устами псальмопівця — *Доки не зложу всіх ворогів у твоїх стіп.*

Царство Ісуса є царством любови і мира, як було воно і за часів туземного Його життя. Но так само як тоді, і тепер має Ісус своїх ворогів що радіб Його знищити.

Одні явно Його знесвячують, поборюють, хулять. Ли-

шім таких, вони дістануть заплату Жидів: Кров Його на нас і на дітий наших...

Э другі, Много численіші, що обходятьеся без Ісуса.

Серце Ісуса, Серце нашого Бога, царюй над нами!

Він-же так давно жив і умер, небо, де Він тепер, так високо, і впрочім — мовляв, — ми люди практичні, не маємо часу заниматися такими справами. Німі свідки мук свого царя, що всправді не домагаються Його смерти, але

що пальцем не рушать, щоби обстати за Ним... І до них не говорім.

Э вкінци такі піддані Ісуса-Царя, добрі християни, що узнають Його власть і служать Йому. Ви в їх числі. Яко піддані Ви слухаєте свого Царя, яко воїни ви обстаєте за Його справою, яко діти Ви любите свого Царя.

Однак Ісус хоче від Вас чогось більше в нинішних часах. Він відкриває своє Серце: *Ото серце, що так полюбило людий, і що за свою любов дізнає невдячности.* Болюча скарга Вашого Царя, котра взиває Вас до задосить-учинення за погорджену любов, до винагородження завданої зневаги.

Оце набоженство до Серця Христового, котрому Церков свята посвячує місяць червень. Воно набоженство наших часів, обявлене самим Ісусом Христом, воно останнім з'усиллям Ісуса-Царя, щоби на вид любови свойого Серця потягнути людий до себе.

Треба нам відповісти на ці любовні змагання Серця Христового. Коли узнаємо справді Ісуся нашим царем, коли хочемо бути Його правдивими підданими, воїнами, дітьми, треба гуртуватися коло Його Серця, любити Його, почитати, винагородити Йому болючі забуття одних, направити силою любови кривди заподіяні другими.

За любов — любов, за забуття — перепросьби, за зневаги — задосить-учинення, от чого жде від нас Серце Ісуса. От що принесемо Ісусови Царю в місяці червню.

Велика то штука, вміти жити з Ісусом, та й велика мудрість, триматися Ісуса.

Той найбіднішій, хто жиє без Ісуса, а найбогатший той, хто добре жиє з Ісусом.

(НАС. ХР.)

Чи йти на Відпуст?

Часто можна почути між нашими людьми, що йти на відпуст це страта часу і грошей. Та не вони перші так говорять, бо і перед ними також так говорили. Противники відпусту є так давні, як давними є самі відпусти, з тою тільки ріжницею, що давніще називалися Эвноміянами, Петробузіянами, Катарами, Вікліфіянами і Гуситами, — а тепер називаються вони: Пресвитеріянами, Баптистами, протестантами взагалі. До сих послідних додати можна також мале число відступників, або злих католиків. що називають себе безконфенсійними, що значить, людьми без ніякої релігії.

Цілею цего письма не є переконувати когось, а тільки заохотити побожних людий, щоби й на дальше почитали Боже величество і доброту святих у відпустах, які мають свій початок ще в найдавніщій історії людського роду.

Перші сліди відпустових мандрівок, чи побожних подорожий, цілию яких є йти і благати Бога, або якогось святого, находимо вже в історії патріярха Ісаака. Коли жінка його Ребека мала породити Якова і Езава, страшно захорувала, і тоді, — каже св. письмо — «пішли поспитати Господа.» — Другий, вже ясніщий примір відпустових мандрівок у Жидів находимо в тім часі, коли Господь Бог приказав їм: «Три рази в році мусить весь мужеський рід явитися перед Господом своїм в місці, яке Він вибере — і там не будуть являтися перед Господом з порожними руками.» Історія вчить нас, як любо і радо виповняли Жиди цей святий приказ. В часі тих богомільних мандрівок складали вони цілу масу псальмів і пісень, якими скорочували та упріємнювали собі далеку і тяжку дорогу. В історії находимо також докази і на це, що не тільки мущини але і жінки залюбки вибиралися до святих і Богу посвячених місць. І так читаємо там, що Анна, жена Якова а мати пророка св. Самуїла, привела сина свого Божим

чудом перед часом, бо — «пішла до Сійону помолитися перед Господом святим.» А сам наш Божественний Спаситель з Прич. Дівою Марією і св. Йосифом чи не ходив до Эрусалиму? даючи нам сим прегарний примір до наслідування.

Святиня єрусалимська була до смерти Спасителя таким місцем, а по Його Воскресенню, богомільними місцями були всі ті місцевости, де Він перебував, творив чуда, терпів і умер на хресті. Зовсім отже природно, що не тільки Апостоли і перші ученики, але і иньші вірні любили відвідувати Вифлеємську печеру, дім в Назареті, Голгофту і.т.д. Сліди тих мандрівок находимо вже в другім столітті. Від цего часу число їх постійно росте, особливо, коли по переслідуваннях цісар Константин Великий разом зі своєю св. матірю дав католицькій церкві свободу та прикрасив святі місця чудовими святинями посвященими імени Христа Спаситиля.

А хтож відвідував ті святі місця? Чи тільки простий та непросвічений нарід? О ні! Святий Эронім, що сам жив довгі літа в Вифлиємській печері, каже виразно, що між богомільцями було богато вчених людий. «Як струї рік», каже цей святий, «вливаються природно до моря, так цілими громадами спішать люди чим раз більше до Эрусалиму, Назарету і Вефлиєму, бо їм здавалося, що з відвідинами святих місць, віджиють в них святі спомини і они стануть близще свого Спасителя. Так воно і дійсно було.

В часах турецьких нападів на Палестину, відпустові подорожи стали дуже небезпечними, всеж таки відбувалися дальше, хоч богато христіян життя своє клало за цю відвагу. Славний цісар Кароль Великий, щоби забезпечити доступ до святих місць, старався зробити згоду з турецьким султаном Аруном ал Рашідом; колиж це нічого не придалося, вибухли славні в історії борби, під назвою хрестоносних воєн, якими христіянські князі по-

рішили силою увільнити святі місця з під власти поганських ворогів.

В часі тих воєнних заворушень поширився другий рід богомільних мандрівок до гробів святих а передовсім гробів св. Апостолів і перших мучеників за віру Христову, які вславилися ріжними чудами. А бувало і таке, що деякі христіяни їздили до святих, живих ще пустиножителів, щоби поручити себе їх горячим молитвам. В третім і четвертім столітті попадаємо в історії на виразні сліди таких богомільних подорожий до Риму, до гробу святих Апостолів Петра і Павла і до К... в Еспанії до гробу св. ап. Якова. Крім сих, найбільше відвідуваних місць, були ще й инші, як приміром гріб святої Теклі, першої Мученицї в Г...; в А... мощі св. первомученика Стефана; в Кападокії мощі 40.св. мучеників; в Турей (Франції) гріб св Мартина; в Міляні мощі св Гервазія і Протазія, які, як каже св. Павлин, вславилися численними чудами і.т.д. і.т.д.

Так отже вже від 10 століття спішив нарід що раз то більше до тих святих місць тимбільше, що посіщенням тих святих місць надала католицька церков відпусти, значиться відпущення дочасних кар за гріхи. Неодному читаючому ці стрічки про відпуст, стануть перед очима спомини старого краю, неодному пригадається Ясна Гора в Гошові, ще иньшому Крехів, Кальварія, Мелятин, Унів і иньші відпустові місця. Неодному на згадку тих святих місць потекуть слези з очий і серце в грудех забється жвавіше, коли згадає, як то він з родиною своєю, дорогими родичами, зі свояками та знакомими йшов на відпуст, як гурмою співали пісні, як стрічали по дорові одну процесію за другою, та як вкінци вертали назад скріплені словом Божим, відроджені найсвятішими Тайнами до своїх занять: Як любо і солодко було тоді на серці...

І при сім роздумуванні неодному мимоволі вирвеся з грудий тяжке зітхнення: «Та що то з того, коли тут того нема.»

Э і ту братя і сестри, є і в Канаді таке святе відпус-

тове місце, тай то не між чужими, а таке між нашими Українцями. Залежить це тільки від нас самих, бо в деяких місцях є чудотворні образи, а нема й нема там відпустів тільки з тої причини, що люди про це не знають.

Такий чудотворний образ Матери Божої є приміром в Йорктоні, де в першу неділю місяця липня відбувається в честь Її великий відпуст. Про всілякі чуда цего образа оповідає Всч. о. Боский в своїй книжці п.з. Мати Божа Не устаючої Помочи. Образ цей прославлений всіми народами на цілім сьвіті. І у нас можуть бути чуда! Треба тільки горячих молитов людий.

Спішім отже з повним довірям до Йорктонського престола Пречистої Діви Марії. Віддаймося під Покров Ої Неустаючої помочи а скоро переконаємся, як любо і весело стане в серцях наших. Індультом 24-го червня 1915 Святійший Отець Венедикт XV. уділили богомольцям Йорктонської сьвятині слідуючі відпусти:

1.) Цілковитий відпуст, це є відпущення усіх заслужених кар за гріхи, в день храма (перша неділя місяця липня).

2.) Підчас чотирох довільно вибраних днів протягом 10 днів по храмі.

Щоби доступити цего повного відпусту треба в тім часі сповідатися і причащатися в наміренні св. Отця.

Кромі цього повного відпусту є також частковий відпуст, який можна осягнути котрого небудь дня в році відвідуючи св. храм в Йорктоні, жалуючи за гріхи, та відмовляючи молитви в наміренню св. Отця.

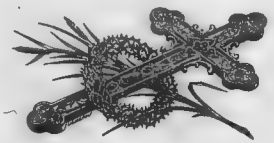

А Д А М.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ. (Дальше).

II.

АДАМ І ЕВА.

Щоби заняти колись трони опустілі в наслідок упадку злих ангелів, Бог постановив сотворити иньші єства, котрі рівнож мали дати доказ свого підданства. Їх природа була низшою, чим природа небесних Духів, однак Він хотів піднести їх аж до Себе чудесним даром своєї любови. Но для цих нових сотворінь треба було помешкання відповідного їх природі і тому враз з небом Бог сотворив і землю.

Земля була тоді в стані живлів, матерією без форми, без ладу, без руху і життя, уносячоюся в лоні безмірного океану. Темрява накривала своїм плащем цю пропасть без берегів і Дух Божий уносився над водами, немовби приготовляючи зародки будучого світа для творчого дійства.

Прийшла хвиля означена в Божих планах і Бог став до діла. З цього безладного хаосу Він витягнув протягом шістьох днів або слідуючих по собі період безмірну і прекрасну вселенну.

Першого дня Він сотворив світляний плин, котрий вийс в це велике безрушне тіло тепло і рух. „Хай буде світло!“ сказав Він, і було світло. Він розділив світло від тьми і назвав світло днем, а тьму нічю.

Другого дня сказав Він: „Хай взнесеся небозвід серед вод і розділить їх межи собою.“ І сейчас утворилась атмосфера, що розділила води на долішні і горішні. Небозвід дістав назву неба.

Третього дня Він розказав піднебесним водам, щоби зібралися в одно місце, і виринула суша. Послушні Его голосови води збіглися в величезні стави і тверда суша

стала видною з своїми долами і горами. Бог назвав Ї Землею і великі маси води назвав Морем. Око Эго спочило на цій богатій і родючій природі, хотяй бездушній ще, і Він не міг не подивляти цего твору своєї доброти. Все-ж таки Він додав: „Хай взростить земля зелену траву і ѣї насіння і дерева, що родити муть овочі по своїм родам.“ Прозябла трава та овочеві дерева і Бог з подивом глядів на цю ростинність, перший слід життя на цьому багні, що вийшло з океану.

Четвертого дня Бог сотворив звізди. „Хай покажуться світляні тіла на небозводі, щоби ділити день від ночі, ділити времена, дні і літа, та щоби освічувати землю.“ І сотворив два великі світила, сонце, щоби ясніло в день, місяць, щоби світив нічю. Рівнож сотворив незчислиме множество звізд, що палахкотять на зводі неба; і блеском своїм по всі часи голосити муть премудрість і силу Того, що заселив ними простір.

Пятого дня промовив Бог: „Нехай води видадуть живучі звірята, що пливати муть у них і птиці, що літати муть під небозводом.“ На Эго слова, зрушились води величезними рибами плиючими і рухаючимися і воздухи наповнились ріжнородними птицями. Бог поблагословив їм кажучи: „Ростіть і множтеся і заповніть моря, а ви, птиці, розмножтеся на землі!“

Шестого дня Бог приказав землі, щоби зродила звірята по своїм родам, звірята домашні, дикі та гадюки. І всякого рода звірята наділені життям і рухом покрили землю.

Однак цілий цей всесвіт зі своєю сушию і морем, сонцем і зорями, рибами і птицями, був лише царством призначеним для найвзнеслішого сотворіння, котре хотів Бог вробити своїм архитвором та володарем всего сотворіння. Заки дав ему істнування, Бог застановився хвилю — немов нараджувались три особи Божі: „Тепер,“ сказав Він, „вробім чоловіка по нашому образу і подобі і нехай він володіє рибами моря, птицями небес і звірятами землі.“,

Бог вяв горсть пороху омоченого в воді і зробив з него чудове тіло, безмірно краще від всіх сотворінь, що досі вийшли з глубіні ничевости; однак брак життя і руху відріжняв цю чудову стать від звірят. Бог відтак дунув в ѣї лице і наділив ѣї духом життя, що заповнило все тіло. Цей дух життя, то була душа, правдивий образ Бога, що давала чоловікови спроможність думати як Бог, хотіти і любити як Бог. А щоби дитина була ще подібнішою до свого вітця, Бог наділив Эго крім природних дарів, всякими дарами ласки, щоби міг колись допустити ѣго в товариство ангелів в царстві своєї слави.

Бог споглядав на цю дитину свого серця в унесеню. „Не добре,“ каже Він, „чоловікови самому: даймо ему помічницю, подібну до него.“ Скоро лиш вимовив Бог ці слова, як напав на Адама важкий сон; Бог виняв ему одно ребро, з котрого сотворив жену. На ѣї вид Адам закликав: „Це кість з моїх костий і тіло з мого тіла; і от чоловік покине свого вітця і матір, щоби звязагися з женою, бо будуть вони двоє в одному тілі.“

Натхнений Богом Адам проголошував основне право людської родини. Господь поблагословив обоїм супругам: „Ростіть і множтеся,“ сказав до них,“ і наповняйте землю і обладайте рибами моря, птицями небес і звірятами землі.“

Потім спочив Бог своїм оком на всіх річах, котрі що йно сотворив на небі і на землі і зобачив, шо всьо було добре, бо кожде сотворіння, що вийшло з Эго рук, віддавало якусь черту Эго нескінчеих совершеньств і так голосили славу свого Творця.

Семого дня, скінчивши всі свої діла, Бог спочив. Цей день свого спочинку поблагословив і освятив як день, що его малося Эму в особливший спосіб посвяцувати. І так як сам сього дня устав від творення, хотів Він, щоби і чоловік устав від праці, щоби молитвою і благодаренням взнестися до свого Вітця на небі.

(Дальше буде.)

Лікобеле.

Ось Лікобеле. Це гарний мурин! Має він двайцять і оден рік, є високий, має широкі плечи, тяжкий хід та огнисті очи, в котрих, в хвилях гніву, світить дикий блеск, що нагадує його кровожадних предків. Коли він сміеся, його острі і білі зуби, лисичі зуби — наповняють кожного страхом. Але тепер Лікобеле є лагідний мов ягня. Був час, в котрім ягня було страшним львом і це є трагічна історія в життю ще короткім цего гарного мурина.

* * *

Родився він в Босенці, поганськім селі біля ріки Монгали в Африці. Не знав ніколи свого батька; його матір мала осьмеро дітий, межи котрими він був четвертим з ряду. По нім ішли чотири доньки: дві вже померли, а наймолодша жие тепер зі своєю матірю. В теплих тих країнах чорні діти вирастають мов пташенята, що лишають гніздо, скоро почують на собі крила. Родинного життя в них майже нема, нічо їх не стримує.

Дитя має не цілі два роки та вже скаче як крілик і зачинає бігати. Так робив Лікобеле, ідучи за старшими братьми. Пять літ щойно скінчив, а вже хитрий як малпа, вмів вже ловити риби в ріці і лазив по деревах лапати пташенята, що собі варив; приготовляв сильця, котрими лапав лисиці, білі мурашки так смачні для муринів; троха пізніще сам продавав на ярмарку плоди свого риболовства і полювання. Що до власної їди він не журився... ані його матір. Веселої та хитрої вдачі, вмів Лікобеле, передовсім в часі потреби, статись приятелем всіх, в дечім помочи чи услужити, і так все і всюда мав де наістися рижом, кукурудзою та бананами.

* * *

Щасливе це життя! скаже певно молодий школярик, що може це читає! О щасливе таке життя, бо не треба

трудитись над шкільними книжками!

А однак Лікобеле не любив такого життя довго. Одного дня ліси, смачні овочі, птахи, цвіти, свобода навіть, стались йому гіркими. Не далеко від Босенки є като-

Лікобеле.

лицька місія. Кілька разів в своїх біганинах, дитя було там, ведене цікавістю, але зі серцем повним боязни. Лікобеле видів тоді школу, дітий подібних до себе, похилених над книжками та зошитами. Вільний птах забажав клітки, представився настоятелеви і заявив, що бажає бути принятим як ученик і вчитись катехизму. Він був тілько

хлопчиском шістьох-сімох літ, але мудрим та проворним.

Принятий до школи, Лікобеле дивувався дуже... Що! Діти молодші від него вміють читати, писати, рахувати!... Хоче знати тілько, що й они!... Лікобеле вмів хотіти; збиточник, відважний всюда деінде, показався в школі ревним і поважним школярем. Місіонар був в него заразом зачудованим і задоволеним. Раз два научився наш муринок писати й читати; в катехізмі його поступи були так великі, що скоро міг здати іспит з успіхом.

А що дивніще ще, ревність Лікобела тревала три роки. Для хлопчика, котрого нічо не силує бути під ярмом карности і в строгім старанні, щоби вчитись, то богато. Не знаю, чи поміж моїми молодими читачами є богато таких, що показалиб таку витревалість.

Було це в р. 1907; Лікобеле мав девять літ і хотів приняти св. хрещення, щоби статись християнином. Отець місіонар був оголосив, що це торжество відбудеся для нього і його товаришів в день Вознесення Господнього. Мала горстка школярів була веселою... Але от, празник зближаєсь а ніхто не згадує про остатні приготовлення, так якби місіонар забув о тім. Наш Лікобеле горить як полумінь і журиться, чому отець їх не кличуть? Однак вже нас підстригли... Що-ж має бути! Хлопець не в силі довше видержати і йде до місіонаря просити о виснення. Священик відповідає йому, що відложили торжество аж до Різдвяних Свят.

Якто! Всьо було готове! Лікобеле вмів добре катехізм, він був так задоволеним... а тепер треба чекати.

Бідний хлопець! Коби він був врозумів осторожність місіонаря? Священик часто мусить пробувати та кріпити волю оглашенних, котрі можуть так легко впасти. Під блескучим чолом малого мурина очевидно снуються чорні думки!

«Не буду хрещений? каже він... Як так, то нехочу і зістати в місійній школі.»

Чекав однак ще аж до свята, бо все таки мав надію;

Вознесення вже близько і постанова нашого героя є рішуча...

* * *

Слідуючої ночи, серед глубокої темноти, втікає він з місії і самий, без оружа, без їди, пускаєся до диких трав. Сам, девятилітний хлопець, окружений всіми небезпеченствами тих страшних лісів!

Ти знаеш пречінь, Лікобелю, що тигр пожирає самітні діти і невісти навіть у білий день, їдовиті змії кусають їх і торощуть їх тіла в своїх страшних обіймах! Але наш хлопчик не боїться; він також є сином цих диких сторін; часто ховався. Знає, як сховатися перед тиграми; гадини тепер в ночі сплять; та будь що будь хоче втікати і нічо не може його стримати. Його матір може буде троха занепокоена, його малі сестри будуть плакали, але по всім скажуть они, як многі інші: «Ба! То його річ!... Він доста дорослий, нас не потребує.» І то буде всьо.

Рахуючи отже лиш на себе, наш школяр ішов бодро. Дорога є ясна, бо все здовж ріки. Їсти він дістане певно в тих селах, через котрі має переходити. По трох днях і трох ночах, підчас котрих хлопчина утвердився в своїх постановах і уплянував собі нове життя, дійшов він до Мобеки.

Там почувся спокійніщим, бо це вже далеко, і коли покажеся корабель, попросить о місце та поіде до міста «Лев» і ніхто не буде вже згадувати про сина Экукви.

Дальше буде.

Мудрий молодець.

(Дальше).

«Я думаю, що я тебе розумію. Ти не є щасливий; ти є незадоволений через це, що совість тобі не дає способу до цего порядного і чистого життя, про котре ти говорив. Чомуж не попращатися раз на все зі світом?»

Він обернувся до мене здивований:

«Чи хочете мене довести до самовбійства, Отче», спитав він?

Я зачав голосно сміятися і відповів:

«Певно, що ні. Моя гадка є: Лиши світ і вступи до монашого стану.»

«Бути монахом?!...» сказав він. І так мені видавалось, що він цего не розумів.»

«Що то значить, Отче, я цего не розумію!»

«Коли так, то я тобі витолкую. Монах є чоловіком, що жие після правила або статута якогось чина або товариства і складає обіти убожества, чистоти і послуху.»

«То так як священик, правда?»

«Ні, він не мусить бути конечно священиком. Много людий через ріжні причини не можуть бути висвячені на священика, а однак ведуть святе життя, далеко від покус світа, в глубокім спокою, ділають много добра для Бога і народу.»

«Я вже розумію. То так як братчики, котрі вчать в наших католицьких школах. Але, отче, я не вчений. Я не мігби бути таким братчиком. Я ходив до школи аж до 12-ого року, а від того часу я тяжко працюю. Через то я не здібний до науки». «Менше з тим, бо є братчики, котрі належать на примір до нашого чина Найсвятішого Спаса і до других чинів. Они жиють разом зі священиками, носять те саме одіння, мають те саме життя, складають ті самі обіти і користають зі спільного життя таким самим способом як священики.»

«Чи ви монах, отче?»

«Так, я монах чина Найсвятіщого Ізбавителя. Э в нас братчики монахи і я можу дещо сказати про них, если хочеш.»

«То дуже прошу. — Эсли они не є священиками і не вчать, то що они роблять?»

«Роблять порядок в церкві, в монастирі, суть кухарами, огородниками, господарами. Эсли знають якесь ремесло, то легко найти роботу для них. Э в нас братчики столярі, малярі, кравці, шевці і т. д. Декотрі більше вчені пишуть, а всі є нам священикам великою помочию.

«А чи они жиють завсіди з вами?»

«О так! Як раз пристануть до нас, то на все. Коли они старі або хорі, ми їм не кажемо забиратися, але їх доглядаємо і про них дбаємо. Эсли вмирають, то всюди де є наші священики, відправляються за них Служби Божі, і то по цілім світі.»

«То красна річ, Отче! Але а думаю, що хто хоче бути братчиком у вас, мусить бути святим, інакше його не приймають. Нема надії для такого бідного христіянина як я!»

«Чому так думаєш? Ти помиляєшся. От я тобі скажу. Мені здаєся, що ти маєш щире і просте серце. Ти хочеш спасти свою душу. Ти знаєш, які небезпеки є на світі; навіть если ти колись зле поступив, то через це двері монастиря не є для тебе заперті. Ти можеш вступити до монашого життя з духом покути і так запевнити своє спасення, а крім цего добра власного, еще богато учинити для слави Божої.»

«Отче, чи я міг би спасти свою душу так як місіонарі?»

«Певно, ти міг би. Братчики моляться богато за нашу роботу і то єсть велика заохота і поміч для нас місіонарів. Під час того, як ми говоримо Божу науку, братчики в дома моляться, посвячують свою працю Богові, щоби наші слова порушили і навернули грішників на праву дорогу.»

Ті остатні слова дуже втішили молодця. Його лице заясніло від радости і він одушевлений спитав дальше:

«Чи братчики мають много молитися.»

«Чотири рази денно мають спільні молитви разом зі священиками, але крім того мають свої осібні молитви вечером; також все молятся підчас роботи. То дуже красно бачити, як братчик ходить коло монастиря і підчас своєї праці відмовляє коротенькі молитви.»

«Чи мусять тяжко робити?»

«Не так тяжко, як ти робиш тепер. Тепер за свою роботу що маєш? Кілька долярів на тиждень, а братчик має у нас певний приют на ціле своє життя, легку смерть а по смерти певну нагороду за свої добрі діла.»

«Добре, що згадалисьте про гроші Отче. Я вже маю троха грошей, але може то мало; кілько то коштує, щоби вступити?»

«То не платиться ніщо.»

«Але треба певно взяти зі собою богато убрань.«

«Кождий приносить то, що має. Ми хочемо лише доброї волі і щирого наміреня. Всьо, що ми бажаємо, то є, щоби молодець хотів щиро запевнити своє спасення, Богу служити вправлюваннямся в чесноті, працювати з любови до Ісуса і Марії і жертвувати всьо, що робить, за свою душу і за навернення грішників. То всьо.»

«Ви сказали: молодець! Чи є якійсь вік призначений? Може я за старий. Я мою 24 літ.»

«Ні, ти не за старий. Декотрі мали 35 і вступили, иньші мали більше, иньші менше, бо 16 літ. Літа не рахуються; то що числиться, то рішуча воля і бажання жити святим життям з молитвою і працею.»

«Чи мають много вчитися?»

«Братчики вчаться, як Бога любити з цілого серця і цілою душею.»

«Отче, я не є дуже сильний, додав він, але моє здоровля добре.»

«То як так, то можеш вступити, бо треба бути здоровим.»

«Чи у вас мають дуже постити? Я посту не люблю.»

«Ні, сину, наше життя не є так остре. Постимо як церков прикавує. Ми більше уважаємо, щоби душа стала сильною. Ми стараємось лишити всьо, що світове, відречися марностий світа, поборювати свої злі пристрасти, бути терпеливими, покірними і смирними як діти. А дуже часто це трудніще ніж довго постити. Братчики стараються наслідувати життя нашого Спасителя Ісуса Христа; совокупленням, працею, покорою, убожеством і чистотою та послушенством стають миліщими Богови ніж давніще, коли еще не були монахами.»

«Отче,» відповів молодець з великою радістю, «я то всьо люблю і більше ніж можу вам сказати, але еще одну річ хочу знати. Припустім, щоби якийсь хлопець вступив до вас, а по якімсь часі бачить, що він не здібний до того життя, то що він зробить?»

«То піде до дому на зад і вже! Ніхто не звязуэся обовязками монашого життя за скоро. Треба чекати 4 або 5 літ. Э отжеж доста часу щоби надуматися, нім робиться послідний, рішучий крок.»

На тім хлопець перестав питатися. Він був наче закопаний в глубокій думці. А я молився до Матери Божої, щоби она помогла йому рішити свою долю. На раз він встав, взяв мою руку і сказав:

«Отче, я буду пробувати. Я еще ніколи не був правдиво щасливим на світі. Свіцькі забави принесли мені лише встид і грижу совісти. Я все мав иншé бажання, ніж робити ціле своє життя за кілька долярів. Ви показали мені спосіб, щоби щось зробити для Бога; я не думав що є люди, котрі жиють таким життям, як ви сказали. А я думаю, що мусять бути щасливими, спокійними, без клопоту, бо немають жадної звязи, ніякої відповідальности, ніякого злого приміру. Я є певний, що єслиб монаше життя було більше знане, то може хлопці роздумали би тро-

ха, що оно корисне для душі і тіла і не оден волів би жити в монастирі ніж в супружестві. Але, на жаль хлопці не знають цего життя. І я його не знав. Ми думали, що кождий монах є священиком або учителем. — Я буду говорити про це до своїх родичів, я буду бачив, чи вони це люблять чи ні. Я думаю, що вони будуть противні, бо вони хотілиби, щоби я женився — мама це мені сказали — і я думаю, що так піти від них це не зробить ріжниці.»

Я дуже втішився, що мій молодий приятель мав таке одушевлення і сказав йому не спішитися:

«Молися, сину, щоби Господь тобі поміг. Удайся до Матери Божої. Поручи свою справу святому Альфонсови, основателеви нашого чина, святому Ґерардови, котрий сам був покірним братчиком-монахом в нашім чині. Спитай свого сповідника, що Він думає про твою гадку а потім прийдеш знов сюди.»

Коли я говорив послідну проповідь підчас тої місії, я бачив хлопця в першій лавці. Щастя ясніло в його очах.

По науці він прийшов до мене і сказав мені, що рішився вступити до нашого чина.

І так сталося.

Він вступив і є тепер братчиком-монахом. Він сам порадив мені написати цю книжочку і я його послухав.

Я певний, що є много молодців в світі, котрі бажають жити правдивим побожним життям, як він, але не знають, як то зробити.

Эсли ти такий, читай еще раз цю книжочку і спитай себе, чи ти не хотів би бути учасником щастя і спокою монахів-братчиків чина Св. Спаса. Щасливим і спокійним будеш на певно в годині смерти, эсли ти служив вірно в якімсь монашім чині. —

Життя братчиків-монахів чина Св. Спаса є точно таким, яким я його описав. Эсли чуєш, що маєш охоту до того життя, говори про це з яким з Отців місіонарів, або напиши до:

"Ruthenian Catholic Mission"
Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

ЗАГАЛЬНІ КАТОЛИЦЬКІ НОВИНКИ.

Зачислення до лона святих Сестри Тереси від Дитятка Ісуса.

«Маленьку Цвітку» зачислено до лона блаженних. Величавий обряд відбувся 26-го квітня; довершив його Св. Отець Папа Пій XI.

Сестра Тереса від Дитятка Ісус.

Сестра Тереса, яку звано «Малою Цвіткою,» належала до Чина босих Кармеліток. Померла в молодому віці 24 літ тому в монастирі в Лізіе у Франції.

Це подія надзвичайна, бо щоби оголосити когось блаженним або святим, звичайно треба чекати десятки а навіть сотки літ по смерти святого.

Ця церемонія довершилася з великим блеском.

Домовину, в котрій переховувалось останки її тіла, перенесено в процесії з цвинтару до монастиря і зложено в гробівниці з тяжкого срібла, подарованої великодушними Бразілійськими католиками.

За посередництвом святої, до котрої моляться ві всіх частях світа, діються надзвичайні чуда.

Перерваня процесу, бо вязень явився перед вистою судовою властю.

Женева, 17. мая. — «Хай Бог вкарає мене смертю, наколи я-провинився,» закликав Іван Штюрмер при кінци завзятої розправи у Фельдкірх, щоби боронитися проти оскарження, будьтоби він був зтроїв свою жінку.

Тільки викрикнув тоті слова і впав на лавку свідків без духа.

Суддя, що провадив розправу закінчив процес словами: «Він явився перед лутшим та висше поставленим судією».

Большевики мучать Архіепіскопа Тіхона.

По вістям надійшовшим з Ріги, політична управа совєтська мучить Архіеп. Тіхона, електричними ударами. Хоче она його в той спосіб приневолити, щоби він визнав, що большевицький спосіб правлення є і може бути згідний з найсвятіщими засадами релігії так само як і комунізм впроваджуваний в життя через їх правительство.

Повідомляють також, що тяжка вязниця поважно поділала на його здоровля; большевики стараються розбити його нерви описуванням виконання засуду на епіскопі Бучковичови та повідомленням, що еп. Антоній, голова «Живої Церкви» і другий еп., голова апост. церкви, влученої, домагаються його укарання.

Шкода, що Господь Бог є всевідучий.

Мала Марійка: Мамцю, чи то правда, що Господь Бог знає все наперед?

Мати: Певно що так, а чомуж ти питаєш?

Марійка: То шкода, я хотіла бути сеї ночи чемною, щоби Йому зробити несподіванку.

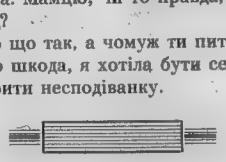

НАШІ МІСІЇ

Америка.

З початком марта ц. р. вибралися два наші місіонарі ОО. Л. Боский, ігумен монастиря в Комарно і С. Бахталовський в Йорктону, до Сполучених Держав, щоби там давати місії. Дня 9. марта станули вони на свобідній земли американської республики. Це перший рав, що наші отці в Канади давали місії в Америді. Велике це діло; а заслуги в нім Впр. і Всв. о. П. Понятишина, Адміністратора українсько-американської діецезії. Це було бажаниям і щирим стараням Всв. о. Адміністратора, щоби отці чина св. Ізбавителя працювали в Америці. Коло цеї справи ревно заходився Впр. о. Й. Чаплинський, котрий, бачучи в тім ділі волю Божу, не щадив ніяких трудів, щоби цю справу допровадити до здійснення. І справді всі ці заходи вінчалися пожаданим успіхом; Серце Христове нагородило ці старання обильними ласками, які зіслало на відбуті місії, а тим дало пізнати, що справа місій наших отців в Америці, це Його бажання. —

Працю свою вачали ОО. Місіонарі від **Перт Амбой Н. Дж.** невеликого міста близько Нюйорку. Парохом там Впр. о. **Й. Чаплинський**, Візитатор СС. Василіянок.

Перт Амбой, це перша американська парохія, в якою стрінулися ОО. Місіонарі. Красна церков, гарний парохіяльний дім, дві галі (одна під церквою, а друга великсана в місті), а в цих галях дві добре ведені школи (для хлопців і для дівчат), — це все зробило дуже миле враженя на канадійських місіонарів. Тут в Перт Амбой відбулися духовні вправи від 10-14 марта. Мимо непогоди, народ ходив на науки дуже численно. Вечір по науках до пізна чекав до сповіди. Тому то рекоелкції в Перт Амбой були дійсно відновою духовного життя цеї парохії.

Другою працею були духовні вправи в **Бруклині** від 14-19. марта. Вправи ті мимо перепон таки відбулися, а то ревними заходами тамошнього пароха, Впр. о. Вол. **Лотовича.** Бруклин, це величезне місто під Нюйорком. Воно крие в собі много нашого народа, що працює по фабриках. Люди в Бруклині добрі, радо приходили на проповіди, так, що велика церков була повна. На жаль ті перші дві духовні вправи коротко тревали; та годі було инакше зробити тому, що з причини пашпортових трудностей ОО. Місіонарі невспіли на час до Америки прибути.

Місія в Філадельфії, Па. від 18-27 марта. За стараням Впр. о. Кан. **Кінаша,** катедрального пароха в Філадельфії, відбулась тут велика місія. Простора катедра що дня вечір через 10 днів була повна людей, що з цілого міста спішили на місію. Виставлений на приклюдне почитання великий, красний місійний хрест, притягав множество побожних вірних. Великі торжества в честь Найсв. Тайн, місійного хреста і Преч. Діви Марії захоплювали народ. А дня 24.

марта ціла церков була переповнена дітворою. Була це не мала потіха бачити сотки невинних дітей, що прибули, часто на руках материй, щоби дістати з рук місіонаря благословення. В часі місії спомагав місіонарів своєю працею Всеч. о. Лев Вань, капелян і катедральний сотрудник. Народ Філадельфії, то вибраний народ. Від многих літ мав щастя посідати ревних душпастирів, а через довгий час кормився Божим словом із золотих уст бл. п. епископа Сотера. Тож зовсім природно, що не завів надій місіонарів, і з місії користав дуже добре.

Місія в **Нюарк** Н. Дж. від 24 марта до 3 цвітня. Парохом тут Впр. і Всв. о. Адміністратор П. **Понятишин.** В душпастирстві в цій парохії помагає Впр. о. Вол. Довгович секретар Всв. о. Адміністратора. Наші люди жиють в Нюарку серед особливших обставин. Місто велике, дуже близько Нюйорку, має богато некорисних впливів на христіянське життя. Та мимо цего люди добре тримаються церкви і добре користали з місії. Дуже численно зібралися в першу неділю мущини на свою конференцію, а не менше було жінок на своїй становій науці. Кождого дня вечір церков зі всіми ґалєріями повна побожних вірних. Торжества, яке було в четвер в честь Найсв. Тайн. ніхто з присутних не забуде; коли прийшла хвиля переблагання Ісуса, не мож було встриматися від зворушення, а по церкві рознісся голосний плач. Красне було торжество в честь Матери Божої В часі цего богослуження нагло загасла в церкві електрика (спалився дріт) — а на церкві сумрак, — ця хвиля нагадувала наші старокраєві сільські церкви.

В часі місії в Нюарку була місія і для дітей та їх благословення. Приготований ревною працею повного посвяти Впр. о. **Довговича,** народ в Нюарку буде довго з радістю згадувати милі хвилі пережиті в часі місії.

Духовні вправи в **Нортгемптон** від 31. марта до 6. квітня. Нортгемптон, це фабричне місточко в Пеншлвенії. Парохом Впр. о. Кутський, ревний Христовий апостол. Красна, простора церков, наоколо чисто удержане церковне подвіря, великий парохіяльний дім; — на духовні вправи добрий місцевий народ численно приходив, наповняв церков та добре користав з наук.

На цім покінчився перший передсвяточний ряд місійних праць в Америці. А є тут велике поле до місійної праці. Народ щиро горнеся, щоби слухати Божого слова. Не щадить ні часу, ні труду. На вище згаданих місіях науки відбувалися звичайно досвіта і пізно в ночи. Вже о 5 год. рано Служба Божа й наука. А вечер протягалася нераз відправа до пізної ночи. Мимо того наші добрі американські Українці спішили радо до церкви, хотяй в день, або в ночи чекала їх тяжка праця по фабриках і то бувало 36 годин без перерви.

За цю великодушність Бог наглядно нагороджував їх своїм особлившим благословенням. У всіх місіях та духовних вправах видно було в народі правдиву віднову христіянського життя і ревности в Службі Божій. В часі місій місіонарі і народ так привязувалися до себе, що коли треба було пращатися, не обходилося без слів сердечного жалю — розлуки.

За всі ці ласки хай буде честь і подяка Найсолодшому Серцю Ісуса і Пренепорочному Серцю Діви Марії Матери Неустаючої Помочі. —

о. С. Бахталовський Ч.С.І.

ЗАПРОШУЄМО
НА
Відпуст в Айтуні

В ДНЯХ 15., 16. І 17. ЧЕРВНЯ, В ПРАЗНИК НАЙСОЛ. СЕРЦЯ.

Відпустові торжества розпічнуться в четвер, 14. червня Вечірнею і наукою. В пятницю, суботу і неділю щоденно торжественна Сл. Б., Молебен до Найсол. Серця, Вечірня і дві науки. Слухання сповідей весь час відпусту.

БАЗАР

На лохід місцевого Сиротинця.

Цінні вигравки, м.п. 50 долярів в золоті, машина до шиття, сет столового начиння, ковальський аутфит, зегарок-будильник, сет срібних ножів, відельців, ложок і т.д.

КОНКУРС

продажі тикетів вигравки кінчиться в суботу, 16. червня о год. 4. по пол. Потім роздача нагород для конкурентів 1.) нагорода Оверленд, 2.) над. лот в Саскатуні, 3.) зегарок-будильник і льосовання.

Що вечера представлення і концерт Банди Йорктонських Студентів в містовій галі.

о. Йосиф Бала Ч.С.І.
парох

Приїзджайте Громадно До Йорктону

—на—

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

Матери Божої Неустаючої Помочі

ПРИПАДАЄ ЦЕГО РОКУ В ДНЯХ 6., 7. і 8-ГО ЛИПНЯ; - РОЖДЕСТВО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

ПОРЯДОК:

В ПЯТНИЦЮ 6-го ЛИПНЯ

ГО ГОД. 10-ій РАНО СЛУЖБА БОЖА ЗА ДОБРОДІЇ В ЙОРКТОНСЬКОЇ СИЯТИНІ.

О ГОД. 5-ій – МОЛЕБЕН В ЧЕСТЬ М. Б. Н. П.; СПОВІДЬ.

О ГОД. 7-ій – ВЕЧІРНЯ З ЛИТІЄЮ, –ПРОПОВІДЬ, СУПЛІКАЦІЯ.

ПО ВЕЧІРНІ – ПОХІД З СВ. ТАЙНАМИ І ЧУДОТВОРНОЮ ІКОНОЮ М.Б.

О ГОД. 8:30 – ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ ДЛЯ ДІТЕЙ ШКОЛИ НАЙСВ. СЕРДЦЯ В ГАЛІ ПІД ЦЕРКВОЮ.

В СУБОТУ 7го ЛИПНЯ

ВІД 5-ої – СЛУЖБИ БОЖІ І АКАФІСТИ.

О ГОД. 7-ій – СЛУЖБА БОЖА СПІВАНА.

О ГОД. 9-ій – УТРЕНЯ І МИРОВАННІ.

О ГОД. 10.30 – АРХІЄРЕЙСЬКА СЛ. Б. І ПРОПОВІДЬ.

О ГОД. 4-ій – МОЛЕБЕН В ЧЕСТЬ М. Б. Н. ПОМОЧІ.

О ГОД. 5-ій – ВЕЧІРНЯ, ПРОПОВІДЬ, СУПЛІКАЦІЯ І ВОДОСВЯТІЄ.

О ГОД. 8-ій – ПРЕДСТАВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ МОНАСТИРСЬКОЇ ШКОЛИ В ГАЛІ ПІД ЦЕРКВОЮ.

В НЕДІЛЮ 8-го ЛИПНЯ

ВІД ГОД. 5-ої – СЛУЖБИ БОЖІ І АКАФІСТИ.

О ГОД. 10:30 – СОБОРНА СЛУЖБА БОЖА ЗА ПОМЕРШИХ І ПРОПОВІДЬ. – ПО ПРОПОВІДИ АПОСТОЛЬСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕНСТВО І ПОСВЯЧЕННЯ МЕДАЛІКІВ, ХРЕСТИКІВ І Т. П

О ГОД. 7-ій – ВЕЧІРНЯ, ПРОПОВІДЬ І СУПЛІКАЦІЯ.

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ БАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ, ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙНЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШІТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ М. Б. НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

Прибувайте Громадно!

Рік І. - 1 ЛИПНЯ 1933 - Ч. .

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Відпустові Торжества в Йорктоні. — 2) Пекуча Потреба. — 3) Чудо з Ягнятами. — 4) Лікобеле. — 5) Пімста. — 6) Загальні новинки із світа і церкви. — 7) Наші місії. — 8) Календар на місяць Липень.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Місіонарів Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Липень Ч. 4. 1923.

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

Відпустові Торжества в Йорктоні.

БРАТТЯ!

Чи любите Пречисту Діву Марію, нашу Матір?!!

Чи хочете позискати Її благословенства та благословенства Эї Божого Сина для себе, для своїх рідних, для своїх дітий, для цілої своєї родини.

Наколи так, то прийдіть поклонитися Їй перед Эї чудотворним образом!

Чи любите свій нарід?!! Прийдіть, покажіть, що ми є дітьми Марії. Могучі цего міра здрадили наші надії, хо-

дім до Марії, благаймо Її о лучшу долю для нашого народу. Бож Вона Мати Руського Краю.

Святіший Отець Папа Пій XV. осібним письмом з 1-го марта цего року надав Йорктонській святині слідуючі привилеї:

Хто прийде до цеї святині в дні, через котрі відбуваються відпустові торжества, добре ся висповідає і запричащає, та помолиться о поширення св. віри і в наміренні св. Вітця, позискає совершенний відпуст, який може також жертвувати за душі в чистилищі.

На Твоє Неустаюче Прибіжище
Она відповість
Своєю Неустаючою Помочію.

Хто коли будь прийде до цеї святині, щоби побожно відвідати чудотворний облаз Матери Божої Неустаючої Помочі, і побожно помолиться о поширення св. віри і по наміренню св. Вітця, позискає раз на день часний відпуст 300 днів, який також можна жертвувати за душі в чистилищі.

Відпустові торжества відбуваються цим разом в днях 6-го, 7-го й 8-го липня.

УВАГА!

Преосвященні Владика осібним письмом повідомили, що з радістю, так як попередно, піднесуть блеск відпустових торжеств в честь Матінки Божої своєю присутністю та торжественною Архієрейською відправою. Прийдіть громадно на першу стрічу з нашим Князем Церкви по довгій неприсутности.

Впр. о. Делярій Ч.С.І.

Пекуча Потреба.

«Чада взалкаша хліба і не бі преломляющаго.» Діти голодували за хлібом а не було кому переломити. Діти хотіли хліба — не було кому подати. Діти терплять голод. О страшна річ голод! Чоловік не має що їсти, хоче жити і гине, гине марно. Вам, Дорогі, певно приходить на думку велика Україна, Росія, де міліони людий гине з голоду не має що їсти. Вам серце краєся, коли чуете, як там люди, а радше людскі кістяки снуються по вулицях, шукають чого небудь, щоби заспокоїти свій голод,— а то падають обезсилені і гинуть в лютих болях.

Та є ще страшніший голод; його-то на думці має пророк, коли каже: Чада взалкаша хліба і не бі преломляющаго. Діти взалкали за хлібом, були голодні, а не було кому того хліба вломити, вкроїти, подати. О як це сумне! Гинути з голоду, а глядіти на хліб! Хліб був, а не було кому вкроїти, подати. Чи це можливе? Так, не лиш можливе, але так по правді є. Ось послухай.

Діти, Божі діти, взалкали, хотіли хліба, Божого хліба, Божого корму, Божого слова, а не було кому подати.

Народ багне Божого слова, Божої науки, а нема, нема кому це слово подати, нема місіонарів, щоби це слово голосити.

Скаже хто: тілько є саящеників і еще за мало? Так то все за мало. Наш народ має за мало Божих слуг, особливо за мало, зовсім замало місіонарів-монахів, що від всяких журб вільні, цілком посвятилибся голошенню Божого слова. Може не вірите? Ось послухайте хвильочку: В Америці і Канаді разом є около 750.000 нашого народа! Правда, що велике число? А кілько є місісіонарів-монахів? Всіх священиків світських около 250. Як мало! А монахів всего около 20!! На так величезний простір!

Каже дехто: «Приїдуть зі старого краю.» Чи в старім

краю за много духовеньства? Де там! Перед війною було в декотрих дієцезіях за мало; в часі війни сотки священиків вмерло, а нових ще мало висвятилося. Через довший час духовних семинарів не було, а як були, то питомців було мало. Не диво, таж в старім краю сам цвіт молодіжи згинув, або стратив здоровля на війні! Тому і там брак священиків.

Народ бажає Божого слова, особливо потребує місіонарів, що голосилиби духовні місії. У инших народів в кождій парохії що десять літ відбуваються місії, які дають монахи-місіонарі, свобідні від всяких инших клопотів і занять. О, як розбуджують такі місії релігійного духа серед народа! Як великою помочию є вони для душпастирської праці отців парохів! Парохія по місії відновлена, християнське життя сильніше розвивається, релігійний дух захоплює серця вірних. На жаль у нас того нема. А наше духовенство цего бажає! З ріжних сторін просять наших отців о духовні вправи, о місії. Як цему відповісти? Нема достаточних сил, за мало місіонарів.

Чада взалкаша хліба...

Може еще більшу потребу відчуває під цим зглядом Галичина. Там чекає тепер 40 парохій на місії, о які просили, на це є лиш трох монахів місіонарів, що голосять слово Боже по місіях. А ті місії довгі, принайменше 10 дневні, бо довгого часу треба, щоби в дійсности відновити християнське життя в парохії, а знова годі лишати в місії душі, доки не заспокоїдося їх духовних потреб. Тому то ледве яких 15—20 місій щорічно вони можуть там покищо дати; прочі чекають а нові все зголошуються і то що раз більше.

Справді діти хотіли хліба а не було їм кому подати. А хліб цей, цей духовний хліб, духовна пожива, то Боже слово, яке приніс Христос, є, воно все є; де Боже слово, Христова наука, все є вложена в скарбниці св. церкви. Лиш треба апостолів, щоби то слово подали вірним. На жаль цих апостолів брак.

Щоби цій потребі як найскорше зарадити, основались в старім краю і в новім при наших монастирях місіонарські школи; в Галичині в Збоїсках під Львовом станула тамтого року велика місіонарська школа і вчиться там двайцять і кількох учеників; тут в новім краю є така школа в Йорктоні (адреса: Ruthenian Catholic Mission Box 299 Yorkton, Sask. Canada.) В тій школі від кількох літ приготовляються наші молодці до місійної праці; тепер там є 24. учеників.

Та це все за мало! Це як одна капля води для спрагненого народа!

Дорогі, просіть Ісуса, цего найбільшого місіонаря,

Церков, Монастир, Ювенат і Новіцият Монахів Чина Св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

щоби за вставленням нашої небесної Покровительки, Непорочно Зачатої Діви Марії, благословив цему місійному ділу, щоби ті дві наші школи як найкраще розвивалися. Щоби Дух Святий натхнув ідейних, благородних молодпів, щоби вони посвятилися праці коло спасення наших братів, місіонарській праці. О, нехай вони підуть за голосом, що кличе: Покинь все, світ, його приємности, богатства, а іди за мною; зроблю тебе апостолом твого народу, що багне проповіди моєї науки, спасення.» Моліть, дорогі, щоби поміж нашим народом знайшлоса як найбільше великодушних родичів, що не жалувалиби від-

дати свою дитину на Божу службу, до місіонарської школи. Певно, дитина їх не знайде там земських богатств, світових розкошів, але знайде святі розкоші, небесні скарби, безконечно вартніші, чим весь земський порох. О моліть, моліть Пресвяту Діву Марію, нехай до цего допоможе. Бо чада взалкаша хліба і не бі преломяющаго. —

о. С. Бахталовський Ч.С.І.

Чудо з Ягнятами.

Провінція Квебек, це провінція зовсім відмінна від західної Канади. Там много зелени та тіни, там природа немов приязно всміхнена. А Лаврентійські гори, які они гарні! Не високі вони та з лагідним спадом; врожайні долини полонять видця своєю красою та принадністю. Мешканці там кріпко збудовані, працьовиті, живої і отвертої вдачі. Віра тих людий тверда, цвітуча, живо представлена ріжними реліґійними заведеннями та школами. Добре там жити! Найгарніщою полосою Квебецької провінції, це околиці ріки св. Лаврентія. Її береги прекрасно пишаються множеством садів, піль, сіл та міст. Саму ріку оживляють премногі риби та водні птиці. В ріці красуються величезні острови, котрі вечером сіяють струями сяєва.

Цю щасливу країну переїхав я кілька літ тому назад, щоби проповідати по селах місії та реколекції деяким монахиням.

Таким чином був я в сестер св. Анни в Лашіне. В день мого відїзду, запросив мене на обід священик Н. Піше, парох в тій околиці; мав він вже поверх сорок літ. Як я прийшов до парохіяльного дому, мусів я чекати на пароха, бо він був занятий в кацелярії. Скінчивши свою справу вступив до кімнати, де я чекав на нього та сказав: «Перепрашаю, отче, що ви мусіли на мене чекати, але це була пані від Равдон (Rawdon), она була присутна при чуді з ягнятами.»

«Яке це чудо?» питав я.

«Ах, Ви не чули ще про це чудо?», відповів священик. «Розповім вам як то сталось.»

«Около року 1850, гарним червневим ранком перед парохіяльною хатою в Равдон, маленькім селі висячім на збічах Лаврентійських гір став візок; приїхав якийсь господар по священика-сотрудника до хорого.

В тих чисто католицьких округах несуть Божі Дари явно так як в старім краю. При кождій хаті, слуга дає знак дзвінком, всі виходять з хати і упадають на коліна і таким чином виявляють своє почитання та свою віру в Божество Евхаристійного Ісуса.

Їхали отже поволі гостинцем священик і його товариш та розважали о любові серця нашого Бога, котрий віддався нам таким чудесним способом під видом хліба. Нараз бачуть вони віз якогось англійця, знаного зі своєї ненависти до католицької віри. Дорога була дуже широка, але нещасливий цей чоловік, доїхав до фіри священика і злобно приближився з наміренням, щоби її враз зі священиком перевернути. Слуга, ревний католик, розгніваний такою зневагою, скочив за прутом щоби вдарити безбожника та пімстити образу заподіяну Пресвятим Тайнам. — «Ні, ні, сідайте,» мовив спокійно сотрудник, лишіть того чоловіка. Зобачите, що Господь Бог возьме свою славу з тої зневаги заподіяної йому тепер.

* * *

Доїхали вони до помешкання хорого. Всі члени родини, сусіди, діти чекали; впали вони на коліна, щоби віддати честь Утішителеви вмираючих. Недалеко на подвірю, паслося семеро чи осьмеро ягнат. Скоро они побачили священика з пушкою з Божим Тілом, пребігли всі і клякнули перед Агнцем Божим, котрий переходив укритий під

таїнственними видами. Не треба описувати зворушення сотрудника і всіх свідків того чуда.

Хорий висповідався, запричащався... Як скінчив молитви, всі окружили його, передовсім діти, ще цілковито зворушені дивною подією.

«Отче, Отче, чи ви виділи як ягнята клякнули?» мовили люди.

«Певно,» відповів священик, «і я хочу вам витолкувати це диво.»

Оповів тоді припадок на дорозі, зневагу зроблену Пресвятій Евхаристії через безбожного англійця, та задоситься-учинення, що він був обіцяв фірманови, щоби його заспокоїти.

«Я не думав,» додав священик, «що мої слова сповняться так скоро. Але дивіться, як Господь Бог це вробив: Він відновив чудо Вефлиемського вертепу. Сповнились слова пророка: Ізраїль не пізнав Бога, котрий його сотворив, але віл пізнав свого Пана і осел свого Господа. Чоловік невірний не хотів пізнати і почитати присутности Бога, утаєного під заслоною Евхаристійною; Отець, котрий є на небесах, склонив ці ягнята, гарні але позбавлені розуму, щоби віддали Йому належне почитання. Яка це наука для нас, і як вона повинна скріпити нашу віру та любов до Божественної Евхаристії!»

* * *

Оповідаючи це диво, парох з Лашіне не міг стримати; своїх сліз. По хвилі мовчання він додав:

«Знаєте, хто був цей молодий сотрудник з Равдон?»

«Ні, я його не знаю,» відповів я.

Цей священик був отцей, що з вами тепер говорить так я бачив власними очима чудо ягнят. То свята правда; я часто про це чудо говорю. Прошу вас, отче, проповідайте це також, на славу Ісуса утаєного в Пресвятій Тайні.

Цей ревний священик недовго потім умер блаженною

смертію та пішов до вічної радости оглядати без заслони Бога, котрому він так вірно був служив.

Після його бажання, я часто повтаряв оповідання пароха в Лашіне. Нині я його передаю «Голосови» на більшу славу Божу.

о. Н. Декамп Ч.С.І.

Лікобеле.

(Дальше).

Лев або Леопольдград, це пристань всіх кораблів і осередок всіх рідких железниць того простірного краю. Для муринів Лев має невисказану притягаючу силу; їхати до Льва, це для них то само, що для Українців, відбути подорож до Київа!

Лікобеле був отже собі постановив їхати до цего міста; він хотів цего тим більше, що його два старші брати: Ндукума і Міну вже жили там і він мав надію дуже легко їх знайти .

Перед Мабекою став паровець. Наш муринець немає ані сотика, незнає навіть, що треба плагити за подорож. Але по що журитися? Лікобеле просить капітана паровця о роботу. Чому йому цего відмовити? На кораблі є богато малих робіт, що маленький хлопець може легко робити. Зголосився отже і задармо поїде до Льва.

Вправді, то дуже легко, думає собі наш девятьлітний подорожник, вже на дорозі кораблем. Ту мені богато ліпше ніж в Босенці. Щасливу мав думку що я втік.

Паровець їде скоро. От вже і місто зі своїми білими хатами. Тут нове щастя чекає на хлопця, легко знайшов своїх братів. Радість його не має міри. Они зараз пізнались, цілі щасливі зі своєї стрічі.

* * *

Ндукума легко пошукав роботи для свого брата, і через якийсь час в родині трох братів все ішло гаразд.

Але Лікобеле любить білих людий; зрештою його гарний вигляд поручає його. Білий якийсь купець бере його за служачого і Лікобеле з ним їде до Кінчаще. То місто лежить в долинах недалеко Льва. Кождої неділі приїзджає до своїх братів, пістає з ними аж до вечера. Они чуються щасливі тим більше, що они всі три є катихуменами. Наш подорожник незабув, що втік з місійної школи, бо його нехотіли охрестити. Вірний свому бажанню, ходить разом з братьми на Катихізм у Льві. Але тут трудніще, бо мусить працювати; однак надіється в короткім часі тої великої ласки, котрої в школі так щиро бажав.

* * *

І так перейшов час до місяця листопада р. 1914. Лікобеле є тепер високий, сильний молодець, має щістнайцять літ, і годен сповняти якубуд роботу та не боїться нікого.

Раз по обіді, зобачив мурина, що прибігає до нього до Кінчащі.

«Забили твого брата Міну!» кричить він.

Як почув цю страшну новину, серце з жалю мало йому непукло, бо любив він своїх братів пристрастно. Його біль глубокий, але страшнішою є горяча жажда пімсти. Очи його залялись кровію і його погляд став жорстокий.

«Хто його вбив?» питає він .

«Пондо,» була відповідь.

І вже Лікобеле є на дорозі до Леопольдграда (Льва), біжить о скілько позволяє надзвичайна скорість його ніг.

По короткім часі він є на місци нещасливого убійства; Міну лежить, в крові, його голова розбита ударами молота. Ндукума є також там, плаче, жалуеся, але лагідної вдачі, не чує він тих бурних чувств пімсти, котрі сгортають душу молодшого брата.

Страшно глядіги на злість Лікобела.

«Пімститися мушу,» кяже він диким голосом, «пімстити мушу мого брата, любого Міну!... Де убійник?»

Знаючи, що його чекає, Пондо втік був в ліси; як і де його спіймати? Це неможливе! Але дикому Лікобелеви треба жертви! Кров за кров! Пондо має приятелів, де они? Хтось каже йому, що Ембеке, приятель Понда, був свідком та може учасником убійства.

«Най Ембеке вмре,» відповідає Лікобеле. Лікобеле немає оружія, але при нім є бритва; бере її і засліплений гнівом біжить до дому того, що задоситьучинитиме за убійство. Нема що з Лікобелем говорити; лекше булоб стримати біг якогось потоку, як відвернути його руку від того злочину.

* * *

Ембеке повідомлений через товаришів, не чекає на нього; втікає; однак злоба побільшає в десятеро сили Лікобела. От приближаеся вже до Ембеке, цей вже не може далі бігти... Розуміє він, що не втіче перед тим, що хоче його смерти, він упав на коліна перед Лікобелем і благаючим голосом каже:

«Ні, я не вбив твого брата, я невинний, милосердя! милосердя!—»

В тій хвилі Лікобеле немає людського серця; він дикий мов тигр; вид нещасливого, що його благає, лищає його серце тверде як скалу. Лапає він Ембека за волося і одним замахом бритви перетинає йому шию.

Боже! цей, що поповнив такий злочин, чи то не є той, що так ревно вчився Божого закону в місійній школі в місті Льві?

Дика кров предків здусила гарні чуства того молодця, котрий так горячо бажав хрещення. Солодка молитва так часто повторювана під проводом місіонара, є забута... Повтори, так повтори, Лікобеле, если можеш: Отче наш, що єси на небесіх... прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим!...

На жаль! уста Лікобела не отвираються, щоби відмовити божественну молитву, котру ногами подоптав; але знає він, чує він, що поповнив убійство та не буде старався уникнути заслуженої кари.

Непевним кроком, але в сильною постановою, лишає свою жертву і йде до трупа свого брата, бере його на плечи і удаєсь просто до судії. Ндукума і приятелі ідуть за ним здивовані, питаючись, що хоче він зробити; Лікобеле поставив тіло на землю і каже коротко:

«Ось, забили мого брата... і я пімстився і вбив другого чоловіка... Возміть мене, я віддаюся в руки справедливости. Брат мій і ці приятелі є свідками, що я кажу правду.»

В тій самій хвилі, товариші Ембека принесли його тіло.

Судія не знає що робити... по кождім боці є жертва... В диких племенах, де нема білих людей, були би сказали, що задосить учинив вже справедливости... але в місті треба вкарати за злочин та держатися права.

Тимчасом судія ще не вірить, бо знає, що мурини вміють ріжними видумками закривати правду, щоби свої провини уменшити.

«Ти за молодий,» каже судія, «ти не міг зробити такого жорстокого діла: певно твій брат або твій приятель це зробили.»

«Ні, ні,» відповідає рішучо молодець, «я сам провинився.»

Суддя однак не дався переконати і засудив всіх молодців на десять літ вязниці, з котрих три роки в кайданах. Таку саму кару дістали Пондо, товариші і учасники смерти

Міну, та сейчас їх відослано до центральної вязниці.

Лікобеле пішов з міста без встиду; гордо носив він ті кайдани, бо були вони наслідком його пімсти.

Скоро однак дикі ті чуства впали, у вязниці, зрозумів він не тільки свою кару, але і огиду свого злочину. Жаль, викиди совісти, зачали непокоїти його душу:

«Нещасливий я! Я мав вже приймати хрещення а тепер отці вже не приймуть мене до цеї тайни. Два рази вже я залишив своє щастя... Ах! еслиб я був зістав при матери, я вже давно бувби християнином. В місті, я вчився добре, місіонарі любили мене... а тепер, я убійником, всьо пропало! Ах, але я зробив, тепер розумію, але на жаль за пізно.»

Перед очима вічно стоїть йому образ благаючого Ембека.

«Ах,» говорить він, «ще чую, як він кликав до мене: «милосердія,! милосердія,! я його не вбив...» я бачу ще його рану на шиї... О Ембеке, милосердя, милосердя, прости мені! Спасителю мій, змилосердися наді мною!»

В такій душі жаль неміг зістати без овочів і показався тілько в слезах — врештою, ласка Божа також ділала в тім серцю.

«Хочу,» говорив він, «задосить учинити, як скінчу час своєї вязниці, це справедлива кара; але хочу статись християнином, щоб знайти спокій серця. Хрещення очистить мене з мого злочину і віддасть мені щастя. Але я в кайданах» додав він сумно, «це неможливо тепер, але як я скінчу ті три роки, піду до місіонаря.»

Три роки в вязниці, о як це довго! Три роки в кайданах, це страшне а однак час минув скоро та що дня з більшою охотою Лікобеле бажав св. Хрещення.

Як скінчився час перебування в кайданах, Лікобеле став трохи свобіднішим і міг працювати під оком сторожа. Просив і одержав позволення відвідати католицького місіонаря; — отверто і ясно, Лікобеле оповів свої провини, свої нещастя, свою утечу зі школи та свій злочин і пока-

зався так щирим в своїм бажанні хрещення, що місіонар його приняв на Катихізм.

Молодий вязень вірно приходив на кожду лекцію. Так горячо бажав він хрещення.

У вязниці, його послух, працьовитість та щирість зискала серце його наставників і йому зменшено кару о половину. Чувся з того щасливим, але всі його бажання лучились в однім: бути охрещеним.

* * *

Настав красний день в життю цего мурина! Десятого мая р. 1918, Лікобеле стався дитиною Божою і змінив свое поганське імя за імя Климентія» котре мало нагадувати йому, що християнин має обовязок прощати все так, як зробив це Ізбавитель на хресті.

До того серця очищеного, Ісус вступив три дни пізніше і Клемент присяг Богу вірність аж до смерти.

Від того часу Лікобеле-Клемент що день приймає св. Причастя і в ньому бере силу, щоби боротиса против себе.

В лютім р. 1919, уряд його післав яко слугу до шпиталю Сестер місіонарок в Банані. Його вже ніхто не пильнує, тілько ті дві букви P.S. (Public service) на його плечах показують, що він е вязнем. Клемент не встидаеся, визнаэ покірно свое нещастя, але тепер, тому що він е християнином, не хоче вже за нічо в світі плямити свою душу, і кождий може бачити що дня в церкві того високого мурина з P.S. на плечах, як він побожно молиться або причащаеся.

Трийцятого жовтня 1919 буде увільнений і ті два послідні знаки його злочина впадуть. — Думаючи про цей день, Клемент часом оповідае Сестрам нове свое бажання...

«Як мій час скінчить ся, хочу їхати до Европи, щоби статиса братчиком»

— «Братчиком!? Хочеш сказати монахом? Що думаеш, Клементе? Це е гарне і високе звання... але...»

Розуміе він, та покірно відповідае: «если не можу бути братчиком, зістану з місіонарями, бо хочу для Бога служити.»

Мурин е не витривалим... і Клемент маe лише двайцять оден літ. — До монашого життя не вистарчить хотіти як Клемент; треба, щоб Бог цего хотів...

Тимчасом Клемент е добрим, покірним і працьовитим християнином і його ревне життя е взором для всіх в місійнім окрузі.

(Кінець.)

о. Н. Декамп Ч.С.І.

ПІМСТА

РОЗДІЛ II.

(Дальше.)

«О ні тіточко, це не був сон ані мара,» намагав збентежений Славко. «То були духи.»

«Славцю, ти голубчику хворий — маеш за чутке серце та за велику уяву а переспавшись в наметі весь день, ввечері очевидно сон не береся йно ріжнорозмаїтні фантазії на голову лізуть.»

П. Кітелова говорила з прибраним переконанням. Рожева плямка, що звичайно малювалась на благородних чертах її лиця, десь зникла. Два шнурочки перлових кораликів з вишиваною сорочкою зачали скоренько підноситись на сфильованій груди; її карі очи під чорними смужками бров та буйними рісницями, були прикриті тоненькими повіками а її калинові тремтячі уста, енергічно стискаючіся до купки, виявляли, що вона старалась зата їти якесь тайне зворушення. Молоденька змішана вдова в українськім строю нагадувала з сімнайцятого століття красавицю, що бояре та вкраїнська шляхта так зависно переховувала по своїх суворих та непоборимих замках.

Степко насупившись сидів мовчаливо. Вчерашна при-

года зі з'явищами йому не сходила з голови. Він був оден з тих молодців, в котрих мало слів та рухів, але богато думання та праці. Його благородне обличча ховало еще благороднішу любов та душу. Любов до пригнобленої Неньки України та до того пригнобленого Народу, любов до лементуючих вдів та лебедючих сиріт, любов до цеї страдаючої до цеї бідолашної душі, та ніжна та щира молодеча любов, додавала йому мужеської сили в студіях та ріжних без тями сиріцьких трудностях. Вона його заманювала до самозречення, до геройського терпіння, а все для Народу, все для Вкраїни.

Тепер як звичайно підперши рукою голову, сидів він в глубокій задумі. Славко, котрого він любив цілою душею, дуже непокоїв його. Вчерашний його переляк міг навести еще більше роздратування та терпіння його слабонькому здоровлю.

Три особи сиділи біля округлого, обрусом накритого стола — час сніданя.

Сонце вже від двох годин весело всміхалось крізь струнки ґотицькі вікна до штучно прикрашеної світлиці. На одній стіні пишавсь на причуд гарний, шовком тканий образ Матінки Божої Неустаючої Помочі; на другій вилискувались в соняшнім промінню оливні картини тріюмфального вїзду батька Хмельницькоо, по битві під Жовтими Водами та портрет безсмертного Тараса. Над дубовими дверми сумно тік-такав срібний годинник нагадуючи, що все минає. По двох сторонах висіли на стінах поламані списи, повищерблювані шаблі, козацькі бандури, з довгими цибухами повипалювані люльки, і навіть ген ген високо в куті можна було побачити розбите крясило, що сховалось так високо, мов-би хотіло собі заклпити з прочих предметів, що нагадували старину та безнастанні лихоліття, що безталанна Ненька Вкраїна мусіла терпіти від дикої татарви, від хижих москалів та від зрадливого ляха.

Глубоку тишину перебив легенький скрипіт дубових дверий, що швидко відчинились, і в котрих показалась

жвава служниця Марійка з жовтою ковертою в руці. Господиня простягнула тримтячу руку та з непевним напруженням розпечатавши телеґраму, почала на голос читати:

Мамцю!

Завтра досвіта виїжджаємо літаком з Брукселі — прошу о осьмій рано вислати самохід до Київа, бо милю до Краснорівні не здужаю — втомлений.

Мамцю цілув
Юлько

Хлопці сплеснули в долоні а щаслива п. Кітелова прошептала: «Хлопці, до полудня дайте серцю волю по майдані, в гаю, в саду, там де серце кличе...»

«До саду, тіточко, до саду,» загомонів Славко. «По синьому небу хайворонків шукатимем — по густих корчах полохати непосидючу горлицю — пити жадобливо пахучий воздух! Що за чудова днина!»

«А ти що на це, поважний Степку?»

«Дітям приємности та потіхи не відмовляється,» відповів коротко Степко всміхаючись.»

«Гаразд любчики! До іграшок, а я прикажу службі на Юлькове прибуття приготовитись.»

«Гаразд, тіточко!» і брати вклонившись відійшли.

* * *

Пурпурове сонце поволеньки підносилось ген ген високо по синьоблакитньоми небозводі, цілуючи та обгортаючи теплим сяевом пробуджуючусь природу. Кришталева роса на маленькій та густій траві миготіла міліярдами ріжнобарвих діяментів та жемчугів; діяментові незабудьки просились з густого моху щоби їх не забути; встидлива фіялочка паленіла, а сніжисті рожі схилили свої невинні голови потонувши в спокійній молитві перед своїм Сотворителем і Богом. Птацтво вицвірінькувало по ста-

рих конарях дерев і пчоли роями гуділи в чистім воздусі, шукаючи солоденьких цвітів. Джміль побринівши понад голови, побурмотів десь до порохнявого дупла.

Не зважаючи на спеку, Степанко із запаленим папіросом а Славко під широчезним капелюхом, пильно оглядали зарослу доріжку, котрою вчера гусаком посувались старі страхіття. О скільки вона їм здавалась сумною та суворою в синьотемнім місяцевім світлі ніччю, о стільки тепер в погідну днину була вона гарною та приманчивою.

«Славку, чи тіточка вірить що до нашої пригоди?»

«Невнаю, однак найменші її рухи зраджують якусь тайну тугу, якусь грижу, що мов камінь важить на її серці. Вона хотіла вдавати байдужну та йіби не вірить в наші оповідання.»

«Так, але я точно запримітив, що йно ти зачав натякати за опирі, вона зараз змінилась — засумувалась.»

«Якийсь дивний біль, якеєсь пригноблення точить її душу і вона лякаєсь шукати в нас розради, шоби часом перед уніятами не зрадитись.»

«Бідна тіточка! — таж ми не менше добра та щастя желаємо їй, як вона нам.»

«В полудне мусимо її дрібку розвеселити, — троха розвеселити, оттак на хвильку до саду запросім!»

«Так, зроби це Славцю, бо в тебе серденько чутке, ніжне і тіточка тебе скорше зрозуміе — відчув твою доброту. Мені лекше було-б з буйним вітром по степу гуляти, з козаком сваволити та на ляхів наскакувати, ніж жіночі турботи розганяти та їхню тугу веселити.»

«Який ти Степку — ти все мусиш з мене насміватись, все собі з мене кпити...»

Степко не чув жартобливого докору. Він далі пробирався стежкою в гущавину, все надіючись найти якусь пропасть, якусь бездонну яругу, а може й навіть саме пекольне горло, котре-б легенько вияснило вчерашні чудовища.

(Дальше буде).

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

Австрія: В Українській пресі Старого краю взбуджує подив, що анґлійська політична преса цілковито мовчить про цікавий факт, що теперішний голова австрійського правительства і відомий ратівник свого краю з над берега крайної руїни е священиком. Як відомо, Австрія під фінансовим зглядом була на краю погибелі. О. Сайпль силою свого слова розбудив нарід до борби з нещастям і його змагання вінчались повним успіхом. Помимо заїлої ненависти соціялістів, що бажали знищення свого краю, щоби відтак розбудити революційну заверуху, він стоїть тепер на чолі свого народу. В протягу кількох тижнів урядив він більше як 400 публичних зборів. Цілу ніч він провадить справи свого краю в парляменті, лиш рано зіставляє парлямент, щоби відправити Службу Божу, а в пів години по 8-ій вертає до своїх урядових обовязків.

Росія: Большевя продовжає свою скажену ненависть проти всякої релігії. Хай лютиться далі большевицький шал, хай кличе побідно діяволська злоба, бо це доба його панования. «Як уже пораховані,» каже одна німецька кат. часопись, «дні Леніна, так пораховані дні його спільників і побічників; обтяжені проклонами свого нещасного народу і цілого культурного світа, зійдуть вони зі світової арени, і скінчать они тою самою заявою, якою скінчив своє життя, повне ненависти до Христа, римський цісар Юліян Відступник: Галилеянине (то зн.: Христе,) Ти побідив!»

Румунія: До держав, що в найновіших часах вславились переслідуванням католицької Церкви, долучилась тепер також Румунія. Ухвалено закон, щоби прогнати з границь цеї держави всі католицькі Чини і Згромадження

(з винятком може наших Василіян.) Це звичайний початок переслідувань, в яких іде особливо а може й одиноко о загарбання церковного майна.

Туреччина: Преосв. Ернест Філіппі, якого недавно вигнано з Мексика, задля ненависти до католицької Церкви, став Папським відпоручником в Константинополі; в той спосіб заняв він в Туреччині уряд, який попередно занимав в Мексіку.

В Японії збаламучені горожане домагались внесення посольства при Римськім Папі, хотячи в той спосіб омину ти видатки, які за собою потягає удержування якогобудь посольства. Однак міністер закордонних справ їх успокоїв, пояснивши значіння і потребу цего посольства.

За «Нивою.»

Українське шкільництво взбуджує що раз більше заінтересування нашої інтеліґенції в Канаді. Прийшов час, що рішучо домагаєся розясненна важного шкільного питання. Треба нам шкіл та учителів наших, що серед теперішньої критичної пори, яку переживає наш нарід в Канаді, і в котрій іде о буття або не буття, о життя або смерть, зуміли би виховати наших дітей на свідомих Канадійців-Українців-Католиків. В кождім іншім случаю ми пропадимо під зглядом народним, або, що гірше, під зглядом релігійним. До цеї вимоги треба віднести також поребу школи не аби якої, але ясно і виразно характеру Українсько-Католицького.

Загальний політичний настрій світа подобає на тишину перед бурею. Тяжкі хмари невдоволення зависли над державами. Кождий, що з увагою придивляеся страшній крізі, яка запанувала в усіх областях людського життя, мусить мимоволі відчути ділання недобачних для нас сил, які приготовляють життю народів грізні заверушення. Щасливий, хто перебуде ці хвилі по Божому!

Відпуст в Комарні.

В глубоких лісах північної частини Манітоби, криеся маленьке село Комарно. Духовне опущення наших людий спонукало нашого Преосвященного Епископа віддати мешканців цего округа апостольскій опіці місіонарів св. Ізбавителя. Мають там наші собратя скромний монастирок і з костела, що купили, зробили вони гарну церковцю. Її гарний пристіл є роботою Братчика нашого Ідесбалда а мальованння і декорація є ділом другого Братчика, Бр. Модеста. Рік річно, на Зелені свята відбуваються в тій церкві відпустові торжества. Так і цего року; відпуст

Монастир Місіонарів чина св. Ізбавителя, в Комарно, Ман.

відбувся дуже тожественно. Співану Сужбу Божу з діяконами відправили Впр. о. Протоігумей А. Делярий. Відпустові Проповіди голосив Пр. о. Декан.

Нарід з усіх околиць округа численно приїхав на це свято та велике число приступило до св. Причастя.

Видно, що мимо своїх сильних напастей, вороги св. Церкви не могли ще загасити світло віри в серцях наших братів. Такі торжества та велика участь народу додають охоту нашим собратям до дальшої тяжкої праці проти деморалізиційної акції ріжних протестантських сект.

о. Н. Декамп Ч.С.І.

НАШІ МІСІЇ

Місія в Америці.

Місія в Честер від 5-15 мая. Честер, фабричне місто в Пенсильвенії. Вправді, невелике воно (як числить яких 60.000 мешканців на Америку) скількістю населення, але є воно одно зі старших міст нового світа. Заходами місцевого пароха Впр. о. А. Лотовича, Честер дочекався великої місії. Хоч як красні і величаві були дотеперішні місії, все таки треба признати, що місія в Честер під деяким взглядом здобула собі першенство. Без сумніву, не ходило тут на місію так много людей, як приміром у Філадельфії, бо Честер всего числить яких 200 родин вірних. Але ті вірні, які тут до церкви належать, оказували подиву гідну ревність в ходженню на науки. Не згадую вже о вечірних проповідях, які стягали гільки народу, що церков не могла їх вмістити і що повно людей було в сусідній гали; але і в ранішних науках як о 5. годині, так о 9., народу було дуже много. Двоє старших людей приходили вще довго перед 5. годиною, а коли церква була зачинена, сідали під церквою і чекали. Зще по місії в середу прийшло рано о 5. годині 50 осіб а о 9. годині сотка. Подібно ревно горнулися люди до сповіди, хоч то був час по Великодній сповіди. Треба було сповідати до пізна в ночи. (500 причастій і 130 дітей, це найкраще свідоцтво).

На благословлення дітий явилося 340. дітвори! А як то красно все в церкві! В часі молебня, коли ціла церква лунала від: «Пресвятая Богородице спаси нас,» здавалося, що чоловік в старім краю на селі в одній з наших деревляних церков, лиш дзвонення і свист на желізничій дорові, що переходить при самій церкві, пригадували, що це Америка і що це портове місто Честер.

Та найкраще випав обхід з місійним хрестом.

Це торжество ми відбули по старокраєвому. Процесія в процесійним хрестом на переді; за нею діти: хлопці, дівчата, відтак старші дівчата, жінки, мущини і молодці з місійним хрестом на раменах, при кінци священик в ризах і хор. Цілий похід у великім ладі ступав з піснею або голосною молитвою на устах. Всі святочно вбрані поважно ступали вулицями міста. Мимо страшного руху, який панує особливо під той час на вулицях, куди йшов похід, всі самоходи мусіли стануті; нема ради. По вулицях, де посувався похід, понаписувано на вемли «Стап» ну і наші Українці на той час там панами в Америці. Цілі хмари самоходів а навіть трамваї мусіля ставати, як лиш один з наших комітетових підніс до гори руку.

Дійсно в єдности сила. О, коби наш народ на це все памятав!

Американцям наше торжество дуже сподобалося. Наш народ в Честер показав, що в нім живе віра св. Володимирів, Йосафатів. Була це велика радість бути свідком того, як із сильних грудей наших мужних робітників неслася вулицями американського міста голосна молитва: Богородице Діво. О, певно, наша добра Мати, Марія цего не забуде! По поході все під церкву; процесія з місійним хрестом три рази довкруги церкви. Пісня гомонить дальше, молитва втихає. Настрій піднеслий. На сходах перед входовими дверми став о. Ігумен Боский і понеслась проповідь під хрестом. Жінки плачуть. Мущини крадькома втирають слези. О, то слези радости, солодкі слези.

Похід в місійним хрестом вулицями американського міста Честер дав наглядний доказ, що й тут, в новім краю, можна сміло уряджувати в часі місії такі релігійні торжества. На чужинців роблять вони добре враження. А як корисні є вони для нашого народу!

Вони надзвичайно причиняються до розбудження релігійного духа і живої а відважної віри в наших людей.

о. С. Бахталовський Ч.С.І.

Місія в Нортгемптон, Па.

Великі успіхи духовної місії, яка відбулася в страстний тиждень, в Нортгемптон, Па., приневолюють мене написати дещо про цю місію.

В першій мірі треба завначити, що Преп. ОО Боский і Бахталовський, які давали місію, суть дійсні місіонарі, знані з місій в Галичині і Канаді. І нарід приймає їх науки, як від місіонарів т. є. післанників Христа. Священик, не-місіонар, який щодня стикаєся зі своїми парохіянами, поволи тратить заінтересовання до своєї особи; сусідний священик, який приїде голосити місійні науки, буде інтересним для людий на першій або на другій науці; вате кождий, хто був на місії, де проповідають правдиві місіонарі, мусить признати, що нарід ставиться до них без застережень.

Якіж суть духовні користи з місії?

Перша є та, що науки голошені Місіонарами остають в памяти народа на все. Уважаю це великим успіхом в місії, коли нарід памятає і розговорює, на примір, про це, що тільки в католицькій Церкві є правдива дорога до вічного життя за гробом, що в католицькій Церкві голоситься Христова правда, і тільки католицька Церква може дати душі життя. Бо католицька Церква, це є та Церква, яку заложив на земли Ісус Христос. Рівнож оповідають собі люди за того Івана, який казав, що не має гріхів і йому не треба сповідатися. Яка є консеквенція цего? Нарід памятаючи на місійні науки, буде вистерігатися піднесених в них пороків. Знаком, який все пригадує народови науки ОО. Місіонарів, це величавий місійний крест в розпятим Ісусом, який посвятили ОО. Місіонарі і який висить над проповідницею в церкві.

Друга користь з місії є:

ОО. Місіонарі научили нарід ліпше молитися. Поверх сім сот людий носить на грудях місійні крестики, благословлені ОО. Місіонарами. Більше як триста жінок і дівчат моляться на вервицях, до яких є привязаний відпуст крестної дороги. Ті відпустові крестики і вервиці стануть Божим благословеньством для многих.

Третою користию є це, що нарід оминає «козацьку» церкву, як зарану. І є певні знаки, що «козацька» церква у внутрі розпадаєся.

Від Великодних Свят вачали «парохіяни» муфувати на Вести, головно до Детроіт, і в дітам жадають звороту тисячів, які пожичили на будову «козацької церкви.»

Подаючи до загального відома ті фактичні користи з місії в Нортгемптон, при тім складаю сердечну подяку Преп. ОО. Місіонарам за їх ревну працю для справи Христа і желаю їм єще більших успіхів в їх дальшій місійній праці.

о. І. Кутский.

На місяць Липень припадають свята:

1	**18**	**Н**	**Н. 5. по Сош.** М. Леонтія.
2	19	П	*Св. Ап. Юди Брата Гдня*
3	20	В	Св. СМ. Методія Еппа Натарськ.
4	21	С	Св. М. Юліяна Тарсийського
5	22	Ч	Св. СМ. Евзевія Еп. Сомосатськ.
6	23	П	Св. М. Агрипіни
7	24	С	**Рожд. св. Івана Хрестителя**
8	**25**	**Н**	**Н. 6. по Сош.** Св. ПМ. Февронії
9	26	П	П. Давида Селунського
10	27	В	П. Сампсона Странноир.
11	28	С	Св. Безсребр. Кира і Іванна
12	**29**	**Ч**	**Верховн. Апп. Петра і Павла**
13	30	П	*Собор 12 Апостолів*
14	1	С	**Липень.** Безсребр. Косми і Дам.
15	**2**	**Н**	**Н. 7. по** *Полож. Ч. Ризи*
16	3	П	Св. М. Якинта
17	4	В	С. Андрея Критськ., Марти
18	5	С	СС. Кирила і Методія Ап. Сл.
19	6	Ч	П. Атаназія Атонського
20	7	П	П. Томи і Акакія
21	8	С	Св. ВМ. Прокопія
22	**9**	**Н**	**Н. 8. по Сош.** СМ. Панкратія
23	10	П	*П. Антонія Печерського*
24	11	В	Св. М. Евфимії
25	12	С	Св. ММ. Прокла і Ілярія
26	13	Ч	Собор Архистр. Гавриіла
27	14	П	Св. Ап. Акили
28	15	С	*Рівноап. Володимира*
29	**16**	**Н**	**Н. 9. по Сош. Н Отців Соборів**
30	17	П	Св. ВМ. Марини
31	18	В	Св. Еміліяна

В КНИГАРНІ ГОЛОСУ ІЗБАВИТЕЛЯ

в Йорктоні

можна одержати слідуючі книжки:

Основні правді
О життю і смерти
Фільотея
Фабіоля
Життя св. Йосафата
Читання святочні
Християнська невіста
Польні дедії
Поучення і поради для молодих і старих
Св. Йосиф в життю Христа і в життю Церкви
Богородице Діво
Небесний вінець
Борба духовна
Найбільша окраса християнських дів
О св. причастю
Молитва яко могуче средство до спасення душі
Голос Ісуса
Правда і обман
Найкраща потіха в годині смерти
Як молитись на вервиці
Всьо переминає
Короткі розваги над станом своєї душі
Голгофта
Набоженьство до св. Арх. Михаіла
Церковний співанник (без нот)
Церковний співанник (Найновіще й поширене видання з нотами)
Коляди
Від школи до касарні
Катехізм
Життя сестри Тереси
Мартин лютер
Історія Біблійна старого і нового завіта
Сповідь

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

Приїзджайте Громадно До Йорктону

—на—

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

Матери Божої Неустаючої Помочі

ПРИПАДАЄ ЦЕЇ РОКУ В ДНЯХ 6., 7. і 8-ГО ЛИПНЯ; - РОЖДЕСТВО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

ПОРЯДОК:

В ПЯТНИЦЮ 6-го ЛИПНЯ

О ГОД. 10-ій РАНО СЛУЖБА БОЖА ЗА ДОБРОДІЇ В ЙОРКТОНСЬКОЇ СВЯТИНІ.

О ГОД 5-ій – МОЛЕБЕН В ЧЕСТЬ М. Б. Н. П.; СПОВІДЬ.

О ГОД. 7-ій – ВЕЧІРНЯ З ЛИТІЄЮ, – ПРОПОВІДЬ, СУПЛІКАЦІЯ.

ПО ВЕЧІРНІ – ПОХІД З СВ. ТАЙНАМИ І ЧУДОТВОРНОЮ ІКОНОЮ М.Б.

О ГОД. 8.30 – ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ ДЛЯ ДІТИЙ ШКОЛИ НАЙСВ. СЕРЦЯ В ГАЛІ ПІД ЦЕРКВОЮ.

В СУБОТУ 7го ЛИПНЯ

ВІД 5-ої – СЛУЖБИ БОЖІ І АКАФІСТИ.

О ГОД. 7-ій – СЛУЖБА БОЖА СПІВАНА.

О ГОД. 9-ій – УТРЕНЯ І МИРОВАННЯ.

О ГОД. 10.30 – АРХІЄРЕЙСЬКА СЛ. Б. І ПРОПОВІДЬ.

О ГОД. 4-ій – МОЛЕБЕН В ЧЕСТЬ М. Б. Н. ПОМОЧІ.

О ГОД. 5-ій – ВЕЧІРНЯ, ПРОПОВІДЬ, СУПЛІКАЦІЯ І ВОДОСВЯТІЄ.

О ГОД 8-ій – ПРЕДСТАВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ МОНАСТИРСЬКОЇ ШКОЛИ В ГАЛІ ПІД ЦЕРКВОЮ.

В НЕДІЛЮ 8-го ЛИПНЯ

ВІД ГОД. 5-ої – СЛУЖБИ БОЖІ І АКАФІСТИ.

О ГОД. 10.30 – СОБОРНА СЛУЖБА БОЖА ЗА ПОМЕРШИХ І ПРОПОВІДЬ. – ПО ПРОПОВІДИ АПОСТОЛЬСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕНСТВО І ПОСВЯЧЕННЯ МЕДАЛИКІВ, ХРЕСТИКІВ І Т. П

О ГОД. 7-ій – ВЕЧІРНЯ, ПРОПОВІДЬ І СУПЛІКАЦІЯ

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ БАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ, ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙНЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШІТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ М. Б. НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

Прибувайте Громадно!

Рік І. - 1 СЕРПНЯ 1933 - Ч. 5.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Ісус — Побідник. — 2) Про розвій католицької діяльности. — 3) Біблійні оповідання. — 4) В який спосіб відбуваються навернення? — 5) Кілька заповідів Українцям. — 6) Пімста. — 7) Кіно .... — 8) Загальні новинки із світа і церкви. — 9) Наші місії. — 10) Календар на місяць серпень.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник

видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя

в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission

Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Печатано

за дозволом духовної власти.

Печатня Місіонарів Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК

ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Серпень Ч. 5. 1923.

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

Ісус — Побідник.

При першому розісланні апостолів, висказав Ісус до них слідуючі слова: «Не думайте, що я прийшов принести мир на землю; я не прийшов принести мир, а меч. Бо я прийшов роз'єднати чоловіка з його батьком, і доньку з її матірю, і невістку з її свекрухою... Се Я посилаю вас, як вівці між вовки; будьте отже мудрі, як змії, і прості, як голуби. А стережіться людий, бо вони видавати муть вас судам і в своїх божницях бити муть вас... І будете в ненависти в усіх із за Мойого імени; хтож витревае до кінця, той буде спасений!!!... (Мат. X. 35; 16—17, 22).

Вище наведені слова Божеств. Спасителя від початку християнства аж до тепер сповняються, — і не рідко зовсім дослівно!...

Всі вороги правдивого Бога є рівночасно неприятелями й ворогами Його вірних християн — католиків. Належимо отже до Церкви *воюючої;* і для того мусимо боротися з поганами, єретиками, безбожниками, недовірками — сектантами. Але боротися повинні ми мужно й відважно, без найменшого страху, з надією на певну побіду, бо Той сам Ісус, котрий предсказав боротьбу, Він додає нам також підбодрення й мужности, взиваючи нас: «Надійтеся, бо Я побідив світ!...»

Тож ясна річ, що не боремося самі, але з нашим Божественним Вождом на чолі, котрий *є з нами по всі дни аж до скінчення світа,* — а Той Божественний Вождь, Христос Спаситель, завсігди *був, є, та буде Побідником!...*

Вже на початках християнства, намісник римського цісаря Траяна писав до свойого володаря лист: «В короткім часі та *секта,* (так виражався він про християн!), внаслідок усильного переслідування буде зовсім знищена, а про Того Розпятого Бога ніхто й не згадає!»... По смерти Траяна наступили нові, ще страшніщі переслідування християн, а мимо того Цей Розпятий Бог дальше правив світом... Пізніще цісар Юліян — відступник богохульно заявив, що «готує домовину (трумну) для Галилейчика,» т. е. для Його релігії та святої катол. Церкви... А однак, конаючи Юліян був змушений скрикнути: «О Галилейчику, Ти мене побідив!»...

У шіснадцятому столітті, насунула на св. кат. Церкву страшна буря ереси Лютра. Лютер у своїй невимовній гордости так був певний своєї побіди, що осмілився сказати: «За мойого життя був я для Папи заразою, а по смерти стануся Його цілковитим знищенням!»... Однак Лютер умер, і секта його ниділе — пропадав, а Папство і св. кат. Церква не тільки існують дальше, але Вони ще сильніщі,

більше розвинені, цвітучі й поважані, чим коли-небудь перед тим!... І знова Ісус побідив!...

У вісімнадцятому столітті вільнодумці проповідували, що св. кат. Церква певно розпадеться і щезне з лиця землі. Їхній провідник Вольтер шумно проголосив перед своїми приклониками: «По двадцяти літах певно згине Галилейчик!»... Але, якраз по двадцяти літах той самий Вольтер сконав у страшній розпуці, не маючи навіть змоги, мимо свойого великого бажання, висповідатися, — бо його товариші не допустили до нього католицького священика... А «Галилейчик» дальше живе і на кожнім кроці відносить пресвітлі побіди!...

Про розвій католицької діяльности.

Коли Ісус перед Своїм всесвітлим і всеславним Вознесенням на небо пращався зі Своїми учениками, так до них промовив: «Приймете силу, коли зійде на вас Дух святий, і будете мені свідками в Єрусалимі і в усій Юдеї і Самарії і аж до краю землі!»... (Діян. Ап. 1, 8); «ідіть отже, навчайте всі народи... навчаючи їх заховувати все, що я заповідав вам. І це Я з вами по всі дні, до кінця віків!»... (Мат. XXVIII, 19—20).

Як бачимо, Божественний Ісус поручив Своїм апостолам обовязок поширення по цілому світі Своєї Науки й релігії, котру Він сам із неба на землю приніс. З Апостолів той обовязок перейшов опісля на їхніх правних наслідників, — на цілу св. кат. Церкву. В першу отже обовязок проповідування Ісусової Божественної Науки, вщіплювання в людські серця релігії Христової, мають Епископи й священики. Але Епископи й священики не мають спромоги самі виповнити цьої задачі — без підмоги вірних. Наколи поодинокі вірні, наколи поодинокі роди-

ни, католицькі суспільности не переймуться духом та ідеалом Христової Науки, то, — звісна річ, — праця Духовенства не много може видати плодів. Бож усякий то добре знає, що священик не може завсігди зноситися з кожним з'окрема; звісною річчю є і те, що першими кроками на шляху її духовного життя кермують родичі, тя аж доперва по якімсь часі дають її до школи; тай розвій католицького» життя у весокій мірі залежить від устрою держав і суспільностей і від прав, якими вони управляються, — а Духовенство дуже слабенькі має впливи на правительство та державне законодавство. Давними часами св. Церква справді користувалась великою підмогою з боку королів, цісарів і держав, а тепер в соймах і парляментах засідає більшість людий байдужних до релігії, тай немало таких, що відносяться зовсім ворожо до Христа і Його св. Церкви. Держав широ католицьких, окрім малої Белгії, та по-части Італії і Франції, — майже нема! Від тих-то некатолицьких держав залежить і публичне виховання і всі права, — одним словом, — увесь устрій суспільного життя. А чейже волею та бажанням Ісуса Христа є, щоби св. кат. Церква чимраз більше і щораз більше приєднувала Собі членів, не лишень таких, щоби тільки носили імя католиків, але щоби й відзначалися життям правдиво католицьким!...

Щож отже робити?

Треба виробити в собі переконання, що обовязком усіх католиків є причинятися до розвитку *католицької діяльности!*

Святіші Отці, Папи Римські, до Пія XI-го включно, майже всі в Своїх пастирських листах, у Своїх численних промовах часто напоминали, що католицьке життя неповинно ограничуватися до справ чисто особистих, або до тісного дружка родинного, але повинно втискатися в усі справи на ріжних ділянках суспільного життя. Длячого? — Длятого, що вороги св. кат. Церкви так поступають! Вороги Церкви стараються мати як найбільше число своїх представників у парляментах, бажаючи управляти всіми справами людської суспільности. В тій цілі вони не щадять ні своєї усильної праці, ні гроша, скликують численні віча, видають много ґазет, книжок і всяких агітаційних відозв, які по дуже низькій ціні продають, або розкидують зовсім даром; вони закладають преріжні товариства-організації, кружки, та всякі під покришкою «добродійности» інституції; хочуть загорнути під свій безпосередний вплив школи правління в державі, — щоби в той спосіб володіти людьми без св. Церкви, без релігії, без Бога!...

Тож діяльність католицька полягає на тім, щоби в той сам спосіб позискувати щораз більше людий для католицької Церкви, для Ісуса!

Передовсім першим і святим нашим обовязком є не допустити до того, шоби школа і виховання католицької молоді находились в недобрих руках. Усильним длятого старанням католиків повинно бути те, щоби держава видавала права справедливі не ображаючі Бога, щоби розвиток католицького життя мав запевнену совершенну свободу, щоби не снувала ніяких стісняючо-згубних параграфів для св. кат. віри, щоби стоваришення, заведення та католицькі установи мали що принайменше рівні права з іншими і т. д., і т. д.

Спитаєте може: «А в який спосіб треба причинятися до всего того?»

Найперше — *через молитву*! то чейже кождий потрафить, хочби не мав ані значіння, ані голосу в свойому окруженню.

Подруге, — хто і скільки може, повинен до того причинитися *через особисте попирання католицьких справ.* Длятого-то ніколи не слід нам лучитися з людьми підозрілими що до віри і св. кат. Церкви, — з такими, що то много викрикують і виписують на церковні розпорядження й на Духовенство. Читати самим і поширяти книжки й ґазети католицькі, а злих вистирігатися як огню. Нико-

ли не ухилятися від виборів, а свій голос давати лишень на Українця щирого католика. В розмовах на тему св. кат. віри завсігди рішучо, твердо й непохитно стояти по стороні св. кат. Церкви і т. д. Годі ось тут усе зразу перечислити; тож совість, щиро-сердечна віра й горяча любов до Ісуса та Його св. кат. Церкви. — нехай подиктує Вам решту!... Одним словом, будьмо щиро переняті духом Ісуса, котрий колись зволив сказати. «*Цеж є життя вічне, щоби пізнали Тебе єдиного правдивого Бога, і Того, що Ти послав: Ісуса Христа!...*» (Ів. XVII, 3).

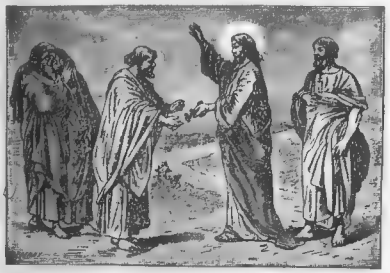

"Ти єси Петро і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного." (Мат. 16, 17, 18.)

Хоч много є відкритих-явних ворогів св. кат. Церкви та ріжношерстних «вовків в овечій шкірі!» — то нам нема чого лякатися, бо з нами благословення Боже! Виразно впевняє нас божественний Ісус: «*І це Я з вами по всі дні, до кінця віків!*» — Вірмо усильно й рішучо, що помимо всіх злобних, ворожих старань і виступів проти св. кат. Церкви, помимо неприхильности до Ньої многих державних правительств,— добра, св. католицька справа завсігди побіджувала і побіджуватиме на будуче! Св. кат. Церква, без огляду на страшні напади, удари й рани, які Їй у многих місцях ра-у-раз вороги наносять, — поширюється,

розвивається, процвітає, могутніє!... Шо року розвиваються нові Апостолські Вікаріяти, архієпископства, епископства!... З початком XIX століття було в Англії і Шкоції всего лиш около 120 тисяч католиків, а тепер дякувати Богу, є там їх около 3 міліони. В Прусах перед 100 літами було около 6 міліонів католиків, а тепер є около 17 міліонів. У Швайцарії перед сто літами було пів міліона католиків, а тепер понад два міліони. На американських землях перед сто літами було лишень кілька десять тисяч католиків, а тепер, дякувати Найсв. Серцю Христовому, вони числать третину всеї американської людности. Одним словом: —католицька справа на всіх ділянках суспільнолюдського життя, зростає, розвивається, кріпшає!...

З огляду на ге і *ми Українці- католики ідімо бодро, сміло, завзято, й витривало вперед, і кождим своїм ділом причиняймося до всехвальної побіди св. кат. Церкви над Її ворогами, памятаючи завсігди на слова Ісуса: «ворота пекольні Її не переможуть!...»*

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ. (Дальше).

III.

РАЙ.

Сотворшого чоловіка Бог не зіставив на світі сиротою; противно, Він подбав о нього ліше чим найніжніщий батько коли полюбив, свою дитину. В день, коли він укрив ростинами й деревами новосотворену земську кулю, Його руки сотворили город Едена, розкішний рай, котрий мав дати чоловікови на земліпередсмак небесних радощів. Тут находились величаві дерева, квіти, що чарували око, найкраші овочі. Почвірне рамя одної ріки зрошувало своїми водами Еден додаючи йому свіжости і врожайности: Фізон, що обводить Евілат, край золота і дорогого каміня; Фе-

гон, котрого води пливуть до краю Хус; Тигрис і Евфрат, що лежуть в Амрівю. В сьому раю Бог поставив чоловіка, що вийшов з його рук.

Для чоловіка розпочалось життя непонятного блаженьства. Бог сотворив його не нерозумною дитиною, ані недогілним молодцем, але в віці досконалого чоловіка. Наділений висшим знанням яко голова людськости, він посідав крім того спеціяльним даром всяке знання, якого чоловік може набути на світі, котре мав передати своїм потомкам. Природа не мала для нього жадних тайників. Бог припровадив перед нього всі звірята земні і птиці небес; Адам поглянув на них і так ясно появ властиву природу кождого з них, що надав їм імена, котрі найкраще виражали єство і прикмети кождого з них. Крім того Бог відкрив Йому таїнства свого Божества, таїнства, яких ніодне сотворіння не в силі збагнути без надприродного світла. Його жива віра являла йому безнастанно доброго Бога, котрий не вдоволяючися тим, що дав йому життя природне і радощі Едину, приготовляв для нього взнесліще життя і без порівнання більші радощі в раю неба.

Його любов була рівною Його вірі. Чесноти котрі заповняли його серце, гамували всі його пристрасти і удержували його волю в безнастанній злуці з Богом. З його серця випливало безперервне благодарення на згадку всіх добродійств, котрими обсипав його Спаситель. Краса неба, маси землі, всьо зрушувало його святим подивом. Яко цар природи, котру заступав, він своїм життям немов співав славу великого Бога, котрий видобув його з нічевости.

І це щастя було не закаламучене, бо Бог сотворив чоловіка свобідного від утоми і болю. Йому не докучали ні мороз ні спека, він не знав слабостий, ні жадних випадків. Певно мусів він працювати, щоби удержувати рай в його первісній красі, але ця праця нетілько не була для нього тягарем, але давала йому занаття повні принади.

Він не потребував рівнож жахатися, що з часом скінчиться його щасливе життя в Едену. Хотя його тіло зложене з пороху мусіло натурально розсипатися і згинути, Бог спеціяльною ласкою зберігав його від цеї неминучої руїни. Серед раю Він засадив чудоне дерево, — дерево життя — котрого овоч мав силу наділити тіло вічною молодістю. Несмертельний в свойому смертельному тілі, чоловік мав перебути на цім сьвіті певне число століть; відтак по скінченому досвідченню мав перенестися до неба, щоби тут з ангелами розкошуватися огляданням Бога. З сим даром несмертельности однак Бог злучив услівя, впрочім дуже легке до сповнення.

Коло дерева життя в раю було друге дерево обсипане гарними овочами; дерево знання добра і зла. Хотячи піддати Адама пробі запевнить йому благословенсьтво вічне і невідкличне, Бог йому дав ось яку заповідь: «Зі всіх овочів раю будеш міг їсти, але не діткнешся дерева знання добра і зла; в день, в котрий з'їш його овоч, смертію умреш.»

Адам досить любив Бога, щоби великодушно приняти всі його заповіди. З другого боку совершенна уміркованність бажань і множество овочів, котрі родились в раю, хоронила його перед жаждою порушити заказаний овоч, але поза раєм був корч і Адам не зрозумів чому Бог кажучи йому обрабляти город, приказував йому рівночасно і стеречи його.

Дальше буде).

В який спосіб відбуваються навернення?

Ріжними шляхами Наймилосерніщий Ісус добувається до серця грішника! А як лишень найде там відповідну почку, перетворює його, удосконалює тай зміняє не до пізнання. Не рідко доводиться нам подивляти, яким способом усе те діється, і в небі, — як Всеблагий Ісус дозволить, мати мемо спромогу протягом цілої вічности подивляти ту безмежну доброту, терпеливість і милосердя Боже, що оказується в наверненню грішника.

З другої сторони, — часто в дійсности не є так злі як нам часом видаються. Брак релігійного виховання, уклад ріжних обставин, або й нещасний згляд людський не рідко є причиною, що чоловік віддаляється від Бога, перестає молитися, а тим самим по трошки дичіє та робить на нас вражіння чоловіка безбожного й наскрізь зіпсутого, від котрого, здавалосьби, годі чогось доброго сподіватися. Однак, подібно як у дике деревце, якщо воно має коріння здорове, огородник потрапить защіпити найблагороднішi зррази (паростки) і тоді тратить воно свою дикість, а згодом видає навіть найгарніщі овочі, — рівнож так само, скоро лишень Всемилосерний Ісус Своєю всемогучою ласкою у здичілому людському серцю защіпить здорові й святі засади католицької віри, воно в мить переміняється й видає найгарніщі овочі чеснот і добрих учинків.

Ось, як своє навернення описує H. Borget, предсідатель конференції св. Вінкентого в Borges: Моє навернення, — говорить він, — розпочалося в червні 1856. р. Як виходив я раз зі свойого дому, остановила мене одна знакома пані і вручила мені медалик Преч. Діви Марії, кажучи, що його прислала мені одна настоятельниця монастиря, — враз із просьбою, щоби я його завсіди носив на шиї. Розуміється, я тому не прикладав найменшої ваги, але, щоби не оказатися нечемним, я з подякою приняв

той медалик та обіцяв його носити. Так я і вчинив! Нераз, стрічаючи знакомих товаришів, думав я, щоби-то вони собі погадали, якби дізналися, що я ношу медалик... Але годі, — треба було додержати слова! В три тижні пізніще, та сама пані запитала мене, чи ношу медалик. Коли я їй в тім згляді дав пожадане запевнення, вона сказала, що настоятельниця монастиря має ще одну просьбу до мене, а саме: вона просить, щоби я що-денно, рано й вечер, змовив бодай одно *Богородице Діво*... Якось, кажучи правду, не мав я тоді охоти сповнити те бажання. Навіть більше, — я почув якусь знеохоту, відразу й упередження до такого рода вмовлювань з боку побожних осіб. Але всеж-таки я приобіцяв. Минуло два тижні, а я ані разу не сповнив приречення, не почуваючись до того обовязаним; пізніще однак почав я сам себе соромитися і питатися: «Чомуж властиво не мавби я сповнити такої дрібненької річи?»... Та думка не давала мені спокою. Аж вкінці одного вечера перед спанням я таки відмовив одно *Богородице Діво!* Коштувало то мене дуже богато!... На слідуючий вечер зачав я знова ту саму молитву, і тоді, сам не знаю, яким способом, при словах: *«Яко родила єси Христа-Спаса і Ізбавителя душам нашим,»* а впав на коліна, та цілуючи медалик, — заллявся сльозами!...

Не забаром опісля вступив я до церкви, щоби перед престолом Божої Матери вислухати Службу Божу. Скрившись за філяр (мурований стовп), немовби я находився в якімсь зовсім чужім місці, прямо таки не знаючи, що зі собою вдіяти, — я прикляк поміж иншими людьми, що з невимовною набожністю слухали Службу Божу. Хосен із вислухання тієї Служби Божої я виніс цей, що згодом я сам себе запитав: «Чомуж властиво щоденно я не буваю на Службі Божій?... Чомуж занедбую Великодну Сповідь?»... Не забаром потім, я клякнув при сповідальниці, щоби перед священиком визнати всі збочення із прямого шляху мойого дотеперішного життя, щиро пожалувати за свої гріхи та поєднатися з Ісусом... Не мов той *блудний*

син, був я певний, що небесний Отець знова мене прийме у Свої вселаскаві обійми!...

«І скажітьже-ж мені,» питає вкінці той так чудесним способом навернений муж, — «чиж можу я коли небудь сказати собі, що я достаточно люблю Преч. Діву Марію, нашу Небесну Заступницю, котра оказала зглядом мене так велику ласку?... Її всемогуча сила навернула мене, Її безконечна доброта того бажала, а Її вселаскава опіка наді мною спричинає це, що від хвилі свойого навернення, аж до тепер, витревав у доброму... Вірю сильно, що Вона мені допоможе витревати в добрім намірі аж до моєї смерти!»...

Такими словами Borget закінчив історію свойого навернення, — а рясні сльози, що котились по його обличчі, наглядно свідчили про стан його душі!...

Кілька заповідів Українцям.

1. Памятай, що ти Українець, маєш свою мову рідню, яку ти повинен любити і берегти.

2. Дбай про освіту на рідній мові: сам учися і других учи а дітей своїх неодмінно!

3. Не давай причини сміятися над тобою і всім народом українським, чужинцям і всяким зайдам. Роби так, щоби вони мусіли шанувати наш народ і з ним рахуватися!

4. Не марнуй здоровля, часу і гроша.

5. Не пий горівки, бо вона шкодить здоровлю, і робить людину смішним.

6. Старайся всюди своїм помагати!

7. Гуртуй своїх одиносельнів чи земляків в организації релігійні та культурно-освітні!

8. Стережи від усього лихого нашу дітвору і молодь, бо з неї виросте наша надія. Своєю поведінкою не давай їм поганого приміру!

9. Не трать надії та вір, що добро запанує на землі.

10. Працюй для свого і загального добра!...

11. Ніколи не забувай про свій Рідний Край — Неньку Україну.

12. При всякій нагоді спіши з поміччю своїм Братам у старому краю.

— ПІМСТА

От еще кострубатий корч терня, ще розкішний кущ діравої бзини, ще купа чорного терну і вже ломам кінець, вже другий бік, вже..., але кінця все такой не було, то йно була невеличка поляна, на котрій щось горбата бабуся нишпорила.

Сива спідниця, брудна сорочка та сиві космики волося, що наставлялись з під червоної хустки закриваючи половину її пожовклого лиця, робили з неї, страшну на погляд чарівницю.

Сонце немилосерно жарило а Степкові зусилля вечерпувалися, тому він постановив дещо від старухи вивідатись. Будь-що-будь, треба навіть й з самою ворожбиткою розмовляти.

«Бабуню, дай Боже щастя,» сказав він непевним голосом.

Дай Боже, дай Боже» відізвалась Параска підводячи очи; зі здивованням приглядалась несподіваним гостям.

«Бабуню, будь ласка показати, де веде ця доріжка,» просив лагідно Степко.

«А ось поза липи... поза корчі... геть крізь провалини в порожний кут.»

«Спасибіг, бабуню,» і хлопці вже хотіли відійти:

«Паничу підождіть; в порожний кут не пробірайтесь, бо днем там панує в дуплі шершень, а ніччю...»

«А ніччю що?» перехопив несміло Славко.

Бабуня здрігнулась, запримітивши, що незважаючи на строгий приказ пані, трошка за богато чужинцям оповіла. Але як хлопці її переконали, що її пані, це їх тіточка; що вони запізнались з Юльком на бельгійськім Університеті, тому бо ляхи вкраїнських студентів до висших шкіл не допускали та за границю висилали; як вона довідалась, що Степкові що йно вісімнацятий минав, а Славко лише мав чотернайцять, та що вони були круглі сирітки; як вона вже нарешті дізналась, що пані їх приняла під свою опіку, та що правдоподібно вони вже на все зістануть в її хуторі, тоді Параска почала весело з молодими гадати та залюбки базікати.

«Ніччю бачите, в того порожного кутика, часто виходить гурток пристарілих опирів; густо часто щось вони бурмотять, оттак мовби молитви відмовляли, мовби панахиду відправляли, мовби...»

«А чомуж вони виходять якраз з цего кутика?» поспитав зацікавлений Славко.

То бачите паничу, люде розказують, що там знаходиться уніяцьке кладовище; це ще мабуть їх Бог по смерти карає за зраду св. православної віри. Ого-го, що то вже на цих уніятів батюшка в церкві не говорять. Вони їх остатними врадниками звуть, підлими янічарами...

«А хто-ж це за чоловік вам батюшка?» перебив подразнений Славко.

«То, бачите паничику, свята душечка, хотяй любить собі перевернути частенько гарненьку чарочку самогонки, оттак як простий мужик. То вже, бачите паночку, така добра людська природа, що так до чарочки притягає; правда, вони дуже читати невторопнуть, але як скажуть казанечко,

то мов би горохом в стіну сипав, а ти стара бабуню йно слухай та плач. От що це за...»

«О так, так, то дійсно чудоватий ваш батюшка,» перебив Славко усміхаючись, та споглянув на Степанка, що вже одалік стояв та все спокійно на вус собі мотав.

Зацікавлена бабуня еще хотіла оповідати та базікати, але хлопці подякувавши їй на борзі за повідомлення зникли в гущавині.

«Тут є щось скритого» сказав по довшій мовчанці Степанко. Бабуня говорить за кладовище уніятів; Юлько де-не-де нам натякав за своїх предків, также уніятів; наша православна тіточка дуже чемно нас гостить та так ввічливо з нами обходиться. Що ти о цім думаєш Славку?»

«Я вже дечого догадуюсь, але певного нич не бачу.»

«Слухай Славку! прийди ввечер до моі кімнати, але так щоби тіточка не знала. Крізь моє вікно доріжки виразьно видно і єсли духи знова будуть переходити, ми потайки видремось на двір, та може що від них дізнаємось.»

Спасибіг Степку, що просиш до кімнати; в мене мужности замало спати самому в кімнаті і еще менше відваги проситись до твого ліжка. Отже двічи не меш прохати — прийду!»

Славку, глянь ось тіточка вже на обід кличе. Виглядай гарно, весело, всміхайся часто — розвесели тіточку так, як мені обіцяв.»

Кіно . . . .

або, если воліте (бо тут наші люди навчилися псувати нашу мову чужими словами) «moving pictures»... хиба ще схочете скоротити та скажете «movies» або кіно. Немаємо вже часу вимовляти кожде слово як слід: в теперішнім життю люди так заняті!!!

Увага!

Кажуть декотрі що рухомі образи можуть служити до виховування в чесноті! — Можуть!...

Але, в дійсности? Більше представляють грішні пристрасти ніж життя святих. Герої тих представлень є далекі від наших християнських ідеалів та життя Спасителя в них мало значить при описаню розпустного життя якогось там брудного молодця...

Вправді, є добрі представлення в тих образах... навіть в деяких краях священьство уживаєть цих образів по школах і заведеннях католицьких. Але більшість тих образів є злими.

Дивіться на оголошення!

Дивіться на образи тих оголошень при дверах театрів!

Небезпека.

Отці Церкви говорили дуже строго про театри.

Що сказали-би вони, если-б вернули та бачили модерні джерела зіпсуття?... В тих представленнях кінематичних, всьо склонює до упадку: темнота, плескання і сміхи, котрі витають найплюгавіщі дії, і котрі суть свобідніщі бо покриті темнотою, товариства та при кінци сама річ показана.

Сила кіна.

Рухомі образи роблять сильніще враження від книжки.

В книжці діло є описане.

В кіні діло живе.

То не є вже описання: то є рухи з механічною точністю. Всьо здаєсь дійсне, живе. Видіти щось в таких видах то є двічи читати.

Читати повісти вимагає часу і науки, хочщоби перечитати лиш 500 сторін. В кіні, нема труду, не треба науки ані богато часу, вистарчить отворити очі.

Психологія учить нас, що сильне враження є плодовите та що відповідаюче діло буде з нього родитися так як з дерева родиться овоч. Заключення з цього є що не вільно ніколи пустити до душі образи котрі могли-би бути джерелом діл заказаних.

Кіно а молодіж.

Це, що ми тепер сказали є правдою для всіх але передовсім для дітий, бо в них склінність до наслідування і до глубоких вражінь є більша.

«Хто тобі дав думку статись начальником злодіїв?,» питав судія молодого Фурнела, дня 28. грудня 1920. «Кіно,» відповів нещасливий молодець.

Эсли-би родичі довідались, що учитель в школі учить неморальности! Як вони протестували-би! А цей «філм» чи не є він школою розпусти?

А однак засліплені родичі кажуть: «Учись добре, сину, та підеш на Moving Pictures. Будь чемна, доню, скінчи ту працю та дам тобі гроші і підеш до «Royal сінема.»

Іншими словами, це значить: «Будь чемною та за нагороду дам тобі, що шкідливе для душі; учись добре та дістанеш то, що зле для тебе, а будеш міг ходити там, де перерабляються здорові діти на хорих на нерки і морально зіпсуті.»

Діти, розуміесь, того бажають та над все люблять Charlie Chaplin та вьсо що їм дає Pathè. По містах, найменші діти знають про ті «Stars» і уміють про це говорити. Я мав часто нагоду переконатись про цю сумну правду...

Виховання через кіно.

Декотрі, навіть учені люди, думали скористати з того винаходу для виобразування. Досвідчення показало, що через рухомі образи, чоловік стаєсь неспосібним до роздумування, до тяжкої праці ума. На місци ума, кінема поставить око. Нема вже старань, не шукаєм причини, способу, цілк... око видить, серце зворушуєсь а з тим йому доста.

Кілька чисел.

Нині є «show.»

Дивіться як чекають при дверах театру! Як тиснуться, щоб вступити... На жаль не так тісно около дверей церкви, в порі вечірні або Служби Божої!

Э тепер на світі 70.000 театрів, що уживають рухомих образів.

В самих Злучених Державах є 30.000 тих гал...

В тих 70.000 кінах, виходить що вечера около 450 міліонів фітів «фільму.»

В гандлі, кінематічні предмети дійшли до третої степени, то є: зараз по пшениці і вуглю.

Де розум?

Цей добрий католик має пристрасть до «show.»

Ось його життя по містах:

В суботу вечер від 8. до 11. сидить він перед грішним представленням в кіні.

В неділю ходить до причастя, на Службу Божу, на вечірні...

Чи це розумне? Ні!

Як називаєсь цей чоловік, що так поступає?

Імя йому «Легіон,» бо таких богато.

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

У ворожій католицькій Церкві Українській пресі в Канаді, ведеся в послідних часах зі завзятою ненавістю борбу проти св. Апостола Петра. По словам теперішнього патріярха нещасливих наших протестантів (котрих їх провідники покищо хочуть переконати, що вони проповідають українську греко-православну віру) св. Ап. Петро не має жадного першенства між апостолами, а не лиш це, але навіть був одним зі слабших апостолів і. т. д. Було би негідним католицького священика відповідати на такого рода закиди та старатись переконати противника, що він бореся за лож. Щоби розумно старатись когось переконати, треба, щоб він посідав передусім добре серце, любов правди і достаточне наукове образування, в противнім разі перконування не лиш непожиточне, але навіть шкідливе.

Лиш одно варто зазначити: Наколи хто бореся проти Христової Церкви, наколи хоче її знищити, він не може не нарушити поваги Верховного Апостола св. Петра. Бо Він справді скалою на котрій стоїть одинока правдива Церков.

Католицька віра в Великій Британії. В році 1922. в Великій Британії навернулося з протестантських сект до католицької віри, 11.621 осіб, не рахуючи тих, що перемінили блуд за правду в Шкоції.

В Льондоні, Англійській столиці є 452.326 католиків.

Э їх 390.713 в Ліверпулі, 293.000 в Манчестері, 227.000 в Нюкесталь.

В цілім краю є 1,956.787 католицьких вірних, а родини їх в році 1922. хрестили 73.322 дітий.

Католицьких вищих шкіл є 432, де вчиться 46.882 дітий, а низших шкіл є 1195 де вчиться 319.303 дітий.

Епископів є 21, а 7 в Шкоції; священиків є 3935, а

601 в Шкоції, церков є 1948, а 425 в Шкоції.

Як потішаючий поступ! Не пропаде Христова Церква, бо з нею аж до кінця віків, сам Христос.

Чи так у нас?

Часописи пишуть, що в Торонті, Методісти постановили зібрати в 1923 році 240.000 доларів на розширення своїх місій.

Ревність протестантів є великою небезпекою для наших людий. Хочемо зазначити цю небезпеку, щоби знаючи її могли боронитись проти її впливу. Наші противники воюють безнастанно против католицької церкви та їх орудники-то гроші.

В р. 1918 Методисти ухвалили трудитись збиранням осьмох мілионів долярів ($8.000.000) в протязі пятьох літ. В червню р. 1920, вже мали в руках красну суму $4.290.960. До цего треба ще додати $225.076.17, що одержали зі завіщань та з тим що зібрали в р. 1922, пішло це до загальної суми $5.930.767.

Така купа гроший складана на поширення блуду, чи це не страшне? А по таких успіхах, Методисти ще нарікають і пишуть, що в Канаді люди марнують гроші, з котрими могли-би вони богато чинити для «божої слави»(!)

За примір методистська конференція дає це, що в Канаді кождого року видають люди:

на тютюн	$61.000.000
на ґуму (chewing gum)	3.680.000
на напитки (soft drinks)	28.000.000

Ми далекі від тої думки дати методистів за ворогів але їхня ревність для збирання гроший для місії повинна склонити нас до роздумування і заохотити нас до ліпшої організації та захована і розширення діяльности нашої церкви. Католицьке Товариство «Catholic Church Extenison Society of Canada» зібрало в короткім часі свого істнування $755.679 межи католиків Англійського язика.

Французьке товариство «Розширення віри» збирає гарні суми межи католиками Французами та будує, цего року величавий семинар для виховання місіонарів. А ми...??

Відпуст в Йорктоні.

Щорічні відпустові торжества, котрі відбуваються в Йорктоні в празник Матери Божої Неустаючої Помочи і св. Йоана Хрестителя, довершились цего року з надзвичайним блеском в днях 6., 7., і 8-го липня. Брало в них участь велике число путників, хотяй з причини дощів дороги були заляті водою. Наш нарід скористав з цеї нагоди, щоби показати до Матінки Божої, свою любов якої не можуть ослабити жадні трудности. Хай Мати Неустаючої Помочи благословить за це своїх вірних дітей.

Торжества зачались в пятницю 6-го липня співаною Службою Божою. Вечером того самого дня відбулась процесія з Найсвятіщими Тайнами. Довгий процесійний похід поволи посувався гарно прикрашеними дорогами монастирського городу, при гармонійних звуках банди студентів Місійного Інститута.

В суботу рано монастирські дзвони оголосили всім радісну вістку: Преосвященний приїжджають. Народ вийшов перед церковні брами, щоби торжественно повитати дорогого Архієрея. Велике умучення довжезної дороги не змогло остудити горячої любови Їх Преосвященства до Матінки Божої. По торжественній архієрейській Службі Божій яку при численній участи клиру відправили Преосвящені Владика на дворі, слідувала їх сердечна довга проповідь до свого народу; в своїй конференції по полудни, розказували вірним свої вражіння з подорожи до рідного краю. Народ слухав уважно тих вісток про страдання і борби нашого люду в старім краю. — Вечером був концерт дітий із захисти СС. Служебниць. Дійсно треба було подивляти умілість тих дітий, та великий вклад праці Сестер.

Неділя рано — знова торжественна Служба Божа, а відправляв єї Впр. о. Делярий. По полудни відбулося посвячення Народного Дому. Милу несподіванку зробили при тій нагоді відчити п. Рогатинської і п. Новіцької та деклямації і спів п. Олійник, Миськів і Коваль. Потім посвячено печатню Голосу Ізбавителя.

Вечер знова до галі. Тим разом виступали питомці Ювенату Отців в величавою артистично виконаною драмою: «Блудний Син». Штуку відограно з таким зрозумінням, що ніхто з присутних не міг встриматися від сліз.

Для вигоди путників, отворили на час відпусту Сестри великий базар, де можна було все набути. Дохід з цего базару призначений на наш український сиріткський захист, який добрі Сестри так великодушно провадять.

По відпусті путники піднесені на дусі стали розходитись домів.

Давби Бог, щоби на другий рік еще більший здвиг народу прибув на цей відпуст, а Матінка Божа Неустаючої Помочи з певністю стократно нагородить сю побожність до Неї, подібно як зволила поблагословити сих, що сего року прийшли поклонитися Эї чудотворній Іконі.

НА РОЗРИВКУ

Двозначне.

До помешкання директора школи приходить жінка зі села зі завязаним оком. «Чогож ви бажаете, мамуню,» питає директор. «Я прийшла до пані, може би мені помогли на очи, вони нераз людей добре нарадять.»

«Жінки в тій хвилі нема, може я би вам що поміг. А ну, розвяжте око та покажіть, чого йому бракує.»

Розвязала жінка обвязку й показує око. «А тепер подивіться на мене.» Вдивилася жінка в нього, а директор знова питає: «Ну а що бачите.» «Та прошу пана, як ся так на пана директора дивлю, то ніби туман стоїть переді мною.

НАШІ МІСІЇ

Місія в Америці.

Сент Луіс і околиця. Вже від давна замешкали в Сент Луіс (провінція Міссурі) і в більшій та дальшій його околици наші поселенці. Всі вони належать до одної парохії в осідком в Сент Луіс. Обслужити тих всіх вірних одному священикови, се дійсно дуже трудно, особливо коли зважиться, що само Сент Луіс дуже розлоге, а місцевости, що до цеї парохії належать, віддалені навіть до сто миль. Потреба духовних вправ давалася відчутя вже від давна. О такі місії постарався Всч. о. **Данилович**, сучасний парох, ревний священик, дбалий о добро своїх вірних. За його стараннем прибули тут 18. мая два місіонарі чина св. Ізбавителя ОО. Боский і Бахталовський, щоби дявати місії.

Годі переходити всіх праць, що тревали майже без перерви мало що не до кінця червня. Завначу ту важніші праці.

Від 19—29. мая відбулася велика місія в самім **Сент Луіс**. Мимо того, що народ дуже розкинений, ходив численно на науки. Гарно випав похід з місійним хрестом докола церкви. Місія та була часом великих ласк для нашого доброго народу в Сент Луіс.

По тій місії, місіонарі поїхали до **Медізон** (Madison, Illinois) фабричного місточка близенько Сент Луіс. Не много там наших родин, та тії вірні, що є, побудували свою Церкву, де відбулися духовні вправи в послідних днях мая і перших днях червня.

Від 12 до 20 червня відбулася місія у **Вітт**, в провінції Ілліноіс. Місії цій треба посвятити більше уваги. Була це перша праця, яку мали наші отці поміж угорськими братьми. А була це гарна місія, що принесла для місіонарів справді много духовної радости. Вже від самого початку можна було пізнати, що то дуже добрий народ. Від першого дня до кінця місії ходив він дуже ревно на науки. Мимо великої спеки (Сент Луіс і околиця більше на полудне, чим Неаполь в Італії), люди вістували в церкві цілий час довгої відправи, а нераз оставали еще по відправі і самі співали. Треба незабувати, що наші угорські братя всі в церкві співають: муцини і жінки в їборниками та книжками в руках співають не лиш пісні й Службу Божу, але і парастас, вечірню зі всіми стихирами. О як то мило було слухати, як всі співали поважні церковні напіви, або як ціла церков лунала від мельодийних пісень до Матери Божої!

В часі цеї місії була і місія для дітвори; ходило ей много, під конець місії відбувся гарний обряд благословлення дітей.

Одна була лиш журба для місіонарів: деякі родини в Вітт перед кількома літами далися збаламутити і відпали від правдивої церкви, а навіть потрафили взяти в свої руки церкву, яку всі будували. О як вони бідні!

Вже зачинають пізнавати, що зле зробили, але треба ще великої Божої ласки, щоби вернули назад до своєї Матери — Церкви. Треба молитов. І тому тій, що остали непохитні при своїй греко-католицькій церкві, моляться за заблудших. В Бозі надія, що їх молитва не буде без успіху.

Місія у Вітт скоро скінчилася. Кождий день був для наших людей наче яке торжественне свято. З великим жалем треба було місіонарям розставатися з тим добрим народом. Та мила згадка остала на все.

Спека в Америці з кождим днем більша: треба полишити всяку роботу на час літа.

Місійна праця в Сполучених Державах, був це час великих духовних жнив. А жнива ті принесли обильні плоди. Та це не людське діло, а Боже. «Ані той, хто садить, ані той що поливає. Але Бог, що дає зріст.» (1. Кор. 3, 7.) І за це нехай буде: Слава Ісусу і Марії Приснодіві.

На місяць Серпень припадають свята:

1	19	С	П. Макрини І Дія
2	20	Ч	*Св. Пророка Ілії (на нед.)*
3	21	П	П. Симсона і Івана
4	22	С	Мироносиці Марії Магдалини
5	**23**	**Н**	**Н. 10 по Сош.** *Св. Ап. Сили і пр.*
6	24	П	*Св. Бориса і Гліба*
7	25	В	*Успенне Св. Анни Мат. П. Д.*
8	26	С	СМ. Ермолая
9	27	Ч	Св. ВМ. *Пантелеймона*
10	28	П	Св. Апп. Прохора, Ніканора і прч.
11	29	С	М. Каллініка
12	**30**	**Н**	**Н. 11. по Сош.** *Св. Ап. Сили і пр.*
13	31	П	Евдокіма Прп. Проісх. Ч. Хр.
14	1	В	**Серпень.** *П. Ч. Х. ММ. Ма. Х. Р.*
15	2	С	Пер. мощей Св. Первом. Стефана
16	3	Ч	П. Ісаакія, Далмата і Фавста
17	4	П	Сімох дітей в Ефесі
18	5	С	М. Евсигнія *Прпрз. Преображ.*
19	**6**	**Н**	**Н. 12. по Сош. Преображення.**
20	7	П	П. Дометія
21	8	В	Св. Еміліяна Епп. Кізицького
22	9	С	*Св. Ап. Матія*
23	10	Ч	Св. М. Архідіяк. Лаврентія
24	11	П	Св. М. Архідіяк. Авпла
25	12	С	ММ. Фотія і Аникити
26	**13**	**Н**	**Н. 13 по Сош.** *Отд. Преображ.*
27	14	П	Св. Прор. Міхея. *Предпрз. Усп.*
28	15	В	**Успення Пр. Діви.**
29	16	С	Перенес. Нерукотв. Образа
30	17	Ч	М. Мирона
31	18	П	ММ. Флора і Лавра

З НАГОДИ ПЕРШОГО РОКУ ІСТНУВАННЯ ЦЕГО НАШОГО МІСЯЧНИКА ОТВИРАЄТЬСЯ

ВЕЛИКАНСЬКИЙ КОНКУРС.

1. Хто вишле до нас імена 100 передплатників і 100 долярів за їх річну передплату, дістане яко нагороду **Велику Украіньоку Біблію в 7 ох томах гарно оправлених.**

2. Хто вишле імена 50 передплатників і 50 долярів, дістане **ту саму Біблію в 7 ох томах не оправлених.**

3. Хто вишле імена 25 передплатників і 25 долярів, дістане **Евангеліе оправлене, великого формату, в Українській і Славянській мові.**

4. Хто вишле імена 10 передплатників і 10 долярів, дістане **те саме Евангеліе не оправлене.**

5. Хто вишле імена 5 передплатників і 5 долярів або свою передплату на 5 літ і 5 долярів, дістане **гарну книжку.**

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

В КНИГАРНІ ГОЛОСУ ІЗБАВИТЕЛЯ

в Йорктоні

можна одержати слідуючі книжки:

Основні правді
О життю і смерти
Фільотея
Фабіоля
Життя св. Йосафата
Читання святочні
Християнська невіста
Польні лелії
Поученя і поради для молодих і старих
Св. Йосиф в життю Христа і в життю Церкви
Богородице Діво
Небесний вінець
Борба духовна
Найбільша окраса християнських дів
О св. причастю
Молитва яко могуче средство до спасення душі
Голос Ісуса
Правда і обман
Найкраща потіха в годині смерти
Як молитись на вервиці
Всьо переминає
Короткі розваги над станом своєї душі
Голгофта
Набоженьство до св. Арх. Михаїла
Церковний співанник (без нот)
Церковний співанник (Найновіще й поширене видання з нотами)
Коляди
Від школи до касарні
Катехізм
Життя сестри Тер.
Мартин лютер
Історія Біблійна старого і нового завіта
Сповідь

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

Рік [illegible] - 1 ВЕРЕСНЯ 1923 - Ч. 6.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Св. кат. Церква у „Новій Країні.“ — 2) Синівська підлеглість св. Вітцю! — 3) Як вирішити суспільне питання? — 4) Біблійні оповідання. — 5) Зще раз пекуча потреба. — 6) Священик а його вороги. — 7) Розваж це добре. — 8) Для наших Православних. — 9) Загальні новинки із світа і церкви. — 10) Наші місії.

"ГОЛОС ІЗАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакция й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

На місяць Вересень припадають свята:

1	19	С	М. Андрея Страт.
2	**20**	**Н**	**Н. 14. по Сош.**
3	21	П	Ап. Тадея
4	22	В	М. Агатовіка
5	23	С	М. Луна; *Упд. Усп.*
6	24	Ч	Свщм. Евтиха
7	25	П	Вип. Вартол. і Тита
8	26	С	ММ. Адрі. і Таталії
9	**28**	**Н**	**Н. 15. по Сош.**
10	28	П	П. Мойсея Мурина
11	29	В	Усіки. Ч. Гл. Пр. (шст)
12	30	С	С. Александра
13	31	Ч	*Пол. Ч. Пояса П. Б.*
14	1	П	*Нач. Н. Р. П. Сим С*
15	2	С	М. Маманта
16	**3**	**Н**	**Н. 16. по Сош.**
17	4	П	Свщм. Вавили
18	5	В	Прор. Захарії
19	6	С	Чудо Ар. Михаїла
20	7	Ч	М. Соломіта *Пред. Рож.*
21	**8**	**П**	**Рож. Пр. Богор.**
22	9	С	Пр. Йоакіма і Анни
23	**10**	**Н**	**Н. 12. по Сош.**
24	11	П	П. Теодори
25	12	В	Свщм. Автон *Од. Рож.*
26	13	С	Об. хр. Корн. *Пред. Вов.*
27	**14**	**Ч**	**Воздв. Ч. Креста**
28	15	П	ВМ Никити
29	16	С	ВМ Евфимії
30	**17**	**Н**	**Н. 18. по Сош.**

Печатано
за дозволою духовної власти

Печатня Чина Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Вересень Ч. 6. 1923.

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

Св. кат. Церква у „Новій Країні."

Одна половина кулі земської протягом двох століть зовсім не була знана цивілізованому світові. Міліони людий замешкуючих ті землі, не могли користати з відкуплення Спасителя, бо світло правдивої віри Христової тоді не світило, — за те царствував там сатана на дочасну нарругу й вічну згубу тамошніх народів... Тими землями була — Америка й Канада...

Доперва перед 430-ма роками Христофор Колюмб, побожний і вірний син св. кат. Церкви, за підмогою іспан-

ської королевої Ізабелі, трома кораблями вибрався в ті сторони, — і вікрив Америку. Він перший застромив дня 12 вересня 1492 р. знамя Христове (хрест) на острові, який назвав: Островом Пресвятого Ізбавителя. Потім ще три рази удавався Колюмб до Америки, і за кождим разом звідував нові землі. «Тим своїм великим ділом — подвигом злучив Колюмб,» як виражається св. Отець Лев XIII у Своїому письмі з дня 27. лютого 1892 р. — «дві частині людської раси, розділені протягом довгих віків тай обидвом цим частинам віддав важну, незрівнано-великанську прислугу, як мало з поміж добродіїв людства, а якої жадна инша не перевисшає!!!»

По відкритю Америки, св. кат. Церква взяла цю «Нову Країну» під Свою особлившу опіку. Кождий новий корабель прибуваючи до берегів Америки, привозив із собою нові відділи місіонарів, котрі в імя Розпятого Ісуса тим диким і кровожадним народам голосили св. кат. віру, нерідко й скріпляючи правдивість Христової науки своєю власною кровю. Дуже маленька й незначна частина з них кінчила туземське життя природною смертю, — і то найчастійше з виснаження сил, упадаючи серед невимовних трудів, злиднів і голоду на безлюдних пустинях, або відвічних пралісах Америки... Але найбільша кількість із тих самовідречених Подвижників і Борців Христових гинула смертю мученицькою: живцем палені на «святім вогни» дикунів, знесилені голодом, бичуванням, вязницею або на взір свойого Спасителя, — прибиті до христа!...

І Господь поблагословив їхню безупинну й невсипущу працю, їхні подвиги самопосвяти! Мученицька кров, як усюди так і в Америці, принесла обильні й пребогаті плоди. Під цю пору американські землі, пересяклі кровю стільки мучеників, числять так много католиків, що їх число виносить одну третину всієї американської людности. Дві третини, на превеликий жаль остають ще до тепер у безбожному поганьстві, або піддавшись проводові фальшивих наук, не найшли ще стежки до правдивої вічарні Христової. З'огляду на те, св. католицькій Церкві доводиться прикладати много з'усиль і старань, щоби побідити пекольні сили, які тут поширюють своє царство. Діявол, не маючи спромоги перешкодити обильній сійбі слова Божого в Америці, засіває, (як то він усюди звик у таких случаях робити!), кукіль фальшивих наук і скривлених засад... Безбожні, масонські секти ведуть отверту й скриту боротьбу проти св. кат. Церкви, поширяючи під покришкою «освіти»: безувірство, байдужність зглядом Бога, вічного життя й спасення душі!...

Їх повно по цілій Америці й Канаді... Їх клич: Один нарід в Канаді, один язик, одна релігія протестантська. Це сатана, котрому будують вони трон на свобідних землях Нової Країни. Мають вони своїх свідомих і несвідомих помічників між дітьми нашого народу, що задля низьких пристрастей виреклися своєї віри... та з пекольним завзяттям копають нашому народови гріб. Це українські ніби то козацькі викропленці-дячки, пресбитеряни, методисти, баптисти й ріжні подібні секти. Це тоті, що за кілька місяців стали так званими свистунськими батюшками, закравшися мов ровки в стадо Христове і то зі шкіл, які наш щирий, греко-католицький нарід побудував кровавим потом свого чола... А тепер будують при помочи деяких наших недовчених-вчених пекло ненависти й роздору по спокійних колись кольоніях Канади й Америки...

Коли до вище сказаного додамо ще й ту обставину, що в тутешних землях бувають краї й околиці, де на 100 і більше миль нема ні одного католицького священика, що емігранти, які там із Европи, (а навіть з Галицької України й Наддніпрянщини!) оселилися, часто протягом цілого року або й довше не мають нагоди вислухати Служби Божої та приступити до Найсв. Тайн, що бувають нерідко навіть такі случаї, коли люди не мають змоги бодай в годині смерти поєднатися з Г. Богом, — то будемо мати хоч приблизну картину, в якім положенню находиться те-

пер кат. Церква у «Новій Країні...»

Ось, головна причина, длячого наш «Голос Ізбавителя», при всякій можливій нагоді поручає св. кат. Церкву в Канаді, а передусім вірних Українців — католиків під вселаскаву Опіку Пресв. Серця Ісусового, — та спомагає заснування Апостольства Молитви!... Берімо собі приклад з Еквадору, який офіціяльним публичним актом піддав себе під Всеблагий Покров Пресв. Серця Христового, та горячо й усильно благаймо Пресв. Серце нашого Найдорожчого Спасителя, щоби Воно палаючим полумям Своєї безконечної любови зволило просвітити темні до тепер і дикі народи всіх земель, Нової Країни, — щоби Воно запалило вогнем любови й самопосвяти серця остуделих і байдужних католиків, головно поміж нашим Народом, (котрий волею Божого Провидіння очутився в Новій Країні!), — та щиро молімся, щоби всі пароди Америки й Канади склонили свої серця й голови під *солодке ярмо* Христа Спасителя — на більшу славу Його Пресв. Серця!...

Синівська підлеглість св. Вітцю!

То вже із самої природи річи випливає, що в кожнім товаристві, згромадженню, чи хочби й родині, мусить бути одна найвища голова, яка поносить відповідальність за всіх, і всіми кермує. В противнім случаю небулоби найменчого порядку!... А ми, христіяни — католики, яко вірні діти св. кат. Церкви, становимо рівнож таке одно Згромадження, — якби одну величенну родину Божу. Тож, річ вповні зрозуміла, мусимо мати таку Найвищу Голову, та

мусимо їй підлягати, бо вже, як вище сказано, такий порядок усіх річей на світі, що всюди мусить бути відповідна голова — керманич. Як знаємо, тою Головою, тим Керманичем у кат. Церкві є св. Отець Папа Римський, — Цей дійсний і повноправний наслідник св. Петра, а тим самим Намісник Христовий на землі! Згідно з волею Ісуса, Божественного Основателя св. кат. Церкви, Папа яко найвища влада у Христовій Церкві на землі, з ватиканської гори вказує цілому людству найкращий і найпростіщий шлях до щастя вічного й туземського!...

Божественний Ісус Спаситель, встановляючи Папу за Керманича цілого людства, і вкладаючи на Нього такий незрівнано тяжкий обовязок, наділяє Його рівночасно особлившими ласками, дає Йому особливше світло, додає відповідної бодрости, мужности, завзяття й сили до кермування Божою Церквою. Навіть більше, — Ісус настановляє Його *непомильним* сторожем, проповідником і вчителем Божественної Науки, — цьої відвічної Правди, яку сам Спаситель зволив на землю принести з небесних висот! І беручи цю річ навіть зовсім по людськи, — хтож може лучше й краще знати, що в дану хвилю для св. Церкви добре й хосенне, як не Той, котрий вибирається з поміж людий найбільш заслужених в справах Христової Церкви, котрий із цілого світа має найточніщі відомости про стан і положення Церкви, і стоючи на відповідній височині, бачить лучше й дальше, чим усі прочі смертельники!...

Тож і справді ми, христіяни — католики повинні вважати себе дуже щасливими з'огляду на те, що вже в туземському нашому життю маємо таку *Звізду*, котра, подібно як вифлеємська звізда трьох царів зі Сходу, — веде нас до Бога — Чоловіка, до Ісуса Спасителя, до неба!...

В додаток світло цьої Звізди не лишень ясне, але й тепле — горяче; св. Отець, Папа Римський має для Своїх овечок не лишень рішучу второпність Вітця, але й щиро-любяче серце Матери. Скількиж-то Папи Римські оказали для людства незрівнано великих діл милосердя й лю-

бови! Скількиж-то душ притягнули Вони до Свойого щиро любячого серця і запровадили їх до Ісусового Стада! Скількиж-то залагодили Вони ріжнородних спорів, межиусобиць, ворожнеч, охоронили від кривд і насильств, скільки сльоз отерли, болю втихомирили, скільки людий піднесли на дусі, влили в них відради, потіхи, надії, любови!...

Тай теперішний, милостивно кермуючий нами св. Отець Папа Пій XI., якийже-ж Він добрий і ласкавий, як переповнений любовю до великих і малих, як знижається до людий вбогих, немічних, злиденних, — помимо того, що на Його голові й раменах спочиває управління цілим католицьким світом! Скількиж-то любови й милосердя оказує Він навіть зглядом заблудших овець — «православних» у Росії та на цілому Сході! Вистарчило би лишень згадати Його щедрі, многомільонні жертви для голодуючих у Росії, Його старання перед турецьким урядом в справі охорони життя «православних» на Сході, особливо Вірмен, щоби хоч приблизне виробити собі поняття про це бездонне джерело любови й милосердя, яке випливає зі серця нашого святішого Вітця!... Описати того всего на великий жаль, за відсутністю місця на оцих коротеньких сторінках, не маємо змоги. На це треба би списати цілі грубезні томи!... Длятого, на жаль, мусимо ограничитися лишень кількома отцими замітками, які по нашій думці, повинні вповні вистарчити, щоби зрозуміти вагу і значіння Св. Отця Папи Римського не лишень у життю катол. Церкви, — але й цілого світа!...

О, як щасливим і спокійним є кождий, хто йде за тим світлом Папства, цілим серцем горнеться до того тепла, що несеться із Ватикану! Нема случаю в історії, щоби хтось вийшов але на тім, що послухав Папи; такий не злословив, не богохулив, нікого не згіршував і не кривдив, не вбивав ближніх і сам не кінчив самовбивством. Скількож-то іновірців хотілоби мати в своїй релігії таку провідну Звізду!...

Тим часом, на превеликий жаль, не всі католики стараються достаточно оцінити своє щасливе положення... Богато-богато є таких, особливо останніми часами, що своїми непослухами, або відсутністю синівської підлеглости, закровавили Його вітцівське серце! Скількож-то супроти Його премудрих заряджень повстало й повстає незадоволення, всякої шемранини, спорів, ворожнеч, навіть відступства, — особливо на американських землях!...

З'огляду на те ми своїм Шанов. Читачам горячо поручаємо, щоби завсіди оказували щиро-дитячу підлеглість св. Вітцю, в усему, що Він зволить зарядити й наказати. Заохочуймо до такої вірної підлеглости і впоюймо її в инших, а передусім в дорастаючу молодь і маленькі навіть діточки! Поширяймо її нашою горячою спільною молитвою, щоби всі католики, яко щиро люблячі сини-діти, завсіди слухали й підчинялись Тому, котрий для нас і за нас усіх думає, невсипуще працює, як найкраще нам бажає, любить нас, терпить за нас, і того лишень цілим своїм серцем желає, щоби нас яко Пастир і Отець, — о скільки це від Нього залежить, та о скільки це тут на землі можливе, — щоби нас ущасливити, а передусім довести нас до вічного блаженства в небі!...

Тож, нехай поміж нами Українцями — католиками не буде ні одного такого, котрий не схотівби умом поняти й серцем відчути заслуг, ваги й значіння св. Вітця, — як для нашої Українсько-католицької Церкви так і для цілого нашого поневоленого Народа!...

Як вирішити суспільне питання?

Так було завсігди і всюди, так є і так завсігди буде, що одні люди бувають богатші, другі бідніщі; одним поводиться лучше, а другим гірше; одні дають накази, а другі мусять слухати! На то нема ради, — бо ця ріжниця станів, маєтків і занять є поставлена самим Г. Богом, а в додаток: вона випливає із самої природи чоловіка. Зогляду на те, той хто говорить, що прийде час, коли всі будуть рівні, а тим самим усі рівно богаті, рівно освічені, рівно зручні, рівно здорові, — той не инакше, а хиба лишень з инших глузує й кепкує. а своїм словам сам певно не вірить!...

Длячого Г. Бог установив такі ріжниці та одним дав маєтки, а другим недав? Твойому приятелеві вділив більше спосібностів, а тобі менче; тебе вчинив слугою — наймитом, а тамтого господарем — паном? — Можнаби на це питання прямо тобі відповісти: що ти лишень від свойого Сотворителя одержав, чи мало, чи богато, — то все це ти одержав даром, з ласки; ти міг зовсім нічого не одержати, — тож щиро — сердечно дякуй Йому за те, що маєш і не завидуй, що твойого ближнього Г. Бог обдарив щедріще! Впрочім все одно: як богатство, так вбожество; як здоровля, так і недуга; як шумні титули й почести, так й впокорення й пониження, — все це є лишень шляхи, які мають нас завести до Бога, а вкінці до нашого вічного щастя в небі!... Менче о те, якою дорогою ти підеш, — важно лишень, щоби ти зайшов. А кажучи правду, і як нас того сам Божественний Ісус Своїм приміром і словом навчив, далеко лекше й скорше можна зайти до неба вузенькою стежечкою туземських терпінь і вбожества, чим широченною й вигідною, але при тім для душі дуже небезпечною дорогою богатства, слави, розкошів!...

Принагідно виринає питання: «А чи для того, що до цілковитої рівности на світі ніколи дійти не може, — все діється тепер добре?»... О, воно булоби не тільки добре, але й дуже добре, — на скільки позволилиби на це обставини нашого туземського вигнання, — наколиби завсіди і всюди панували святі, Божественним Ісусом на землю принесені, засади справедливости й милосердя!... Але на превеликий жаль, воно діється навпаки! Дуже много — много людий не хоче глядіти в Пресв. Серце Христове і тих засад звідтіля почерпнути; не хоче вислухати і в цілій повноті зрозуміти напімнень, в котрих Ісус так строго забороняє користуватись всякими неслушними визисками, в такою силою напоминає, щоби в кожному ближньому бачити брата і в потребі як рідному братові помагати! Якби так було, то не існувалоби всякородних колотнеч, ріжноманітних сварок; взаїмних непорозумінь і поборювань, котрі нераз стільки пожирають людських жертв; не булоби тої взаїмної ненависти й ворожнечі, що нерідко цілі країни й суспільности приводять на берег пропасти, — колиби-то ці перші, основні заповіди Ісуса: «Люби Бога, люби ближнього свого!» були лучше поміж людьми знані й виконувані. Даремна справа, безуспішні змагання, — раю на землі ніхто не вчинить!... Алеж і не треба заводити на землі пекла!... А пекло там, де люди відкидають — не признають Бога, де не царствують Ісусові засади, звідкіля вигнана справедливість і правдиво христіянське милосердя...

До запровадження царства сатани, справжнього пекла на землі, найбільше причиняються т. звані «соціялісти.» Горстка тих нещасливців усіх можливих сил тепер напружує, щоби засіяти ненависть поміж убогими а богатими, і скермовуючи всі бажання й змагання тільки до річей туземських, старається в першу чергу вчинити людий байдужними до вічного спасення, — та зовсім відвести їх від Бога... До чого такий «соціялістичний рай,» а вглядно пекло на землі доводить, маємо найкращий примір на теперішній Росії та Німеччині!...

І якийжеж наш погляд на вирішення суспільного пи-

тання? Окрім вище сказаного, можемо ще сказати ось що: Ми, котрі, Богу дякувати, пізнали й полюбили Пресв. Серце Ісусове, знаємо добре, що віддаляючись від Того Пресв. Серця і не придержуючись Його засад, не одержимо ані для себе, ані для ближніх не лишень вічно-щасливого життя в небі, але й туземського добробуту! У цьому виключно Серцю, лишень в пресвятих науках із Цього Серця випливаючих, можна знайти розвязання й вирішення всіх тих дражливих питань, всіх тих суспільних загадок, що тепер стали насущним, при тім доскульним питанням у життю всіх народів.

О Найсолодший Ісусе! Запали ціле людство щирим бажанням справедливости, яким від віків палає Твоє Пресв. Серце! Навчи людий тої любови, яка переповнює Твоє Серце, — а тоді певно відразу перестануть суспільні непорозуміння, зникнуть так погубні для християнського імени упередження й знеохоти, щезнуть всякі взаїмні ворожнечі, поборювання і партійні межиусобиці... Дай, о Найсолодший Ісусе, щоби в кожною хвилею поширювалося Твоє преблагословенне Царство, в якому не подільно володіє найбільша доброта, милосердя й справедливість Твойого Найсв. Серця, — того одинокого й виключного Джерела людського щастя й добробуту!...

Увага!

Адміністрація „Голосу Ізбавителя" просить отцив своїх Високопов. Читачів і приятелів, о ласкаве вибачення, що висилка цего числа припізнилася. Причиною цего припізнення було уставлювання нових машин в друкарні, що від тепер дадуть нам спроможність усовершення нашого видавництва під всяким зглядом.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ. (Дальше).

IV.

УПАДОК.

Люцифер, проклятий архангел, єство не видиме, приглядався з поза ряю обом вибраним сотворінням і роздумував над їх судьбою. В наслідок прокляття, що тяжіло на нім і на його приклонниках, він став противником Бога, слідив за нагодою щоби шкодити свому побідникови і Його ділам і зі скаженою злістю був свідком ріжних творчих діл, котрими Бог показував свою могучість, основанню красної палати Еденської і вкінци сотворенню обох чудових істот, що мали ей замешкувати. Скоро він розпізнав в тілесній скорупі, розумні душі, духів призначених певно, щоби заняти в небі місця опорожнені ним і його прихильниками, він заривів люто: «Того небуде, щоби цей чоловік з болота затемнів ангела небес, і щоби ця нова порода сотворінь прославляла Эгову! Від тоді став він розмишляти, в який спосіб стратити Адама і Еву, як був стратив себе самого.

Щоби діло удалось, він уважав порадним звернутися вперед до жінки, котра видавалась йому легковірною і слабшою від чоловіка. Тому що ангели з'являлися під ріжними постатями мешканцям Едену і дружно з ними розмовляли, він взяв на себе подобу змія, звіряти, котре найвідповіднійше до зображення його пекольної злоби і вповзнув в рай. Жінка буда сама недалеко дерева знання добра і зла. Він зближився до неї, поґратулював їй задля щастя, котрим єї Бог обсипав а в осібности ізза розкішного мешкання, де єї примістив.

«Але чому-ж,» додав підступник, «чому-ж заборонив вам їсти зі всіх овочів раю?»

І кажучи ці слова, він вказував на дерево знання добра і зла. Ева відповіла простодушно:

«Нам вільно їсти з усіх овочів в раю, але що до дерева по середині города, Бог заборонив нам їсти з нього а навіть діткнутися його під карою смерти.

З проклятого відвагою сатана незавагався впрост перечити Богу:

«Не вір тому,» закликав голосом рішучо переконаним, «ви не вмрете.»

Ева повинна була з жахом втікати від пекольного змія по цій жорстокій хулі, що вийшла з його пекольних уст, але ці уста були рівночасно такі солодкаві, що вона слухала далі.

«Ні, ні,» вів далі куситель, «ви не вмрете. Бог поставив вам цей заказ лише з заздрости: він добре знає, що коли лиш з'їсте сього овочу, ваші очі отворяться, ви будете знали добро і зло і будете немов боги.»

Ці горді слова завернули голову невісті так само, як були закаламутили уми ангелів. Вже бачилася вона в посіданню вищого життя понад те, котрим тішилась, взнесеного аж до самого Бога, знаючого добро і зло. Розум нічого вже не бажавби, серце пливалоби в океані щастя. Під впливом сього унесення вона кинула очима на дерево знання і знайшла його кращим від всіх прочих райських дерев. Його овоч мав бути смачнійший чим другі овочі. До гордости долучився потяг змисловости: нехтуючи виразний заказ Божий, вона підійшла до дерева, зірвала один овоч і з'їла його.

Після сього першого успіху змій зник. Злою, чудесною проникливістю, котра лишилась ангельским духам мимо їх упадку, він відгадав, що ошукана ним невіста сама ошукає чоловіка. Дійсно, по довершенню свого проступку Ева сейчас пішла до місця де находився Адам, оповіла йому свою стрічу зі змієм, розмову, яка між ними вивязалася, і як то чоловік заживаючи овочу з дерева знання, може дорівнати Богу. Доказом того, що без обависмерти, котрою Бог грозив, можня їсти овочі є, що вона його з'їла і нич злого їй не сталося.

Адам дався переконати. І в дусі гордости і тому щоби не наразитися своїй подрузі він з'їв овоч, котрий вона йому подала.

Це була фатальна хвиля, бо Бог звязав кару з провиною, котрої би допустився голова людскости. В одній хвилі, немовби їдка трутина перейшла в тіло і душу, обов проступників почули упадок всього свого єства. Їх ум став затемнюватись, їх серце заповнилось низкими пристрастями, від котрих паленіли. Встидалися своєї наготи, котрої в своїй невинности були неспостерігли аж до тепер, вони зробили собі пояси з фіґового листя і ними вкрилися. Природа що-йно така всміхнена видавалась їм немов в жалобі. Поражені під тягаром прокляття, котре тяжіло на їх голові, вони стали дрожати питаючися себе самих, що відповідати Богови, коли стане судити їх непослух.

Слова змія сповнилися: їх очі отворилися, вони знали тепер зло і добро!

Єще раз пекуча потреба.

В історії нашої Церкви, Церкви Католицької східного обряду, бували хвилі, що рішали про її долю на довгі віки. Вистарчить троха застановитись над подіями, які переходила наша Церков, а легко можна о тім переконатись.

В XI. віці грецка Церков відпала від дерева життя,

католицької Церкви, і засудила себе на цілковитий занепад, в якім лежить по нинішний день. Та наші руські князі зрозуміли важність хвилі, не пішли за приміром грецької Церкви, а остали вірні правдивій Церкві Христовій. Хоч в Греції вже давно панувала злощасна схизма, наша церков була еще довший час в злуці з Римом. Був це час найкращого релігійного і культурного життя на Україні, був то час св. Антоніїв і Теодозіїв, час митрополитів як Іляріон.

Та на жаль пізніші князі і духовні покинули дорогу, яку вказали св. Володимир, Ярослав — вони поволи відступали від католицької Церкви і вкінци заволоділа на наших землях грецька схизма, а з нею прийшла смерть духовного життя. Народ немав добрих, вмілих проводирів, не стало Ярославів, Іляріонів.

Як дуже потерпіла наша Церков через брак людей, ще лучше можна пізнати з історії унії, церковної злуки, за часів митрополита Ізидора.

Ізидор, муж глибокої науки, зрозумів, що лиш одна є правдива Церков Христова, а то католицька Церков, і поза нею нема правдивого релігійного життя. Тому цілою силою свого великого духа віддався ділу унії, єдности Церкви. Справа мала як найкращі вигляди на будучність. Повний апостольської ревности йде він на Україну й Московщину, щоби діло злуки церков довести до кінця. Та до того не прийшло. Ізидор не мав попертя: народ не просвічений, а його проводирі сліпі не розуміли, як важну переживають хвилю. Діло злуки, діло, о яке Христос молився на послідній вечері: «Да вси будут едино», не здійснилося; мертвеччина схизми на дальше володіла на наших землях. Прийшов час XVI. століття. Мужі просвічені Св. Духом забираються до справи злуки нашої Церкви зі скалою Св. Петра. Тим разом ласкавий Бог позволив діло довести до щасливого висліду. На наших землях, особливо на западних областях України були люди, що зрозуміли добре важність хвилі. З посвятою віддалися вони

справі унії. Заходами головно епископів Потія і Терлецького станула вкінци 1595 р. берестейська унія. Її попирали многі визначні Українці так духовні як і світські. Злука Церкви остоялась та мимо всіх ворожих напастей запустила глубоке коріння в нашім народі; навіть люті переслідування не могли її знищити. А кілько добра принесло для нашого народу те, що він повернув назад до правдивої вівчарні Христової! Які блаженні наслідки принесла та злука для його народного і культурного життя, для національної свідомости, о цім ніхто не може сумніватися. Те, що в послідних борбах в теперішних часах о народну самостійність якраз католицька часть нашого народу показала тільки любови свого народу, тільки посвяти і геройських діл, це все найкращим свідоцтвом, чим є для нашого народнього життя католицька Церков, та які користи принесла для нього берестейська унія. Шкода, велика шкода, що по берестейській унії так значна часть українського народа остала в блуді схизми.

О, колиб всі наші землі були це тоді зрозуміли, «аще би відали час посіщенія своєго,» колиб були пізнали час Божого поклику: «Верніть до Матери св. Церкви, верніть до скали Петра,» як инакше булиб виглядали у нас нині всі відносини не лиш релігійні, але і просвітні і політичні! Думаю, що не помилюся, коли скажу, що ціла наша Україна булаб нині політично независима!

На жаль, замало було тоді людей; брак був добрих проводирів народу, людей просвічених а свобідних, що не шукалиб свого хісна, своєї наживи, а лиш спасення народу. Брак було місіонарів, що нічим не вязані, жадними житейськими клопотами, печалями, всеціло посвятилибся для свого меншого брата.

Та милосерний Бог посилає нам знова таку хвилю. Великі вчені і політики признають, що наш народ переживає тепер рішаючу хвилю в своїм життю. І чи то не є одна з найважніших хвилин, які були коли небудь у нашій історії? Ця хвиля важна для нашого народу не лиш під

зглядом політичним, народним, але важна, преважна також і для душі народу, для його життя релігійно-церковного. Всі перевороти, які збуваються на наших очах, вказують на це зовсім виразно. Коли наш народ використає теперішну пору, піде слідами св. Володимира, Йосафата і стане сильно при скалі Петровій, він опреся всім тучам — навалам, нахабним ворогам. Він вийде побідником — витязем у всіх хуртовинах — бурях, якіб не переживав. Бо хто тримає з католицькою Церквою, тримає з Христом, а хто тримає з Христом, той все горою, бо Христос побідив світ: «Аз побідих мір.»

А чого нам треба, щоби використати цю хвилю? Нам треба мужів, проводирів; мужів просвічених Духом Св. огрітих Його любовю; проводирів — місіонарів, що покинулиб все, родину, маєтки, вигоди і себе виріклися, щоби благовістити нищим — бідним, ісцілити хорих душею, привести всіх до єдности св. Церкви.

* * *

Люди вищі духом зрозуміли це. Зрозумів це князь нашої Церкви, митрополит Шептицький, що невсипучо трудиться коло цего діла. Зрозуміли це многі визначні одиниці з нашого духовенства світського і монашого, що дбають о виховання добрих народних проводирів, місіонарів. Зрозуміли це ОО. Василіяне, що еще в передодні війни основували в Галичині місійний інститут і для ширшої акції місійний Союз св. Йосафата. Зрозуміли то і ОО. Студити, що ревно піклуються вихованням хлопців на свідомих борців за кращу долю нашого народа. І наш чин, св. Ізбавителя, чин, що особлившим способом займається місіями, основав два місійні інститути, в Старім Краю і в Новім, щоби дати нашому народови свідомих, відважних і ревних місіонарів — робітників, які посвятилиб цілком своє життя для добра нашої Церкви і спасення душ.

О, кілько треба таких місіонарів, місіонарів-монахів, свобідних як та небесна птиця, нічим не звязаних, які ішлиб в народ, з місії на місію, від села до села, з одного краю до другого, де лиш живе наш український народ, опущений народ.

А народ цей тепер збудився зі сну, хоче кращої долі! Душа цего народу багне правди, незмінної, вічної, Божої правди; його серце жажде щастя — спокою, Божого мира, Божої любови. Цей народ витягає руки і кличе: «Братя поможіть! Ходіть, дайте нам світло Божої науки, заведіть нас до Христової Церкви, правдивої Церкви. Досить нам кайдан, темряви, роздору, церковної схизми! Досить нам неволі гріха! Ми хочемо здорового корму науки...

І голос цей лунає степами Канади та широкими краями Америки. Голос той гомонить полями — лугами Галичини, горами, долинами Угорської-Руси і зеленої Буковини.

І чи лишень там чути цей голос?

Слухай! Чи не чуєш тих міліонів голосів із чорноземих нив Волині та безкраїх ланів Великої України? «Ми чекаєм, тужно виглядаєм,» кличуть вони, «коли до нас прийдуть *ті апостоли правди і любови?*»

О! слухай, слухай добре! А до твого уха долетить тихе лебедіння ізза тихого океану, звідтам із зеленого Клину, де міліон нашого народу сидить в тіни смертній. Слухай, а вчуєш крик із пралісів Бразилії та далекої Аргентини: «Чи Ви вже про нас забули?»

О! кілько народу прагне Божого слова, правди, багне спасення! Тепер і то сейчас треба дуже много місіонарів, щоби спішили з духовною помочию для нашого народу і в Галинині і цілій Америці. На жаль місіонарів брак.

Тепер, якраз тепер зближаєсь... ні не зближаєсь а настає хвиля, що можна буде розвинути широку місійну діяльність і на великій Україні, і Волині — тим нашим браттям подати зерно правдивої Христової науки, дати щастя свободи дітий Божих.

О! як велика праця! як много треба місіонарів!

Тому до діла! і скоро до діла! Злюбови до Христа,

для добра Церкви і спасення душ!

«Бо пора це великая есть.» Так, тепер велика пора. Не знати, чи коли така пора прийде.

Так, тепер, в нинішну хвилю наш народ, цілий народ повинна захопити широка діяльність місійна. Праця в тім взгляді деяких одиниць, це за мало! Це не вистарчає! Потреба є так велика, що треба сильної помочи широких народних мас. Нам треба конче як найскорше сотки й сотки місіонарів-монахів, що з цілковитою посвятою йшлиби в народ.

* * *

А як дійти до цего, щоби мати як найскорше много добрих місіонарів?

1. До цего треба в першій мірі помочи з неба, Божого благословення, особенної опіки Матери благодати. Поміч ту можуть зискати лиш усердні молитви цілого народу. Так, треба, щоби цілий народ молився, бо та ласка відноситься до цілого нашого народу. Тисячі і тисячі християнських душ повинні звязатись разом та щоденними молитвами благати Всевишнього, щоби через заступництво Непорочної Матери Неустаючої Помочи, післав много а много робітників – місіонарів, які трудилибся для добра опущених душ.

2. Э серед нашого народу много молодих хлопців, дітей побожних родичів, дітей релігійних, а при тім спосібних, з яких моглиб бути колись першорядні народні проводирі, ревні місіонарі. Нема кому ними занятися, і так много, дуже много нашої молодіжи, того цвіту нашого народу, марно пропадає. Тому треба нам людей, що вишукувалиб таких хлопців і ім помагали дістатися до місіонарської школи, місійних інститутів.

3. Ведення таких місійних інститутів вимагає великих вкладів і видатків, це кождий добре розуміє. Крім того, в нашім народі находиться дуже много релігійних і талановитих хлопців, що раді би посвятитися місійній праці для свого народу, та їх родичі убогі, не в силі дати потрібного удержання.

А кілько є сиріт, в яких моглиб вийти ревні місіонарі та проводирі народу? Треба грошевої помочи широких верств нашої суспільности, яка би стало своїми датками підпомагала наші місійні інститути, від яких залежить краща доля в нашім народі на довгі віки.

Тому, щоби дати спромогу ширшим кругам нашого громадянства брати участь в цім місійнім ділі, наш чин приступає при Божій помочи до основання великого союза, що буде зватись: «Місійний Союз св. Ізбавителя.» Цілею цего Союза: помагати нашим місійним інститутам (школам), щоби виховати як найбільше монахів — місіонарів св. Ізбасителя для нашої Церкви.

Хто може до того Союза записатись? Кождий, хто любить Ісуса і Эго Божу Матір. Всі можуть бути членами: старі і молоді, мущини і жінки, хлопці і дівчата.

Які обовязки членів?

Члени союза будуть спомагати жертвами:

Хто хоче бути дійсним членом союза, той дає що року 1го доляра. Хто хоче бути добродієм Союза, той дає раз на все 10 дол. Хто хоче бути ктитором Союза, той дає раз на все 100 дол.

Члени союза будуть молитися о добрий розвій наших інститутів місійних.

Всім членам Союза буде це лежати на серци, щоби вишукувати відповідних молодців, що хотлиб посвятитися місіонарському життю і помагати їм дістатися до місіонарської школи.

Користи:

Всі члени Союза користати муть з молитов, Причастий, умертвлень і діл, які за них жертвувати муть кождого тижня всі монахи, священики, братчики та студенти нашого Чина.

За Членів Союза будуть відправлятися кождого року Служби Божі: і так а) за дійсних членів одна, б) за добродіїв дві, в) за ктиторів три.

Кождий член дістане відповідні вписові грамоти. Імена всіх членів будуть вписані до вписової книги Союза і видруковані в нашім часописі.

Особлившою Покровителькою Союза є Непорочна Мати Неустаючої Помочи.

От, в коротці представлена ціль Союза і обовязки та користи єго членів.

А тепер, Дорогі, вписуйтеся як найчисленіше до цего місійного Союза. В той спосіб Ви причинитеся до виховання свідомих і ревних робітників — місіонарів у нашім народі, а тим самим відповісте бажанням Серця Христового, яке хоче спасення бідних опущених:

Многое у Него ізбавленіе.

Вписуйтеся великодушно, памятаючи на слова св. Отця Венедикта XV.: «Дайте місіям, а це вам віддасться.»

Всякі листи і посилки шліть на адресу:

Misyjnyj Sojus sw. Izbawytela
Box 299 - - Yorkton, Sask.

Священик а його вороги.

В одній з Канадійських провінцій парохіяни хотіли перебудувати церков, котра була за мала. Діявол, так як все, бажав, щоби його вибрано головою. Йому не вдалось. Однак він не вступився а вступив в душу одного з парохіян та сказав йому «взятись до попа.»

Через два роки цей парохіянин прозивав священика, називаючи його варятом, чоловіком, що не знає, що робить і т. д. і т. д.

В двайцять три роки пізніще кличуть одного місіонара до хорого. Вмираючий благав, щоби місіонар за всяку ціну прийшов до нього, вигнати з його душі діявола

розпуки.

Місіонар прийшов, та заходить до убогої хатини; на чистім, хотяй дуже біднім ліжку, спочиває убогий, вмираючий старець, котрого душа наглядно терпіла тяжкі муки. З його уст почув місіонар слідуюче оповідання:

Я був колись богатий, і хотів боротись проти свого пароха; за якийсь час я був приневолений покинути свою гарну землю та перенестись в цю пустиню. Два роки прозивав я священика варятом; в тих двох літах в мене прийшло на світ двоє дітий. Глядіть, отче, в оттой кут, чи бачите тих двох ідіотів, (ідіот, це людина від уродження позбавлена розуму) що мають більше як двайцять літ. Вони ще навіть не знають, що жиють на світі.

Однак, це не все: Отче, глядіть на це трете дитя коло мого ліжка; я надіявся, що при найменше він стане моєю гордістю та зробить мене щасливим... Тут старець перервав та заридав; ціле його тіло страшно тремтіло під вражінням безмірного болю; відтак з надлюдським висилком сказав серед смертельного хропіння отці слова: ....а він є протестант....протестантський прічер....і що ще гірше мене болить, він щойно мені сказав, що це моя вина, що він затратив віру в тім році, коли я говорив богато против священика.

«Так, від того часу я є протестант,» потвердив його син.

І тоді відогралась болем пронизаюча подія: Старець зібравши всі свої сили зліз з ліжка, впав свому синови в ноги і благав о прощення.

На вид цеї покори повної жалю, місіонар голосно заплакав. А син, позбавлений синівського чувства (той що зрадив Бога, вже не має серця,) відповів холодно, — його очи були сухі — : «Встаньте, я знаю, що маю робити.»

Умираючого положили назад до ліжка; він глядів на місіонаря, цілував хрест і з його розпалених уст лялась скарга повна пекучого болю: Ісусе, Ісусе, чи це можливе....Холодний піт заляв його лице....Потім довге, глибоке зітхнення....відтак....вже нічо; він став холодним трупом...

Я маю надію, що Бог йому простив, бо щирий жаль очищає, але, чи не мав він причини боятись суду Того, що находить пятна навіть на ангелах...

Горе вам що уідаете на католицьких священиків.

Розваж це добре:

До святого пароха з Арсу загостив раз один богатий протестант. Пращаючись з ним, св. парох дав йому медалик. «Ви не знаєте,» відповів протестант, що до тої хвилі не давався пізнати, «ви не знаєте, що я є протестант; однак все таки маю надію, що буду колись в небі разом з вами.» «Щоби ми були злучені в небі, треба, щоби ми були злучені і на землі,» відповів св. парох. «Там, де дерево впаде, там ся й лишить.» «Я вірю в слова Ісуса Христа: Той, хто вірить в мене, матиме житте вічне,» відказав протестант. На це св. парох йому відповів: «Ісус Христос сказав і богато інших річей: Эсли хто не слухає Церкви і т. д... Буде лиш одно стадо й один пастир. Нема двох способів, щоби служити Богу, лиш один спосіб є добрий, це той спосіб, в який Він хоче, щоби люди Йому служили.»

По цих словах св. парох попращав свого гостя, котрий розваживши його слова, в коротці став католиком.

Для наших «Православних.»

Батько св. Франца Салезія мав у великім обрядженню протестантську релігію. Він уважав її за фальшиву вже для того, бо зродилась недавно в головах кількох людей знаних зі своєї необичайности і була о дванайцять літ молодша від нього. Він називав її грибом, що за одну ніч виріс з болота.

Таким моримухом є і наша нещаслива греко-православна козацька Церква.

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

До кращої будучности.

Канадийський Українець доносить, що в Mundare, Alta., в дню Успення М. Б. відбудесь торжественне отворення новіціяту ОО. Василіян. Весела це для нас вість, тим більше, що до заложення цего святого діла ми не мало причинились.

Желаємо отже Впр. ОО. Василіянам найкращих успіхів та просимо Серце Христове наповнити учителів і питомців цего нового заведення любовю для своїх як і для всіх, котрі для нашого народу так богато посвятили.

Що пишуть про нас.

«Наш Приятель,» часопись для молоді, в своїм 6 ч. пише:

«Нова Українська ґазетка зачала виходити в Канаді що місяця і вона називається: «Голос Ізбавителя.» Видають її Отці Місіонарі Редемптористи. Це тії Отці, що тут біля Львова (Збоїська, п. Знесіння, к. Львова) ведуть Місійний Інститут для наших укр. хлопців. Всім старшим читачам «Приятеля» в Канаді радимо, щоби собі замовили «Голос Ізбавителя.» Ґазетка принесе науку, потіху і пораду. Адресувати: «The Redeemer's Voice» Box 299, Yorkton, Sask. — А від себе желає «Приятель» новій українській ґазетці благословенства з неба на дорогу до українських хат і українських сердець — і много, много літ!»

Сердечно дякуємо «Приятелеви» за його братерську прихильність та від себе желаємо Приятелеви зі щирого серця, многих а многих читачів серед українського Канадійського населення.

НАШІ МІСІЇ

Літна пора своєю горячею не позволяє нашим місіонарям заниматися даванням місій. Однак і цей час посвячують на Божу славу, бо підчас тих місяців дають реколєкції монахам і монахиням. От кілька з тих праць:

Віллов Вунч, Саск. Це гарне село, положене 12 миль від залізниці. Пречудна околиця представляє надзвичайно чудовий вид. Село лежить в долині, окружене всюда плодовитими горбками. То є найстарша парохія цеї провінції, бо заложена 1810 р. Індіянами-Католиками, котрі втікали перед Англійцями. Тепер ті плодовиті землі замешкали католики ріжних народностий. Церков є велика та гарна, а перед церквою є статуя Серця Христового. Статуя Найс. Серця дивиться на село і з усіх сторін можна бачити прекрасний образ нашого Спасителя. Збудував цей монюмент один парохіянин коштом 4000 долярів.

Коло церкви Сестри мають гарну школу. В тій школі, від 12. до 20. липня, Пр. о. Декан дали реколєкційні науки монахиням. 20 Сестер ваяли участь в реколєкціях. Ревні і повні посвяти це душі; мило там бути, бо всюда чоловік чуєся якби затопленим надприродним духом тих святих душ.

Сван Лейк, Ман. Сван Лейк є мовби жемчугом серед тих гарних фарм цеї манітобської околиці. Земли добра, плодовита та всюда католицькі святині. Браття Милосердія заложили там гарну школу для хлопців. Э там молодці ріжних народностий та приємно було знайти там і наших студентів, котрі училися під проводом братів рільництва.

В тім завсденню від 14 липня Впр. о. Боский давали реколєкції Братам-монахам. Учасників було 12, всі душі, котрі відрекдися світа, щоби в любови до Бога віддатися вихованню молоді.

Йорктон, Саск. По цілім році посвячення вихованню нашої дітвори, тутейші Сестри бажали посвятити кілька днів також особлившим роважанням. Пр. о. Бахталовський був провідником тих реколєкцій від 15. до 22. липня.

Айтуна, Саск. Дня 25.-го липня, Пр. о. Бахталовський розпочав духовні вправи для Сестер в сиротинці в Айтуні. Тревали они вісім днів та що дня Пр. о. голосив 4 науки.

В часі, коли одні собраття давали реколєкції, другі отці відвідували людий по колоніях. Що до отців, котрі вчать питомців нашого ювенату, вони виїхали по ріжних наших монастирях, щоби там відпочати і приготовитися до нового шкільного року.

Так само зробив і отець адміністратор нашої печатні. Вони виїхали до Комарна на свіжий воздух. Відтам вернули покріплені і вже зачали назад свою працю з більшою ще ревністю.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.В. Йорктон.

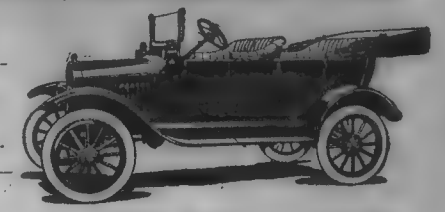

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сілен	943.	Купея	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ТЕЛЕФОН { Office 286 Residence 273

WALTER B. O'REGAN B.A.,

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

В школах наша будучність!
Родичі, дайте діти Ваші до шкіл

Ювенат Місіонарів св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

Ювенат є гімназією і приймає на науку і виховання таких хлопців що є здорові, побожні і бажають бути місіонарями в чині св. Ізбавителя.

Науку і виховання ведуть ОО. Місіонарі. По скінченню гімназіяльних наук в ювенаті, ученики вступають до Закона.

Адреса: Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Колегія св. Йосифа в Йорктон, Саск.

Шкільний рік починається з днем 17. вересня. Науку уділяють даром в Колегії Брати чина Християнських шкіл.

Місячна оплата за утримання стоїть $22.00 за хлопця нище 14 літ а $24.00 місячно за студента 14 літ або вище.

Огнетрівкий дім, наймодерніщі уладження. Це школа для синів родичів, що дбають про будучність своїх дітей.

Зголошуватися на адресу:

St. Joseph's College
Yorkton, Sask.

Інститут Найсолодшого Серця Ісуса
в Йорктон, Саск.

Рідна школа ведена Сестрами Служебницями Непорочного Зачаття. Наука починається дня 2-ого вересня і обіймає всі предмети від 1-ого до 8-ого грейду провінціяльної програми.

Сестри удержують також сироти.

По дальші інформації удавайтеся до:

Sacred Heart Institute
Yorkton, Sask.

Рік І[illegible] ЖОВТНЯ 1933 - Ч. 7.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Родичі дбайте про свої діти! — 2) Огород замкнений, Любимиця Моя... — 3) Значіння місійних Союзів. — 4) Героїчне життя. — 5) Загальні новинки із світа і церкви. — 6) Наші місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція і адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

На місяць Жовтень припадають свята:

1	18	П	П. Еммелія
2	19	В	Св. ММ. Трофима,
3	20	С	Св. ВМ. Евстатія і прч.
4	21	Ч	Св. Ап. Кодрата. От. Возд.
5	22	П	Св. СМ. Фоки, пр. Йони
6	23	С	Зачатіє Предтечи
7	**24**	**Н**	**Н. 19. по С. Св. Ап. Ів. Бог.**
8	25	П	П. Евфролини
9	26	В	Предст. Св. Ап. Ів. Богос. (н.)
10	27	С	Св. М. Каліграта і дружини
11	28	Ч	Н. Харітона
12	29	П	П. Киріяка Отшельника
13	30	С	Св. Свщм. Григорія
14	**1**	**Н**	**Н. 20. по С. Покров ПБ.**
15	2	П	Св. Свщм. Кипріяна
16	3	В	Св. Свщм. Діонизія
17	4	С	Св. Свщм. Єротея
18	5	Ч	М. Харитини
19	6	П	Св. Ап. Томи
20	7	С	Св. ММ. Сергія і Вакха
21	**8**	**Н**	**Н. 21. по С. Отців 7. Соб.**
22	9	П	Св. Ап. Якова Алфеева
23	10	В	Св. ММ. Евлампія і Евлампії
24	11	С	Св. Ап. Филипа і П. Теофана
25	12	Ч	Св. М. Прова Тараха Андро.
26	13	П	Св. М. Карпа і Маніли
27	14	С	Св. М. Назарія, Гер. Прота.
28	**15**	**Н**	**Н. 22. по Сош. П. Евтимія**
29	16	П	Св. М. Лонгіна сотника
30	17	В	Св. Прор. Озії і ПМ. Анд. Кр.
31	18	С	Св. Ап. і Єв. Луки

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Чина Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Жовтень Ч. 7. 1923.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Родичі дбайте про свої дїти!

Якою особлившою та безмежною любовю палало Пресв. Серце нашого Божественного Спасителя до маленьких діточок, найнагляднїще свідчать Його слова: «Зіставте дітей, і не бороніть їм приходити до Мене, бо таких є царство небеснеї» (Мат. XIX, 14.), — висказані до учеників, власне тоді, коли вони, бачучи величенний натовп народа і втому святого Вчителя, не хотіли до Нього допустити материй з діточками.

Зрозуміла ті слова свойого Божественного Основателя і свята кат. Церква, котра від першої хвилї свойого істнування, особлившою печаливістю окружала і окружає молодь, дбаючи не тільки про її серця, про освячення її душ через спасенну науку й Найсв. Тайни, але стараючися для неї о відповідне виховання під зглядом дочасним, під зглядом здоровля і сил тілесних. Під материнською о-

пікою св. кат. Церкви, повстали перші школи, в котрих крім читання і писання, училася молодь засад св. віри й усяких чеснот, та виростала на чесних і спосібних горожан своєї вітчини і хосенних членів людської суспільности.

Під опікою св. кат. Церкви повстали ріжні законні згромадження, котрі поставили собі метою: виховання молоді, опіку над молодю і вповання в її серця правд Христової науки та основ католицького життя. Одні з тих Згромаджень збирають до себе опущені сирітки, виховують їх та кормлять, інші знова принимають на цілий день в опіку діточки таких родичів, котрі працюючи в полі або в фабриках, не малиби змоги доглядати своїх діточок, або їх відповідно виховати. Інші знова образують молодь по ріжних школах, або вчать її якогось ремесла, дають захист дорастаючим дівчатам, щоби їх охоронити від всякої небезпеки і зіпсуття. І поміж людьми живучими на світі, не брак таких осіб, котрі не щадять ні праці ні жертв, щоби нести поміч молоді.

Всі такі люди, без огляду на те, чи они духовні, чи світські, — розуміють і стараються сповнити те горяче бажання Пресв. Серця Ісусового, яке наглядно виражене в наведених словах: «Зіставте дітей і не бороніть їм приходити до Мене!» — Вони припроваджують молодь, улекшують їй зближення до Бож. Спасителя. Знають вони, що як молодець завчасу запряжеся до ярма Ісусового, то те ярмо буде йому милим, солодким, приємним і легким на ціле його життя; що та дівчина, котра в дитиньстві своїм чистим, невинним серцем полюбила Ісуса, навчилась мерзитися гріхом та боятися зіпсутого світа, — то вона зуміє заховати свою невинність, мимо діявольских покус, чи підступів безбожних людий.

Але знають про те також і вороги св. віри і св. кат. Церкви. Вони також добре то розуміють, що молодь, вихована в правдах св. віри і під опікою св. кат. Церкви, не легко дасться звести на бездорожжа безвіря й проступків, що вона сильний опір ставитиме їхнім змаганням. Длятого-то вони всіми способами стараються, найбільших зусиль докладають, щоби молодь відтягнути від впливів св. кат. Церкви, і через те позбавити її спасенних порад Христової науки. На превеликий жаль, в деяких краях дійшло вже до того, що з державних шкіл починають викидати образи Спасителя і Святих, а вчителям, під загрозою втрати посади, забороняють навіть і згадувати про Бога...

У нас, дякувати Богу, ще так зле не є; але й наша молодь, яка не рідко в школі стикається з молодю іншої віри, або навіть зіпсутих обичаїв, на превеликий жаль, має нагоду заразитися безвірям і неморальністю. Не рідко також знаходяться у нас такі неоглядні родичі, що замість своїх діточок віддати до наших рідних українських шкіл, вони віддають їх до іновірної школи, де їхня дитина враз з всякими протестантами буде набирати всяких «мудрощів» та вже з-малку запоювати своє серце всякою гнилю, здається, — і, згадуватиб не треба, бо це загально звісно, що в таких случаях найбільше грає ролю недуга, т. зв. «доляро-манія,» якою понайбільшій части послугуються вороги св. кат. Церкви, щоби несвідомих і малограмотних затягати в свої сіти... Дають до рук молоді картини, письма, які дишуть ненавистю до Бога і його св. кат. Церкви, та глузують зі скромности послуху, та всякої чесноти. Вороги св. Церкви прикриваючися ріжними «гуманними» й «добродійними» покришками, не рідко збирають нашу молодь на танці, забави, сходини, вписують її до ріжних товариств, — а все це роблять виключно тільки длятого, щоби її лишень відтягнути від впливів св. Церкви, щоби в її серцях придушити всяку іскорку віри та заразити їх пошестю всяких фальшивих наук, а головно деморалізації...

Чи справді на ту заразу не найдеться ніякого відповідного ліку? Сучасна лікарська штука зуміла винайти на ріжнородні дочасні недуги всякі средтсва забезпеки від зараження в будуччині:

Всеблагий і всемилостивий Господь наш і Спаситель дав нам далеко більше всяких середників для збереження собі вічного життя, — чим ті середники, якими послугуються лікарі для забезпечення життя туземського! Найпершим середником для збереження людини від зіпсуття гнилого світа, а тимсамим до витривання в добрім аж до смерти і забезпечення собі вічного життя є: добре, основне, на засадах нашої св. віри оперте виховання в дитячих і перших молодих літах! Але, на жаль, не всі родичі розуміють ту правду так досконало, якби вони її розуміти повинні. Не всі також сами можуть дати своїм дітям таке виховання, якого діти потребують.

Найлучше ту правду розуміють ті власне люди, котрі своє серце Ісусу в жертву зложили, посвятившися для виховання молоді. Всевищний Господь, котрий їхні сер-

ця дарував святим бажанням ревної праці над вихованням юних сердець, дає їм також точне зрозуміння вимог дитини і хосенних впливів на її ублагороднення. Дрібні діточки в захистах, і самі сього не відчуваючи, навчаються многих чеснот, любови Ісуса і сповнення волі його Пресв. Серця.

Ведені такою любовою до дітий, бачимо як Сестри Неп. Зачаття М. Б. отворили тут в Канаді захисти для наших дівчат пр в Едмонтоні, Айтуні та в Йорктоні. Щоби дати молодцям можність виховуватись в кат. дусі, Брати Християнських Шкіл ведуть в Йорктоні колегію св. Йосифа, та під проводом їх Преосвященьства Кир Никити зачалась в Ст. Боніфас бурса Ім. Шептицького. Щоби відповісти потребам нашого народу, ми зачали тут в Йорктоні 6 літ тому назад ювенат або місійну школу, в котрій під проводом Отців, молодці приготовляються до місіонарського життя.

Ті всі заведення мають іно одну ціль: виховати наші діти в дусі кат. Церкви і охоронити їх від зіпсуття та безвіря публичних шкіл.

Молім Пресв. Серце Ісусове, щоби за Його ласкою повстали в нашому Народі, що раз численіщі Товариства й захисти, які опікувалибися дітворою й молодю, щоби не бракло поміж нами людий доброї волі, котріби такі згромадження підпомагали, та щоби передувсім родичі розуміли вагу, значіння й потребу таких захистів, та радо їм віддавали свої діти під опіку.

Але не тільки дрібні діточки потребують релігійної опіки; потрібна она в менчій мірі і для доростаючої молоді. З огляду на те родичі повинні відповідно впливати на своїх дорослих дітий, щоби вони вже самі зрозуміли величенну небезпеку, яка постійно угрожає їм від зіпсуваного світа, щоби вони в стіп Ісуса і Марії шукали забезпеки й охорони перед злобно-ворожими нападами діявола, та щоби вправляючися в вірній службі й любови зглядом Бога, здорові тілом і духом виростали на справжніх Синів-Донъок св. кат. Церкви й Неньки України, а тим самим — і на достойних горожан неба.

Родичі! Бережіть отже своїх дітий, бо це краса, цвіт, надія, сила й могучість Українського Народа, — посилайте їх до кат. шкіл і они будуть певною й непохитною підпорою Українсько-католицької Церкви!...

Ф. Сташинський.

Огород замкнений, Любимиця Моя...

Панував колись, перед многими роками, у Вавилоні цар Навуходоносор. Не знав він границь своїм примхам і забаганкам. Щоби по його думці, у віковічнити память про себе, рішив він заложити у Вавилоні т. зв. висячі огороди. То справді було, як на ті часи, нечуване диво! На великанських терасах, котрі постепенно чимрав більше підносилися в-верх і були покриті землею, позакладав він розлогі нарки, широчезні площі, огороди й цвітники, повні найріжнородніщих пахучих цвітів і зілля. Понад тисячу сходів провадило до тих огородів, які сягали високо-високо понад мури міста. Шість миль від Вавилона, видно було вже ті огороди, — які немовби висіли у воздусі, — і длятого прозвано їх: «висячими.» Був то колись архитвір, говорено колись про них, як про чудо світа... А тепер? Ані сліду з них не лишилося!...

Але й і в нинішних часах існує та існуватиме по віковічні часи огород, котрий перевисшає всі огороди й цвітники вавилонського царя, — огород заложений самим Всевишнім Господом. Цим огородом є Пресв. Серце Божої Матери! Може видається тобі, любий читачу, це дивним? — Сам Господь Бог, чейже, в св. Письмі так Її називає, кажучи: «Огород замкнений сестра моя, Любимиця!»

Пригляньнося тому огородові блище! Знайдеш ти в ньому сніжно-білу лелію невинности, бож завсігди невинним було Пресв. Серце Марії; знайдеш там червону рожу

любови, бож безконечною любовю зглядом Бога і людий її Серце падало; знайдеш там також як в травиці, укриті ніженькі фіялочки, — цвіточки скромности й посдуху. Але, подібно як колись в раю з поміж усіх дерев виріжнялось дерево життя, так з поміж усіх в тім огороді Серця Преч. Д. Марії в цілій могучости й славі виріжняєся цвіточок Назаретський, Ісус Христос!...

Той цвіточок-огород Серця Марії вкрашають також виеоченні й до небес сягаючі дерева. «Я росла» — сказав про Матір Божу мудрець Господень, — «яко кедрина на Ливані і яко кипарис на горі Сіонській; Мене вивисшено яко пальму в Кадесі і яко рожевий гай в Єрихоні; Я виросла, як гарна оливна деревина на полянї і яко явір над потоком при дорозі!» (Екл. XXIV, 17.) І воно справді так! Незломною, як кедрина на Ливані, була мужність Марії, — коли Вона стояла у стіп хреста на Голгофті, віддаючись совершенно в руки Божого Провидіння. Як вічно зелений кипарис на Сіоні, так завсіди свіжою була її надія, яка і на хвилиночку її не опускала. Подібно, як огород своїми рожевими цвітками наповняе воздух милим запахом, так і Вона приміром Свойого життя і Своєю досконалістю захоплювала людські серця і наповняла їх любовю до Ісуса. Як явір далеко на землю кидає свою тінь, так і Марія далеко й широко-розливала в людські серця мир-супокій, відраду, потіху, надію, любов, мужність і самопосвяту.

Коли Апостоли прибули до гробу Спасителя, вони не знайшли в ньому Тіла Ісусового, а тільки побачили заслону й пахучі цвіти, якими побожні невісти наповнили гріб; так само й в серці Марії видно лишень цвіти повні запаху й примани.

Чи розумієш тепер, Дорогий читачу, длячого Пресв. Серце Марії е огородом, — найгарніщим цілого світа? Чи розумієш також, длячого від віків наш Український Народ у деякі празники Божої Матери, несе китиці цвітів для посвящення? Ті многобарвні цвіточки і ті пахучі зілля е образом і символом Марії, котра е цвітом поляни і лелією долини; ті цвітки е символом чеснот, які в цвітнику-огороді Цресвятого Серця Марії розвиваються й вічно процвітають!...

Але ти ще хочеш, Брате Дорогий, також узнати, длячого той огород в св. Письмі називаеся огородом замкненим? — Послухай. Був він замкнений, щоби туди не прослезнувся вуж-діявол. Той відвічний ворог людського роду зумів навіть полізти до раю, — але ніяк невдалося йому полізти до Непорочного Серця Марії, бо її Пресв. нога стерла його діявольску голову, і длятого-то її огород дівства був замкнений для того діявольского вужа, і не був ніколи не тільки затроєний, але навіть ні трошечки не був заплямлений його злобно-діявольскою отрує. Був отже той огород Пресв. Серця Марії замкнений для всяких гріхів і пристрастий, і зогляду на те не було в ньому ані навіть найменчої тіни гріха. Навпаки, — там царила виключно лишень чистота й невинність. Марія, Ця Рожа без колючок, — була всесовершеніщою красою; не було в ній ані найменчої тіни порока, небуло недосконалости, не було найменчого сліду яких-небудь блудів та ухиблень, — бо Вона: Непорочна!

Огородом-цвітником е також людське серце. Але яке воно!... Часто в ньому находиться більше всякого заросля буряну гріхів, як цвіточків чеснот... Хорони тебе, Господи, Дорогий Читачу, щоби таким поганим огородом мало бути також і твоє серце! Як що ти справді вважаеш себе вірним слугою, вірною дитиною Марії, то плекайжеж старанно той огород-цвітник твоеї душі. Нехай процвитае в ньому лишень любов, чистота і побожність, нехай процвітають всі чесноти, на більшу славу Ісуса й Його Пресвятої Матери, — та на твоє вічне щастя в небі!...

Щоби дійти до того, прибігай часто до Марії, Она е Матерю Неустаючої помочи; Она своїми ласками допоможе нам і покриє нас своїм св. покровом.

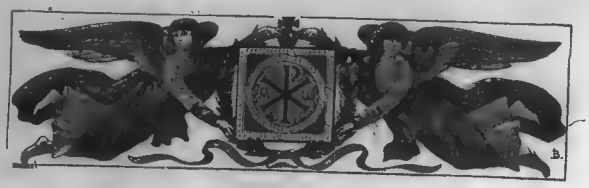

Значіння місійних Союзів.

«Історія Церкви, це історія місій», твердять вчені богослови...

І дійсно!...

Сам Основатель Католицької Церкви, Наш Божественний Христос Спаситель був першим Місіонарем!...

Він був першим великим Посланцем, «Апостолом і Первосвящеником», як говорить св. Письмо. (Евр. III, 1). Тож і незрівнано висока місійна праця є так давна, як давним є саме християнство. Свій початок находить вона в безграничній любови Пресв. Серця Христового. Бо Божеств. Спаситель, з безконечної любови Свойого Пресв. Серця до всього людства, терпів і вмер для спасення цілого світа. І вогляду й на те, Він перед Своїм Вознесенням заложив на цьому світі Вселенську, Католицьку Церкву з Найвищим Головою, Своїм Намісником на землі та з видимим зарядом, а Своїм Апостолам велів голосити Свою Святу Науку по цілому світі, говорячи до них: «Як Мене післав Отець, і Я посилаю вас. (Ів. XX, 21). Ідіть отже, навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Вітця і Сина і Святого Духа та навчаючи їх заховувати всьо, що Я заповідав вам. (Мат. XXVIII, 19). Хто увірить і охреститься, спасений буде, а хто не увірить, буде осуджений.» (Мар. XVI, 16)...

І перші ученики Великого Місіонаря, стали справжніми місіонарями Віри. (порівн. Римл. I, 5). В сам день Зіслання св. Духа, св. Петро позискав для Христа три тисячі душ!... Потім Апостоли поділили світ проміж себе і опасали його своєю Божою сіттю. Симон — Петро навчав в Понті, Вітинії, Кападокії, Малій Азії, в Антіохії, в Римі; Андрій між Скитами (згідно з переданням мав навіть бути на Київських горах), в Греції та Епірі; Яков старший в Юдеї, а потім в Галлії та Іспанії; Пилип в Азії горішній;

Вартоломей в Арменії горішній; Яков молодший в Эрусалимі; Симон в Лібії; Юда в Месопотанії і т. д. Святий Павло успішно закинув свої сіти аж в сімдесятьох ріжних краях і містах!...

Без найменшого забезпечення на дорогу, в одній тільки одежині, не дбаючи навіть про хліб насущний, ті «рибаки людських душ», просвічені й підкріплені св. Духом, відправилися в далекі, заморські країни, та навіть між дикі народи!...

Одне тільки було в них в умі й на серці, а саме, щоби лиш Божественне Імя Христове і св. Віра були прославлені на віки та, щоби як найбільше число людий, пізнавши Науку Христову, могло доступити вічного щастя в небі!...

І всі вони своєю кровю потвердили правдивість Науки, котру в імени Христа голосили!...

Вмираючи мученицькою смертю в обороні св. Правди, вони власною кровю зрошували коріння Христової Віри, що з неописаною скорістю стала розростатися!...

Вслід за Апостолами пішли їх ученики, котрих вони на той уряд вибрали й посвятили. А коли й наслідники Апостолів при тій тяжкій праці тратили своє здоровля й сили, завсігди находилися що раз то нові й нові працьовники, котрі чим раз більше поширювали виноградник Христовий!...

Одні йшли на зміну другим!...

З Риму, що став Апостольською Столицею св. Петра, лучі Правдивої Христової Науки скоро засяли по цілому світі!...

Святіші Вітці, Папи Римські, Наслідники св. Петра і Намісники Христові на землі, жевріючи любовю до Пресвятого Серця Христового і палаючи ревністю о поширення Його блаженного Царства по всій вселенній, особлившу увагу звернули на місійну працю!... В ній, властиво, проходило й їхне життя!... Під їх зверністю та вітцівським доглядом розвинулося монашество, що зразу заняло передові позиції в місійній праці... Воно, наслідуючи Христа Спасителя й Апостолів, вже самим приміром свойого чернечого, самовідреченого життя, зразу здобувало найтвердші серця поган і недовірків, навертаючи їх до лона св. Католицької Церкви!... Так отже з часом в Католицькій Церкві повстав цілий ряд монаших Чинів і Згромаджень, посвячених переважно місійній праці!...

Завдяки їм, сотні тисяч, та навіть міліони душ дійшли

до пізнання правдивого світла Віри Христової!... Таким способом вони провадили та продовжують те високе і святе діло місійне, начате Божеств. Спасителем і Апостолами!...

А зогляду на те, що для місійної праці треба ще й спеціяльного підготовання, то для виховування католицьких місіонарів відкрито з часом богато місійних колегій та семінарій, порозкиданих також по цілому світі!...

В середніх віках (около 1622 р., стараннями Папи Григорія XV.-го) засновано в Римі Конґреґацію для розширення Віри. Та Конґреґація заснована з метою надати місіям правильний рух і життя. Вона призначає вікаріїв і префектів апостольських, котрим св. Апостольська Столиця довіряє провід над місіями... Вже з перших часів свойого існування та Конґреґація стала осередком всього місійного життя!... У стіп Христового Намісника — Папи, вона з кожним днем набирала більшої ревности о добро Христового стада!... А щоби облекшити доступ всім народам до світла Правдивої Науки і допомогти їм користати з благословенних впливів Апостольської Столиці — Риму, та Конґреґація заснувала в Римі богато ріжних Колегій і семінарій, де в дусі Правдивої Христової Віри виховуються місіонарі, що вербуються з проміж найріжніщих народів!...

Для нас найважніщою колегією є: Греко-Українська колегія (св. Атаназія), заснована ще в 1581 р. Звідсіля вийшло богато священиків і місіонарів, вславлених своєю наукою та побожністю і заслужених перед Українським Народом!...

І тепер, завдяки ласкавій щедроті й вітцівській любови Святіших Вітців — Папів Римських, чи мало українських богословів находить в цій колегії приміщення та змогу одержувати висшу місіонарсько-духовну освіту!...

Окрім усіх висше згаданих Чинів, Згромаджень, Колегій і семінарій, так заслужених у місійному ділі по цілому світі, існують ще зложені як з духовних, так і світських осіб місійні Стоваришення, Союзи і Братства, котрі немов одна сіть всі зі собою тісно звязані, і котрих метою є піддержувати місіонарів!...

Всі вони тісно звязані спільною думкою про вагу, значіння й задачі високої місійної праці!...

І коли ми близше приглянемося, то вся католицько-церковна організація представляється нам одною тісно-сполученою широченною Організацією Місійною!!!...

В кожнім, отже, народі є свої місійні стоваришення для піддержування місіонарів, а головно тих, що вийшли

Група Місійної школи в Йорктові.

з того народа та, побіч місіонарської праці в далеких, чужих країнах, богато причиняються до релігійно-морально-

го і культурно-освітного піднесення свойого таки рідного народа!...

* * *

І ми, Українці, не можемо бути байдужними зглядом тої святої місійної справи!...

Перед 6-ма роками заснували ми місійну школу під ім. ювенат в Йорктоні та другу у Збоїсках під Львовом (Галичина), з метою виховувати в них молодих місіонарів, яких недостаток у нас під кожним зглядом сильно відчувається...

Але для розширення того св. діла брак фінансових средств. Для того, для підтримання того святого діла, так дорогого Пресвятому Серцю Христовому, засновано також Український Місійний Союз ім. св. Ізбавителя, — в надії, що члени того Союза своїми ласкавими, добровільними датками, будуть оказувати підмогу Місійному Інституту!...

Покладані надії, хотяй в невеликих розмірах, але всьо таки сповнилися! Українці йорктонського округа щедро рік річно на ту ціль давали. Однак, дуже бажаним булоби, щоби ширші круги українсько-католицької суспільности перенялися тою святою справою!...

При тім не треба забувати, що заснування Місійної школи у Йорктоні і рівнож новіціяту й ювенату в Збоїсках, то дійсно високо взнесла й далеко сягла ідея!... Ці Інститути являються живим памятником в честь нашого Ізбавителя і Заступниці України — М. Б. Неустаючої Помочи, а також запорукою, що ми, при Божій допомозі, зможемо виповнити закладені на нас Українців задачі в справі навернення Сходу!...

Тож тепер, іменно тепер, підчас цього ювілейного року смерти св. Йосафата, нам тим більше слід памятати про вагу й значіння місійного діла, розпочатого, (як уже висше було сказано) Спасителем і ого Апостолами, продовжуваного протягом цілих віків аж до нині Католицькою Церквою і закріпленого, проміж іншими, мученицькою кровю нашого найбільшого українського місіонаря Святого Йосафата!...

Не забуваймо, що в справі навернення до світла Правдивої Христової Віри, ожидають нас наші Брати Наддніпрянці, а також Білорусини, Литовці, Росіяни та цілий Схід!...

Завсігди памятаймо, що всі католицькі народи тісно звязані в Місійні Союзи, Апостольські Братства. Тож і ми не можемо оставатися по заду, тим більше, коли йде о

сповнення святої волі Найсолодшого Серця Христового та о релігійну справу нашу і наших Братів!...

Нехай проміж нами не буде ні одної людини, котраби свідомо не захотіла стати членом Українського Місійного Союза і підтримати вихованців Місійного Інститута, — ювенату нашого — тих будучих місіонарів, що то по всіх кінцях вселенної поширювати муть блаженне Царство Пресвятого Ізбавителя!...

І так, память про це, що Сам Христос був Першим і Найбільшим Місіонарем, що святе місійне діло так дуже подобається Пресвятому Серцю Христовому, а також, що весь дотеперішний розвій християнства це, властиво, є розвій місій, — нехай послужить постійною заохотою до того, щоби кожний щирий Українець — католик став членом Українського Місійного Союза, основаного на взір католицьких місійних товариств, якими так тісно звязані всі католицькі народи!!!...

Бог цего бажає, бо многоє у Него ізбавленіе.

Всякі листи і посилки шліть на адресу:

Misyjnyj Sojuz sw. Izbawytela
Box 299 - - Yorkton, Sask.

ГЕРОЇЧНЕ ЖИТТЄ.

Пішли оба, єпископ і місіонар... Від Суроди на північ йшли два дні без перестанку. Перед ними ліси поставлювали якби шаблі; трави ставали подібними до сітий, а корчі густіли мовби тернисте волося.

Перейшли вони ті ліси... Під густими і темними деревами, ріки пустили свої глубокі води і били їх піною в скалисті береги. Перейшли вони ті ріки...

Перед їх очима величезні гори гордо виставляли свої голі верхи і застерчали непорушимою скалою.

Прейшли вони ті гори...

Здовж стежок, під густими травами і корчами, появлялась дичина, щоби утруднити дорогу.

Уникали вони дичини...

В день їшли та небуло що їсти, в ночі лежали, але голі було спочивати. По двох днях появились якісь люди. Були це Конди, діти тих глубоких лісів.

Єпископ запросив до себе їх начальника. Зі сокирою в руці, з перами у волосю; явився він і сказав:

— Чоловіче білий, поздоровлення!

— Поздоровляю! відповів єпископ.

Начальник далі промовив:

— Я прийшов до тебе: скажи мені тепер твою думку.

Начальник став перед єпископом випростуваний неначе мідяна фігура. Єпископ відповів йому:

Начальнику, ти могучий, ти розказуєш по горах. Але гори малі, розкази твої не сягають далеко. Високо над тобою є инший Начальник, котрий має власть над тиграми, деревами, скалами, сонцем та всіми людьми. Эсли Він каже: «так», то життя. Эсли Він каже: «ні», то смерть. Цей великий Начальник, то Бог. Сотворив він чорних та білих людий. Всі є його діти. Кормить їх всіх однаково а карає їх всіх тим самим прутом. Знає Він твій нарід і любить вас... Він хоче, щоби ти і твої люди віддали йому поклін. Післав Він мене тобі це сказати. Чи радісною для тебе ця вістка?

Начальник здавався уважно слухати. Закашляв, потім взяв сокиру в другу руку і сказав:

— Я тим тішусь!

— Чи можу, питав Епископ, післати слугу того Великого Начальника, щоби вас учив, як Його знати і Йому служити?

Взяв мурин пірє з голови і сказав:

— Можеш і зробимо танці в його честь.

В тій хвилі всі мурини, що стояли в якімсь віддаленню, стали плескати в руки і кричати скілько могли.

З нагоди тої умови, був празник і ціла гора наповнилась радістю. Урочистість тревала два дні. Всьо вїли, що мали та тоді співи перестали.

Епископ закликав знову начальника і сказав:

— Начальнику, вже для нас час вернути домів.

— Добре.

— Повернемо ще до вас, щоби вас учити.

— Дуже добре.

— До побачення!

— Поздоровлення!

Взявши сокиру на рамя, начальник вернув до своїх лісів.

II.

Епископ і місіонар пішли недоступними лісами, щоби дістатися до моря. Ішли через вісім днів без перерви. Днями живилися корінцями і вечером лягали під деревами.

Ішли та ішли наші путники...

Стежки були лихі, подорож тяжка...

Одежі подерлись...

Черевики діравились...

Ноги зачали кровавіти...

Тіло стратило свої сили...

Та Божі вістники ідуть тернем і корчами, через ріки і яри, під немилосердно пекучим сонцем.

По кількох днях були вони так умучені, що їм здавалось немовби на плечах несли якусь скалу...

Одного ранка за далекими деревами, появилась велика синя поверхня.

От, море, закликали они радісно.

То було так зване Бенґальське море.

Коротенько по тім дійшли до провінції, котрій імя Банжан.

* * *

Знайшли опущену будку в котрій переспали десять годин. — Епископ пробудившись, почувся дуже хорим.

— Маю неначе олово в жилах і гіркість в устах, сказав він. Це були знаки жовтої горячки. Кілька годин по тім, серце і голова ддали ще свої болі. Хорий ледво дихає...

— Отче! чуюса дуже зле; смерть приближаесь! Дайте мені єлеопомазання, прошу.

Епископ одержав послідну тайну. До епископського села післали чоловіка з письмом: «Епископ умираючий, заосмотрений св. Тайнами.» Потім місіонар положився спати біля умираючого владики.

Коло півночи, місіонар почув також страшні болі. Тота сама горячка, але в найвищім степеню...

— Прошу Преосвященного, дайте мені єлеопомазання, каже священник, мені також прийдеться вмирати тут...

Св. елей ще стояв коло хорих. Умираючий архієрей піднісся і своїми руками ледви сухими по св. єлеопомазанню, уділяе конаючому співробітникови послідної потіхи Христового милосердя.

Дякую, зашептав місіонар. Бог кличе мене, вже не будемо терпіти разом...

Кілька хвидь по тім отця Сернета не стало межи живими.

III.

Умираючий владика лежав коло трупа свого товариша і чекав на поміч. Прийшла аж вечером. Перші христіяни котрі вступили в будку, побачивши страшний вид, не могли ні слова промовити .

Хвиля вимагала помочи а не слез...

Убирають місіонаря, приготовляють гріб...

* * *

Надійшла хвиля похорону. Помимо свої слабости, епископ хоче сам віддати свому собратови послідну услугу. Христіяни беруть його на руки і несуть його на цвинтар. Там над гробом його підтримують а він відмовляе молитви за померших.

Вічная йому памяты вічная память. Та дрожачим голосом додае: Боже мій, як дивні є суди твої! Я мав умерти вперше а ти його взяв, хоч він молодшим. Боже! змилуйся над моїм серцем. То моя вина, за довго ми ходили... він потребував спочинку... Ти взяв його до неба. Вічная йому память. Ти забрав його, Господи, але змилосердися над тими що лишаються, щоби я сповнив свою тяжку працю...

Христіяни лишились з своїм епископом і він видоровів.

* * *

То був Божий апостол цей епископ Тіссот. Коли спадало на нього яке нещастя, з його уст виходили тілько слова любови і підданяся Божій Волі... Смерть любого товариша зранила глубоко його серце... Тиждень по тім пустився дальше в дорогу. Але коли опускав гріб свого місіонаря, епископ заплакав...

Так заплакав і Божественний Спаситель над гробом свого приятеля Лазаря...

о. Н. Декан Ч.С.І.

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

Йорктон. 16-го жовтня обходити муть монастирі

СВ. ҐЕРАРД.

чина св. Ізбавителя память смерти св. Ґерарда, братчика-

монаха Ix чина. Він родився дня 6-го квітня 1723., вложив монашні обіти 16-го липня 1752. Помер 16-го жовтня 1755. Зістав оголошений святим 11-го грудня 1904, св. Отець Лев XIII, назвав його чудотворцем теперішних часів.

День 6-го вересня зістане незабутим в серцю тих, що того дня прибули до святині Йорктонеської. Відбулось тоді зворушаюче торжество обличин одного кандидата нашого чина. Молодець Іван Білец, бувший ученик СС. Василіянок в Філаделфії приняв габіт нашого чина в рук

Брат Іван.

Пр. О. Магістра новиків. Проповідь виголосив Пр. о. Бала. Питомці нашого ювенату знаменито співали, коли Пр. о. Магістер перемінював світську одежу кандидата на монашу рясу. Требаби було богато місця, щоби описати всі ці гарні обряди цеї відправи. Ті, що були свідками цих обличин, певно не забудуть скоро цих красних церемоній та не оден був зворушеним до слез, як почув з уст Брата

Івана слова кінцевої молитви: «Ісусе Маріє, солодкі предмети моєї любови, для Вас я буду жити, для Вас працювати, для Вас терпіти, для Вас умирати. Вже до себе не належу але до Вас в житті і в смерти» —

Чин св. Ізбавителя має місіонарів по всіх частях світа та на початку 1922 р. числив 4628 монахів. На чолі чина є головний настоятель, котрий мешкає в Римі. Кождого року цей головний наставник відвідує деякі монастирі чина. Цего року посітили Впр. о. Архимандрит наші монастирі в Австралії та відтам приїхали через Ванкувер до Канади; щоби і тут бачитися зі собратами. Приїхали Вони до нас, дня 29-го серпня. Хто опише радість собратів, які могли стрінутися зі своїм отцем? Не меньша била радість ювеністів. По вечері дали вони гарний концерт в ґалі під церквою. При кінци концерту, Впр. о. Архимандрит говорили до питомців про красу їх звання, заохочували їх до дальшої ревности, щоби стали гідними місіонарями для добра свого народу. В нагороду за гарний вечірок дали їм три дни рекриацеї.

В пятницю 31-го серпня виїхали Впр. Отець до других монастирів, щоби і там заохотити собратів до більщої ще ревности для спасення душ.

Йорктонська церков М. Б. Неустаючої Помочі завдяки щедрости Йорктонських Українців є вже без сумніву найкращою церквою в Канаді, хоч малюванне ще нескінчене. Колись опишемо читачам красу цеї святині. В лютім ц. р. церков зачала горіти; хоч вдалося огонь зараз загасити, однак три з найкращих образів були знищені. На початку вересня священник маляр, о. Мецґер, приїхав відновити ті образи і викінчити другі, так, що нема вже найменшого знаку нещасливого пожару.

Торонто. З листу з Торонта довідуємося, що пресвітеріяни зачали знову сильну акцію, щоби «навернути» наших до своєї секти. З червнем почали видавади часопись «Віра та Знання», котра має за мету «просвітити» Українців. Редактором тої часописі є бувший сосіяліст Павло Крат. Кошта видавництва покривати ме торонтський відділ канадийської жіночої протестантської федерації.

Сором такому Українцеви, що відновлює союз з діяволом, щоби старатись при помочи чужих гроший баламутити наш нарід.

Рим. Ватиканські круги показуються дуже сумними з причини смерти президента Гардінґа; і не дивна, бо св. Столиця мала з покійним президентом завше найкращі зносини Хоть Злучені Держави не мають у Ватикані офіціяльного представника, однак, кождого разу, коли св. Отець мав розговори з Гардінґом, все бувший президент давав докази сердечної щирости і почести для кат. справ.

В Римі розпочалась справа канонізації б. п. Папи Пія X. Сими днями, предложено св. Столиці нове чудо. Якийсь монах францішканин був стратив зір 19 літ тому в зад. Зачав він девятницю до Папи Пія X. і просив Бога через заступництво св. Папи о виздоровлення. Кождого дня девятниці він чув улекшення та девятого дня міг знову читати часослов.

Люрд, Франція. Нашим читачам відомо, що від року 1854 це місто, в котрім явилась Преч. Діва Вернардетці, є огнищем живої побожности до М. Б. Дня 1-го серпня було в Люрд 20.000 паломників. В товпі везено одного робітника, котрий наслідком нещастя в копальні не міг ходити від р. 1908. В неділю 5-го серпня скупали його в св. жерелі у стіп М. Б., по чім він вийшов здоровим. На вид цего чуда з 20.000 уст залунали оклиди радости та величання для Преч. Діви, що тревали аж до пізної ночи.

Східна Галичина. Доносять сумну вість про арештування Митрополита А. Шептицького через польске правительство. Просимо о ласкаву память в молитвах про многострадального нашого церкового достойника.

Перевернений світ.

Матір хвалить свою доньку перед молодцем, який бажавби руки тої донечки та каже:

— Моя донька співає, грає на фортепяні, малює. Вона вміє льоґіку, ботаніку, зоолоґію. Говорить по англійськи, по німецьки та по італійськи; словом вона знає майже всьо. А ви, пане, які маєте здібности?

— Жадних, прошу Пані. Однак признаю, що, єсли-би ми находилися в пекучім положенні, я потрафив-би дещо спечи та пришити ґузики. —

[illegible]

НАШІ МІСІЇ

Оден з наших місіонарів, виїжджаючи до Зл. Держав, викинув деякі свої записки; гарні вони та шкода це палити, нехай наші читачі самі судять.

«В четвер 17. вересня. 3. година по полудни; їдемо з Філядельфії до Сейнт Луіс на місію». Такий приказ вийшов із головної місіонарської кватири. Треба кінчити місію і скоро пращати добрих людей в Честер. Всч. о. Ант. Лотович з парохіяльним комітетом відпровадили нас на стацію. Прикро розставатися; та така вже доля місіонаря. Ледви пізнаєть людей на місії і полюбить їх душі, а вже мусить покидати їх. Місіонарське серце мусить все ставати більше та більше, поки не пукне, — а тоді вже кінець всякій печали і смутку...

Середа по полудни; їдемо з Честер до Філядельфії. Там жде нас 20 годинний відпочинок в маленькою роботою: 40 монахинь і 70 дітий треба висповідати, бо завтра Вознесення.

Гей, гей, милий Боже! Там в старім краю люди десь також готовяться до Вознесення, а наші місіонарі відай десь там на місії... Як то час летить! Здається, так якби вчера був також четвер, як ми покидали Канаду в Монтреалі, там відправили еще Службу Божу, а в ночи, в четверга на пятницю, переступили границю Сполучених Держав, щоби перед полуднем в пятницю заїхати самоходом поміж хмародери Нюйорку...

В четвер пращали ми Канаду, а тепер знов в четвер пращаємо східні области Америки, щоби помчати на захід в глубину краю.

От вже пару місяців бурлакуємо по місіях в Сполучених Державах, а здається так коротко.

В тій Америці відай все скорше: люде скорше ходять, а властиво їдуть, самоходи, желізниця — все скорше. Здається і час скорше йде! Так все скорше, як електрикою...

Ну, нема часу. Нині їдемо і то таки варав в полудня. А дорога нівроку собі, лиш 1000 миль (себто верх 1500 км). Но, но, якби так в старім краю, то требаби до такої дороги два місяці о пашпорт старатися, тиждень пакуватися, тиждень пращатися, може еще тиждень плакати, а тут в Америці того всего не треба, а пращатися, плакати, то також скорше. як електрикою.

От вже їдем. Добрі СС. Василіянки дали свою машину (самохід). Правда машина вже старенька, але ще добре гудить і скоро тріпається, особливо, коли почує на собі руку Йосифа. Та Ви не знаєте хто то такий Йосиф? О! то бравий парень. Юнака, хоч пошукай! І друкар і машиніста. Він тобі до всего! Одним словом: справді Американець. Один такий легінь недавно вступив до нашого чина хоче яко братчик-монах служити Ісусови і Марії...

Ну, як наш Йосиф сів на машину, то чоловік не оглянувся, як

переїхали ми велику Джірард Евню і станули на Брод Стріт Стейшен. То наша стація. Тікети, (карти їзди) вже є. Коштують в один бік на одну особу всего лиш 28. долярів — і то вже зі внижкою — Старокраєві математики нехай собі ломлять голови з заміною тих долярів на польські марки, не хочу тим бавитися, а то ще помилюся і буде сміх.

На стацію відпровадив нас о. Вань; ми мешкали у него в Філядельфії, равом зжилися, тож годі було так скоро розстатись.

От. ми вже на желізниці у возі ч. 18. Моє ліжко ч. 8., о. Ігумена ч. 7. Їдемо, гайда на захід; значить знова дальше від старого краю.

Наш трен мчиться зі шаленою скорістю. Насамперед перетинаємо цілу довготу великої Пеннсильвенії. Минаєм ріку Скулкіл. Зближаємося до гористої части цеї провінції. Чудова околиця. Чоловікови вдаєсь часом на хвилю, що їдемо десь коло Делятина в Галичині. Околиця подібна. Здаєсь що десь туй-туй вобачу наші гуцульські колиби[1]) під лісом край царини[2]), курні хати без коминів... гуцула в постолах[3]), червоних штанах, в кіптари[4]), байбараку[5]) а крисанею на голові, а на крисани чічка[6]), через плечі дзьобенка[7])... навіть ріка бливько желізничої лінії пригадує наш Прут... Але ні, це не Галичина, а свобідна земля східних Сполучених Держав, країни найбільше промислової на земській кули. Кожде місто, то нові фабрики, нераз цілий ліс коминів і тонких і грубезних, високих збірників (резервоарів).

Вже смеркаєсь. Годі що зобачити. Лиш тут і там червоний дим фабрик і червоне еще жевріюче желізо на купах. Наш нігер вачнає ладити нічліг. Довго то тревало. Заки бідака постелив 24. ліжок, минуло кавалок ночи. Вже і наші ліжка готові. Нема ради, треба йти спати, щоби хоч троха спочати. І так лучше, бо якраз в ночи треба буде пращатися в гостинною провінцією Пеннсильвенією. Прощання того не будем бачити — будем спати, отже обійдесь без плачу.

Вже рано. Ніч перейшла спокійно; троха спалося. Перша стація, яку по нічлігу я вобачив, була Ксенія[8]). Як так, то добре, якраз ми їдемо в гості і то з далека...

Мені нагадуєся, що якраз було св. Ксенії, коли то в нас була битва, але не тут, а там ген в старім краю в р. 1915, зимою. На кватирі були Татари з Криму. О, тоді пукали добре! Не вважали на те, що мороз добре потискав. Бідні Татари так палили в печи, що аж хатина зачала горіти. Народ наш перед кулями крився до пивниць...

Та гов! Де я заблукав своїми думками! Ми не в старім краю, а тут в новім і то в провінції Огайо.

Вже скінчилися гори. Зачалась країна степова, часом нагадує вона угорську пусту. Минаєм більші і менші ріки, між ними Міямі і Вайт Ватер Рівер.

От і лишаєм країну Огайо, а віджаємо до провінції Індіяна. Довше затримуєсь наш поїзд в Індіянополіс. Велике то місто, як звичайно фабричне. Вже полудне. Сонце пражить добре. Та на це є рада; пустили електричний вітрак (вентилятор) в рух, ну і не треба ніяких вахлярів.

Заки ми мали полишити країну Індіяна, наш трен переїжджав околиці Террі Гавт, де находяться вугляні закопи, майни. Великі купи накиданого каміня вказують місця, де є майни.

1) шопа, стайня на пасовиску 2) сіножать в горах 3) від обуви 4) кожух короткий без рукавів 5) верхна одіж з грубого сукна 6) квітка 7) торбинка. 8) Це слово грецьке і означає особу, що приходить з нашого краю.

Ріка Вабаш, притока величевної ріки Огайо, це послідна більша ріка, яку аустрічаємо в провінції Індіяна. При желізничім шляху много води. Мусіла тут бути повінь. Околиця нагадує старокраєві рівнини близько Станіславова або Коломиї.

Віжджаємо до провінції Ілліноїс. І тут рівнина, поперерізувана невеликими горбами і рікою Каскаскія.

Дорога починає нас нудити. Наш поїзд, відколи віхав до провінції Індіяна, забув що то Америка і почав опізнятися. Не знати, чи шукав ва Індіянами, чи може так змучився сердега, досить, що від часу до часу ставав, відсапував, а наслідок того був такий, що мя спізнилися всего лиш... більше як годину.

Зближаємся до цілі нашої дороги: Сейнт Луіс. Це місто лежить на самім вступі до провінції Міссурі над величевною рікою Міссісіпі. Зі минаєм. Трен іде просторим нивом, що тягнесь над рікою. Праворуч нас луг, заросли корчами та деревами, а ліворуч нема дерев лиш ровтаборились великі фабрики. Довго тягнеся той шлях посеред фабрик та посеред міста, ваки можна дістатись до головної стації.

Сейнт Луіс, місто, що числить 875.000 мешканців, є це осередок центральних областей Сполучених Держав. До цего міста припирають безмежні простори степу. На нім випасаються отари і стада різнородного скота. До Сейнт Луіс те все стягають. Тому є ту великі різничі заведення, а особливо може найбільші на світі фабрики обуви. Тії фабрики минаєм. Зачинаєсь головна стація Юнен Стейшен з усіми мостами, торами і т. д. Є це найбільша що до простору стація на світі. З усім, що до неї належить, обіймає вона 800 акрів простору.

Віжджаємо до дуже просторої крутої галі. Богу дякувати, ми на місци. Поїзд затримався.

Нехай Ангел Хоронитель цего міста при нас все стоїть.

Треба тепер вишукати греко-католицьку парохію і почати місію для нашого народу, якого доля кинула яких 5.000 миль на вахід. — На дворі вже темно. Ми вяли тексі. Ідемо. От і наша парохія, недалеко стації. Поверховий дім, біля него велика церква, куплени від Німців. Входим до парохіяльного дому та чекаєм на о. пароха, що вийшов проти нас на стацію, лиш в дорові ми розминулися.

Нині мусимо добре відпочати, бо завтра зачинаєм працю. Як випаде та місія? Дай Боже, щоб як найлучше!

о. Н. Декан Ч.С.І.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

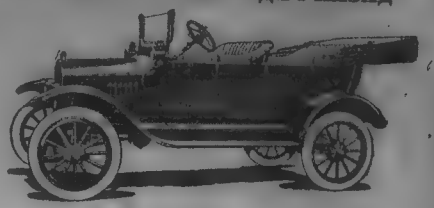

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.
Фордсон Трактор	$507.50		

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

WALTER B. O'REGAN B.A.

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

В школах наша будучність!
Родичі, дайте діти Ваші до шкіл!

Ювенат Місіонарів св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

Ювенат є гімназією і приймає на науку і виховання таких хлопців що є здорові, побожні і бажають бути місіонарями в чині св. Ізбавителя.

Науку і виховання ведуть ОО. Місіонарі. По скінченню гімназіяльних наук в ювенаті, ученики вступають до Закона.

Адреса: Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Колегія св. Йосифа в Йорктон, Саск.

Шкільний рік починається з днем 17. вересня. Науку уділяють даром в Колегії Брати чина Християнських шкіл.

Місячна оплата за утримання стоїть $22.00 за хлопця нище 14 літ а $24.00 місячно за студента 14 літ або вище.

Огнетрівкий дім, наймодерніщі уладження. Це школа для синів родичів, що дбають про будучність своїх дітей.

Зголошуватися на адресу:

St. Joseph's College
Yorkton, Sask.

Інститут Найсолодшого Серця Ісуса
в Йорктон, Саск.

Рідна школа ведена Сестрами Служебницями Непорочного Зачаття. Наука починається дня 2-ого вересня і обіймає всі предмети від 1-ого до 8-ого грейду провінціяльної програми.

Сестри удержують також сиротн.

По дальші інформації удавайтеся до:

Sacred Heart Institute
Yorkton, Sask.

Рік I. - 1 ЛИСТОПАДА 1933 - Ч. 8.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ:

1) Великі Роковини. — 2) За Унію. — 3) Значіння монашого життя. 4) — Всячина.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 192?

На місяць Листопад припадають свята:

1	Ч	19	Йоіла пр.	16	П	3	Акепсими, Айтала м.
2	П	20	Артемія вм.	17	С	4	Йоанікія
3	С	21	Іляріона В. прп.	18	Н	5	**25 по Сош.** Галактіона
4	Н	22	**23 по Сош.** Аверкія Ст.	19	П	6	Павла аеп.
5	П	23	Якова ап.	20	В	7	Єрона м.
6	В	24	Арети м.	21	С	8	**Михаїла**
7	С	25	Маркіяна	22	Ч	9	Онисифора м.
8	Ч	26	**Димитрія вм.**	23	П	10	Ераста ап.
9	П	27	Нестора м.	24	С	11	Міни м.
10	С	28	Параскевії прп.	25	Н	12	**26 по Сош. Йосафата**
11	Н	29	**24 по Сош.** Анастазії м.	26	П	13	Івана Золот.
12	П	30	Зиновія м.	27	В	14	Филина ап.
13	В	31	Стахія ап.	28	С	15	Гурія і др. м.
14	С	1	**Листопад.** Косм. і Д.	29	Ч	16	Матея ап.
15	Ч	2	Акиндина м.	30	П	17	Григорія чудтв.

Печатано
за дозволом духовної власти.

Печатня Чина Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Листопад Ч. 8. 1923.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ.

12-го падолиста минає 300 літ від мученичої смерти св. Йосафата. Скрізь по світі де лиш живуть Українці-Католики, будуть торжественно обходити це велике церковно-народне свято. І справді годиться обходити його як найторжественіше. Св. Йосафат — це наш святий; ідея, для котрої він працював і за котру положив своє життя, це ідея церковні єдности, це змагання за здійснення заповіту Божественного Спасителя: "щоби було одно стадо і оден пастир." Це ідея котра повинна одушевляти кождого Українця, а особливо Українця-Католика. Та ми св. Йосафата мало знаємо,

він немов чужий для нас; і в слід за ним ми не годні збагнути цілої величи його постаті, не годні перенятися його взнеслими ідеалами тай іти його слідами.

Ми хочемо представити св. Йосафата нашим читачам в добі, в якій він жив, у впливі яким ділав кругом себе, в наслідках його діяльности по його мученичій смерти.

Чейже знайдуться серед нас люди, що зрозуміють нашого Апостола і його діло, що з'уміють перенятися його ідеалами та трудитись над їх здійсненням!

Доба св. Йосафата.

Сумне було положення українського народа в шістнацятому столітю! Давно минули щасливі часи, коли на Вкраїні рядили свої князі, коли нарід чувся господарем на своїй землі...

Від половини чотирнацятого віку Галичина находилась під польським ярмом. Инші українські землі підлягали литовським князям. Хотя під чужою владою, Українці були досить задоволені під Литовцями. Багато більше просвічений чим Литовський, нарід український цивілізував Литву. З України приняла Литва христіянство, многі литовські князі уживали української мови та в урядових грамотах уживали українського письма. Взагалі відношення литовських князів до Українців було прихильним, оба народи жили в добрих зносинах.

Не таке було життя Українців в Галичині під польським панованням. Полські пани знущалися над простим українським народом, погорджували українською шляхтою, ненавиділи український обряд та народні звичаї. Свобідний колись український нарід став невільником, іграшкою в руках всемогучих полських панів. Вони то завели на Вкраїні панщину або кріпацтво, тоб то примусові роботи мужиків для панів. Згодом полський шляхтич став паном життя й смерти мужика. Без його дозволу не вільно було мужикови опустити своє село, продати або купити які добра. Без дозволу пана не вільно було мужикови посилати своїх дітей до шкіл, не вільно було молодим дружитися. Зі всього свого добра мусів мужик платити панови десятину податком.

Тай ці сумні відносини стали мало не загальними по всій Україні, коли року 1569 Литва і Польща заключили унію в Люблині. Вже від тоді, як литовський князь Ягайло став польским королем, Литовці стали поступати з Українцями подібно як Полякн. Сам Ягайло став латинником і в окруженню польських панів спольщився. Його слідами пішло много литовської шляхти та чимало українських бояр.

До сього лихоліття долучалися ще жорстокі нападн турків і татар, що много разів переходили через українські землі та огнем і мечем нищили всьо в дорозі.

Серед таких обставин можна уявити собі, чи весело жилося народови! І не дивота, що многі, що памятали кращі часи, втікали за Дніпрові пороги та приставали в ряди свобідного Козацтва. Там не досягала їх рука лютого шляхтича, там жилося свобідним життям, там могуче українське військо було пострахом Турків і Поляків.

А життя реліґійне як виглядало?

Україна дістала христіянство з Царгорода, коли східна церков була ще в злуці з західною, коли Папу римського загально узнавано верховним головою Христової Церкви. А навіть, коли Михаїл Керулярій розірвав церковну єдність, Україна ще липилася пів століття в злуці з Римом. Та своїм положенням Україна була сильно зависимою від Царгорода, котрого патріярхи много впливали на церковне життя на Вкраїні, тим більше, що тут уживано грецького обряду. Згодом український нарід став фактично схизматицьким, або як в своїй мові говорив, "православним."

В шістьнацятому столітю "православіє" було загально приняте на Вкраїні. Та як виглядало! Нарід не знав основних правд Христової віри, священик був ма-

ло більше образованим від простолюдина, шкіл для священиків не було... Уряд єпископський купували і продавали собі магнати. Гроші грали важну ролю в наставлюванню єпископів. Моральне життя священиків, ба й єпископів, стояло дуже низько.

Всьо релігійне життя містилося в богослуженнях та релігійних обрядах — часто-густо з домішками давних поганських традицій — та на життя воно впливу не мало. В додатку часті напади Татарви знищили много церквей та церковних приборів і це причинялося до ще більшого занепаду.

Та нарід мав душу з природи релігійну, його віра не мала пропасти. Треба було йому тілько провідників, котріб йому вказали дорогу до відродження. І вони знайшлися.

Хоть як низько стояло священьство, все-таки знайшлися серед нього люди, що бачили, як сумним положення церкви і народа, та мали досить ревности, щоби працювати над двигненням церковного-народного життя.

Особливо єпископи Іпатій Потій, Кирило Терлецький, та з початку хиткий, але відтак рішучій митрополит Михаїл Рагоза, шукали способів ратунку для Церкви. І дивним є, та не можна не бачити в сім руки Божого Провидіння, що всі тодішні Епископи шукали ратунку в Римі. Патріярх царгородський як-раз тоді їздив по Вкраїні збираючи датки; за гроші він основав патріярхат, за гроші рівнож, котрі чи не міг, чи не хотів йому дати наставлений ним митрополит київський Михаїл Рагоза, хотів його суспендувати. Таке поступування отворило очи українським Владикам і вони постановили однодушно покинути патріярху царгородського і злучитися з Римом. 1595. р. поїхали епископи Потій і Терлецький яко відпоручники українського епископату до Риму і 23-го грудня того самого року унія церкви української з Римом була довершеним ділом.

Св. Йосафат.

Та діло, котрого доконав український епископат зложенням присяги вірности Апостольській Столиці в імени всьої української Церкви, треба було скріпити. Тяжка праця і многі жертви ждали основателів Унії.

Нич дивного, що патріярхи царгородський і московський обурилися фактом унії церкви української з Римом. Та вони розпочали отверту борбу проти неї. Патріярх царгородський особливо, котрому пропадали датки і оплати від української церкви, всіми силами старався знищити унію. Проти католицьких епископів повисвячував він своїх епископів; старався позискати для себе церковні брацтва, козаків, підбадьорував до опору могучого князя Острозького. Розпочалася завзята борба, тим трудніща, що в частині священьства та серед народу були вкорінені упередження до римської церкви. Самі Поляки-католики, коли не були явними ворогами визвольних змагань української церкви, відносилися байдужно до цілої справи і з політичних зглядів робили значні уступства схизматикам.

Зі сторони людий не мали Українці-католики чого надіятися, але Бог чував над своїм ділом. Він вибрав собі серед простого народу мужа, котрий дозрівав серед усіх тих трудностий і в дивний спосіб приготовляв його до ніслапництва, котре мав йому повірити.

Тим мужом Божим був св. Йосафат.

Родився він 1580. р. в Володимирі Волинськім. Батько його, Гавриїл Кунцевич, був зубожілим шляхтичем, мати Марина походила з небогатої родини. Хотя бідні, були вони побожні і в побожности виховували свого синка Йоана. Не знаючи о тім, виховували вони апостола Божого для української Церкви.

Завдяки побожиому вихованню матери, виробилася в дитині надзвичайна склонність до побожности і скуплення. Він любив читати церковні книги, пристроювати образи і молитися перед ними. Від молодих літ зраджував він будучого строгого монаха.

Родичі дали його до Вильна, столиці Литви, на науку до заможного купця Поповича. Хотя тут був він

свобіднішим чим в домі родичів, він в нічім не змінив свого способу життя. Був він пильний, працьовитий, ввічливий, але найбільшою його приємністю було відвідувати церкви. Церковне правило відмовляв він щоденно.

Не дивота, що Попович полюбив свого учня, він хотів одружити його зі своєю дочкою і здати на нього свої добра. Та Бог мав инші заміри зглядом нього і постепенно приготовляв його до високого післанництва в нещасній церкві на Вкраїні.

В тім часі як-раз українські епископи робили заходи коло злучення української церкви з Римом і розшалілась люта боротьба о існування молодої католицької церкви на Вкраїні. Молодий, недосвідчений Кунцевич, з сею проникливістю, котру дає правдива побожність, пізнав серед схизматицького і протестантського окруження в Вильні, де находиться правда і став уніятом.

Та Бог вів його далі до цілі. Перебуваючи частогусто в монастирській церкві св. Тройці у Вильні, він пізнав чин василіянський і почув в собі Божий поклик до монашого життя і пішов великодушно за голосом Бога. І так як ревно служив Богу в світі, так ревно став понимати і сповняти обовязки свого нового стану. Весь його час сходив на молитвах, церковному правилі, на ділах покути. Серед загального занепаду, в якому находилися тоді монастирі, він став взором правдивого монаха і життя монаше в монастирі св. Тройці засіяло повним блеском. Примір молодого монаха, котрого провадив сам Дух святий, був побудкою для других монахів, наповняв подивом вірних, котрі залобки приходили розмавляти зі "святим." Що більше! Молодий монах Йосафат — таке прибрав собі Йоан монаше імя — зачав свою апостольску діяльність, научав катихизму, навертав грішників, приготовляв до св. Тайн дітий і дорослих.

Тілько побожности і ревности жадали ширшого поля діяльности, — монах Йосафат став священиком. Йосафат став голосити слово Боже, уділяти св. Тайни, став особливо ревно працювати над наверненням схизматиків до католицької віри. Його поступування в тім напрямі було все лагідним. Він охотно приймав запрошення парохіян, заходив до домів, пояснював католицьку віру, толкував з богослужебних книг, що нарід український повинен бути католицьким; і многі переконалися, що "православіе" є заперечуванням віри, яка міститься в богослужебних книгах, і приставали до унії.

Св. Священомученик Йосафат.

І такою була його ревність, що навіть в подорожи при спочинку він скликував до себе дітвору і дорослих та обучував правд віри, що важився навіть зайти зі своєю наукою до Печерської лаври, де монахи, загорілі схизматики, грозили йому смертю.

Ся апостольська ревність стягнула йому завзяту ненависть схизматиків, котрі називали його злобно душехватом. Много прикростий мусів зносити від них Йосафат, но не зражувався ніколи. Його незмінна лагідність поконувала вкінці найгірших противників.

Но провидіння Боже вело Йосафата дальше. 12-го падолиста 1617. р. Йосафат зістав висвяченим на епископа Витебського і рівночасно став помічником старенького архієпископа Полоцького, котрого наслідником мав стати по його смерти. Довго опирався Йосафат, уважаючи себе негідним і невідповідним до епископського уряду, але послух і потреба Церкви побідили.

З новим урядом свіжі тягарі і нові трудности прийшли св. Йосафатови. Він мусів виробляти священиків, реформувати монастирі, мусів зберігати церковні добра перед закланністю схизматиків. Всьо то робив він з ревністю і свободою апостола і був правдивим бичем для схизматиків, котрі тим більше зненавиділи його і заприсягли, що його вбють. Найгіршого опору і найбільшої ненависти дізнавав він у Витебську і тут ждав його мученичий вінець.

1623. р. св. Йосафат останний раз прибув до Витебська, щоби опамятати невірне своє стадо. Знав він, що Витебщане постановили його вбити, та не оглядався на те. "Добрий пастир кладе душу свою за вівці„ — і він був добрим пастирем. Приятелі просили його, щоби відложив свою подорож на пізніше, він не хотів, хотіли, щоби бодай взяв із собою уоружену дружину, — но він поїхав сам зі своєю службою.

12-го листопада 1623. р. св. Йосафат упав під ударами розбішеної товпи схизматиків, загинув мученичою смертю...

Св. Йосафат по смерти.

Це є коротенький нарись життя св. Йосафата — на більший життепис не стає тут місця.* Св. Йосафат умер, але його дух не перестає жити. Бог вибрав його знарядом до здійснення плянів свого милосердя для української Церкви в найтяжших єї часах. Учені і Божі люди нашої Церкви в другій половині шістьнацятого віку, хотячи ратувати церковно-народне життя на Вкраїні, вибрали одиноку можливу і добру дорогу — злуку з Римом. Вони трудилися для справи з'єднення, страдали для неї, но успіхів не видно було...

Як часто буває, нарід не розумів хвилі і своїх потреб. Прийшов св. Йосафат, вибраний Божий, трудився з другими камінярами церковної унії, — но успіхи всіх трудів були незначні, справа з'єднення церквей липне животіла. Треба було чогось більше, треба було мученичої крови, а єї дав св. Йосафат. Не сам, бо були й другі мученики унії, але Він один дав єї в гідности відвічального пастиря церкви.

Таким вже є право Божого Провидіння в життю Церкви, що з землі, зрошеної мученичою кровю, вирастає сильніше і краще життя. Це справдилося по смерти св. Йосафата. Той засів св. Унії, котрого доконали Потій, Терлецький і другі основателі, над котрим вони так трудилися і вони і Рутський і св. Йосафат, заледво скільчився, заледво показався слабонькою ростинкою. Донерва, коли зросила єї кров св. Йосафата, зміцніла ростина, зацвила, принесла овочі.

По смерти св. Йосафата схизматики отверезіли. Найбільшім ворогам св. Йосафата отворилися очи і стали жалувати за мучеником. Чого не година була доконати лагідна ревність св. Йосафата за життя, того доконала його смерть. Витебщане навернулися і відтак спра-

*Обширніше життя св. Йосафата видали ОО. Василіяне в Жовкві. Його можна набути і тут в печатні "Голосу Ізбавителя."

ва Унії ішла скорим кроком наперед. З початком 19. століття католицька Церков на Україні числила 12. міліонів душ.

Сьогодня число Українців католиків виносить поверх 4. міліони душ в старому й новому світі і всі вони походять з Галичини. А як воно сталося, що Українці за кордоном Галичини стали знову схизматиками?

При кінці вісімнацятого і з початком девятьнацятого століття дійшло до остаточного розбору Польщі. Галичина прийшла під Австрію, Київщина, Волинь і Поділля та остаточно і Берестейщина та Холмщина дістались під Росію.

В австрійській Галичині могли Українці свобідно визнавати свою віру. Не так було на Україні в Росії. Першим стараннем Росії було знищити Унію на українських землях. Насамперед зачалося від епископів, монахів і священників. Всім приказано або прияти "православіє" або піти у вигнання. Відтак взялися до народу з таким самим ультиматом. І почалося на Україні гонення, котре живо нагадує неронські часи з початків христіяньства. Цар Микола І., як новітний Нерон став ширити православіє огнем і мечем. Кілько то католиків убито на Вкраїні, кілько сіл спалено, кілько майна сконфісковано за те, що не хотіли прияти наставленого урядом "православного" батюшку! Правдиву мартирольогію перебув український католицький нарід під росийською владою! Та боровся завзято, бо кріпив його дух св. Йосафата.

Змушені тримати батюшку в своїм селі, вірні ходили потайки до Галичини хрестити дітий, вінчатися. То знову з Галичини монахи Василіяне ходили в перебранню в Росію і серед ночі в лісах відправляли Службу Божу, уділяли св. Тайни. От згадати хотьби покійного о. Ломницького...

Ще до-нині стрічається на Волиню і Поділлю традиції Унії і колиб не було урядових священників, або радше, колиб вони мали духа Христового, з'єднення

української Церкви буде готовим фактом! Всі, котрі по героїчній боротьбі з Поляками скиталися з галицькою армією по Волині і Поділлю, скажуть те саме.

Як сильно вкоріпилося з'єднення в душі народу, як могучий вплив крови св. Йосафата, скаже хотьби цей простий факт. По програній війні з Японцями, вибухла в Росії революція 1905. р. Цар був змушений зречися самодержавія і надати народови конституцію. Між иншими декретами конституції був декрет релігійної толеранції, котрий запевняв свободу релігії для всіх віроісповідань — з винятком одного греко-католицького. Українці-католики на Холмщині, котрі через 300 літ потрафили додержати католицьку віру в тайні, не видячи можливости для себе остати католиками в грецькому обряді, перейшли на обряд латинський. А було їх число двістіпять десять тисяч, чверт міліона!

Хто дав переслідуваним уніятам на Вкраїні ту опорну силу, то привязання до католицької церкви, що вирікалися свого майна, не вагалися навіть положити життя, або воліли змінити обряд місто прияти "православіє?" Певно, була то ласка Божа, але були то рівнож овочі гірких трудів основателів церковної Унії, а передусім овочі мученичої смерти св. Йосафата.

А нині, 300 літ по своїй смерти, св. Йосафат посідає ту саму силу, його кров має ті самі заслуги перед Господом. І нині знову український нарід находиться в гіркому положенню, і нині українська Церква взанепаді. "Православіє" не дало їй життя. Та так само як в часах св. Йосафата, і нині лучша частина Української Церкви звертає очі в сторону Риму...

Коби всі, котрим лежить на серцю будучність Церкви українського народу і його віра, коби всі в ювилейний рік св. Йосафата звернули очі на нього, коби дивилися на його взір, коби знайшлися скромні і невсипучі робітники як св. Йосафат — і Унія зацвите знову і з нею прийде і краща доля народу! Галицькі Українці дали світлий доказ того. Унія з Римом не тільки що не споль-

щила їх, як всі "православні" ворожили; противно, вони серед всього українського народу оказалися найсвідомішим і найзавзятішим елементом.

А у нас в Канаді? — І в нас церковне життя не веселе — треба віднови. А де тої віднови шукати? Не в "козацькій" Саскатунській церкві, котра тілько варта, що ві основателі, а в більшій вірности св. Церкві. Слава Богу, ми можемо тут бути католиками без обави, не потребуємо критися зі своєю вірою, але треба жити вірою, треба сповняти обовязки, котрі накладає нам св. віра. Св. Йосафат є для нас взором вірности, невпинної праці і посвяти і в додатку його заслуги є нашим скарбом. Коли ми змогли до тепер додержати скарб св. віри, за котру він положив своє життя, ми мусимо трудитися, мусимо особливо молитися, щоби було одно стадо і один пастир.

Україна була католицькою в початках християнства, св. Йосафат відновив в ній католицизм в своїм часі, ми, його діти, маємо в нинішних тяжких часах, стреміти до того, щоби католицька віра вернула на Вкраїну.

Україна була двічі католицькою, Україна має свого мученика за католицьку віру, Україна має в трете і на все стати католицькою! Кров св. Йосафата нехай ще раз, в 300 літ по його смерти, відживить Україну!

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ?

Церковна література збогатилась новою, прекрасною книжкою. Написав її оден монах нашого чина, вже славний многими своїми духовними творами.

Тою книжкою є:

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

Чи хочете знати, що то є любити Бога?
Читайте цю книжку.
Ціна: 40 центів. Замовляйте у нас.

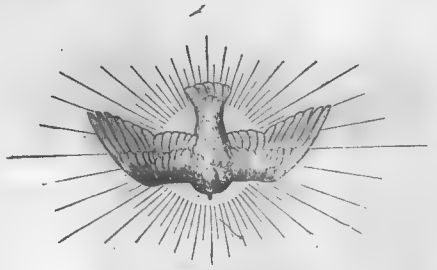

ЗА УНІЮ.

В літі 1918. р. був я в Одесі. Не в тій Одесі коло Ріджайни в Канаді, але такой в правдивій Одесі над Чорним Морем, на Низовій Україні. Чому я там був, того вам не скажу, бо може не пустилиб мене там другий раз — а я радби ще раз вернути, і на стало!

Та за те оповім вам цікаву стрічу з одною старушкою, котра проживала в тамтих сторонах коло пів століття. Була то цікава бабушка, як там кажуть, а говірлива-ж! Вона походила з Холмщини, а на другий конець України дістадась проти своєї волі. Ось як воно сталося.

Походила вона з уніятської родини, тоб-то греко-католицької і всьо село було католицьке. Жили вони собі щасливі, та не зле їм поводилося. Але малою дівчинкою, памятає вона, зачало бути зле. Прийшли в село салдати і забрали отця духовного. Недовго по тім приїхали знову салдати і привезли бородатого батюшку та зібравши всьо село на майдан перечитали указ царя Миколошки, що від тепер не сміють вони бути уніятами, а мусять бути православними. А по всі духовні потреби мусять удаватися до нового батюшка.

Люди не хотіли, була велика біда. Карали, замикали до арешту, вивозили людий з села десь далеко — до якогось Дону, казали. Щоби уникнути дальшої біди, люди стали тихо, але до нового батюшки не ходили.

В тім часі помер батько бабушки. Треба було похоронити небіщика, але за ніщо в світі не хотіли, щоби хоронив новий батюшка. А тут знову, если він не похоронить, заберуть всьо майно та голими всіх вивезуть на Дон.

Що-ж робити! Знайшли раду. Серед ночі мама закопала з сусідами небіщика десь на городі — бабушка сама не знала де. Відтак в трумну понакладали цегол, замкнули і рано закликали батюшку. Сказали йому, що треба було забити трумну, бо "трупа" дуже чути. Батюшка відправив панахіду тай провадить "трупа" на цмитар.

Та треба було їхати через греблю а тут коні чогось сполошилися, перевернули віз, трумна випала а з неї висипалася цегла! Батюшка люто розсердився; дав знати становому. Прийшли солдати, забрали всьо добро тай всю родину під конвоєм вивезли гет з села...

Так опинилася бабушка в Донській области, а по літах дісталась в околицю Одеси.

Та православних батюшок не любила ніколи, а до православної церкви не ходила — воліла йти до німецького костьола.

***

Чесні, простенькі Холмщани, як вони любили католицьку Церков, як вони всіми способами опиралися накиненому православію вседержца Миколи! Кілько їх утратило свої добра, кілько мусіло йти на вигнання, кілько згинуло на Сибіру, кілько згинуло смертю мучеників!

Мені пригадалася ця історія, коли думав о св. Йосафаті, первомученикови Унії, котрого 300 літний ювилей будемо святкувати. І я ділюся нею з вами, щоби ви знали цінити скарб святої католицької віри, щоби ви збагнули низкість тих, що між нами добровільно вирікаються своєї віри та основують собі нову Церков — православно-козацьку!

о. Йос. Вала, Ч.С.І.

Значіння монащого життя.

Ціле життя християнина полягає на тім, щоби він умів розпізнати, що є до спасення конечно потрібне, звідкіля випливає правдиве джерело води живої, що вічно тревас, а що щезає як дим, де правда а де обман, де щастє а де недоля, де справжня велич а де мало-значна незамітність.

Пізнання отже Правди, пізнання совершенно вічних дібр, та випливаюча звідсіль любов до Ісуса, — це становить основу правдиво-христіянського життя.

Застановімся над пізнанням одної тільки частинки тої правди, а саме над тим, чим є життя монаше?

На це питання трудно одним, або бодай кількома словами відповісти. Бо, хоч ціла св. Церква є тою землею обітованою, що плине молоком і медом, є містом Божим із чистого золота і дорогоцінностів, є Невістою Христовою "святою, непорочною, без скази і морщин (Ефес. 5—27), — то однак у цьому царстві Божім на землі монашество творить якусь особлившу, визначну, "вибрану иниицю" (Іс. 5—2), з якої, — по словам пророка — Господь від віків очікував солодких ягід великих подвигів самопосвяти й умертвлення. Правда, ціла Церква, т. є. збір вірних має в собі Духа Божого, ціла Церква має в собі життя надприродне, життя ласки Божої, в цілій Церкві безнастанно відбувається та чудотворна праця переродження (обнова), освячення й спасення людських сердець, — але по монастирах усе це далеко більше, могучіще й чистіще, чим поміж звичайними вірними.

Душа звичайних вірних уже не раз в силу якихсь незалежних обставин є поділена поміж Богом а світом,

ласка Божа не сливає на ню так обильно, служба Богові і справа спасення не займають душі так дуже, як це звичайно буває по монастирах. У монастирі душа відтята від світа через три обіти, послуху, убожества й чистоти, — і займається лишень справами спасення. А Всеблагий Ісус зливає обильно свої невимовні ласки й духовні солодощі на таку душу, провадить по пляху поступу до совершеньства, чим раз більше її просвічує, очищує, удосконалює й просвічує, — а не рідко й заводить її на височини, недосяжні для очий звичайних людий.

О Брате мій Дорогий! Коби ти знав, що то нераз діється між Г. Богом, а душею монаха! Коли переходиш біля мурів монастиря, — о, коби-то зміг ти тоді заглянути в нутр! Щоби ти там не побачив! Кожда келія, кождий образ, кождий клячник, кождий хрестик, мало що не кожда дошка в підлозі, моглаби тобі оповісти частину тих невимовних подій монашої душі, її взаємно відносин до Бога. Скілько там сльоз і суму і радости, скільки актів чесноти, скільки щиро-сердечних зітхань, скільки горя й відради, — одним словом, — скільки всеобильної ласки зі сторони Бога, а скільки знова співпраці й само-посвяти зі сторони чоловіка — монаха! Ті чудотворні події звісні лишень Г. Богу, і тим душам, котрі вже в небі на віки оспівують милосердя й доброту Найдорожчого Ісуса.

Монастирі своїми молитвами й працею над релігійно-моральним піднесенням народа, відвертають по-части гнів Божий від світа і працюють над поширенням царства Божого на землі. Якщо, Дорогий Брате, не знаєш, як незрівнано величною й могучою є діяльність монастирів у св. Церкві, то прочитай собі церковну історію, — а переконаєшся, як то протягом цілих віків праця монастирів причинялась до зросту культури й могучости цілого світа. А хто тепер несе й защіплює враз із Христовою вірою культуру й освіту в диких країнах Азії, Африки, Австралії, Хін, Китаю? Хиба не монахи?

Другі народи давно вже зрозуміли вагу й значіння монастирів та й піддержують їх усіми силами. Вистарчить, коли згадаємо, що в Держава маленька, у порівнанні до инших держав світа, що числить під цю пору около 40 тисяч монахів! А якеж у нас зрозуміння, свідомість нашого Народу і яке відношення до монашого життя? На великий жаль, треба признати, що дуже слабесеньке! Чи може в нас за мало праці, і тому нема покликань до монашого життя? О, ні, дорогий Брате! Якраз навпаки! До нас найбільше можна приноровити слова св. Письма: "Жатва бо велика, — а женців мало! (Мат. 9—37). Наддніпрянщина, Білорусь, Литва, Росія, — а там і цілий схизматицький Схід, — не згадуючи вже про працю в Сполучених Державах Америки, в Канаді, Бразилії, та по ріжних краях Західної Европи, — все-не поле до праці на плодотворній ниві Христовій!

Тож кому, як кому, — а нам Українцям найбільше треба людий, повних самопосвяти й самовідречення, добрих, святих, спосібних причинитися до виповнення тих високих і світлих задач, які на наш Народ вложило Боже Провидіння, а які Папа Урбан осьмий свойого часу висказав словами: "О мої Русини (Українці) через вас надіюся навернути Схід!"

О, коби то всі щиро-українські серця зрозуміли, яке велике й святе післанництво має Укр. Народ у східно-церковних справах, коби то вони серцем відчули, що Г. Бог домагається від нас Українців ревної служби, самопосвяти й щиро-сердечної любови, — то тоді певно наші монастирі булиби переповнені!

Щоби дати спроможність вступити до монашого життя всім, котрі цего бажають, ми отворили два новіціяти: оден в Збоїсках коло Львова а другий тут в Йорктоні. До цих новіціятів можуть вступити молодці, котрі скінчили вищі школи та бажають бути місіонарями. Молодці, котрі немають науки, можуть також вступити до чина і стати братчиками-монахами. Вступ до цих но-

віціятів є безплатний.

Щоби ширше отворити двері монашого життя, ми заложили ювенат або місійну школу, де хлощі приготовляються до місіонарського життя. Такі заведення вимагають великих сум. Для покриття тих коштів, ми поставили місійний Союз св. Ізбавителя, про котрий ми, в попередних числах, Вам писали. Станьте членами цего Союза і допоможіть нам сповнити бажання нашого Відкупителя.

"Дайте місіям, а це вам віддасться."

Всякі листи і посилки шліть на адресу:

Misyjnyj Sojuz sw. Izbawytela
Box 299 - - Yorkton, Sask.

ВСЯЧИНА.

Йорктон, Саск. З нагоди тристалітнього ювилею мученичої смерти св. Йосафата, відбудесь в Йорктонській церкві торжественна тридневна відправа в честь св. Мученика, в днях 23., 24. і 25-го листопада. Порядок слідуючий:

Рано, о год. 7-ій, співана Служба Божа.

Вечером, о год. 7-ій, відправа з проповідею.

Крім цего, в неділю 25-го, буде торжественна Служба Божа о год. 10.30 та по вечірни величавий концерт в честь св. Йосафата в галі під церквою.

Проповіди буде голосити Пр. о. Ів. Бала Ч. С. І.

Цим запрошуєся на ці торжества дооколичних Українців.

Ошен Бійч. Кал. Преосвященний Епископ Кир Никита були змушені лишити Канаду та їхати до Каліфорнії, щоби поправити лихий стан свого здоровля. Кожний Канадійський Українець-Католик цікавий знати, як поводиться Преосвященому. Зміст слідуючого листа Преосвящених до нашого Впр. о. Візитатора не потребує пояснення та заохочує, певно, кождого щирого Католика до молитви за недужого нашого Владику.

"Сердечно Вам Спаси Біг за память та поміч... Час нливе за скоро, а здоровля мало що поправляєся. За довго гризся, та не вважав на здоровля і тепер треба часу. Сонце само не впкуруе і я зачав курацію у хіропрактика на нерви грудні і жолудкові. Жалую, що не мав чим зачати того скорше, бувбим вже здоров...

Курації не скінчу — за яких два тижні вертаю.

Най Бог благословить Вас, Отців, Братів, Ювеністів, Колегію, Сестер."

Від одного священника, що гостив в нас сими днями, довідуємось, що Преосвященні вже вернули до Вінніпегу. Голос Ізбавителя покірно желає Дорогому Владиці скорого та цілковитого виздоровлення і многих літ.

Рим. Св. Отець Папа Римський заопікувався 404 сиріткамн,котрих родичі стали жертвою жорстокости Турків в Арменії. Помістив Св. Отець ті сиріткн в одній палаті, що Він посідає в Кастелґандалфі та вже старається о дім, котрий лішше відповідає потребам тих дітей.

Дня 13-го вересня, Св. Отець приняв всі ті сиріткн на авдієнції і мав до них батьківську беседу; потім дав всім цілувати руку. Тогож самого дня рано, Св. Отець відправив Службу Божу за померших родичів дітей і сам дав тим сиріткам св. Причастя.

Рим. Кождий Католик знає, що від р. 1870 Папа Римський вже не виходив зі своєї Ватиканської палати. Уважає себе Папа добровільним вязнем, щоби протестувати проти загарблення церковних земель через Італійський Уряд. Вже часто старалась Італія знайти спосіб, щоб скінчити ту пекучу справу. Але аж до тепер римські Папи завше відмавляли всякої згоди. А от тепер довідуємося з поважних джерел, що це римське питання може буде полагоджене. Кажуть, що Мусоліні хоче за всяку ціну скінчити ту справу; говорять навіть, що Папа Пій XI. користаби зі ювилейного року 1925, щоби виявити в сій справі свою думку. Хотьби то всьо не мало підстави, це річ певна, що зносини межи Мусолінім і Св. Столицею суть дуже сердечними, і що кождий день приносить новий доказ тої сердечности.

Люрд. — Нещаслива загибіль "паломників." Недавними днями французькі часописи богато писали о страшній катастрофі, яка случилась в місті св. Спаситель, у Франції.

Автомобільовий вагон, в котрім находилось більше товариство туристів, нещасливим припадком заїхав в пропасть. В телеґрафічних депешах, поданих для часописів, було сказано, що погибше товариство складалось з паломників, що їхали до Люрд, (це звісне, чудотворне місце, де була появилася Преч. Діва Марія). Однак за кілька день показалось, які це були паломники. Були це голяндські протестанти, що були їздили до Люрд, але зовсім ні, щоби віддати честь Пр. Діві Марії, але в намірах ворожих.

На їх чолі находився протестантський газетяр Клєрк, що навіть коротко перед тим заповів в своїй часописі "Протестант" опубликування статтий проти почитання Матери Божої в Люрд.

"Смерть," так говорить один католицький часопис голяндський, "знівечила заміри Дра Клєрка; унерухомила руку, що знова мала писати проти культу Марії; його нагло покликано перед Найвищого Суддю, його, начальника "проти-папістів" і його нещасливих товаришів, в сам передодень празника Успення Мат. Божої."

Згадана часопись кінчить бажанням, щоби читачі перед трупами протестантського редактора і його нещасливих товаришів памятали тільки о христіянськім обовязку та молились, щоби Бог був милосердний для їх душ.

ЧОМУ Я НАВЕРНУВСЯ НА ЛОНО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Так, Дорогі Родимці, раз на всегда я кинув російську православну церкву, при котрій я змарнував стільки часу і свідомо навернувся до Католицької церкви грецького обряду, до цеї святої Церкви, в котрій я родився і в котрій я удостоївся стану священичого з благословення митрополита Андрея Шептицького ще 17 літ тому назад.

На просьбу наших переселенців в Канаді було поїхав я туда, а за який рік після на прошення Пасайкчан

з 8-тої улиці прибув в Злучені Держави Америки і тут опинився при російській місії. Проживши з ними стільки літ я не находив цего, за чим глядів: надіявся найти св. евангельські завіти, застосовані до взаімного пожиття як це бувало в апостольсько вітцівські часи, а тимчасом знайшов одну зверхню форму т. є обряд, під котрим крилася вся моральна грязь: безідейність, преступне фарисейсьтво, цинізм, неуцтво, зацофаність і т. д. І так я з кождим роком більше спізнавав, що і для мене і для нашого народу нема там ні туземського благословення ні успокоєння совісти ні спасення для душі.

Сказать правду, в душі я вже давно спізнав мій блудний шлях і щиро розкаювався в тім, а тепер сміло признаюся до моєго блуду публично і призиваю всіх цих, котрих я провадив духовно тут в Америці, щоби таксамо розкаялися, поки час, і пішли моїм слідом.

Без огляду на це, чи управа нашої католицької дієцезії в Америці прийме мене на духовну службу або ні, я останусь щирим і діловим ісповідником грецько-католицької Віри і Церкви до смерти.

З братською любовію

о. Іван Крохмальний.

Ню Йорк, 3 X. 1923.

З великою і правдивою радістю ділимося з Всечеснійшим нашим Духовенством і Вірними нашої Церкви вісткою, що о. Іван Крохмальний вернув назад до своєї української католицької церкви, щоби від тепер стати до смерти вірним Її сином. Нехай Христос Спаситель, добрий Пастир благословить Своєю ласкою його постанову, щоби не й но видержав в ній до кінця свойого життя, але щоби при Божій помочи по своїм силам зміг бодай в части направити те лихо, яке заподіяв і нашій Церкві і тим душам з поміж нашого народа, які покинули свою батьківську віру. Всч. і Впр. Отців просимо помянути наверненого блудного сина у своїх Службах Божих, а усіх вірних заохочуємо до як найревнійшої молитви за навернення усіх наших розєдинених братів.

З Дієцезальної Канцелярії. Ньюарк, Н. Дж., жовтня 4. 1923.

о. Петро Понятишин, дієц. адм.

За "Америкою."

ЯК НЕРОЗУМНІ ЗАСПОКОЮЮТЬ ГОЛОД?

Один проповідник раз підчас місії говорив слідуюче: Бачив я в свойому життю ріжних людий, котрі в часі страшного голоду, що їх мучив, видалися мені дуже нерозумними. Ото один насипав до уст *піску* і гриз його; другий поликав *вітер;* третий поликав *дим;* четвертий лизав свої руки й рамена; пятий смоктав *болото;* а знова инші виробляли всякого рода дурниці...

Усі ті люди страшно мучені невимовним голодом виглядали дуже але; вони були сухі і мізерні як тріски... Такими самими видаються мені ті, котрі хочуть *задоволити, чи втихомирити* свою душу якими марними річами, річами, які ніколи не зможуть заспокоїти *її голоду*. Один із них шукає повного задоволення в безнастаннім читаню *газет, романів*, усякої поганої, *безстидної літератури* і т. д.; другий в постійнім пересиджуванні по *реставраціях і шинках;* третий в *танцях, забавах, театрах, розпусті* і т. п.; четвертий в безнастанних *подорожуваннях* потягом або самоходом; пятий в ловах (полюванню); знова инші в погоні за зисками («бізнесом»), за марною славою і т. д...

Але, як звісно, всі ті річи не можуть дати людині справжнього вдоволення, т. є заспокоення душі! Бо, подібно, *як хліб*, зглядно якась здорова *пожива*, може заспокоїти голод тіла, — таксамо *виключно тільки* одна *наука Христова* спосібна заспокоїти голод нашої душі! Длятого й то говорить Божественний Спаситель: «Хто до Мене приходить, той не буде голодувати!» (Іоан VI, 35.)

Дорогий читачу, застановися над цим добре!...

БУДЬТЕ ОЩАДНИМИ!

Ощадність — це підвалина всякого поступу. Без неї не булоб ні залізниць, ні каналів, ні телеграфів, ні шкіл, ні газет — словом, нічого великого чи коштовного. Людина повинна ощаджувати, поки зможе витворити будь — яку цінну річ. Не ощаджує тільки дикун, пожирає зараз все, що придбав. І поки люди перебували на становищі дикунів і не ощаджували — не було й культури. Для чоловіка культурного нема обовязку більш очевидного, як потреба думати про майбутність свою і тих, що од нього залежать.

ЯК ГОВОРИТЬ СВ.АВГУСТИН ПРО ФАЛЬШИВИХ СВЯЩЕНИКІВ.

Я дістався, каже св. Августин, поміж людий, що мали в устах сільце діявола і якусь мішанину з домішкою Твого імени і імени Твого Сина й Духа Утіщителя. Їх імена були безнастанно на їх устах; але це був лиш звук та шум язика, бо в їх серцю не було правди. Они говорили: правда, правда, а ніколи її в них не було.

Св. Кипріян називає їх малпами подібними до правдивих христіян.

Св. Петро порівнує їх злочин зі злочином сатани. Оттаких то злочинців посідає наш нарід в Канаді.

ПРЕЗИДЕНТ РЕПУБЛИКИ ЕКЗАМІНУЄ ПРАВНИКА З — КАТИХИЗМУ.

Ґарсій Морено (1875 р.), славний президент республики Еквадор, у Полудневій Америці, мав звичай прислухуватися іспитам на університеті, щоби пізнати, які способности посідають будучі державні урядники. Одного разу в його присутности один кандидат права здав відзначно докторський іспит. Президент виразив своє признання молодцеві, а відтак сказав: «Перед хвилею ви нам доказали, що посідаєте велике знання *„права.“* Чи з *катихизмом* ви також так само ознакомлені, як з правом? Бо, чейже, ніхто з присутних не стане сумніватися, що знавець права у першу чергу *повинен добре знати право Боже!*...

І тут задав президент новому «докторови прав» кілька питань з катихизму, — на які молодець не дав йому достаточної відповіди... Тоді президент до нього поважно промовив: «Так-то воно на світі, на превеликий жаль, буває... Мій дорогенький, раджу вам на якийсь час удатися до одного з тутешніх монастирів, щоби там навчитися катихизму. Без катихизму на світі жити не можливо!...»

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

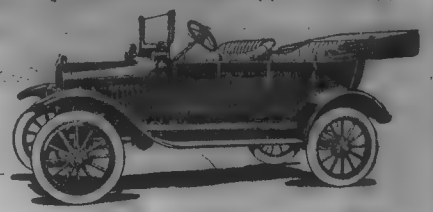

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

WALTER B. O'REGAN B.A.

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

В школах наша будучність!
Родичі, дайте діти Ваші до шкіл!

Ювенат Місіонарів св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

Ювенат є гімназією і приймає на науку і виховання таких хлопців що є здорові, побожні і бажають бути місіонарями в чині св. Ізбавителя.

Науку і виховання ведуть ОО. Місіонарі. По скінченню гімназіяльних наук в ювенаті, ученики вступають до Закона.

Адреса: Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Колегія св. Йосифа в Йорктон, Саск.

Шкільний рік починається в днем 17. вересня. Науку уділяють даром в Колегії Брати чина Християнських шкіл.

Місячна оплата за утримання стоїть $22.00 за хлопця нище 14 літ а $24.00 місячно за студента 14 літ або вище.

Огнетрівкий дім, ваймодерніщі уладження. Це школа для синів родичів, що дбають про будучність своїх дітей.

Зголошуватися на адресу:

St. Joseph's College
Yorkton, Sask.

Інститут Найсолодшого Серця Ісуса
в Йорктон, Саск.

Рідна школа ведена Сестрами Служебницями Непорочного Зачаття. Наука починається дня 2-ого вересня і обіймає всі предмети від 1-ого до 8-ого грейду провінціяльної програми.

Сестри удержують також сиріт.

По дальші інформації удавайтеся до:

Sacred Heart Institute
Yorkton, Sask.

Рік I. - 1 ГРУДНЯ 1933 - Ч. 9.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1) Стійте в вірі! — 2) В своїх духовних потребах удайтесь до М. Б. Неустаючої Помочи. — 3) Жнива є великі... — 4) Крест в Лімпіяс. — 5) Біблійні оповідання. — 6) Загальні новинки із світа і церкви. — 7) Наші місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник

видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя

в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission

Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

На місяць Грудень припадають свята:

1	С	18	П'ятона м.
2	Н	19	27 по Сош. Авдія пр.
3	П	20	Григорія прп.
4	В	21	**Введення в храм П. Б.**
5	С	22	Филимона ап.
6	Ч	23	Амфілоха еп.
7	П	24	Катерини вм.
8	С	25	Климента папи
9	Н	26	**28 по Сош.** Аліпія прп.
10	П	27	Якова м.
11	В	28	Стефана прп.
12	С	29	Парамона м.
12	Ч	30	Андрея ап.
14	П	1	**Грудень.** Наума пр.
15	С	2	Авакума пр.
16	Н	3	29 по Сош. Софонія пр.
17	П	4	Варвари м.
18	В	5	Сави пр.
19	С	6	**Николая Чудот.**
20	Ч	7	Амвросія еп.
21	П	8	Патапія прп.
22	С	9	**Неп. Зач. Пр. Богор.**
23	Н	10	**30 по Сош.** Міни м.
24	П	11	Даниїла Ст. прп.
25	В	12	Спіридона Ст.
26	С	13	Евгенія, Ореста м.
27	Ч	14	Филимона м.
28	П	15	Елевтерія сщм.
29	С	16	Агея пр.
30	Н	17	**Праотців. Даниїла пр.**
31	П	18	Севастіяна м.

Печатано

за дозволом духовної власти.

Печатня Чина Св. Ізбавителя в Йорктоні.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК

ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік І. Лист за Грудень Ч. 9. 1923.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

СТІЙТЕ В ВІРІ!

Чиж треба тобі, Дорогий Чйтачу, ще доказувати, що св. католицька віра справді є твоїм найбільшим скарбом?

Вистарчилоби лишень сказати, що Син Божий длятого стався чоловіком і жив на землі, — "щоби ми віруючи, мали життя в Імя Його!" (Ів. 20—31); вистарчилоби згадати, що сотки тисяч Святих Мучеників длятого тільки, з молитвою на устах, радо йшли на страшні муки й смерть, щоби не позволити видерти собі із серця св. віру; вкінці в повні вистарчилоби, лишень вказати на ту рішучу, завзяту й постійну боротьбу, яку стільки віків вела свята католицька Церква з усякими безувір-

ями, єресями й облудними науками, щоби зі скарбниці св. віри нічогісенько не втратити!...

Мусить отже бути неоціненою перлиною — жемчужиною те, що Син Божий зволив принести з неба на землю, те, за що Святі так обильно проливали свою мученицьку кров, вкінці те, що св. кат. Церква так пильно зберігає, стереже й завзято обороняє. Але крім тих поверхних доказів неоціненої вартости св. кат. віри, гляньмо ще й на те, що в самій сути (сущности) св. віри заключається, і велить нам цінити її понад усе, — навіть більше, чим своє дочасне життя.

Коротенька відповідь є така: Св. кат. віра є одиноким шляхом, котрий веде людий до спасення. Поза кат. вірою нема, (і не може бути!) спасення. "Хто увірить й охреститься, спасений буде, а хто не увірить, буде осуджений!" — виразно сказав Спаситель. Ось, це виразні, ясні й недвозначні слова Предвічної Правди, котрі не минуться, хочби небо й земля минулися! (Мат. 24—35). Як бачиш, Дорогесенький Брате, віра має ту саму вартість, що й вічне життя, — бо одне потягає за собою друге. Подібно, як ціни вічного життя не можна порівнати з жадною вартістю сотворіння, — "бо що поможе чоловікові, коли ввесь світ здобуде, а свою душу занапастить" (Мат. 16—26), — так самісенько й нічого чоловікові не винагородить втрати одної річи, котрою є св. кат. віра. Хочби й чоловік позискав усі богатства, розкоші, славу й все, що лишень змоглаби представити собі його уява, хочби їх уживав цілі сотки тисяч літ, а притім не мав правдивої кат. віри, — то все те не малоби найменчої вартости... Помимо всіх тих туземських дібр, бувби він крайно-опущеним нуждарем, бо всі дочасні річи минулибися, а коли він не мавби правдивої віри, то очікувалаби його страшна вічність — в безконечних муках. Але чомуж нам, властиво, так широко розводитися й оповідати про ті річи так широко, — хибаж кожний католик не є свято переконаний, що воно так, а не инакше?

О Дорогесенький Читачу, в тім то, на превеликий жаль, ціла річ, що ось тут, поміж нашими Українцями-католиками в Канаді, не всі свято вірять, що їхне вічне життя, залежить від їхньої правдивої католицької віри. На жаль, є тут поміж нами много — много таких, котрі з діда — прадіда називають себе католиками, а дуже часто дають докази, що в них дуже слабеньке, (або й ніякого нема!) поняття про ту безконечну вартість, неоціненість нашої св. віри. Дуже богато є таких, що називають себе католиками, бо католиками були їхні родичі, і сяко-так дали їм католицьке виховання. Але щож поза тим пустословним іменем? Дуже часто — нічогісенько більше! Не цікавляться глибшим пізнаванням правд св. віри, відсувають від себе в сторону катехизм, не виповняють своїх обовязків, та й нераз, — протягом цілого життя не стараються збудити бодай одного щирого акту віри, надії й любови до Бога... Для таких усяка "віра" — байдужна... Навинеться йому пітундист, баптист, методист, автокефаліст, еретик, — то йому все одно... Він дасться натягнути, як наша приповідка каже, — "на всяке копито"... Такого інтересує лишень дочасне, змислове життя, — а про вічність йому байдуже... Він іде туди, де чує для себе більший зиск матеріяльний, не звертаючи навіть уваги на вимоги своєї душі. Його божком — це долярі...

Але є ще, на жаль також і инші, котрі, хоч є ніби-то католиками, від часу до часу заглядають до церкви, але в дійсности не знають оцінити вартости св. кат. віри, наражаючись легкодушно на її втрату. А чи можна так? Чи ви тримаєте гроші, або які дорогоцінности у відкритій кишені, коли переходите через таке місце, де по нашому переконанню кружляють злодії? Наколиби ви не стерегли своєї кишені й вам хто вкрав гроші, чи то булоби оправданим? Так само неоправданим є для тих католиків, котрі легко вірно наражаються на зрабування їм найцінніщого скарбу — св. віри! Боже, подумайте самі: вони читають без найменчого розбору все, що їм у руки

попаде, безбожні книжки, ґазети з фальшивими ґаслами, та всякі безстидні "мудрощі"; вдаються в товариства, не лишень не моральні, але прямо таки противні й ворожі св. кат. вірі; слухають радо всяких промов сучасних "пророків," тих справжніх вовків в овечій шкурі, — одним словом, входять в зносини з усіми тими, що явно чи тайно напосілися, щоби занапастити їхні душі... І скажіть, будьте ласкаві, чи ті бідняги цінять собі св. віру, так, як повинні її цінити? Коли такі і зовсім утратять св. віру, цей найдорожчий скарб в туземському житю, то вони, замісць щиро покаятися і стати на шлях Правди, вони ще глузують собі зі св. віри і немов кажуть: "А щож мені злого сталося?" (Еккл. 5—4).

Чи на тім кінець? Деж там! Не лишень ті легкодухи, легковіри, чи радше маловіри, котрі звичайно всяку справу розуміють дуже поверховно і в самій сути річи є людьми малоосвіченими, — не лишень ті "малолітки," що, по словах св. Ап. Павла "хитаються і даються уносити всякому вітрові науки через людську злобу" (Ефес. 4—14), але, на превеликий жаль, те неоцінювання правдивої вартости св. віри вкрадається помало і в круги людий, вище образованих. Правда, треба признати, що поміж нашою українською інтеліґенцією в Канаді, дуже рідко случається, щоби хто позволив собі явно виступити проти св. кат. Церкви, але все-таки інколи й даються замітити всякі "шила з мішка," які радше можна приписати малосвідомості у церковних ділах і нерозвазі, чим злобній ворожнечі...

Але годі Тобі, Дорогесенький Читачу, перечислити подрібно всі случаї, в яких наші люди за мало (або й зовсім!) не оцінюють тої безконечної вартости, яку посідає св. кат. віра. Годі Тобі також на оцих кількох сторінках нашого місячника подрібно вказати, що св. віра навіть і в дочасному нашому житю, являється неоціненим скарбом, бо вона є одинокою й певною підставою для людської душі, одинокою відрадою й насолодою в злиднях, смутках і противностях, що вона є тим

справжнім "світильником," який по словах Апостола — "світить в темнім місці" нашого туземського вигнання (II. Петр. 1—19). Просимо тебе лишень щиро — сердечно, щоби ти приложив всіх можливих зусиль і старань у справі зрозуміння правдивої й неоціненної вартости св. віри, та щоби ти як огня оминав всього, що тій св. вірі противиться...

А передусім до вас, Родичі, котрим Г. Бог повірив обовязок вщіплювання св. кат. віри у серця ваших любих діточок, — до вас, у першу чергу звертаємося й просимо: стережіться, щоби й самим не попасти в злобно — діявольські сіти безвіря, та охороняйте своїх діточок! Не жалійте приложити всяких старань, щоби враз із наукою катехизму вілляти в молодесенькі й ніжнесенькі серденька своїх діточок ще й глибоку, щиру любов до Ісуса та Його св. Церкви. Не забувайте, що за всякий крок ваших діточок, ви мусите колись здати строгий рахунок. Не забувайте, що у справі виховання ваших дітий розходиться о дочасне й вічне їх щастя! Завсігди памятайте, що ваші діточки мають вирости на потіху св. кат. Церкви й хосен Неньки-України!

Тож усі разом, чи вчені чи невчені, чи бідні чи богаті, чи малі чи старі, праведні чи грішники, кличте із св. Апостолами: Господи, умножи в нас віру (Лук. 17 5), і дай нам ту Твою правдиву, св. кат. віру полюбити горячо й щиро — сердечно, бо до когож підемо, коли не до Тебе, Господи, котрий маєш слова життя вічного?... (Ів. 6—69).

Ф. Сташинський.

ВЖЕ ЗИМА В ДВЕРАХ...

Чи Ви вже думали, які книжки будете читали підчас довгих зимових вечерів?

Ми маємо на складі тьму старокраєвих книжок.

Пішліть нам 1 доляр та дістанете 5 гарних книжок.

За 2 доляри 12 книжок.

Спішіть із замовленням.

Вход в храм Пр. Богородиці.

Було це на дванайцять літ перед приходом на світ Ізбавителя міра. Вузкими вулицями Єрусалиму йшло троє людей. Вони прямували в сторону єрусалимської святині. Поважний Старець з покоління Давида, коло него старенька женщина, а в середині мале дитя. Хто це? То праведні Йоаким і Анна ведуть свою донечку, Діву Марію, до святині єрусалимської. О як красна це дитина! Надземська ясність бє з Єї ніжного личка; Єї очи з тугою глядять в сторону храму; Вона спішиться, радаби як найскорше вступити в цю Селитьбу Всевишнього. Родичі начеб відгадували бажання своєї найдорожшої донечки, приспішують свої старечі кроки. От вже і святиня. Величаві мури взносяться високо. Вони обіймають грубим перстенем обширні простори храму Єгови. Блаженні родичі Пр. Діви вступають зі своєю дитиною на ступені, що ведуть в притвор святині. Марія з трудом переступає великі сходи. Та це Єї не зупиняє. Вже входять в притвор, Там стрічають знакомих; вони глядять з зачудованням на це благословенне Дитя. Зі святині виходить священик, одітий в довгу єрейську рясу; він зближаєсь до праведних Йоакіма й Анни. Тії представляють йому свою Донечку, що хоче посвятитися на службу в святині. Біль роздирає їх душі, бо Марія, це весь їх скарб на земли, це радість, потіха їх старости, це любов їх душ. Та так Бог хоче, Його св. воля. Він промовив до цеї найдорощої своєї доньки: "Слиши дщи виждь і приклони ухо твоє." Тому вони віддають Єї радо. Марія прощаєсь зі своїми родичами; священик веде Єї до святині, де на Неї чекають побожні дівиці. Праведні Йоаким і Анна остають; помоливщися Богу вертають самі домів.

***

Ото образ, який нам нині кладе перед очи св. Церков. Як красний він, повний небесної принади!

Марія віддаєсь Богу, і то скоро, свйчас. У віці, коли діти зачинають ледви пізнавати, Марія за особлившою Божою ласкою вже добре все розуміє. Вона пізнає, що Бог є найвищим і одиноким Паном нашого серця; пізнає, що до Него чоловік належить цілком, що

Йому повинен кождий віддати себе на службу від першого зараня своєї молодости. Вона предчуває, як це солодко душі, коли в пізнішім віці, або у вічности зможе сказати: Боже, від першої молодости я Тобі служив, я Тебе любив. Марія це все добре розуміє.

Єї серце бажає жити далеко від гамору цего світа в уединенню близько Бога, на молитві. Такому життю

Вона хоче посвятитися, і то без проволоки, сейчас. Тому, коли почула Божий поклик: Встани, прийди ближняя моя (П. П. 2, 10). "Встань спішися моя другине, йди служити мені в моїм храмі," вона йде сейчас за цим голосом: Востану убо... і пощу, Єгоже возлюби душа моя (П. П. 3, 2). Встану і пошукаю того, кого любить моя душа.

Вона звіряєся зі своїм бажанням перед своїми родичами. Праведні родичі не противляться тому. Вони бачуть в тім волю Божу, тому сейчас годяться на це. Правда, їх серце краєся з болю; таж це одиначка, так люба, так красна, в віці, коли діти наймиліші своїм родичам. Але дарма. Побожний Йоаким і благочестива Анна добре розуміють, що вони не можуть противитися волі Божій, що Всевишний має перше право до їх доньки. Він Творець всего сотворіння, Він найлучший Отець для всіх, всіми опікуєсь, всіх огортає своєю безконечною любовю, а особливо опікуєся тими, що Йому посвячуються на службу.

І Марія лишає свою рідну хату. Нич не в силі Єї стримати: ні молоденькі літа, ні слабосильність Єї віку, ні любов до добрих родичів, ні намови, благання знакомих приятельок, ні строгість життя в святині..., нічо, нічо не може заколебати Єї в постанові. Вона йде, бо одного Вона лип бажає: "Єже жити мні в селеніїх Твоїх по вся дни живота моего"... щоби жити в Божих мешканнях всі дни життя.

Покидає назаретські горбки, сади.., а йде до Єрусалиму, щоби там всеціло Богу служити.

**
*

Праведні родичі Єї товаришать. О, здаєсь, що там йшли з Нею і Єї окружали Ангели. Вони з радістю подивляли великодушність Тої, Яку мали на віки славити своєю Царицею.

Лучім ся з ангельськими хорами; величаймо і ми Пр. Діву. Величаймо не лиш словами але й ділами.

"Днесь благоволенія Божія предображенія." Церков св. показує нині образ Божого уподобання, показує, чого Бог від нас хоче. Чого? Щоби сейчас віддатися Йому на службу. Певно, не всіх Бог кличе, щоби покидали родину і йшли в уединню служити Йому. Але до всіх кличе: "Сину, дай мені своє серце." Всіх кличе, щоби Йому, своєму Сотворителеви, від першої молодости служили.

Як много є таких, що то в своїй молодости місто вірно служити Богови, ображають Його і свої молоді літа проживають в гріхах, в ненависти Бога. "Я прийду пізніше служити Богови; це доперва мої молоді літа! Я єще хочу ужити свого молодого життя." — Так каже світ і його слуги. Як це безбожна бесіда! О, як опікують ся такі люди! Бог не хоче попелу, але горіючого огню нашого серця. Він не хоче квасу душі зіпсованої через гріхи, але хоче чистого, ясного вина твоєї любови. Він не хоче пожовклих листків твого старшого віку, але хоче пучків, які в твоїм серцю щойно розвиваються; Він хоче цвітів, що цвитуть в твоїй душі. Він не хоче останків, руїн людського життя, але повних молодих сил чоловіка.

"Але служити Богу, це мука" клепче світ. А що каже Христос?: **Іго моє благо, бремя моє легко єсть** (Мт. 11, 30).

Моє ярмо солодке, мій тягар легкий. Це слова Христа вічної правди. Кому вірити? Так, служити Богу солодко, Христос вимагає від кождого не много: щоби покинути гріх, щоби вернути до Нього назад через каяння, покути, щоби Йому служити через совісне виповнювання своїх обовязків. Його заповідей. А заповіди Його не суть тяжкі. (1 Йоа 5, 3).

О як це легко! Як це солодко! Який спокій, душевний мир находять ті, що вірно служать Богови!

А гріх наносить душі лиш несупокій, викиди совісти в сім життю, а в другім вічний огонь.

Тому віддай Богови своє серце. До тепер до кого належала твоя душа, чи до Бога?... О, не відкладай на пізніше, лиш сейчас пірви ті кайдани, що тебе вяжуть з гріхом і нині навернись з цілої душі до Бога — бо завтра — може буде за пізно.

Так зроби, а гідно прославиш небесну Царицю, Марію, що в зарані молодости посвятилась Богови на службу.

***

Пр. Діва Марія дає через свій празник Входу в храм красний примір особливо тим, яких Бог кличе, щоби покинули світ, а віддались Йому на службу в монастирськім життю. Так, як колись до маленької Марії, так нині не до одної молодої душі кличе Бог: "Востани, пріиди ближная моя.

О, коли чуєш такий голос в твоїм серцю, голос Бога, що взиває: "Покинь все, родину, маєтьки і іди служити мені, іди, посвятися монашому життю"... Коли чуєш такий поклик, іди за ним, це Бог кличе, Його воля свята. Іди сміло за приміром Марії.

О, щаслива душа, яка послушна цему голосови Божому іде і посвячуєся, щоби через ціле життя далеко від суєти світа цего, в уєдиненню монастиря служити Богови. "Коль возлюбленна селенія твоя Господи сил" (Псал. 53, 1), о як любі селитьби Твої, Господи! Як щасливі ті, що мешкають в Твоїх домах!

Нехай Пр. Діва Марія сама візьме такі душі в Свою ласкаву опіку, нехай їх заведе до тої служби, до якої їх Бог кличе, нехай дасть їм засмакувати подібного щастя, якого Вона зазнала через службу в Єрусалимськім храмі.

о. Ст. Бахталовский, Ч.С.І.

ЖНИВА Є ВЕЛИКІ...

Одного дня переходив Спаситель зі своїми учениками, здовж просторого, пшеничного поля. Була тоді пора жнив. Вид богатих, жовтавих колосів, наповняв серця учеників радістю і подивом. "Ви подивляєте красоту та богацтво цих жнив" сказав їм Відкупитель, "і слушно. Але подивіться... Я також маю свої жнива... Они ще просторіщі"... Його рамена отворились, мовби хотіли обняти цілий світ... "От Мої жнива!... Та женців мало!... Моліть отже Господа, щоби післав на своє поле робітників"...

Нині також мігби сказати Спаситель до кождого з нас: Дивись, як жнива є великі!"

Так дивімся на світ... Кілько ще міліонів поган, кілько тисячів єретиків та схизматиків! Подивімся за моря: як великі жнива ще чекають на Сході, в Росії і т.д. Але по що іти так далеко, розгляньмося довкруги нас, тут в Канаді або Злучених Державах. Наша численна молодь, чи не чекає вона на учителів?... Старці, хорі, сироти, численні они також, чи не оглядаються за душами повними любови і посвяти, котріби готові на всякі жертви, дбали про них, і опікувались ними? Наша людність все побільшаєся, чи добродійні діла немалиби ставати також численніщими, сильніщими?

От жнива!... Вони дуже великі!... Єслиби звання були численніщі, кілько добра зробилобся всюда!... Апостолів, женців, робітників до тих Господних жнив: от що нам треба; от чого нам бракує.

***

Що треба би робити?...

Спаситель сам відповість, так як Він зробив це своїм ученикам: "Просіть Господа, щоби післав робітників до своїх жнив."

Просити тут значить виблагати від Бога помножен-

ня священичих і монашних звань. Звання, це ласка, ту ласку можна випросити для себе або для других. Кожний католик мавби зробити собі обовязком молитися часто, а навіть що дня, щоби Господь зволив роздавати щедро ласки покликань серед нашого народу.

Сели цей обовязок є легким для всіх, він є ще легшим для наших християнських матерей. Вид так многих душ, котрі пропадають, повинен склонити їх до роздумовання! Бог дав вам, християнські матери, високу задачу: провадити життям ті маленькі єства, що Він Вам поручив; вироблювати ті невинні душі напятновані печаттю хрещення; отворити для них розуміння Божих річей.

Дитина буде то, чим ви її зробите. Чи є така матір, яка не хотілаб щастя своєї дитини, що через св. хрещення стала живим кивотом Бога, храмом Духа святого? Хрещення влило в ній зародки всіх чеснот. Ви, християнські матери, повинні заховати ті зародки та їх скріпляти. Один писатель назвав голос матери "устами і голосом Божими."

І дійсно, матері належить пильнувати перших кроків своєї дитини, учити її перших слів та вщипити в ню любов до молитви, ненависть до гріха, привязання до чеснот. От задача християнської матери!

***

Чи це все? — Так і ні!

Так, если задоволитесь тим, щоби зробити з дитини доброго християнина... Ні, если бажаєте для неї вищого ідеалу. Ви, матери, дивіться також, які жнива великі!... Дивіться, як мало робітників!... Коли учите Вашу дитину, вимовляти імена Ісуса і Марії, чому ви самі не просите Бога, щоби дав тій душі так чистій, ласку звання священичого або монашого?

Хто знає?... Божественний Учитель може почує вашу молитву та скорше чи пізніще дасть, о що просите.

Єслиби Ви хотіли, Ви моглиби, колись, дізнати радости тої матери, котра, говорячи до мене про своє щастя, сказала: "Так, Отче, буду мала свого священика!... О ту ласку я прошу вже від 15 літ."

Друга мати казала до мене: "Моя донька є монахи-

Укр. Новики Ч.С.І. зі своїми Настоятелями.

нею вже два роки. Яка она є щаслива!... І я також!... Це є ласка страшної слабости, котру я зносила терпеливо через цілий рік, і котру я жертвувала Богу для щастя моєї доньки!"...

Ті матери зрозуміли були невисказану красоту священичого і монашого стану, та силу, якою ділають на Боже Серце молитви і терпіння.

Єслиби Ви приняли звичай, щоби жертвувати свої діточки Преч. Діві при їх рожденню! Чи не так чинили матери многих святих? Чому не посвятити їх Серцю Христовому, передовсім в дню їх першого причастія? Єсли приходить Вам якесь досвідчення, якась слабість або Бог знає, яка прикрість — чому не зносити терпеливо, мужно ці проби, щоби одержати для одного з Ваших дітей цю ласку?

— Мій син місіонарем!! Моя донька монахинею!!! Що думаєте, Отче?!!

— Чому ні? Булиби це нові робітники так потрібні до жнив душ... Чи при такій думці не чуєте, що христіянське серце бесь з надзвичайного зворушення, невисказаного щастя? Твій син при престолі, жертвуючи Божого Агнця!... Донька твоя, благаюча Бога укритого в Пресв. Евхаристії!... Син твій з проповідальниці засіваючи слово Боже в душах!... Донька твоя учача многих дітей, як треба любити Бога!... Твій син в сповідальниці, зміняючи проклятого в праведника а може в святого!... Донька твоя, спасаюча тисячі душ своїми молитвами та умертвленнями!... Твій син, отвираючий небо конаючим!... Донька твоя, матерю хорих і сиріт!... О христіянська мати, що можеш видумати кращого для своїх дітей!... А кілько добра може зробитися через одного священика більше, одну монахиню більше!... Ми це будемо знали в небі!

***

Христіянські матери, будьте апостолами нових апостолів для Христа. Та, єсли колись син чи донька скаже Вам: "Мамцю, я б'хотів бути місіонарем... Мамо, я хочу бути сестрою," я Вас прошу, не задавлюйте цего бажання Вашої дитини, та не ставайте першими ворогами їх звання.

Кілько є матерей, що миляться що до щастя та шукають його там, де його нема! Щастя Вашої дитини є там, де Бог її кличе. Єсли Бог кличе Вашу дитину до

престола, до монастиря, зробіть охотно ту жертву, о котру Вас просить. Зробіть ще більше, майте священичу душу та передайте дітям своїм цю душу. Благословення сходить тоді до Вашої хати і на Вашу родину. Не забувайте, що дати Церкві євангельських робітників, виховати апостола, місіонаря, це те саме, щоб бути самим апостолом: Чи це не є велика потіха?... А жнива Господні є так великі!... Може межи Вами, любі читачі, є родичі, котрі не мають дітей або котрі мають діти, але Бог їм не дав ласки звання. Що зробити? Чи не будете мати свого місіонаря, своєї монахині? Ні, і Ви можете мати це щастя. Наш Місійний Союз св. Ізбавителя дає Вам спосіб, щоб виховати для Христа нового апостола. Пішліть до него свою жертву, а ми приймемо якогось хлопця-сироту до місійної школи та він буде вашим місіонарем.

Спішіться, бо: жнива великі а робітників мало.

Всякі листи і посилки шліть на адресу:

MISYJNYJ SOJUZ SW. IZBAWYTELA,
BOX 299 - - - - YORKTON, SASK.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ?

Церковна література збогатилась новою, прекрасною книжкою. Написав її оден монах нашого чина, вже славний многими своїми духовними творами.

Тою книжкою є:

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

Чи хочете знати, що то є любити Бога?

Читайте цю книжку.

Ціна: 40 центів. Замовляйте у нас.

КРЕСТ В ЛІМПІЯС.

Лімпіяс, це маленьке село, положене не далеко від міста Сентандер, на північнім березі Іспанії.

Його церков посідає чудотворний крест, різблений в дереві: терпяча голова Спасителя несе терневий вінець, очи суть отворені і дивляться в гору, голова є троха відкинена назад та легко похилена на ліво.

Це є крест відвиджуваний і почитаний через множество вірних зі всіх частий світа.

Причиною тих посіщень є це, що многі свідки бачили, як рухались очи, отвирались і замикались уста, та як кроплі живо-червоної крови котились по лиці та сливали в волосє і в бороду. Що безчисленні очивидці, з котрих богато було людьми високої науки і зразу невірні, мали потіху бачити це явище, це є фактом, про котрий неможна сумніватись.

В Европі богато пишесь по часописах про ті дива в Лімпіяс та по містах і селах декотрі вчені люди, що там були, дають про цей предмет відчити зі світляними образами.

Часопись, з котрої ми черпаємо ці відомости, подає тьму фактів стверджених особами знаними зі щирости та знання. Через брак місця ми вибрали з тих фактів три, щоби наші читачі могли добре зрозуміти ті надзвичайні події, що відбуваються в Лімпіяс.

***

Якась пані пише до свого брата монаха, що коли ввійшла до церкви, бачила очи Розпятого замкнені (хоч на кресті Розпятий маєс отворені). На лиці бачила кроплі живої крови, котрі сплили поза ухо. Цю появу житя бачила она три рази. Але через майже цілий день вона виділа, як уста отвирались і замикались, і як лице аж до грудий і до рук рухалось, так якби образ став живим. Крім неї бачило це ще богато осіб.

"Хоч я була певною того, щом виділа," додає та пані,

"однак, щоби скріпити моє переконання і щоби успокоїти свою совість, я пішла на другий бік церкви. Але відтам я виділа те саме. Если би я сказала, щом бачила Господа без терневого вінця і окруженого якбн хмарами, чи ви вірилиби це? Однак я готова дати своє життя, що це правда присяглаб на це на евангеліє. Всьо, що я тут кажу, є правдою. В тій хвилі я вже не бачила Ісуса терпячого, ціла Його особа була милою і радісною... часом я дивилася на крест та нічого не бачила, але тої суботи, я оглядала Його та виділа то, що тепер пишу."

***

Друге свідоцтво походить від лікаря Максиміляна Орте. Прибув він до Лімпіяс в товаристві кількох приятелів. Приглядаючись анатомічним дрібностям креста, став лікар на середині церкви, віддалений від креста около вісім метрів. Він описує, як бачив кроплю червоної крови, що понлила з правого ока і покотилась по лиці аж до волося, що спадає поза ухо.

"Кров," каже він, "поволі зникла і лице стало цілком ясне. Я є католиком, але ніяк фанатиком," говорить він. "Явище це мене змішало, бо мені видалось, що я став жертвою хоробливої уяви. Обернувся отже я та зібрав свої гадки в надії, що вже нічого надзвичайного не зобачу. Противно! Кров дальше появлялась. Порівнав я тоді кров рани лівої руки з кровю рани на боці. Порівнання показало мені, що кров бічної рани була темно намальована; кров на руці була червона та мала в собі життя."

Лікар хотів ще переконатись, чи це диво не є ділом якогось червоного світла. Дивився отже уважно на чоло і тоді, по якімсь часі, побачив, що волося стало блищати від вохкого поту, потім побачив тінь та знову живу кров, котра губилась у волосю. Ще не досить переконаний, лікар пішов до бічної каплиці, але відтам явище показалось йому цілком однаковим, так що в присутности всіх вірних там зібраних голосно закликав: "нема вже сумніву; вправді то є кров."

**
*

Третє свідоцтво, котре, так як і два попередні, було оголошене в іспанських часописах на початку серпня р. 1919, є свідоцтвом іншого лікаря, доктора Ґуттерез. Проповідник був скінчив науку а часть людий стала виходити через двері захристії на ліво від креста. Нараз межи людьми около лікаря Ґуттереза піднісся крик. Кажуть вони, що очи Розпятого обернулись до виходячих вірних. Лікар пізнав виразно зміну в очах Розпятого, потім бачив, як очи споглядали на церков і знову піднеслись в гору. По якімсь часі, стали виходити інші люди та бачили те саме; це повторилось богато разів. Ті люди, що це бачили, пішли всі до захристії, щоб підписатись яко свідки чуда.

Але лікар Ґуттерез вернув до церкви і там клякнув на степенях престолу. Він бачив в тій хвилі цілий ряд надзвичайних змін, що появлялись на лиці Розпятого. Він твердить, що спізнав всі признаки смертельного конання. Я був зворушений як ніколи, каже він, при смерти чоловіка. Навіть на початку моїх наук, коли я побачив перший труп, який я мав різати, не відчув я такого сильного вражіння.

**
*

До тих свідоцтв додамо хіба це, що богато тих, що їдуть до Лімпіяс, нічого не бачуть. Навіть парох того села ніколи нічого не видів. Всьо, що він може твердити, то це, що невисказане число людий відвиджує що року образ Розпятого Ісуса і сповідаєсь та причащаєсь в цій церкві.

Н. М. Декан, Ч. С. І.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ. (Дальше).

V.

ТАЄМНИЧА НЕВІСТА.

Вечеріло. Адам і Ева почули голос, що гомонів по раю, і в обаві, що то може їх суддя, бігли скритися в гущавину. Дійсно був то голос Божий, голос страшний, що взивав виновників перед себе.

— Адаме, де ти? кликав Господь і кожде слово, повторюване гомоном відбивалось в їх душах немов громові удари.

— Господи, відповів нещасний, я чув Твій голос в раю і боявся стати перед Тобою нагий, який я є: тому-то я сховався.

— І хто-ж то научив тебе встидатися себе самого, як не овоч дерева, з котрого Я не казав тобі їсти?

Адам не завагався скинути трусливо вину на свою жену.

— Жена, котру Ти мені дав за товаришку, сказав, подала мені заказаний овоч і я їв.

— Чому ти так зробила? сказав Господь звертаючися до Еви.

— Ця собі толкується: Змій мене ошукав: я їла овоч на його слово.

Від одного виновника до другого Бог дійшов до властивого творця зла, до клятого Люцифера, котрого мусів трунути з неба. Вже тішився своєю побідою бунтівник. Очевидно, що Бог проклине обоє виновників, як проклявзбунтованих ангелів і труне їх разом з ними в пекло. Його справедливість домагалась задоситьучинення відповідаючого обиді; а впрочім, чи не сказав Бог, що непослух буде укараний смертю? Лукавий не знав ще всіх жерел любови, котрими розпоряджає нескінчена доброта.

В тій самій хвилі, коли чоловік в раю на земли довершував злочин непослуху, три Особи Божі радили в небі над покутою і поправою. Ні чоловік на землі, ні ангел в небі не могли задоситьучинити своїми заслугами за зневагу заподіяну Божій величи. Один Бог був доволі великим, щоби сплатити довг Адама, визволити його від вічної смерти і знівечити оттак пляни Люцифера. Спонуканий своєю любовю до чоловіка і ревністю о славу свого Вітця, Син Божий не завагався перед цим ділом. Він зійде на землю, стане чоловіком, умре за виновників і кров свою дасть на їх викуп. Бог приняв Його жертву. Справедливість і Милосердя могли обнятись в лоні Божества.

Диявол не знав о цьому таїнстві; і яким не було його розчарования, коли почув з уст Божих це торжественне пророцтво: "Тому, що ти викликав цей гріх, будеш проклятим серед усіх звірят. Будеш повзати в порохах і їсти землю по всі дні твого життя." Після цього прокляття, що впало на сатану і змія, котрий служив йому знарядом, Господь відкрив йому таїнство відкуплення чоловіка, і як невіста з потомства тої, котру обманув, побідить його і всіх його приклонників. "Положу ворожнечу між тобою і женою, між твоїм і її родом. Ти будеш старатися вжалити сї пяту, но вона зітре твою голову."

В далеких віках зобачив сатана немов у видінню Непорочну; рикаючи скажено пірнув він в пекло і заприсяг

вічну ненависть цій невісті і синови, котрого породить.

Адам і Ева остались сами перед своїм суддю, упокорені ізза своєї провини, но вже не безнадійні. Бог об-явив їм тайну своєї любови, обіцяв їм торжественно Спасителя і наказав їм, щоби передати свому потомству віру і заповіди, котрі запевнилиб їм спасення вертаючи їм всі привілеї, котрих позбавив їх гріх. Однак хоч і дарував їм вічну кару, його справедливість вимагала, щоби покутували на землі. Він звернувся отже до жени і висказав кару для неї як жінки і матери: "Помножу твої діти, сказав до неї, але й твої муки. Родити меш серед трівоги і сліз, жити меш під властю твого чоловіка, котрий буде від тепер панувати над тобою."

Адама не пощаджено: "Тому що ти послухав голосу своєї жінки, сказав до нього Бог, і їв з заказаного овочу, земля буде проклята в наслідок твого гріха, і не дасть тобі поживи, як лиш завдяки праці цілого твого життя. Вона родити буде терня і бодяки і ти будеш мусів живитись пільною травою. Так їсти меш свій хліб в поті чола аж поки не вернеш в землю, з котрої тебе взято, бо ти є порох і в порох обернешся."

Тоді доперва прийшла розвязка цієї страшної траґедії. Бог дав обом покутникам скіряну одіж, щоби їх покрила і хоронила проти люті повітря. Опісля бачучи їх так позбавлених своєї слави, подібнійших до звірят чим до людий, сказав до них ці іронічні слова: "Тож видиш, як ти подібний до нас тепер, коли знаєш добро і зло!" На ці слова, котрі пригадували йому його смішну гордість, Адам спустив голову. "А тепер, дав Господь, щоби вам не прийшла покуса братися до дерева життя і їсти його овоч, щоби уникнути смерти, йдіть проч з цього місця розкошів." І прогнав їх з Едена.

Завстиджені і немов знівечені обоє засуджені пішли дорогою вигнання і на приказ Божий херувим узброєний пламенним мечем став на дорозі, що вела до дерева життя. Та, щоби потішити свою товаришку, А-

дам дав їй ім'я Еви, **матери живих,** Вона передасть своїм синам життя дочасне а Тая, що мала направити ей провину роздавленням змія, подасть їм через свого Сина життя не минаюче. Оттак з доброти Божої тепла надія осолоджувала терпіння вигнанників.

о. Йос. Вала, Ч.С.І.

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

Оден більше... не шкодить! Від недавного часу Папство має одного ворога більше, а то між Жидами в Анґлії. Їх воєнний клич є: "Борба проти Папи!" Ті жиди з'орґанізувалися і утворять... 260 або 375 анґлійських сект! А тих сект вже є тілько, що ніхто і числа не знає.

Одна точка їх віри є, що анґлійські племена походять з племен жидівських. Ми знали, що Анґлійці мають богато "прикмет" жидівських в своїм характері, але що зовсім жидівської народности, того ми ещe не знали!

Нехай ті Жиди знають, що їх царство впало, а сила Папства з дня на день зростає. Напади сотнього або тісячнього ворога більше не зроблять Папству нічого, крім того, що додають йому більше сил і ліпше його приготують до остатної борби і... побіди.

Злих книжок не читай. Не оден католик, котрий має лише слабого духа христіянського, думає, що вільно читати плюгаві книжки і не добрі часописи та що Церков католицька, котра вчить, що писати і читати такі книжки есть ґріхом, є проти поступу і просьвіти.

От, що сталося у Франції минувшого місяця. А кождий знає, що в Франції уряд не має великої приязни до Католицької Церкви.

Славний письменник Віктор Марґеріт є виключений з товариства "лицарів чести" за то, що написав плюгаву книжку. Це товариство есть урядове. До него принимає уряд краю ріжних людий, що дали доказ любови до вітчини, або заслужили собі на славу якимсь чесним ділом. Цей письменник мав найвисшу ранґу в товаристві, а длятого, що і французькі безбожники встидаються його книжки, найвища комісія, що рядить товариством, виключила його з числа своїх членів.

Рівночасно властю цивільною заборонено продаж тої книжки на желізничих двірцях і в книгарнях під рядовою управою.

Те право, що Франція має для своїх горожан, має Церков Католицька для своїх дітий. Злих книжок і ґазет не читайте!

НАШІ МІСІЇ

В серпню знову наші Собрання були заняті реколєкціями. Скажемо тут кілька слів про найважніші.

Задля браку місця, годі було помістити скорше.

Ст. Адольф, Ман. Це село лежаче на побережу червоної ріки, 16 миль від Вінніпеґу. Є там много Французів та і не мало наших. Хоть Українці не мають там свого греко-католицького священика, вони однак не опущені, бо Всеч. о. Ґаньон, парох, уміють знаменито по нашому та щирим серцем бажають добра нашого народу. Є в тім селі гарна католицька школа, в котрій вчать Сестри Чесного Хреста; наші діти ходять також до тої школи. Мило є чути, як тота дітвора говорить без труду по анґлійськи, по французьки та по українському. Пр. о. Декан через 8 днів, від 13-ого до 21-ого серпня, давали Сестрам реколєкційні науки. Було їх 30, бо були приїхали монахині цего чина з ріжних заведень, що мають в Манітобі. По реколєкціях кожда Сестра, покріплена на душі, поїхала назад до своєї школи, щоби з новою ревністю працювати для добра католицької дітвори.

Сомерсет, Ман. Добре знаний є в тих околицях Впр. о. Боский та радо нарід спішить слухати їх слів. А хоть вже часто Впр. отець там проповідали, все знаходять нові слова, щоби нарід заохотити до більшої любови до Бога. Цего разу наповнили святиню діти, щоби під проводом місіонаря приготовитись до першого святого причастя. Не скоро вони забудуть

на цей тиждень, в котрім Впр. о. Боский ріжними науками виясняли їм їх щастя та милосердія Божого Гостя, якого мали прияти. Перше святе причастя так приготовлене лишиться в памяти дитини на все.

Йорктон, Саск. Скінчились для ювеністів вакації. Зі всіх сторін, навіть зі Злучених Держав, приїхали давні та свіжі молодці, що під проводом наших собратів приготовляються до місіонарського життя. Другого серпня, місійна школа гомоніла знову від окликів щасливої нашої молоді, але по кількох днях нове мовчання та гробова тишина. Ювеністи знають свої реколекції, повторяє кожний Собрат. Цего року, провідником цих духовних вправ був Впр. о. Йос. Бала, ігумен нашого монастиря в Айтуні. Через три дні Впр. провідник, розважаннями та конференціями, толкував студентам красоту їхнього звання та, пояснив їм, як мають жити, щоб стати гідними робітниками для Христа і Його Церкви. Заохочені тими батьківськими словами Впр. о. Ігумена, ювеністи віддались цілим серцем своїм наукам та зі свіжим запалом взялись до своїх книжок.

Комарно, Ман. Вже від давна бажали наші Настоятелі перенести до Йорктону собратів, котрі на просьбу Високопреосвященного Кир Никити Будки, працювали в цім місійнім округі. Причиною цего були: брак місіонарів та потреба більших сил в Йорктоні. 11-ого серпня, Епископський ординаріят позволив собратям опустити тоті околиці і слідуючими словами дав знати мешканцям округа Комарна про це рішення:

"Отсим подається до відома Українців греко-католиків в Комарно, Ман., і околиці, що з нинішним днем Впр. Отці Редемптористи полишили ту околицю і перенеслися до Йорктону. Всі парохії в згаданім округі місійнім зволять від тепер в справах парохіяльних зголошуватись до Епископської Канцелярії. Впр. ОО. Редемптористам, що у згаданій околиці через кілька літ працювали ревно і з посвяченням, висказується признання."

Комаренські люди в великім числі приходили дякувати Отцям за їх працю та доброту та з слезами в очах желали місіонарям всяких успіхів на новім полю праці. Користаємо з нагоди, щоб їм ще раз зложити найсердечнішу подяку за прихильність і добре серце для наших собратів підчас їх побуту в згаданім дістрікті.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

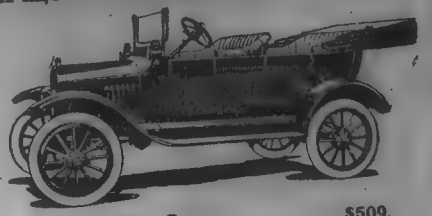

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.
YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

WALTER B. O'REGAN B.A.

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

В КНИГАРНІ ГОЛОСУ ІЗБАВИТЕЛЯ

в Йорктоні

можна одержати слідуючі книжки:

Основні правді
О житті і смерти
Фільотея
Фабіоля
Життя св. Йосафата
Читання святочні
Християнська невіста
Польні лелії
Поученя і поради для молодих і старих
Св. Йосиф в життю Христа і в життю Церкви
Богородице Діво
Небесний вінець
Борба духовна
Найбільша окраса християнських дів
О св. причастю
Молитва яко могуче средство до спасення душі
Голос Ісуса
Правда і обман
Найкраща потіха в годині смерти
Як молитись на вервиці
Всьо переминає
Короткі розваги над станом своєї душі
Голгофта
Набоженьство до св. Арх. Михаїла
Церковний співанник (без нот)
Церковний співанник (Найновіще й поширене виданя з нотами)
Коляди
Від школи до касарні
Катехізм
Життя сестри Тереси
Мартин Лютер
Історія Біблійна старого і нового завіта
Сповідь

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
BOX 299
YORKTON, SASK.

Рік 2. - 1 СІЧЕНЬ 1924 - Ч. 1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1) Лист Преосвященного Кир Никити Будки. — 2) Різдвяний привіт нашим Читачам. — 3) Різдво Христове. — 4) Свят-Вечір. — 5) В своїх духовних потребах, удавайтесь до Матери Неустаючої Помочи. — 6) Загальні новинки із світа і церкви. — 7) Наші місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник

видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя

в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission

Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

СІЧЕНЬ.

1	В	Боніфатія муч.
2	С	Предпр. Рожд. Хр.
3	Ч	Юліянни м. ч.
4	П	Анастазії влмч. (Царскі часи.
5	С	10 муч. в Криті.
6	Н	**Навечеріє Різдва. Н. перед. Рожд. Гл. 7. Єв. воск. 10.**
7	П	**Різдво Христове. Повечеріє вел. зі Всеноч. Сл. Б. Вас. В.**
8	В	**Собор М. Б. і св Йосифа.**
9	С	**Первомч. Стефана.**
10	Ч	Муч. в Нікомид. спал.
11	П	14.000 дітий уб. в Виф.
12	С	Анізії мч. і Зотика преп.
13	Н	**Нед. по Рожд. і перед Просв. Гл. 8. Єв. воск. 11.**
14	П	**Січень. Обрізанє І. Хр. і Василія В. Сл. Б. св. Вас. В.**
15	В	Сильвестра. Пред. Бого.
16	С	Малахії прор.
17	Ч	Собор 70 ап.
18	П	**Навечеріє Богоявл. Піст. Цар. часи. С. Б. Вас. В. з Вечірн.**
19	С	**Богоявленє Г. Н. І. Хр. Повечеріє в. зі Всен. С. Б. Йоана.**
20	Н	**Неділя по Просвіченю. Гл. 1. Єв. воск. 1.**
21	П	Пр. Георгія, Еміліяна
22	В	Мч. Полієвкта.
23	С	Пр. Григорія.
24	Ч	† Преп. Теодозія.
25	П	Мч. Татіяни.
26	С	Мч. Єрмила.
27	Н	**† Неділя 30 по Сош. Пр. ОО. в Синаю. Гл. 2. Єв. воск. 2.**
28	П	Пр. Павла і Йоана.
29	В	Пок. оковам св. ап. Пет.
30	С	† Пр. Антонія Вел.
31	Ч	Атаназія і Кирила.

Пости: 1) 2. і 4. січня. 2) В Навечеріє Різдва, дня 6. січня. 3) В Навечеріє Богоявлення, дня 18. січня. 4) Від Богоявл. с. є, від 19. січня що пятниці. **Загальниці:** Від Різдва до Богоявл., кромі Щедрого Вечера, бо в сей день Церков приписує піст.

Печатано за дозволом духовної власти.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК

ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. Лист за Січень Ч. 1. 1924.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

З Різдвом Христовим та Новим Роком желаємо всім нашим читачам і приятелям всього добра а передовсім благодати у Божественного Ізбавителя та заступництва у Єго Пресвятої Матери Неустаючої Помочі.

Христос раждається! Славім Єго!

Лист Преосвященного Епископа Кир Никита.

Епископська Канцелярія
511 Домініон Ст.
Вінніпег, Ман.

до Хвальної Редакції
Голосу Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

Мир в Господі і Архієрейське благословення.

Відсутність моя і тяжкі обовязки не дали мені дотепер спроможности написати до Вас і Читачів "Голосу Ізбавителя" того, що я вже з появою першого числа повинен був написати. Прошу мене звинити за це, що доперва тепер до Вас відзиваюся.

Надходячі свята Рождества нашого Ізбавителя, що Його Голос передавали нещасній людскости два тисячі літ тому назад Ангели словами: "Слава во вишних Богу, а на земли мир людям доброї волі," най буде і моїм голосом до Вас, Дорогі Отці, що коло того видавництва трудитеся, та до Вас всіх Дорогих Читачів в Канаді і Америці, що "Голос Ізбавителя" читаєте.

Не що инше, а слава Божа і мир людям доброї волі є програмою Вашого "Голосу Ізбавителя." Дай Вам наймиліще Дитятко Ісус цю програму щасливо виконувати і розносити "Голос Ізбавителя" до тисячів любимців Ісуса і миротворців між людьми. Во нема нині иншого і ліпшого средства на потрясення воєнне в Европі і на наші неспокійні

Їх Преосвященьство Кир Никита.

часи, як цей заповіт програми Ісуса виголошений Ангелами при Його народженню в Вифлеємі. Не війна, не ліги народів, не ненависть і зависть, не технічний поступ ані гроші зроблять людськість щасливою і принесуть мир, але віддання Богу, що Йому від нас належиться і добра воля у людий. То і лише то дасть той мир, за яким так всі на світі гонять, а так рідко осягають. Це все пригадувати і поширювати є цілию "Голосу Ізбавителя," а ті, що того "Голосу" послухають, певно не будуть його лише для себе тримати, а стануть його ширити, де лише буде можна, стануть апостолами царства Божого на земли. Буде мир, як Христос буде панувати, буде всім добре, як Його заповіди і Його справедливість та любов стане підставою нашого всіх життя.

Дорогі Отці Редактори і Дорогі Читачі "Голосу Ізбавителя!" З надходячим Рождеством Христовим прийміть від мене сердечні желання всього добра і мира душам Вашим, здоровля і сил до сповнення Вашого післанництва ту на земли на славу Божу і добрий вплив між людьми; най у Вас пародиться Спаситель і остане з Вами на віки з уподобанням, най благословить нас Дитятко Вифлеємське до згоди і єдности, до з'єдинення розбитих і розкинених наших Братів, до волі на рідній землі.

Най благословить Вас Дитятко Боже.

† Никита Епп.

Вінніпег, Ман. 7. грудня, 1923.

Різдвяний привіт нашим Читачам.

Десять місяців минає, від коли "Голос Ізбавителя" вперве заговорив до українського народа Канади й Америки. Нарід лиш почув його та вже й зрозумів. Сьогодня, Богу дякувати, "Голос Ізбавителя" є що-місячним милим і з тугою ожиданим гостем в сотках наших родин...

Це посланець Божий, що що-місяця прибуває до вас і продовжає місійну роботу наших отців місіонарів. Він має плекати то зерно правди, котре ОО. місіонарі вщіпили в ваших серцях в часі св. місії, щоби воно глубоко вкорінилося, росло, та приносило обильні овочі спасення.

Може і ви, дорогі читачі, радіби стати місіонарями — а постолами? І ви можете ними стати!

Бути апостолом — значить працювати над ширенням царства Божого на землі, працювати, щоби люди ліпше знали Бога, щоби більше Його любити. Тим самим ви причиняєтеся до дочасного і вічного щастя свого ближнього.

ЯК ВАМ СТАТИ АПОСТОЛАМИ? Постарайтесь о те, щоби ваші знакомі читали "Голос Ізбавителя." Кожний з нас

може придбати одного свіжого передплатника на 1924. рік. До того не треба великого труду, треба лише щирої любови Бога і ближнього — і сї хиба не брак в кождого читача "Голосу Ізбавителя."

Різдвяні свята надходять — ви будете складати свої жертви божественному Дитяти-Ізбавителеви в вертепі. Принесіть Йому в жертві цей невеликий труд, поможіть Йому через "Голос Ізбавителя" спасати людські душі. Він певно надгородить вас за те....

Зі свого боку ми жилаємо вам веселих та щасливих свят Рождества Христового та обильних ласк Божих з Новим Роком.

Йорктон, 15. грудня 1923.

о. А. Делярий.
Візитатор монахів св.Ізбавителя.

ОДЕН СВЯЩЕНИК БІЛЬШЕ!

ОДЕН СВЯЩЕНИК БІЛЬШЕ, то значить одна Служба Божа більше що дня через 20 літ, 30 літ, 40 літ.

Та нагадайте собі, що Служба Божа є спасенням світа!

Всі наші добрі діла і наші найліпші молитви зібрані разом не мають вартости одної Служби Божої; бо в Службі Божій, то Бог котрий сам молиться за нас.

Одна Служба Божа більше щоденно, через 20, 30, 40 літ, який то скарб!

О, яке неоціненне жерело добродійств і ласк може дати світови той, хто постарається о ОДНОГО СВЯЩЕНИКА БІЛЬШЕ.

Допоможіть нам до цего і шліть жертви на:

MISYJNYJ SOJUZ SW. IZBAWYTELA,
BOX 299 YORKTON, SASK.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ.

З ТОГО часу минає вже 1923. рік...

Двоє подорожних направлялося з Єрусалима в маленьке місточко, що лежало на Юдейських горах...

Вони були дуже втомлені. І не дивно! Вже кілька днів були в дорозі. Один з тих подорожних був тесля Йосиф, а другий — обручниця його, по імени Марія.

Ішли вони аж з Назарета Галилейського...

Щож спонукало їх до такої далекої й утяжливої подорожі? — Ото, в ті часи Юдея підчинялася Римлянам, котрими управляв цісар Август. Той цісар видав наказ по всіх містах і селах свойого царства, щоби зробити перепись населення, — то значить, щоби точно списати всіх горожан держави: як мущин, так і женщин. Роблено то в тій цілі, щоби лекше можна було завести порядок при збиранню податків. Наказ той не помінув також і Назарета, та приніс чимало турбот мирному населенню.

В Юдеї був звичай йти на перепись не в тім місті,

чи селі, де хто жив, але в тім, звідкіля походив рід тої, чи иншої сімї. І Римляни позволили Юдеям поступити по їхнім прадідівським звичаям.

Годі собі навіть уявити, як то заметушилось населення, коли обявлено перепись!... В Юдеї загуділо, як в улію... Всі шляхи відразу наповнилися людьми... Гостинниці й заїздні доми прямо-таки не могли помістити подорожніх... Річ ясна, — відразу почувся недостаток у конях, ослах, возах...

Многі були змушені мандрувати пішком... Особливо бідні...

Пішли й Йосиф з Марією. Вони направились до Вифлеєма, звідки походив їх рід, — рід царя Давида.

Поминувши Єрусалим, Йосиф і Марія пішли бодріше, веселіше. Вони знали, що пройдуть ще невеличкий кусень дороги і на кінець досягнуть цілі своєї подорожі. Вони побачуть Вифлеєм на узгірю Юдеї.

Передусім Марія бажала чим скоріше дійти до цілі. Вона дуже втомилася. Нарешті, під вечер, вони піднялися на гори. Ще кілька вулиць і вони прийдуть до гостинниці. В Юдеї много було гостинниць понад шляхами.

Але яке розчарування! В гостинниці було переповнено... Про нічліг там і думати було годі. Народу, як зерен у маківці!... Якби в них у Вифлеємі були кревняки, свояки, чи хоть знакомі, то хоч як-небудь приютилиби. Але вони були чужими в місточку.

Куди діватись? Біда — тай годі!...

Инші настоювалиби на господаря гостинниці, щоби таки найшов для них місце... Може навіть піднялиби сварку, або хотяй виразилиби своє невдоволення. Але Йосиф і Марія всьо то знесли тихо, покірно, радісно!... Вони знали, що така воля Божа! Вони були свято переконані, що нічого на світі не случається без волі Того, котрий управляє всьою вселенною!...

Але таки треба було десь пошукати місця на нічліг...

Довго-довго вони ходили, шукали відповідного місця. Залишалось лишень одне: переночувати під голим небом!...

Шукаючи так відповідного, т. є. хочби трохи захистного від вітру місця, вони подибали на полі стайню... Було то місце, з усіх сторін огорожене... Там держали пастухи вівці, щоби ніччю не розходилися по полях...

Йосиф і Марія зраділи. Вони подякували Богові, що хоч на сіні та на соломі зможуть переночувати. Вони з цілої душі дякували Всевишньому за той убогий нічліг. Вони знали, були свято переконані, що така Його свята воля!...

І вони не помилялися! Бог того справді хотів!...

В ту пропамятну ніч мав народитися Спаситель світа! Те велике чудо, найбільше зі всіх чудес, мало сопершитися в убогій стайні!... Посеред таких обставин мав прийти на нашу бідну землю Син Божий — в людському тілі — в виді маленького Дитятка!...

Жиди від давна вичікували вже свойого Мессію... Вони думали, що він прийде могучий і сильний... Буде хоробрим побідником над Римлянами... Освободить їх з ярма і надасть їм політичну владу над цілим світом!... Вони вичікували щось в роді Александра Македонського!... Але ніколи вони не припускали, що Він уродить в убогій сім'ї теслі-зарібника... В маленькім, бідним місточку, і то ще в стайні, між скотом... Жиди носилися з думкою, що Він уродиться в Римі, або в святім місті Єрусалимі... Не в родині бідного ремісника, але в родині богатих і могучих шляхтичів... В найгарніщій, найвеличавіщій палаті... Ліжком буде його величава колиска, украшена золотом і дорогими тканинами... Но ніколи не прийшлоби їм в голову, що Він уродиться в убогому вертепі і лежати ме в яслах, — вповитий в убогі пелени!...

***

Чудова груднева ніч... На небі миготять — сяють

тисячі звізд... Як тихо кругом!... Який спокій, який мир царить над тими полями!... В нас грудневі ночи бувають дуже зимні. Але в Святій Землі в грудні так приятно, що стада можуть ночувати під голим небом!... Так було і в ту пропамятну ніч... При стадах сиділи пастухи і стерегли їх...

Щож вони робили цілими довгими ночами? — Понайбільше вони гляділи на звізди та слідили за їх ходом по небі. Також проводили час на балачках... Пастухи Вифлеєма були люди прості й побожні. Дуже часто вони говорили о тім, про що говорили тоді всі Жиди... А саме — про прихід Мессії!... Вони добре знали, що Він повинен народитися в їх маленькому місточку. Вони вірили в то, бо то предсказали пророки!... Пастухи не-раз, зітхаючи важко, говорили: "Коби ми ще діждалися тої блаженної хвилі!... Коби ми хоч побачили Його!".. Вони на певно могли так говорити, бо по цілій Юдеї рознеслися слухи, що має прийти Мессія на землю і спасти Ізраіля!...

Коли одні пастухи були так заняті побожними розмовами, другі розважаннями про грядучого Мессію, а инші знова пильно слідили за звіздами — їх осіяло ясне світло з неба!...

Перед їх переляканими очима показався Ангел Господень...

В мить зірвалися вони зі своїх місць і перелякані хотіли тікати геть... Але Ангел сказав їм: "Не бійтеся! Я приношу вам велику радість, котра буде для всіх людий; нині народився в Вифлеємі, місті Давидовім Спаситель світа, котрий є Христос Господь!"

Заледви Ангел докінчив ті слова, як пастухи стали свідками найгарнішого і найвеличавішого видовища, яке взагалі коли-небудь могло побачити око смертельної людини!...

Безчисленна кількість Ангелів злетіла з неба... Безконечне число світлих ангельських полків уносились над вертепом... Ціла окружність разом з небосклоном

сіяла небесним сяйвом... Ангели величали Бога, співаючи: "Слава во вишних Богові, і на землі мир людям доброї волі!"...

Зі страхом і радістю вторували Ангелам пастухи... Но скоро ті голоси змовкли. Ангели полинули до не-

бес — і скрились у свою вічну батьківщину. Сіяюче світло померкло... Пастухи бачили тільки стада, що спали недалеко біля них... А звізди сіяли з гори... Кланялись Новонародженому...

Небесні полки Ангелів перші звеличали Царя Слави, Сина Божого. Вони провожали Його з небесних палат, де Він був від віків, — аж на землю, куди Він прийшов, щоби спасти людство!...

У Своїй відвічній величі, Він бачив нашу землю... Бачив її — та много-грішне людство на ній... Бачив, як всьо тут ходить пляхом гріха й смерти... Бачив, як люди бунтувалися проти свойого Творця... Як вони терпіли від поганих наслідків гріха... Чув плачі покривджених, стони і плач сумуючих... Знав, що наколи людство не навернеться до Бога, наколи ще дальше жити ме в тіни смертній і не перестане покланятися ложним ідолам — божкам, — то воно певно погибне!... Тоді Пресвяте Серце Його ворушилось невимовним співчуттям, милосердям і любовю!... Він сказав Сам до Себе: "Ні, так дальше бути не може!... Люди не повинні на віки погибати!... Я хочу їх спасти!... Хочу їм дати правдиве, вічне життя... Хочу пожертвувати Собою за них... Я хочу покинути царство слави зі всіми його пречудшими Ангелами!... Я не желаю без людий користуватися блаженством, яке Я маю в Мойого Вітця!... Я хочу зійти до пороху, сотвореного Моєю рукою... На час Я хочу оставити Мою всемогучість, Мою всевідучість, Моє блаженство, Мою славу!... Я хочу жити посеред людей, як звичайний чоловік... Хочу терпіти з ними, хочу вмерти за них!... Хочу їм дати примір, — хочу їх спасти!"...

І Він додержав Свойого слова!... Прийшов на землю!... Прийшов тоді, коли настав час, коли наступила мінута, яку Він Сам Собі вибрав, щоби принести ту велику жертву... Коли людство втратило всяку рівновагу й находилося на самім краю вічної пропасти... Коли воно прийшло вже до переконання, що своїми власними

силами не зможе спастися!... Тоді-то з далекого Сходу засвітила цілому людству та чудна звізда, яку бачили три мудрці...

Тоді явились безчисленні полки пастухам і славили Його своїми ангельськими хорами: "Слава во вишних Богові і на землі мир людям доброї волі!"... Тоді Син Божий став малим Дитятком, вповитим в убогі пелени і положеним в яслах!... Тоді Він явно став Царем бідних і покривджених!...

Пастухи поспішили до вертепу... Вони знали, що там знайдуть Диття!... Так сповістив їм Ангел... Знали, що найдуть Його в яслах...

— "Але чому в яслах?... Чому в Нього така іменно колиска?... Хибаж Він так бідний?... І в якійже сім'ї міг Він родитися?" — з такими питаннями на серці спішили побожні пастухи вперед...

Незабаром поля остались ген-ген поза ними... Вони бігли ніляхом, що вів у місточко... Ранок ще не наближався... Хтож укаже їм дім, де Він родився?... Один одніський вогонько світив у нічній темноті... Він виходив зі стайні... Невжеж тут?... Вони спішать... Входять до середини... І дійсно!... Находять Дитятко, вповите пеленами і лежаче в яслах!... Біля Нього Йосиф і Марія ... З набожністю підходять до яслів... Підходять повільним кроком — зі страхом... Приклоняють коліна... Тихесенько, зі зложеними як до молитви руками і зі слезами зворушення й радости — так глядять вони на мале, спяче Диття... Глядять на надію Ізраіля, на потіху й спасення погибаючого світа!...

Йосиф і Марія з подивом гляділи на пастухів і щтали себе: "Звідкіля ті люди взнали про ту чудесну подію?"...

Пастухи оповідають їм... Оповідають, що вони чули і бачили на полях... Що сказали їм Ангели про Диття...

Ранесенько, як тільки зійшло сонце, Вифлеєм ожився!... Пастухи про ту радісну новину оповідали всім-

всім!... Люди по вулицях збирались товпами... Одні другим оповідали... Накінець всі спішили, щоби віддати поклін Новонародженому в яслах...

Одні вірили словам пастухів... Бо ті пастухи, були то люди побожні — чесні... Вони завсігди говорили правду! І в прочім не було навіть причини підозрівати їх о лож...

Але богато думало, що пастухи помиляються... Деякі старались навіть других переконати, що пастухам то приснилося... Що ніби-то сон їхній здійснився... Але Ангелів ніби-то в дійсности не було... Многі говорили між собою: "Хибаж небесні воїни об'являться простим, бідним пастухам?... Тим упослідженим, забутим, темним людям?... Або, хибаж те Дитя, що народилося в убогих яслах, — хибаж Воно може бути Мессією?... Наколиби Воно було справді Мессією, то Воно не народилобися в такому вбожестві й понижені!"...

І многі-многі відразу виразили недовіря Новонародженому Мессії!..

Він прийшов до своїх, а вони Його не приняли!...

***

Не повних дві тисячі літ минає з того часу, як золотокрилі Ангели звістили людям ту радісну новину, що сам Син Божий, покинувши небесні палати, у людському тілі зійшов на землю. Він зійшов длятого, щоби визволити людство з неволі сатани, розкувати його з кайданів гріха, очистити з мерзенного бруду, та Своєю наукою й приміром Свойого Святого життя навернути людський рід на шлях правди, — до небесного Вітця, до вічно-щасливого життя в небі...

І многі-многі згодом послідували за Ним. Вони перенялися Його Божествен. наукою та у своїх серцях посіяли те благотворне зерно обнови духа, яке їм з неба приніс сам Христос. Свята, Непорочна, Божа Істина спочила у їхніх душах. А що були вони доброї волі та в усьому слухали свойого Спасителя, то через те їхні серця наповнилися правдивим миром, про який благовістили Ангели, витаючи Різдво Христове!...

Але много, дуже много не пішло за Ним...

Такі рішучо відмовилися йти у братній згоді й любови під прапором Христа. Вони відкинули Його прапор і сами, на власну руку, пішли манівцями та крутими стежками шукати правди. Христос завсігди жертвував їм Свою поміч, але вони її відкидали. По кождому лихоліттю, по кожній невдачі, вони надіялися полекші, але не в Бозі, а в своїх розумуваннях. Бідняги думали, що їхні власні сили зможуть їх вивести з того крайно-скрутного й печального положення та попровадити ясними шляхами до життєвої мети...

Посеред такої блуканини минали віки... Нещасні ті, злобою засліплені люди блукали в темноті, шукали щастя, — але не находили його... Очікували з поміж себе якогось мессію, а не знали, що правдивий Мессія — Христос є між ними... Він завсігди був між ними, але вони в засліпленню відверталися від Нього!...

Протягом цілих століть вони не перенималися Його спасенною наукою, а потонули совершенно в багні марних, дочасних справ цего світа. Не Божий мир, любов і самопосвята для ближніх, — а жорстокість, підступ, лукавство, зрада й лож, т. є. ціла "житейська гордість" заволоділа їх серцями... Тож зовсім справедливо спала на них Божа кара. Попри винних покутували звичайно й невинні. Послідували війни зі своїми страшними наслідками, що завсігди кінчилися великою ворожнечою, а то й поневоленням одного народа другим.

Накінець послідувала та найстрашніща зі всіх звісних в історії людства — всесвітна війна, яку ми недавно пережили.

То була справді страшна кара від Бога. Земля й море, а навіть воздушні простори пересякли кровю! Поля й гори, міста й села покрилися могилами та засіялися безчисленними гробами. Сльози й зойки, рани й смерть, — загостили до більшої половини цілого людського роду. Всюди, де лиш загостив той страшний о-

пир, що зветься війною, оставляв за собою згарища, кров, руїну, голод! Окрім безчисленної шкоди матеріяльної, війна причинила ще занепад моральний. Скільки-то вбивств, рабунків, підпалів, злодійств, розпусти, кривоприсяги, захланности, ненависти та богохульств, — стала вона причиною! А скільки то через неї людий до решти скривилось характером, а скільки невинних попало в зіпсуття!... Сліди морального розкладу замітно всюди. Цілих десятиліть мало, щоби змогли загоїтися всі ті рани, які людству заподіяла війна. Здається, немовби в поміч тій війні поспішили всі пекольні сили і вивели з рівноваги ввесь лад людського життя, та змагались перевернути в верх ногами, або й вирвати з корінем все те, що було для людини святим...

З глибоким зітханням та зі сльозами в очах ціле людство очікувало тої блаженної хвилини, коли замовкнуть громи злощасних пушок, — та коли сонічко вже більше не буде заходити кровавою луною над спаленими оселями...

І діждалося стомлене людство! Війна скінчилася...

А чи поправилися люди? Чи поправилися ті, що викликали на людство ту страшну кару Божу, руїну? — Чи зрозуміли вони, яким способом можуть дійти до справжнього мира? — Деж там! Людство знова, як попередними часами, блукає у злобному засліпленню... Збираються конференції, пишуться цілі томи договорів ліги, союзи народів, — тисячами голов "працює" над зрівноваженням натягнених обставин поміж одинокими державами й народами... Але наслідки всего того дуже мізерненькі, бо міжнародня вага (якою важиться доля побіджених і покривджених у всесвітній війні народів) щось трохи скривлена... Тож підчас того, як одні придумують, щоби на папері виписати мир, а в дійсности піддати слабшого під самоволю сильнішого і нібито таким способом "забезпечити свобідний розвій кожного народа," — то другі тишком-нишком придумують над середниками до нової війни... Улучшають літаки та помножують їх скількість, видумують нові бомби і нові середники до запалювання, закладають нові фабрики газів, впроваджують більшого калібра гармати, та більше, чим до тепер смертоносні карабіни системи "Бровнінґ" і т. д. Газети раз-у-раз доносять про свіжі винаходи на полі "культури XX. віка!" Газети з того всего роблять висновок, що наколиби, борони Боже, вибухнула ще одна війна, то вона булаби чимсь не до описання страшним, — справжнім пеклом на землі!... Коли недавна війна проковтнула цілі десятки міліонів людських жертв і спричинили у вселюдській культурі такі безчисленні шкоди, то будуча війна справді може статися якоюсь загальною загладою, нечуваною досі в історії людства...

***

Ось, до чого довели, тай ще довести можуть всі "вчені" уми, котрі не бажають йти за голосом Божого мира та не руководяться наукою Христа й Його св. Церкви. Вони довели до того, що на дальше темні хмари нужди й смутку, замішання й непевности, повисли не тільки над цілою Европою, але й поза її межами... Заздалегідь можна сподіватися, що при такій "політиці," яка не основується на Божих законах, ніколи не дійде до вспокоєння. Завсігди шалітиме іскра незгоди і взаїмної ненависти, з якої леда хвиля може знова вибухнути страшний, нечуваний досі пожар!...

По всім тім, що ми сказали, мимохіть виринає питання: "Якимжеж властиво способом людство змоглоби собі забезпечити справжній, довготревалий мир — супокій?" На це може бути тільки одна відповідь: "Забезпечити собі мир зможе людство доперва тоді, коли людство гоститиме Ісуса у своїх серцях... Тільки той мир, що виходить з Пресв. Серця Христового, може людські серця наповнити радістю, любовю, щастям туземським, а головно і вічним спокоєм!"...

Ф. Сташинський.

Свят — Вечір на далекім морю.

(Із записок моряка).

ВІТЕР ледви-ледви виправляє наші вітрила. Судно суететься поволесеньки на-перед. Довжезні океанські філі колихають наше судно, як мати гойдає колиску зі своєю любою дитинкою.

Сонце парить — жарить. Перепливаємо найгорячішу, т. зв. підрівникову полосу.

Надходить вечір. Але той вечір має в собі щось особлившого — щось таємно-величавого! То не звичайний собі вечір, а **Свят-Вечір!...**

Корабельна залога, т. зн. матроси та їх офіцири засуетились... Там на переді лагодять вправні, старі моряки — матроси святочне деревце — сосонку.

А що на морі, як звісно, годі дістати деревця, тож моряки приспособили собі його з пруття, що находилося случайно на судні. Обвішали його червоними та зеленими паперцями, обзеленили листєм капусти, понавішували горіхів і посипали його клочками вати.

А тут тепер так сонце нече, — так жарить!..

І в офіцирській каюті також пишається святочне деревце. Зеленою краскою прикрасили кусок патика!... На ньому понасилювали пожовклі вже листочки пальм, що їх узяли зі собою ще зі Занзибару. Поначіплювали горіхів прикрашених капсулями з фляшок... І помаранчі десь знайшлися, і ланцюхи папірові, червоні та зелені, і кошички з дарунками, і свічечки маленькі... Одним словом всьо, як у малих дітий!...

З дому прислали мені, ще заздалегідь перед виїздом з Европи, малесеньку ялинку в горшку. Поливав я її та хоронив у своїй каюті — вістунку з рідньої землі!...

Пожовкла вона, шпильки пообпадали. Вмерла бідна моя ялинка під пекучим сонцем.

Всьо тут гине. Лишень чоловік, — він один ще видержує, сяк-так живе, і до всього приноровлюється...

А сестра пише мені в послідньому листі, (який я отримав тиждень перед Свят- Вечером), слідуюче:

"У нас на селі сніг. Санна дорога дуже гарна. Мороз — тріскучий. Страх, як гарно і весело! І коники татко-дібрали паристі, молоді, булані, — часто їздимо санками на прогульку. І бабця в нас були, ще з одним панством — нашими сусідами. Так було весело!. Жаль, що тебе з нами нема"...

"І вечері в нас тепер такі ясні,такі веселі... Так гарно звізди світять"...

"Всего добра тобі желаємо зі Святами Різдвяними і згадуємо тебе і цілуємо сердечно"...

Ох, Боже! — а тут так горячо!

Вечерів, так милих, як у рідній стороні, — тут також нема. Всьо тут на оборот. В день дуже ясно, а в ночі — страх темно...

Але вернім до нашої сосонки. Засвітили свічочки на деревци, — і ми засіли до стола, до вечері.

І мимоволі мені станули сльози в очах... Мені пригадалося, як там дома, далеко-далеко, стіл застелений білою скатертю. Під скатертю сіно, а під столом і по

хаті солома... В куті стоїть сніп збіжа, т. званий "Дід" і пригадує, що підчас молитви треба Господа просити о урожай на слідуючий рік...

Всі-всі ми з'їхалися... Ціла родина. У нас, бачите, вже така встанова, щоби те родинне свято святкувати у купі.

І нам усім так добре, так весело!

Двері з надвору відчинилися і в передсінню дався чути стукіт ходаків. Нараз замовкли. Їх не чути, бо вони гріються в пекарні.

— "Панове, колядники!" — чуємо голос.

— "Просимо, просимо!" — весело кличемо їх.

І пішла "Коляда!". Наша стара — гуцульська!... Така добра, мила, торжественна! Здається, до самих небес линуть ті звінкі — могучі голоси почервонілих від морозу колядників!...

"Дай Боже цій хаті всякого щастя, здоровля і життя й пшениці, і всякої пашниці!"...

А відтак усі газди стали "у круг" і почали "плєсати".

"Ой на - на, ой на - на!

З вечера — до рана!" — понеслася гуцульська пісня...

Слів я вже тепер не тямлю... Діялося воно так давно...

Але в мойому серці заграла радість на тон старої гуцульської коляди і "плєсу" — і грала, і грала, і гуділа!..

І під звуком її відгомону, — я перенісся в свої сторони... Хоч тілом був я у той Свят-вечір далеко, але духом був між ними. Я всьо бачив, — всьо чув!...

Я немов чув, як колядувати почав старший брат церковний Петро Лисуняк. А "плєсом" проводив Іван Пушкар — присяжний. І Іван Паламар був там між газдами, і Петро Франчук, і кремезний, сильний Никифорчук, котрого дід, як оповідають, ще з Довбушем "ходив"...

І "плєс" той був поважний, торжественний, його виводили наші газди з таким настроєм, якби Богові молилися.

І я знаю, що для мене була прилагоджена посуда за столом, і дарунки під деревцем. І там були також дарунки від мене для всіх.

І я був за столом. Я цілувався з усіми і частував усіх газдів, що прийшли нам колядувати.

Потім вийшов — провожати їх... О, Господи, — яке гарне небо зі звіздами...

І вмить мої солодкі мрії — спомини перервалися... З тої глибокої, а при тім солодкої задуми збудив мене голос приятеля — матроса, котрий припрошував мене до спільної вечері!...

Я глянув на небо... Та на небі темно-темно! Нема наших звізд!...

Важкий сум камінюкою придавив мені серце!... І поплила спільна коляда матросів... Вечера, перемішана веселими балачками та споминами затягнулась до півночі... Ріжноязичні пісні замовкли... Чути було тільки: — всьо гаразд!...

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ?

Церковна література збогатилась новою, прекрасною книжкою. Написав її оден монах нашого чина, вже славний многими своїми духовними творами.

Тою книжкою є:

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

Чи хочете знати, що то є любити Бога?

Читайте цю книжку.

Ціна: 40 центів. **Замовляйте у нас.**

В своїх духовних потребах удайтесь до М. Б. Неустаючої Помочи.

Небезпеки, в котрих жие безустанно людське тіло не суть найстрашнійшими. Сам Спаситель сказав нам в святім Евангелію (Мат. 10—28). "Бійтеся не тих, котрі можуть знищити тіло, але тих, що в силі згубити душу." Духовна небезпека, се причина справедливого страху у чоловіка.

Але скажіть мені, дорогі читачі, чи був в людській історії якийсь час, де булоби більше тих небезпек для віри, надії, любови і инших христіянських чеснот, як тепер, то значить в сих послідних 50 літах, котрі наші родичі і ми самі пережили? Певно що ні, і тому то христіяни так радісно величали Марію, Матір Неустаючої Помочи, коли Вона, 50 літ тому, появилася знов яко поміччиця добрих людий в борбі проти зла. Марія прийшла як свіже військо нараз приходить помагати змученим жовнірам, та дає їм славну побіду.

Чи Марія нам дуже помагає в борбі з нашими духовними ворогами? Справді, дуже; так що не опускає нас ані на одну хвилю нашого життя.

Жадної иншої ласки не потребує богато душ в нинішних часах так дуже, як ласки навернення, духовного воскресення, цілковитого відродження в моральности.

Як в ті трупи вляти нове життя, або як в тих зіпсутих душах направити то, що еще далобся поправити?

Всілякі є способи на то, але певно одним з найліпших есть молитва до Матери Неустаючої Помочи, котра помагає все, ба навіть тоді, коли грішник від Неї відступить; котра вкінци есть готовою пригорнути до свого Материнського серця бідних блудних синів, зараз, як лише їх серце покаєся або, коли за них милосерно зітхне одна христіянська душа.

Но, правдиве навернення душ не есть одинокою потребою христіянської громади. Вірні, чи молоді чи старі, чи бідні чи богаті, всі мають ріжні покуси та потребують сил, аби їх все і всюди мужно поборювати. Як побожна душа хоче служити Господу Богу, каже святе Письмо, най приготовиться на покуси.

Три головні покуси в нинішних часах грозять духовному життю добрих людий: легкодушність, пристрасти, переслідування.

Ой як богато тепер душ, котрі ходять під тягаром сумної легкодушности! Де є для тих потіха, де джерелю потрібної відваги? В молитві до Матери Неустаючої Помочи, котра дає в кождій хвилі відвагу і силу.

Инші душі мучаться в трудній щоденній борбі зі збунтованими пристрастями, чи гніву, чи ненависти, чи нечистоти. Де ліпшу і скоршу найдуть поміч,як не у Матери Неустаючої Помочи, котра так солодко дивиться на нас, показує нам Ісуса, наче казала би: "Дивіться, я вас ще люблю, хотяй ви через ваші гріхи відвертаєтеся від мене.

На кінци другі душі мусять терпіти переслідування; може не кроваве переслідування катів, але дуже часто докучання жартами безбожних людий або хитрістю і підступом злобних або насильством напасників. Хто нам дасть відвагу памятати в тих жартах на се, що лиш Бог один судія наших діл? Хто? Мати Неуст. Помочи.

о. Л. Боский, Ч.С.І.

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

Лист із Риму. Протикатолицька і протинародна пропаґанда товариства У. М. С. А. Новочасна вавилонська вежа напроти церкви св. Петра.

В послідних днях много говориться в світі про американське протестантське товариство У. М. С. А., з огляду на його протикатолицьку й протинародну діяльність. Один із визначніших членів цего товариства помістив недавно в однім американськім журналі статтю, в який осмілився сказати, будьтоби Папа, хотячи піместитись на грецькім патріярсі, спонукав італійського головного міністра М. Муссолін-ого, що цей приказав бомбардувати Корфу. Проти цеї чистої видумки і злобного очернення, рішучо запротестувала у правительства вся преса так Католиків як і Фашистів. А урядове письмо італійського правительства упімнуло товариство У. М. С. А. пригадуючи йому обовязки, які це товариство має яко гість супроти Італії.

Пропаґанда, яку це товариство методистів веде в Римі проти св. Отця і Католицької Церкви, обходить не лиш Італію, але ширші верстви суспільности. Треба знати, що У. М. С. А. наміряє виставити в Римі протестантську святиню о кольосальних розмірах, а до того збудовану в дусі архітектури найгіршого смаку. Святиня ця має станути на однім верху гір Монте Маріо, великанська її вежа має бути вища чим копула церкви Св. Петра. При тій святині мають построїти справжню твердиню, (яку зачали вже будувати); мають там станути колеґії, університети і инші доми, уладжені після модерного конфорту. Товариство це приступило до такого підприємства, маючи міліони американських долярів, які числені в італійських грошах доходять до фантастичних сум. А по що хочуть то все будувати? Попукою до цего є бажання війни проти Католицької Церкви і її найвищого вождя, Папи.

Як колись зарозумілі люди будували вавилонську вежу, щоби тим ставити гордо своє чоло проти Бога, так тепер модерні Вавилонці, у своїй пристрастній борбі проти царства Христового на земли, проти Католицької Церкви, змагаються збудувати подібну безобразну вежу Вавилон, щоби тим понижити архитвір католицької штуки, Церков св. Петра.

Справа набирає отже міжнародного значіння. Бо чи можна позволити, щоби проти подиву гідної базилики-церкви св. Петра станула будівля великих розмірів, а при тім негарна, непривітна, дика? Церков св. Петра в Римі належить не лиш до Італії, але до цілого світа, бо як мудро каже один великий поет: церков св. Петра, не воплочення загальної католицької думки в своїому найвзнеслішому і найповнішому вислові." Італійські католики вже много разів протестували у правительства. Нехай католики й инших країв запротестують проти цего некультурного наміру загорілих протестантів, а це певно, що з огляду на жичливе успособлення, з яким відносяться вожди фашистів до Католицької Церкви, та камінна цитаделя, на подобу вавилонської вежі, діждесь подібної долі, як її попередниця старозавітна вавилонська вежа.

Дивна річ, в Росії і на великій Україні міліони бідного люду голодує, а культурні протестантські проводирі сиплють міліони грошей, щоби знищити ідею Ка-

толицької Церкви, якої й ворота пекольні не переможуть. (по Матеєви 16, 18).

Новий Калєндар у православних церквах. В Москві відбувся церковний собор (24. IX. 1923) під проводом патріярха, де ухвалено з днем 1. падолиста завести новий калєндар. Подібне рішення запало на Соборі в Царгороді. Отже вже всі православні церкви прийняли новий Калєндар.

"Америка" при тій нагоді пише:

ЧАС НА РЕФОРМУ КАЛЄНДАРЯ

"Коли Джордж Вашінґтон мав 20 літ і пішов спати вечером дня 2. вересня 1752. року, він збудився аж 14. вересня цього самого року, хоч спав правильно лише одну ніч, значить 6—8 годин.

Що сталося? — Після століть негодування остаточно і англьосаксонська раса зрозуміла, що це не були примхи папи Григорія XIII, коли він запровадив новий калєндар 1582. року, переміняючи пять день жовтня на 15 день. Хоч Англія була протестантська, то мусіла піти за вимогами науки і життя, а за нею і американські кольонії. Власне за часів Вашінґтона, 1752. року, перемінено 3. день вересня на 14. день і зрівнано калєндар. Від тоді в цілій Америці, від одного бігуна до другого настав оден час.

Дивним дивом Східна Европа і народи з нею звязані числили до недавна час після перестарілого юліянського калєндаря, ще зі 46. року перед Христом. Остаточно Росія, це забороло проти всякого поступу, мусіла прияти новий калєндар літом цього року. Те, що століттями було московською святощию, упало несподівано.

Остала ще так звана православна, себто християнська східна церков. Коли в червні біжучого року зібрався в Царгороді синод східних церков, там рішено таке: Щоби з днем 2. жовтня перейти до числення часу після Григоріянського Калєндара, перемінити 3. жовтня на 15. день.

Так і зроблено. Однак московська православна церков не пійшла за цим рішенням. Щойно 27. листопада надійшла вість, що патріярх рускої православної церкви видав пастирський лист, в якому повідомляє, що приймає новий, Григоріянський калєндар.

Тепер маємо вже на цілому цивілізованому й дикому світі один калєндар.

Дивним дивом остала Українська католицька церков позаду за всіма! І те не лише в Европі, але й в Америці. Так неначеби завзялися показати, що їх не обходить наука ні поступ, ні вимоги життя — ані це, що вони католики і хоч з цеї причини повинніби вже склонюватися до реформи, заведеної перед 450. літами католицькою церквою!

Юліянський калєндар — це серед Українців католиків більша святість ніж сама церков.

Анахронізм треба пречінь раз знести. Кождий розуміє, що це аномалія; кождий признає, що нема найменшої раціі держати цю святість, а ніхто не хоче зробити одного рішучого кроку і сказати: Раз йдемо туди, куди по довгій застанові йде увесь світ.

Доцільним способом реформи калєндаря серед Українців католиків у Америці може бути спільний пастирський лист епископа кир Никити, адміністраторів Всв. оо. Понятишина і Мартяка.

Оден місяць часу на це вистарчає.

І **новий Рік** 1924. можемо вже святкувати разом з цілим цивілізованим світом."

Хотів дати заробити 20 міліонів Панови Ротшілдови. Не давно тому якийсь чоловік задзвонив у дверах палати Пана Ротшілда.

— Хотівбим бачитись з П. Ротшілдом, сказав він до дверника.

— Нема його.

— Перепрашаю, П. Ротшілд є дома.

— В кождім разі, не можна його бачити.

Чужий цей чоловік додав: "я конче мушу бути з ним" і так став собі в дверах, що хіба силою можна було його вигнати.

Дверник мусів уступитись.

— Чи хочете бути з його секретарем, П. Леві? Дві минуті потім наш чоловік став перед П. Леві та заявив, що йому конче треба бути з П. Ротшілдом .

— Нема П. Ротшілда.

— А я знаю що він є дома.

— Так але він занятий. Та з рентою, що хочете від нього?

— Я хочу дати йому заробити 20 міліонів.

— Як то?

— Я не можу нікому сказати, хіба самому П. Ротшілдови.

Секретар подумав. Очивидно цей чоловік мусить бути божевільним, але чи так, чи сяк, варта послухати його поради. Секретар пішов до П. Ротшілда. Цей вислухав цілої пригоди та сказав троха нетерпеливо. Най війде.

Чужий чоловік ввійшов в кімнату.

— Чого бажаєте?, питав П. Ротшілд.

— Щоби Ви заробили 20 міліонів.

— Тілько то?

— Так, більше нічого не бажаю.

П. Ротшілд усміхнувсь.

— Прошу вияснити.

— Чи правда, що Ви завтра віддасте свою доньку?

— Так, то правда, відповів П. Ротшілд.

— Чи також правда це, що Ви дасте їй 40 міліонів посагу?

— Так.

— Єслі так, то я її возьму за 20 міліонів...

. . . . . .

За кілька хвилин наш добродій опинився на вулиці...

З Новим Роком дуже а дуже просимо всіх наших Любих Читачів 1) щоби між сусідами, кревними і знакомими як найбільше розширяти Голос Ізбавителя та приєднувати йому передплатників, так як просять Преосвященні Кир Никита в своїм листі. Будьте ласкаві, приєднайте бодай по одному, але всі, щоб кождий щирий Українець католик мав свій власний "Голос." 2) Там де в одній місцевості є кілька, що передплачували Голос, то просимо, аби ті вибрали з поміж себе одного, до котрого ми будемо посилати точно що місяця "Голос" для всіх передплатників. Річ це дуже важна і користна. Чому? Як висилаєся більше примірників Голосу разом під одною адресою, тоді він в дорозі рідко пропадає а о много таньше виносить.

Нам треба до того Апостолів! Хто це зробить для Спасителя?—Най пішле нам свою адресу та до нього дещо напишемо. 3) За цим словом дякуєм Вам, наші дорогі Братя і Сестри і Читачі Голосу, за довіря до нас, передовсім підчас місій. При вашім співділанню надіємся, що на другий рік у двоє робота наша зросте і живо душ збільшиться. За Вас також не забудемо і помянемо всіх Любих Читачів на Службах Божих і ласк небесних Вам умолять будемо.

НАШІ МІСІЇ

Місія в Америці. По двомісячній перерві, знова розпочалися місійні праці на свобідних землях Сполучених Держав.

Поспішні поїзди лінії Сіпіар і Су лайн, знова перевезли двох наших місіонарів ОО. Л. Боского і Ст. Бахталовського, широкими степами Канади далеко два тисячі миль на полудневий схід від Йорктону до промислової Пенсильвенії, щоби тут зачати апостольську працю. Сим разом робота зачалась від реколєкцій.

Реколєкції для монахинь чина св. Василія В. **у Філядельфії.** Від 22.—30. серпня відбулися тут духовні вправи під проводом Впр. о. Л. Боского. Брали в них участь 25 Сестер, що з ріжних сторін Америки (Клівлєнд, Трентон і Чесапік) приїхали до матерного дому у Філядельфії, щоби тут в уєдиненню перебути вісім днів.

Реколєкції для Впр. Духовенства. Духовні вправи для священиків відбулись під проводом о. Бахталовського в двох серіях. 3. вересня зачалися реколєкції в Пітсбургу, а місцем тих вправ був реколєкційний дім ОО. Пасіоністів (Сейнт Паул'с Ріттрійт Гавс, Пітсбург, Па.). Здаєсь, відповіднішого місця на реколєкції трудно знайти; На високій горі просторий -дво-поверховий дім з модерним урядженням; дім цей полученний з монастирем і церквою; при монастири і реколєкційнім домі є великий красний город, щоби реколєктанти мали де перейтися, а з городу чудовий вид на місто, що

розложилось у стіп гори: з під густого покривала диму виринають вежі церков, коміни фабрик та крівлі височезних камениць міста. Монастир на горі, в долині місто — це нагадує небесний Єрусалим і земський Вавилон.

Сам чин ОО. Пасіоністів, оснований св. Павлом від Хреста, це чин строгих правил. В Пітсбургу існує вже від 50. літ. Тут має свій новіціят, який числить тепер трийцять кілька новиків. Мило було глядіти на тих молодих монахів, на їх ревність духа, їх точність в заховуванню монаших правил. Монастир цей має місії в Китаю, де висилає своїх місіонарів. Якраз 7. молодих монахів готовиться до подорожі і місійної праці в Китаю.

Розуміесь в таких обставинах могли реколєкції вінчатись як найкращими успіхами: відновою внутрішнього життя і збільшенням душевних сил, так потрібних в трудах душпастирської праці. На реколєкції прибуло 49 священників. Духовні вправи відбулися будьто в простій монастирській каплиці, будьто в церкві.

ОО. Пасіоністи, що самі відповідно до своїх правил що дня відчитують і співають часослов в хорі, з одушевленням прислухувалися милозвучним напівам нашого церковного співу.

Конець реколєкций був 7. вересня. Короткі дни духовних вправ скоро проминули, полишаючи в серцях учасників віднову духа та милий спомин перебутих днів на уєдиненню.

Друга серія реколєкцій відбулася **в Азбурі Парк,** над атлянтийським океаном, в готели Лафаєть. В сих реколєкціях брало участь 32. осіб з нашого Впр. Священства. Духовні вправи продовжались від 10.—14. вересня.

Учасники реколєкцій, з котрих деякі прибули із дуже далеких сторін Америки, по кількох днях сих духовних вправ розїхались домів, щоби зі свіжою ревністю працювати у своїх парохіях.

Місія в Рочестер, Ню Йорк від 22. вересня до 2. жовтня. На просьбу місцевого пароха Впр. о. Ганяка приїхали тут ОО. Л. Боский і Ст. Бахталовський, щоби працювати посеред нашого народу в Рочестер. Місто це велике, має 300.000 мешканців, а містить в собі много нашого народу широко розкиненого. Науки відбувались що дня три: рано о 5. год. і о 9. год. по Службах Божих, а вечір о 7.30 велика проповідь що молебни. Крім цего була рівночасно місія для дітей що дня по полудни через цілий тиждень. В суботу 29. вересня було благословення дітей; зявилось їх верх 300. Народ в Рочестер з кождим днем все більше горнувся до цер-

кви. При кінци на послідну науку, було тілько людей, що простора церков з трудом могла їх помістити. Ласкавий Бог щедро благословив своїми ласками в часі місії добру волю наших людей в Рочестер.

Духовні вправи в монастири у Філядельфії. Від 3.—7. жовтня відбулись ті вправи під проводом о. Л. Боского. Вісім Сестер приготовлялись в той спосіб до торжественних вічних обітів, які зложили на руки Впр. о. Боского 7. жовтня у Філядельфійській Катедрі.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

Турінґ.....$552. Родстер.....$509.
Турінґ з стартером.. 644. Родстер з стартером.. 601.
Сіден ..... 943. Купей..... 845.
Фордсон Трактор.....$507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.
YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

WALTER B. O'REGAN B.A,

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оґолошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бізнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1 ЛЮТОГО 1914 - Ч. 2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1) Лист-Енцикліка. 2) Стрітення. 3) Біблійні Оповідання. 4) Ювилей св. Йосафата. 5) Дієцезальний Собор. 6) Марійський Союз. 7) Хто сіє вітер —збирає бурю. 8) Дзвінок на Ангел Господень. 9) Новинки. 10) Наші Місії.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник

видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя

в Йорктон, Сасх.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission

Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Родичі мають важкий обовязок виховувати релігійно своїх дітий!

Книжка, котра повинна находитися в хаті кождого Українця — Католика, є:

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ.

Катихизм цей видали ми з припоручення і за вказівками Їх Преосвященьства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

Печатано за дозволом духовної власти.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

НОВІСТЬ!

Поучаюче — Займаюче.

EASTERN CATHOLICS

WITH SPECIAL REFERENCE TO

The Ruthenians in Canada.

Мала, але дорогоцінна книжка написана через В. Л. Ската, К. Р., по англійськи. Цей приятель Українців поясняє в своїй книжочці, побіч прочих обрядів Католицької Церкви наш питомий обряд та наше положення в Канаді. — Кожний, хто розуміє по англійськи знайде в цій поучаючій книжочці не одну річ, котрої до тепер не знав.

Ціна книжочки 20 центів враз із почтовою оплатою.

Замовляйте у:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ.

1	П	Пр. Макарія	
2	С	† Пр. Євтимія В.	
3	Н	**Нед. 31.** Пр. Максима	
4	П	Ап. Тимотея	
5	В	Сщмч. Климентія	
6	С	Преп. Ксенії.	
7	Ч	† Григорія Богосл.	
8	П	Пр. Ксенофонта.	
9	С	† Перен. мощ. св. Йо. Зол.	
10	Н	**Нед. 32.** Пр. Єфрема.	
11	П	Ігнатія Богон.	
12	В	† **Трох. Святителів.**	
13	С	Кира і Йоана безср.	
14	Ч	**Лютий.** Трифона.	
15	П	†**Стрітення Господне.**	
16	С	Праведн. Симеона і Анни.	
17	Н	**Нед. Митара і Фарисея.**	
18	П	Агафії мч.	
19	В	Пр. Вукола.	
20	С	Пр. Партенія.	
21	Ч	Вмч. Теодора Страт.	
22	П	Мч. Никиф. (відд. Стріт.)	
23	С	Мч. Харалампія, Порфірія	
24	Н	**Нед. Блудного сина.**	
25	П	Мелетія.	
26	В	Пр. Мартиніяна.	
27	С	Пр. Авксентія.	
28	Ч	Онисима Ап.	
29	П	Мч. Памфіла, Валента.	

Церковний Устав на Лютий.

3. Нед. 31. по Сош. - Гл. 3., на утр. Єв. 3. (Мар. зач. 7.), на Літ. Ап. зач. 280, Лу. зач. 93. Перша неділя місяця.

8. Перша Пятниця місяця.

10. Нед. 32. по Сош. - Гл. 4., на утр. Єв. 4. (Лу. зач. 112), на Літ. Ап. зач. 285, Єв. Лу. зач. 94.

12. Трьох Святителів, - на утр. Єв. Йоа. зач. 36, на Літ. Ап. зач. 335, Єв. Мат. зач. 11.

15. Стрітення Господне - на утр. Єв. Лу. зач. 8., на Літ. Ап. зач. 316, Єв. Лу. зач. 7.

17. Нед. Митара і Фарисея. - Гл. 5., на утр. Єв. 5. (Лу. зач. 113.), на Літ. Ап. зач. 296, Єв. Лу. зач. 89.

24. Нед. Блудного Сина. - Гл. 6., на утр. Єв. 6 (Лу. зач. 114), на Літ. Ап. зач. 135, Єв. Лу зач. 79.

Піст кожної пятниці. - Загальниця від нед. Митара і Фарисея до нед. Блудного Сина (17,-24.) - 17. розпочинається Тріодь постна. - 2. домініяльне свято.

☉ Новий місяць — 4. (21.38). — ☽ Перша квадра — 12. (16.9). — ☽ Повний місяць — 20. (12.7). — ☽ Остання квадра — 27. (9.15).

Повна затьма місяця 20, зачинається о год. 7.14 - початок видимий в Зах. Канаді.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Лютий Ч.2.** **1924.**

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

ЛИСТ-ЕНЦИКЛІКА

Святішого Отця нашого Пія XI., волею Божою Папи, до своїх Всечесних Братів Патріярхів, Примасів, Архієпископів, Епископів і прочих місцевих Ординаріїв в мирі і єдності з Апостолською Столицею.

При нагоді тристолітніх уродин для Неба св. Йосафата, мученика, архієпископа Полоцкого, східного обряду.

Всч. Браття, мир і Апостолське Благословеньство.

Церков Божу, основану з чудесною премудрістю так, що в повноті часу стане мов величезною родиною, що обнимає весь людский рід, можна, як знаємо, в бо-

жественний спосіб спізнати і через другі спеціяльні знамена і через знамя вселенської єдности.

Наука Христа.

Бо Господь наш Ісус Христос не тілько передав Апостолам сам уряд, котрий дістав від Свого Отця, коли сказав: "Мені дана всяка власть на небі і на землі. Ідіть, научайте всі народи;" але понад те Він бажав, щоби Апостоли були совершенно одним, в двоякий спосіб злучені разом найтіснішими вязами, внутрі одною Вірою і любовю ввілятою в наші серця... Духом святим; назовні правлінним одного понад усіми, коли зробив головою Апостолів Петра, що є повсегдашною засадою і видимою основою єдности. Цю єдність Він найпильніше припоручав їм в часі Свого смертного життя; о ню Він благав Свого Вітця найгорячішими молитвами і Його молитва зістала вислуханою. "Зістав вислуханим задля Свого благоговіння."

І так Церков повстала і виросла в "одно тіло," живуче і кермоване одним духом, котрого "головою є Христос," з Котрого виходить єдність і лучність цілого тіла ві всіх членах і суставах і маюче з тої самої причини ту саму видиму голову, котрою є Христів намісник на землі, Римський Архієрей. До нього, як до наслідника Петра все відносяться слова Христа: "На цій скалі збудую Церков мою," а він, сповняючи все уряд Намісника повірений Петрови, не перестає утверджати своїх братів де треба, та пасти всі ягнята і вівці Христового стада.

Напади Ворога.

Ніколи-ж ворог на ніщо не нападав з такою скаженою ненавистю, як на єдність правління в церкві, котра є лучником "єдності духа в союзі мира." Хотя безсильним був він, щоби поконати Церков саму, осягнув все-таки того, що відорвав від ей лона чимало ей дітий. а навіть цілі народи. В сьому ділі міжнародні усобиці,

закони противні релігії і набожності і пересадне гоненння за дочасними добрами відограли не малу ролю.

Византийська Схізма.

Найбільшим і найсумнішим зі всіх було відорвання Византийців від вселенської єдности, лихо, котрому — здавалося — Собори Ліонський і Фльорентийський зарадили, але котре опісля на ново вибухло і треває на превелику шкоду душ до нині. Так бачимо, як зведено і допроваджено до руїни між іншими Східних Славян, хотя вони остались були довше в лоні Матери Церкви. Бо ясним є, що вони мали далі зносини з Апостолською Столицею навіть по схізмі Михаїла Керулярія, котрі, перервані через наїзди Татар і Монгол, опісля знову навязано і удержувано, доки не перешкодив їм бунтівничий опір могучих світа.

Змагання Папів.

Мимо того однак Римські Паши зі свого боку не занедбували жадного з'усилля в цій справі: Декотрі з них дбали пильно і з надзвичайною ревністю о спасення Східних Славян: Як Григорий VII., котрий прислав з найприязнішим листом желання всякого небесного блага Князеви Київському, "Димитрію, Королеви всеї Руси і Королевій його жені" при початку їх панованння, на бажання їх сина, котрий перебував в Римі. Так рівнож Гонорій III. вислав своїх Легатів до міста Новгороду; так само зробив Григорий IX. і невдовзі опісля Іннокентій IV., котрий вислав Легатом чоловіка великої і могутньої душі, Йоана ді Піян Каршно, славу Франтішканської родини.

Овочі таких змагань

з боку наших попередників зобачилося 1255. р., коли відновлено єдність і згоду, на звеличання чого Легат Паши Александра IV., Опідзо, в імени Паши і Його властю коронував при величавому торжестві Даніла, сина Рома-

нового. І так, після памятного передання і найдавніших звичаїв Східних Славян дійшло до того, що Ізидор, Митрополит Київський і Московський, Кардинал Св. Церкви, в імени своїх співгорожан і їх бесідою обіцяв свято і ненарушимо доховувати Католицьку єдність у Вірі Апостольської Столиці.

Відновлення Єдності.

Так це відновлення єдності тревало коло вісімдесять літ доки політичні перевороти дозрівші з початком шістьнацятого століття не розірвали еї; но ще раз щасливо відновилося еї на Синоді в Бересті завдяки старанням Київського Митрополита і других руських епископів. Климент VIII. повитав їх зі всякими ознаками приязни і видаючи Конституцію "Велій Господь" взивав в ній всіх Вірних до подяки за те Богу, "Котрий завжди промишляє о мирі і хоче, щоби всі люди спаслися і прийшли до пізнання правди."

Печать Святості і Мучеництва.

Но щоби цю єдність і згоду утревалити, подобалось найвище провиджаючому Богу припечатати еї, так сказати, печатю святості і мучеництва. Ця велика слава належиться як-раз св. Йосафатови, Архіепископови Полоцкому Східно-славянського Обряду, котрого слушно узнається славою і піднорою Східних Славян, коли ледво чи знайдеться другого, що надавби їх імени більшого блеску або лучше старався о їх спасення чим цей їхній Пастир і Апостол, особливо проллятям своєї крови за єдність Св. Церкви. При нагоді отже

Тристолітньої Річниці

його світлого мучеництва є Нам дуже милим пригадати память так світлої постаті, щоби Бог за молитвами добрих душ взбудив в своїй Церкві того Духа, котрим переповнений блаженний Мученик і Святитель Йосафат віддав життя за свої вівці; щоби відти зі взростом ревности народу о поширення єдности повстав підйом в ділі

так дорогому його серцю, щоби здійснилося те, що є і обітницею Христа і бажанням всіх Святих, щоби "було одно стадо і один пастир." (Іоа. 10,16).

Його рід і виховання.

Він народився з родичів, що не були в єдності, але зістав важно охрещеним і названим іменем Йоан; від зарання свого дитиньства він став вправлятися в набожності; і йдучи за величністю Славянської літургії, шукав передусім правди і слави Божої; длятого, не через людські побудки, вернув ще дитиною до єдності Вселенської, то значить Католицької Церкви, до котрої він уважав себе приналежним самою важністю свого хрещення. Що більше, чуючи в собі Боже натхнення до відновлення святої єдности по всіх усюдах, він зрозумів, що задержання в єдності з Католицькою Церквою

Східного Славянського Обряду і Василіянського Монашого Чина

чимало помоглоби цій справі. Тож принятий 1604. р. в монахи св. Василія і зміняючи імя Йоана на Йосафата, віддався цілковито виконуванню всіх чеснот, особливо набожності і покути, показуючи заєдно надзвичайну любов Креста, котрої набув з малку розважаючи над Розпятим Ісусом.

Так Митрополит Київський Йоан Велямин Рутський, що був архімандритом цього монастиря, запевняє нас, що він в короткому часі так поступив в монашому житті, що міг стати учителем других. Так сталося, що сейчас по рукоположеню на священика, Йосафат видівся вибраним на управителя монастиря яко

Архімандрит.

Сповняючи цей уряд він не тілько заходився коло того, щоби удержувати і боронити монастиря і прилягаючої церквипроти напастий ворогів, але понад те, видячи їх майже опущеними через вірних, докладав усіх

старань, щобихристіянський нарід знова тут приходив. І рівночасно маючи понад усьо насерцю єдність своїх країн зі столицею Петра, шукав по всіх сторонах за аргументами, щоби сі щирити й кріпити, студіюючи особливо літургічні книги, котрих Східні і самі схизматики уживають по приписам Святих Отців.

Приготовавшися оттак пильно заздалегідь, він ходився тепер рішучо, але й лагідно за

Діло Відновлення Єдності

і так много збирав плодів своєї діяльності, що заслужив собі в самих своїх противників на назву "душехвата." І дійсно подивугідним є то велике число душ, котрі він привів до правдивого стада Ісуса Христа з посеред усіх чинів і всіх верств суспільності: простого народу, купців, пляхти, урядників і управителів провінцій, як говорять о Соколинських з Полоцка, Тишкевичах з Новогородка, Мелпчках зі Смоленська. Але ще більше поширилося поле його діяльності апостольської, коли зістав іменованим

Епископом Полоцка

діяльності, котра мала надзвичайні успіхи в виду того, що сам давав взір чистоти в найвищому степені, убожества і тверезості, а рівночасно такої щедрості для бідних, що дійшов до того, що аж заставив свій омофор, щоби помочи їм в їх нужді; надто сам ограничав себе в області релігії, не занимаючися зовсім політикою, хотя не забракло йому нераз сильного налягання, щоби заниматися цивільними справами і інтересами; в кінці він старався з ревністю святого епископа безупинно вщіпловати правду словом і писмом. Бо видав він многі

Писма

уложені в формі приступній для свого народу — як о перпеньстві св. Петра, о хрещенню св. Володиміра,

Апольогію Католицької єдності, Катихизм на взір Бл. Петра Канізія і інші подібні.

Пастирська Ревність.

З ревністю він безустанно упоминав свіцьке і монаше духовеньство до шильного сповнювання свого уряду і ревність в священодійствах віджила у священиків; в слід за тим успів потягнути нарід належито обучуваний щоденно в христіянській науці і кормлений ревним голошенням слова Божого до частого приниманя св. Тайн, учащання на богослуження і проваджения що раз більше будуючого життя. І так через широке розпосюднення духа Божого св. Йосафат укріпив діло з'єдинення, якому себе посвятив. Однак особливо утвердив він його — а властиво посвятив — коли задля нього виставив себе на

Мучеництво

і то з найживіщим запалом і найбільшого подиву гідною великодушністю. Він все думав і часто говорив о мучеництві і висказав свою тугу за ним в памятній проповіді. Безнастанно молився о мучеництво, як о надзвичайну ласку Божу, так що коли в кілька днів перед смертю перестерігали його о заговорі на його життя, сказав: "Господи, наділи мене ласкою, щобим був гідний пролляти свою кров за з'єдинення і послух Апостолській Столиці." Його бажання сповнилося в неділю 12. падолиста 1623. р., коли окружений ворогами шукаючими за Апостолом З'єдинення, з лагідним усміхом вийшов їм на стрічу і попросивши їх, як його Учитель, щоби не нарушити його слуг, сам себе їм видав; укрутно катований, він не перестав до останку благати Божого прощення для своїх убійників.

Овочі.

Великі були користи так світлого мучеництва — передусім серед руських Епископів, котрі витягнули відти живий примір ріпучості та відваги, як сами о тім

свідчать в два місяці опісля в листі, висланому до святої Конгрегації Пропаганди: "З готовістю ми жертвуємо себе, щоби віддати нашу кров і життя за Католицьку Віру, як один з нас уже їх віддав." Що більше, велике число противників, між ними самі убійники мученика незадовго потім вернули на лоно єдиної Церкви.

Овочі ще по нинішний день.

Кров св. Йосафата є длятого нині так, як три століття тому, а особливо нині, печатю мира і єдності: особливо нині, Ми кажемо, потім, як ці нещасливі слов'янські краї потрясені заворушеннями і переворотами до живого посічені дикими і жорстокими війнами.

СТРІТЕННЯ

СОРОКОВОГО дня по Різдві Христовім іде Пречиста Діва Марія з Дитятком Ісус і св. Йосифом до Єрусалимського храму, щоби піддатися обрядови очищення та жертвувати Свого Сина Богу Отцю. Так приказував закон Мойсея. Пресвята Діва до цего не була обовязана: Она вся чиста, свята, непорочна; до Неї той закон не відносився. Але Вона йде той закон сповнити, бо бачить в цім нагоду до покори, послуху й жертви.

Вона йде та несе в Своїх обіймах Ісуса, якого має жертвувати Богу. **"І це був чоловік в Єрусалимі, котрому на імя Симеон; і чоловік цей праведний та богобоязливий, що ожидав потіхи Ізраіля, і Дух святий був в нім. І було йому сповіщено Духом святим, що не побачить смерти, поки перш не оглядатиме Христа Господнього. І прийшов Духом в храм; а коли несли Дитя Ісуса Його родичі, щоби довершити над Ним законного обряду, він взяв Його на свої руки, благословив Бога і сказав: Нині відпускаєш слугу свого, Господи, по слову Твойому в мирі; бо очі мої бачили спасення Твоє,...** (Лук. 2, 25-30). — О, як щасливий Симеон! Як його старечі очі заясніли радістю, коли зобачили Ізбавителя світа! Блаженний Симеон, тримаючи малого Ісуса на руках, глянув на Марію та благословив Її. Нараз тінь смутку перейшла по його лици. "Чому ти непокоїшся Симеоне? Таж твоє серце повне небесної потіхи." "О,Пресвята Діво, каже старець, я хотівби не пророкувати того, що Тебе жде, це страшне! Наколи однак Господь так хоче, щоби збільшити Твої

заслуги, слухай, о слухай моїх слів: "Це Дитя, що тепер причиною великої Твоєї радости, Воно колись стане Тобі причиною так гіркого болю, якого жадне сотворіння ніколи на світі не зазнало. Ти зобачиш, як Його будуть переслідувати, зневажати, Ним погорджувати, а вкінци, як Його в жорстокий спосіб замучать на смерть"... О, досить старче, чиж не бачиш, як меч болю прошиб невинне Серце Марії? Що за біль! І той біль буде тривати через ціле земське життя Ісуса, цілих 33 роки! Марія заедно буде глядіти очима своєї душі на ті страшні нагайки, на те терня, цвяхи, хрест, копіє... Вона тепер вже стоїть в дусі на Голгофті під хрестом і жертвує Свого Сина небесному Отцю. Вона каже: "Предвічний Отче, тому, що Ти так хочеш, Я лучу Свою волю з Твоєю волею... Я жертвую свого Сина, нехай вмирає лютою смертю для Твоєї слави, для спасення душ."

Як великий біль Марії! А хочеш знати, як страшний був він. хочеш його зміряти, зміряй, если можеш, любов Марії до Ісуса. Це любов Матери, а Матери Божої. На світі нема між людьми більшої любови, чим любов матери до своєї дитини. Та ні одна мама не любила так своєї дитини, як Марія Ісуса. Що кажу ні одна... всі матери разом не любили своїх дітей так, як одна Марія любила Свого Сина. Це була одинока дитина, найкраща, найлучша між усіми адамовими дітьми, ця дитина, це сам Бог. І цей найдорощий, найгіднішний любови Син мав колись стати жертвою найлютішої смерти. О, що за біль! Дійсно, правдиві слова праведного Симеона: **А Тобі самій душу перейде меч.** (Лук. 2-35). Та Марія знала, що смерть Сина спасе світ, спасе душі грішників. Вона бачила і твою душу відкуплену Кровію Ісуса... тому Вона жертвує Свого Сина муки.

О, як дуже полюбила тебе Марія! Любиж Єї й ти, сердечно люби, як добра дитина. Кажи: "Маріє, я хочу своєю любовю, хоч в малесенькій части винагородити Тобі Твій біль, який Ти зносила задля мене. Я Тебе не хочу ніколи засмутити...

Найбільший біль справляли для Марії отсі слова Симеона: **Це лежить цей на упадок і повстання многих в Ізраїли, і на знак, котрому будуть противитися.** (Лук 2, 34). Глянь Мати, каже старець, через Твого Сина многі спасуться, але не всі... Многі, дуже многі будуть Йому противитися, і для них Він буде на упадок.

Страшна гадка, що люто мучила найніжніще Серце Марії. Такто, Ісус буде терпіти, дуже терпіти, Він навіть умре лютою смертю,та мимо того, всі не скористають з Єго жертви, многі, дуже многі відкинуть Єго спасення, для многих на дармо буде терпіти, для многих Єго Кров на дармо буде проливатися. О, що за біль! Бачити душі за які Ісус страдав, за які покутував, які купив великою ціною, як вони не користають з сього а йдуть на ~~загибель~~. Який се біль для люблячої Матери бачити, що єї дитина, мимо всяких зусиль, мимо всяких жертв, марно пропадає. О, справді меч перейшов душу Марії!

Душе християнська, може і твоє серце до тепер належало до сих, що противляться Христу, Його ласці... О, заверни зі сеї дороги, бо як що дальше підеш нею, Христос стане тобі на упадок! Ні, ти не рани серця Марії. Стань Єї доброю дитиною. Нехай потішиться Твоя добра Мати, що через терпіння, смерть Єї Сина і Єї власні страдання, твоя душа буде на віки щасливою.

Проси Єї, щоби ти вірний Христовій ласці міг колись весело закликати, як праведний Симеон: "Нині відпускаєш слугу свого, Господи, по слову Твойому в мирі.

о. Ст. Бахталовский, Ч.С.І.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ (Дальше).

КАЇН І АВЕЛЬ.

VI.

Много сліз проляли вже Адам і Ева, але ще не досвідчили нещасть, котрі прийдеться їм поносити в наслідок їх першої провини. Затемнення ума, як перший наслідок упадку відвертаючи менше або більше від Бога, склонює чоловіка, щоби звернувся до сотворіння або до себе самого. Пірваний своїми пристрастями міг тоді чоловік мов необуздáний кінь кинутись на ослін в пропасть проступків і злочину для їх заспокоєння. І до якої крайності не посунулибися діти упавшого батька!

Упоєний радістю на вид захованого життя, Адам дав першому свому синови імя Каїн кажучи: "Посідаю чоловіка з ласки Божої." Коли Ева дала йому другу дитину, він назвав єї Авель, т. зн. суєта, на згадку перемину́вших радощів раю. Оба браття росли на очах своїх родичів, котрі дивувались дуже видячи в них велику ріжницю в склонностях і вдачі. Один був непогамований, другий лагідний і спокійний.

Непогамований Каїн став з часом рільником, лагідний Авель пас вівці. По довгих літах, коли вже родини були розмножилися, одного дня оба браття разом приносили жертву Богу. Побожний і праведний Авель пожертвував Богу первенців своїх стад і найсмачніше мясо офір. І Бог зглянувся на нього і приняв його дари. А противно, відкинув офіри гордого і нахального Каїна, бо більше ходило йому о серце, чим о дари.

Це замилування, котре Бог оказав Авлеві, взбудило в серцю Каїна заздрість і жажду пімсти. Пригноблене лице, напружені черти і заблукані очи зраджували пристрасти, що хвилювали в його душі. Бог добачував його лукаві наміри і робив йому докори: "Каїне — сказав до нього одного дня — чому ся злоба в тебе, чому темний і пригноблений погляд? Роби добро і зістанеш надгородженний; але памятай, що коли ділаєш зло,

гріх все буде стояти перед твоїми очима. Лукаві бажання хвилюють твоїм серцем, але ти свобідний і можеш їх поконати."

Каїн не послухав голосу Божого. Инший дух, той сам, що знищив чоловіка в раю, говорив до його серця, підбурював, заохочував до пімсти. Він обсів його безбожними і злочинними гадками. "Бог — так він шептав йому — є несправедливим для Каїна. Чому Він показує своє уподобання Авлеві; а він, Каїн, найстарший син Адама, має стерпіти таку погорду?"

Збурений сими діяволськими підшептами, Каїн опалів. Одного дня сказав він до Авля: "Ходім на прохід." Разом вийшли вони і коли опинились серед поля, Каїн кинувся на свого брата і вбив його.

Смерть, котру зобачив він перший раз, отворила йому очи. На вид закровавленого трупа свого брата, лиця без життя, німих і скорчених уст, штивно випростованих членів, Каїна огорнула гроза, він став дрожати на всьому тілі і побіг шукаючи якої печери або якого-небудь сховку, де мігби укритися перед гнівом Божим. Але незадовго почув голос, що ставляв йому грізне питання:

— "Каїне, де твій брат Авель?

— Не знаю, відповів убійник, чи-ж я сторожем мого брата?

— Каїне, що ти зробив? — далі говорив ще грізніший голос; кров твого брата кличе з землі аж до Мене. Ти будеш проклятий на цій землі, що напилася крови твого брата, крови, що ти єї пролляв. Надармо будеш орати єї, вона відмовить тобі своїх овочів. Вигнанець і бездомний ти будеш блукати по єї горах і долинах і ніде не знайдеш спочинку."

Почувши це прокляття, гордий Каїн попав у розпуку.

— "Мій гріх є за великий, щоби я доступив його прощення, сказав. Вигнаний з моєї родини, змушений укриватися перед твоїм лицем, буду отже від нині ті-

кати і блукати по світу і хто лиш стріне мене буде думати, що вільно йому вбити того, котрого Бог прокляв.

— Ні, так не буде, відповів Бог, але на всякому, хто вбє Каїна, спічне тягар моєї пімсти."

А Бог назнаменував чоло братовбійці, щоби охоронити його перед всяким нападом на життя в далеких сторонах, котрими мав блукати. Покинувши отже країну, де Господь залюбки показувався людям, Каїн довго блукав по всіх усюдах, аж вкінці замешкав на схід від Едену, де побудував місто, котре назвав по свому синови Енокією.

Це був город Сатани. Куситель зіпсув був батька і запанував над дітьми, племенем жорстоким і зіпсутим, що забуло за Господа. Всі вони гляділи приємності в розбою і в найогиднійших проступках. В четвертому поколінню діти Каїна нарушили безлично святі права супружі: Лямех, син Матузаля, одружився з двома женами, Адою і Селлею. Ада породила Явля, батька кочуючих пастухів, що жиють в шатрах, і Юваля, що винайшов гарну й пискавку. Селля породила Тувалькаїна, котрий своїм молотом зручно вирабляв зелізо і мідь. В гордості на вид сили і сприту своїх дітий, Лямех говорив до своїх жінок: "Я вбив чоловіка, котрий мене зранив, але не бійтеся нічого: наколи смерть Каїна має бути пімщена в семеро, смерть Лямеха буде відомщена в сімдесять семеро."

Спускаючися оттак на безкарність, котру забезпечувала їм відвага без границь, потомки Каїна множили злочини на світі. Їх життя минало в розкошах та розпусті. Не оглядаючись на Божі обявлення, котрі передав їм Адам, ані на його приміри покути від часу свого вигнання з раю, вони всіми способами стреміли до як-найбільшого можливо уживання світа. А смертію вони не потребували журитися, бо їх життя тревало цілі століття.

На щастя й потіху Адама й Еви інше племя, побожне і Богом благословенне, росло побіч цих проступників. Сто прицять літ мали вони, коли Бог давїм іншого сина на місце Авля. Адам назвав його Сетом, то значить відшкодованням; і дійсно, він заступив йому сина, котрого оплакував, ходив, як він, дорогами Божими і став на його місці спадкоємцем Божих обітниць. Сет мав сина Еноха, котрий рівнож визначався своєю побожністю. Під його впливом його браття і сестри віддали Богу прилюдне почитання і цілковито розсталися з родинами Каїнітів. Потомки Сета назвали себе синами Божими, сини Каїна приняли назву синів чоловічих. Перші, відрожені ласкою Бога, котрого любили, і Спасителя, котрого ожидали, були дійсно вибраними дітьми Господа; другі, противно, що вийшли з зіпсуття природи і жили в проступках, оставали синами чоловіка упавшого, під властю діявола, котрий тримав їх в своїх кайданах.

Однак вслід за своєю людською неміччю сини Сета в четвертому або пятому поколінню дали ся в части зіпсути синам Каїна. Бог післав їм пророка, побожного Еноха, котрий ходив перед Богом дорогою праведності і святості. В своїх зажилих зносинах з Господом він дістав приказ проповідати покуту провинившимся і заповісти світови близку кару Божу. Він говорив до синів Каїна: "Ось Господь приходить. Окружений небесними військами Він приходить, щоби віддати всім по справедливості, укарати безбожних за їх грішні діла і за хулу, котру важилися кинути в лице Богові." (Ю. Л. Кат. 14-15). Довше як три століття цей понурий голос гомонів в ухах грішників, відтак Енох замовк. В заплату за його віру, Бог забрав зі світа свого вірного слугу, не даючи йому переходити трівогу смерти, а взяв його до Свого раю, відки верне одного дня голосити покуту народам. (Євр. 11, 5., — Прем. 44, 16).

Життя Адама було досить довге, щоби бути свідком зросту обох міст, котрі мали поділити між собою володіння світом: міста Божого, в котрому жили сини Сета, і міста сатани, котре замешкували сини Каїна. Бу-

дучи свідком проступків своїх синів, він добачував нещастя, що от-от мали впасти на них. Лицем в поросі старий патріярх зі сльозами благав прощення Божого для тої людскості, котру його гріх допровадив над беріг пропасті. Проживши от-так в покуті і наївшися через девятьсот тридять літ хліба зрошеного своїм потом, він зобачив зближатися до себе тую смерть, овоч свого гріха, що мала зложити його в гріб, його і все його покоління. Він віддав духа з очима душі зверненими до нового Адама, котрий мав його відкупити з цілим його поколінням, затерти його гріх, побідити смерть і звязати в глубині пекла кусителя, що його звів.

(Дальше буде).

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

ЮВИЛЕЙ СВ. ЙОСАФАТА.

Памятку нашого великого Мученика звеличав св. Отець Пій XI. Енцикликою — всесвітнім Пастирським Листом, котрого переклад подаємо вище. Енцикліку проголошено на торжественному засіданню Конгрегації для Східних Церквий звеличеному торжественним Богослуженням в честь св. Йосафата, котре відправив один з наших Епископів (поки-що не відомо нам котрий) при співучасті всіх католицьких священиків східних обрядів присутних в Римі зі співом на переміну церковно-славянським, грецким і вірменським.

Це торжество було отворенням Ювилейного року св. Йосафата, котрий треватиме аж по конець біжучого року. Годиться очевидно, щоби ми — нарід св. Йосафата — святкували його Ювилей, як найторжественніще і по всім усюдам. До цего взивають в Краю всі наші Владики спільним Пастирським листом до всіх Вірних, до цего взивав також наш Преосв. Епископ всіх священиків на синоді заки видасть свій Пастирський

лист в цій справі. Ми зі свого боку в кождому числі нашого часопису будемо говорити о ролі, яку відограв св. Йосафат в нашій Церкві і народі, щоби наші читачі як слід зрозуміли його велич, зрозуміли його посланництво та по своїм силам — після бажання Папи — його продовжати. —

Дієцезальний Собор.

Після духовних вправ подаваних нашому священьству Пр. о. В. Ладикою Ч.С.В.В. через 5 днів, зібрався в днях 1. і 2. січня в Бурсі Митрополита Шептицького Дієцезальний Собор, в котрому під проводом Їх Преосвященьства брало участь 24 священиків. Були присутними і Всв. о. Віткарий генеральний М. Оленчук, Настоятель ОО. Василіян Впр. о. Крижановський, Віцепровінціял Чина Прев. Ізбавителя Впр. о. А. Делярий.

Головними предметами нарад була квестія фінансів і преси, квестія шкільна і справа Ювилею св. Йосафата. Лишаючи обширніші інформації для наших читачів на пізніще, ми цим разом подаємо до відома лише найважніще, іменно:

1. — З важним обовязком кождого Українця грекокатолика і необходимим услівям істнования та розвитку нашої Епархії — платити совісно катедратик, т. зн. оплату на дієцезальні потреби, що виносить 1 доляра від жонатих і 50 ц. від нежонатих.

2. — Кождий Українець греко-католик повинен мати в своїй хаті наш одинокий католицький часопис Канадійського Українця, дбати про його поширення і піднесення через дописі та свої замітки щодо провадження і змісту газети.

3. — В місцевостях де є католицькі школи, родичі є обовязані під тяжким гріхом посилати свої діти до цих шкіл. — В цій справі, як і в справі ворожої преси Їх Переосвященьство в короткому часі видадуть Пастирський лист до Вірних.

4. — Протягом цього Ювилейного року св. Йоса-

фата всі наші парохії повинні подбати о гідне відсвяткування цего церковно-народнього торжества. В цій справі рівнож появиться Пастирський лист Преосвященного і вже тепер урядує Ювилейний Комітет (ОО. Василіяне 612 Флора Евню Вінніпег), котрий подає всі потрібні інформації.

Преосвященний рівнож розпорядили, що Службу Божу муситься всюда розпочинати найпізніще о год. 10.30 після місцевого часу.

Марійський Союз.

Будучність молодіжи і тимсамим народа лежить в руках родичів, священиків і учителів. В гармонійному співділанні цих трьох факторів вирабляється молодіж на вірних дітий Церкви і Держави. Де одного з них забракне, будучність народу є загрожена.

У нас Українців ці три елементи майже зовсім бракують: і длятого-то будучність нашого народу тут така непевна.

Родичі дуже часто занедбують в дома виховання своїх дітий.

Священики мимо найлучшої волі стають безрадні перед своїм кольосальним завданням: трицятка священиків-місіонарів для тристатисячного народу!

Учителів, переконаних католиків, можнаби почислити на пальцях.

Що нам будучність принесе, ми не годні на певно сказати — вигляди однак не є рожеві. А молодіж ми мусимо ратувати!

Тому оснували ми в Йорктоні Союз, щоби молодіж під оком родичів та священиків сама себе ратувала та щоби була помічною родичам, священикам та вчителям в праці над захованням і розвитком нашого народу.

Союз істнує вже шість місяців і вже чимало зробив для Церкви і Народу. Ворогів йому рівнож не забракло. Многі, котрим ходить о те, щоби гамувати всякий

Діти, горніться під Покров Матери!

здоровий народно-церковний рух, не пощадили нічого, щоби знищити Союз в самому зародку. Це непомильне знамя, що він є ділом Божим. Зерно — каже Ісус — мусить насамперід зігнити в землі, заки воно прозябне і видасть овочі.

30. грудня м. р. чотирнацять членкинь Союза в торжественний спосіб посвятилися прилюдно Марії як Її діти. Незабутня хвиля і для них і для всіх присутних на торжестві, коли вони в біленьких сукнях перед престолом Матери Божої Неустаючої Помочі посвячували себе і в собі надію всього народа цій могучій Діві-Матері!

Коби це зерняте принялося і росло по всій Канаді і Америці, де лиш живе наш нарід! Коби невдовзі кожна кольонія посідала свій Марійський Союз. Ці діти Марії стануть певно могутнім заборолом і неустрашимими борцями за віру і нарід.

Їх клич: Ми непохитні Канадийські Українці-Католики!

В. Б.

Дзвінок на "Ангел Господень" у театрі!...

КОЛИ славний епископ ратісбонський Михайло Зелер (М. Сейлер 1832 р.), був ще професором св. богословія, уряджено одного разу в його честь театральну виставу. Піднеслася заслона, і на сцені показалася 10-літна дівчинка, котра мала відограти першу ролю. Всі присутні звернули свій пильний зір на дівчинку. В тім з вежі поблизької церкви залунав дзвінок, кликаючий вірних до молитви на "Ангел Господень"... Заледви дівчинка почула голос дзвінка, заклопотана відізвалася до глядачів: "Думаю, що перше, чим розпочати представлення, слідби нам відмовити Ангельський Привіт!"... І вмить, перехрестившись, вклякнула до молитви... Деякі з глядачів вибухнули голосним сміхом... Але на більшість з них, та щиро-сердечна побожність дитини, вчинила невимовно глибоке й зво-

Сам епископ Зелер мав сльози в очах! Для нього той поступок маленького дівчати в міліони разів милійший, чим уся та "парада" з представленням!... рушаюче враження...

По тім дівчинка відіграла свою ролюдосконало так, що присутні обсипали її цвітами й многотисячними оплесками. По скінченню представлення, епископ призвав її до себе і сказав: Дитинко, ти знаменито відіграла свою ролю, але в стократ більше заслужила собі ти на похвалу своїм смілим визнанням св. кат. віри! Тим своїм поступком оказала ти дуже гарний і морально-будуючий примір усім присутним!... Зістань і на далыпе такою! Господь Бог певно буде з тобою і гаразд житиметься тобі на світі!"...

Браття Католики! Погляньте-но, як-то сміло визнають свою віру Жиди, або магометани! Вони зовсім не стидаються ~~навіть~~ на публичній дорозі кілька разів денно пристанути й помолитися!

Ф. Сташинський.

Хто сіє вітер — збирає бурю.

При кінці грудня Віннінегська Фрі Прес містила в 10 числах зміст своїх дослідів в справі большевизму серед Українців Канади. З цих дослідів виходилоби, що трохи не всі Українці в Канаді є большевиками — ви несподівались, га?!

Є Українці-большевики в Канаді, ми знаємо це і працюють вони, ми знаємо також. Але певною річчю є, що загал нашого населення є спокійними льояльними горожанами. А ті большевики, що є серед нас, вони не приїхали сюди большевиками, як твердить Фрі Прес, але їх виховала Канада. Всякі секти протестантські старалися всякими средствами і стараються до тепер відобрати нашому народови його католицьку віру і на ту ціль сиплють міліони долярів. Наміреної цілі вони

не осягають — мало находять серед Українців протестантів, але за те більше успівають в деморалізації народу, ширенню загального безвірства. Тою дорогою — і лише тою — родяться все свіжі "церкви," упадає релігійний дух в народі — одним словом виховується большевиків...

Хто сіє вітер — збирає бурю!

ЗАГАЛЬНІ НОВИНКИ ІЗ СВІТА І ЦЕРКВИ.

Думки старого священика про наш місійний Союз. "В довгій моїй священичій діяльности, я мав потіху стрічати душі надзвичайно щедрі. Я знав особи, що жертвували на церкви та добродійні цілі княжі дари.

Я нераз читав завіщання, в яких виявлялась добродійність вправді царська. Там можна було найти спис милостинь і то прекрасних милостинь на всякі добродійні товариства і цілі. Давали вони на всьо і всюда. Тілько товариства, союзи котрі мають на цілі старатись о виховання нових священиків, місіонарів, монахів, були майже все забуті та нічого не одержували.

Відкиж береся це забуття, це занедбання тих місійних союзів? Чи ті люди так щедрі суть неприхильними для тих місійних стоваришень? Ні! але вони або не знають нічого про істнування тих союзів, або не роздумують над їх важністю. А однак, яке добродійне товариство може порівнатись з цими союзами? Люди дають на будову церкви, на її украшення, на побільшення великолінности божих відправ. То дуже добре, цему ніхто не противиться. Але священик, котрий голосить слово Боже, чи він не вартіщим від проповідальниці з котрої голосить науку спасення? Апостоли без проповідальниці навернули світ. Священик, який, в імени Бога, прощає гріхи, чи він не важніщий від сповідальниці в котрій він судить? Священик, котрий, в

наших церквах, через 20, 30, 40 літ, щоденно жертвує Боже Ягня, Ісуса Христа; чи він не вищий від престолу, на котрім приносить безкровну жертву?

Що сталобися з найкрасщими церквами без священика? Ті церкви, хоч може золотом покриті, стають мертві, подібні до пустині.

А що-ж дієсь у парохіях, в епархіях, де брак священиків? Там де мало священиків, то хоч як вони ревні, вони не вистарчають на всє, їм трудно дістатись до всіх вірних і душі остають погружені в незнанні вічних правд та в гріхах: вони пропадають на віки. А прецінь, спасення душ є одинокою потрібною річею.

Нема отже нічого ліпшого, як дати священиків Церкві."

Дати священиків-місіонарів грецкого обряду Церкві, от ціль нашого місійного союза. Нема в Канаді, ані в Зл. Державах иншого стоваришення з тою самою мето. Допоможіть отже нам до цего святого діла і тим чином помножіть число священиків Ісуса Христа.

Всякі жертви ніліть на адресу:

MISYJNYJ SOJUZ SW. IZBAWYTELA,
BOX 299 - - - - YORKTON, SASK.

Чин Братів Християнських шкіл має в Европі 427 шкіл і 91,000 школярів. В Америці, 282 шкіл і 81,000 школярів. В Африці, 55 шкіл і 15,000 школярів. В Азії. 53 шкіл і 21,300 школярів. В Австралії, 6 шкіл і 900 школярів. Крім цего, цей чин має одну школу в островах Філіпінах і 400 учеників.

Братія Християнських Шкіл провадять нашу дієцезальну Колегію св. Йосифа в Йорктоні, де подають науку й виховання в дійсно католицькому дусі від найнизших кляс аж до університетських наук. — Трьох бувших учеників посвятилися ділови католицького виховання і вступили в Згромадження Братів Християнських Шкіл. Від грудня вони на Новіціяті і приняли монаші

імена: Атаназий (Ник. Стус) — Методій (В. Козяк)

Бр. Атаназий. — Бр. Петро. — Бр. Методій.

— Петро (В. Гаєвський).

Всякі інформації подає:

Rev. Bro. Stanislaus,
Sup. St. Joseph's College, Yorkton, Sask.

Лист з Бразилії... Парохія наша величезна, її сьміло можна поділити на чотири парохії. Парохію нашу перетинає шлях желізничий і на тій просторі творить пять стаций. Осередок: Дорізон, ту більше перемешкую. О. Парох (Впр. о. Процьків) в Маршальмалет, де давнійше був осідок і де більше місточко. Дорізон (Бережани) це маленька місцевість та на скрісь своя — українська. Преосв. Епископ Екц. Іван Браба робив

о. Е. Ананевич.

старання, щоб Ваш чин дав сюди священиків. Тут покликань булоби много, бо люди дуже добрі. Тут в сім затишу бразилійськім можнаб виховувати місіонарів не лиш для Нового-Краю, але і для Великої України.

Підсоння Парани (Парана, так звеся частина Бразилії, де мешкають наші поселенці) є дуже добре, ту зовсім не є горячо, хиба часом перед дощом і то не дуже. Парана дуже горниста. На кольонії Вера Гварани,

350 родин. Тепер будуєм велику церков Матери Божої Неустаючої Помочі. В маленькій старій каплиці застав я чорненький вірний образ на полотні, отжеж і всю кольопію віддав Єї опіці. Через нещасний роздор, який тут в сих кольоніях був, ми будували там иншу церков, а лип случайно люди принесли образ М. Б. Неустаючої Помочі. Мати Божа дала, що вже роздору нема. Тепер треба будувати гарненьку, хоч деревляну церков в Єї честь, а це яко подяку за ласки від Неї одержані. Я може не помилився, кажучи людям, що в той спосіб примусимо Нашу Матінъку сьвідчити нам нові ласки.

Тут праця злучена з безнастанною їздою конем, часом через два тиждні день в день. Люблю їздити, їду співаючи, часто ніччю, коли вже вїжджаю в наші кольонії (а там попри дорогу хата в хату). Як заспіваю "Пливи світами" або "К твому Серцю" то всі люди далеко знають, що священик вже приїхав.

Завтра, перша неділя: 2 Служби Божі. Перша для дітвори-молодежи: друга для всіх а потім ще збори Апостольства молитви дівиць з 250 членками. Але нині дощ, то може завтра не дуже много буде людий, та вони готов завести мою "надію." В першу пятницю маєм до 250 св. Причастій, в першу неділю до 350. Раз було на празник Серця Ісусового, 830 св. Причастій. Правда, як добрі ту люди, варта, щоб приїхали сюда для них місіонарі аж з Канади. Приїдуть??

4-го лист. Неділя 8.30 вечір. Лист не пішов ще, бо сьогодні нема потягу до Ріо. Піде завтра. Дощ, людей нині було менше, св. Причастий 283. О год. 2. пополудни, себто сейчас по зборах Апостольства молитви, їздив до хорого; тим разом близенько, бо лип 6 клм, (4 милі) за те коли повернув, застав чоловіка з далекої кольонії, з відси 50 клм., батько його і молодший брат тяжко хорі. Отже... не вкучиться мені, бо і так в середу мав їхати в зовсім инший бік (на св. Димитрія) з відси 32 клм. Отже буде "по дорозі," кінь і чоловік буде все в "русі."

Я нині проголосив в церкві загальні молитви о приїзд Отців місіонарів з Канади і то аждо: "скутку." Ту вже 20 літ тому, як місія була. Страшний релігійний роздор минувся, тепер треба місії. Напишу до Преосв. Епископа, щоб також в Йорктон написав. В нашій парохії буде можна дати 5 місій в ріжних церквах, я певний єсм, що і з инших кольоній просити будуть. Приїдьте, Дорогі Отці. Ваше серце обнимає світ цілий, Ви ріжниць не знаєте. Приїдьте!

о. Е. Ананевичь.

Рим. Щоби побільшити між вірними побожність до Св. Тайнь, Св. Отець Пій XI. уділив часного відпусту 300 днів всім, що входячи до церкви, перед иншими актами набожности, перше йдуть перед престол, де заховуються Найсв. Тайни і там принайменше серцем сокрушеним, коротко почитають Найсв. Евхаристію.

Філянтропійні змагання Ватикану. — За приміром Спасителя св. Отець, Його намісник на землі старається всіми способами прийти в поміч терпячій людскості. Де-тільки горе постигло людий, Ватикан старається своєю поміччю улекшити його тягар. По мілионових датках для повоєнних сиріт в ріжних краях, для голодуючих в Росії, для жертв землетрусу в Японії і т. д., св. Отець старається тепер принести пільгу терпячим Німцям в Рурській області. Спеціяльний делегат Ватикану Монсіньор Теста особливо старається о визволення з тюрми ріжних урядників, провідників та робітників котрих французко-бельгійська військова управа покарала за саботажу. Многих вязнів вже визволено завдяки заходам Монс. Тести і їх число все росте. Родини визволених оказують живу вдячність Св. Отцю і його Делегатови.

цю закінчення світової війни у всіх школах Франції учитель читав імена жовнірів села чи міста, котрі упали підчас війни та ученики стоячи відповіли по кождім імени: "Помер для вітчини."

Перу. Істнує в Перу товариство католіків під ім. "Лицарів Серця Христового." Президент Республики, Августе Легуя зголосився о приняття до цего товариства і чин того приняття відбувся сими днями. Відправа відбулась в Лімі, в церкві св. Лазаря, в присутности Преосвященого Еп. Петрелого, апостольского нунція. Президент одержав відзнаки Лицаря Серця Христового з рук Ліміского архіепископа. По звичайній присязі, Президент додав: "Президент Перу є сильно переконаний, що не може бути любови для Вітчини без любови для Бога. Він присягає держати прапор Вітчини все у стіп Спасительного Креста.

Китай. В Китаю є тепер 2,143,166 католіків. В тій просторій країні є 61 Епископів, 1,438 місіонарів і 1,030 Китайських священиків.

Убійство Місіонаря. — Китайські бандити убили о. А. Сунен, Бельгійського місіонаря, і сплюндрували його дім в Гокайо в Зах. Монголії.

Концерт на дохід Сиротинця — відбувся заходом СС. Служебниць і дівчат в Айтуні 8. січня. Він випав знаменито мимо того, що зразу дітвора була немов перестрашена — мабуть тому, що рідко устроюється такі концерти. Скоро однак освоїлися і вповні задоволили учасників, що битком заповнили галю. Дівчата відограли знаменито одноактівку "Не клени!" — хотя для многих з них був це перший виступ на сцені і хотя відограваали й мужеські ролі — і не-аби-як, треба признати! — Коби Айтунські католики знайшли в цьому доказ своєї сили і з'організувалися в щиро-католицьке просвітне товариство та не вислуговувались всякого рода відступникам "також — Українцям."

Ляйсенс на богослуження. — Майстерську штуку вигадала поліція в Льос Анджелєсь, Кал. определяючи, що всякий хто йде на богослуження в тамошніх церквах переступає право, наколи дана церков не має ляйсенсу на недільні мітінги. Поліцийні власти опираються на тім, що богослуження муситься трактувати як театральні вистави. Воно троха й не дивно в відношенню до протестанцьких церквий, де богослуження зветься мітингами, де до богослужень належать пописи оркестральні (банди), виїмки з театральних опер і опереток, пописи співаків і співачок, радіо-концерти, мувінґ-пікчир і т. п., без чого протестантські храми стоялиби пусткою. Але в наслідок того терпіть і свобода католицького богослуження і то чейже зовсім не слушно! Зобачимо, кілько то учасників богослужень всадить поліція в тюрму...

Для охотинків до Мексику. — В останніх часах вештаються якісь агенти поміж нашими людьми і намавляють їх до еміграції в Мексик, обіцюючи їм золоті гори. Тому, що зараз положення фармарів є крайно трудне, многі охотники записуються. Лише біда, що агенти виразно говорять, що бідним нема чого рухатися, лише богатим... Ми старалися зібрати де-які дані відносно положення в Мексику і їх подаємо під розвагу тим, котрі мабуть не знають що діяти зі своїм гірко запрацьованим добром. — Так один учитель Англієць в околиці Айтуни, що був у Мексику, сказав виразно: "То є край добрий — але для бомів." — Один фармар — рівнож з околиці Айтуни — бачився в Вінніпегу з кількома знакомими з давньої кольонії, відки фармарі цілою гурмою виїхали були до Мексику. Від нього довідався, що таке там добро, що всі, що могли вернути відтіля, а остались лише ті, що не мають за що вернути... — Знаємо всі, що тепер в Мексику шаліє революція і що революції там на порядку дневному. Та многі не знають, які в Мексику відносини на полю ре-

лігійному. Подаємо отже до відома всім, що управа Мексику є соціялістично-атеїстична (безбожна), що мимо того, що найбільша часть населення є католицькою, Католицька Церков є переслідована, що бути католиком і злочинцем є мало не рівнозначне, що Церков має стільки прав, що в совітській Росії. Католицьке виховання заборонене, католицькі богослуження перешкоджувані ріжними законами, священики й епископи переслідувані... Це отже наш обовязок перестерегти всіх, щоби добре застановилися заки зроблять рішаючий крок, щоби тую дрібку свого певного добра не посвячували для непевного раю, щоби особливо не наражали найдорощого скарбу свого і своїх родин — своїх душ. —

Чехословаккія. У Вратіславі родилась недавно надзвичайна дитина. Родилась вона з вусами та з бородою довгою на 90 центіметрів. При тім дитина здорова та звичайного росту. Цей завчасно "бородатий" є предметом всіх розмов в краю. Зі всіх сторін нарід спішить, щоб видіти це диво. Лікарі з Відня, Праги і Будапешту їздили до Вратіслава оглядати ту дитину.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ?

Церковна література збогатилась новою, прекрасною книжкою. Написав її оден монах нашого чина, вже славний многими своїми духовними творами.

Тою книжкою є:

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

Чи хочете знати, що то є любити Бога?

Ціна: 40 центів. Замовляйте у нас.

Читайте цю книжку.

НАШІ МІСІЇ

Толідо, Огайо. 700 мпль на захід від Ню Йорку, над озером Ірі (Лейк Ірі). Наші люди, широко розкинені в сім великім місті, мають тут свою церков. На усильні старання місцевого пароха Впр. о. Совітника А. Компордая відбулася тут місія від 7—14 жовтня під проводом ОО. Боского і Бахталовського. Місія принесла много Божого благословення.

Бруклин, Ню Йорк. З Толідо поспішили місіонарі до Бруклина. В марті були тут духовні вправи, тепер відбулась тут велика місія від 14—24 жовтня, а це в десятлітну річницю основання парохії, а заразом праці місцевого пароха Впр. о. Вол. Лотовича. Десять літ як існує парохія; нині гуртує вона коло себе сотки родин нашого народу, може повеличатись красною церквою, з парахіяльною школою в церковній тали; крім цего належить до парохії каплиця на полудневій стороні міста, де кождої неділі відправляється Служба Божа для родин, що там пешкають. Дійсно красні овочі десятьлітної праці місцевого душпастиря. Вірні бруклинської парохії, знані місіонаряи, еще з марта, великодушно нагороджували місійну працю численною участю в богослуженнях. В послідних трох днях місії відбувалися рівночасно духовні науки в каплиці на полудневій части міста.

Нюарк, Ню Джерзі. По Бруклині прийшла черга на Нюарк, де відбулось відновлення місії від 27. жовтня до 2. листопада. Коротко воно тривало, всего пять днів, та ці дни

вистарчили для доброго народу в Ньюарк, щоби відсвіжитися в дусі місії. Нарід тішився цим відновленням, а свою радість оказував ревністю, з якою ходив на науки. Особливим торжеством цих духовних вправ була віднова обітів хрещення, яка відбулася при закінченню місії. Під конець проповіди, всі присутні прилюдно заявили свою вірність в службі Ісуса Христа. На сам перід місцевий душпастир Впр. о. Довговичь відтак ОО. місіонарі, вкінци цілий народ зі свічками в руках голосно відновляли свої приречення і обіти св. хрещення. Зворушаюче це торжество певно остане в памяти учасників цеї місії. Безпосередно по кінцевій проповіди відіхав один місіонар до Пітсбургу, щоби там отворити місію.

Місія в Пітсбургу. Це вже другимнаворотом, що наші місіонарі працювали в тім місті. Перший раз, це були духовні вправи для священиків, а цим разом відбулася велика місія в церкві св. Йоана Хрестителя на полудневій стороні міста. Велика це, дуже велика церков! Недавно збудована. Дім парохіяльний злучений з церквою сходами. Під цею цілою великанською будівлею находиться наче лябіринт галь, (Лябіринт, це славна в давній старині величезна будівля, яка мала обіймати безчисленне множество кімнат) більших і менших. Не один із великих склепів мігби слушно позавидувати тих галь. Місцевий душпастир Впр. о. Декан Сидоряк з цілою душею займався справою місії і то як перед тим, заки зачалася місія, так і в часі неї. Тож народ, як слід приготований вже від першого дня численно горнувся на місію, а число тих учасників з кожидм днем взрастало, хоч люди дуже заняті по величезних фабриках желіза. В часі місії помагали в богослуженнях поблизькі священники Всеч. ОО. Пик, Процко і Рудакевич. Місія ся була часом великих духовних жнив. Красний місійний хрест остане на довгі часи вимовною памяткою тих ласк, яких дізнали учасники місії в часі сих духовних вправ..

ДОБРА НАГОДА!

Зимові вечери довгі! На дворі зимно а в хаті так тепленько, так мило. А ще читати гарні книжки!!

Нам прийшло з краю богато книжок з гарними оповіданнями.

ЗА ДОЛЯРА

Висилаємо відворотною почтою і оплачено

5 КНИЖОК.

ЗА ДВА ДОЛЯРИ — 12 КНИЖОК.

Спішіть з замовленням!

Замовляйте у:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

HUDSON'S BAY COMPANY

Маємо знаменитий ґатунок
Сукняних Черевиків для Мущин
по $3.50 пара.

(Висилаємо оплачені на всяку адресу).

Ці черевики є дуже вигідні і заразом дуже тревалі. Форма звичайна. гладка, шкіряні підошви і обцаси. Величина 6 до 10.

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і ґранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

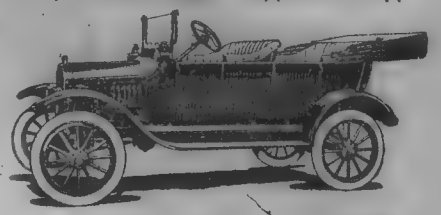

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор.....$507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТЕЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ
„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, каталоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1. МАРЦЯ 1924 - Ч. 3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1) Поклик Св. Отця. — 2) Потіха Сумуючих. — 3) Віра наших Батьків. — 4) Великий Обовязок. — 5) Марія Генераліссіма. — 6) Мир Франції з Ватиканом. — 7) Пішов на Суд. — 8) Казка про мудрі коні. — 9) По Католицькому Світу. — 10) Всячина. — 11) Наша Маруся. — 12) Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник
видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя
в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Родичі мають важкий обовязок виховувати релігійно своїх дітий!

Книжка, котра повинна находитися в хаті кождого Українця — Католика, є:

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ.

Катихизм цей видали ми з припоручення і за вказівками Їх Преосвященьства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

Печатано за дозволом духовної власти.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
224 Hargrave St. - Winnipeg.

ДЛЯ СКОРШОЇ ОБСЛУГИ НАШИХ КУСТОМЕРІВ В ЗАХ. КАНАДІ МИ ОТВОРИЛИ

Склад Церковних Річей
в Вінніпеґу.

Маємо тут на складі всякого рода церковні речі: ризи. сосуди, свічки, хрести, матерії на ризи, образи і т. д. і т. д.
В нас можна замовляти дзвони, статуї, образи і взагалі всьо що потрібне до церкви.

За речі, котрі продаємо, гварантуємо.
ЦІНИ ДЕШЕВІ, ОБСЛУГА СКОРА, ВСЯКІ ІНФОРМАЦІЇ ПОДАЄМО ОХОТНО.

The Canada Church Goods Company Ltd.
F. J. Tonkin
224 Hargrave St. —:— —:— Winnipeg, Man.

КАЛЄНДАР НА МАРЕЦЬ.

1 С **Задушна субота.** Вмч. Теодора.
2 Н Нед. Мясопустна.
3 П Архіппа ап.
4 В Пр. Льва еп.
5 С Пр. Тимотея.
6 Ч Найд. мощ. Муч. в Евгенії.
7 П Сщмч. Полікарпа.
8 С †1 і 2 найд. Гол. Йоа. Кр.
9 Н Нед. Сиропустна.
10 П Порфірія, **Вел. Піст**
11 В Пр. Прокопія.
12 С Пр. Василія.
13 Ч Пр. Кассіяна.
14 П **Марець.** Прмч. Євдокії.
15 С Сщмч. Теодота.
16 Н Нед. 1. Посту.
17 П Пр. Герасима.
18 В Мч. Конона.
19 С 42 муч. в Аморії.
20 Ч Сщмч. Василія.
21 П Пр. Теофілакта.
22 С **Задушна субота.** † Муч. в Севастії.
23 Н Нед. 2. Посту.
24 П Софронія.
25 В Пр. Теофана.
26 С Пер. мощей Никифора.
27 Ч Пр. Венедикта.
28 П Муч. Агапія.
29 С **Задушна субота.** Мч. Савина і Юліяна.
30 Н Нед. 3. Посту. Крестопокл.
31 П Кирила архиеп.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МАРЕЦЬ.

1. Субота Мясопустна, Задушна.
2. Нед Мясопустна. - Гл. 7. - Ев. Утр. 7. (Йоа. 63). - Ап. Літ. 140, Мат. 106. - Перша нед. місяця.
7. Перша Пятниця місяця.
9. Нед. Сиропустна. Гл. 8. - Ев. Утр. 8 (Йоа. 64). - Ап. Літ. 112. Ев. Мат. 17.
16. Нед. 1. В. Посту. - Гл. 1. - Ев. Утр. 9. (Йоа. 65) - Літ. Вас. В. - Ап. 329 - Ев. Йоа. 5.
23. Нед. 2. В. Посту. - Гл. 2. - Ев. Утр. 10 (Йоа. 66.). - Літ. Вас. В. Ап. 304 - Ев. Мар. 7.
30. Нед. 3. В. Посту, Крестопоклонна. - Гл. 3. - Ев. Утр. 11. (Йоа. 67). - Літ Вас. В. Кресту твоєму: Ап. 311. - Ев. Мар. 37.

Великий Піст треває від 10. марця до 26. квітня. Піст кожної середи і пятниці, цілий перший і останній тиждень. — Не вільно справляти весіль і гучних забав від 10. марця до нед. Томиної.

🌑 Новий місяць - 5. (11.57). 🌓 Перша квадра - 13. (12.50). — 🌕 Повний місяць - 21. (24.30). 🌗 Остання квадра - 27. (16.24).

Весна зачинається 20. о год. 5.29 рано. — **Обручкова затьма сонця** 5. о год. 7.55 рано; в Канаді не видна.

І. М. Й. А. Й.

ВПоважаний Добродію!

Ваша передплата на "Голос Ізбавителя" кінчиться зі слідуючим числом. Дякуючи Вам за прихильність, яку Ви оказали нам до тепер, ми надіємося, що і на далі останете вірним нашому часопису, що уможливить нам його уліпшення під кожним зглядом, що є нашим найщиріщим бажанням. Що більше: ми сміємо просити Вас, щоби Ви ширили "Голос Ізбавителя" між своїми знакомими; тим певно зробите добре діло і нам дасте можність голосити правдиво католицький світогляд як найширшим кругам. За кожного свіжого передплатника, котрого придбаєте і котрий прилле нам свою передплату, ми вишлемо Вам оплачено книжку з гарним оповіданням.

Ще раз дякуючи за Ваше співділання, остаємо з правдивим поважанням:

Адміністрація "Голосу Ізбавителя."

РОЗВАЖ ДОБРЕ!

Не читай жадної злої книжки ні газети! Церков свята це забороняє,твій власний інтерес, інтерес твоєї родини, дітей, твоїх ближніх домагається цего від тебе. Не шукай собі жадної вимівки — многі в той спосіб зійшли на бездорожя....

Жадне зле писмо нехай не буде в твоїй хаті, в твоїх руках, на твоїх очах, на очах твоїх дітей.

***

Залиши злі писма — та це не всьо.

Читай, передплачуй собі добрі писма.

Поборюй лихо добром; обучуйся в доброму, образуй себе — читанням добрих книжок та писм.

Слухай як говорив бл. п. Папа Пій X. до Епископів в Бразилії:

"На ніщо не придасться вам будувати школи та церкви, коли не будете мали католицької преси. Єсли зла преса псує нарід, католицькі школи є безпожиточні і церкви стають порожними".

Той сам Папа сказав:

"Для удержання нашого католицького денника в Венеції я готов заставити мій дерстень і хрест патріярший".

Коли ти свідомий Українець-Католик, нехай не тілько не буде в тебе злого часопису, але подбай, щоби мати добре католицьке писмо і старайся по своїм силам його ширити!

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. Лист за Марець Ч.3. 1924.

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ПОКЛИК СВ. ОТЦЯ ПІЯ XI.

ДО ПРАЦІ ДЛЯ З'ЄДИНЕННЯ ЦЕРКВИЙ

проголошений в Римі на Ювилейному Торжестві в честь св. Йосафата.

(Друга часть Енцикліки).

Ми немов прислухуємося голосови цеї крови, що промавляє лучше Авлевої (Єв. 12, 24) і відзивається до Славянських братів, так як колись, словами Ісуса Христа: Вівці осталисъ без пастиря. Жаль меніцьогонароду. І справді, яка нужда їх пригнітає! в якій біді находяться! кілько їх прогнано з вітчини! кілько трупів! яка небезпека для душ! На вид лихоліття, що навістило Славян і котре

далеко гірше від всякого горя, яке коли-небудь приходилося оплакувати, трудно Нам у вітцівській любві здержатися від сліз.

Правда, Ми старалися самі прийти з поміччю нещасливим, щоби уменшити той тягар терпінь, без жадних людських зглядів, не роблячи жадної ріжниці між убогими, спомагаючи тих, що в даній хвилі потребували найбільше помочі. Однак наші средства не дорівнювали так великим потребам. Так само не в силі були Ми перешкодити тому, що в слід за зневажанням всякої віри, за взроетом проступків против віри та чесноти в де-яких місцевостях увязнено а навіть на смерть проваджено христіян і самих священиків та князів церкви.

Приглядаючись всему цему горю ми немало тішимось тим, що свято преславного Славянського Князя Церкви дає нам милу нагоду до висказання батьківської любви, з якою відносимося до всіх Східних Славян і до представлення їм збору всіх дібр, котрі находиться у вселенській єдності св. Церкви.

Взиваючи до цеї єдності так усіх, що від неї відорвані, як і всіх вірних, Ми бажаємо осягнути того, щоби кожний слідами та за приміром св. Йосафата по своїм силам старався Нам помагати. Вірні-же нехай розуміють, що цю єдність треба вирабляти не так суперечками або іншими побудками, а приміром та ділами святого життя, передусім однак любовю до Славянських братів та прочих Східних Народів по словам Апостола: Одну маючи любов, однодушні, згідливі, нічого не ділаючи на перекір або з пустої слави, але в покорі, один одного вищим уважаючи від себе, не на своє кожний оглядаючись, а на те, що других. (Филип. 2, 24).

І так як треба, щоби в цій справі відлучені Східні Народи покинули свої давні упередження і старалися пізнати правдиве життя Церкви та не робили Римської

Церкви відвічальною за особистібловди, котрі вона самаосуджує та старається поправити, так само треба, щоби Латинники ширше та глибше пізнавали справи та обичаї Східних, котрих глибоке знання надало так великого впливу праці св. Йосафата.

Руководячися цими принципами ми старалися збогатити новими науками **Папський Східний Інститут**, заложений нашим невіджалуваним попередником, Венедиктом XV; бо-ж таке наше переконання, що з правдивого знання річей вирастає справедливе оцінювання людий і щира прихильність, котра в злуці з любовю Ісуса Христа, при помочі Божої ласки принесе для релігійної єдності як найбільше користи.

Під впливом-же тої любови відчують всі те, чого божественно навчає Апостол: Бо нема ріжниці між Жидом і Греком, бо той сам Господь усіх, богатий для всіх, що Його призивають. (Рим. 10, 12). Крім того, і це є ще важніще, повинуючися побожно приказови того самого апостола позбудуться та відкинуть від себе не лиш упередження, але й неоправдані підозріння, суперечки, ненависть, і вкінці всі порушення душі противні христіянській любві, котрі роз'єднують народи між собою. Бо ось-як говорить той сам Павло: Не говоріть лжи один на одного скинувши з себе давнього чоловіка з його ділами, а одягнувшись в нового, що відновляється в пізнанню по образу Того, що його сотворив: де нема Поганина ні Жида... Варвара ні Скита, невільника ні вільного, але все і у всім Христос. (Колос. 3, 9-11).

В той спосіб і через довершене помирення олинищ і народів, довершиться рівночасно з'єднинення Церкви поворотом в її лоно всіх, що задля якої-будь причини від неї відлучені. А це довершене з'єдинення не станеться через людські змагання, але **добротою одного Бога**, що не глядить на особи (Діян. 10, 34) і

перозріжнив між нами і ними (Діян. 14, 9): і станеться, що всі народи злучені будуть користуватись рівними правами, якого би не були племени або язика, яких би не вживали вони св. обрядів, котрі Римська Церков завсіди і задержувала з найсвятіщою пошаною і приказувала на завжди додержувати, прибираючись ними немов дорогоцінними ризами, неначе Царица... в ризах позолочених убрана і прикрашена. (Пс. 44, 11).

Длятого однак, що цю згоду всіх народів в загальному з'єдиненню, яка є ділом передусім Бога, треба осягнути при Божій помочи і під Божою опікою, віддаваймося пильно **побожним молитвам,** ідучи за приміром та наукою самого св. Йосафата, котрий працював для єдності опираючись передусім на силі молитви.

Ідучи рівнож за його повагою та проводом, віддаваймо найбільшу почесть найвзнесліщій **Тайні Евхаристії**, котра є запорукою та головним джерелом єдності, тій тайні віри, котрої любов та пильне уживання заховали всі Східні Славяни навіть по своєму відорванні від Римської Церкви і уникнули безбожної злоби гірших єресей з чого вкінці можна буде надіятись сповнення того о що Матн Церков побожно і з упованням просить при справованні тої тайни, щоби Бог милостиво уділив дарів єдності та мира, які є таїнственно зображені жертвованими дарами (Сл. Б. Прсв. Євх.); і о то само спільно моляться в часі жертви Латинники і Східні: Послідні "молячи Господа о з'єдинення всіх," тамті, благаючи Христа Господа, щоби "споглядаючи на віру своєї Церкви, зволив її по святій своїй волі умирити й з'єднити."

Друга лучність в праці над приверненим єдності зі Східними Славянами, це їх особливше привязання та набожність до великої **Богоматери Діви**, що їх відділяє від многих єретиків а зближає до нас. В цьому Йосафат відзначався у високому степені і на цьому найбільше опирав свої надії на наклонення до з'єднення: Тому-то по звичаю Східних великою пошаною окружав іконку Богородиці Діви, котру з великою набожністю почитають Василіяне та вірні обох обрядів в самому Місті в церкві св. Сергія й Вакха під назвою Царици Пастви.* Під цим іменем отже особливо взиваймо наймилостивіщу Матір, щоби спровадила відлучених братів на спасенну паству, де Петро, не перестаючи жити ніколи в своїх наслідниках, яко заступник вічного Пастиря пасе і провадить ягнята й вівці християнського стада.

Вкінці уживаймо в справі так великої ваги **заступництва Святих** в небі, особливо тих,що знані були колись на Сході зі своєї святості та мудрості а нині є предметом великого почитання і набожності народів. Передусім однак взиваймо заступництва Йосафата, що так як сильно боровся за справу унії за свого життя, так само і тепер у Бога спомагає єї та як найсильніще боронить. — Ми-ж молимо його цими благальними словами Нашого безсмертної памяти попередника Пія IX: "Нехай, о святий Йосафате, твоя кров, яку ти пролляв за Христову Церков, буде запорукою тої злуки з цею святою Апостолською Столицею, якої ти все бажав, і яку ти днями й ночами усильними молитвами випронував від Найліпшого Всевишнього Бога. І щоби до того колись дійшло, ми благаємо тебе о невсипуче заступництво в Бога й небесного Двора."

Запорукою небесних дарів і свідоцтвом Нашої прихильності уділяємо всім вам, Всечесні браття, і священьству та повіреному вам народови Апостолське благословення.

Дано в Римі при св. Петрі, дня 12. падолиста 1923. р. Папства Нашого року другого.

ПАПА ПІЙ XI.

*Мати Божа Жировицька (Прим. Ред.)

ПОТІХА СУМУЮЧИХ.

Потіха сумуючих. Хто це? Ти знаєш, це Божа-Мати й твоя Мати. Так, Вона потіхою в терпіннях, **всіх скорбячих радость.**

Ніхто з Адамових дітей не є свобідний від тих терпінь. Кождий має свій хрест. Та наші часи відай найбогатші в ті хрестики — терпіння. Це може якраз тому, що безбожний світ змагався усунути хрест Ісуса з лиця землі. І земля вкрилася смутком, горем, жалобою, многими, премногими хрестами. Чи може не правда?

Часи, які переживаєм, будуть записані в історії кровію і слезами... Війна принесла зі собою таке лихоліття, про яке нікому і не снилося. Кілько смерти, кілько руїни, кілько знищення... Старий Край все еще стогне, добре чує на собі удар, який завдала йому війна. А вже найбільше навіщена лихом наша рідна земля там за морем. Роздерта на кусні, поневолена, спустошена. І хто зна, що буде дальше.

А тут, в новім Краю, чи нема смутку, скорботи? Чи нема нещасть? О, і кілько їх є! Неврожай, збіже тане, життя дороге, безробітних много. Кілько смутку по многих родинах! Кілько журби у матерей запро свої дітн, яких трудно виховати. Кілько клопоту в батьків, щоби прокормити свої родини. Кілько жури у добрих християн, коли бачуть, як пириться зло, гріх, невіра, безбожність... Усюди смуток, терпіння, хрест.

І де шукати помочи, потіхи? У Цеї, що **всіх скорбячих радость.**

Так, Марія є потіхою в терпіннях, смутку. Бог дав нам Єї, щоби Вона облекшувала наше горе, отирала наші слези.

Наш народ зрозумів це дуже добре, коли Єї назвав: **Матірю Руського Краю.** Як Мати спішить з потіхою для своєї дитини, так Марія все готова нас потішати.

Вона знає, що це смуток, горе. Вона пережила свій туземський вік не в достатках, поводженню, але в убожестві, скорботі. Так Бог приготовив Єї серце до уряду, до якого Єї призначив: **Утішеніє скорбних.** Це красне Єї імя, то не є лиш звичайна почесна назва, це дійсність, Вона справді радістю скорбячих, нашим прибіжищем.

Марія не лиш прибіжищем, заступницею, Вона є також співізбавителькою людського роду, Вона посередничкою між нами а Ісусом.

Марія брала участь у відкупленню упавшого чоловіка; разом зі Своїм Сином терпіла; Вона жертвувала Його на Голгофті небесному Отцю за нас. Так, Марія нашою співізбавителькою. І тому Бог віддав в Єї руки всі скарби ласк, які вислужив для нас Христос Своїми страстьми. Марія роздає їх нам, своїм дітям. Тому то справа нашого спасення, це Єї справа. Вона з материнською щечаливістю займається всім, що відноситься до нашого добра. Тимто Вона хоче, щоби й наші земські терпіння не йшли на дармо. Тож що Марія з ними робить? Вона старається їх обернути на нашу душевну користь: Вона помагає нам їх зносити терпеливо, з підданямся Божій волі; дає нам сил, щоби ми наші хрестики — прикрости усвятили, щоби ми терпіли з любови до Бога, та жертвували наші скорботи, в злуці з жертвою Ісуса на Голгофті, за наші гріхи, за навернення грішників...

О, Марія як найлучша Мати, своїх дітей в смутку не лишає!

Життя святих свідчить нам, як Марія піклувалася тими, що вміли терпіти, що в терпіннях не впадали на дусі, мужно витривали в дитиннім довірю до Неї.

У Неї находили поміч у своїх скорботах подвижники — пустинники. Вона наповняла радістю серце св. Альфонса, коли всякі злидні вдаряли на нього. Вона бодрила душу св. Йосафата, в його претяжкій праці коло єдности св. Церкви. Коли він бачив кругом себе тільки заблудших, упертих у своїому блуді, коли на

нього наставало тілько ворогів, тільки всяких трудностей, переслідувань, тоді довіря до Тої, що є **Надеждою і предстательством** кріпило його серце.

Солодка молитва перед іконою Божої Матери наповняла його невгасаючою ревністю о спасення душ.

Та не лиш історія святих свідчить про це, що Марія потішає в терпіннях, трудах.

Чиж життя, сливе не кождої християнської душі не може про це посвідчити? Чи й ти, Дорогий Читачу, не досвідчав цего? Коли ти в терпіннях, нещастю звертався в щирій молитві до Марії, чи твоє серце не відчувало полекші? Чи ти не бачив, що Вона дійсно всіх скорбячих радость? —

Так, Марія потіхою сумуючих.

У терпіннях наших часів спіпім всі до Неї, як діти до доброї матери. Нехай Вона, Страдальна Мати, навчить нас зносити хрестики з підданнямся Божій волі, нехай Вона наші серця наповнить силою, відвагою. Нехай Вона нам наші терпіння осолодить і допоможе, щоби ті наші хрести перемінились в наше воскресення.

о. Ст. Бахталовський, Ч.С.І.

КАРД. ГІББОНС:

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский, Ч.С.І.)

ВСТУПНИЙ РОЗДІЛ.

Католицька Церков учить, що є лиш один Бог, незмірний в мудрості, могучості, доброті і всякому іншому совершенстві; що Він Своєю всемогучістю всьо сотворив і Своїм Провидінням усім управляє.

В тім одинокім Божі є три ріжні особи, Отець, Син і святий Дух; всі Вони є між собою совершенно рівні.

Ми віримо, що Ісус Хрпстос, друга Особа Пресвятої Тройці, є совершенним Богом і совершенним Чоловіком. Він є Богом, бо Він над усіми Бог, благословенний по віки. (Рим. 9, 5). "Він Богом і походить з єства Отця, зачатий перед віками; Він Чоловіком з єства своєї Матери, зродженим в часі." (Симв. св. Атан.) З любови до нас і щоби вратувати нас з недолі, що є нашим уділом ізза непослуху наших прародичів, Бог Слово зійшов з неба, став Чоловіком в лоні Пречистої Діви Марії за діланням святого Духа. Він уродився в день Рождества у Вифлеємській стайні.

Переживши около тридять літ в укритю, по найбільшій части в Назареті, Він зачав своє публичне життя. Зібрав коло Себе гурток людий, котрих називаємо Апостолами, і їх обучав в правдах релігії, що її оснував.

Через три роки Він ходивділаючи добро, даючи слїпим зір, глухим слух, уздоровляючи всякі недуги, воскрешаючи померших і проповідуючи скрізь нове Євангеліє мира в Юдеї. (Мат. 11).

В Велику Пятницю Його розпято на горі Голгофті і своєю смертію придбав нам спасення. Тому-то Ісус сам носить імя Спасителя і Ізбавителя, бо "не ма іншого імени під небом даного людям, щоб ним спасатись нам." (Діян. 4, 12).

"Він був пораненний за гріхи наші і мучений за беззакония наші... і ми Його ранами оздоровлені." (Іс. 53, 5).

І Спаситель терпячий і умираючий за нас приказує нам, щоби Його наслідувати розпинанням нашого тіла ділами щоденного умертвлення. Якщо хто хоче йти за Мною, нехай відречеться самого себе і бере щоденно свій хрест та йде в слід за Мною." (Лу. 9, 23).

Ось чому ми не їмо мяса в пятницю — в день посвячений терпінням нашого Спасителя; не длятого, що їсти мясо є само в собі гріхом, а тому, що хочемо зробити

спасенне діло умертвлення. Люблячі діти будуть поминати річницю смерти покійного батька радше молитвою і постом чим забавою. Так і ми католики. Ми не їмо масної страви того дня, в котрім поминаємо смерть Ісуса, щоби хоть в малій мірі показати наше дійсне співчуття для улюбленого Господа через умертвлення тіла, стараючися як св. Павло (2 Кор. 4, 10) всюда носити в нашому тілі умертвлення Господа Ісуса, щоби й життя Ісусове явилося в наших тілах."

В Католиків хрест є предметом найвищого почитання, бо він був орудям нашого Спасителя. Він взноситься над нашими церквами і украшає наші сватині. Ми почитаємо його як символ нашого спасення. "Далеко від мене хвалитьсяˌ хиба хрестом Господа нашого Ісуса Христа (Гал. 6, 14). Розуміється, ми не привязуємо жадної внутрішньої сили до самого Хреста; це булоби гріхом і ідолопоклонством. Наше почитання відноситься до Того, що вмер на його раменах.

І дуже давний і побожний звичай вірних є, робити на собі знак святого Хреста, хреститися кажучи при тім: "Во ім'я Отца і Сина і святаго Духа. Амінь." — Тертуліян, писатель, що жив в другому столітті по Христі, каже: "Ві всіх наших ділах, коли входимо, або виходимо, коли убираємося або умиваємося, при їді, коли лягаємо спати... знаменаємо своє чоло знаком Хреста. Ці звичаї не є приказані жадним законом Св. Писма, але передання нас їх учить, звичай їх потверджає і віра їх заховує." (Де Корона — III.) Знаком хреста ми визнаємо свою віру в Пресвяту Тройцю, в Воплочення і виконуємо дуже спасенне релігійне діло.

Ми віримо, що на Великдень Ісус Христос показав свою Божу силу воскрешаючи власною силою з мертвих, прожив по воскресенню сорок днів на землі научаючи своїх учеників і відтак взнісся з верха Оливної гори на небо.

В празник Пятдесятниці або Зелені Свята, десять днів після свого Вознесення, наш Спасителя зіслав, після своєї обітниці святого Духа своїм ученикам, зібраним на молитві. Дух святий очистив їх серця від гріхів і наділив їх повним знанням спасенних наук, котрі припоручено їм проповідати. В той сам Празник Сошествія святого Духа Апостоли розпочали своє взнесле посланництво; і з того дня тим самим ми датуємо діяльне життя Католицкої Церкви.

Наш Спаситель дав своїм Апостолам найповнійшу власть до научання в Його імени; Він приказав їм: "Проповідуйте Євангеліє всякому сотворінню" (Мар. 16, 15) і під найтящими карами припоручив усім слухати їх повинуватися їм: "Хто вас слухає, Мене слухає; а хто вами гордить, Мною гордить. А хто Мною гордить, гордить Тим, що послав Мене." (Лу. 10, 16).

І щоби ми не помилилися в розпізнанні правдивої Церкви від фалшивих сект, котрих повстання Господь заповів, Він зволив назначити Свою Церков певними ясними знаками, по котрих всякий щирий бадач легко зможе пізнати Її як Його одиноку правдиву Обручницю.

Головні знамена або прикмети правдивої Церкви є: **Церков Одна, Свята, Католицка (Соборна), Апостольска.**

ВЕЛИКИЙ ОБОВЯЗОК.

Великий Піст зачинається... За дві неділі вже маємо Неділю Сиропустну з поклонами на вечірні. З церкви і хати повиносять усі прикраси або принаймні позасловлюють їх, веселі співи замовкнуть, буде їлося пісні страви...

На що воно так? — Це жалоба Христової Церкви і її дітей над страстями і смертю її Основателя. Це приготування до світлого празника Його Воскресення, котрий буде тим веселіший і приємніший зі своєю радістю, співами та обрядами. Церков і хата буде знову як найгарніше прикрашена, чистенька, мило буде празнувати Христове Воскресення...

Але твоя радість не буде повна, якщо твоя душа не буде чиста і спокійна... Це для твоєї душі установле-

ний і Піст і Пасха. Це твоя душа має перебувати жалобу в пості і радуватися в Воскресення, бо їй того потреба. Так як приготовуєш хату на празник Пасхи, так приготуй і свою душу. Обмий її, прикраси, воскреси її, щоби дійсно празнувати Воскресення.

Як? — **"Памятай принаймні раз у рік, у великодному часі, висповідатися і запричащатися."** От як каже тобі свята Мати Церков приготовити празник Воскресення для твоєї душі. Сповідь Великодна — це піст, жалоба твоєї душі. розрішення священика — це воскресення твоєї душі. Великодне Причастя — це жива, та-

їнственна Пасха твоєї душі. Без цего твій празник Воскресення не буде жадним правдивим празником, Воскресення не буде правдивим життям, радість твоя не буде повна.

Та не тілько то... Без цего приготування з твого боку і Христова радість не буде повна, Його Воскресення в тобі не буде. —

Ти є християнин, ти разом з Ісусом твориш одно тіло. Ісус Христос тебе відкупив і тим ти став Його власністю. Він наділив тебе своїм власним життям, ти став Його приятелем, Його братом, ти став другим Христом, ти смієш сказати зі св. Павлом: живу вже не я, а живе в мені Христос. Так, ти належиш до Христа, ти є частиною Його тіла, без тебе Христос не є повний.

Коли-ж твоя душа в грісі, ти відорвався від Христа, ти завдав смерть Христови. Через св. сповідь ти можеш знову получитися з Христом і направити заподіяну Йому кривду. Доки не висповідаєшся, ти остаєш відорваним від Христа, позбавляєш Його життя в твоїй душі.

Розумієш тепер, чому я сказав, що без Великодної Сповіді празник Воскресення не буде зовсім празником для твоєї душі і не буде празником повним для Христа?...

Памятай отже. щоби не оставити в своєму приготованні до празника Воскресення того, що найважніще — Великодної Сповіді і Причастя.

***

Кажуть люде, що **сповідатися не треба.** — Хто так каже? Або це твої знакомі або ні. Коли їх знаєш з близка, знаєш також, що о них думати. Коли вони тобі не знакомі, будь певний, що вони не варті більше як ті, що їх знаєш. — Але попри них є такі, що кажуть, що сповідь потрібна; і їх є много і вони зовсім не гірші від тих, що не узнають сповіді. Є особливо св. Церков, твоя Мати, котра приказує сповідатися, і приказує властю

Бога: Хто вас слухає, Мене слухає, хто вами гордить, Мною гордить!

Я не сповідаюся а жию ліпше як тоті, що сповідаються. — Ти думаєш, що живеш лучше... Хотьби ти й щиро не мав чого собі закинути, все-таки ти не є доброю дитиною Бога, бо не сповняєш Його волі, не повинуєшся Його Церкві. А впрочім твоя певність може бути зовсім фалшива... Бог знає твоє життя лучше чим люде, перед котрими можеш з неодним проступком укритися. Що булоби, наколиб тепер усі люде могли пізнати тебе наскрізь як Бог тебе знає? Чи оставбися далі лучшим від тих, що сповідаються?...

Сповідь не робить чоловіка лучшим. — А гіршим чейже також не робить?! Певно, що сповідь не зміняє природи чоловіка, що й по сповіди годен чоловік упасти. Але то само, що відзискуєш приязнь Бога, чи то нічого не значить? Мабуть що ти вже давно сповідався і забув як чувся піднесеним на дусі по добре відбутій сповіді, як ти ревно і легко сповняв обовязки, котрі видавалися тобі передше такі трудні. О, добра сповідь робить чоловіка все лучшим: вона воскрешає мерця до життя, дає силу і витревалість в доброму, утримує в покорі.

Сповідатися — то понижаюче. — Поповнити зло є понижаючим, але не признатися до нього. Коли в тебе дитина і вона чим провинилась, ти вважаєш еї доброю, коли приходить признатися і щиро обіцяє поправитись. Так і христіянин, що кається своїх гріхів і покірно їх визнає на сповіді, не тілько не понижається — а противно, підноситься, бо направляє скілько годен заподіяне зло.

Ні, брате! Сповідь є все добра, ублагороднює чоловіка та дає йому щастя душі. А Великодна Сповідь, це твій обовязок справедливості, вдячності, любови для Ісуса Христа і Його заступниці св. Церкви.

Сповни отже свій обовязок чесної людини, дитини Церкви, христіянина, т. зн. члена Христового Тіла. Нехай твоя Пасха буде справжнім Воскресенням, нехай твоя радість буде повна.

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

МАРІЯ "ГЕНЕРАЛІССІМА."

Минувшого року відбулося в Ліма, столиці Перу в полудневій Америці, торжество коронації ікони Матери Божої делля Мерцеде як Покровительки Перуанського війска. На торжестві були присутними всі міністри з президентом на чолі, вся начальна команда з відпоручниками всіх полків, всі Епископи та делєґати всіх монаших чинів та католицьких стоваришень. Архієпископ Ліманський Преосв. Ліссон відправив торжественну Службу Божу і відтак вложив в імени Папи дорогоцінну корону на голову Марії. Рівночасно президент республіки Август Леґуя віддав Марії бунчук маршалка армії зазначуючи тим, що віддає в Єї руки начальну команду всего перуанського війска. Відтак при звуках всіх дзвонів, стрілах армат фортиці і фльоти перенесено в торжественній процесії образ до військової катедри і його почитають в Перу під назвою Мадонна Ґенералісcіма.

Це є гарний зразок — на жаль дуже рідкий! — гармонійного співділання держави з Церквою. Модерні держави, коли цілковито не зривають зносин з Церквою та не переслідують єї, принаймні недоцінюють значіння, легковажать собі єї вплив та силу тай буцім-то для добра держави ставляють перепони єї розвиткові. Не дивота потім, що народи собі легковажать повагу правління, підносять що-раз частіщі і завзятіщі ворохобні і правительства бачуться приневоленими робити що-раз більші і небезпечніші уступства..., Не ма власти, як

тільки від Бога, каже Апостол Павло; але коли ця власть не має пошани для найвищої Власти, що-ж дивного, що її власні піддані нехтують самі її повагу. Держави хитаються, а Церков стоїть все та сама, непохитна, мимо всіх переслідувань можних цього світу.

Всяка власть свіцка, що нехтує або й поборює власть Церкви, сама підкопує свою власну повагу і копає собі гріб, в котрім скорше чи пізнище опиниться...

Мир Франції з Ватиканом. — Чи була між ними війна?! А вже-жщо була, коли заключили мир. — Но це була не звичайна війна, а війна безбожників з Церквою. 1905. р. французке правительство проголосило закон розлуки держави від Церкви, загарбало всі добра церковні, порозганяло всіх монахів і монахинь — на-те, щоби знищити Католицьку Церков у Франції. Рим заборонив священикам сповнити домагання ряду, що були зовсім противні духови дисципліни Католицької Церкви і священики, завдяки доброму народу, могли мимо ворожого закону по більшій части продовжати свою діяльність. — Остання війна показала наглядно, що Церков і священство не є ворогами держави як горлала масонерія. Настало отверезіння і Церков Католицька знову стає займати подібне становиско у Франції як перед 1905. роком. Теперішне правительство, хотя воно зовсім не є католицьке, є принаймні на-стілько льояльне, що бодай в части направляє кривду заподіяну Церкві правительством з 1905. р. Воно два роки тому назначило мимо сильної опозиції франк-масонерії амбасадора при Ватикані позволяє монахам і монахиням вернути назад у Францію і заняти загарбані свої добра, видавало справедливі розпорядження в спорах священиків з властями, і тепер заключає формальну угоду з Апостолським Престолом.

ПІШОВ НА СУД...

Діялось це досвітком 21. січня цього року в понеділок, два дні після Йорданських Торжеств.

В Небі скрізь панувала тишина: серед Херувимів і Серафимів, що з Царями Волхвами співали хвалу Дитятка Ісуса; серед Ангелів, що спочивали по надзвичайних гостинах на землі в часі Свят; спокійно і тихо було в льожі св. Петра, котрому мило снувалися перед очима спомини перших стріч з Дитятем Вифлеємським, коли Воно вже було Пророком Ізраіля... Тихі сльози спливали по його лиці...

Нараз почулися два сильні удари в золоті Райські Врата.

"Гаразд! сказав св. Петро, ще приходять мені докучати. Сподіюсь, що не буду мав клопотів з гостем."

І поволи, шльохаючи на згадку своєї зради і прощення, пішов до брами. Через малесеньку дірочку, таку маленьку, що найдрібніща душа не в силі була передістатися через ню, поглянув він своїми великими, вохкими очима і старечим голосом спитав: "Хто там?"

— "То я, Смерть."

Св. Петро впізнав гробовий голос і троха дрожачи виняв свій великий ключ, обернув його взамку і масивні золоті двері обернулися на завісах.

Смерть ввійшла в льожу св. Петра. — О не жахайся, Читачу, вона не ввійшла в Небо, бо в раю нема навіть тіни страху перед її грізною косою, що наробила вже тілько жертв. —

— "Чи мій спис на нині вже готовий?" — спитала Смерть.

В тій самій хвилі отворилися двері неба і в них показався великий, прекрасний Ангел з великим звоєм білого пергамену в руках, таким біленьким як полотно, котрим вкривають мерця.

— "Приказ Бога" — заклікав він голосом, що звучав як голос труби.

— "Бог приказує, щоби сьогодня смерть ударила жертви списані тут!!

Крадькома зеркнув св. Петро на довгий спис, на котрому імена були писані то золотими, то чорними буквами.

Нараз він стрепенувся, бо вичитав записане великими чорними буквами: "Вісім хвиль перед семою в Горкі коло Москви ЛЄНІН, Диктатор Росії";...

Зак очутився, Ангел уже зник і смерть, гнана силою Божою, уносилася вже далеко на дорозі, що провадить на землю, щоби сповнити свій уряд цього довгого дня.

— До семої години, говорив до себе св. Петро, маю час приготовитися, бо коли прийде тут той бас, не буду знав як його прияти.

І на своєму довгому леджері став він списувати всілякі імена.

***

Вечер того самого дня, девять хвиль перед семою, смерть уже стояла при боці Леніна. Одну хвилю пізніше скосила його і костистий палець всказав його душі — так, бо він мав душу! — дорогу в вічність...

...Два удари в браму неба.

— "То він! каже св. Петро. Господи, допоможи мені! — Хто там?"

— "Ніколай Лєнін, Діктатор Рассії."

— "Лєнін? — Пождіть мінутку, Николай Лєнін, що казав убити царя Николая і його родину..."

Через дірочку св. Петро почув слабоньке "так."

— Опісля голос, що сказав так, став сміліщим: "Цар також убивав." —

— "Пімста належить до Бога, Він сама Справедливість. — Але то оставмо на пізніще. Лєнін, зробив ти що-небудь доброго?"

— "Зробив, відповів нещасний, — я дав землю мужикам."

— "Так; але наперед ограбив єї правних власників!"

— "Я терпів..."

— "Ти мав за що покутувати..."

— "Я стояв коло шибиниці, на котрій вішали мого брата."

— "І що ти зробив?"

— "Я записяг пімсту."

— "Треба було сказати як наш Учитель: "Господи, прости їм, бо вони не знають що роблять."

— "Я дав хліба бідним в часі голоду."

— "Так; але плаченого золотом і клейнотами, з котрих ограбив церкви і котрі закрасила кров твоїх жертв!..."

Нараз отворилися двері льожі і св. Петро показався. Своїм великим ключем він всказав Лєнінови землю, що стелилась під їх ногами... "Дивись!... Видиш то село? Що це за священик? Де церков? Дивись на ті купи трупів при дорозі. Дивись!..."

І перед дрожачим диктатором показалась Москва. Вулицями йде похід... "Слухай!" І з землі донісся дикий крик:

Ми знищили Бога клєрикарів! Хай живе Лєнін, наш батько, хай живе Революція наша мати!..."

І коли нещасливий відвертався, щоби не бачити цего лиха, котре вчасті сам накоїв, вчасті потвердив, нараз інший вид став перед його очима... Нещасний дрожав як сухий листок на деревині, що ледво-ледво тримається. Перед його ногами, близонько, отворилася пропасть і на єї дні він зобачив тіни колишніх своїх другів, почув їх глузуючий голос:

— "Володимірє, ти спричинив мою погубу! Ходи!... Це сама справедливість вимагаєть, щобы ти терпів зі мною..."

— "Улянов, чи пізнаєш мене?... почувся голос молодої дівчини... Я глотала твої книжки, я прислухувалась твоїм промовам... Ходи, переконайся, кілько правди ти сказав!..."

— "Ходи, ревіла огидна товпа в червоних уніформах, ходи, наш отамане, ми бились за тебе!... Ходи, тішся здійсненням твого ідеалу на всю вічність!..."

І пропасть замкнулася...

Св. Петро широко відчинив дверісвоєї льожі.

Сейчас залунав страшний удар грому і отворилась брама самого Неба... Два Ангели з огнестими мечами станули по бокам. — "Гляди!" сказав Апостол.

Лєнін підвів очі. Перед ним безчисленне множество мужиків, невіст, священиків, дітей...

— "Гляди на невинні жертви, що ти їх вирвав з обнять матерей. Далеко від своїх родинних гнізд вони гинули з голоду і смутку... Гляди на тих священиків... Знаєш, що означає та кровава пальма, що єї тримають в руках? То знамя їх мучеництва. То твої суди їх повбивали... Поглянь!... там далеко та бідна цариця. Ні, ти не відібрав їй єї корони, бо вона несмертельна!"

— "Дивись!..." І далеко, далеко в небі зобачив він Когось, котрим помітував на світі. Когось, що дивно подабав на Того, котрого образи він нищив на світі...

— "Дивись, Лєнін, сказав св. Петро, дивись, це твій Бог, твій Спаситель, котрого ти не хотів узнати..."

Масивна, неподвижна брама неба зачинилась поволи.

Де пішов Лєнін? — Бог нам не сказав. —

***

Умер могутній, славний чоловік і зістав погребаний в пеклі. Серед лютих мук підніс він свої очі і зобачив здалека св. Отця Николая і коло нього тьму тьменну священиків, мужиків, невіст і дітей. Благаючим голосом закликав він: "От-

че Николаю, змилосердися, пішли одну дитинку, щоби омочила свій палець в воді та звохчила мій язик..."
..."Благаю Тебе, Отче, пішли єї в дім моєї матери. Бо я маю маму і жену і много товаришів... Нехай заклинає їх усіх, щоби і вони не прийшли в це місце прокляття..."
І сказав йому св. Николай: "Мають патріярха і священників — нехай їх слухають." — А він відповів: "Ні, Отче Николаю..."

І голос замовк... нічого вже не чути... Тишина запанувала в глубокому мовчанні вічности, котрій не має кінця. —

о. Л. Боский, Ч.С.І.

—=o=—

КАЗКА ПРО МУДРІ КОНІ.*

Жив собі раз богатий, статочний фармар. Добре йому поводилося, мав цілу секцію землі, звиж двацять коней, цілі череди худоби та в банку, де тримав зложений свій доробок, уважали його одним з передових клієнтів на цілу околицю. Тай розсудний, чесний чоловік був він при тім, поважаний усіми сусідами.

Нараз спостеріг він, що щось зле йде в його фармарці... В чому біда? Коні стали якісь не свої... Бувало, вони такі жваві до роботи, такі охочі, слухняні, аж мило виїхати з ними в поле. А тепер щось їм сталося, вони так як не тоті. І гнилі, і наровисті, і злапати не даються, тай що приступити до них, майся на бачності, бо феркають як несамовиті.

Журиться наш фармар, в голову заходить, шукає причини тої наглої зміни у своїх коней. Найбільше його чудувало, що навіть лошата, котрих все так доглядав — пестив, так само ворохобляться, феркають, та не дають до себе приступити. Це вже хіба яка нужда врекла мої коні чи що! — каже до себе засумований фармар.

Одної святої неділі запряг він найкращі коні, які тілько в нього були, тай поїхав з женою і дітьми до церкви. Хороший був день, аж душа радувалася; наш фармар призабув за свою журу тай весело примовляв до своїх коней, що йшли як вітер. "Мабуть — каже він до жінки — наші коні вразумилися." Так доїхали вони аж коло церкви. Та тут нараз біда. Коні зворохобилися і ані руш не хотять звернути на площу... Що не робить наш фармар — нічо не помагає. Кониска все гірше доказують, кабряться, дуба стають, хоч-щохоч роби! Нарешті скочили в бік тай в одну мить перевернули демократ в рів, пірвали посторонки та пішли собі...

Жінка, діти верещать, люди сміються, а наш фармар стоїть, злий аж огонь з очей бє! Врешті сплюнув: "А цуд якийсь, пик-за-пик!" тай пішов за кіньми, котрих незадовго віднайшов коло Народного Дому. Полапав їх та припровадив до фіри, добре припняв до дерева та сам пішов до церкви. Вже правилося Іже Херувими. "Через біду, та відправу спізнив!" бурмоче собі під носом фармар та весь час думає, що за лихо з тими кіньми...

По відправі пішов він до пан-отця дати на Службу Божу, щоби Господь змилосердився та перемінив його біду. Отець приняв його сердечно та сказав йому пращаючи: "Ви, батьку, уважайте зі своїми кіньми, бо можете мати погане каліцтво; ласка Божа, що нині нікого не покалічили." —

***

Тої ночі наш фармар не спав...

На дворі стояла ясна, спокійна ніч, місяць був в повню. З боку на бік перевертається газда, а спати такой не годен. Нарешті встав та отворив вікно; думає собі, лекше засну...

Вже зачав дрімати, коли чує, коні гурмою заіржали десь на фармі. "Що це може знову бути!" — каже фармар сам до себе. Піднісся на ліжку, підійшов до вікна а ту ще голосніще іржання... Треба йти подивитися!

Скоро одягнувся яко-тако тай пішов. Хотьби був і місяць не світив, бувби міг на осліп здибати коні — такий чинили вони галас під бушом за стайнею. Іде фармар по-тихо, щоби не сполошити коней, та чудується, коли бачить усі коні разом в гурмі, стиснені довкола старого буланого Джека, що то рано їздив до церкви і такого лиха накоїв.

Дивиться — очам не вірить. Буланий тримає до місяця розгорнений великий папір тай читає...

"Та це вже такой несамовите!" каже до себе фармар; "з роду — віку я не чував, щоби коні були писменні. І дивуйся потім, що не годен з ними нічого вдіяти."

Дивиться, всі коні постулювали голови разом і слухають, що їм буланий вичитує. Лошата тиснуться поміж ста-

рими, мало не задушаться і слухають, ані мур-мур. Підходить фармар бляще, щоби почути, що то таке читають його коні і аж остовпів...

Його коні читають УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС!!!!

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

(Конець казки буде в слідуючому числі).

ПО КАТОЛИЦЬКОМУ СВІТУ.

Рим. — 12. лютого Св. Отець святкував річницю своєї коронації. При тій нагоді подарував Папа пів мільона лір для бідних в Австрії. —

Югославський премєр Пасіч з міністром загр. справ. Нінчіч зложили свою чолобитню Св. Отцю 4. лютого. Представив їх югославський амбасадор при Ватикані Й. Смодляка. Так само відвідали вони Кардинала Гаспарі, Папського державного Секретаря. — Розмова на обох авдієнціях була сердечна і взагалі панує переконання, що ці відвідини є першим кроком до заключення Конкордату між Югославією і Ватиканом. —

Протестанцкі газети подавали вістки, що Ватикан зложив свої кондоленції російській місії з нагоди смерти Леніна. Ватикан цему рішучо перечить. — Так само видумкою протестантів є їхні вістки, буцімто Св. Отець мав правити Службу Божу і говорити проповідь до народів цілого світу при помочі радіо-апарату. —

Св. Отець вставлявся через свого делегата Монс. Тесту за німецькими вязнями в Рурщині прохаючи, щоби француско-бельгійські окупаційні власти уділили загальну амнестію. Власти ці відмовилися від загальної амнестії з огляду на те, що крім політичних вязнів є й

кримінальні простушники; заявили однак, що уділять найбільшу можливу скількість амнестій відносно до обставин. —

Св. Отець знову подарував міліон лір для голодуючих Німців. Для бідних дітей висилає Ватикан 50.000 метрів флянелі на убрання. До тепер Св. Отець подарував для Росії, України і Середньо-европейських Держав 60 міліонів лір. —

Всесвітній Евхаристійний Конгрес має відбутися 1925. р. в Амстердамі, столиці Голяндії. —

Всі католики цілого світу заходяться тепер коло збирання фондів на будову великої церкви в честь Найсол. Серця Хр. в память і подяку за закінчення світової війни. Рівночасно має будуватися подібну другу святиню в честь Пресв. Серця Матери Божої. —

Св. Отець приняв на авдієнції 7.000 дітей, членів римської секції брацтва св. Дитиньства. (Це Брацтво, котрого членами є виключно діти, має на цілі молитвами і дрібними датками ратувати поганські діти, що їх родичі покинули, і виховувати їх в Хрпстовій вірі).

Які є віри на світі? — Усіх хрпстіян на світі є около 564 міліонів а іменно: Католиків около 273 міліонів; ріжних Протестантів около 170 міліонів; православних около 121 міліонів.

Нехрістіян (поган) усіх разом є около 1.037 міліонів а іменно: Конфуціян около 301 міліонів; Магометан около 219 міліонів; Гіндусів около 210 міліонів; Буддистів около 135 міліонів; прочих ідолопоклонників разом около 172 міліонів.

По двох тисячах літ від основання Христової Церкви жиє отже ще дві третих людскости в темноті поганьства і заледво сема часть людей є в правдивій, католицькій Церкві. Приходять мимоволі на гадку слова Христові: Жниво велике, а робітників мало; просіть же Господаря, щобн післав женців на свою ниву! Не-

хай о це горячо моляться особливо члени Апостольства Молитви.

Як говорить протестанцкий прічер про Католицьку Церков. — Методистський пастор А. М. Кортні виражається ось-як о Кат. Церкві:

"Протестанцка церков завдячує всьо що в ній найкраще Церкві Католицькій. Колиб можна було мені завтра знищити Кат. Церков так легко як легко мені обернути руку, яби не зробив того, бо вона має доконати велике післанництво, чого протестанцка церков не в силі зробити. Її писателі і богослови, приміром Тома з Аквіну, є жерелом натхнення для всього Христіянства і її організація є найсовершеннішою поміж істнуючими.

"Протестантизм завдячує много Католицькій набожній літературі. Рівнож подивляю рішучість Кат. Церкви в обороні своєї власти. Ми повинні дякувати Богу, що в многих краях ця Церков годна тримати маси людей, котрих нагле освободження з їх уярмлости сталоби небезпекою для суспільности. Я віддаю честь Кат. Церкві за її рішучість в зберіганні святости супружа і безоглядний опір проти розводу. Римська Церков все була могутнім забороломъ родини і публичної моральности. Вона завжди виступала проти розводу, що є лихом суспільности.

"Кат. Церков ніколи не розпадеться. Династії пропали в поросі одні за другими. І в грядучих віках вона далі буде процвитати." (Кат. Нюс).

Кат. Церков в Японії. — В Японії зачав виходити перший Катол. часопис Коміо, котрий видають ОО. Франціпканн.

Перший монастир в Індіях. — Великий крок наперед зробила Кат. Церков в Індіях основанням первого жіночого монастиря. Через довгі літа пильно приготовлюване діло дозріло тепер, коли 12 гіндуських дівиць по відбутому новіціяті зложили монапші плюби і замешкали в своєму монастирі. Їм далеко лекше і успішніше буде йшла праця для Кат. Церкви, бо-ж вони не є Гіндусам чужі.

Соціялізм — ворог Христіянства. — Свіжим доказом того є поступования соціялістів у Відні: Віденський муніціпал (соціялістичний) заповів уже давніше всім католицким виховавчим заведенням, що мають віддати до його розпорядимості всіх спріт (а їх є тисячі), що находяться в їх інституціях. Він сам дбати ме о їх виховання. — Коли зразу не зналося, які є заміри соціялістів, тенер стало всьо ясним по відкриттю тайного обіжника соціялістичної організації. Ці бідні сироти мають піти до домів "свідомих і певних соціялістів, що булиби в силі вноїти дітям чисто соціялістичний світогляд" —і за то очевидно буде їм добре платилося...

Так Турки виховують безрадних христіянських дітей на янічар. так соціялісти приготовляють свою власть в майбутній соціялістичній державі.

Шпиталі віденські рівнож чують на собі важку руку господаря-товариша: Сестри, що обслуговували до тепер хорих в міских шпиталях, мусять забратися і на їх місце приходять норен. Усунути всьо, що нагадує Церков, відчужити людність від Церкви, щоби відтак цілковито її згнобити — от дорога, котрою йдуть соціялісти по цілому світу. —

Героїчна любов ближнього. — В Мокоґаї (Океанія) є захист для прокаженних. Всьо католицьке населення цеї місцевості складається з вісмох Сестер Пресв. Серця з Евроны, вісмох Сестер тамошнього походження, коло сотки прокаженних і священика о. Нікульо С. М. Одна Сестра, що від 23 літ приїхала тут і обслугувала нещасних хорих, затягнула тенер сама проказу, мимо того однак она є весела і щаслива. Недавно прийшла відомість, що і о. Нікульо затягнув проказу. — Таку героїчну любов ближнього можна стрінути тілько в Кат. Церкві!

Кольонія Українців в Квебеку? — "Ля Ліберте" доносить, що Преосвященний Никита відвідали недавно міністра кольонізації в Квебеку, п. Пероль і предложили йому проєкт заложення української кольонії в околиці Абітібі, пров. Квебек, з 400—500 українських родин, що мають приїхати з весною. — Кажуть, що міністер прийняв охотно цей проєкт та що згодився дати до диспозиції потрібну скількість землі для цеї кольонії.

ВСЯЧИНА.

Новий амбасадор Англії в Вашинґтоні, Сер Е. Говард є першим католиком, що займає це становиско. Це дуже знаменний фаєт, особливо коли зважимо, що цю амбасаду уважається найважніщою в цілій Імперії. Хоть як Англія є щовіністично-протестанцка, не сміє вона замикати очей перед все більше поширяючимся католицьким рухом, особливо коли бачить змагання своєї Гай-Чорч до злуки з Римом, та коли що хвиля найвизначніші люде ёї приймають католицьку віру. По знаменитих писменниках Честертон-і і Беллок-у прийняв католицьку віру минувшого місяця визначний офіцер Британської Армії К. Вікрі.

Укарані клеветники. — Француска соціялістична газета "Нові Альпи" любила нападати священиків. Прийшов процес, вісім священиків заскаржили редактора, котрому прийшлося заплатити по 150 франків кожному з них. — Та редакторови прийшло на гадку внести відклик проти засуду і дійсно засуд знесено. Но не так як редакторови бажалось: місто 150 франків прийшлось заплатити по 300 і крім того приказано йому видрукувати в своїй газеті засуд, в котрому находиться неодна прикра лєкція для часопису...

У нас очернювання і клевети на катол. священьство у всяких "православних" на дневному порядку, так що можнаби вічно сидіти в корті. Але добре булоби дати раз панам редакторам добру науку, не пожалувалобися!

Духобори покидають Канаду. — Часописі доносять, що 3.000 Духоборів з околиці Кемсак виїжджають через Сполучені Держави до Одеси та що других 6.000 має виїхати невдовзі за ними. — Англійські часописи плачуть, що взірцеві фармарі покидають Канаду та вивозять з собою 7.000.000 долярів, знання модерньої фармарки та з тим усім будуть небезпечними конкурентами Канадийського збіжа в Европі. Та що-ж, коли вони не задоволені з Канади так як усі фармарі взагалі, бо фармарованння збогачує тілько ріжного рода компаній, а фармар сам що-року в гіршій біді. А того всього міродайні чинники не хочуть видіти і дивуються, що фармарі тікають...

Умирають... — Умерло двох бувших президентів Зл. Держав Гардінґ і Вільзон, цей останній звісний зі своєї діяльности в часі світової війни. Умер також батько совітської Росії Лєнін. Скінчили життя, не ма їх уже на світі — пішли на Суд і вже суть в вічности... Не знати як принявся їх відвічний Суддя, котрий сказав: Кому много дано, много від него буде жадатися! —

Старинне яйце. — Учені знайшли велике, старе яйце, котре — по їх твердженням є яйцем дінозавра (передпотопового звіра — велитня). Тепер продають його і ґварантують, що воно старе десять до одинадцять міліонів літ. Але не гадайте, що ті літа записані на яйці, ні, за часів дінозаврів не уживалося ще писма, а зрештою вони не мали звичай прибивати на яйце печатку, коли його знесли — так само, як не видимо того звичаю нині у курей. Але учені так твердять і в імя науки треба приняти це за правду, треба вірити вченим. —

Треба подивляти, як ця енергія віри у вчених, що обнимає міліони літ на підставі простих здогадів та заключень, стає часто-густо так немічною, коли розходиться о вірування в Бога, котрого імя так сказати можна відчитати на кожному курячому яйці, коли ходить о Ісуса Христа і Його чуда, котрі є історично і непохитно доказані. Та ба! Ту знову та сама наука не каже вірити і в імя науки треба знову піддатися...

Найтящі справи в суді. — Котрі вони? — „Домашні роздори в родинах, каже начальний суддя Г. Ольсон з Чікаго. До корту, що занимається цими справами, добирає він найздоровших і найсильніщих суддів, а по короткому часі вони упадають на здоровлю. — Останнім судією в цьому корті в Чікаго був В. Т. Морган, справжній атлета, 42 літ. Через півтора року судив він чужі родинні клопоти, справи розводові і т. д. і перепровадивши 50.000 розправ, зажадав зміни, бо цілковито упав на здоровлю. — Цей суддя подає ріжні причини, чому така маса родинних спорів приходить перед суд: молоді супружа, дороге життя, супружа нерозумні, тещі в хаті і т. д. Найважніщої причини однак не подає, а іменно: Законом приняте право розводу чоловіка і жінки. Тут є джерело лиха і причина того, що в протестанцких церквах число розводів на рік стає перевищати число заключених супруж. Тому Католицька Церков боронить так завзято святості і церозлучності супружа і за жадну ціну не приїме розвід: Їхже Бог сочета, человік да не розлучає!

НАША МАРУСЯ.

(Цю рубрику отвираємо для приємної розривки наших Читачів. "Наша Маруся" буде їх що-місяця бавити своїми дотепами).

Маленька Маруся зачала ходити до школи в Сестер. Прийшло свято і діти мали йти до церкви. Маруся добре затямила собі, що в церкві не можна говорити, а треба молитися. — Була Служба Божа а по Євангелію Отець став на науку. Говорить він уже десять мінут і Маруся ціла здивована глядить на нього. Нарешті вже не година витримати і на всю церков каже до Сестри: "Прошу Сестри, чому Отець все говорить, я йому дам свою коронку, щоби перестав говорити і молився." —

Сестра учить в школі катихизм, говорить о сотворенні світа і питається дітей: "Які ще сотворіння, вищі і розумніщі від людий, сотворив Бог?" — Маруся підносить руки і каже поважно: "Жінки, прошу Сестри." —

НАШІ МІСІЇ

Сиракюз, Ню Йорк. Душпастирем цеї парохії є Впр. о. Совітник Лев. Левицький. Сиракюзи — це не ті Сиракюзи на Сицилії, славні в історії Великої Греції. Старинні Сиракузи — славні богацтвом земських скарбів, — а наші Сиракюзи, греко-католицька парохія Сиракюз богата в душі ревні для слави Божої. Що це правда, цего вимовним свідоцтвом послідна місія, що відбудась від 17.—27. листопада.

Від суботи вечір 17. до вторку вечір 27. церков що дня повна. Ця ревність вірних парохіян не була соломяним огнем; доводом того те, як радо і численно народ горнувся до сповіди і св. причастія. В часі місії сповідалося около 700 людей і було 1200 св. причастий.

Годі описувати всі красні хвилі цеї місії, як зворушаюче торжество в честь Найсв. Тайн, в честь нашої доброї Матери Марії. Та не мож збути мовчанкою само закінчення Місії. Коли того дня вечір поважний пастир цего духовного стада о. сов. Левицький станув на проповідниці і почав щирими словами пращати місіонарів, в церкві піднісся сердечний плач, лямент. Весь народ в голос заридав так, що заглушував слова пращання. Ця хвиля остане в памяти на все. Вона була живим свідоцтвом любови, якою привязувавсь добрий народ цеї парохії до тих, що через кілька днів працювали посеред него. Дійсно ласкавий Бог щедро нагороджує працю своїх місіонарів внутрішними радощями.

Само небо очевидно благословило цю місію. В часі місії була непевна погода, прецінь була глуха осінь, а в другій части став падати таки осінний дощ. А ту треба погоди на неділю, бо хочемо зробити похід з місійним Хрестом довкруги церкви. Що робити? Треба виставити образ Матери Неустаючої Помочи в церкві до прилюдного почитання і молитись з довірям до Цариці неба о погоду. Так і зробили. А надія не завела. Мати Неустаючої Помочи, що тільки разів оказала свою особлившу опіку і надзвичайну поміч в часі наших місій в старім Краю дала пізнати свою силу й у новім Краю. Настала неділя а з нею погода. Похід з величавим, тяжким місійним хрестом удався на пречуд красно. Народу тьма. Цілу церков окружив народ вінком наче сильним муром. Народ наче тим кликав: За Тобою, Христе, йдемо, твоєї Церкви св. держимося, і від неї не відступимо во віки. Був це справді триюмфальний похід Господнього Хреста.

Єще раз в часі цеї місії виявилася ласкавість Матери Неустаючої Помочи. Зараз по згаданій неділі в понеділок — знова дощ; народови трудно до церкви, а тут у второк закінчення місії. Кождий рад бути. Знова треба молитись до Матери Неустаючої Помочи о погоду на второк; і цим разом Марія вислухала своїх дітей, дала погоду і то таку, що тривала відтак довгий час.

Місія в Сиракюз скінчилась скоро. З тяжким серцем треба було розставатись з ревним душпастирем, дбалим церковним комітетом і добрими людьми, з якими за тих 10 днів зжилися як близька родина.

Послідного дня місії зголосився один молодець чотирнайцятьлітний до нашої місіонарської школи. Доброго Григорія принято до нашого місійного інституту в Йорктоні.

По місії в Сиракюзах Бог не дозволив нам довго сумувати, бо нас чекала нова потіха на **Місії в Йонкерс**, яку від 1.—11. грудня дали там ті самі місіонарі ОО. Боский і Бахталовський.

Може шановні Читачі не знають славного Йонкерс? Мушу вам сказати — це місто числить около півтора сотки тисяч народу — а лежить зараз коло Ню Йорку. Місто спокійне, розложилось на горбках біля ріки Гадсон. Є там дві наші церкви; одна галицька, друга угорська, обі близько себе, гарні церкви. Місія наших ОО. місіонарів відбулась в галицькій церкві. Впр. о. Вол. Сполітакевич, так звесь душпастир галицької церкви, вже від кількох місяців заходився коло того, щоби в себе мати місію. Хоч місіонарі мали вже

відїжджати домів, та годі було відмовити; треба було їхати на місію. А тут єще Господь затримав літо, щоби було лекше відбути місію. Тож видно така була Божа воля.

Кажуть, що Америка у всім горою — а в Америці, що Ню Йорк веде перед; та будучи в Йонкерс ми переконалися, що Йонкерс в Америці йде в першім ряді, коли ходить о ревність для Бога. Люди цеї парохії так якби завзялися, щоби не датися перевисшити у своїй побожности людьми з Сиракюз. Хто кого в тім перевисшив, це Бог знає. Ми тільки знаємо, що місія в Йонкерс це місія першої кляси. Шкода що мала там церков, хоч досить паковна. В суботу вечір, в неділю церков повна і з кождим днем все більше та більше народу. Треба було додавати з переду лавки, а далі і місця не було, де покласти лавки — дітей мусілося помістити вкінци кругом вівтаря. Досвіта перед 5. годиною на вулицях біля церкви рух, як в білий день. Народ гурмою спішив до церкви. Вистарчить сказати, що вже о 5. годині рано було до св. причастія понад сто людей. Одна протестантська жінка, що мешкає близько церкви, питала здивована: Що це в вас такого в церкві? "Місія" відповідають єї. "А скажіть мені, питає дальше, чи то люди одними дверми входять до церкви, а другими десь виходять, що тільки людей до церкви йде?" Вона не могла цего зрозуміти, як могла така сила людей зміститися в невеликій церкві.

Та здаєсь найбільше критична хвиля, це була субота по 3. годині по полудни, коли сім соток дітей зі своїми мамами і татами прийшло до церкви, — чи там принесено їх на руках, — щоби дістати від місіонаря благословення.

Як той дріб зачав співати на девятий глас і самогласні і подобні, і болгарські, і самоподобні... то була справжня потіха!...

Нехай Бог щедро нагородить всіх учасників цеї місії за їх добру волю і ревність та дасть їм ласки витривання в любови до Бога.

По місії в Йонкерс місіонарі мусіли вертати до своєї монашої обителі в Йорктоні. Треба було вертати до Канади, щоби стрінутися зі зимою... бо в Сполучених Державах годі було єї дочекатися. Треба було вертати, бо від кінця серпня — до половини грудня — тривали місії. Тих чотири майже місяці — це був красний час, час великих Божих ласк; овочі тих ласк остали в серцях многих, премногих! Нехай за все благословиться милосердія Пресвятого Серця Ісусового і доброта Матери Неустаючої Помочи на віки.

Місія в Монтреаль. — Заки ще наші ОО. місіонарі вернули зі Злучених Держав, ОО. Йосиф і Йоан Бала виїхали на Схід Канади, щоби тут дати місії в Монтреаль, Торонто і Гамільтон. Місія в Монтреаль тревала від 10. до 21. падолиста і закінчилася в храмовий празник св. Михаїла. На вечірні проповіди учащало значне число парохіян, але на ранішніх науках не було много людей. Нарід троха відчужився від церкви в останніх роках, але можна надіятися, що після місії при ревній праці душпастиря Всєв. о. Дра. Редкевича відносини поправляться. Особлившою потіхою для ОО. місіонарів була місія для дітей, що відбувалася рівночасно в церкві на Фронтенак і в школі на Пойнт-Сеінт-Чарльс. Звиж три сотки дітвори вірно приходили що-денно і з переняттям слухали наук місійних. —

З Монтреалю виїхали ОО місіонарі до Торонто.

Місія в Торонто тревала від 24. падолиста до 8. грудня. Тутейші парохіяне памятають ще місію з 1917. року і тому брали живу участь в місії. Розпочалась вона в храмовий празник св. Йосафата і людей зійшлось повна церков. Заряд церковний тут дуже гарний і щиро трудився коло місії. Мимо того, що майже весь час було слотливо і що нарід мешкає переважно далеко від церкви, що-дня сходилося чимало людей і вечер і рано. І тут так само як в Монтреаль много дітей приходило на свою місію.

ОО. мали давати ще три місії на Сході, але завізвані телєграфічно Їх Преосвященьством виїхали сейчас по місії в Торонто на Відновлення Місії в Вініпегу, котре однак відложено опісля на початок В. Посту.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Всіх наших Пов. Передплатників і Читачів просимо, щоби звернули ласкаву увагу на цю нову рубрику нашого Часопису. Нам трудно відповідати на кожний лист з'осібна, тай оплачування листів спричиняєть чималі кошти. Тому прохаємо всіх, що просять нас о відповідь на свої листи, щоби були ласкаві пошукати єї в цій рубриці "Наша Переписка."

Від Адміністрації. Де-котрі Пов. Передплатники скаржаться, що не дістають "Голосу Ізбавителя." Ми висилаємо його всім регулярно; коли отже не доходить до кого, нехай буде ласкав реклямувати на своїй почті, бо лише там він пропадає. — Щоби уникнути непорозуміння, коли розходиться о відновлення передплати, ми висилати мемо з останнім заплаченим числом друкований лист, в котрому звертаємо увагу на це, що пора відновити передплату. Тим, що не відновлять передплати, здержимо дальшу висилку Часопису доки не получимо відновлення передплати. До цего ми змушені тому, що кошта видавництва є значні і тому, що хочемо мати в адміністрації лад. —

Усіх Пов. Передплатників, що вже обзнакомлені з нашим Часописом, прохаємо, щоби старалися поширювати його в кружку своїх приятелів і знакомих.

N) число з Січня цего року не можемо нікому вислати, бо весь наклад вичерпаний. —

П. Й. Тицкий, Нюарк. — Одержали, дякуємо. Висилаємо далі. — **П. Г. Гарах, Кридор.** — Одержали в порядку — спасибі! Висилаємо всьо о що просите. Книжка прийшла, висилаємо іншу. —

ВИЙШЛА ГАРНА КНИЖОЧКА!

ДУХОВНА

ВЯЗАНКА

НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ.

Модебен до Серця Хр., до Пр. Діви і Параклис до М. Божої в одній книжочці

враз з найкращими молитвами до Серця Хр., до Матери Б. і поясненнями св. Години в честь Найсолодшого Серця.

ПРЕКРАСНА І ДУЖЕ ПРАКТИЧНА КНИЖОЧКА,

80 СТОРІНОК

Ціна 10 центів.

Замовляйте у: **The Redeemer's Voice**
Box 299
Yorkton, Sask.

HUDSON'S BAY COMPANY

МУЩИНИ! ВИ ПОВИННІ ЗАЗДАЛЕГІДЬ ПОДБАТИ О ТЕ, ЩОБИ ВАШІ НОГИ ТРИМАТИ СУХО В ВОХКІЙ ВЕСНЯНІЙ ПОРІ.

МІЦНІ ГУМОВІ РОБУРИ

З парою скряжок, або зі шнурованими скіряними холявами, з міцними робуровими підошвами, солідними обцасами, в вохкості не пічнявіють.

ВЕЛИЧИНА 6 ДО 12 — ПО **$3.25** ПАРА.

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

ФОРД

ЦЕ ҐАРА ЩО ВАС ЗАВЕЗЕ ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорктон.

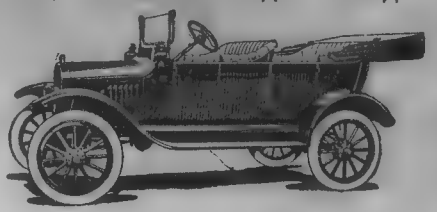

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор..... $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273 — W. B. O'Regan B.A / W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ
„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, брацтв і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1. КВІТНЯ 1924 - Ч. 4.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Пастирський Лист Преосв. Кир Никити. — 2). Благовіщення. — 3). Марія ратує. — 4). Страстна Пятниця. — 5). Біблійні Оповідання. — 6). Конечність релігійного виховання. — 7). Казка про мудрі коні. — 8). Католицьким світом. — 9). Всячина. — 10). Наші Місії.

"ТОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник

видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя

в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission

Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Родичі мають важкий обовязок виховувати релігійно своїх дітий!

Книжка, котра повинна находитися в хаті кождого Українця — Католика, є:

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОГ РЕЛІГІЇ.

Катихизм цей видали ми з припоручення і за вказівками їх Преосвященьства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільке 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

Печатано за дозволом духовної власти.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.

224 Hargrave St. - Winnipeg.

ДЛЯ СКОРШОЇ ОБСЛУГИ НАШИХ КУСТОМЕРІВ В ЗАХ. КАНАДІ МИ ОТВОРИЛИ

Склад Церковних Річей

в Winnipegу.

Маємо тут на складі всякого рода церковні речі: ризи, сосуди, свічки, хрести, матерії на ризи, образи і т. д. і т. д. В нас можна замовляти дзвони, статуї, образи і взагалі всьо що потрібне до церкви.

За речі, котрі продаємо, гварантуємо.

ЦІНИ ДЕШЕВІ, ОБСЛУГА СКОРА, ВСЯКІ ІНФОРМАЦІЇ ПОДАЄМО ОХОТНО.

The Canada Church Goods Company Ltd.
F. J. TONKIN
224 Hargrave St. Winnipeg, Man.

При замовленню покличтеся на "Толос Ізбавителя." iii

КАЛЄНДАР НА КВІТЕНЬ.

1 В Муч. Хризанта і Дарії	16 С Пр. Никити і Теодозії
2 С Пр. Отців уб. в мон. св.С.	17 Ч Пр. Йосифа
3 Ч Пр. Якова ісповідника	18 П Мч. Теодула
4. П Свщмч. Василія	19 С **Субота Лазарева.** Евтихія
5 С Задушна Суб. Пр. Нікона	20 Н **Неділя Цвітна.**
6 Н **Нед. 4. Посту.**	21 П Іродіона
7 П **Благовіщення Пр. Богор.**	22 В Муч. Евпсихія
8 В Соб. Арх. Гавр. (від. Благ.)	23 С Мч. Терентія
9 С Пр. Матрони **Поклони.**	24 Ч Свщмч. Антипа — **Страсти**
10 Ч Пр. Іларіона	25 П **Велика Пятниця.** Пр. Вас.
11 П Свщмч. Марка еп.	26 С Вел. Субота. Сч. Артемона
12 С **Суб. Акаф,** Пр. Йоана Ліст.	27 Н Нед. Пасхи.
13 Н **Нед. 5. Посту.**	28 П **Світлий Понеділок**
14 П **Квітень.** Пр. Марії Египет.	29 В **Світлий Второк**
15 В Пр. Тита	30 С Пр. Симиона

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА КВІТЕНЬ.

4. Перша Пятниця місяця.

6. Нед. 4. В. Посту. — Предпр. Благов. — Гл. 4. — Ев. Утр. 1. (Мат. 11б). — Ап. Літ. 314. — Ев. Мар. 40. — Літ. Вас. Вел. — Перша Неділя місяця.

7. Благовіщення. — Літ. Йоана Зол. з Веч. — Ап. 306 — Єв. Лу. 3.

9. Поклони.

13. Неділя 5. В. Посту. — Гл. 5. — Ев. Утр. 2. Мар. 70.— Літ Вас. Вел. Ап. 321. Ев. Мар. 47.

19. Суб. Лазарева. — На Літ. Єлици:

20. Нед. Квітна. — Всеночне. — Ев. Утр. Мат. 83. — Благосл. шуток. — Літ. Йоа. Зол. Ап. 247 і 62. Єв. Йоа. 41 і 48.

24. Живний Четвер. — Страсти.

25. Вел. Пятниця.

26. Вел Субота.

27. Неділя Пасхи.— Резурекція, Утр. Воскресна.— На Літ. Христос воскресе: Єлици: Ап. 1. Єв. Йоа. 1. Ангел вопіяше: — На Веч. Єв. Йоа. 65.

28. Світлий Понеділок.— Утр. Воскр.— Ап. Літ. 2. Єв. Йоа. зач. 2.

29. Світлий Второк. — Утр, Воскр. — Ап. Літ. 4. Єв. Лу. 113.

Великий Піст треває до 26. квітня. — Піст кожної середи і пятниці і цілий Страстний Тиждень. — До неділі Томиної, 4. мая, не вільно справляти весіль ні гучних забав. — Загальниця від 28. квітня до 4. мая. — 25. (Вел. Пят.) і 28. (Світ. Понед.) Домініяльні свята.

Новий місяць - 4. (3.17). Перша квадра - 12. (7.12)
Повний місяць -19. (10.10) Остання квадра - 26. (24.26.)

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Квітень Ч.4.** **1924.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

НИКИТА БУДКА.

Божою милостію і Ап. Пристола благословенням
ЕПИСКОП КАНАДИЙСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Всечесному своему Духовенъству і всім Дорогим Вірним мир в Господі і Архіерейське благословення.

Зрозумійте правду, а правда вас освободить.
Йоан 8, 32.

В поважну хвилю св. Великого Посту відзиваюся до Вас, Дорогі Вірні в дуже важній справі і прошу це моє слово до Вас добре розважити, спамятати і після него совісно поступати. Як Ваш Архіпастир маю здати перед Богом за Вас рахунок, чи дав я Вам знати волю Бо-

жу, чи напоминав я Вас в хвилях, коли того було треба, чи вів я Вас на добру дорогу, а Ви відповісте, чи Ви слухали голосу своїх душпастирів, чи поступали як Вам було показано.

На минувшім соборі нашого Всечесного Духовенства показала ся справа наших релігійно-народних відносин в Канаді одною з найпекучійших і найсумнійших і цілий ряд резолюцій зладили Отці Собору, щоби спільною думкою і одностайним фронтом на них зарадити. В тій справі пишу отсей пастирський лист і завзиваю всіх моїх Священиків і всіх Вірних до спільної роботи.

Безробіття, теперішні ціни, довги і податки гнетуть всіх в Канаді, невдоволення і якесь огірчення є загальні — за много визиску і самолюбства ділають пригноблюючо на всіх, словом тяжкі часи переживаємо у тім краю вольних людий.

Але коли серед того заглянемо блище по хатах та серцях наших таки людий, то находимо ще спеціяльні причини смутку і невдоволення. Що там видимо? Що чуємо? Брак любови і згоди, а за то сварки майже все за віру, за священиків, за всякі фалшиві науки і ложні засади, видимо зіпсуту молодіж, що не знає пошанувати батька, мами, але за те любить танцювати без тями, піянство, злі книжки і часописи, оспалість, ходження на два фронти і служення чужим богам, горде доптання всякого авторитету — загалом за богато пустого говорення, а за мало праці, що свідчилаби о поважнім думанню, та добрім нормальнім христіянськім життю.

Звідки це всьо взялося? Де поділася та повага і сильна віра та витривалість наших фармерів і робітників, що ще недавно так наглядно їх відзначала? Де є нині тисячі тих наших Братів і Сестер, що оживлені вірою своїх батьків, будували церкви, школи, та під прапором віри перейшли нагінки всяких спроб до відвернення нашого народу в Канаді від віри та твердих обичаїв батьків наших? Відки взялася язва танців така, що і заказаного часу для них нема і годі молодіж дома втримати?

Що гонить наших людий до вречення ся навіть національности в користь інтернаціонального большевизму? Що веде до свіжих, нових вір подаваних знаними апостатами і безбожниками під покришкою патріотизму? Чому наші інституції не виходять з довгів і бідують?

Ви це всьо видите, Дорогі Вірні, і слушно на то всьо нарікаєте, але чи застановляєте ся Ви коли, відки то походить? Розбивання наших громад і нашої сили та псування веселого вигляду в будучність поступає в наших очах, а чи знаєте, Дорогії, що тому всьому є головною причиною? Бо як усунемо причину, усунемо біду.

Знаємо всі, що то всьо, що серед нас діє ся, не є питоменно наше, не випливає з наших прикмет народних, ні наших потреб, ані з історичних даних. А мимо сего це діє ся і шириться, неначби так мало бути, та ми мали йти так дальше і певно хоть з отвореними очима впасти в немилучу пропасть.

Не шукайте, Дорогі Вірні, вини і причини далеко, вона блище, як дехто з Вас додумує ся. Вина є у нас самих. Хто не хоче шкоди, не пускає до себе шкідника. Хто хоче побіди, мусить боротися, терпіти і видержати на позиції. Хто хоче виграти борбу, мусить ворога бити, бо інакше він його побє. Чи не так?.

А чи Ви хоть знаєте, хто Ваш ворог в Канаді, хто Вам псує мир, згоду, силу, дітн, будучність, веселість? А це треба знати і проти того ворога треба всім разом одностайний фронт отворити.

Тим ворогом нашого українського греко-католицького загалу в Канаді є його оточення, його товариство, його фалшиві приятелі живі і друковані, то що кождий слухає і читає. Або коротко: тим ворогом є зла преса, злі книжки і ґазети, а в слід за тим зле говорення.

Світло прийшло на світ, а люди полюбили темряву більше, чим світло, бо діла їх були лихі. (Йоан 3, 19).

В нас в Канаді є на чверть міліона Українців більше українських часописів чим у старім краю, хоть число

читаючих есть пропорціонально менче. Кілько з них є добрих, котрі є злі, заказані шкідники, о тім много з Вас навіть не думає, а многі йдуть навіть так далеко, що знають, що часопис є злий, а тримають його на столі і платять за него, та дають дітям читати. Тимчасом з них йде всьо лихо і то за Вашою згодою і за Ваші гроші.

Нема в нас одної парохії, деби не було борби між членами о справи зі злих ґазет. І в тих борбах та сварках люди зачинають ненавидіти ся відпихають одні других, творять ся партії, а до незадоволених, відтручених сейчас приходять аґенти, проповідники, священці ріжних вір і або сварять ся за церкву, або нові церкви будують ся; вірою люди торгують як товаром, а конець того звичайно є "большевизм", якийсь неозначений протестанцко-революційний дух невдоволення.

Ґазети підготовують ґрунт, особисті сварки пхають людий в противні табори, а користь мають платні аґенти, або голодні проповідники, що шукають парафій, або хоть кількох парафіян. Хто розслідить совісно і уважно сварки у себе, той нехибно дійде, що першою причиною до неї були ґазети і повторювання ложий з тих ґазет. З яким пристанеш, таким ся станеш — мудро каже приповідка. Хто читає два три роки яку будь ґазету за дармо, той її вже запренумерує, бо привик до неї, думає як вона його навчила думати, вірить в то, що вона пише, хоть передше знав, що це лож. І шкода з ним говорити, його не перекопасте, бо так його ґазета писала. І з часом йде в табор, що його ґазета захвалює, там дає гроші, діти, тіло і душу і стає завзятим ворогом всього того, що передше любив вірив та життя бувби дав в оборони.

Хтож Вам розбив парохію, хто завів сварки, хто спровадив гандлярів вірою і громадить відступників Ваших у нову віру і парохію? Їх не було в нас, нараз з'явилися — кажете звичайно. Ні, Браття, вони були вже давно, але друковані; без лихих ґазет лихе до Вас не війшлоби. Ви їх впустили, бо Ви читали їх предтечів — ґазети і повірили їм, що вони Ваші приятелі, тай вони прийшли.

Найгірші з тих часописів є часописи без засад, що зміняють ся після потреб і користий. Вони мають лише одну певну засаду, а вона є: нищити греко-католицьку віру і Церкву нашого народу в Канаді. Вони то роблять фахово, це їх головне заняття. Від святих в небі, і Голови Церкви зачинають, та не лишають нікого, на кого лише можуть яким болотом кинути. І повторяють свої ложи уперто і хоробливо доти, доки читачі їх не перейматуть і не зачнуть тим воювати по зборах та шторах на згіршення тих, що того мусять слухати, та не стануть писати до тих ґазет плюгавих дошсей. І так вони дістають заколоти, потім партію, а за тим вже і проповідники та висвященці-патріоти нову парохію закладають. Живі їх аґенти ніколи не найшлибн у Вас ні місця ні приняття, а часописи їх до вас вшихають.

Ця пропаґанда фалшивих засад, ложних наук і розбивання наших греко-католицьких парохій, та нищення Католицької Церкви взагалі діє ся в наших очах всюди і є причиною панної слабости і загального невдоволення.

Пекуче питання насуває ся тепер, що на то робити. Чи то має ширитися, чи можна на то позволити, як то спинити?

Передовсім остерігаю Вас, Дорогі Вірні, що читання ґазет і книжок, котре псує Вашу віру і обичаї — є заказане правом природи. Ви самі чуєте і знаєте, що то є негідна і зла річ читати ґазету, що пікалює і нищить всьо то, що Ви узнаєте за добре, святе і то тримаєте. Шмати з болотом не можете діткнути ся, щоби нею не заваляти ся.

Але книжки і часописи, що пропаґують єреси і схізми, фалшиві віри і відступництво, що перевертають підстави релиґії, особливо такі, що нищать це фахово і сталo, є заказані позитивним правом Церкви. Таких заказаних книжок і часописів не вільно видавати, читати,

тримати, передплачувати, продавати, ширити, до них писати. Хто це робить стало, хто їх стало читає і пренумеруе, грішить тяжко. Причина заказу є природна, бо ті книжки і ґазети дають читаючому найблищу нагоду гріха, утрати віри і морали. Хотяй в ґазеті не всьо є проти віри, а лиш деякі артикули, однак хто її читає стало грішить тажко.

По ґазеті, яку хто читає, пізнає ся чоловіка від разу.

Тому то силою власти мені даної і відвічальности перед Богом за повірені мені душі Вірних заказую читати і в який будь спосіб підпирати часописи і книжки, що стало нападають на нашу Католицьку віру і Цериву. І пригадую всім моїм священикам обовязок їх уряду пильнувати совісно цего, щоби їх вірні після цего поступали, а уперто непослушним відмовляли розрішення в святій сповіди.

Українці греко-католики в Канаді мають свій часопис: "Канадийський Українець".

Чи Ви передплачуєте той часопис? Як ні, чому ні? Він стоїть на засаді: 1. Боронити Українців греко-католиків, 2. Боронити рідної мови. Церква і Школа, ті два животні чинники є засадничі і незмінні, впрочім часопис подає відомости, як всі другі. Він повинен бути в кождій хаті греко-католицькій, з ним Ви можете боротись успішно проти всяких ворогів, з нього навчите ся любити своє і за ним стояти, навчите ся жити з віри. Не досить є відігнати ворога, ще треба знати правду і її поширювати словом, приміром, щоденним житьом. Без греко-катоком і в борбі за своїми правами та справедливостю видержати.

Цей від нікого независимий орґан греко-католицьких Українців в Канаді, т. зн. майже загалу українського народа в Канаді, має ворогів. То ті, що нищать греко-католицьку Церкву. З тижня на тиждень бють вони всі разом в Кан. Українця і його засади та святощі, але К. У. хоть є сам проти многих і хоть робить тяжку працю будования і поступу, коли другі мають легку роботу підпалювання і псования, стоїть твердо, як стоїть греко-католицька Церква в Канаді. Чи Ви причинили ся чим до того, щоби орґан Вашої Церкви і доорого вихования Ваших дітий рис, розвивався? Глядіть на ворогів. Вони всі ширять все і всюди свої часописи і до Вас неодного втиснули. Чому Ви не робите того самого з Кан. Українцем?

Дорогі Браття! Жовнір, що не робить вправ, музик, що не практикує, фармер чи робітник, що не пильнує свого фаху, відвикає, забуває, стає неспосібним. Католик, що не читає католицької ґазети, не знає, що його Церква робить і обоятніє. При першій ліпшій нагоді падає він жертвою якого будь дурисвіта. А як читає злі, що плюють йому в очи з кождого числа, де його честь?

Оплачуєте священиків, слухаєте їх наук, але як хочете своему душпастиреви помочи, то нічим так не можете, як ширенням греко-католицької ґазети і того, що вона пише. Станьте всі від тепер апостолами доброї преси, поширіть тижневник "Канад. Українець" до кождої хати, а за тим і ґазета зросте і Ви гідно в ній заступлені будете. Ворожих ґазет не передплачуйте, не читайте, не-зраджуйте свого батьківського доробку, віри тай мови з тими відступниками, що Вас бють і ще кажуть собі за це заплатити на їх ґазети, чи школи, та ще хваляться, як той фарисей, що ось то ми не такі як тамті. Їх сила є в нас, в нашій короткозорости і підшранню їх преси, бо Ви видите самі, що їх є немного.

Це тяжка річ у нас видавати ґазету. Поможіть видавцям нести їх тяжкі обовязки поширюванням, приєднуванням нових передплатників, самі платіть в час свою передплату, не будьте самі її тягаром, а тим сповните найгарніше діло свого життя.

Святіший Отець Пій X., що дав Канадійським Українцям Епископа, казав поставити над дверми часописи, що її заложив у Венеції, як був там архієпископом: "Найбільше діло Пія X." А Він много великих діл зробив. І я відзиваюся до вашої чести, Дорогі Вірні, та взиваю

Вас всіх до поширення і підпирання нашого часопису "Канадійського Українця" і коли він буде у кождого з Вас дома Вашим приятелем і оборонцем, коли всі будемо ним журитися, тоді Церков, Школи, бурси і ціле наше церковно-народне життя відновиться і буде на всі боки веселе. Це під теперішну хвилю святий обовязок кождого з нас не лише як одинокий способ оборони на кирпню, що втискає ся в наші ряди, але як знак, що жиємо як живі, свідомі діти своєї Церкви і свого Народу. Ми є в Канаді такі сильні, як наш орган преси, кождий повинен свою часть за себе сповнити. Відтягніть свої предплати, що дасте ворогам, до своєї газети і відразу вороги впадуть, а ми стаємо сильні.

Щоби моє слово до Вас не прогомоніло, а сильно Вас загріло до діла і апостольства, скріплю його висказами та заохотами трох послідних Голов Церкви, що знають потреби Вірних і мають світову повагу: Пій X., практичний, святий Голова Церкви писав о поширанню газет так: На дармо будуєте церкви, надармо робите місії, надармо будуєте школи, як не маєте оборонного оружя католицької преси— Його наслідник Венедикт XV., знова так то само сказав: Нічого не є більше пожаданим, як число тих, що уміють уживати свого пера з благословенъством, щоби добрі часописи мали много читачів, щоби кождий мав що дня добре читання, що його поучає, остерігає, скріпляє і побільшує христіянські чесноти. — А теперішний Святійший Отець Пій XI. промовив в тій самій справі як Архієпископ Медіоляну так: Сила і вплив преси є так великі, що навіть мала на вигляд поміч добрій пресі є великого значіння, бо з того випливають великі наслідки. Всьо що робите для доброї газети, уважаю за таке, що Ви робите для мене особисто. Добра преса лежить мені найблище до серця і я очікую много, дуже много від неї. — Той сам, вже як Голова Церкви, даючи благословенъство одній газеті, сказав: благословлю особливо тих, що її передплачують.

Голова Церкви знає силу преси у народів світа і бажає її розвою для оборони правди і євангелія. І взиває всіх до помочі не з милосердія, а з обовязку. І живі члени Церкви попирають свою пресу все, всюди і у всім. Мертві є ті, що не попирають, не передплачують, не читають — вони звичайно звільна зачинають встидати ся своєї віри, принагідно вирікають ся її і так стають т. зв. поступовцями, що вірою і правдою торгують.

Коли я відізвав ся тепер до Вас, Дорогі Вірні, в справі погубного впливу злих часописів серед Вас, а поручив Вам як средство проти того нашу греко-католицьку пресу, то хочу тим покласти Вам на серце обовязок совісти, як Ваш Архіпастир, щоби Ви уникали читання і підпирання злих книжок і часописів, не давали їх читати Вашим дітям, а натомість читали і підпирали свою українську греко-католицьку пресу, запренумерували собі "Канадійського Українця", орган Українців греко-католиків в Канаді, та стали всі апостолами доброї преси і добрих книжок. Коли у кождого з Вас не буде сміття, коли позамітаєте кождий у себе, то всюди буде чисто і весело.

Дай Боже, що Ти освітив нам Сином Своїм дорогу життя, дай Мати Божа, що під Твоїм Покровом боремося тут з фізичною і моральною бідою, щоб не було у нас зради і братання з ворогами, щоби ми всі йшли слідами тих тисяч наших Братів, що це вже совісно і чесно практикують, прапор нашої Церкви та рідного слова з повним зрозумінням і пожертвованням високо тримають і галапасів киринників тим успішно гонять, та жнють своїм питомим життям.

Зрозумійте правду, а правда вас освободить. Йоан 8, 32.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і причастіє св. Духа най буде все зі всіми Вами. Амінь.

Вінніпег 15. марта 1924. р.

† НИКИТА Еп.

БЛАГОВІЩЕННЯ.

Благовіщення — блага, добра вість. Ото Архангел Гавриїл звістив Діві Марії, що наспіла хвиля спасення, хвиля відкуплення людського роду, хвиля, яку заповів Бог прародичам в раю, хвиля, яку предсказували проки, якої вони з тугою виглядали, чекали. Так, Архангел звістив Марії, що та хвиля приходить, коли предвічне Слово, Син Божий має стати Сином Марії.

Ходім на хвилинку в ізраїльську землю, до маленького місточка Назарет. — Там в убогій хатині жила найчистіша поміж дівами, Пречиста Діва Марія. Як колись в єрусалимській святині, так і тут в Назареті займалась Вона працею та молитвою. Вона молилась, щоби Бог змилосердився над нещасним людським родом та зіслав вже Мессію, Спасителя. Коли Вона так молилася, аж тут входить Архангел Гавриїл та поздоровляє Її словами: **Радуйся, благодатна, Господь з Тобою.** (Лу. 1, 28). На ці слова Марія занепокоїлася. Її покірне серце задрожало, коли вчуло слово такої почести з уст Ангела. Та Ангел дальше мовить: **Не бійся, Маріє, бо Ти знайшла ласну у Бога. Це зачнеш в утробі й породиш Сина й назвеш Його на ім'я Ісус. Цей буде великий і Сином Всевишнього назветься; і дасть Йому Господь Бог престол Давида, Його вітця; і царюватиме над домом Якова во віки. І Його царству не буде кінця.** (Лу. 1, 30-33).

Коли це Марія вчула, ще більше затрівожилася: таж Вона шлюбувала Богу дівицтво! тому питає Ангела: **Як це буде?** А ангел їй каже: **Дух святий зійде на Тебе і сила Вишнього отінить Тебе; длятого й Святе, що народиться з Тебе, назветься Сином Божим.** (Лу. 1, 35). Маріє, Ти останеш на все Дівою, Приснодівою. Твоє Материнство це діло Боже, Ти станеш Матірю силою Духа святого. Відтак Ангел чекає на відповідь Марії. Від Її слова залежить Воплочення Сина Божого,

прихід Спасителя. І Марія промовила: **Це я слуга Господня, нехай буде мені по слову твому.** (Лу. 1, 38). В тій хвили в чудесний спосіб, для людського розуму непонятний, Марія, Пречиста Діва, стає силою св. Духа Матірю Сина Божого, Слово Предвічне приймає людську природу, **Слово тілом сталося** (Йоа. 1, 14). Божа природа предвічного Слова лучиться з людською природою в одній особі Божого Слова. — А цю людську природу бере Боже Слово від Пренепорочної Діви Марії. Так, Марія стає дійсно правдивою Матірю Сина Божого, Матірю Божою, Богородицею.

Радуйся, Обрадованная, Господь з Тобою!

О, як велика Твоя гідність, Маріє! Твоя гідність безконечна, бо жерело її в Материнстві безконечного Бога!

***

В нинішне свято йдім до Марії, йдім із серцем повним вдяки, любови, почитання.

Так, будьмо вдячні, що Вона згодилась на Воплочення Божого Сина. Вона це зробила з любови до нас, до нас нещасних Адамових синів. Щоби нам дати Спасителя, Вона сказала те велике слово: **"Нехай буде мені по слову твому"** Через це велике слово Марії, Пред-

нічне Слово приняло людську природу, щоби стати нашим братом, нашим Учителем, нашим Ізбавителем. Слово предвічне стало тілом, щоби за нас терпіти, для нас вмерти на хресті.

То Марія дала нам Ісуса, життя наших душ, що тепер безнастанно перебуває для нас в Найсв. Євхаристії, віддається в св. Причастю, яко наш Корм.

Тож будьмо вдячні Марії, та любім Її. Цю любов оказуймо ревним почитанням. Сам Бог Її так вивисшив і почтив через свого Ангела. І коли Архангел, небесний князь, стає покірно перед Нею і Її в імени Божім поздоровляє, — чи ми, смертні, гріхні люди, маймо відмавляти Їй свого величання? Ні! Почитаймо Марію і то тим більше, що Вона дала нам спасення, Ісуса. Особливо любім часто відмавляти ті слова, які Марія почула вперше від Архангела Гавриїла: Радуйся благодатная... О, часто повтаряймо Богородице Діво.

Святі вельми любили цю молитву. Один великий святий, Тома Аквінатський, єще був малим хлопцем, як раз записав собі на карточці цю молитву, та носив на грудях. Єго мати цікава знати, що він має, казала собі се показати. Но хлопчина, щоби не стратити сего дорогоцінного скарбу, пілкнув сю картку.

О коби ми не одно Богородице Діво що дня иролкнули, а певно більше булоб Божого благословення з нами! Як часто ти говориш за дня Богородице Діво? Як часто повтаряєш: **радуйся, обрадованная Маріе, Господь з тобою, благословенна Ти**... А.може місто повтаряти слова благословення, твої уста часто вимавляють лихі слова або й проклони?... Тож не дивуйся, що в хаті нещастя, бо памятай, що каже мудрець Господень: **"Хто сіє зло, пожне зло"** (Притч. 22, 8). Хто сіє лихословя, проклони, буде збирати нещастя. А коли маєш сей недобрий звичай лихословити, постанови собі від тепер, кілько разів начинаєсь в хаті сварка, ти з любови до Марії відмовляй по тихоньки Богородице Діво.

От так часто повторяй сю молитву, сей Ангельский привіт. Мати Божа се нагородить щедро, на тобі, на твоїй родині буде спочивати благословення, яке зійшло на світ в дни благовіщення.

о. Ст. Бахталовський, Ч.С.І.

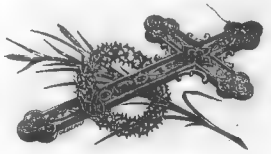

Поміч Марії в неволі.

Отець Батман, місіонар в Африці, оповідає слідуючу пригоду:

Було то в три місяці по битві під Адуа. Кожної неділі запрошували італійських полонених перед палату Менеліка, Авесинського князя, де убивали для них множество скоту. Підчас одного такого торжества передали Менелікови лист з Італії, котрий йому перевели, і котрий сильно зворушив його. Бідна Італійська невіста писала ось що:

Я є бідна вдова і знаю, що мій син є вязнем у Тебе. О великий царю, змилуйся над бідною мамою і верни їй дитину. Я прошу тебе о то в імя Мадони. Вчера я ходила засвітити свічку в церкві мого села і коли вона горіла, мені здавалось що Марія всміхнулась до мене і сказала: "Будь доброї мисли! Менелік верне тобі сина". Отже в імя Мадони я прошу Тебе, великий царю, верни свободу мому синови. —

По перечитанню листа Менелік казав припровадити згаданого жовніра і сказав до нього: — Вертаю тобі свободу. Завтра поїдеш. Тут маєш гроші на переправу через море і дістанеш охорону на подорож через пусти-

ню. А своїй мамі скажеш від мене: "То не Менелік вернув мені свободу, але Мадона Марія." Бо видиш, Марія є також моя мати. І коли моя мати каже так, я не можу сказати ні. Іди, нехай Мадона Марія стереже тебе! —

Страстна Пятниця.

Пятниця, навечеріє жидівської Пасхи. Третя година по полудні — "час яко девятий", як на жидівський спосіб числить св. Євангеліє...

На Голгофті довершують Жиди злочин Боговбійства — Ісус конає на хресті. Серед невисказаних мук повис Він між небом і землею на хресті, останні слова, слова невисказаного болю й любови виходять з Його божественних уст.

Під хрестом Мати Божа в німому болю, улюблений ученик Йоан, вірна каяниця Магдалина. Їх серця огортає розпучливий біль, бо не годні Умираючому подати найменшої пільги. Товпа Жидів, упоєна своєю хвилевою побідою над ненависним Мессією, хулить Ісуса, насміваєтся з Нього. Навіть розбійник, що повис біля Нього, ругається...

Тіштеся, вороги Христа, із своєї побіди, радуйтеся на вид довершеного злочину, глузуйте собі з немочі Розпятого — але скоро, бо небавом ваша радість минеться!..

***

Сонце затьмилося, глубока пітьма запанувала на землі, хоть не прийшла ще пора ночі. Земля дрожить, скали розпадаються, мертві виходять з гробів, завіса церковна роздерлася в двоє з гори вниз. Перелякані Жиди бються в груди на вид цих страшних знамен в природі...

Притерпівий за нас Страсти, Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас!

О, як коротка була радість Жидів з довершеного убійства Мессії, як скоро став Він знову Побідником. Незнаний —Він обявляє Свою славу, умучений — Він показує Свою силу, розпятий — Він не перестає бути Царем.

Сотник-поганин на сторожі при хресті б'ється в груди і каже: Воїстину Син Божий бі сей!

***

Душе християнська, Страстна Пятниця то память смерти твого Бога, твого Спасителя! З любови до тебе Він умер, за тебе віддав Своє життя. О, Ісус умираючий тому 1900 літ на Голгофті споглядав на тебе — і з якою любовю, з якою непонятною любовю!

Подумай над тим і застановися над собою! Може в тебе нема правдивої любови до Ісуса, може ти насміваєш, хулиш Його любов, може ти не хочеш узнати Його Царем як ті лукаві Жиди.

"Полюбив мене і предав Себе за мене".

Чи тілько любови не порушить твого серця, чи буде воно твердше як тії скали, що розпадалися з жалю над смертю Ісуса!

О, ні! Не дай перейти Страстній Пятниці не сказавши щиро-сердечне "Ісусе люблю Тебе", не перепросивши Його за свої провини.

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

VII.

Ковчег.

В тисячу літ по сотворенні світа зіпсуття людей стало загальним. Діти Сета забули за свою гідність дітей Божих, одружилися з доньками проклятого племене і зіпсуття їх обичаїв дорівнало зіпсуттю синів чоловічих.

З цих получень родилися справжні велети, що жили в крайній безбожності; ця їхня безбожність враз із розпустою, що не знала границь, немов визивали справедливість Божу.

Довго ще Бог глядів милосердним оком на ці здеградовані душі, що чванилися своїми проступками; вкінці однак, бачучи їх крайню злобу та цілковите зіпсуття їх розуму і серця, жалував, що сотворив чоловіка. Перенятий глубоким болем Він сказав: "Згладжу з лиця землі чоловіка, котрого сотворили мої руки і рівночасно знищу людей, звірята, плазів і навіть птиці небесні, бо жаль мені, що видобув їх з ничевості."

Причиною цього страшного рішення було, що в гидкому і на звіря похожому єстві, котре мав перед очима, Бог не добачував уже свого образу і подоби. "Мій дух, сказав Він, не може оставати з чоловіком, бо він весь плоть." Щоби однак дати людям доброї волі час на покуту, ждав стодвацять літ, заки виконав засуд знищення.

То був час, в котрому жив патріярх Ной, син Ламеха з покоління Сетового. В сто літ по смерти праотця людського роду він став в десятому поколінні спадкоємцем Обітниці. Коли прийшов на світ, його батько сказав: "Ця дитина буде нашою потіхою на цій землі проклятя в наших трудах і болях." І дійсно, Ной ходив усе в присутності Божій і провадив життя дуже совершенне. Він не тілько не брав уділу в проступках своїх сучасників, но понад те своїм поступованням як і своєю бесідою картав в імени Бога їхні проступки та заповідав їм великі нещастя.

Минуло двацять літ з тої хвилі, коли Бог постановив знищення грішної людскості. Видячи, що всі люди підпали зіпсуттю, і що міра проступків незадовго буде довершена, Бог сказав до Ноя: "Я постановив знищити всіх людей. Земля повна їхніх проступків; я знищу ю до тла. Збудуй для себе з виправлених дощок ковчег, висмаруй його смолою внутрі і на зовні та пороби в ньому малі переділки. Зроби його триста ліктів довгий

пятьдесять шпрокий і тридцять високий. Поділи його на три поверхи і вгорі остав отвір на світло; двері, котрими буде входилося, будуть при одним краю."

Подавши оттак плян будови ковчега, Бог дав пізнати Ноєві, до чого має служити це величезне човно. "Я залляю землю, сказав до нього, водами потопу. Вся плоть умре, всьо що живе, згине. Але з тобою зроблю завіт: ти, твоя жена, твої сини і їх жінки ввійдете в ковчег; рівнож впровадиш в нього по парі всіх звірят, плазів і птиць кожного рода так само як і живність та всьо потрібне для себе і для них."

Сейчас Ной взявся за діло. Його три сини, Сем, Хам і Яфет працювали разом з ним. Ціле століття працювали вони коло цего ковчега і Ной пророкував загладу світа потопом; но місто щоби навернутися, грішники кепкували собі з патріярха і з його спасенного човна. В кілька день перед фатальною подією бралися вони до своїх діл як звичайно, обоятні на погрози, не довіряючі пересторогам. Вони їли і пили, женили синів і видавали дочок (Мат. 24, 37) і віддавалися тілько розкошам, коли нагло відізвався голос Божий до Ноя: "Ввійди в ковчег з цілим своїм домом бо між усіми, що жнють на землі, я пізнав що ти праведний переді мною. Потерплю ще сім днів; потім зішлю води через сорок днів і ночей і погублю всьо сотворіння на землі."

Ной послухав Господа: ввійшов в ковчег зі своєю женою, своїми синами і їх женами, впровадив звірята, плази і птиці виповняючи точно всі прикази Бога.

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

КОНЕЧНІСТЬ РЕЛІГІЙНОГО ВИХОВАННЯ.

Судії в Ню-Йорку Таллєй, Крейн і Розальски напечатали відозву до родичів в справі зберігання дітей перед проступками і моральним упадком. Всі вони заявляють, що релігійне виховання, без огляду на віроісповідання, певно принесе поступ, безпечність і тривкість нації. Між іншим кажуть вони:

"На нашому судійському становиску ми що-денно маємо на очах вид морального упадку. Чим більше застановляємося над причинами простушків і злочинів, тим більше переконуємось, що відвічальність за них спочивас на всіх горожанах нашої столиці тому, що вони не узнають конечності виховання і удержування найціннішого скарбу кожного чоловіка, характеру. — Ми поносимо величезні конта на удержання криміналів і поправчих домів. Найбільшу часть цих видатків можнаби усунути, наколиб усі наші співгорожани всяких віроісповідань побільшили і скріпили релігійне виховання дітей як найуспішнішу силу суспільності в запобіганні проступкам і злочинам. — Але нескінчено важнішим чим заощадження долярів через піднесення релігійного виховання місто будования поправчих інституцій, булаби охорона людей перед деградацією і нуждою. Вязничні капеляни кажуть, що більша часть засуджених за проступки не посідають зовсім, або дуже мало релігійного виховання. Наймогутнішою силою до вироблення чесних шануючих право горожан, є релігійне виховання. — Тому ми відзиваємось до всіх родичів нашої столиці, щоби наставляли своїх дітей на дорогу життя з високими духовними побудками релігійних ідеалів. Свіцке навчання повинно доповнятись вихованням релігійним відповідно до віри родичів, котре своїм благодатним вплывом ділати ме на безпечність, поступ і тривкість нашої нації". — (Кат. Нюс).

Що-раз частіще відзиваються такі голоси, — всюда люде доброї волі і правдиво культурних переконань бачуть безмірну злобу і страшні наслідки безконфесій-

реконань беруть алобу і страшні наслідки безконфесійного виховання і бачуть одиноку можливу направу в релігії. Тим самим признають вони слушність і віддають честь науці Кат. Церкви, котра є невмолимим ворогом безрелігійного виховання. Для нас Українців, що є найменшим народом на землі Америки, мають ці признан-

Їх Ексц. Митрополит А. Шептицький гостем у монахів Пресв. Ізбавителя в Збоїсках к. Львова.

ня неоцінену вартість: вони всказують нам просту дорогу, на якій уникнемо розчарувань і лиха, котре змагаються усунути наші старші співгорожане. Нашим кличем і нашою незломною засадою повинно бути: **Католицька дитина — до католицької школи! Для католицьких дітей — католицькі школи!**

Тимчасом у нас родичі дуже часто занедбують цей найважніщий обовязок, а то й самі добровільно віддають

дітей до публичних шкіл, бо, мовляв, в католіцьких школах діти за богато мусять учитися релігії!!

А протестанти самі тимчасом домагаються, щоби наука релігії в публичних школах мала більше місця і роблять заходи в цьому напрямі у шкільних властей.

Так н. пр. 19. січня пише Фрі Прес, що представники ріжних сект в Манітобі віднеслися до Шкільного Департменту в Вінніпегу з представленням, що істнуючий плян відносно навчання релігії в публичних школах є невистарчаючий і домагаються, щоби йому призначено більше місця в пляні науки.

Шкільний Департмент на це відповів, що в засаді не є тому противний, що бажає тілько мати позитивні пропозиції від згаданих добродіїв, над котрими мігби застановитися та в слід за тим поробити відповідні зарядження. Колиб дійсно дійшло до зміни в цьому напрямі — о чім впрочім можна слушно сумніватися — булби то безперечно крок вперід на добрій дорозі. Треба однак сказати, що всякі латання не можуть принести жадного правдивого і тревалого успіху.

Наука Католицької Церкви є: щоби школа сповнила як слід своє післанництво, мусить бути конфесійною, т. зн. оперта на релігії, котра має бути основою навчання. Коли усувається науку на бік, коли — на сміх! — позволяється навчати релігії в останню півгодину, коли діти помучені, тоді, само собою розуміється, не може бути мови о правдивому вихованні. І тоді не ма чого дивуватися, що молодіж стає в застрашаючий спосіб безвірною, що проступки і злочини найбільше ширяться серед молоді...

Над цим повинні добре застановитися родичі та всіми способами подбати о те, щоби їх діти діставали в школі не тілько "науку," але правдиве виховання. Це їх обовязок, це також їх святе право. Діти належать до родичів і родичам прислугує право определяти, яку науку мають діставати їх діти. Держава має тілько обовязок улекшити родичам діло виховання, подбати о від-

повідних учителів, унормувати своїми законами матеріяльні справи шкільництва.

Тому що ходить тут о душі, о вічність, о будучність Христіяньства, тому що родичі нераз з несвідомості або, що гірше, з недбальства, занедбують свої обовязки в цьому напрямі, Церков Католицька видає строгі закони і карає недбалих родичів. Та чи треба аж грозити карами родичам, щоби спонукати їх до дбайливості о релігійне виховання дітей! Таже тим самим родичі самі плетуть на себе бич, бо з так вихованої дітвори не будуть мали жадної потіхи!

Кілько то разів стрічається родичів, що віддають своїх дітей до протестанцьких шкіл, хотя є в місці школи католицькі — а потім дивуються, що діти стають не такі, як були колись, що тепер, мовляв, не дітям родичів, а родичам дітей приходиться слухати. Що в цьому дивного? Бог карає вас в той сами спосіб, в який ви гріпили: ви не хотіли слухати Церкви, своєї Мами, тож не дивуйтеся, що діти не хотять слухати вас.

КАЗКА ПРО МУДРІ КОНІ.

(Конець).

Коли наш фармар троха опамятався з так несподіваного відкриття, став думати, що тут робити. Кониска були так перейняті читанням газети, що навіть не спостерегли як надійшов господар. —

По короткій надумі фармар повернув до хати так тихенько, як був прийшов. Знову положився в ліжко, але о спанні не було ані мови. Впрочім він навіть не думав спати, а лиш думав і думав, що тут робити! Закурив люльку, бо звісна річ, —при люльці лучше думати....

"Туди отже воно йде — говорить сам до себе. — Де бувби я собі подумав, що кінь годен читати, та ще й розуміти!!! Правда, я й сам знаю, що з газети чоловік мудрим не стане, тай давно вже я перестав Укр. Голос читати. Був він в хаті, бо посилають його ще з тої пори, як був на кольонії той панок з Саскатуну тай так дуже захвалював його... Звичайно, як прийде, поваляється по хаті, тай відтак викинеться його. Коби я тілько був міг подумати, що коні його збирають та читають, бувби його зараз спалив, як тілько прийшов до хати!"

Такі і подібні гадки снувалися через голову фармара аж до світання. Коли на дворі добре розвиднілося, він встав, зібрався, став мовити пацер і відтак вийшов на двір лагодитися до роботи. Бог дав красний день, а праці повні руки.

Та відай не так зараз зачнеться роботу, бо на дворі не ма ні одного коня. Фенц пірваний, коні пішли собі... Он-де ген-ген, аж під резервою видко ціле стадо коней. Заки їх попанаєш, буде коло полудня — і то хто зна, чи вдасться!

Пішов наш фармар до хати поснідати, але жури в нього повна голова. Заледво жінка принесла снідання, як з надвору почувся гуркіт боги. Вийшов газда подивитись хто приїхав так зарання. Був то недалекий сусід, кум Михайло.

"Слава Ісусу Христу!" — "Слава на віки!" — "Щож, там, куме, так зарання над'їхали? Хіба не ма у Вас якої біди, най Бог відверне!?"

"А вже-ж що біда! Прийшов я просити вас, щоби поїхали зі мною займати коні під резервою. Десь усі повтікали в ночі, фенц пірвали, а ту така робота пильна і днину таку хорошу Господь дав!"

"Зайдіть-но до хати, куме, най я поснідаю. Тай при тім розкажу вам де-що цікавого."

Пішли до хати, засіли за стіл, тай наш фармар стає оповідати сусіді, що вислідив в ночі.

Кум Михайло слухає, хитає головою, тут сміється аж за боки хватається, тут знову кулаки затискає...

"Знаєте, куме, каже нарешті, то нічо іншого, як тілько та газета зіпсула ваші і мої коні! Я нераз думав собі, що це таке, що мої коні над ранком все гурмою стоять попри вашу фарму, та так нерадо відти завертають. Певно ходили вони слухати вашого буланого! "

"Мабуть, що воно так, а не інакше, потверджає наш фармар. — Але скажіть-но, хто бувби коли подумав, що коні вміють читати! Думаєш, кінь конем — а тут ні: воно розумне! І

роби з ним що хоч! Кінська натура, а тут хоче бути чим іншим!"

"Правду сказати, куме, можна всьо поправити."

"Ну, як? — Кажіть-же, сусідо."

"Та так, видите: Кінь все конем — так уже Господь установив. Хоть він там і годен читати а розум у нього все кінський. Тай в тім уся біда, що читає то, на що стати його кінського розуму і думає собі, що мудрий, тай тільки бути набирає. Конем є, і думає, що щось більше!

Перше коні були добрі і я вам кажу, що знову будуть добрі, лиш годуйте їх все як коней і не псуйте їх доброго кінського розуму. Не кидайте ніколи газети на двір, не приймайте ві навіть до хати і зобачите, що всьо буде добре! — А тепер ходім, полагнаємо коні, дамо їм науку, яка коням належиться і будемо їх ліпше пильнувати!"

Вечером, ще того самого дня, по роботі наш фармар написав лист до редакції, щоби йому газети вже більше не посилали.

* * *

Рік минув з того часу. З початку коні ще ворохобилися, але згодом успокоїлися і нині вони зовсім спокійні, тай наш фармар нераз каже до себе: "Правду казав кум Михайло: кінь конем і хотяби який був в нього розум, то все розум кінський..."

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Наміренія Апостольства Молитви на місяць Квітень.

Св. Отець поручає членам Апостольства Молитви, щоби молилися в місяці Квітні **за володарів і їх правительства.** — Правительства рядять державами, видають закони, що мають забезпечити матеріяльний і моральний добробут горожан. Від того яким є правительство і які видає закони, залежить хід життя в державі. Вся власть в державі спочиває в руках володаря і правительства, що має до помочі послів вибраних народом. Усі закони є звичайно овочем нарад ріжних сторонництв, з котрих кожне старається як найбільше здобути для себе. Тому-то також рідко коли закони є вповні справедливі, а звичайно після того, які уступства противні сторонництва змушені собі поробити, є менше або більше корисні для загалу.

Не ма власти, як тільки від Бога, каже св. Ап. Павло, але люде можуть зле уживати власти уділеної їм від Бога, і дійсно часто так діється на велику шкоду морального добра горожан. Це є лихо, котрому здається нераз неможливо зарадити. Все-ж таки, є средство, дуже могуче, та за котре часто забувається — молитва. Наші церковні богослуженія є повні прилюдних молитов за державну власть; відмавляймо їх із зрозумінням речі і щирим переконанням. Молімся крім того в Квітні що-денно, після бажання Св. Отця, за правлячих, а Бог, що дав їм частину своєї власти, дасть їм також ласку, щоби єї уживали на Його славу та для добра народу. —

Рим. — Св. Отець іменував Кардиналами Архієпископів Гейса в Ню-Йорку і Мондліна в Чікаґо. —

— Ап. Делєгат в Токіо, Монсіньор Джіярдіно, передає в імени Св. Отця численну колєкцію книжок з Ватиканської Бібльотеки для знищеної землетрусом бібльотеки в столиці Японії.

Протестанцкий міністер католиком. — М. Тюлюк, протестанцкий міністер в Шкоції, заповів своїм парохіянам на проповіди, що покидає шкоцку церков і стає католиком.

Чому протестанти приймають Катол. віру. — Католицька Церков посідає в собі силу Божу і особливо в послідних часах показується єї ділання. Визначні мужі протестанцких церквей в Англії оден за другим вступають в лоно Кат. Церкви. — Цікаво приглянутись побудкам, що найбільше ділають на уми тих навернених. Прічер епископальної церкви в Уашінґтон, що свіжо навернувся на католицьку віру, завдячує це печаливости Церкви о бідних і терпячих та єї сиосібности несення помочі і потіхи.—Честертон порівнював брак властивих вірувань і авторитету у англіканських міністрів з авторитетом, що його посідає Кат. Церков і в слід за тим став католиком. — Монсіньор Бенсон спостеріг, що Катол. Церков посідає сама знамя загальности і це був для нього перший крок до навернення. —Др. Кінєман став католиком по довгих літах історичних і наукових дослідів. Його пліняла краса літургії, гармонійна цілість навчання основаного на авторитеті враз із дійсно чудесним розвитком і солідною організацією. — Щасливі, хто по довголітніх з'усиллях причалюють врешті до пристані правди!

А наші "передовці" тимчасом покидають свою Католицьку Церков, в котрій не находять нич доброго, та творять собі що-раз свіжі "свої" церкви!....

Або — або! — О. Ф. Дикс з Лісестер в Англії заявив при свому приїзді до Ню-Йорку минувшого місяця що Англія находиться тепер перед альтернативою або стати католицькою, або зовсім без віри. В двох останніх роках число навернених до Католицької Церкви виносить около 12.000 річно. — О. Вудльок Т. І. констатує, що в останніх 20 роках не менше чим 240 англіканських пасторів приняло католицьку віру. Від часів Кардинала Нюмана (1841) в самій Вел. Британії 800 англіканських пасторів зістали принятими до Кат. Церкви. Той сам Отець заповідає в найблищих роках масові переходи англіканських прічерів до Католицької Церкви. (Кат. Нюс).

Поступ Католицької Церкви в Европі. — Не ма сумніву, що від часу велікої війни ціла Европа глядить на Кат. Церков цілком інакше, чим давніще. Катол. Церков находить, навіть в своїх ворогів, все більшу пошану. Можна сказати, що на церковному полі з війни побідною вийшла Церков Католицька. Всі держави мають своїх делєґатів коло—св. Отця; найбільші ворожі держави з перед воєнних часів, Франція і Італія, відносяться все прихильніще до Ватикану; королі і президенти держав один по другому складають свою чолобитню Папі; в Англії в протестанцкій церкві йде сильний рух за злуку з Римом. — Німецький протестанцкий пастор, Др. Штір, пише при кінці минувшого року: "Німецькі протестанти є переконані, що Кат. Церков збере необчислимі користи з політичної і релігійної руїни Німеччини. Тисячі й тисячі визнавців німецького протестантизму, котрі стояли в своїй вірі завдяки урядовій силі церкви-Держави, перейшли від хвилі упадку держави в ряди протихристіянського, протирелігійного атеїзму. — Релігійний протестантизм, що чванився ще посіданням віри і церкви, є в дійсності позбавлений основи, на котрій опиралась вся його діяльність, через упадок Німеччини і німецької національної церкви протестанцької. Релігійне життя, що удержувалося виключно силою державної церкви, грозить руїною. Тому й чується з все більшою силою потребу авторитету, авторитету Церкви Катол."

Це є щире признання... Одна Кат. Церков боронить все рішучо свого Божого авторитету і не капітулювала ніколи перед властю можних цього світу. І коли всі цєркви, що опиралися о власть коронованих голов, з їх упадком валяться враз з ними, Церков Католицька стоїть все непохитна, переживає руїну своїх найтящих ворогів, що не можуть відмовити їй свого подиву та пошани. — Ісус Христос показує час-від-часу цілому світу правдивість своїх слів: "Ворота пекольні не переможуть сї." —

Конґрес на Велєграді. — Від 31. липня до 3. серпня б. р. відбудеться уніоністичний Конґрес на Велєграді, котрого цїллю сеть обговорювання справи унії з Римом славянських схізматицьких церквей. Св. Отець буде тут заступлений спеціяльним делєгатом. Вирєосв. Митрополит Шептицький рівнож буде в ньому брати участь. — Перед війною такі Конґреси над гробом славянських апостолів св. Кирила і Методія відбувалися що два роки і душею їх був Митрополит Андрей. Многі славянські богослови, католицькі і православні, сходилися тут і обговорювали церковні справи і в той спосіб приготовлялося діло Унії. Війна спинила ці уніоностичні змагання, но тепер навязуються вони знову. —

Подібні змагання до зближення церкви Англіканської з Католицькою розпочато цього року конференціями в Мехелєн, котрими в особливший спосіб займається Кардинал Мерсіє. —

Чого нам треба. — Науки катихизму для дітворн і катихитів, щоби сї давали. Ось як роблять католики у Франції. В дієцезії Вани є брацтво катихитів-охотників, котре що-року краще розвивається. В 1922. році брацтво було основане в 115 парохіях, в 1923 р. в 135 парохіях. Членів, добровільних катихитів, було 2500. — Кілько добра принесло би таке товариство в нас, де нарід так розкипений і так мало священиків!...

ВСЯЧИНА.

Лист з Філядельфії. Філядельфія, 3. 3. 1924.

С. І. Христу! Високопреподобні Отці! Повідомляю Вас, що за Божою помочию знайшлам ще двох нових передплатників для Вашої так хосенної часописі "Голосу Ізбавителя". Нехай Всевишній надгородить Вам за Ваші так хосенні та спасенні науки, які подаєте яко душевний корм у згаданій часописі.

Дай Боже, щоб не знайшлося передплатника, котрий не хотівби потрудитися для поширення так пожиточної для кождої християнської душі книжочки, а тим самим Царства Христового тут на землі.

Минувшого року я отримувала по 3 примірники, а тепер прошу прислати по 5 в одним пакунку, на що посилаю 5 дол. яко передплату на рік 1924.

Остаю з глубоким поважанням і поручаюсь Вашим св. молитвам: А. Бойко.

Від Редакції. — Подібні листи з признанням приходять до нашої Редакції часто і вони для нас найкращою нагородою за наш труд. — Нехай усі, що люблять наш часопис, ідуть за приміром Пані Бойко і стараються придбати йому нових читачів, щоби наш "Голос" почули як найширші круги. Будьте разом з нами місіонарами, передавайте другим в руки наше писмо, приєднуйте нам читачів. — Ми надіємось, що недалеким є час, коли "Голос Ізбавителя" стане виходити як не що два тижні, то принаймні із що-місячним додатком. — Дай Боже, щоби це здійснилось як найскорше!

Наука і "наука." — Знову знайшли учені старинні яйця, цим разом не в Монголії і не 11 міліонів літ старі а в полудневій Єкоті і старі від 25 до 60 міліонів літ! Так доносять газети, і треба в це вірити, бо каже це "наука". Воно ні чому й дивуватись — ми-ж живемо тепер в часах, де рахується на міліони і біліони, як колись рахували на десятки й сотки. Наш мужик в Галичині купує тепер і продає за міліони, бо такий вже настав час...

Воно й можливе, що яйця, що їх віднайшли учені, є дійспо яйця, можливе також, що мають дійсно 60 міліонів літ; але треба признати, що доказу на те нема, і що простий смертельник мусить мати сильну віру, щоби приняти це за правду і непохитно доказану річ. Та ту ще ходить о невинну річ, але

"наука" поступає не все так невинно, а подає як доказані речі, на котрих нема жадних позитивних доказів крім здогадів учених і в той спосіб зводить на манівці загал, котрий не має можності провірити згадані "наукові докази" і стає причиною баламуцтва без границь.

Возмім тілько один примір. — "Учені" є того переконання, що чоловік походить з малпи і від довгого часу шукають на це доказів, хотя на дармо. Та американські "учені" приймають це за річ доказану, без найменшого сумніву. В Ню-Йорку є "Американський Музей Природничої Історії", отворений минувшого року і в ньому може кожний знайти зібрані докази свого походження від малпи. Там в шклянних скринях є за порядком наші "предки", за порядком від модерних часів аж до найдавніщих передісторичних періодів. Дивишся на них і так вони добре вироблені, що думавбись, що всі вони приходили живцем перед артиста, що робив їх статую... Нехай правдиві Учені ломлять собі голови, шукають кістяка передісторичного чоловіка, що є по середині між чоловіком і малпою — то нашим "ученим" не на заваді. В них всьо ясне як сонце, в них вже живцем відреставрована історія чоловіка від мрачних передісторичних часів аж до нашого світлого двацятого століття. І ці шарлятани науки домагаються беззглядної віри в свої здогади та "досліди" — в імя науки! І маси людей, що вірять науці більше чим Богові, стають в побожному подиві перед цими "відкриттями", приймають яко доказані речі, над котрими правдиві вчені ломлять собі голови....

Картка до Пана Бога. — В січню знайшов один почтар в Парижі між своїми листами карточку заадресовану до "Пана Бога в Шан-Елізе." — Писмо до Пана Бога звучало ось-як: "Пане Боже! Татко є дуже хорі, а мамця не можуть коло них ходити, бо самі померли. Та я радби заступити мамцю, але я дуже малий, щоби заробляти гроші, що їх треба на лікарства. Ви є всемогучі, чи Ви би не помогли мені ратувати татка? Ваш дуже покірний слуга Евген М..." (слідує адреса). — Почтар мав уже кинути цю наївну карточку, але надумався. По полудні того самого дня удався він до одного з найбогатіших промисловців своєї дільниці.

— Перепрашаю Вас, Добродію, але я маю ось-тут картку, котрої не годен доручити на подану адресу. Тоді я подумав, що.... впрочім я не знаю.... що Ви моглиби мені порадити.... — Малий Генько дістав на другий день від Пана Бога почтовий переказ на 500 франків. — (Ля Ліберте).

Винайшов нову машину. — Італійський католик Ф. Зарляті винайшов нову льокомотиву, котра порушається без вугля, при помочі стисненого повітря. Досвідчення котрі відбувалися в присутності президента Папського Наукового Інституту, показали, що новий винахід є дуже практичний. —

Що є найбільше на світі. — Найбільший театр є Паріська Опєра, що займає 3 акри землі. — **Найбільша бібльотека** є Національна Бібльотека, в Парижі, що числить 3 міліони томів. — **Найбільший будинок** є в Уашинтон, має коло 550 стіп височини. — **Найбільший комин** є в Гдєсго (Шкоція), має коло 550 стіп височини. — **Найбільша копальня вугля** є в Лямбер (Белґія), глубока півтора тисячі стіп. — **Найбільше світла** дає електричний маяк в Сідней (Австралія). — **Найбільший Банк** є Банк Англії в Лондоні. — **Найстарша Колєґія** є Університетська Колєґія в Оксфорд (Англія), осн. 1050. р. — **Найбільша Колєґія** є в Кайро (Єгипет). — **Найстарше місто в світі** є Дамаск (Азія). — **Найдороща книга** в світі є єврейська біблія в посіданні німецького правительства. — **Найбільший туман в світі є той, що віддаючися розкошам світа забуває на спасення своєї душі. —**

—=o=—

НАША МАРУСЯ.

Недавно училася наша Маруся на катихизмі о св. Тайні Хрещення. Вона дуже вважала щоби собі всьо затямити. За пару день Сестра учителька хотіла переконатися, чи діти добре знають лекцію і запиталася: "Хто мені скаже, діти, чого доконче треба до св. Хрещення?"

Зараз піднеслися руки в клясі і діти одне за другим відповідали. Одно каже, що доконче треба води, друге священика, інше кумів, ще інше свічок і т. д. Наша Маруся також піднесла руку і коли ей Сестра спитала, сказала дуже поважно: "До св. Хрещення доконче треба дитини". — А може не правда? —

НАШІ МІСІЇ

Духовні вправи в Колегії св. Йосифа в Йорктоні. В днях 25 — 29 січня о.Л. Боєкий давав реколекції студентам Колегії св. Йосифа в Йорктоні.

Це була приємна зміна для проповідника по довгих місійти ревно і з запалом відбувати свої духовні вправи ревно і з запалом відбувати свої духовні Вправи.

Віднова місії в Йорктоні. Вже рік добігав від часу, як в Йорктонській церкві була місія. Наші оо. Місіонарі найшли в кінци вільний час, щоби уладити тут відновлення місії, яке відбулося від 10 — 17 лютого. Йорктонський народ, що так радо горнувся до церкви в часі місії, оказав в часі відновлення ще більшу ревність. А наші славні фармері, хоч по кольоніях сего не заголошувано, як лиш дійшов до них слух про місію в монастирській церкві, сніпили десятки миль, мимо студіни-зими, щоби почути Боже слово. Кождого дня і рано і вечір церков повна людей. Цілий тиждень була вона зворушаючим видовищем побожности доброго народу. Тисяч св. Причастій, які роздано за протяг одного тижня, є найкращим сего доказом. А треба тямити, що в Йорктоні нема навіть одної сотки наших родин. Величаве торжество віднови обітів св. Хрещення було занечатанням коротких днів особливих Божих ласк.

Рівночасно з відновленням місії відбувалась кождого дня місія для дітей, що скінчилась в суботу торжественним благословенням всеї нашої дітвори в Йорктоні.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Г. Гарах, Крейдор. — Лист одержали і висилаємо жадані числа. Однак просимо пильнувати, щоби на почті ніхто другий не відбирав "Голосу", бо неможливо все висилати подвійні числа. На Вашу адресу будуть від тепер ішли 2 числа: для Вас і для Пані Федейко. — **П. А. Харандюк, Бедфордвіль.** — Одержали з подякою. Помістимо. — **Пані А. Береза, Ст. Луйс.** — Одержали з подякою. — **Пані Кс. Домін, Філядельфія.** — Одержали, дякуємо. — **Пані М. Валечна, Монтреаль.** — Адрес зміпили. — **П. Т. Бульок, Філядельфія.** — Одержали, дякусмо. — **Пані Д. Жуковська, Ст. Луйс..** — Одержали з подякою. Жадані числа висилаємо. — **Пані Е. Вовчук, Філядельфія.** — Адрес змінили. — **Пані П. Філь, Клівлєнд.** — Одержали з подякою. — **Сестри Служебниці, Айтуна.** — Листи з іменами передплатників одержали. Всьо сповнимо. — **П. І. Юськів, Вінніпег.** — Одержали і вписали на лістy. —

ВИЙШЛА ГАРНА КНИЖОЧКА!

ДУХОВНА

ВЯЗАНКА

НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ.

Молебен до Серця Хр., до Пр. Діви і Параклис до.М. Божої в одній книжочці

враз з найкращими молитвами до Серця Хр., до Матери Б. і поясненнями св. Години в честь Найсолодшого Серця.

ПРЕКРАСНА І ДУЖЕ ПРАКТИЧНА КНИЖОЧКА,

72 сторінки.

Ціна 10 центів з почт. оплатою 12 центів. — При більших замовленнях даємо опуст.

Замовляйте у:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

HUDSON'S BAY COMPANY

НЕБУВАЛА ОКАЗІЯ В СЕМІ-ДРЕС ЧЕРЕВИКАХ.

Це є мужеські гон металь блочер з телячої скіри в останньому популярному стилю "Балкан", що дадуть повну сатісфакцію. Це безперечно елєганцкі черевики з гуд-ір гумовими, підошвами, скіряними бранзолями і півгумовими обцасами.

Всі сайзи. Пара **$4.50**

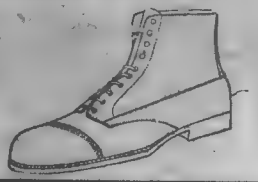

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні напіси і всяку рівбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

ФОРД

ЦЕ ГАРА ЩО ЗАВЕЗЕ ВАС ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорткон.

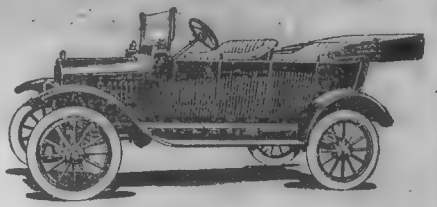

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	607.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАВОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, брацтв і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1. МАЯ 1924 - Ч. 5.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Христос Воскрес. — 2). Царица Мая. — 3). Віра наших Батьків. — 4). Правдива Церков дізнає много переслідувань. — 5). Ангел Хоронитель. — 6). Невдачна месть. — 7). Католицьким Світом. — 8). Всячина. — 9). Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Книжка, котра повинна находитися в хаті кождого Українця — Католика, є:

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з припорученя і за вказівками їх Преосвященьства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
Yorkton, Sask.

DR. S. M. ROSE

ЛІКАР І ХІРУРГ

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Печатано за дозволом духовної власти.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ
Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ ВУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
224 Hargrave St. - Winnipeg.

ДЛЯ СКОРШОЇ ОБСЛУГИ НАШИХ КУСТОМЕРІВ В ЗАХ. КАНАДІ МИ ОТВОРИЛИ

Склад Церковних Річей
в Вінніпеґу.

Маємо тут на складі всякого рода церковні речі: ризи. сосуди, свічки, хрести, матерії на ризи, образи і т. д. і т. д. В нас можна замовляти дзвони, статуї, образи і взагалі всьо що потрібне до церкви.

За речі, котрі продаємо, гварантуємо.
ЦІНИ ДЕШЕВІ, ОБСЛУГА СКОРА, ВСЯКІ ІНФОРМАЦІЇ ПОДАЄМО ОХОТНО.

The Canada Church Goods Company Ltd.
F. J. Tonkin
224 Hargrave St. —:— —:— Winnipeg, Man.

КАЛЄНДАР НА ТРАВЕНЬ (МАЙ)

1	Ч	Пр. Йоана, Косми і Йоана	17	С	Прмч. Пелягій.
2	П	Пр. Йоана і мч. Пафнутія	18	Н	**3. по В. Розслабленого**
3	С	Пр. Теодора Тр. і Атаназія	19	П	Пр. Йова Многострад
4	Н	**1. по В. Томи Ап.**	20	В	Пам. з'явившогося Хреста
5	П	Пр. Теодора Сик., Нат..	21	С	† Йоана Богосл. (на нед.)
6	В	†Вмч. Геор. чуд. (на нед.)	22	Ч	† Перен. мощ. св. о. Ник.
7	С	Муч. Савви Стратилата	23	П	† Симеона Зил. ап.
8	Ч	†Ап. Марка	24	С	Сщмч. Мокія і Пр. Методія
9	П	Сщмч. Василія і Гляфіри	25	Н	**4. по В. Самарянки**
10	С	Сщмч. Симеона	26	П	Мч. Глікерії і мч. Алексан.
11	Н	**2. по В. Мироносиць**	27	В	Муч. Ісидора
12	П	9 муч. в Кизиці, Мемнона	28	С	Пр. Пахомія В.
13	В	†Якова апост.	29	Ч	Пр. Теодора Освящ.
14	С	**Май.** Єремії прор.	30	П	Ап. Андроніка і Стефана
15	Ч	Атаназія Вел., патр. Алекс.	31	С	Мч. Теодота
16	П	† Пр. Теодозія Печ.			

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ТРАВЕНЬ

2. Перша Пятниця місяця.

4. Нед. Томина Гл. 1. — Всеночне. — Ев. Утр. 1. Мат. 116. — Ап. Літ. 14. Ев. Йоа. 65. — Розділяється Артос. — Перша неділя місяця.

11. Нед. Мироносиць — Вмч. Юрія. — Гл. 2. — Всеночне. — Ев. Утр. 3. Мар. 71. — Ап. Літ. 16 і 29. Ев. Мар. 69. і Йоа. 52.

18. Неділя Розслабленого. — Гл. 3. — Ев. Утр. 4. Лу. 112. — Ап. Літ. 23. Ев. Йоа. 14.

25. Неділя Самарянки і Йоана Богослова. — Гл. 4. — Всеночне. — Ев. Утр. 7. Йоа. 63. — Ап. Літ. 28. і 68. Ев. Йоа. 12 і 61.

До Нед. Томиної (4.) заказаний час. — Загальниця до Нед. Томиної. — 24. Вікторія Дей. —

Новий місяць — 3. (19.00) — Перша квадра — 11. (22.13)
Повний місяць 18. (17.52) — Остання квадра — 25. (10.16)

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Май Ч. 5.** **1924.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

О прекрасний, повний радости празник Воскресення Христового!

Так мимоволі стає тобі перед очима рідне село, та церква при роздорожі схована в подвійному вінку пахучих лип, а в ній народу повнісько... Відколи вложено Плащаницю при Божому Гробі, день і ніч люде безустанно йдуть до церкви, моляться, бють поклони, а то й пильнують... Навіть по хатах запанував якийсь дух смутку, старші все шепчуть молитви, часто приклякають на коліна, бють поклони, цілують землю...

Всьо життя оповите якоюсь невимовною тоскою - тугою, якийсь сум, правдивий, а при тім непонятно солодкий наляг на всьо село.

Бо таїнства Страстей говорять до християнської душі, промавляють до неї, і душа улягаєть їх сумній природі. Та це смуток християнський: хоть як він глубоко переймає душу, все-таки нагія осолоджує його. Мимоволі приходить на гадку недалека Пасха, празник світлого Воскресення. Від Великої Пятниці до Неділі Пасхи так близько!...

Надійшла врешті та блаженна Неділя. Ще ніч на дворі, а в церкві вже повно людей і все надходять свіжі. Всі вдягли найкращі убрання, на лицях кожного малюється радісне ожидання. Одні клячать, шепчуть молитви, інші бють поклони, ще інші навколішки цілують Рани Христові на Плащаниці.

Ще хвилина — всі повстають, радість заблисне в очах і виллється в воскресній пісні: "Воскресеніє твоє, Христе Спасе, ангели поють на небеси; і нас на земли сподоби чистим сердцем Тебе славити". Процесія вийшла, дзвони заграли, радість Воскресеня захоплює всіх.

О прекрасний, повний радости празник Воскресення!

***

Колись, по смерти Ісуса Христа, Апостоли і гурток учеників та побожних невіст з Марією також сумували, той час від Пятниці до Неділі видавав їм ся таким довгим! Побожні невісти в слезах лагодять пахучі олійки, щоби помазати ними тіло Господа... Два ученики йдуть до Емаус, сумно розмавляють між собою о жалісних подіях останніх днів, попадають в зневіру: Ми ж уповали, що се Він, що має збавити Ізраїля; а до всього того третій се день іде сьогодні, як се стало ся (Лу. 23, 21).

А тимчасом Воскресення вже доверпене, радість вже повна. Магдалині являється Ісус і поручає звістити Його воскресення Апостолам. До учеників сам Ісус до-

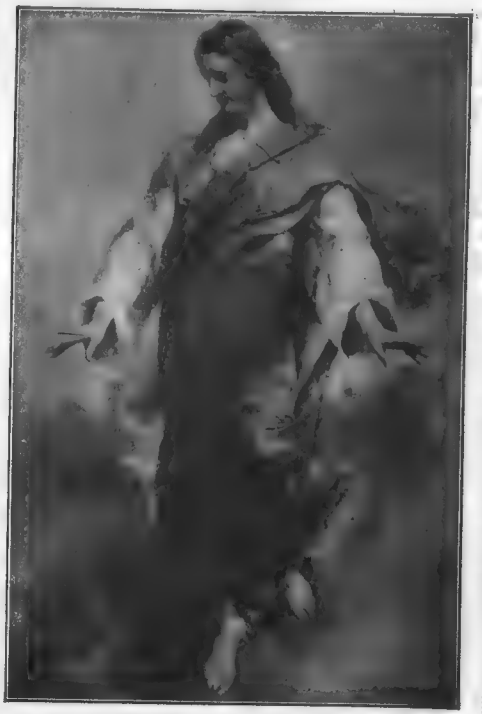

Христос воскресе із мертвих, смертію смерть поправ!

лучається, поучає їх: Чи не мусів терпіти Христос і ввійти в славу свою? (Лу. 23, 26). І як горіють їхні серця, як вони стають розуміти всьо, як вони дивуються, коли Ісус дав Себе пізнати і зник, що не пізнали Його раніше!

Христос, уставши з мертвих, уже більш не вмре: смерть над Ним більше не панує (Рим. 6, 9). — Христос воскрес, смертю побідив смерть, сидить в небі по правиці Вітця, вічно живучий, вічно прославлений. Та на землі Він продовжає таїнства свого життя в свому містичному тілі, в св. Церкві.

Но ми, бідні, так як ті ученики Христові і побожні невісти, ми чуємо тільки терпіння, страсті, смерть — і забуваємо за воскресення. Ті життєві злидні так нас пригнобляють, давлять, за всьо проче забуваємо...

А тимчасом не ма терпіння, по котрім не прийшлаби радість, не ма смерти без воскресення, так як не ма ночі, по котрій не прийшовби день, не ма зими, що не уступиласьби перед весною!

Брате любий, зрозумій як слід таїнство Воскресення Христового, що неминучо приходить по його страстях і смерти. Не ма Великої Пятниці без Пасхи, а Пасху мусить випередити Страстна Пятниця. Всі твої терпіння минуться, як минулися дотеперішні, на їх місце прийде радість. Не опирайся терпінням, не нарікай, не відказуй, а прийми їх охотно — принаймні з терпливим підданням Божій Волі — а певно, що дізнаш радости воскресення. Як Христос згодився на смерть і так воскрес, так і ми не воскреснемо, не дізнамо радости, наколи не згодимося на смерть, на терпіння: Коли ми вмремо з Христом, віруємо, що й жити мем з Ним. (Рим. 6, 8).

ВИТАЙ МАРІЄ!

Витай Маріє, Царице Мая,
Витай Пречиста Мати благая;
До Твого трону, де ясні зорі
Мерехтять сріблом в вольнім просторі,
Де сонце ясне огнем яснїє,
Там ся піснь взносить:
Витай Маріє!

ЦАРИЦЯ МАЯ.

Хто не любить місяця Мая з його красою та життям, що уділяється всьому сотворінню!

Сніг зійшов, лучі веснянного сонця будять всю природу до життя: трава прозябає, воздухи гомонять співом птиць, дерева зеленіють, фармер повний надії працює на ниві. Ціла природа по довгих місяцях зимового спочинку дише свіжим життям, радістю.

О красний, принадний місяць Май!

І тому що він такий красний, такий принадний, ми посвячуємо його ввесь Божій Матери. Май, то місяць Пречистої Діви. І як добрі діти Марії люблять почитати Ї в маю, як складають на Ї престолі перші квітки, як люблять співати Ї молебен! Хоч роботи повно, вірні діти Марії спішать кожного вечера до церкви віддати честь Царици Мая, Марії. І з якою посвятою, з яким запалом нераз!

Ще бачу тії побожні невісти, що в краю робили собі цілюб на цілий май, не опустити ані разу майового набоженства. І вірні своєму обітови, що-денно, дощ-не-дощ, погода-не-погода, ішли поклонитися Матінці Божій!

А ми тут в Новім Краю, чи не будемо мати тої любови й того запалу для Царици Мая?! Хиба не плилаби

в наших жилах руська кров! Наш нарід має таку стихійну, вроджену набожність до Пречистої Діви, та набожність в нього така природна...

Не кажіть: церков далеко, священика нема. Зробіть церков в своїй хаті, прикрасіть ікону Матери Божої

маєвими квітками, і вечером вся родина спільно відмовте молитву, заспівайте пісню в честь Царици Мая!

Поручіть небесній Царици свої потреби, свою журбу, свої злидні. Вам так треба теплого, любячого серця — і де знайдете лучше серце над материнське серце Марії! Вона певно вислухає вас, возьме всі ваші справи в свої предобрі руки, вимолить вам всі потрібні ласки.

КАРД. ҐІББОНС:

ВІРА НАШХИ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский, Ч.С.І.)

Єдність Церкви.

Єдність Церкви означає лучність усіх членів правдивої Церкви в вірі в ті самі обявлені правди і узнаванні власти одного пастиря. Єресь і схізма суть противні християнській єдности. Єресь відкидає одну або більше точок християнської віри. Схизма гордить властю духовних настоятелів.

Ясним єсть з ріжних місць Святого Письма, що Божественний Спаситель вимагає від усіх своїх учеників цеї єдности віри і правління. — В своїй прекрасній молитві в передодень страстей Він говорив: "Я молю також і про тих, що задля слова їх увірують у мене, щоб усі одно були: Яко-ж Ти, Отче, в мені і я в тобі, щоб і вони в нас одно були, і щоб зрозумів світ, що Ти мене післав єси (Йоа. 17, 20-21). Чому так? Длятого, що єдність Церкви єсть найясніщий доказ Божого післанництва Христа. Ісус молився, щоби Його ученики були злучені узлом спільної віри, як Він і Його Отець суть злучені в одній природі; і певно молитва Ісусова все вислухана.

Святий Павло вичисляють найбільші проступки, говорить про убійство, ідолопоклонство, єресь, єхизму і ясно твердить, що основателі сект Царства Божого не доступлять. (Галат. 5, 20-21). В своїм листі до Єфесеїв він настає на єдність віри отсими урочистими словами: "Стараючись держати єдинення духа в

мирному союзі. Одно тіло і оден дух, яко ж і покликані в одній надії вашого покликання; один Господь, одна віра, одно хрещення, один Бог і Отець усіх, що над усіма й через усіх і в усіх вас (Еф. 4, 3-6). То значить: Як ви почитаєте всі одного Бога а не многих богів, як ви всі узнаєте одного Божого посередника спасення а не многих посередників, як ви освячені тим самим Божим Духом а не многими духами, як ви всі маєте надію одного і того самого неба а не ріжних, так само мусите всі визнавати ту саму віру.

Єдність правління есть не менше сущною прикметою Христової Церкви чим єдність науки. Наш Божественний Спаситель ніколи не говорив "о своїх Церквах" але о своїй Церкві. Він не каже: "На сій скалі я побудую мої Церкви", але "на сій скалі я побудую мою Церков" (Мат. 16, 18). Із тих слів мусимо заключити, що ніколи не було наміром Христа оснувати або одобрити ріжні собі противні секти, но одно загальне тіло (одну загальну громаду), котрого всі члени мали бути злучені під одною видимою головою; бо так як Церков єсть видимим тілом, мусить мати і видиму голову.

Церков зветься "царством": "Царювати ме Він над домом Якововим по віки, й царству Його не буде кінця (Лу. 1, 33). А вже-ж, що у всякому упорядкованому царстві є лише оден король, одно правительство, спільні права, що їх кожний мусить придержуватися. Так само в Христовім духовнім царстві мусить бути оден Проводир, котрому всі взагалі мусять повинуватися, оден спосіб церковного правління, оден загальний ряд законів, що їх всі християне мусять заховувати, бо "Всякецарство, що поділиться у собі, спустіє (Мат. 12,25).

Спаситель Наш називає свою церков стадом овець: "І буде одно стадо й один пастир" (Йоа. 10,16). Який кращий або виразніщий образ єдности можна уявити собі! Всі вівці стада тримаються купи. Скоро вони на хвилю розбіглися, не мають спокою, доки знову не злучаться. Одною дорогою ідуть вони одна за другою; насуться на тім самім пасовиску; слухають того самого пастиря, а утікають, коли почують чужинця. Так хотів Господь, щоби всі вівці Його стада були кормлені тими самими тайнами і тим самим хлібом життя; щоби йшли по правилам тої самої віри як дорогою до неба; щоби слухали голосу одного головного пастиря і щоби пильно стереглися учителів фалшивої науки.

Його Церков порівнюється з людським тілом: "Яко в одному тілі маємо многі члени, усі ж члени мають не одно діло, так многі ми одно тіло в Христі, по одному ж, оден другому члени (Рим. 12, 4-5). В одному тілі є много членів, всі нероздільно злучені з головою. Голова приказує і сейчас нога рухається, рука підноситься, уста отвираються. Так само Господь зарядив, що всі члени, що творять Його Церков, мають бути з'єднині під одною видимою головою, котрій мають повинуватися.

Церков порівнюється з винною лозою: "Я виноградина, ви віття. Хто пробуває в мені, а я в йому, той приносить богато овочу; бо без мене не можете робити нічого". (Йоа. 15, 5). Всі галузи винної лози, хотяй стеляться далеко й широко, є конечно злучені з пнем і з його соків беруть свою поживу. Так то Спаситель наш хоче, щоби всі галузки Його Винограду - Церкви були сполучені з пнем і з нього брали свою поживу.

Вкінці в святім Письмі Церков св. називається красним іменем "Обручниці Христа" (Апок. 21, 9); а християнський закон позволяє мати лише одну жену.

Впрочім, лишаючи на боці обявлену правду, сам наш здоровий розум вистарчає, щоби переконати нас, що Бог не може бути основателем ріжних противорічних наук релігійних. Бог є сущно одним. Він є самою правдою. Як міг би Бог правди навчати на пр. одну громаду христі-

ян, що є три особи в Бозі, а другу, що є лиш одна? Як годен Він сказати одному чоловікові, що Ісус Христос є Богом а другому, що не Богом. Як може Він говорити до мене, що муки проклятих суть вічними, а до другого, що такими не суть. Одно з тих противорічних речень мусить бути фалшивим. "Не єсть бо Бог безладу, а в покою". (І. Кор. 14, 33).

Я вджу совершенну гармонію в законах, що рядять світом, на котрому живемо. Я бачу суцільність в світі планет. Кожна планета кружляє своєю власною дорогою, а всі вони під діланням центрального сонця.

Чомуж не мав би бути лад і гармонія і згода в духовнім світі, в Божій Церкві, найвеличавіщій видумці Його всемогучости і найщедріщому обявленні Його лагідности і любови до людей!

З усього того ясно виходить, що Ісус Христос хотів, щоби Його Церков мала одну спільну науку, в котру всі христіяни обовязані вірити, і одно загальне правління, котрому всі мають вірно повинуватися.

Мимо пошани, що належиться від мене браттям іновірям, правда змушує мене сказати, що цеї єдности науки і правління не мож знайти в протестанцьких сектах разом чи з'окрема. Кожному, хто обзнакомлений з науками ріжних віроісповідань, є ясним, що ріжні протестанцькі секти ріжняться не лише в менче важних точках, але в найсущніщих засадах віри. Множество сект в цему краю і закиди, котрі собі взаїмно ставляють, є ганьбою для христіянства і найбільшою перепоною навернення поган. Не тілько секта ріжниться від секти, але кожна секта з'окрема поділена на дві або більше незалежних, а то й поборюючих себе груп. В північній Кароліні є ріжні секти Баптистів, а кожна з них має свою питому назву; Методисти мають церков північну і полудневу; у Презвитерян є стара і нова школа. А навіть в Епископальній Церкві, що є попри Католицькій Церкві найбільше консервативним тілом, є ріткалісти або гайчорч і лов-чорч. Ба коли станеш докладно випитувати поодиноких членів цих сектанських фракцій, не рідко переконаєшся, що висказують противорічні погляди на правди своєї віри.

Протестанти ріжняться взаїмно не тілько що-до науки, але також що-до способу церковного правління і карности. Англіканська Церков узнає пануючого короля своїм духовним головою. Декотрі секти узнають діяконів, священників і епископів як сущну основу своєї єрархії; а загал протестантів цілковито відкидають ці титули.

Де отже знайдемо цю сущну єдність віри і управи? З повним переконанням відповідаю: ні де іноді, як тілько в Католицькій Церкві.

Число Католиків на світі виносить близько три ста мілионів душ. Всі они мають одного Господа, одну віру, одно хрещення, одно віроісповідання. Всі приймають ті самі Тайни, правлять при тім самім жертівнику, повинуються духово спільному Голові. Колиб знайшовся так нещасливий католик, що уперто заперечувавби одну точку віри, або зірвав лучність зі своїми правними пастирями, він перестає бути членом церкви і відтинається його як нездорову галузь. Церков волить відтяти свою праву руку чім позволити, щоби який-будь член нищив основи Єї життя. Так викляла вона англійського короля Генрика VIII. бо він уперто нарушував святе право супружжя, хотяй предвиділа, що пристрастний князь потягне за собою цілий нарід в духовну загибіль. В наших часах Церков осудила ученого німецького священника, Дра. Делінгера, хотяй слава і вплив його імени грозили викликанням схизми в Німеччині. Она каже до своїх дітей: "Ви можете належати до якої хочете політичної партії, це мені рівнодушне". Но скоро лиш ці партії беруться рішати в справах віри, сейчас кличе вона: "Ось покіль доходити будеш, а далій не перейдеш, і тут межа надутим филям твоїм" (Йов 38, 11) незгоди. Святиня віри є приютом мира, згоди і єдности.

Як взнесла і потішаюча це гадка, що де-небудь католик іде по широкому світу, чи зайде в церков в Пекіні, чи в Мельбурні, в Лондоні чи Парижі, в Римі, Ню Йорку або Сан Франціско, він певний, що почує голошення тої самої науки, буде учасником тої самої жертви, дістане ті самі святі тайни.

Та то не всьо. Ці Віроісповідання є тепер таким самим, яким було в давних віках. Те саме Євангеліє мира, що його Ісус голосив на Горі; та сама наука, що її проповідали св. Петро в Антіохії і Римі, св. Павло в Ефезі, св. Йоан Золотоустий в Царгороді, св. Августин в Гіппоні, св. Амврозій в Медіоляні, св. Ремігій у Франції, св. Боніфатій в Німеччині, св. Атаназій в Александрії; та сама наука, що її св. Патрик приніс до Ірляндії, св. Августин до Англії і св. Пелагій до Шкоції. Її Колюмб привіз на ці береги Америки, — і це є наука, котру скріз безперервно проповідується в католицькій церкві від січня до грудня. "Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і на віки". (Євр. 13, 8).

ПРАВДИВА ЦЕРКВА ДІЗНАЄ МНОГО ПЕРЕСЛІДУВАНЬ.

До одного католицького священика в Канаді прийшов протестант і попросив о принятя до Католицької Церкви. Священик запитав, що його склонило до так важного рішеня. Протестант відповів: "Вже більше чим 10 літ щільно читаю св. Письмо, а головно Новий Завіт. Читаючи, а то й навіть вивчуючи поодинокі розділи на память, я завважав, що Христос предсказав своїм Апостолам і ученикам **богато терпінь і переслідувань** за Його Божественну Науку. Нодумав я тоді: Добре!... по тім знаку, — розуміється, — пізнам **правдиву** Церкву Христову... До помочи взяв я собі історію церковну. Перестудіювавши її як слід, я побачив, що ані лютерани, ані реформовані, ані старо-католики, ні всякі інші сектарі і єретики **не були переслідувані**, — а виключно тільки на св. Вітця, Папу Римського, на Епископів, на католицьких монахів, — одним словом, — на Рим безнастанно з усіх сторін сиплються клевети, напади й переслідування! То в однім, то в другім місці — розганяється католицькі закони; перешкаджається будувати церкви і вести місійну працю; єретики і всякородні недовірки безнастанно викрикають: "Геть з Римом" і стараються всякими обманами допровадити католиків до відступства. Коли-ж я над усім тим застановився, та в додатку много надивився, якими огидними середниками користуються ріжноманітні сектанти й єретики, коли я розважив, що наші недовірки з релігійних справ не тільки тут у Канаді й Америці роблять якийсь "бізнес", але й долярами заманюють католиків із Галичини, Волині, Холмщини, Поліся і т. д. — то **я пізнав, що вони живуть не духом Христової Науки, але огиднимй фалшами**, і длятого я рішучо постановив собі з тими обманчиками не мати ніяких зносин, а щиро-сердечно піддатися св. Католицькій Церкві!"...

Священик відразу пізнав, що має перед собою щиру людину, яка по довгій блуканні ввійшла на шлях Правди, приготував його відповідно і приняв до св. Церкви.

АНГЕЛ ХОРОНИТЕЛЬ.

Був собі колись могучий цар. Серце в нього було золоте, рука залізна. Мав він двоє дітей, пятнацятьлітнього хлопця і рік молодшу дівчину.

В сусіднього краю володів інший цар, гордий та без серця; в нього дітей не було. Зависним оком глядів він на свого сусіда та о нічім іншім не думав, як лиш о тім, як би позбавити його трону і загорнути його край.

Знав він, що насильством не дійде ні до чого, взявся отже на хитрощі. Підкупивше одного дворянина, намовив його, щоби викрав молодого царевича та завіз до його. Так і сталося. Нещасний хлопчина став перед своїм ворогом. Цей домагався від його, щоб вирікся свого батька, обіцюючи приняти його за свого сина. — В молодому хлопцеві кипіла кров з гніву... Він мовчав... Злобний ворог грозив, однак царевич стояв перед ним непорушимий мов скала, тільки рясні слези лялись з його очей. ...

"Га, затята голово, пожди! Побачимо, чи твоя голова твердіща від моєї.... До тепер був ти царевичем, від цеї хвилі станеш невільником. Ти мігби був царювати, бути богатим та могучим... Тепер будеш послідним поміж моїми слугами.... Одніське слово з твоїх уст було би вистарчило. Будеш ти гірко жалувати!"

Розлючений цар закликав слугу, дикого й жорстокого як і він сам. "Маєш зломати цю затяту голову", сказав він слузі, "в средсвах не перебирай".

Немов яструб, що здирає піря з невинної голубки, позривав слуга дороге одіння з царевича та вбрав його в лахи невільника.... Бідний хлопчина мовчав, терпів, але твердо стояв при своїм.... Йому давали найгіршу роботу в палаті. Раненько мусів вставати, чистити стайні, замітати кімнати, приносити дрова та вугля. Слуга бачив це все, но за всю свою працю хлопець діставав лише зневаги, побої та копанці. Ніколи не почув він доброго, ласкавого слівця. Всі його знали тай всі собі з його кпили. Часом, коли струджений та знесилений хотів спочати на хвилю, його били і за цілу поживу немов псови кидали йому кавалок чорного хліба. У вечер, по цілоденній тяжкій роботі, замикали його в тісну комірку.

Нераз гірко плакав він над своєю недолею пригадуючи собі минувше життя, свого батька та дорогу сестричку. Сумував в своїй темниці як тая пташина з проколеними очима в своїй клітці.

***

Там далеко, коло батька й сестри, також сумно, невесело. Найбільше сумувала сестричка.... Они були так привязались одно до другого, що в них, здавалось, була одна душа, одно серце.... А тут їх так нагло розлучено. Рана не могла загоїтись. Життя без його здавалось їй не можливим. В її умі закорінилась гадка, щоби йти за ним шукати... Потайки втікла з дому, покинула свої дорогі одіння та перебрана як убога дівчина пішла до палати злобного царя, щоби приняли її на службу і її принято.

Вже довго - довго перебувала вона в палаті, але надармо шукала за братом; вже думала, що помилилась, що брата тут нема, коли припадок отворив їй очи: Жорстокий слуга, якому повірено царевича, насьміхався з його царської вперетости. "Це він", промайнуло їй головою. — Годі однак вірити власним очам. вона не пізнала його. Таж він був такий здоровий і веселий, а цей хлопець такий сухий та сумний. Приглянулась йому відтак уважніще, спізнала, що це він, його хід, його голос, його око.

Хотіла говорити, датися пізнати. На силу, зрозумівши небезпеку, здержалась. Мовчала, що дня гляділа на його й безсильно мусіла дивитись, як він з дня на день підупадає на здоровлю. Горячо молилась Богу о поміч і Бог поміг. На її гарячі молитви Бог дав їй ласку, щоб ставалась невидимою.

Від цеї хвилі стала вона для свого брата немов матірю. Вечером, роблячись невидимою, входила до нужденної кімнати свого брата, і заки ввійшов, ставляла йому на столі добру поживу та постаралась йому о порядне ліжко.

Бідний царевич однак навіть не підоздрівав, що його дорога сестричка так близько, і сумував як і поперід. Одного дня, коли як звичайно прибитий горем, сидів на краї свого ліжка, став він гірко ридати: "Мій Боже, колись я був такий щасливий, а тепер так наді мною знущаються. О Боже, прийми мене в своє царство". Сестра стояла коло його; її серце мало не пукло з жалю. Вона зробилась видимою.

Царевич перелякався. Серед смерку йому здавалось, що це його кат.

— "Не бійся, братчику, це я, твоя сестра, — чи не пізнаєш мене?"

— "Так нераз видів я тебе й бачив, що ти мені прихильна, але не знав, хто ти така. О, сестричко, поможи мені, я такий нещасливий!"

Вона сіла біля брата й стала говорити. Розказувала йому, що дістала дар робитися невидимою, що то вона приносила йому їсти, постаралася о ліжко, ратувала його нераз від смерти.

Хлопчина з вдячности горячо поцілував сестру в руку.

"Слухай далі, братчику. Я мушу далі бути невидимою коло тебе, але все буду тобою опікуватись. Вір, що я коло тебе, розмавляй зі мною, неначиб мене бачив. Я маю надію, що незадовго стану ключницею. Як лиш дістану ключі, разом втічемо до свого краю, до свого батька".

Сестра зникла. На дворі стало видніти. В його душі проясилося також.

Він став інакше розуміти й себе самого і все, що його окружало. Робота йшла йому лекше, він став нечулим на зневаги, знущання і кпини. Нераз йому здавалось, що сестра бере його за руку або глядить на його. Вечером сідав все на краю свого ліжка. Тут довго, без слів, але цілим серцем розмавляв з нею; він став знову здоровий та веселий.

Одного вечера, коли він так знова сів та розпочав з нею любу розмову, сестра нараз показалася йому.

"Братчику любий, ось ключі, на котрі я так довго ждала, вставай, втічемо, ходи за мною".

Отворивши браму, тихонько вийшли вони з мурів страшного замку. Немов тяжкий камінь спав їм з грудий. Вони обнялися, впали на коліна і з їх очий, піднесених до неба, поллялися горячі слези вдячности для Бога, Батька погорджених та опущених.

Дома застали батька ще живим. По довгих, тяжких муках вони зазнали повного щастя.

*

Ось, дорогий читачу, твоя історія... історія кожного христіянина.

Той королевич, це ти, дорогий читачу. Ти ним став в день святого хрещення, бо тоді став ти дитиною Бога, Царя царів. Наша палата в небі, там і наш Батько.

Світ, на котрім живемо, це немов палата сатани, найгіршого ворога нашого Батька. Ми як би в темниці, в котрій ворог старається нас згубити. Наше життя, це ланцух терпінь і мук.

Тота сестра з ніжною рукою та любим оком, це наш ангел хоронитель. Від хвилі, коли ми стали дітьми Бога, він все коло нас, не відступаючи від нас ні на хвильку. Все переходить він, переживає з нами, і добре й зле.

Нераз ти забуваєш за нього і як той хлопчина сумуєш на світі, бо чуєшся самітним.

А тимчасом він коло тебе близько, близенько. Гляди на його, приглядайся йому часто, не оком тіла, а оком душі. Розмавляй з ним часто, так, як би ти бачив його очима тіла. Розмавляй з ним в день, вечером, в ночи, він все коло тебе, він тебе любить і розуміє.

Колись він покажеся тобі й скаже: встань, ходи, твої терпіння скінчилися, я можу отворити тобі брами неба. Тоді твоє щастя не буде мало границь.

Не забувай-же за нього від тепер, він коло тебе, близько, — близенько....

о. А. В. Бізен Ч.С.І.

НЕВДАЧНА МЕСТЬ.

Двацятьлітний молодець В., котрий прибув до Оксфорда з Галичини, зовсім не ходив до Церкви. Коли священик запитав його, чому його піколи не видно в церкві, молодець відповів, що вже давно забув молитви. "І на віщож мені молитися" — говорив він, — "коли все одно Бог мені нічого не дасть. Як не заробиш, то й не проживеш. У старому краю (в Галичині) прямо таки зі школи заганяли нас до сповіди, страшили нас пеклом, щоби ми навчилися слухати цісаря! А в новому світі, — нове життя! Не маємо королів та цісарів, — навіть наш президент є лиш найбільшим слугою в суспільности, а не паном. З'огляду на те пекла не боїмось, тож і не треба нам сповідатися, чи хочби й ходити до церкви?"...

Старенький священик упоминав його щиро-сердечно, пригадував йому його хору немічну матір, яку полишив у Галичині, та взивав його покинути гіршачо-розпустне життя, — але все те не мало найменшого успіху. Молодець відповідав лиш кпинами, глузуванням та богохульствами. —

За якийсь час познакомився той молодець з молодою дівчиною Олесею К., що рівнож була парохіянкою того священика. Та дівчина мешкала разом із своєю матірю - вдовою. Зі-

пустий молодець став частіше загощати до їхнього дому, намiряючи одружитися з Олесею. Скоро лишень довідався про те згаданий священик, що був ревним, трудолюбивим і самовідреченим пастирем своїх вірних, він вмить перестерiг Олесю й її матір перед небезпечним гостем. В слід за тим, коли молодець попросив о руку Олесі, вона враз з своєю матірю не тільки відмовила йому але ще й заборонила йому бувати в свому домі.

Розлючений таким поступком Олесі, зіпсутий молодець заприсяг пімститися на своїому парохові, котрого підозрівав, що то він упередив Олесю і її матір, та вплинув на них, що вони прогнали його із свого дому.

До сповнення задуманого злочину він найшов спільника в своїм приятелі. Разом скривались вони цілий тиждень в поблизкому лісі, щоби тим способом відвернути від себе всяке підозріння. По тижневі молодець В. зістався у крiївці, а його приятель-спільник удався пізним вечером до міста до згаданого священика; він став просити його, щоби чим скорше спішив з останньою поміччю до вмираючого. Ревний душпастир, що з невимовною самопосвятою завсігди виповняв свої обовязки, без найменшого вагання пішов туди, куди попросив його незнакомець. Ішли вони довго-довго. По кількох годинах зайшли вони під якесь шатро, що стояло край ліса. Спільник торкнув рукою двері, і попросив священика до середини, сам однак лишився на дворі, відбігаючи чим скоріш від дверий та очікуючи умовленого вистрілу.

Але в шатрі чомусь тихо... Здивований спільник наблизився до дверий... Замість вистрілу, — чує голос священика, котрий щось говорить... "Що то може бути?" — подумав спільник, і здивований ввійшов до середини... Ввійшовши туди, побачив він свойого товариша В., котрий безповорушно лежав простягнений на своїому тапчані... Очи його були широко отворені, а з рота точилася піна... Діткнувшись рукою його чола, він вмить відскочив в сторону, неначе вжалений змією, — припавши до ніг священика, крізь слози закликав: "О Боже мій Всесправедливіщий!... Таж мій товариш В. хотів Вас убити!... Він зовсім не був хорим, а так лиш удавав!... Заприсяг Вам німсту за то, що Ви упередили Олесю й її матір проти нього!... Я сам-зведений своїм товаришем, хотів йому допомогти в усьому злочині!.... Простіть — простіть, Отче мені, мені великому грішникові!... О Боже — Боже, чого я допустився!... Яж задумав поповнити святотацький злочин на Твойому вірному слузі!... Боже, будь милостив мені грішному!"...

І припав до землі... Невимовний біль стиснув його за серце і сльози здавили йому грудь...

По кількох хвилях удалося священикові вспокоїти його та висповідати...

Підчас того, як він перед священиком зі щирим жалем висказував свої гріхи, він ще раз запримітив, як на священика був виціlений револьвер, що так і стиснув у закостенілих пальцях його товариша...

Бідний В.! Г. Бог покарав його наглою смертю і перешкодив сповненню святотацького убійства.

(З словацького календаря "Єднота" за 1909. рік).

Ф. Сташинський.

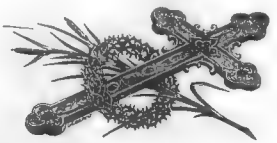

УВАГА ДЛЯ ВП. ПП. ПЕРЕДПЛАТНИКІВ !

Часто приходять до нашої Редакції і Адміністрації листи, на котрі Вп. ПП. Передплатники просять відповіди. Тому що годі нам відповідати на кожний лист з'осібна, ми запровадили рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", в котрій відповідаємо на листи, що до нас приходять. Лиш тоді відповідаємо осібним листом, коли дотичний лист того конче вимагає.

Просимо отже всіх наших ВП. Передплатників, щоби уважно читали цю рубрику, котра находиться зараз за останньою сторінкою Наших Місій. Там також кожний довідається, в який спосіб можна переконатися, чи вислана передплата до нас дійшла. —

У власному інтересі наших Вп. Передплатників лежить, щоби всякі гроші пересилали в регістрованих листах, або монейордерами, або почтовими нотами. В противному случаю гроші можуть легко пропасти.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ (МАЙ).

Бажанням Св. Отця є, щоби члени Апостольства Молитви молилися в місяцю Маю в злуці з Серцем Христовим за **Марійські Брацтва і Сестрицтва,** за їх розвиток і дух ревности.

Марійське Брацтво в парохії є чимось подібним як духовний семінар в дієцезії; семінар виховує священників, Марійські Брацтва виховують ревних взірцевих християн. Вони вкривають своєю опікою і дітвору,і молодь і дорослих, зберігають їх перед впливом зіпсутого світа, скріпляють в християнських чеснотах.

Чим більше парохій з Марійським Брацтвом, тим лучше стоїть справа Церкви взагалі, то є річ доказана довголітним досвідом Очевидно, що й другі Брацтва мають своє значіння для духовного життя, однак Брацтва Марійські є найстарші і найбільш промавляють до душі хрістіянина. Коло 320.000 Брацтв є нині по цілому світу і число членів іде в мільони.

В нашій Церкві в Канаді брак взагалі Брацтв, а Марійських з'осібна. Молім Серце Христове, щоби знайшлося в нашім народі много ревних слуг Пречистої Діви, що гуртували б вірних під Її прапором та під Її проводом боролись о славу Божу і о спасення душ. Нехай це буде предметом нашого Майського набоженства в честь Пречистої Діви.

Епископом Українців Зл. Держав має бути, по відомостям "Американсько - Руського Вістника" в Гомстед, Па., о. Василь Такач, ректор дух. Семинара в Ужгороді на Прикарпатській Україні. Посвячення нового Епископа має відбутися 4-го мая в Ужгородській катедрі. — Новоіменований Епископ малим хлопчиною став сиротою, гімназію скінчив в Ужгороді, дух. Семинар в Мункачеві, де висвятився безженним. Іменования дістається йому в 44. році життя. —Папська нунціятура в Вашінґтоні називає ці відомости передвчаснимп. —

Святість Кат. Церкви в XX. столітті. — Одним зі знамен правдивости кат. Церкви є її святість. Вона є свята, бо Основатель її святий, свята, бо наука її свята, бо по всі часи виховує Святих. І в наших часах показується наглядно святість Католицької Церкви, бо вона не перестає плодити Святих. От що діється на наших очах в Італії:

В монастирі Ст. Джіованні Ротондо у стіп гори Монте Гарґано живе о. Пій де Пєтральціна, котрого всі в широкій околиці уважають Святим і котрий є справжнім чудотворцем XX. віку, о чім що-денно переконуються тисячі людей. Італійські часописі безнастанно пишуть о дивах, що діються за його впливом. Возьмім де-кілька:

В одному селі Анконської провінції проживав молодий ремісник Маріяно Калькателі. Жив він дуже свобідно і легкодушно та о річах вічности мабуть і не думав. Нараз він зник а в коротці опісля, в літі минувшого року, віднайшли його в сусідстві монастиря Ст. Джіованні Ротондо — яко покутника і пустельника. Якась жінка говорила йому о чудотворцю-монахові і одної ночі опісля збудився він і зобачив коло свого ліжка в блескучім сяєві постать монаха, що усміхнувся до нього і сказав: "Встань і молися зі мною". Два рази повторилася та подія, два рази монах солодко запрошував молодця до себе. І Маріяно пішов до "Святого" і став покутником. —

— Марія Лекце мала сина, що умирав в наслідок кровотоку в грудях. Уділили йому Тайни умираючих. Бідна мати біжить в розпуці до монастиря і на колінах благає "святого" о поміч. Він обіцює молитись. При свому повороті домів

довідується, що в часі її неприсутности святий монах з'явився коло умираючого хлопака і погладив його по голові. За пару днів молодець особисто прийшов подякувати свому заступникови. —

О. Піт де Петральціна прийшов до монастиря 20. вересня 1918. р. Став молитися перед престолом в церкві, попав в захват і по кількох годинах його собрання знайшли на його руках, ногах і грудях криваві стигмати (знамена Ран Розп'ятого), котрі вже ніколи не затерлися. Мимо того, що температура його тіла є 51 степенів, він годен сповідати, проповідати правити Службу Божу. Чуда, що діються за його молитвами, вже не годен почислити і цілі товпи народу приходять з далека поручатися його молитвам. — Околиця, в котрій передше було повно рабунків і розбою, стала від хвилі його прибуття найспокійнішою. Гроші, котрі раніше розтрачувалося на пятку, складають тепер як милостиню Святому, котрий спомагає бідних і хорих; вже збудовано шпиталь і приступається до будови сиротинця

"По овочах їх пізнаєте їх".. Це є святість Кат. Церкви не в описах життя давніх Її Святих, а живцем з'образжена на наших очах.

Поступи Католицької праці в Китаю. — Католицька Церков поступає в Китаю безупинно наперід мимо чималих трудностей, з котрими приходиться їй боротись. — Зараз приготовляється отворення другого цистерціянського монастиря в Пекінґу (перший, котрого завданням є виблагання навернення Китаю, є в Йанґ-Кія-Пінґ). —

Кілька місяців тому зістав убитим ґенерал Сію-Куо-Ліянґ, префект поліції в Шанґаю, вкоротці по своїм іменованні на маршалка. Хотяй щиро прихильний християнам, маршалок був поганином. В 1922. р. померла йому жена, що на смертельній постели за його згодою стала християнкою.— Смертельно раненого перевезли його до протестанцького шпиталю недалеко місця атентату. Лікар, католик др. Гав - Лі - Теонґ, що занимався ним і що спричинив навернення його жени, завзято боровся через кілька день, щоби заховати його при житті, але надармо. Коли стало ясним, що не ма надії на удержання маршалка при житті, доктор не покидав його

ані на хвильку. Він запитав його, чи не бажає св. Хрещення. "Так, хочу", — відповів виразно маршалок, і лікар став йому подавати науку найпотрібніших правд католицької віри. Вкінці став взбуджувати з ним чувство жалю за гріхи і сказав до нього: "Тепер мусиш з глубини душі простити свому убійникови." — "Ніколи, сказав брат маршалка — такого злочинцу не годен простити!" — "Я хочу бути християнином, сказав умираючий; віра християнська приказує прощати ворогам, отже я прощаю мому убійникови з цілого серця, так як прошу Бога, щоби й мені простив мої власні провини. — Відтак приняв він св. Хрещення і повтаряючи християнські акти піддавані йому побожним лікарем, щасливо умер. —

Теперішнім президентом Китайської Републики єсть маршалок Тсао - Кун. Сейчас по виборах він повідомив Св. Отця о свому виборі і заявив, що не буде щадити трудів, щоби укріпити і утревалити приязнь між Китаєм і Св. Столицею. Одним з його перших діл було іменування кат. Епископа Преосв. Фабреґ державним радником. —

В Татонґфу отворили місіонарі Схетісти центральний Дух. Семинар. —

Католицька Церков в Югославії. — Югославське правительство має свого заступника в Ватикані і приготовляє конкордат, котрого ціллю є забезпечити істнования Кат. Церкви в державі. В Югославській републиці Кроація, Славонія і Дальмація є переважно католицькі, Сербія сама і Чорна Гора є схизматицькі. В самій Сербії не є більше чим 20.000 католиків. Тепер мають вони дістати свого Епископа з осідком в Білгороді. —

Католицька Школа в Зл. Державах. — Організація Кат. шкіл в Зл. Державах розпоряджала при кінці 1923. р. 15 університетами, 959 колеґіями і 6.400 парохіяльними школами. Два міліони молодежи дістає науку під матерним надзором Церкви. Всі ті школи побудовані і

удержувані жертвами католицького загалу, так само як 100.000 Братів і Сестер, що подають науку! Найкраще є з'організування під зглядом шкільництва епархія Чікаго, котрої Архієпископ Монделін недавно став іменованим Кардиналом.

Парохіяльні школи. — "Лиш Католики сповняють як слід обовязок релігійного виховання дітей через парохіяльні школи — сказав на конференції в Нар. Републ. Клюбі в Нюйорку жидівський рабін Красс. "Ми некатолики можемо не признавати їх парохіяльних шкіл, але через них они вивчили своїх дітей релігії. Вони зробили, що могли; Протестанти і Жиди не сповнили свого обовязку". — Щоби уможливити науку релігії в публичних школах, хтось там вигадав якусь "релігію", що повинна задоволоти і Католиків і Протестантів і Жидів. Красс опирається цему проєктови і спритно кпить собі з нього : " Ми не годні уживати денатурованої релігії; можемо уживати пива без алькоголю, але релігія мусить мати певну скількість спіритусу. — (Н. В. Рівю).

Дбаймо о релігійне виховання дітей, сповнім цей найбільший християнський і патріотичний обовязок! —

Перший народний католицький Конгрес в республиці Панама, найменший і наймолодший на західній півкулі світа, відбувся в марцю ц. р. під проводом одинокого Епископа держави. Найважніщим ділом Конгресу оказується забезпечення двох католицьких газет, (англійської та іспанської), що вже давніще виходили що два тижні, котрі є сильною підпорою нечисленних місіонарів.

Сьогорічний Евхаристійний Конгрес — розпічнеться дня 22. липня в Амстердамі, в Голяндії. — Слідуючий Конгрес 1926. р. відбудеться в Чікаго.—

Папський Нунцій в Парижу. — Приязні зносини Франції з Ватиканом відновилися цілковито і Папський Нунцій замешкав у власній палаті в Парижу. Правительство все є прихильно настроене зглядом Церкви і

многі політики, що 20 літ тому раді були знищити Кат. Церкву у Франції, тепер не щадять трудів для її відреставровання, а то й прилюдно признають свій промах. —

Папа і Большевики. — Св. Отець звернувся до Британського премєра МакДональда, представляючи йому страдання священства — особливо католицького — в большевицьких тюрмах Росії. Тому що Англія признала правне істнования Совітської Републики, Папа просить премєра о інтервенцію в цілі улекшення долі , або й повного освободження вязнів.—З Варшави доносять, що большевики звільнили Преосв. Цепляка і зажадали в польського міністра в Москві, щоби занявся його перевозом у Варшаву, щоби омінути упокоряюче відставлення його під примусом. — Де-котрі часописи приписують це інтервенції Британського премєра, інші кажуть, що Муссоліні поставив це яко услівя визнання Сов. Републики зі сторони Італії. (Н. В. Рівю).

Смерть ученого монаха. — На острові Джерсей помер о. М. Дешеврен Т. І., основатель астрономічної обсерваторії в Зі - Ка - Вей. найважніщої на Далекому Сході. Основав він цю обсерваторію 1876. р. і провадив через 14 літ. На побережжі Зі - Ка - Вей витворюються тифони і бездротні депеші та перестороги обсерваторії відвернули не одну катастрофу. Опісля основав о. Д. обсерваторію в Джерсей, де й умер. Йому завдячує наука винахід де-кількох цікавих приладів.

Нераз чується недовірків, що голосять суперечність між вірою і наукою та спинювання поступу зі сторони церкви. Тимчасом не ма мови о жадній суперечності того рода, і з другого боку Церков все дбала і дбає про розвій науки, осуджуючи лиш зовсім неузасаднені здогади півучених, що в науці не бачуть нич іншого крім ворога віри і Церкви. Найкраще уряджена астрономічна обсерваторія в Европі є ак-раз при Ватикані і основана вона вже 400 літ тому. Історія науки числить много ученых ві-

рующих католиків, а то й священиків і монахів. Сейзмольогія (наука, що займається потрясеннями землі), є майже в цілости ділом монахів Тов. Ісусового, так само в метеорольогії визначаються монахи. —

Хто виннен, що Німеччина програла війну? — Папа Римський — так принаймні говорив Людендорф в часі свого процесу о державну зраду. Папа був занадто прихильним Франції і через то Німеччина мусіла програти. — В часі війни Франція і Белгія собі закидали остро Папі про - германську політику... Одно з того всього є певним: що вплив Папи Римського на хід світових подій є величезний, коли доходить до того, що хотя неслушно, та все-таки приписується його інтервенції такі далекосяглі наслідки. —

Баварське правительство передало на руки Папського Нунція в Монахії вираз свого невдоволення з причини нападів Людендорфа на Ватикан.

ВСЯЧИНА.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ.

Bedfordville, Sask.

Слава Ісусу Христу
Дорогий Голосе Ізбавителя!

Рік минув від коли ти як правдивий Ізбавитель, як добрий батько став приходити в наші хати, до своїх дітей, щоби їх навчати і розвеселяти. Читаючи твої прекрасні науки, неодно серце заплаче з радости, бо діждалось, що і на Канадийській землі пригріло сонце Божої ласки, виходить так довго ожиданий часопис, котрий загрівавби наші серця. Бо тут по канадійських степах злий дух зимним вітром морозить наші душі, з усіх сторін свище зимний вітер, з усої сили наважився знищити в наших серцях греко-католицьку Віру,

любов до Господа Бога і до своїх священиків. Ти лучше знаєш, як дуже злий дух і злий світ наважились знищити Христову Церков, а нас впровадити в блуд. Ледовий дух злих часописей богато вже зморозив людських сердець, що стали зимними як лід! Ті люди відносяться до Господа Бога зимно, до своєї віри байдужно, а до священиків з погордою.

Яким оружжям послугується злий дух і злий світ против нашої віри, таким і ми мусимо її боронити. Дорогий наш Голосе Ізбавителя, твої горячі науки і теплі слова сильно розгрівають зморожені серця, бо ті горячі науки виходять з розжареного серця. Ваш труд, Дорогі Отці, не паде дармо на землю, — любов Господа Бога набирає в серцях. Нехай Господь Бог дасть вам многі літа прожити і для Його слави працювати!

А. Харандюк.

Не ма рахунковців понад жидів. — Нове правительство (робітниче) Англії визнало Совітську Росію як правно істнуючу державу. Між де-якими спірними точками, котрі мало полагодитися мирною дорогою, було м. п. відшкодовання, котрого домагається Англія ріжними титулами від Росії. Російський уряд зі свого боку обрахував усі свої претенсії до Англії і вийшло, що Англія винна Росії два біліони зол. рублів більше чим домагається від неї... Жида не перехитриш! -

Не довіряють собі! — По смерти Леніна большевицька Росія живе все немов в хаосі. Ніхто не годен сказати, що властиво діється, але добре воно не йде. На Україні знову повстання, в Туркестані революція, а в Москві большевицькі головачі шарпаються за волосся. Газети пишуть, що на засіданні Центр. Комітету Зінавйоф оскаржував Троцького о зраду і Троцький впалив йому за те кілька поличників і відтак під охороною своїх салдат дістався до свого панцирного поїзду та поїхав над Чорне Море "для поратовання здоровля". — Чека, що дістала приказ арештовати його, не знайшла його дома...

Цікава ліцітація. — В Філядельфії продано на ліцітації убрання президента Зл. Держав Лінкольна котре він носив на собі в хвилі замордования в театрі 1865. р. На убранні ще були сліди крови президента Лінкольна. Купець, що набув це убрання, заплатив за нього 1.000 долярів.

Як далеко з землі на місяць? — 384.282 кільометрів, то значить 30 разів найширший промір землі. Листонош, що робить що-денно 30 км. дороги розносячи листи, зайшовби на місяць за 35 літ. Авіятор годен легко своїм літаком зробити

200 км. на годину. Колиб так летів повних 80 днів, опинивбися на місяці.

Біблійний скарб. — М. Дженстон з Морріставн Тенн. твердить, що в посіданні його родини находиться камінь, котрим Давид убив Голіята. Його родина мала набути його ще за біблійних часів. Він удався до державного геольога Нельсона, щоби оглянув камінь і подав його вартість... В одному циркусі показували старий щебель драбини і твердили, що то щебель з драбини, котру з землі на небо бачив у сні патріярх Яков — і знайшлися такі, що вірили в тую байку!

5.000.000 долярів за яйце — дав Остен де Кольгейт, Нюйоркський богач. Це яйце належить до передпотопового діпозавра і його знайдено в пущах Монголії. Має воно мати 10 міліонів літ. Але дороге воно також!... —

Люта пошесть. — В Тегучігальпа, столиці Гондурасу шаліла з початком квітня туфусова горячка і дизентерія, котра так нищила населення, що навіть не годен було ховати мерців, а викидали їх на край міста. — В державі є революція. —

Джума худоби в Англії — спричинила величезні страти. До 1. квітня уряд приказав повбивати 89.946 штук рогатої худоби, 30.000 овець, 42.066 безрог і 114 кіз. В грошах шкода виносить близко 3 міліони фунтів штерлінгів. —

Знавець звірят. — Тируіт — Дрейк, майор міста Мейдстон в Англії посідає цікаву менажерію. В ній є 14 львів, 14 вовків, 10 медведів і 1 верблюд. Довгі літа він занимався тими звірятами і тепер дає циркусові представлення, де сам грає найважнішу ролю яко поскромитель. Усі приходи цих представлень ідуть на муніціпальний шпиталь. —

Залізниця з Полудневої до Північної Америки, що малаби лучити Буенос-Айрес з Картагіною, є предметом нарад Інтернаціонального Союза Публичних Робіт в Буенос-Айрес. На будову треба би 10 літ часу; подорож тревалаби 7 днів місто 18 днів кораблем. —

Куда ходять гроші. — В Клівленд збудовано найбільший шов на світі, в котрому є 13.000 сиджень і 8.000 місць для стоячих. — Будова коштувала **півсема міліона долярів!** —

Катастрофа в майні. — 25 майнерів згинуло в наслідок вибуху в майні в Юкон, Вірджінія. Вибух настав в коротці по розпочатті роботи ранком. —

Катасрофа на залізниці. — 40 осіб згинуло і богато зісталo покалічених в наслідок з'ударення експресу Мексик — Зл. Держави коло стації Берналь в Мексику. —

Рабунки. — Уоружені бандити обікрали в Монтреалю 1. квітня авто Банку Гошеляга, що перевозило до головного будинку около $240.000. Бандити зникнули в іншому авті забравши $100.000. Драйвер авта банкового убитий, так само оден бандит, котрого по полудні знайдено в опущеній гарі на краю міста.

— В Вінніпегу два бандити відобрали в білий день 7. квітня $ 4.000 касієрці певного штору.—

— В Беллеморе, Н. Й. узброєні бандити напали 4. квітня на Ферст Нешіонал Банк, убили урядовця Уітмана і зникли з 6.000 долярів. —

Церков з одного дерева. — Санта Рава в Каліфорнії посідає церков зроблену всю з одного дерева від фундаменту аж по дах. А може помістити в собі 200 людей. По скінченій будові лишилося з того дерева ще 30.000 штук дахівок (шиндлів). — Вік цього здоровенного дерева обчислюють на 800 літ; його зрубання тревало 8 днів часу і цілі місяці треба було на його порізання. — На побережі Каліфорнії ростуть дерева, в порівнанні з котрими оце дерево було лялькою.

Лікарство проти пяцтва — винайшов французький лікар Льоспіталіє і має воно бути непрмильне. Цей доктор встрікує пяниці під скіру свою власну кров у формі серум і по третій такій операції вилічуються найтведші случаї. І що найлучши, навіть ніс пяниці набирає нормальної краски!... — (Ля Ліберте).

Пчихання в ріжних народів. — Індіяне в Канаді відповідають коли хто пчихнув: "хтож мене кличе?" — Ескімос, коли пчихнув, каже сам: "вернися!", бо є народний забобон, що з пчиханням уходить душа з тіла. — В англійських Індіях так само думають, що з пчиханням уходить з тіла якийсь дух і кажуть собі: "хай Бог тебе стереже" — на що відповідають: "тебе так само". — Сіямці кажуть, що чоловік пчихає тому, що Бог в небі задержався хвильку над сторінкою книги, де записано його імя. — Португальці здіймають капелюх, коли хтось пчихнув, Італійці кажуть "фелічіта", Ірляндці так само як Славяне кажуть: "дай Боже здоровля". — Англійці не кажуть нічого, лиш стережуться, щоби не набратись нежиту (катару), коли хтось пчихає за близко. —

Жінки будуть лисі. — Так бодай каже Джов Байри, президент товариства "Американ Мастер Гайр-дрессерс" в Нью-йорку. Він твердить, що теперішна мода обгинання волосся в женщин мусить спричинити вилисіння; если ця мода не устане, світ стане огидним видовищем, додає він трівожно, і що найгірше, це може статися в коротці.... (Ля Люерте).

У своїй фамілії, та запутався!... — Одна газета Ню-Йоркська донесла минувшочо року про цікавий случай самовбивства. Причини, які склонили нещасного наложити руку на власне життя, виразив він у слідуючому листі: "Я оженився з вдовою, котра мала дорослу доньку. Мій батько, що часто нас відвідував, сподобав собі мою пасербницю та оженився з нею. Таким чином мій батько став моїм зятем, а моя пасербниця, стала моєю мачухою. По році вродився нам синок, котрий як брат моєї мачухи став шваґром мойого батька, а моїм вуйком. Жінка мойого батька, а моя пасербниця, мала також синка, котрий, річ ясна, як син мойого вітця був моїм братом, а заразом моїм вуйком, яко син моєї пасербниці. Моя жінка, яко мати моєї мачухи, стала моєю бабкою, значиться, я був мужем моєї жени а рівночасно і її внуком. А з'огляду на те, що муж бабки носить назву діда, — я став своїм власним дідусем! Хотівби я бачити такого чоловіка, котрийби зміг все те витримати. Вибачте, —— але я не можу того перенести!"...

І біднята покінчив самовбийством!...

НАША МАРУСЯ.

Недавно тому наша Маруся прийшла зі школи ціла зажакана. Перестрашена мамця питається єї, що їй сталося? Крізь сльози відповідає Маруся: "Отець були нині з мене незадоволені". — "А чому-ж"? — "Бо питали мене кілько є Богів, а я сказала, що десять". — "Було сказати, що один", відповіла мамця. — "То булоби ще гірше", відповіла Маруся, "коли їм було десять за мало"! —

НАШІ МІСІЇ

З початком В. Посту наші місіонарі оо. Бахталовський і Бала виїхали знову з монастиря, щоби давати Місії. Першою була місія в Портедж ля Прері, о котру вже давно просив тамошній парох і секретар Преосв. Епископа, Вир. о. М. Григорійчук.

Портедж ля Прері, себто по нашому "Степові Ворота", третє з ряду місто Манітоби, лежить при дорозі з Вінніпегу на захід. Дійсно, для перших мандрівників, що запускались з Вінніпегу на далекий захід, була ця місцевість наче входом до безкраїх степів Манітоби та Саскачевану. В тих "Степових Воротах", у північній части міста, поселилась одностайним пасом досить поважна кольонія нашого народу. Перед літами працював тут бл. п. о. Булье,*) що в р. 1913. давав тут навіть місію, заки перенісся до Йорктону, полишаючи зорганізовану кольонію ревним стараннем священників доїжджаючих із Вінніпегу. Кольонія ця має свою церковцю, а тепер також шкільну салю Просвіти. Числить вона около 120 родин. Церковця в Портедж, у своїй будові, то оригінальна сполука Канадийських деревляних церков з хрестообразною старокраєвою церквою, завершеною банею.

В сій церкві відбулась місія, котра, хоч в парохії невеликій, справляла значні трудности тому, що церков на число парохіян дішучо за мала.

Видко було, що Місія була як слід приготована, бо від першого дня нарід зійшовся численно і через цілих 10 днів Мі-

*)о. Г. Булье, еромонах Чина св. Ізбавителя, трудився невсипучо по ріжних кольоніях Манітоби і Саскачевану, доки в часі флю 1918. р. обслуговуючи недужих в околиці Айтуни, сам не став жертвою попести і ревного сповнювання душпастирського обовязку. Покійний остав в милій згадці народу по многих кольоніях, які обслуговував.

сії, від 2. до 12. марця, ніщо не в силі було відстрашити нарід від учащання на місію. Якось четвертого дня счинилася снігова заметіль получена з сильним морозом, але вірні парохіяне в Портедж прийшли так само як коли б була найкраща погода. В церкві і захристії не було найменшого місточка вільного. Винесли лавки, далі винесли піч, та місця все за мало. Кілько то людей мусіло стояти перед дверми, і стояли, бо жадні були слова Божого. Дійсно, треба було подивлятн посвяту, з якою народ стояв весь час богослужень в страшнім стиску серед горячого, душного воздуху в малій церкві. Мож було бачити людей, що влазили на підвищення та тримались дверей, щоби лиш знайти для себе місце та бачити проповідника.

Місійні вправи розпочинались що-денно Службою Божою о год. 5., по котрій була місійна наука; опісля о годині 9. друга Служба Божа і наука. Вечером о год. 8. був все молебен і велика Місійна проповідь. Навіть на ранню відправу сходилося чимало людей що-денно. О год. 9. церков все була заповнена як в неділю. Коли прийшла неділя, від 7. год. рано до 1. і відтак від 3. аж до 10. вечер церков безустанно була повнісенька. Народ горнувся радо і до наук і до св. Тайн.

В часі Місії були особні конференції для мущин і жінок, були що-денно місійні науки для дітей. Благословення дітвори в суботу получене з посвятою Пресв. Родіні випало прекрасно. Прекрасними були рівнож торжество Місійного Хреста, Посвята Пр. Діві Марії, Переблагання Найсв. Тайн та закінчення з Апостольським Благословенством.

Народ в Портедж, що тілько оказав великодушности в часі місії, видячи як конечною річчю є велика, нова церков, приступив, як зачуваємо, сейчас по місії під проводом свого ревного душпастиря о. Григорійчука, до будови нового Храму. Вже закупив площу і почав звозити матеріяли. Се найкращий доказ, що любов сего народу ко Бога це не соломяний огонь, але дійсна побожність. Нехай Евхаристійне Серце Ісуса і Серце Марії благословлять цему починови і це діло вскорі доведуть до кінця.

ОО. Місіонарі щиро зжилися з добрими парохіянами в Портедж та їх ревним душпастирем і з поворотом в монастир много оповідали о духовних потіхах, яких дізнали на цій Місії. Чим-раз ясніще показується, що треба як найчастійше давати місії, бо це є одинока дорога до зрушення народної совісти та найлучше средство до опамятання байдужних у вірі і тих, що далися заманити з прадідної Церкви в табори ріжних відступників.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Від Адміністрації. — Многі Передплатники жадають від нас поквітования присланої передплати. Ми не можемо кожному посилати осібного поквітования, але можна переконатися о тім, чи передплата дійшла до нас, по своїй адресі. Там все є зазначений місяць, до котрого передплата є заплачена і коли присилаєте свіжу передплату, сейчас дату зміняємо. **На примір: на вашій адресі є зазначено Апр. 1924 — то зн., що Ваша передплата кінчиться в квітні 1924. Коли Ви надіслали свіжу передплату, слідуюче число буде мало при Вашій адресі дату: Апр. 1925.** Після того отже можете без жадного осібного поквітования переконатися, чи Ваша передплата в порядку дійшла в наші руки.

П. Вас. Єдинак, Честер. — Одержали; дякуємо. — **П. М. Дудич, Чатфілд.** — Обі передплати одержали; дякуємо. — **Пані Юст. Малько, Альвена.** — Жадане число на показ вислали; передплата виносить $1.00 на рік. Спасибі за прихильність! — **П. С. Гегега, Джесмін.** — Лист одержали; новим передплатникам вислали лист за квітень. Висилаєм Вам книжочку яко премію. — **П. Й. Когут, Стюартбурн.** — Одержали з подякою. Бажані книжки вислали. — **П. М. Боднар, Портаж ля Прері.** — Передплату на 1924, р. нам передано. — **П.М. Бабійчук, Вінніпег.** — Одержали; дякуємо. — **П. Д. Федан, Арнольд.** — Одержали з подякою — **П. П. Левицький, Дана.** — Одержали з подякою; всі жадані книжки вислали. Пісні в нас тілько без нот. — **П. П. Хруник, Модель Фарм.** — Одержали; спасибі за щирі слова признання! —

НА МАЙСЬКІ НАБОЖЕНСТВА ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ ГАРНУ КНИЖОЧКУ:

ДУХОВНА ВЯЗАНКА НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ

В ній є Молебен до Пр. Діви, Параклис до М. Божої і многі красні молитви до Пречистої Діви. Разом з тим в книжочці находиться і Молебен та другі відправи до Серця Христового, що робить цю книжочку надзвичайно практичною для всіх почитателів Серця Христового і Матери Божої.

Ціна 10 центів з почт. оплатою 12 центів. — При більших замовленнях даємо опуст.

HUDSON'S BAY COMPANY

НЕБУВАЛА ОКАЗІЯ В СЕМІ-ДРЕС ЧЕРЕВИКАХ.

Це є мужеські тон металь блочер з телячої скіри в останньому популярному стилю "Балкан", що дадуть повну сатісфакцію. Це безперечно елеганцкі черевики з гуд-їр гумовими, підошвами, скіряними бранзолями і півгумовими обцасами. Всі сайзи. Пара $4.50

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- **Phone 188** -:- **Yorkton.**

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

ФОРД

ЦЕ ГАРА ЩО ЗАВЕЗЕ ВАС ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорктон

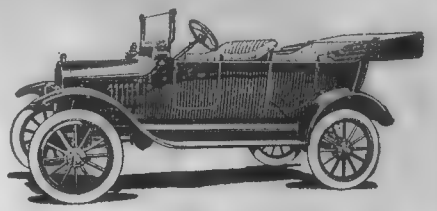

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркуляри та всякі иньші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня відлає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоги, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1. ЧЕРВНЯ 1924 - Ч.6.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Привіт Владикам. — 2). Христовому Серцю. — 3). Спішім до Марії. — 4). Чудо М. Б. Неустаючої Помочі. — 5. Потоп. — 6), Лож свідком Правди. — До Місійної Школи! — 8). На поміч Кумові! — 9). О. І. Долницький †. — 10). Католицьким Світом. — 11) Наші Місії. — 12). Всячина. — Наша Переписка. —

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ.

1	Н	5. по В. Сліпого.	
2	П	Мч. Талалея.	
3	В	† Св. Констан. і Єлени.	
4	С	Мч. Василіска.	
5	Ч	**Вознесення Господне.**	
6	П	Пр. Симеона, мч. Мелет.	
7	С	† 3. Найд. Гол. св. Йоана	
8	Н	6. по В. Св. Отець.	
9	П	Свщмч. Терапонта	
10	В	Пр. Никити еп.	
11	С	Прмч. Теодозії діви.	
12	Ч	Пр. Ісаакія.	
13	П	Ап. Єрмія і муч. Єрмея.	
14	С	**Червень. Память усоп.**	
15	Н	**Сошествіє св. Духа.**	
16	П	**Пресвят. Тройці.**	
17	В	Митрофана патр. Конст.	
18	С	Сщмч. Доротея.	
19	Ч	Пр. Висаріона чуд.	
20	П	Сщмч. Теодота.	
21	С	Вмч. Теодора Страт.	
22	Н	**1. по Сош. Всіх Святих.**	
23	П	Смч. Тимотея **Петрівка.**	
24	В	† Вартоломея і Варнави.	
25	С	Пр. Онуфрія В.	
26	Ч	**Пр. Евхарист. (на нед.)**	
27	П	Єлесея прор. і Методія.	
28	С	Амоса і Єроніма прор.	
29	Н	**2. по Сош. Тихона еп.**	
30	П	Муч. Мануіла, Савля.	

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ЧЕРВЕНЬ.

1. Нед. Сліпородженого. — Гл. 5. — Ев. Утр. 8. (Йоа. 64). — Ап. Літ. 38., Ев. Йоа. 34. — Перша Неділя Місяця.

4. Віддання Пасхи.

5. Вознесення Господне. — Всеночне. — Ев. Утр. Мар. 71. — Ап. Літ. 1. Ев. Лу. 114. — Від Вознесення до Сошествія св. Духа опускаємо Царю небесний.

6. Перша Пятниця місяця.

8. Нед. Св. Отець, Попр. Вознесення. — Гл. 6. — Ев. Утр. 10. (Йоа. 66). — Ап. Літ. 44. Ев. Йоа. 56.

14. Задушна Субота.

15. Сошествіє св. Духа. — Всеночне. — Ев. Утр. Йоа. 65. — Ап. Літ. 3. і 62., Ев. Йоа. 27. і 48. — На початку кожного богослуження співаємо на колінах Царю небесний. Сейчас по Сл. Божій Вечерня з колінопреклонними молитвами.

16. Пресв. Тройці. — Утреня повседневна без Євангелія. (Де храм, Литія і Утреня беруться вчерашні). — Ап. Літ. 229. і 197., Ев. Мат. 75. і 116.

22. Нед. 1. по Сош., Всіх Святих. —Гл. 8. — Ев. Утр. 1. (Мат. 116). — Ап. Літ. 330., Ев. 88.

29. Нед. 2. по Сош. Пресв. Евхаристії. — Всеночне. — Ев. Утр. Йоа. 24. — Ап. Літ. 149., Ев. Йоа. 23. — По заамв. молитві обхід зі св. Дарами.

Пости: Кожної Пятниці. — Петрівка зачинається 23. червня і тревас до 11. липня. (Піст в середу і пятницю). — Загальниця від Зелених Свят до неділі Всіх Святих (15. — 22). — **В неділю Всіх Святих останній день Великодної Сповіди.** —

● Новий місяць — 2. (10. 33). ◑ Перша квадра — 10. (9. 36).
○ Повний місяць - 17. (24.41). ◐ Остання квадра - 23. (22. 16).

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Червень Ч. 6.** **1924.**

ПРИВІТ ВЛАДИКАМ.

В хвилі, коли пишемо ці стрічки, в Старому Краю двох ново-іменованих Епископів лагодяться в дорогу за море як верховні Пастирі наших Братів в Зл. Державах.

Довгих вісім літ ждали Українці Зл. Держав на наслідника пок. Епископа Сотера, різні заходи робилося, та все здавалося на дармо! Не бракло і таких, що віщували, що Америка ніколи не буде мала свого Епископа!...

Хотя ми ніколи не вважали можливим, щоби сиріт-ство Американської Епархії мало тревати на все, довгі літа ожидання все-таки непокоїли всіх, що їм лежить на серці добро і розвиток нашої Церкви.

Тим більша радість запанувала в серцях усіх, коли прийшла відомість о іменованні Епископа, відтак і його Помічника.

Як ми звістили вже в попередному числі, Св. Отець іменував Епископом Українців-Католиків в Зл. Державах **Преосв. Василя Такача.** ректора дух. Семинара в Ужгороді. Хотя імя нового Владики не є голосно знаним, відомости, котрі приходять зі Старого Краю, представляють Його як найкраще. Його діяльність ограничалась до тепер лиш на вихованя священства, але многі з Галичини памятають його як щирого приятеля і помічника біженців в часі світової війни.

Рівночасно Рим іменував і другого Епископа для Українців галицького походженя, котрий мати ме власти Генерального Вікарія. **Всесвітліщого о. Дра. Константина Богачевського.** крилошанина Перемиської Капітули. Імя Преоєв. Богачевського широко знаним в цілій Галичині. Многі з наших священників тямлять Його як Префекта студій у Львівському Семинарі, де оказувався все чоловіком залізної волі, невсипучої праці, але рівночасно також золотого серця, правдивого приявеля богословів. Кілька літ тому став Він Крилошанином Перемиської Капітули, де тепер дісталось Йому найвище відзначення іменованням на Епископа.

Разом з усіми нашими Братьми за кордоном Канади ми тішимося їхнім щастям і лучимось щирим серцем в повитанні нових Владик. Нехай прибувають вони щасливо на заморську Україну і нехай під покровом Царици Мая і Преєв. Серця Христового щасливо управляють повіреним їм стадом на славу Божу та на добро нашої Церкви і Народу.

Многая Літа!

ХРИСТОВОМУ СЕРЦЮ.

Серце Христове — то символ любови Бога до людей. Бог любить чоловіка, і любить від вічности. З любови сотворив його, з любови Сам став чоловіком: Так полюбив Бог світ, що Сина свого Єдинородного дав (Йоа. 3. 16). Ісус Христос, Його життя. Його наука. Його смерть. Його Церков — це рівночасно обявленя, доказ і печать відвічної любови Бога до людей.

Цего не годні були зрозуміти погане: Бог, що старається о людей, що їх любить, що з любови до них і для їх щастя вмер! Вони насміваліся з Апостолів, коли приходили їм голосити Євангеліє любови. Слухали їх, похитували головами, але Євангелія любови не хотіли приняти уважаючи мрією науку про так люблячого Бога. Це переходило їхні поняття о відносинах між Богом і людьми, вони воліли оставати в зогнилому поганьстві.

Ми проповідаємо Христа ронятого, Жидам соблазнь, Грекам же дурощі (1. Кор. 1. 23). Ці бальочі слова Апостола народів говорять самі за себе. Кілько трудів треба було зі сторони Апостолів, кілько наук, кілько жертв, щоби нарешті привести поган до приняття правди о безмірній любови Божій! Минізнали та й увірили в любов, котру має Бог до нас (1. Йоа. 4, 16) — як довго тревало, заки поганський світ дійшов до цего пізнання й віри, кілько крови мілїонів мучеників віри в Бога любови мусіло поплисти, заки поганський світ нарешті приняв Євангеліє Любови!...

Що ще дивніще, — що цей Бог любови жадає від чоловіка взаїмної любови, що о ню просить — благає, що грозить карами, наколи чоловік відмавляє Йому любови! Огонь прийшов я кинути на землю; і чого хочу? — тільки щоб запалав уже (Лу. 12, 49). Ісус прийшов на світ, що-

би запалити огонь любови Бога в серцях людей і ніч іншого не бажає, як тільки щоби тим огнем запалити всі серця людські. Ціле Його життя, то одно безперервне пасмо діл любови від самого Воплочення аж до смерти на хресті, любови, котра продовжається безустанно в Пресв. Евхаристії — і котра узасаднює "найбільшу заповідь": "Будеш любити Господа Твого цілим серцем твоїм, всім умом твоїм, всею силою твосю!"

Здавалосьбн, що люде, що христіяне особливо будуть любити того Ісуса, що засадою їх хритіянського життя будуть слова Апостола Йоана Богослова: Ми любім Його, бо Він перший любив нас (1. Йоа. 4. 19). Та ні! Любячий Ісус не находить любови в своїх дітей, даром просить Він "Сину, дай мені свос серце", даром пукає Він до людських сердець і допроситься приняття! Христіяне не віддають Ісусови любов за любов, мало, дуже мало христіян любить Ісуса...

Так як ті погане не годні були зрозуміти, щоби Бог міг так безмірно любити людей; так христіяне немов не годні зрозуміти того, щоби Ісус міг жадати їхньої любови, щоби сі допрошувався, щоби тужив-прагнув за одним-одинокім любовним зітхненням серця! О, вони знають, що Ісус їх любить, знають всьо, що Ісус для них зробив, почитають тайства життя Ісуса Христа — але за то всьо Христос дізнає від них лиш забуття, обоятности, ба погорди та зневаги!

Стоп'ятьдесять літ тому, одна побожна монахиня — св. Марія Маргарета Алякок — молилася перед Найсвятішими Тайнами в монастирській каплиці. Нараз з'явився їй серед сіяючого блеску Ісус Христос. Йолаючо огнем, прободене, увінчане терням, навернене хрестом. Рукою вказує Божественний Спаситель на свос Серце і говорить: Ото Серце, що так людей полюбило, що нічого для них не пожалувало, а взамін за те дізнає тільки забуття, погорди, зневаг... Ця болюча скарга Спасителя здавила серце святої, вона хотіла за всяку

"Моє благословенство спічне на домах, де буде виставлений і почитаний образ мого Пресвятого Серця".
Ісус до св. Марії Маргарети.

ціну потішити Спасителя. Простими чертами вималювала собі образ Серця Христового, під ним написала слова скарги Спасителевої і через все своє життя не переставала надоложувати Йому за забуття і зневаги людей. Це був початок набожности до Серця Христового, набожности, котра є нині найбільше поширена по цілому світу, котра є джерелом ревного та святого життя для мілїонів христіян. Не ма народу, не ма краю, деби набоженство до Серця Христового не було знаним та практикованим.

Цілий місяць червень є посвячений почитанню Серця Христового і тому то ми бажаємо, щоби наші читачі застановилися над собою і своїм відношенням до Спасителя. Любий Брате-Сестро, Христос любить тебе і з любови до тебе умер. Чи знаєш о тім, чи вірниш в те?! Може ти чув о тім колись — але не дбав. Може ти в гріхах, може давно покинув практики христіянського життя — а Ісус все любить тебе, все тужить за твоєю любовю! Ти мусиш вірити в це, ти мусиш сказати собі в глубині душі: так Ісус любить мене, більше чим колинебудь найлучший батько любив свою рідну дитину. — Він хоче також — о, як хоче! — щоби ти Його взаємно любив, щоби жив тілько для Нього. Він показує тобі своє Серце і повтаряє свою скаргу: ото Серце, що так полюбило людей, а за свою любов дізнає: невдяки, забуття, погорди, зневаги... О, наколи ця скарга відноситься до тебе, наколи ти за тілько любови відплачуєшся забуттям, обоятністю, погордою, зневагами — схаменися, заперестань так чорно невдячне життя!

Стань почитати Серце Христове, стань роздумувати о Його непонятній любови — і твоє життя зміниться, стане правдиво хрістіянським, життям любови Бога: Хто перебуває в любві, в Бозі перебуває, а Бог в ньому (Йоа. 4, 16). Посвяти особливо цей місяць Серцю Христовому, жий для Нього, перепровинуй Його за свою невірність, старайся Йому надоложувати і сповняться на тобі всі обітниці Серця Христового!

Спішім до Марії.

Як широка-далека наша земленька, де б'є лем христіянське серце, всюда лунає слава Марії, слава Її всеможного заступництва. Щоби Свою Материнську Опіку особливим способом виявити вірним, Марія вибрала в кожнім краю деякі місця, деякі ікони, через котрі Її ласки обильнїше сливають на вірний нарід. До таких місць, до таких чудотворних ікон нарід спішить з давендавна, а ся народня набожність з кожнем днем кріпнає.

Хто не чув про Зарваницю, Гонїв, Марія Новч? Там кожного року спішить громадно побожний люд на прощу — щоби поклонитись образови Тої, що Заступниця христіян не постидная, щоби від неї умолити ласк для душі і тіла.

Та ревність нашого народу в почитанню Марії не остигла і ту в Новім Краю. Ні високі гори, ні єднє море не змогло загасити огню любови до Матери Марії. Щоби набожний нарід міг оказати любов до небесної Царици і тут, в Новім Краю, Марія вибрала собі між нашим народом в Канаді місцевість Йорктон, де в монастирській церкві уміщено Її образ, ікону Неустаючої Помочи.

Що року на Її празник 7. липня спішать зі всіх сторін богомільні прочани до Йорктону, де

Чудесна в державній Короні.
Чудесна в сій святій Іконі
Во церкві Пречиста Лелія.
Во олтарі Марія
Поставлена Неустаюнція Помощи Мати.

О, кілько вже ласк сплило з Її добрих рук на тих, що почитали образ Її Неустаючої Помочи!

І сего року Її материнське милосердя чекає, щоби помагати всім, що до неї прийдуть шукати помочи у своїх бідах. О Дорогі Браття, Дорогі Сестри, спішіть до Марії — чи не потребуєте Її помочи?! Твоє серце мучить

скорб-жура — йди до Марії, Вона всіх скорбящих радость. А на тебе, християнська душе, наступають ріжні переслідування — йди до Марії, Вона обидимих заступница! Може до твоєї хати заглядає недостаток, злидні — Марія пожалує, Вона-ж алчущих питательница, голодних кормителька! Може ти тут в новім краю скитаєшся, не находиш ні пристановища ні потіхи — іди до Марії, Вона странним утішеніє, подорожним потіха, обуреваємих пристанище, тих, що кидані бурею-филями сего життя Вона пристанищем, захистом. Коли навістила тебе недуга, неміч — зверніс до Неї, Вона больних посіщеніє, Вона тебе в хоробі відвідає свою поміччю-потіхою, Вона немощних покров і заступница, Вона немічних Покров. Заступниця. Тебе знов уже пригнітає старість, вік — зверніс до Марії, Вона жезл старости!

А може ти обременений гріхи многими, може твоя душа стогне під тягаром многих гріхів, які тобі не дають спокою — йди до Марії, іного бо не імами, грішніі ко Богу избавлєнія; бо ми грішні не маємо іншого избавлення в Бога. О, спішім всі до Марії, спішім з вірою, бо Вона Мати Бога вишняго, Вона все може і Вона за всіх молиться Благая.

Так, приходи, Дорогий Брате, Сестро, як лиш змога. сего року на відпуст, щоби помолитись перед чудотворною іконою Матери Неустаючої Помочи. І не жалуй труду — Марія нагородить, і стократно заплатить за твою жертву.

А коли ти не в силі прибути, чи то тому, що хорий, чи тому, що далеко мешкаєш, не забудь в празник св. Івана Хрестителя, коли обходити мемо свято Матери Неустаючої Помочи, не забудь помолитися до Матінки Божої і злучитись з молитвами всіх вірних, що тут в Йорктоні, припавши перед іконою Божої Матери, будуть кликати:

Милосердія двері, милосердія двері
Отвори нам, Благодатная
Отвори нам. Діво Чистая. Христіянам
Ми грішні Тебе просим,
Руки наші превозносим: Помилуй нас!

о. Ст. Бахталовський Ч. С. І.

ЧУДО МАТЕРИ Б. НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ.

Скорочене справоздання о. Р. С. де Гевр, місіонаря в Преторії, Пол. Африка, котрий гварантує за правдивість всього.

Сестра Євангеліна (з роду Вебер) зі згромадження Св. Хреста має 33 літ; вона віддається вихованню дітей, доглядання хорих, відвідуванню прокажених серед Зулю-Кафрів в Преторії. В віці 16 літ посвятилась Богу і всім сі бажанням було пожертвувати себе цілковито для Бога. Щаслівою чулася, коли єї вислано до полудневої Африки!

Тут Бог дав їй нагоду показати свою любов хреста: через 12 літ без перерви була вона на ньому розпята. 1912. р., в рік по свому прибутті до Алівал-Норт захорувала на тиф. По пістьох тижнях, коли майже була виздоровіла, дістала жолудкового рака полученого з сильними ботями в середині, болем голови, вибухом крови. Жадної твердої страви не года була спожити. До цего долучилася інша хороба: Одного дня Сестра спочивала в городі, коли їдовита муха вкусила єї в ліву руку. Ціле рамя спухло. Доктор, котрого сейчас закликано заповідає, що Сестра має до трох днів умерти. Однак вона не вмирає; але за те тіло на рамени стає гнити і відпадає. Неживе тіло стає довкола рани пліснівіти, чорніє, запалюється і видає гиплу материю. Гола кість видніє в страшних ранах. Так само голова і лице вкриваються ранами, далі кости ясен виставть голі і вкінці гнилизна розходиться по цілому тілі. Всю тіло Сестри стає одною гниючою раною, так що священик з трудом годен відправити Службу Божу в сусідній кімнаті. 42 великі рани, в котрих хроби рояться, є розсіяні по цілому тілі. Оніся рани на грудях замикаються, але за те внутрішні болі подвоюються, горячка і біль голови взрастають. Приходить вибух крови, легкі зачинають псутися.

Однак смерть ще не приходить. Щоби стримати ґанґрену, лікар випалює рани гарячим залізом аж 150 разів. Око-

ло 100 разів Сестра попадає в летарг, що триває від 3 до 18 годин. На лівому боці витворюється наріст завбільшки дитячої голови. Через 3 місяці Сестра стає зовсім сліпою. Тіло терпить, а душа, душа є сумна, сумна аж до смерти!

Таким був стан Сестри Євангеліни, коли о. Гаіс, Редемторіста, переїжджаючи через Алівал- Норт, відвідав еї і порадив, щоби відбула девятницю в честь Матери Б. Неустаючої Помочі. Що-денно він відправляв Службу Божу в кімнаті хорої, а рівночасно інший отець правив Службу Божу в каплиці, де Сестри і діти жертвували св. Причастя за Сестру Євангеліну. Вона рівнож молилася, але без великої надії. Семого дня девятниці прийшла криза, що тривала 8 годин. Сестра лежала безпритомна. Осьмого дня Сестра чується гірше чим коли-будь, еї тіло стало гниючою масою, лице було не до пізнання, з очей плила матерія. В часі Служби Божої Сестра чується дуже зле, коли дзвінок задзвонив на освячення. Хора останніми силами взиває: Евхаристійний Боже, змилуй ся наді мною. В тій хвилі немов електрика переходить еї тілом — рука Божа діткнулася еї, Сестра є здорова, не чує найменчого болю. Радість наповняє еї серце, зворушення виражається тихим шльоханням. О. Гаіс відчуває, що зайшло щось надзвичайного. Він блідне, його руки дрожать, коли по Службі Божі глядить на усміхнену Сестру, що дивиться на нього очима повними сліз. На еї лиці не ма найменчого знаку хороби, чудо є совершенне. На місце давніх ран видніють тілько замкнені язви, лице є свіже, очі ясні і прошибаючі, наріст на лівому боці зник, в жолудку жадного болю...

Сестра Євангеліна є знову бадьора як колись. На сї власну просьбу настоятелі приділили еї до місії між ніграми в Преторії де знову провадить життя повне жертви і самопосвяти.

(Пельєрен. 20. квітня 1924.)

УВАГА ДЛЯ ВП. ЧИТАЧІВ!

Просимо ВП. Передплатників і Читачів, щоби були ласкаві все глядіти за рубрикою "Наша Переписка" при кінці числа, в котрій відповідаємо на листи, що до нас приходять.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

Потоп.

Ной мав 600 літ, коли сімнацятого дня другого місяця прірвалися всі джерела води і філіґстали заливати землю. Рівночасно отворилися хмари і улившийся дощ став падати на землю без перерви через сім днів і ночий. Море води вкрило землю і підносилося все вище і вище гублячи людей і звірят. Надармо люде товпами втікали на верхи високих гір шукаючи захисту перед водами потопу — за день, за пару годин розбурхане живло достигало їх і поглочувало в невмолимих филях. Небавом дерева, пагорбки, найвищі гори навіть зникли погружені в безкрайому морю, що перевищало на пятнайцять ліктів найвищі гори. Ціла величезна частина землі потонула в безграничній пропасти водній як колись на початку світа вся земля потапала в водах, з котрих еї Бог випровадив своєю всемогучістю. На дні цього величезного кладбища лежали в суміш люде, звірята, плази, птиці. Смертна тишина упосліась над цим страшним гробом...

Ковчег Ноя несений филями плив по водах над безмірною пропастю. Минуло стоністьдесять днів наводнення, потоп доверишив своє діло знищення. Тоді Бог помянув Ноя з родиною і звірятами в ковчезі. Вода ввійшла знову в свої джерела, дощ устав. Під подувом могутнього вітру води стали скоро впадати.

Дванять семого дня семого місяця ковчег спинився на вериках гір Арменії. Аж до десятого місяця води не переставали упадати і першого дня цего місяця стали вирінати верхи гір. Ной ждав ще сорок днів; відтак, щоби заневнитись о стані землі, випустив крука, котрий не вернув. Він політував по вериках гір і годувався тілом трупів. По якомусь часі Ной випустив голуба, щоби переконатися чи земля є суха; голуб не знайшов ні грудки землі, щоб на ній спочити, ні зерна поживи і вер-

нув до ковчега, де його Ной прийняв. Ождавши ще сім днів, випустив знову голуба; цим разом вернув голуб вечером несучи в дзюбі оливну галузку вкриту зеленим листям, по чім Ной пізнав, що води зійшли з землі. По слідуючих сімох днях ожидання випущений голуб уже не вернув.

Шістьсот першого року всі води ввійшли в свої корита першого дня місяця. Ной отворив кришу ковчегу і вийшовши та розглянувшись кругом зобачив, що земля вийшла з пропасти вод. Проміні сонця цілковито висушили всі двацятьсемого дня другого місяця. Голос Божий відозвався тоді до Ноя: "Вийди з ковчега з женою, синами та невістками і випровадь звірята, плази і птиці. Посядьте знову землю, ростіть на ній і множтеся".

Земля, колись така хороша і всміхнена, була тепер на жаль спустошена. Скрізь ростинність мертва або зівяла лежала на землі, дерева поломані або повивертані з коріння; скрізь серед руїни і спустошення земля порита дебрами, що свідчили о спазмах природи в часі довгих днів потопу. Ані знаку життя для розради душі, ані голос птички, що давби потіхи в цій понурій тишині.

Першим стараннем Ноя, коли опустив ковчег і пустив на свободу звірята, було поставити олтар Господу, щоби подякувати Йому. В жертві приніс на ньому вибрані звірята і птиці з поміж тих, що вийшли з ковчега. Запах жертви був милим Богу і Він обіцяв, що вже не зішле на світ катастрофи подібної до потопа. "В будучности — сказав Він — не вкрию вже землі прокляттям ізза гріхів людей. Памятати му, що всі змисли чоловіка і всі гадки його серця тязнуть його до зла від молодости. І томуто жючі єства не згинуть уже подібною руїною як тепер: але від тепер, доки світ світом, часи йти муть правильно: засів і жнива, зима і літо.. холод і тепло, піч і день правильно наступати муть по собі".

Відтак наділив Бог Ноя як потомка Адама панованням над усім сотворінням. "Ростіть і множтеся, сказав до його дітей, і наповняйте світ. Нехай птиці небесні

і звірята земні бояться вас. Живіться всім, що живе і рухається на землі. Лиш мяса з кровю не вільно вам їсти". Бог хотів цею забороною навчити чоловіка, щоби шанував принаймні кров свого ближнього. "Хто-небудь проливає кров чоловіка, що є образом Бога, додав Він буде вкараним проллятям власної крови". Насильства, і убійства, що опоганили світ перед потопом, були занадто слушною причиною цього закону і кари.

Вкінці Бог заявив торжественно, що завіт заключений з Носом і його синами відноситься до всього їх потомства і до всіх єств, що вийшли з ковчега, і що вже не буде потопа на знищення меншанців землі. "Ось знамя завіта, що його заключаю з вами і вашим поколінням, моя веселка з'явиться в воздухах і пригадає мені мою обітницю, що не потоплю світа в водах потопу".

Таку обітницю дав Бог при виході з ковчега Носві, другому батькові людського роду. Вдруге мусів сатана, батько гріха і смерти, признатися поодиноким: він пірвав чоловіка в багно гріха і так немов змусив Бога, щоби здавити в пропасти синів, що нанесли йому ганьбу; він думав, що позбувся роду Адамового, але числив без праведного Ноя, як в раї був числив без Спасителя.

ЛОЖ СВІДКОМ ПРАВДИ.

I.

Божа Правда, що сї Христос зложив у Католицькій Церквї, щоби по всї часи провадила людей, відбиваєть-ся в ній так ясно, що навіть найгірші вороги Церкви, ко-ли в них тілько щира совість, не можуть не признати то-го. Тому-то зі сторін, з котрих— здавалобся — найменше можна того сподіватися, висказують недвозначно свій по-див для Кат. Церкви самі сї вороги.

Ми вже нераз мали нагоду помістити на сторінках на-шого часопису вискази протестантів про нашу Церкву. Сьогодня містимо оцінку Кат. Церкви, як сї помістив Зіб-ненський протестанцький пастор (Кантон Швайцкий у Швайцарії) в протестанцькій газеті "Курєр Женев-ській" з січня с. р. Вона говорить так ясно, що всякі за-мітки зайві.

"Коли чоловік довго жив в католицькій околиці, коли щоденно мав на очах католиків, коли чується мову і віддихається повітрям католицької околиці, розуміє, що до видання осуду стану річей не вистарчить перестудіювати історію Реформації і Проти-реформації, мати до діла з кількома католиками, перечитати оден або другий їх часопис; розуміє, що це самообман думати, що незадовго народи прокинуться зі сну, щоби стрясти ярмо Риму і весело зібратися разом з нами в тіни чистого Євангелія.

"Ні, Церков цє не хата в руїнах, а могутнє дерево, котрого сильний корінь глубоко вріслий в чувстві народу, котре в своїй невмірущій молодости гордо опирається бурям..."

Говорячи о Папі цей пастор додає:

"Чим же голова парохіяльної Ради, або німецької Консисторії (ми додаймо Оберпрокурор Святішого Синода в Росії) в порівнанні з Папою Римським?"

"Так подивлятн належиться цю організацію, котра дала змогу Пію X,. простій селянській дитині, бідному сільському парохові, щоби перейти всї степені єрархії і мимо всїх родовнх, станових, виховавчих упереджень засісти на найвищому престолі світа. Що за дух карности!"

"Відказують на строгість Кат. Церкви і говорять, що вона вже не на часі. Я противно думаю, що слушно глядить

вона спасення своїх дітей не в свободі совісти, а в авторитеті і послусі."

"Кат. Церков подає своїм дітям науку безпечну і усталену, котра може не йде в смак нинішному світові, але котра зовсім не є застаріла. Минувші віки сї випробували, грядучі віки заховають сї без зміни."

"Взнесле поняття, яке вироблюють собі католики о своїй Церкві, непохитне переконання, що в Ній тілько знайдуть щастя, що тілько Она має власть прощати гріхи, — от що робить сї так могутньою!"

Цею дорогою дійшли до пізнання Правди многі протестанцькі пастори, стали католиками, священиками тої Церкви, котру другі з їх колеґів не перестають шкалювати...

II.

Кат. Церков забороняє своїм вірним читання і попирання книжок і писем, що порушують чистоту віри і обичаїв. Ця заборона є так давна, як давна сама Кат. Церков і оперта на практиці самих Апостолів. Недавно тому пап Преосв. Владика видали в цій справі Пастирський Лист, в котрому пригадують усім вірним цей закон церковний і строго вимагають точного сповнования його. Це очевидно не на руку видавцям таких писем а передовсім "Українському Голосові".

Та це право церковне є так природне, що здорово думаючий чоловік навіть дивувавбися, колиб воно не існувало. На понертя цього подаємо тут недвозначний висказ бувшого редактора Укр. Голосу а теперішнього єрея укр.-правосл. церкви, чи як там звичайно кажеться "Саскатунців", В. Кудрика. От його висказ написаний в 13. ч. Укр. Голосу: *)

"Балаканка, що все можна читати — є балаканкою нерозумного чоловіка. Не бувби ґенералом сей, хто допускавби до своєї армії чужих аґітаторів та своїх жовнірів пускав в чужий табор кажучи, що всюди можна йти, всьо слухати, все читати, але свій розум мати. Він перший не мавби розуму. Бо хто розум має той не потребує всюда ходити, всього чи-

*) Подаємо за Кан. Українцем ч. 18.

тати і всіх слухати, він йде лише там де йому потрібно, читає лише те, що варта читати, слухає лише те що варта слухати й що йому може на користь вийти. Розумний знає, що коли здибленься з ворогами, то або вийде непотрібна суперечка, і розійдеться огірчений, або тебе ворог переможе".

Чи не є то виразне потвердження науки Как. Церкви, котра не тільки те саме твердить, але властю, яку посідає від Бога, впрост забороняє своїм вірним читати все те, що наражує чистоту їх віри. То може тільки Церков Католицька робити, бо лиш вона правдива і рядить на підставі власти даної ей самим Богом.

До Місійної Школи!

Зближаєсь кінець шкільного року в Місійній Школі Чина св. Ізбавителя в Йорктоні. Цего року кінчить в цій школі кількох молодців (між ними оден з Америки, з Чікаґа) свою науку, щоби відтак перейти монашу школу, богословські студії та стати **місіонарами для Канади та Америки.** А таких місіонарів тілько треба! З усіх сторін просять нас о місії, та з причини браку місіонарів годі нам вдоволити всім бажанням. А що доперва казати, коли згадаєсь наших братів на широкій Україні! Проторе поле. — мало робітників! Ісус потребує много ревних місіонарів-апостолів. **Таких місіонарів виховує місійна школа в Йорктоні.**

Школа ця, уладжена після всіх вимогів гігієни й педаґоґії, положена близько ліса, в спокійному місті. Науку подають в ній добірні **вчительські сили із Старого і Нового Краю.** Професорами самі отці Чина св. Ізбавителя а настоятелем досвідчений довголітний провідник великих місій в Галичині. Ученики цеї школи, а с ними Українські молодці Канади і Сполучених Держав, дістають тут образования потрібне для будучого місіонаря. **Наука**

СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄМО

всіх наших Приятелів і Почитателів Матери Божої

на

ВІДПУСТОВІ ТОРЖЕСТВА

в честь Матери Б. Неустаючої Помочі в Йорктоні

В ДНЯХ 6., 7. і 8. ЛИПНЯ Ц. Р.

Їх Преосвященство Кир Никита беруть особисто участь в Торжествах.

Від 6. до 13. липня можна доступити в Йорктонській Монастирській Церкві

ПОВНОГО ВІДПУСТУ.

Прибувайте Громадно!

Така Божа воля, щоби ми всьо мали через Марію. —
Св. Вернард.

Всі ласки дістаються людям за посередництвом Марії. —
Св. Антоній.

Безмір милосердя Марії заповняє весь безмір світа. —
Св. Вернард.

Блаженні, хто сердечно любять Марію, блаженні, хто Їй служать. —
Св. Бонавентура.

Скоро Марія зі мною — хто против мене?! —
Св. Антоній.

Бутя не може, щоби на віки згинув ревний і покірний почитатель Марії. —
Бл. Людвик Бльозій.

Слухайте, ви всі, що тужите за раєм: почитайте Марію і служіть Їй вірно і напевно доступите спасення і життя вічного. —
Св. Бонавентура.

Згадай, Наймилостивіща Діво Маріє, що від віків не чувано, щоби хтонебудь прибігаючи під Твою охорону, благаючи Твоєї помочи і просячи Твого вставлення, був від Тебе опущений. Оживлений таким довірям, Діво над дівами і Мати, до Тебе прибігаю, до Тебе приходжу і стаю перед Тобою, дрожачи як грішник. Не погорди, Мати Слова, моїми словами, але послухай їх ласкаво і вислухай. Амінь.
Св. Вернард.

(300 днів відпусту за що-раз; повний відпуст раз у місяць).

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ

Припадає цего року в днях 6., 7. і 8. липня

РОЖДЕСТВО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

ПОРЯДОК:

В НЕДІЛЮ 6-го ЛИПНЯ

О год. 10.30-ій рано Служба Божа за Добродіїв Йорктонської Святині. Проповідь.

О год. 5-ій Вечірня з Литією, — Проповідь, і Сунпікація.

По Вечірні — Похід з Св. Тайнами і Чудотворною Іконою М. Б.

О год. 8-ій — Закінчення Шкільного Року для Дітей Школи Найсв. Серця в галі під Церквою.

В ПОНЕДІЛОК 7-го ЛИПНЯ

Від 5-ої — Служби Божі і Акафісти.

О год. 7-ій — Служба Божа Співана.

О год. 9-ій — Утрення і Мировання.

О год. 10.30 — Архієрейська Сл. Божа. і Проповідь.

О год. 5-ій Вечірня. Проповідь, Сунпікація і Водосвятіс.

О год. 8-ій — Представлення Студентів Монастирської Школи в Гаї під Церквою.

ВІ ВТОРОК 8-го ЛИПНЯ

Від год. 5-ої Служби Божі і Акафісти.

О год. 10.30 — Соборна Сл. Б. за Померших і Проповідь. — По Проповіді Апостольське Благословенство і посвячення Медаликів, Хрестиків і т. п.

О год. 7-ій Вечірня, Проповідь і Сунпікація.

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ БАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙНЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШІТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ М. Б. НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

Престіл М. Б. Неустаючої Помочі в монастирській церкві в Йорктоні.

В Йорктонській монастирській церкві горять день і ніч перед Чудотворною Іконою Матери Б. Неустаючої Помочі електричні лямпи яко жертва вірних Єї почитателів.

Ціна лямпок:

На цілий рік, одна лямпа	$20.00
На один місяць	2.00
На тиждень	.75
На день	.10

Співана Служба Божа в честь М. Б.	$3.00
З електричним освітленням	5.00
Читана Сл. Б.	1.00
Співаний Акафіст або Молебен М. Б.	1.00
Читаний Акафіст або Молебен М. Б.	.50

Коли годі Вам особисто прибути на Відпустові Торжества М. Божої, причиніться до Єї звеличення своєю жертвою.

Адреса Місіонарів св. Ізбавителя:

RUTHENIAN CATHOLIC MISSION

BOX 299 — YORKTON, SASK.

подаєсь в двох виладових мовах, Українській та Англійській, а плян наук обіймає предмети подавані в американських і канадийських колєгіях, з особлившим узглядненням **української мови, історії і літератури.** Крім цего в цій школі є фаховий учитель **музики,** що вчить молодців гри на ріжних інструментах та **церковного співу.** Управа школи **дбає про здоровля** та фізичний розвій вихованків, тому побіч школи є простора площа на всякі

Церков, Монастир і Місійна Школа оо. Св. Ізбавителя в Йорктоні.

гри і забави, а зимовою порою велика совганка.

До цеї школи може вступити кожний здоровий молодець греко-католицького обряду, що бажає посвятитись життю монаха місіонаря в Чині св. Ізбавителя.

Вимагаєсь укінчений 5. або 4. грейд. Платня за ціле удержання (харч, мешкання, наука) $150 на рік. О білля і одежу кожний сам мусить постаратись. Початок шкільного року 10. серпня с. р.

Дорогі родичі! чи не хотіліб Вп, щоби Вапи сини був

місіонарем? О, як щасливий батько, коли вчує проповідь із уст свого сина, молодого місіонаря! Хто зможе описати радість матери, коли побачить свою дитину апостолом Христовим! Бажаєте цего щастя собі і свому синови, віддайте його до місійної школи в Йорктоні!

А ти молодче, хочеш посвятитись взнеслому званню місіонаря, зголосись до цеї школи, будеш найщаслившим чоловіком на світі. Іти за Христом, як Його **апостол-місіонар, це найбільше щастя на землі.**

О, нехай Мати Божа Неустаючої Помочи приведе до Йорктонської Місійної Школи многих молодців, що щиро бажають працювати на широкій ниві Христовій.

Зголошення о приняття просимо слати на адресу:

RUTHENIAN CATHOLIC MISSION
BOX 299 — YORKTON, SASK.

НА НАБОЖЕНСТВА В ЧЕСТЬ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО ЗАМОВЛЯЙТЕ ГАРНУ КНИЖОЧКУ:

ДУХОВНА ВЯЗАНКА НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ

В ній є молерен і другі відправи до Серця Христового. Разом з тим в книжочці находитьня і молебен до Пр. Діви, Параклис до М. Божої і многі красні молитви до Пречистої Діви, що робить цю книжочку назвичайно принадною для всіх почитателів Серця Христового і Матери Божої.

Ціна 10 центів з почт. оплатою 12 центів. — При більших замовленнях даємо опуст.

Впр. О. Г. Кінцінґер Ч. С. І.
Ігумен монастиря і Директор Місійної Школи в Йорктоні.

НА ПОМІЧ КУМОВИ!

Були Великодні Свята, була гостина, посходилися в кума Андрея сусіди та розмавляли про всяку всячину. Ви знаєте, як то на фармах приємно зійтися та побалакати собі!

В кума Андрея — то чесний господар! — говорилося зразу про погоду, так про легку зиму, так про спізнену весну, про уіт-пул, а далі бесіда зайшла на "Голос Ізбавителя". Жінки собі в куті плели пльотки і котрась там стала переповідати нашу Казку про мудрі коні. Всі розсміялись, що аж чоловіки перестали свою розмову та далі загалом стали говорити о "Голосі".

— То файна ґазетка, каже кум Андрей, я її тримаю від самого початку і люблю її читати. І наука в ній, і цікаві новинки, і байки, і веселого — як вона прийде до хати, то всі слухають як я читаю, тай хлопці потім ще самі вдруге собі перечитують. —

— Тай у мене вона є, каже кум Михайло. Кільки ми ся насьміяли з тих мудрих коней! А діти все хотять, щоби насамперед їм перечитати, що там Маруся каже. —

— Кум Василь взяв "Голос" в руки тай переглядає його. Ади! каже, то вже другий рік він виходить, а я навіть не чував! А файні в нім образки, бачу! Будь ласка куме, пожичте мені його до хати, я собі перечитаю тай може й собі запренумерую. Я дуже люблю читати добрі книжки. —

— То біда, каже знову кум Данило, я бувби вже давно собі запренумерував, бо мені також сподобався, але треба за ним писати лист, а я такий тяжкий до писання!

— А ви дістали з останнім числом тую картку надруковану тай коверту, щоби післати нову передплату, бо стара вже вийшла? . . питає Андріїха Василихи. Ми вислали такой зараз, бо ану-ж вони перестануть висплати, бо вичко вони там за всіх знають хто платить і хто ні.

— Щоби я за то дав, як би так хто за мене пішов на почту тай вислав той моней-ордер, бо мені вибратися

до міста, то так як умирати . . . важко зітхнув кум Николай собі.

І так гутірка йшла далі, аж поки знову на зійшло на погоду, на орання і сіяння, поки не розійшлися гості.

***

Ну і на що-ж, спитаєте, то оповідає той редактор — хвалити хочеться зі своїм "Голосом" чи що?!

Ні, не на те, щоби хвалитися, а на те, щоби в кругах читачів знайти поратунок для кумів Данилів і Николаїв. Їх є много-много, таких тяжких до писання і до їхання на почту! Він любить "Голос" і рад його мати але так тяжко йому писати по нього, та ще й моней-ордер вислати! Цілий день би трепував, коби лиш хто за нього написав лист, та надав моней-ордер! Ви йому кажіть: напишіть-же — не годен! А скажіть йому: дайте доляра, я сам напишу лист і надам на почту — зараз! Вони, бачте, потребують секретарів для себе і ми їх потребуємо для них тай радібн їх знайти.

Оногді ми напечатали лист Пані А. Бойко з Філядельфії. Писали, щоби їм посилати не 3 числа "Голосу" як торік, а 5. А тепер знову дістали від них лист з 3 долярами. Добрий секретар — га?! А заки станемо печатати слідуюче число, певно буде знову лист, як не більше, бо кумів Данилів і Николяїв на світі дуже богато!

Не ма ради, треба людей брати якими они є. Коли хочемо ширити добру пресу, треба, щоби на кожній кольонії, в кожному місті, при кожній церкві був такий секретар, або скажім ревнитель, що знає, хто пренумерує книжку, як за ню платить, хто її ще не має а радби її мати — одним словом людей, що щиро занимаються в своїй околиці поширенням доброї преси.

Це є потрібним не тілько длятого, щоби дати людям добре читання, але і для видавців, щоби вони могли істнувати і успішно розвиватися. Така організація пропаганди істнує у всіх культурних народів, її муситься запровадити і в нас.

Ми хочемо дати почин такій організації, хочемо заснувати Союз Ревнителів і Ревнительок "Голосу Ізбавителя". Нехай наші шан. Читачі і Читачки, котрі можуть і хотять потрудитися для доброї справи, будуть ласкаві написати нам подаючи своє імя і ми пішлемо їм всі потрібні інформації враз із іменами всіх наших передплатників в їх околиці. Ми раді мати особливо много Ревнительок, бо звісна річ, що жінка має найбільше посвяти в серці, найбільше сили в язиці, найбільш витревалости в праці. Не дурно кажуть, що жінка рядить світом...

До діла отже всі що любите свій Нарід і Церков — ставайте в ряди Ревнителів і Ревнительок Голосу Ізбавителя! Нехай не буде кольонії, що не малаби свого Ревнителя або Ревнительку — і зробиться велике народно-церковне діло.

Пишіть до нас по інформації і спосіб винагородження вашого труду!

НАША МАРУСЯ.

То мудра дитина наша Маруся — ніколи не буде в клопоті! Тамтого разу питала єї Сестра учителька, хто то такий Авраам. Маруся нічо не каже. — Ти ніколи не чула про Авраама? Маруся мовчить. — Чи жиє ще Авраам? Так. — Іди, іди, Авраам вже давно помер! — Що-ж я зроблю, каже Маруся; мамця ще вчера казали, що ми так далеко мешкаємо, що навіть не почуємо як хто вмре...

Іншим разом Сестра питала дітей, котрий то найстрашніший звір на світі. — Ніхто не відповідає. — Я вам поможу, каже Сестра. Він дуже ласий на кров і робить дуже великі скоки. Ну, що-ж то за звір? — Блоха! каже наша Маруся. —

†

Дня 24. марця відбувся у Львові похорон
бл. п. о. Пралата

ІЗИДОРА ДОЛНИЦЬКОГО

найстаршого віком нашого священика — умер в 95. році життя. Через довгі літа покійний був духовником Львівського Семинаря, професором обрядів і церковного співу. Виховав він цілі покоління нашого священства. Як сердечно був він любленим видно з того, що ніхто не звав його інакше, як тілько "Дзядзьом". Він визначався незвичайно побожним життям, був взором ревного, святого священика. Як доброго серця був він, можна пізнати з того, що трохи не всі свої доходи роздавав бідним. З початком кожного місяця, коли виплачувалося платню префектам Семинаря, цілий ряд убогих жінок і старців вже вижидав повороту "Дзядзя" з податкового уряду і коли він поділив всіх, мало що йому осталось. То були його сталі клієнти, а свіжі до них все прибували.

Яко професор св. Обрядів покійний уложив підручник для питомців і уложив Типік, з котрого видно його всесторонне знання обряду. Його глибоку побожність видно з Памятної Книги Марійського Брацтва питомців, котре сам оснував і через довгі літа провадив. Вона також відбивається в уложених ним акафістах в честь Неп. Зачаття Пр. Діви, Серця Христового, Св. Священомученика Йосафата і пр. Найміліщою його набожністю була набожність до Пр. Діви. Молитва "Пресвятая Богородице, спаси нас!" була безнастанно на його устах, єї говорив десятки разів що-дня. Останнє його слово до Преосв. Никити при їх від'їзді до Канади було: "Пресвятая Богородице, спаси нас!"

З вибухом світової війни його, поверх вісімдесятлітнього старушка, арештували та інтернували в Талєргофі, де много натерпівся. Останні літа свого життя проживав він коло Сестер Василіянок у Львові, котрих був все щирем приятелим і добродієм.

ВІЧНАЯ ЙОМУ ПАМЯТЬ!

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ.

Серце Христове — Володар в Суспільності.

Ісус Христос яко Бог є Царем царів і народів... Яко чоловік Він рівнож посідає верховну царську власть над усею людскістю, котру відкупив і здобув для Себе ціною Своєї Крови. Ти син мій, нині зродив я тебе... й дам тобі народи в наслідіє, а кінці світа у владіннє (Пс. 2, 7-8). Всі царі, всі правительства, всі народи повинні узнавати Христа своїм Володарем, повинуватися Його Власти.

Христос Спаситель сказав Пилатові "моє царство не є з цего світу", Він оставив викопування власти в суспільстві володарям і правительствай. Його приказ "віддавайте цісареві що цісареве, а Богові що Боже" обовязує людей аж по конець віків. З другого боку однак правлячі верстви повинні виконувати свою власть в згоді з волею Ісуса Христа, бо "не ма власти, як тільки від Бога". Лише цею дорогою можна дійти до правдивого щастя в суспільному житті.

Тимчасом ми бачимо, що держави й народи нинішних часів по найбільшій части нехтують свої обовязки зглядом Христа, що допчуть Його права, виключають Його і Його Церков зі школи, з законів, з державних інституцій, взагалі з публичного життя. Як колись св. Йоан пишучи вступ до свого Євангелія сказав о Христі: "до своїх прийшов і свої Його не приняли", так можна й сьогодні сказати, що Ісус є запізнаний, виключений з публичного життя — народи і їх правління хотять обійтись без Нього, без Його закону, без Його Євангелія, без Його Церкви.

І хто-ж буде потім дивуватися, що світ вертає до давного поганства, що Його одинокою засадою є розкоші, матеріяльний добробут, непогамована свобода! Хто-ж буде дивуватися, що народи взаїмно нищуть себе, що не ма права як тільки право брутальної сили. "То безбожність законів — заявив Папа Венедикт XV. в часі світової війни — погружила світ в потопі крови". А теперішний Св. Отець Пій XI. перестерігає урочисто світ: "Без царювання Христа, без Христового миру не ма правдивого мира". І Він взиває всіх членів Апостольства Молитви, щоби горячо молилися в місяці червні о те, щоби народи признали Серцю Христовому власть над собою, щоби піддалися їй, щоби Серце Христове стало Володарем суспільства. Часто повтаряймо просьбу Отченаша: "Да прійдет царствіє твоє" — нехай усі народи стануть під булавою любячого Серця Христового, нехай Серце Ісуса, Серце нашого Бога, царює над нами!

І не переставаючи на молитві, приложім руки до діла. Віддаваймо в **своїх родинах** верховну власть Серцю Христовому! Дбаймо о те, щоби Серце Христове володіло **над молодіжжю в школі!** Нехай в них учать лиш правдиво релігійні, католицькі вчителі! Віддаваймо Серцю Христовому **наші Товариства!** Посвячуймо Серцю Христовому **наші Парохії!** Нехай **ціла наша Дієцезія, весь наш нарід в Канаді** торжественно, устами свого Архіпастиря, добровільно і з любовю віддасться під скиптр Серця Христового! І під Його проводом, під управою повною любови Серця Христового мир, щастя і задоволення запанує в душі одиниці, родини, громади, всього народу!

Серце Ісуса, Серце нашого Бога, царюй над нами!

Ювилеиий Рік. — Рік 1925. буде Ювилейним Роком в Кат. Церкві — "Милостиве літо". В Римі вже заздалегідь робиться приготовання для приняття паломників до гробу св. Ап. Петра і Павла, котрих при нагоді Милостивого Літа прибуває сотки тисяч. В Ювилейному Році всі вірні, котрі відбувають приписані діла побожности, доступають совершенного відпусту. — Звичай сватковання Ювилейного Року істнував уже в Жидів і Старий Завіт в книзі Левіт, приказує, що кожне 50-е літо має бути в Жидів Літом Милостивим. В Кат. Церкві

впровадив святкованя Милостивого Літа Папа Боніфатій VIII., 1300. р. і мало воно повтарятися що 100 літ. Цей час на многі просьби скорочено на 50 літ, а від 1475. р. відбувається що 25 літ. В часі останнього року юв. 1900. р. відвідало Рим більше чим міліон паломників, слідуючого року предвиджують ще більший здвиг паломників. При нагоді цего Милостивого Літа, котре після традиції Папа проголосить на Вознесення 29 мая, відбудеться в Ватикані рівночасно Місійна Вистава а мабуть також Вселенський Собор, котрий бувби продовженням останнього Витиканського Собора. —

Папа Римський і Росія. — О. Е. А. Валш. Т. І. голова Папської Ратункової місії в Росії, повернув недавно до Ню Йорку і подає звіти з діяльности Місії та своїх вражінь в часі свого побуту в Совітській Росії. — В часі свого найбільшого розмаху Папська Ратункова Місія мала в Росії 1.000 постів і годувала що-денно 160.000 людей без ріжниці раси, релігії, стану і політичних переконань. Велике було вражіння, яким ця всесторонна печаливість Св. Отця діяла на російських Христіян, Магометан, Жидів, Буддистів і т. д. —

Тому що часом забракло власних урядників Папської Ратункової Комісії о. Уолш передавав харчі комісії большевицькому урядові до розділювання їх голодуючим. Одного разу, оповідає він, передали ми харчі большевицьким властям, щоби їх роздати голодуючим дітям певного села. Большевицькі комісарі зібрали всіх дітей в великій галі і сказали, що коли хотять їсти, мусять молитися Богу о їдження. Діти вклякли і молилися та жадні харчі не показалися. Коли діти стали плакати з голоду, комісарі сказали їм молитися о харчі до Леніна. Діти послухали і скоро стали молитися, куртина галі відсунулася і харчі прислані голодуючим Св. Отцем роздавано дітям — в імя Леніна!

Девятьдесять процент жертв пішло для православних, а лиш останніх десять процент для Католиків, Жидів і Магометан разом. В часі, коли урядувала П. Р. Комісія, большевики розпочали завзяте переслідування католицького духовенства. Мимо того Св. Отець приказав далі годувати голодуючих кажучи, що нарід не відвічає за проступки самозванчого уряду.

Католицизм в Англії. — Не дуже давно тому жадний католицький священик не міг показатися на вулицях Льондону і не бути нараженим на зневаги. Часи змінилися дуже, особливо після війни. В Велику Пятницю цего року католицькі священики з кількома сотками вірних відбували публично в

Гайд-парку набоженство Хрестної Дороги. Многі протестанты, що приглядалися з цікавости, позднмали капелюхи і принаймні пасивно брали уділ в набоженстві. —

Сер Ернест Кессел, знаний англійський фінансіст, помер 18. квітня лишаючи спадок, з котрого сам податок виносить поверх 15 мілионів долярів. Був він походження жидівського і немалим було здивованя, коли його похорон відбувся зі Службою Божою в кат. церкві. Він був тайним католиком. — Тому, що покійний був приятелем англійського короля Едварда, віджили знову поголоски, що й король Едвард умер католиком. Знаною річчю є, що король Едвард на смертельній постели покликав до себе католицького священика і не приняв англіканського міністра. —

Вплив суспільної діяльности Кат. Церкви. — В квітні ц. р. вибух трамвайовий штрайк в Скрентон, Па. 600 мотористів, кондукторів і робітників покинуло службу і мешканці Скрентон і околиці мусіли ходити пішки серед снігу і болота. Всякі спроби полагодження штрайку не мали жадного успіху. Тоді місцевий кат. Епископ Гоубен запросив до себе президента компанії председателя робітничої юнії, майора міста і других вплівових осіб, щоби довести до обопільного порозуміння і після трьох мітінгів штрайк був скінчений не лишаючи найменого огірчення ні в робітників ні в компанії. Вся публична опінія і преса віддає за це заслужену честь і дякує Епископови. — Коби держави не гамували суспільної і моральної діяльности Кат. Церкви, а піддавалися єї безпечним засадам, життя виглядалоби інакше і не булоби тої завзятої ненависти між суспільними верствами, якої ми є свідками! —

Князь Курляндії Католиком. — Князь Густав Бірон Курляндський приняв католицьку віру. Він походить з передових шляхоцьких родин в Німеччині і його навернення викликало чималу сензацію в Берліні. Родина його посідає значні добра в Німеччині, особливо в провінції Баден-Баден. Один із синів Князя приняв уже давніще католицьку віру. —

Геройство священика. — В наслідок підпалу, як всі підозрівають, згорів 18. квітня цілий блюк в Чікаго; в огні згинуло десять осіб, а двацять віднесло тяжкі рани. Серед паніки о. Е. А. Джонс сподійно ходив серед горіючих будинків і уділяв св. Тайн умираючим. —

Геройство Сестри. — 25. квітня огонь знищив одно крило шпиталя в Бруклін, Н. Й. Заки надіхала пожарна сторожа, всі хорі були виратовані завдяки холоднокровности Сестри

Дороті. Своєю холоднокровністю та геройством, своїм спокоєм вона так ділала на хорих та прочих Сестер, що евакуація відбулася під її проводом в кількох хвилинах і без найменшого випадку. Коли вже всі хорі були в безпечности, вернула вона ще на 4. поверх горіючого будинка і виратувала ще шпитального слугу, котрий тут лежав непритомний від диму. —

До чого здалася сповідь. — В часі війни обікрав хтось одну родину в місточку Л. у Франції, Два місяці тому відбулася в цій місцевости місія. По місії парох попросив до себе матір цеї родини і спитав її: "Чи не пропав вам колись пулярдс з якими грішми?" — "Так", відповіла пані. — "Мені поручено, щоби вам передати ті гроші" сказав парох подаючи їй пропавшу суму. — І коли пані здивована гляділа на пароха, він додав: "От, до чого здалася сповідь". —

Часопис, котрий подає цю вістку додає що міністер фінансів дістав в непідписаних листах разом суму 600.000 франків. — Найлучшим средством до добробуту для держави і горожан є піддержка Церкви зі сторони держави і улекшування їй її діяльности. —

Сповідь і "сповідь". — В Льондоні много людей гине самовбивством. Старий судія округа Уест-Ессекс, що урядує від сорок літ подумав собі, що неоден з нещасних залишивби свій убійчий замір, наколиб мав кому звіритися зі своїми прикростями і отворив "салю поради", де вислухується жалі нещасних і уділяється їм ради та всказує средства до поконання обридження життя. — Від 1900 літ істнує в Кат. Церкві інституція св. Сповіди, котра є одиноким лікарством для зболілих душ, котра дає силу і потіху у всіх тяжких злиднях. Сповідь першу усунули протестанти, але своїм поступованням доказують її неминучу потребу для людскости!

Таблиці Закона. — Недавно тому знайдено в Серабіт ель Чадам в Египті кілька камяних таблиць записанних стародавною, майже забутою Жидівською мовою. Професор університету Грімме в Мюнстер відшифрував їх після фотографій і уважає, що це є оригінальні Таблиці Закона списанні Мойсеєм. Він жалує дуже, що не робиться жадних заходів за відшукуванням решти таблиць. — На таблицях находяться імена Йосифа, Манасії і Мойсея; на чолі одної з них стоїть написано: "Мене добула з Нілю королева". —

НАШІ МІСІЇ

Відновлення місії в Вінніпегу. По місії в Портедж прийшла черга на Вінніпег. Тут перед роком була в осени місія. Тепер давали тут оо. Місіонарі віднову цеї місії за благословенням і під особлившою опікою Їх Преосвященства Кир Никити, котрі своєю ласкавою присутністю кожного дня звволили піднести святочний настрій цеї місії Відновлення давали від 16. до 23. лютого оо. Бахталовський і Йосиф Бала.

Народ горнувся єще більше численно, чим в часі місії Вже вчасно спішили зі всіх сторін розлогого міста побожні душі до великої салі Інституту Просвіти, яку перемінено на церкву, щоби там заняти місця, бо пізніше годі було перетиснутися. Місійні відправи зачались в суботу вечером, а скінчились 23. вечір торжеством відновлення обітів св. Хрещення. О як красна була це хвиля. Півтретя тисяч народу зі свічками в руках, під проводом свого Архіпастиря, Преосвященого Владики, публично одноголосно проголошувало свої обітниці, що будуть служити Христу і віруватн в Нього. Хай Бог нагородить ревність добрих людей з Вінніпегу, і допоможе як найскорше вибудувати простору, нову церкву, де могліб поміститися й ті, товпи народу, що мусіли тиснутись в часі місії в передсінках до галі і на дворі. —

Рекольєкції в Ювенаті. — Як це звичай в нашій місіонарській школі. студенти відбули 3 дневні духовні Вправи в страстному тижні яко приготования до празника Воскресення. Рекольєкції ці давав сам директор ювенату о. Г. Желін, котрий теплими словами загрівав студентів до вірного наслідування Ісуса Христа та посвячення себе для Нього та для душ відкуплених Його Кровю. — По тритижневих вакаціях студенти знову взялися до науки під проводом нових настоятелів, директора Впр. о. Г. Кінцінгера і помічника о. Ст. Бахталовського.

ВСЯЧИНА.

Нинішний світ. — З пяти частей світа найбільша є Азія, що є двічи більша від північної Америки. Африка є о третю часть більша від Півн. Америки, що має 8 міліонів квадратових миль і є два рази більша від Европи. Індийський океан величиною дорівнює Азії, Атлянтик є в двоє так великий як Азія, Пацифік є два рази більший від Атлянтику. Всі части світа разом зібрані не вспіли би закрити Пацифік. — Найвища гора на світі є Еверест в Азії, що має 29.000 стіп височини. Найглибше місце океану біля островів Філіпінських міряють 32.000 стіп глибини. — Мешканців в Азії є 830 міліонів, в Европі 484 міл., в Африці 142 міл., в півн. Америці 145 міл., в Океанії 64 міл., в пол. Америці 63 міл і разом всіх людей на світі живе один міліярд 730 міліонів. З них білої раси є 840 міл., чорних і жовтих 717 міл., червоних і мішаної раси 25 міл. — Найбільше людей говорить по хінськи; відтак іде мова англійська, іспанська, німецка і французька. — (Статистику релігій на світі ми подали в лютневому числі ц. р.). — Католицькими місіями займається в світі 82.334 людей. З них є 5.837 домородних місіонарів, 7.933 чужинецьких, 5.270 братчиків, 21.320 монахинь, 24.524 катихитів (свіцьких) і 17.320 учителів. Найбільши місіонарів дає світови маленька Бельгія, котра числить всього-на-всьо около 8 міліонів мешканців. —

РЕФОРМА КАЛЄНДАРЯ
(За Кан. Українцем).

Як повідомляють католицькі часописи Колєгія кардиналів від певного часу веде наради над реформою календаря після зовсім нового пляну. Сю реформу, а зглядно плян піддержує Папа і Колєгія Кардиналів застановляється над тим, чи сей новий плян не противився би церковним правам.

Плян сей вироблений одним Французом є такий: Рік має 364 днів і є поділений на 13 місяців, кождий рівно по 28 днів. В сих місяцях кождий день в тижни все припадби на ту саму дату в місяци; прим., колиб 1-го в однім місяци випадало в неділю, то і всі перші всіх прочих місяців в році були так само в неділю. Новий рік, а в переступні роки і день переступний, який слідувавби зараз по новім році, булиб днями вложеними і зівсім не вчислювалися ні в дати місяця ні в рахубу днів в тижни. Значиться, булоб так: день 28-го грудня кінчивби тринадцятий місяць в році і сей день припадавби в неділю. По нім слідувавби Новий рік, а за ним — в переступний рік "переступний день". Сі два дні не малиб ніякої дати і за ними слідувавби 1-го січня, понеділок.

Так само в сім році має підбутися в Римі всесвітний зїзд астрономів, на якім рівнож сей плян реформи календаря має бути взятий під обради. Прийнятє сего пляну, як читаємо у фахових журналах, далоб величезні користи не тільки астрономам в їх обчисленнях, але і цілому світови, значно облегчуючи і скорочуючи теперішню систему рахования часу.

Як буде виглядати слідуюча війна.

— Перед останньою війною люде думали, що новочасна війна не може довго тревати, говорили, що перед машиновими крісами жадна армія не годна остоятися. Тимчасом до машинових крісів прийшли ще літаки, бомби, підводні човна, трійливі ґази, война провадилася на землі і під землею, на воді і під водою, навіть у воздухах, міліони людей згинуло — а війна така тревала мимо того повних чотири роки.

Хто думавби, що по останній різні народів жадна держава навіть не буде думати о новій війні. А тимчасом вишукується нових способів провадження війни. Можна вже уявити собі як вона буде виглядати, наколи зважемо часописні звістки о нових винаходах. Кажуть, що слідуючу війну буде провадитися головне в воздусї при помочі літаків і бомб. Тому-то перегони між державами, котра буде мати найсильнішу воздушну армію. Минувшого року много французьких літаків, що кружляли над німецкою територією мусїло несподівано злетіти на землю і все спостереглося, що тенк з газоліною мав в собі дірку. — Ніхто винайшли способ, в який можуть на віддаль робити ворожі літаки нездібними до лету. Недавно тому припадок, котрого жертвою впало шість робітників, зрадив, що Німці винайшли новий убійчий ґаз, проти котрого не просту не може оборонитися, бо він безбарвний, бездимний і без запаху. —

Франція твердить, що один учений при кінци минувшої війни винайшов прилад, котрий зробить територію Франції недоступною для живої душі. — Англійський учений Г. С. Меттюс винайшов способ вироблювання світляних променів, що годні на 40 миль довкруги висаджувати склади амуниції, аеропляни, нищити огнем цілі міста. — В Італії славний винахоцник бездротного телеграфу Марконі винайшов знову спосіб вироблювання сильних филь електричних, котрі можна скеровати в котрому-небудь напрямі і котрі так само можуть на далеку віддаль нищити кораблі, літаки, твердині і т. д. —. В Норвегії знову один учений винайшов апарат, котрий робить війну можливою без жовнірів. Його прилад, підземний "автоматичний жовнір" є комбінацією сил хемічних електричних і технічних, потребує до обслуги лиш кількох людей і робить державу недоступною для ворога....

Можна уявити собі, як страшною річчю булаби нова війна, наколиб вона повстала!

Новий винахід. — Й. Л. Бейрд, молодий інжинір в Шкоції винайшов — пишуть ґазети — апарат, при помочі котрого можна буде через радіо не тільки слухати, але й видіти. Коли то правда, можна буде не тільки тішитись в Канаді слуханням концерту в Чікаґо, але й бачити співаків...

Кілько пожертвували Зл. Держави для Европи. — Не числячи пожички правительства Зл. Держав, приватних банкирів і грошей, що принесли Европі американські туристи, Зл. Держави до тепер зложили для Европи різними датками величевну суму двох міліярдів 256 міліонів долярів. —

Кілько коштувала світова війна. — Книжка "між-алїянські довги" видана чезрез Бенкерс Трост Компани обчисляє, що коштa світової війни виносять 80 білїонів і 680 міліярдів золотих долярів. Щоби понятя яка це кольосальна сума, скажемо, що всі рухомі і не рухомі маєтки Великої Британії в Англії, Шкоції і Ірляндії виносять о 10 білїонів долярів менше чим ця сума. Всі маєтки Франції і Італії разом зібрані ще не дорівнавши цій сумі. За 225 літ перед війною всі видатки Вел. Британії єчислені разом є менші чим коштa світової війни. Всі видатки Зл. Держав від 1791 до 1924. р. не виносять разом навіть третої части цеї суми. — А що-ж доперва сказати, коли подумаємо, кільке міліонів людей згинуло, кільке міліонів стали калїками на все життя!...

Золота мишка. — В Кольонській катедрі в Німеччині находиться замурована в одному стовпі золота мишка. Кольонія з околицєм є не нинішний день окупована англійським війском. Недавно тому один офіцер англік прийшов оглядати катедру, котра є одною з найкращих церков світа. Коли забачив золоту мишку, закликав він сторожа і випитував його, що вона має означати. Сторож оповів йому, що одного року загніздилося в катедрі множество мишей і не годен було знайти жадного способу, щоби їх винищити. Одного дня прийшов якийсь ґість і запропонував, що принесе свою золоту мишку котра певно прожене всі миши. Погодилися, і дійсно, коли принесли золоту мишку до церкви, всі миши зникли як чудом. —

— А ви Німці вірите в тоту історію?

— О, пане офіцер, якби ми в ню вірили ми вже були би давно зробили золотого Англіка. —

Незрівнана машина. — Це наше серце. Воно ударяє пересічно 60 разів на минуту, то значить 3.600 разів на годину, 82.400 разів на добу. — Кетра машина, що вийшла з рук чоловіка, посідає подібну точність і витривалість? **Всьо в природі, а передовсім в малому** світі, яким є наше тіло, каже нам прославляти Бога. —

Кілько на світі автомобілів. — 1. січня 1924 було на цілому світу 18.100.000 автомобілів. З того припадає на самі Зл. Держави 15.280.000. Моторових байсикльов було разом 1.075.500, а в Зл. Державах 172.000. За один рік прибуло в Зл. Державах 2.885.487 автомобілів. Зл. Держави, що могляби всьо своє населення забрати на гари, мають 80 процент загального числа автомобілів на світі. — Але так само найбільше число смертних випадків припадає на Зл. Держави. За один рік (1923) в самім Ню Йорку згинуло під колесами 1.235 осіб (з того 240 дітей). А котів там гари розїхали аж 254.800.

50 літний ювилей істнования Вінніпегу — Дня 25 червня цього року Вінніпег буде обходити 50-літну річницю свого заложенія. Міська рада приготовляє великі торжества на цей день. — 50 літ тому Вінніпег був невеличким фортом проти Індіян і числив всього-на-всьо кількадесять мешканців. Зараз число мешканців Вінніпегу виносить після обчисленія фінансової комісії 194.850. Минувшого року мав 199.300 мешканців, а десять літ тому — 212.889. —

Сім родів женщин. — Є на світі женщини семиракого рода: 1). **Жінка терпелива**, що година спечи вола побільшаючим пилом; 2). **жінка цікава**, що радаби обернути веселку на небі, щоби побачити чим вона підпита; 3). **жінка проста** ("проста баба"), **подібна до павука, що думає, що година прясти шовкові нитки**; 4). **жінка розважна, що записує всі свої обіцянки на карточці**; 5.) **жінка заздрісна, що душить себе щоби бути більше зішпурованою чим її суперниця**; 6). **жінка екстравагантна, що палить свічку, щоби здибати сірник**; 7). **жінка щаслива, але** вона вмерла кілька літ тому. —

До цих сімох родів женщин, котрі вичисляє Ля Ліберте додамо від себе осмий рід: **жінка християнська, побожна, що сама щаслива і робить щасливим кожного, з ким стрічається.** —

Учителі подаються на дверників. — Шкільна Рада в Ростерн, Саск. обтяла платню учителів на $1.000 а дверникам віставила платню $1.200. В слід за тим учителі подаються на посаду дверників.

Катастрофи. — 80 нежних майперів добуто з майни в Бенвуд, В. Ва. по експльозії дня 28. квітня. Всіх робітників було 114 і мабуть, що вони всі стали жертвою огня і газів. —

— В пол. Італії, на полудне від Неаполю зсунулася в море частина чудового побережжя коло Амальфи в часі бурі. Цілі два села знищені. —

— 120 осіб згинуло, 500 тяще або декілька ранених, 5 згинуло без сліду в часі бурі торнедо, що шаліла 30 квітня в східнополудневій части Зл. Держав. Шкода в грошах виносить 10 міліонів долярів. —

— В останньому тижні квітня згинуло в околиці Пиджаб (Брит. Індії) 9.000 осіб в наслідок джуми котра тут палїв і шириться в застрашаючий спосіб. В самому місті Лягоре вимирає що денно коло 50 осіб. —

Від 1. січня померло тут на джуму 54.000 людей. На 100 хорих 80 умирає.

— 10.000 людей згинуло за 4 останні місяці на холєру в Бенгальщині

— Два електричні поїзди з'ударилися в Швайцарії 23 квітня; 30 осіб згинуло, 30 осіб ранених. —

— 40 осіб згинуло і цілі три села знищені в наслідок страшної бірі в Гардойському дистрикті в Індіях. —

— 9. мая вибух сильний огонь в селі Ст. Августин, Кве., котрого жертвою впав м. пр. великий 4 поверховий монастир. —

НАША ПЕРЕПИСКА.

Від Адміністрації. — Многі передплатники жадають від нас поквітования присланої передплати. Ми не можемо кожному посилати осібного поквітования, але можна переконатися о тім, чи передплата дійшла до нас, по своїй адресі. Там все є зазначений місяць, до котрого передплата є заплачена і коли присилаєте свіжу передплату, сейчас дату змінямо. **На примір: на вашій адресі є зазначено Апр. 1924 — то зн., що Ваша переплата кінчиться в квітні 1924. Коли Ви надіслали свіжу передплату, слідуюче число буде мало при Вашій адресі дату: Апр. 1925.** Після того отже можете без жадного осібного поквітования переконатися, чи Ваша передплада в порядку дійшла в наші руки. —

Лиш тоді відповідаєм осібним листом, коли дотичний лист того конче вимагає і в такому случаю просимо о ласкаве надіслання стемпса на відповідь.

У власному інтересі наших Вп. Передплатників лежить, щоби всякі гроші пресилали в регістрованих листах, або моней-ордерами, або почтовими нотами. В противному случаю гроші можуть легко пропасти.

П. С. Грабар, Елізабет. — Одержали з подякою. Катехизму о. Перепелиці в нас нема. — **П. Т. Лескі, Філядельфія.** — Одержали, дякуємо. Катальог вишлемо пізніше; Біблії в скіряній оправі не маємо; неоправлена в 7 томах коштує 9 долярів. — **Панна М. Матіс, Нортгамтон.** — Одержали з подякою. Службу Божу відправили. — **ПП. Н. Кошелько, Ю. Малько, Альвена.** — Одержали з подякою; **Пані А. Левицка, Бюмфілд.** — Одержали з подякою; книжки вислали; будемо висилати по 2 числа. — **М. Дзєцюх, Спракюз.** — Висилаємо всі числа, що до вас не дійшли. Жадані книжки вислали. — **Пані А. Бойко, Філядельфія.** — Одержали з подякою. Адресу справили. Трудіться далі для Божого діла! — **Пп. Н. і Т. Мушалюк, Торонто.** — Одержали з подякою. В справі Відновлення Місії треба порозумітися з о. Парохом; ми їдемо лиш тоді, коли запрошені. — **П. Т. Щирба, Вільмінґтон.** — Одержали з подякою. Катихизм і Вязанку вислали. — **Пані А. Трач, Цементон.** — "Вязанку" Вам вислали. — **Пані П. Щербак, Честер.** — Одержали. Щире Спасибі за жертву. — **П. А. Гуляґа, Гоббард.** — Лист одержали і застосуємось до нього. — **П. П. Трунко, Ст. Луїс.** — Всі три передплати одержали. Дякуємо сердечно і будьте далі нашим ревнителем! — **П. Н. Солтанюк, Філядельфія.** — Одержали, дякуємо. Добра Ваша вудка, ловіть далі! —

-:-O-:-

HUDSON'S BAY COMPANY

МУЖЕСЬКІ ОВЕРАЛС

(Першої якості)

Знана марка "Мастер Міканік" в красках
синій, чорній і з пасками
Пишний Оверал, що дасть повну сатисфакцію.

Висилаємо почтою на всяку адресу в Саскачевані.

Ціна $2.50 Пара.

Phone Office — 254, Yard — 230, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

ФОРД

ЦЕ ГАРА ЩО ЗАВЕЗЕ ВАС ТУДА І НАЗАД

Ціни Ф.О.Б. Йорктон

Турінг	$552.	Родстер	$509.
Турінг з стартером	644.	Родстер з стартером	601.
Сіден	943.	Купей	845.

Фордсон Трактор $507.50

Yorkton Auto & Garage Co. Limited.

YORKTON, SASK.

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
224 Hargrave St. - Winnipeg.

ДЛЯ СКОРШОЇ ОБСЛУГИ НАШИХ КУСТОМЕРІВ В ЗАХ. КАНАДІ МИ ОТВОРИЛИ

Склад Церковних Річей
в Вінніпеґу.

Маємо тут на складі всякого рода церковні речі: ризи, сосуди, свічки, хрести, матерії на ризи, образи і т. д. і т. д.
В нас можна замовляти дзвони, статуї, образи і взагалі всьо що потрібне до церкви.

За речі, котрі продаємо, гварантуємо.
ЦІНИ ДЕШЕВІ, ОБСЛУГА СКОРА, ВСЯКІ ІНФОРМАЦІЇ ПОДАЄМО ОХОТНО.

The Canada Church Goods Company Ltd.
F. J. Tonkin
224 Hargrave St. —:— —:— Winnipeg, Man.

Рік 2. - 1. ЛИПНЯ 1934 - Ч. 7.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Материнє Око Марії. — 2). Безпечне Прибіжище. — 3). Віра наших Батьків. — 4). Учитель і його завдання. — 5). Щоби виховати священика... — 6). Наша будучність — в руках Молоді. — 7). Росія днесь і сто літ тому. — 8). Наші Місії. — 9). Для Поучення і Розривки. — 10). Наші Ревнителі. — 11). Наша Переписка.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Купуйте тикети в місці побуту.

Вибираючись в подорож до якоїсь далекої місцевости, ви повинні купити тикет в своїй стації. Коли їдите купувати тикет до великого міста, тратите ціну тикету і кошта подорожі і тикет коштує все то само, що коштував би тут.

Купуйте тут, заощадіть собі ці непотрібні кошта — і причиніться до піднесення Йорктонського бізнесу.

Коли задумуєте їхати до Старого Краю або хочете спровадити знакомих зі Старого Краю, місцевий агент при CANADIAN NATIONAL Стації, що є репрезентантом усіх пароплавових компаній, може полагодити всю справу.

DR. S. M. ROSE

ЛІКАР І ХІРУРГ

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.

Phone: Office 61, Residence 145

Печатано за дозволом духовної власти.

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:

179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38, 4 фіти високий

$33.00.

Ціна розуміється з написею.

Пишіть до нас за новим катальогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; понище подаємо лиш де-які артикули як: СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАШАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ, СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ, ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІҐУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.

179 Bannatyne Ave., East

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ.

1	В	Мч. Леонтія.	
2	С	† Юди ап. і Зосима мч.	
3	Ч	Сщмч. Метод. (від. Пр. Е.)	
4	**П**	**Пресв. Серця І.** (на нед.)	
5	С	† Сострад. Пресв. Богор.	
6	**Н**	**3. по Сош.** Мч. Агрипіни.	
7	**П**	**† Рождество Йоана Хрест.**	
8	В	Прмч. Февронії.	
9	С	Пр. Давида Сол.	
10	Ч	Пр. Самсона.	
11	П	Перен. мощ. Кира і Йоана.	
12	**С**	**† Верх. Ап. Петра і Павла.**	
13	**Н**	**4. по Сош.** Собор 12. Ап.	
14	П	Липень. Косми і Дамиана.	
15	В	† Пол. Ризи Пр. Б.	
16	С	Мч. Якинта і Анатолія.	
17	Ч	Пр. Андрея Крит.	
18	П	† Св. Кирила і Методія.	
19	С	† Пр. Атаназія і Сисоа.	
20	**Н**	**5. по Сош.** Пр. Томи і Ак.	
21	П	Вмч. Прокопія.	
22	В	Сщмч. Панкратія	
23	С	† Пр. Антонія Печер.	
24	Ч	Мч. Евфимії і св. Ольги.	
25	П	Мч. Прокопа і Ілярія.	
26	С	Соб. Арх. Гавриїла.	
27	**Н**	**6. по Сош., Св. Отців.**	
28	П	† Св. Кн. Володимира Вел.	
29	В	Сщмч. Атиногена.	
30	С	Вмч. Маріни.	
31	Ч	Мч. Якинта і Еміліяна.	

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ЛИПЕНЬ.

4. Пресв. Серця Ісус. (на нед.) — Перша П'ятниця Місяця. — 6. Нед. 3. по Сош. св. Д., Пресв. Серця Ісуса. — Гл. 2. — Всеночне. Ев. Утр. Йоа. 36. — Ап. Літ. 306, Ев. Йоа. 9, 10. — Перша Неділя Місяця. —

7. Рожд. св. Йоана Хрест. — Всеночне. — Ев. Утр. Лу. 3., — Ап. Літ. 112, Ев. Лу. 1. —

6., 7. і 8. Відпуст Матери Божої Неустаючої Помочі в Йорктоні.

12. Св. Ап. Петра і Павла. — Всеночне. — Ев. Утр. Йоа. 67. — Ап. Літ. 193., Ев. Мат. 67. —

13. Нед. 4. по Сош. — Гл. 3. — Ев. Утр. 4. (Лу. 112), — Ап. Літ. 93, Ев. Мат. 25. —

20. Нед. 5. по Сош. — Гл. 4. — Ев. Утр. 5. (Лу. 113) — Ап. Літ. 103, Ев. Мар. 28. —

27. Нед. 6. по Сош., Св. Отець. — Гл. 5. — Ев. Утр. 6. (Лу. 114.) — Ап. Літ. 110., Ев. Мат. 29. —

Пости: Кожної П'ятниці. В Петрівку (кінчиться 11.) **Піст і в середу.**

● Новий місяць 2. (1.35) і 31. (15.41) — ☽ Перша квадра 9. (17.46). — ○ Повний місяць 16. (7.49). — ☾ Остання квадра 23. (12.35).

1. Липня, Домінікій Дей.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Липень Ч. 7.** **1924.**

МАТЕРНЄ ОКО МАРІЇ.

Сумно було в хаті в осені 1911. р.... Батько і мати лежали обоє хорі, тяжко хорі, осмеро дітей трівожно гляділи то на батька, то на матір. Що буде, коли їх не стане?! Достатків ніколи не зазналося, тепер, відколи родичі хорі, ще гірш — а коли їх не стане, чорна біда жде всіх...

Пізний вечір. Діти полягали спати, лиш старші остаються із спочинком, щоби доглядати хорих батьків. Світло погашене, лиш над дверми під образом Матери Божої з Дитятком Ісусом блимає лямпка і кидає таємничі діни по стінах і обстановці хати.

До цего образу часто звертаються очі і гадки хорої матери і уста шепчуть тиху молитву. Давно він уже в родині і старий він — ледво можна розпізнати черти малюнку. Тілько лице Матери Божої ще виразне а очі Її немов живі дивляться з образа на хату. Ці очі мати так любила, бо де-небудь стала в хаті, вони все гляділи за нею.*) Це вражало її сильно і наповняло глибоким довірям в безнастанню опіку Матери Божої. Відколи діти памятали, перед цим образом все горіла лямпочка, засвічувана рукою матери.

І тепер ще вона пильнує, щоби світло ніколи не загасло. Їй так треба тепер помочі, її душа така зболіла і очі мимоволі звертаються до М. Божої і все стрічаються з лагідним Її зором, таким повним небесного спокою...

Не бійся, мамо не журися! Хоть тебе й не стане, хоть ти осиротиш дітей — а опіки Матери Божої ніколи їм не забракне, Вона буде над ними чувати, Її око буде за ними слідити, Вона попровадить їх дорогою життя.

І на цю гадку тиха резигнація сходить в душу хорої, уста шепотять вдячну і повну довіря молитву.

— — — — — — — — — — — —

На відомість о тяжкій хоробі матери — про батька навіть не казали — приїхав син, що в семінари як раз кінчив богословські науки. Приїхав з серцем стривоженем і трівога стала ще більшою, коли зобачив, що й батько в безнадійному стані...

Бідні батьки, так гірко вони працювали, так страдали і все потішалися гадкою, коли зобачуть дитину перед престолом Бога — а тепер, коли от-от їх мрії мають здійснитися, смерть грозить перервати нитку їх життя!

Сумно, сумно в хаті, не одна слеза плине з очий...

Хора мати думає о дітях і журиться, тяжко журиться. Коротко перед смертю кличе до себе свого майбутнього священика, бере його за руку і говорить ніжним голо-

*)Вірні копії образа М. В. Неуст. Помочі мають цю прикмету, що очі Матери Божої все глядять на чоловіка, в котрого-небудь боку він дивиться на образ.

МАТИ БОЖА НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ

Чудотворна Ікона почитана в монастирській церкві ОО. Св. Ізбавителя в Йорктон.

ВІДПУСТОВІ ТОРЖЕСТВА

в честь Матери Божої Неустаючої Помочі в Йорктон припадають цего року в днях 6., 7. і 8. липня.

СПІШІМ УСІ ДО МАРІЇ!

сом: "Любчику мій, ти подбаєш за дітей, правда?" — Весь смуток, вся журба й трівога міститься в цих словах виходячих з уст умираючої.

***

Поховали маму, а батько далі лежить хорий — видно, що здійсниться незабавом його жалісне бажання висказане над бездушним тілом подруги: "Приходи по мене скоро!"

Три місяці не минули від смерти матери, а батько собі працався з життям. Лямпка перед образом Матери Божої знову блимала, але світло було таке неспокійне і тіни по стінах були якісь лячні. А в кілька годин по його смерти нагло серед ночі лямпка трісла і впала на долівку, що аж дрібна дітвора перелякалася...

Образ Матери Божої пірнув у нічній темряві.

— — — — — — — — — — — — — —

Дванацять літ минуло з того часу. Нераз пригадувались мені ці сумні події, нераз смуток хапав за серце. Но все також пригадувався старинний образ М. Б. Неустаючої Помочі з лямпкою і тими живими очима...

О, то Материне Око Марії, воно все гляділо на сироти, воно над ними чувало. Діти порозходилися, за море навіть пішли, а Око Матери Божої все на них спочивало, все їх провадило, все стерегло: Двох синів священиками місіонарями, одна донька монахинею, трьох синів на війні — оден пять разів ранений — а всі охоронені перед смертю — ось як нагородила Мати Божа довіря і побожність умираючої матери. —

О, Материне Око Марії. Воно глядить на мене, Воно товаришить мені всюда. Воно не перестане чувати наді мною, доки не зобачу Його, доки в смерти любяча Мати не пригорне бідну дитину до себе...

Воно глядить і на тебе, любий Читачу, воно печалиться тобою, слідить за тобою, хоть ти може і не думаєш про це. О, подумай, застановись троха, полюби то любяче Материне Око Марії!

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

БЕЗПЕЧНЕ ПРИБІЖИЩЕ.

(З англійського).

"Буду їх безпечним прибіжищем в житті, а особливо в годині смерти".

"Ах, Отче не жадайте того від мене — я не годен!"

Отець Дільон здивовано глядів на те лице скривлене зі смутку, на ті очі затемнені трівогою. Це було таке незрозуміле приняття його милосерного пляну, що він зразу думав, що його хлопчина не порозумів і зачав ясніше толкувати свою гадку.

"Ти не повинен гадати, що я хочу, щоби ти в який-небудь спосіб зобовязався, сказав священик лагідно; мені дуже ходить о тебе і я думав, що коли в тебе така охота до науки, добре булоби достарчити тобі нагоду. Рік або два в добрій школі показалоби, чи ти здібний до вищої науки чи ні. Розуміється ти можеш відказатися — "

Далі говорити однак не міг, бо хлопчина кинувся до його стіп заливаючися рясними слезами. З його здавленого серця вирвався крик:

"Мені не вільно приняти, бо я шлюбував і не можу зломити слова. Позвольте мені піти на хвилю до церкви і коли верну, розкажу Вам всьо". І отворивши двері захристії пішов до церкви.

Отець Дільон в жаден спосіб не годен був пояснити собі причину цілої цеї сцени. Перед кількома місяцями знайшов він був цего хлопчину при дорозі мліючого з голоду і холоду. Занявся ним, знайшов для нього заняття, і пізніще — радість над радости! — обучив його і приняв до стада. Склонність хлопчини до духоних річей чудувала його і тішила, а понад усю його побожність до Служби Божої і кожного ранку знаходив його приготовленого коло престола. Дощ чи холод чи літня спека — все однаково; добрий отець був певний, що все знайде Франка сидячого під дверми захристії і вижидаючого його. Нераз розмавляв він з хлопцем і пізнав його велике бажання знання, його любов книжок; але о своєму домі і окруженні він ніколи не говорив і хоть як занимався хлопцем, ніколи не дізнався де він живе. Хлопчина — доперва дванайцять літ було йому — жахливо уникав таких питань, котрим все старався запобічи. Але тепер, коли так ждав повороту Франка, мимоволі мусів думати, що в його родинних ділах мусить бути щось не гаразд. Однак що-до всяких інших рі-

чей хлопчина був незвичайно щирий. Він говорив, що має повну свободу ділати, що йому подобається: батько вмер, а мати не боронить. Мабуть скривав він який секрет — але на ніщо здалося роздумування, тож отець Дільон взяв книжку і терпеливо ждав. Впрочім не довго прийшлось йому ждати, бо вкоротці Френк вернув, лице біле і очі червоні; але на молодечих губах виднів рішучий вираз і дитинячий голос звучав виразно.

Він уклякнув біля крісла і заки добрягa священик міг здати собі з чого небудь справу, вхопив його за руку і горячо поцілував.

"Позвольте, отче, щоби я тут клячав; мені буде видаватися краще. Зразу я хотів просити Вас, щоби вислухати мене на сповіди, але відтак постановив противно. Коли я прийшов до Вас перший раз до сповіді я сказав Вам, що маю страшний смуток, але не можу сказати, бо то секрет когось другого. Я зле зробив. Я повинен був Вам всьо розказати від самого початку. Мені не богато літ, отче — лиш дванацять; але часом видається мені, що я дуже старий, бо я мусів заступати місце і працювати за дорослого мущину. Коли було мені вісім літ, помер мій батько. Я любив його. Він був для мене такий добрий, я був такий щасливий. Я ходив до школи і він усе приходив по мене. За маму я ніколи богато не тямив; лиш то, що рідко бувала з нами і що батько все говорив, що вона хора. Мені лучше було, коли вона не приходила, бо батько ніколи не сміявся ні не розмавляв, коли вона прийшла. Потім прийшла страшна хвиля, коли він захорів. День-у-день я сидів в кімнаті біля нього, а в ночі, коли положили мене спати, я звичайно скрадався на діл до його покою, щоби спати тут блище нього. Одної ночі занесли мене до нього і оставили нас самих. Ніколи не забув я одного слівця з того що мені сказав. Я був за молодий, щоби всьо зрозуміти, але дізнався досить, щоби зрозуміти чому мама була все хора і злісна. "Вона пячка, Френку", сказав до мене; "я прубував єї ратувати і здавалось мені, що удасться; але тепер мушу йти. Прубуй — прубуй спасти єї; не лишай єї ніколи. Кожний інший зненавидить єї. Обіцяй мені то!" І я обіцяв. Нераз хотілось мені втікати з нашої нужди, але обіт мене здержував. Ах, і воно страшно було! Ми стратили нашу хату — приятелі і знайомі вкоротці зовсім перестали до нас приходити. Нераз викинула мене в ночі замкнула прокляту хату, в котрій живемо. В мене не будо надії, не було щастя аж до того дня, коли Ви знайшли мене хорого і вмираючого з голоду. Памятаєте, Отче?"

Я добре памятаю, мій милий, дорогий хлопче. Але чи ти годен як-небудь порадити? Не булоби лучше дати єї до якого закладу?"

"Ні, ні! Батько казав ніколи того не робити. Він раз так зробив, а вона хотіла вбити себе тай других. І тепер, коли Ви знайшли для мене роботу, я годен ратувати себе і єї, так що вона має страву, коли їй треба. І крім того — і його голос знову став ледво чутним і його лице вкрилось румянцем встиду — я мушу часто виходити і пильнувати єї; бо вона липнулабся на дворі серед дощу і морозу і може й загинулаб. Зразу пильнував я єї тілько ради батька; але тепер, від коли Ви вратували мене з нужди, я маю надію — а — якже, надію, що вона вире в мирі з Богом".

"Давби їй Бог ту ласку! Тепер я розумію, чому ти не годен приняти мого пляну. Не бійся, Френк; ти не стратиш на свому самозреченні. А все-таки мусиш мені позволити, щоби тобі якось помочи. Я знайду час, щоби принагідно давати тобі лекції — то значить, коли схочеш. А тепер мусиш піти зі мною поснідати; будуть дивуватися, що сталося зі мною".

"Ще хвильку, отче! Ще одно мушу Вам сказати! То забогато — принаймні я о цім не думаю, бо то щось так великого. Кожного ранку відзиваєсь в мому серці бажання, щоби покинути всьо, щоби приготовлятися, щоби колись станути при Престолі як Ви, убраний в ті дорогенькі ризи. Я віддавби своє життя, наколиб міг мати надію відправити хочби одну Службу Божу".

Настало довге мовчання і коли о. Дільон знову став говорити, голос дрожав в нього.

"Май надію; коли Господь дає бажання, може дати також средства. Ходи-ж тепер, ми затрималися за довго".

Опісля, коли усіли в розмовні в резиденції, довго розмавляли о книжках і о студіях і серце у Френка ставало лекшим в міру як слухав усього, що його ласкавий приятель до нього говорив.

"А тепер, сину мій, сказав о. Дільон при кінці, як я перше сказав, не трать надії — лиши всьо Господу і я знаю, що ти так зробиш. Твоя набожність до Найсолодшого Серця є так сильна, що я є певний, що перепровадить тя через усі будучі досвідчення".

"Дивіть, отче, говорив Френк вказуючи на образ завішений над огнищем, коли Ви мене занесли сюди тоді і поклали на канапу, я був занадто слабий, щоби розглядатися довкола себе. Але коли я отворив очі, мій погляд упав на той образ. мені здавалося гейби ті очі гляділи в моє серце і я не мав

спокою, поки Ви мені не розказали всього о Нім. Я був забув, бачите, бо мама мене ніколи нічого не вчила і батько мав дуже мало часу. Ви дали мені малий образок, на котрому були з другого боку Його обітниці".

"А котру ти найбільше любиш? Мені здається, що дванадяту."

"Ні; я найбільше люблю четверту. Мені здається, що вона найкраще пасує для мене і для мами також — В годині смерти! Але тепер мушу йти. З Богом, отче. Моліться за мене".

В кілька місяців опісля о. Дільон здивувався і злякав коли йдучи одного холодного поранку до церкви, не знайшов хлопця на його звичайному місці. Він постановив собі, що сейчас по Службі Божій піде переконатися що йому сталося. бо велика трівога запанувала на його серці. Що-йно пару днів тому Френк сказав йому, що його мати є дуже "слаба", як він виразився, і виглядав дуже заклопотаний і пригноблений.

Заледво роздягнувся, коли почулося стукання до дверей; він отворив і при дверах зобачив мущину в робітничому убранні.

"Перепрашаю, ґомость, але хлопець радби видітися і говорити з вами — так я обіцяв, що поступлю по дорозі до роботи".

"Чи Френк є хорий? Френк Ґрей, значить".

"Та не хорий, сказати. Видите, з нею було останніми днями зле, а тої ночі хотіла відобрати собі життя. Але він, то раз хлопець! він чепився еї і горячо став благати. Ми живемо коло них і хати є близенько коло себе. Коли я почув як він до неї кликав, я вибіг на двір, але за пізно; вона трунула була його від себе, так що він упав до каменя. Я гадав, що вбила його на місці, бо він не є міцний; і вона думала так само. На всяк случай, це еї спамятало. Тепер вона спокійна і добре його доглядає; але доктор не має жадної надії — його крижі є нарушені. Але Ви підете його відвідати?"

"О, певно що піду" відповів о. Дільон незвичайно зворушений цею страшною вісткою. Так мали скінчитися хлопячі надії і мрії Френка?

Френк привитав його радісно мимо своєї утоми — він не мав жадних або дуже малі болі, лиш чувся страшно втомленим. Відти о. Дільон пішов до доктора, котрий однак міг дати слабоньку надію. "Хлопець є слабо збудований" сказав.

Коли однак минали дні і не ставало гірше, добрий отець став думати, що може доктор милиться. Френк мало застановлявся над тим в радости на вид зміни в матери. Вона виглядала наскрізь змінена. Жах тої хвилі, коли думала, що вбила свою власну дитину, так глубоко врився в еї душу, що здавалося, що старий ей наліг стратив усю власть над нею. Нераз вона розмавляла з о. Дільон і хотя з разу оминала предмет релігії, Френкова набожність знайшла відгомін в еї власному серці.

"Мені страшно, сказала вона раз, коли він в ночі думає, що я сплю і стає говорити. Він так розмавляє з Господом, немовби Його бачив. О, як він любить Найсолодше Серце!"

Тоді священик розповів їй про свій намір і чому Френк його не приняв. Вона плакала гірко і кликала, що вона найпідлішим сотворінням, не варта такої жертви.

"О, направду, відповів о. Дільон, ви варта далеко більшої жертви — принаймні він так думав, бо еї зробив.

Страшний крик вирвався із еї грудей: "Як посмію я стати перед моїм Богом і Суддею!"

"Мамо, заклікав Френк з другого покою, і вона поспішила до нього". "Мамо не бійтеся, то наш милий Ісус буде нас судити і Він любить нас так ніжно! Він обіцяв, що буде нашим безпечним прибіжищем в годині смерти!"

Минув червень настав липень, а він все ще нидів; але конець був уже недалекий.

"Красний місяць для смерти, сказав він, липень, місяць Пресвятого Серця Марії. Тепер, коли ви, дорогенькі мамо, такі щасливі і добрі, не ма для мене чого жити, бо не бувби ніколи здоровий, ані спосібний до ходу. Се завтра Перша Пятниця і вона буде моя девята. Я відбував їх для вас, мамо, і дивіться, як Він мене вислухав. Тай подумати, що ми обоє маємо Його завтра приняти. Мушу прибувати скоро заснути, щоби бути сильним. Я чуюся такий змучений — ах, такий змучений. Я хотівби, щоби вже було рано; так довго видається ждати".

Але не прийшлось йому довго ждати. Коли звізди меркли на небі при досвітку, він почув милий Голос, що відзивався до нього: "Встань, приходи, мій улюблений". О. Дільон, котрого завізвали, прийшов до нього з поспіхом. Останні Тайни уділено йому і мав приняти Напутіє. Його голос майже згинув; благальним оком глядів він на священика.

"Мама", прошепотів.

"Так", вона запричащається також. Я знав, що справить тобі це радість. Але ти насамперід; і слухай: я подбаю о ню і знайду для неї вигідне і спокійне місце".

В останнє приняв він Спасителя, котрого так дуже любив; потім лежав хвилину з замкненими очима, з солодким усміхом на твари. Але коли прийшла мати і клякнула біля нього, обернувся і поглянув на неї, на голову похилену в молитві, на зболіле лице, і усміх став немов ангельським.

"Безпечне прибіжище", пронеслося шепотом з його уст. "О, вірний Господь Ісус!" І з тим Імям на устах він став перед Ісусом.

***

Отець Дільон постарівся і ослаб. Але нарід спостеріг, що ніколи не забракло його милосердя бідній наверненій матери, котра часто перебуває в церкві на покуті за свої гріхи минувшого життя. Де-котрі знають о звині приязни між старим священиком і його побожною каянницею. Вони говорять про Френка часто — про його терпеливість, ласкавість, про його великі жертви і о. Дільон все кінчить однаково:

"Прекрасне життя, освічене його набожністю до Найсолодшого Серця, його вірним наслідуванням Учителя. Прекрасне життя, увінчане не менше красною смертю".

Кожного ранку, коли йде до Олтаря, він споглядає в вікно, котре вставив на памятку свому малому приятелеві — вікно, на котрому змальоване обявлення Найсол. Серця, а на долі слова четвертої Обітниці: "Я буду їх безпечним прибіжищем в житті, а особливо в годині смерти."

КАРД. ҐІББОНС:

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский, Ч.С.І.)

Єдність Церкви.

Та сама чудова єдність, що істнує в справах віри, панує також в управі Церкви. Всі члени великого тіла Христіян-Католиків є так тісно злучені з видимим Головою, як члени людського тіла з головою. Вірні кожної

парохії підлягають свому безпосередному Пастиреви. Кожний пастир підлягає свому Епіскопови, а кожний христіянський Епіскоп признає судовласть Римського Епіскопа, наслідника св. Петра й Голови Католицької Церкви.

Хтось може однак запитати: Чи та єдність в справах віри не є нарушена через оречення, які Церков часвід-часу видала. Ми відповідаємо: Не можна пришустити жадної правди віри, що була-би незвісна Апостолам, або яка не містилаєьби в первісному христіянському обявленні. (Йоа. 14, 26; 15, 15; 16, 13). Бо Апостоли одержали скарб обявлення в цілости, так як обіцяв їм Господь: "Колиж прийде він, Дух правди, навчить вас всякої правди". (Йоа. 16, 13.). І в той спосіб Церков подає науку віри так, як вона вийшла з уст Христових і як Дух Св. навчив єї Апостолів в самих початках христіянського закону — науку, що не може ні змінитися ні захитати.

З того виходить, що коли Церков видала оречення, що якась точка є правдою Католицької Віри, це не значить ніщо іншого, як що згадана наука була обявлена Апостолам і перейшла від них до нас чи то через Письмо св. чи через устне передання. І як з актів Соборів та з історії кожного оречення в справах віри можна наглядно бачити, ніхто ніколи не твердив, що йде о нове обявлення; в кожному питанні йшло лиш о одно: чи наука, о яку ходить, міститься в Святому письмі або в Апостольському Переданні.

Обявлена Правда має часто дуже широке значіння і є звернена проти блуду, котрий прибирає богато ріжних виглядів. Тоті, що перші дістали це обявлення, недоконче мусіли знати ясно цілу вагу обявленої правди, недоконче мусіли бути свідомими, як далеко вона розтягаєсь Правда ніколи не зміняєсь **сама в собі;** вона є та сама тепер, вчера і на віки: але наші відносини до правди можуть змінитись, бо те, що для нас укритим нині, може стати нам звісним завтра. "Дуже часто случаєсь", каже св. Августин. "що певні точки Католицької науки. коли приходиться їх боронити проти хитрих нападів еретиків, стають предметом уважнішої науки, їх лучше

пізнається, звертаєсь на них пильніщу увагу; і таким ділом багато питань, які ставляють єретики, стають нагодою до лучшого розпізнання згаданої правди.

Пояснім це: В апостольському обявленні і проповіданні можуть деякі правди находитися включно, н. пр.: Коли навчаєсь, що ласка є конечна для кожного спасенного діла, то в тій самій науці міститься наука, що поміч ласки є потрібна, щоби **розпочати** яке небудь добре й спасенне діло. Це якраз заперечували єретики, що звалися Семі-Пелягіяне і їх блуд осуджено виразним проголошенням тої правди. І так в багато інших справах проголошувалось **виразно** то, що передше було **скрите** в правдах, які кожний вже вірив, коли розпочались суперечки або коли до того давала нагоду якась нова єресь. В науці, котра говорить о найвищій власти св. Петра, яко видимій півалині церкви, **міститься** також твердження о многих правах і обовязках, що відносяться до цего осередка єдности. В науці о надзвичайній гідности й чистоті Преч. Діви міститься наука, що Вона була вільна від первородного гріха, ітд. ітд.

Так рівнож може случитися, що з початку приподавалось деякі правди трохи темно або менше ясно, на них наставалось з меншою силою, тому що не було жадної єреси ні противної науки, що булаби домагалася виразного оречення. І ось таку науку, яку приподаєсь, в спосіб вмістимий, або менше ясно, або на котру не дуже настаєсь, може хтось зле зрозуміти або призабути, може о ній хтось сумніватись: з того виходить, що Церков загально вірить тепер деякі правди, о котрих в давніщих віках сумнівались або сперечались навіть в лоні самої Церкви. "Ті, що блудять у вірі, служать лиш до того, щоби поставити в ясніщому світлі розсудність тих, що держались правдивої віри, бо в Письмі св. є богато річей укритих; єретики відорвавшись, турбували Церков Божу спорами; тоді вкриті річи дістались на світло і воля Божа стала звісною". (Св Августин, о 54. Псальмі, ч. 22).

Ми можемо припустити й припускаємо того рода поступ в справах віри; однак через це правда не зміняється. Як каже Альберт великий, "слушніще можна це назвати поступ вірного в річах віри, чим поступом віри у вірному".

Щоби показати, що такий поступ треба припустити, треба доказати тілько дві річи: 1. Що в науці Апостолів находяться деякі правди Богом обявлені в спосіб укритий, менше ясно подані, на котрі настаєся з меншим натиском. Це можуть перечити лиш тоті, котрі утримують, що Біблія є одиноким жерелом віри, що она є ясно зрозуміла ві всіх своїх частях, і що кожний від разу може еї легко розуміти. Про це будемо говорити на іншому місці. 2. Що Церков з поступом часу, о-скільки заходить до цего нагода, може проголошувати, обясняти, наставати. Це є певне не тілько на підставі св. Письма і св. Отців, але навіть на підставі поступования самих протестантів; вони чваняться своєю увагою й пильністю, з якими 'перешукують Письмо', і перестудйовують свої погляди навіть тепер, коли вже видано так много поясненъ св. Письма. І чому? Щоби мати більше світла, щоби зрозуміти лучше то, що є обявлене. З того малоби виходити, що тут іде лиш о одно питання: не о то, чи можна постепенно доходити до ясніщого зрозуміння правдивого значіння обявлення, наколи обставини домагались би що-раз більших пояснень правд віри, але о то, чи Церков має власть передавати й рішити, яке є то значіння. І так кінець-кінцем доходимо до одинокої правдивої точки розділу та спору між нами й некатоликами: до власти Церкви, о котрій буду говорити пізніще. Краще не можна закінчити як наведенням слів св. Вінкентія Лірінського: "Уважаймо, щоби в справах релігії, що обходять нашу душу, діялося з нами як з матеріяльними тілами, котрі з поступом часу переходять через постепенні фази розвою і росту, набувають віку, а все-жостають заєдно тими самими індівідуальними тілами, якими були на початку... Природно воно виходить із

натури річей, що з совершенною згодою і лучністю між початками і остаючними вислідами, коли збираємо жниво догматичної правди, що виросло з насіння засіяного на весні істнования Церкви, ми не повинні знайти жадної сущної ріжниці між зерном колись засіяним а зерном тепер зібраним. Бо хотя зародки первісної віри з часом розвинулися під певним зглядом і все ще їх годується і доглядає, все-таки ніщо, що в них є сущним, не може ніколи потерпіти жадної зміни. Церков Христова є вірним і все чуйним сторожем правд, що повірені єї опіці. В цьому святому скарбі Вона не зміняє нічого, не уймає нічого, не додає нічого".

Учитель і його завдання.

На учительській конвенції при кінці квітня цего року оден учитель сказав знаменну промову, котру подаємо в цілости:

"Скликані Вихованчим Союзом ми, учителі і учительки... збираємось від двох днів, щоби застановлятись спільно над завданнями, що їх стрічаємо в нашій щоденній праці. І ми тішимось сьогодня, коли прилюдне зібрання вінчає працю нашої конвенції і бачимо довкола себе представників потрійної власти, від котрої залежимо: **Родичів, Церков і Державу.** Ми тішимось, що маємо нагоду зложити їм поклін і пошану.

Родичам на першому місці, ми раді сказати, що узнаємо їх власть першою в школі. Справді, діти є дійсно їх власністю. Їх найбільшим бажанням — впрочім вповні слушним, бо-ж воно оперте на природі і потверджене правом Божим — їх найбільшим бажанням, повтаряю, є, щоби в своїх дітях бачити продовження себе самих. І тому-то від колиски вже вони беруться до їх виховання. Приходить однак день, коли не можливо для них успішно сповняти вихованчі завдання. Чи задля того вони вирікаються своїх слушних амбіцій? Ні! Вони згуртуються і оснують школу. До цеї школи возмуть учителя, що буде мав продовжати діло виховання — вихованння опертого на вірі і любови народности, котре розпочали в родині.

Так ми, Пані і Панове, розуміємо право родичів і обовязки учителів в школі.

Для нас, учителів і учительок... католиків ми хочемо сповнити свій обовязок зглядом батьків і матерей..., що повіряють нам своїх дітей, працюючи мимо всіх перепон, щоби як найглибше врити в їхні серця черти католицькі і ..., котрі вони дістали в родині.

Ми хочемо стриміти до того, щоби любов мови, віри і традицій, котрі зі своїм прибуттям до школи ці малі... принесли в зародку, росли і кріпшали в атмосфері наших кляс і перемінились в правдиве почитання.

Церков, хоронителька віри і обичайності в народів, рівнож має право в школі. Через хрещення вона породила нас для духовного життя і набула права матери над своїми дітьми. І тому, коли вона говорить устами своїх Владик, Папи й Епископів, нашим обовязком є слухати єї слів і врити їх в наші серця.

Як католицькі учителі дрібних католиків ми стараємось отже йти за вказівками наших Владик, що відповідають за душі, і попирати їх погляди в цьому так важному уряді.

І це приходить нам тим лекше і тим жвавіше ми стосуємось до того, що знаємо з одного боку, що Владики, котрі чувають над Церквою в Манітобі, своєю ревністю, широкоглядністю і особистими заслугами здобули собі надзвичайно гарячі привязання в серці вірних і коли йдемо за їх вказівками, маємо тим самим певність, що йдемо за бажаннам родичів; з другого боку, Держава сама накладає нам стислий обовязок, щоби вщіпляти в уми наших учеників: а) любов і боязнь Бога; б) пошану, яка належиться Його святому Імени; в) улягліть Його заповіддям.

Признаємо рівнож **Державі** право заниманняся вихованням молодежі, о-скільки це може причинитись для спільного добра. Ми признаємо їй на примір право домагатись від нас, щоби їй виплекати чесних горожан і гарячих патріотів.

Загально взявши, ми свідомі того, що йдучи за бажаннями родичів і Церкви після вище сказаного, ми сповняємо спору пайку наших обовязків зглядом Держави.

В особливший спосіб однак, думаємо, нашим обовязком зглядом Держави є виробити в молодіжи любов і практику трьох чеснот: любови, справедливости і правди, на котрих опирається всякий суспільний лад.

Цей обовязок являється нам тим стисліщим і некучіщим, що живемо тут в Манітобі в суміш з народами, що взаімно відріжняються обичаями, мовою і расовими прикметами.

Як можна розумно надіятися панования єдности і згоди між цими народами без постійного виконування цих трьох чеснот!

Само собою розуміється, що особливо навчання історії приведе нас до говорення о обовязку всякої суспільности, що хоче жити і поступати, щоби опиралась на любові, справедливости і правді.

Без вагання ми справимо для наших учнів ці неточности —щоби не ужити сильніщого виразу — котрі дуже часто стрічається в наших підручниках і підчеркнути шкідливі наслідки великих історичних кривд.

Поза тим, ми рівнож не заєдбаємо поставити перед очі наших учеників, і то ще живіще і горячіще, слова і діла благородних патріотів, котрі поняли історію — так приміром, відважний акт цього Англо-протестанцького професора університету в Едмонтон, Барта, котрий на днях в своїй конференції про канадійський дуалізм щиро трактує проблєм двох рас в Канаді і вміє витягнути зі своїх дослідів заключення, що їх піддає справедливість і правда.

Разом взявши, Паці і Панове, ціль, до котрої ми стремимо, в школі, є виобразувати дітей, котрі нам повіряєте, виробити з них Канадийців—... найдоскональших як лиш можна подумати, але нич інчого як Канадийців—...

В той спосіб ми сповнимо свій обовязок зглядом родичів, котрі віджують в своїх дітях, ми сповнимо рівнож свої обовязки зглядом Церкви і Держави, бо не мож подумати досконалого Канадийця—..., що не бувби рівночасно добрим християнином і добрим патріотом.

І щоби скріпити відвагу в хвилях трудностей і так само додати собі охоти в хвилях надії, ми хочемо взяти своїм взором цього великого патріота Преосв..., котрий був заразом і великим оборонцем школи і зробити своїм та заховати в своїх серцях його красний клич: "Хорони переказ."

Коби ми могли гідно вивязатися зі свого завдання і заслужити собі з вашого боку Пані і Панове, на свідоцтво, що ми були совісними сторожами переказу."

Бесіду цю не мав український учитель на конвенції учителів і учительок Українців в Канаді, а мав ві п. Ант. де Маржері, Канадийський Француз, на учительській конвенції в Ст. Бонифас, в котрій брало участь 300

французких учителів і учительок, свідомих католиків. Де отже в напечатаній промові ми пропустили слово і заступили його кропками, нехай читачі будуть ласкаві додати "Француз" або "Фращузкий" і останнє пропущене місце нехай заповнять іменем великого приятеля і добродія Українців, Преосв, Лянжвена.

Ми нарочно поробили ці пропуски, котрі може немило вразять неодного шан. Читача. Як радіби ми заповнити їх назвами "Українець", "український", як радіби ми повеличатися такою промовою з уст нашого такой учителя! В нас таких учителів так мало і вони не сміють так отверто заявити свої переконання!..

Противно, ми маємо много учителів, що нехтують права родичів і Церкви в школі, учителів, що свідомо і пляново працюють над тим, щоби з душ дітвори вирвати католицьку віру! Їх праця йде систематично в цьому напрямі і ві овочі вже видко. Молодість переходить в табори ворожі католицькій Церкві або стає крайно байдужною в справах релігії. Чим раз більше поширюється в молодежи погорда для всього рідного...

Родичі українські, перечитайте собі ще раз уважно повищу промову і возьміться до діла! Наколи не хочете, щоби учитель надуживав своєї власти в школі, дбайте о те, щоби він був дійсно релігійним католиком. Не допускайте в школу учителя, що є знаним відступником від віри й церкви — це в вашій власти. Чувайте над тим, яких вибираєте шкільних тростів, котрі в вашім імени наймають учителя і вашими гріхами оплачують! В цій справі не можна поступати легкодушно або байдужно, бо від цього залежить будучність нашого народу й Церкви в Канаді! Ви не можите скинути відвічальність за лихо на самого вчителя — найбільша часть відвічальности тяжить на вас.

І з тим дбайте разом і о виховання добрих учителів, давайте своїх спосібних дітей до шкіл, піддержуйте наші рідні виховавчі інституції!

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

Щоби виховати священика...

Кілька літ тому завізвали одного священика в Зл. Державах до умираючої ніґерки. Своєю простою бесідою оповіла вона священикови слідуючу подію зі свого життя:

"Перед Горожанською Війною*) була я невільницею одного католицького плянтатора в полудневих стейтах, котрий мав одного сина, котрий тужив за тим, щоби стати священиком. Однак положення плянтатора не було дуже світле. Нарешті мій пан постановив продати мене, щоби набути грошей на оплату школи для сина. Прикро було мені покинути стару плянтацію, а все-таки я тішилася, що в той спосіб причинюся до виховання священика для Церкви".

"Прикро було мені, а все-таки я тішилася, що причинюся до виховання священика для Церкви". Прості слова, але як повні моральної величи! Слова справді геройського самозречення, що мусять порушити кожного, хто їх чує. Вони повинні викликати відгомін в кожній душі і втілитися в постановлення: **І я причинюся до виховання священина для Божої Церкви!**

Для нашого народа в Канаді потреба священиків є пекуча і негайна. Без священиків нарід упадає в вірі, дітвора виховується без релігії, молодіж стає жертвою матеріялізму, шукає тільки розкоші. А нас горстка тридяти священиків на більше як чверть мілїонове населення! Є ще кольонії в Канаді, котрі не бачили в себе священика! За десять літ заледво 4 канадійські молодці стали священиками! Що буде з нашим народом, з нашою церквою, як відповімо перед Богом і перед історією?!

Ми всі повинні доложити всіх старань і не щадити жадної жертви, щоби дати народові священиків. А як? — Коли в вас є синок, що добре вчиться і побожний, просіть Бога, щоби дав йому ласку священичого покликання і коли прийде пора, дайте його до шкіл. — Коли не можете дати Богу своєї дитини на священика, причиніться грошевою жертвою до виховання чужої дитини на священика. Много є спосібних і побожних дітей, котрих родичі не є в спромозі дати їх до шкіл, або котрі зовсім не мають родичів, а ваші жертви уможливлять їх виховання.

*) Війна між північними і полудневими Стейтами Злучених Держав о внесення невільництва.

Ми провадимо в Йорктоні місійну школу, котрої завданням є виховати для нашого народу священиків-місіонарів. Причиніться до єї удержання та до удержання студентів, котрі не годні за себе оплачувати. Станьте членами і членкинями "Місійного Союза", в котрому гуртуються ревні душі, котрі причиняються до виховання священиків-місіонарів для нашого народу. Надісланням одного доляра на Місійний Союз ви стаєте його членами і маєте уділ ві всіх заслугах нашого Чина. —

"Жатва убо велика, ділателей же мало: молите убо Господина жатви, да послет ділателей в жатву"!

Всякі листи і датки шліть на адресу:

MISYJNYJ SOJUZ — BOX 299, YORKTON, SASK.

Гарний примір до наслідування.

Всеч. ОО. Місійного Союза Св. Ізбавителя

Йорктон, Саск.

Вже давніше я наміряв собі стати членом Союза і тут Вам засилаю $10.00, щоб Господь Всемогучий допоміг Вам в добрій праці, щоб Ви виховали Священців-Місіонарів, щоб вони старалися вивчити молодіж в святій Вірі і Християнській науці. Бо як може чоловік бути добрим християнином, коли о християнстві і вірі Христовій не має жадного поняття? Наша молодіж виростає і губиться поміж чужими людьми і недовірками, до церкви не ходить, бо не здає собі справи з того, що Церков, на що ходимо до церкви, що є св. Сповідь і Св. Тайни, не знає пошанувати віри і Церкви. Що-ж з таких людей, яка будучність нашої церкви?

З глубоким поважанням

Прокіп Марфут.

вижидання, пора найвища приложити руки до діла. Зачніть від себе і в собі, відтак впливайте на своє окруження, і скоро ляш розпічнете серйозну працю, Божої помочі не бракне і будучність нашого народу і церкви в Канаді забезпечена.

о. А. В. Візен Ч. С. І.

РОСІЯ ДНЕСЬ І СТО ЛІТ ТОМУ.

Славна і могутня до недвна Російська Імперія є сьогодня без значіння, а навіть предметом погорди цивілізованого світа. Останні революції, а передусім большевицький переворот допровадив її до крайньої нужди. На зовні стратила вона величезну часть своєї території, у внутрі терор, насильство, знищення, голод. Могуча царська династія Романових вигинула а її останки нужденно коротають віку на вигнанні...

Історія царів і народів є в руках Бога. То Він тримає в своїх руках їх долю і в своїй справедливости картає за їхні проступки. Народи і Держави так само як і одиниці мають служити Богові, мають шприти Його царство на світі. Скоро вони не сповняють цего найважнійшого обовязку, або — що гірше!—скоро стають нищити царство Боже, Бог згладжує їх з лиця землі. Ціла всесвітня історія є доказом цего, а історія теперішньої Росії є образом цього на наших очах.

Пригадаймо собі, що діялося в Росії сто літ тому за царя Николи І.

Коли Никола І. вступив на царський престіл, знайшов він під своїм скиптром 12 міліонів Українців-Католиків, "уніятів", як їх називано звичайно. Вся Волинь, Поділля, Хольмщина, Полісся, Червона Русь були католицькими, хотя в східному обряді. Всі ці землі були засіяні монастирями ревних Василіян і Василіянок, життя релігійне було в повному розцвіті серед цього католицького населення.

Це були прекрасні овочі трудів найсвітліших мужів Української історії, Йосафата Кунцевича, Рутського, Потія, а передусім овочі мученичої смерти св. Йосафата.

Цар Микола поставив собі яко наголовніще завдання знищення "Унії", насильне привернення католицьких Українців до схізми, до державного православія. Від 1828. р. розпочинається історія переслідування уніятської церкви на Вкраїнських землях при помочі всяких середників. Обіцянки, погрози, підкупство, брутальна сила — всьо стремить до цеї одинокої цілі. В цих часах поновилися в Росії події, котрих свідком був світ в часах гоненъ перших христіян через Неронів, Діоклетіанів і пр. Кілько крови поплило тоді на Українських землях, кілько дібр сконфісковано, кілько народу пішло в люте заслання — мало хто о тім знає! Ми много знаємо о перших мучениках Христової Церкви а з цього перйоду гонення нашої такой Церкви так мало що говорить до нас. А преці це одна з найкращих сторінок нашої рідньої історії, це наші мученики, що для збереження своєї святої віри не жалували ні маєтків ні життя. В нас о тім не говориться, не пишеться — немов стидно згадувати за цих борців св. Віри, а то їх і осуджується нераз, бо, мовляв, українська віра то віра православна...

Найбільше завзяття оказав цар Микола і його уряд супроти Василіянського Чина і цьому ніхто не буде дивуватися, це є стара як світ політика всіх гонителів і всякого насильства: Поражу пастиря і розбігнуться вівці стада! Як жорстоко поступав російський уряд, як огидно він насилував навіть безборонних женщин, того образом є його поступування зглядом монахинь Василіянок в Пинську. Ми коротко перепові мо Читачам цю страшну історію, котра змальовує яскравими красками насильства Миколи І. і його влади.

Ця історія походить з уст Ігумені згаданого монастиря, Макрини Мечиславської, що вмерла в Римі 1869. р.

В своїх затіях проти уніятів російський уряд знайшов знаменитого помічника в особі бувшого василіянина Семяшка, котрий сейчас став провославним епископом. Ідучи на руку урядові, він поставив собі цілею перевести на схізму Василіянок Пинського монастиря. Ігуменя і 34 сестри рішучо відмовили йому і за те сейчас прогнано їх з монастиря і замкнено в старому монастирі в Вітебску під надзором зіпсутих жінок, з котрими мусіли жити під одним дахом. Тут прислано до них їх колишнього сповідника, що вирікся був своєї віри, щоби намовити їх до відступства, однак знову безуспішно...

Від цеї хвилі їх давній сповідник став їхнім катом. Дійшло навіть до того, що в присутності всього схізматицького духовенства казав обнажити сестер і вичислити кожній по 50 нагаїв! Бідні сестри голосно молилися в часі цеї нелюдської муки і дві з них, Колюмбія Ґарська і Сузана Рипінська вмерли під ранами. Третя, Сестра Сілява, умерла в ночі після мучення в обнятях Ігумені. Іншу сестру, Непомуку Ґраль-

говську, їх негідні опікунки живцем спалили в печі, ще іншій сестрі розбили череп.

Видячи що не годен поконати хоробрих сестер, їх давній сповідник і теперішній кат казав їх породіхювати в осібні групи. Відтак став намовляти кожну групу з'осібна до відступства говорячи, що другі вже піддалися. Но і ця лукава тактика минулася з ціллю. — Відтак завізвано Ігуменю з сестрами до катедри, де епископ хотів єї за відступство наділити дорогоцінним нагрудним хрестом. Однак ігуменя не хотіла навіть ввійти до церкви, а взявши від переходячого туди робітника сокиру вклякла на степенях і сказала: "Бери тоті Сестри і стань їх катом!" Розлючений епископ ударив єї жезлом і лише завдяки діяконам, що обступили його, не знущався над нею ще гірше.

Опісля змушено їх працювати при будові домів, при чім кілька з них згинуло через нещасливі припадки. В тім часі були вони свідками мученичої смерти одного старенького Василіянина. Схізматицькі попи зливали на нього воду так довго, поки він не став замурованим в леді і не згинув. Кілька сестер зашито в мішки і в воді тягнули їх за човнами через озеро. На останку лишилось при житті лиш 14 сестер. Їх мали вивезти в Сибір, коли несподівано вдалося Сестрам втікти. Їх опікунки святкували іменини свого протопопа так добре, що впилися до безтями. Сестри скористали з того і втікли неспостережені ніким. Вони мусіли розділитися, але всім удалось дістатись в Галичину, відки дістался до Риму, де Папа Григорій XVI. дав їм монастир в Кастельгандольфо.

Це тілько оден зразок того, що діялось в Росії 100 літ тому...

По нинішний день живуть свідки цих страшних подій, що тягнулися через довгі літа. Згадуючи ці лихоліття і бачучи теперішню недолю Росії, єї царів і церкви, мусять вони мимоволі бачити в цім кару Божу. Кати Католицької Церкви на Україні тепер самі катовані, державна церков, що завзялась знищити Кат. Церков в цілого народу, сама гине, стає "живою церквою", нужденним оруддям в руках наскрізь безбожної влади!

Справедливий єси, Господи, і справедливі суди твої!

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ ЧЛЕНІВ АП. МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ.

Реколєкції.

Молитвам членів Ап. Молитви в липні поручає св. Отець поширення духовної практики св. Церкви, котра зветься Реколєкції або Духовні Вправи.

Що це таке? "Реколєкції" по нашому означає скуплення получене з пригадуванням — чого? Того що для кожного чоловіка найважніще: що він живе на те, щоби спасти свою душу. В нинішних часах людям дуже брак часу, життя людей є повне горячковости, напруження, тривожного поспіху. А найбільше бракує часу, коли розходиться о душу — вона в рахубі часу все на останньому пляні, для неї ніколи не стає часу! А все-ж вона найважніща, для неї час мусить бути, бо "що поможе чоловікови, що цілий світ узискав, коли погубить свою душу?"

Длятого треба знайти час для душі, треба серед життєвого гамору знайти кілька днів на рік, в котрих займемося тілько своєю душею, треба кілька днів скупленна і пригадування собі своєї найважнішої цілі, треба реколєкцій.

В інших народів є численні доми, "Реколєкційні Доми" котрі безперестанно збирають тут дівчат, тут знову хлопців, тут мущин, тут жінок, ту знову інтелігенцію, учителів, і т. д.— щоби вони під проводом досвідчених священиків через кілька днів працювали над своєю душею. Відти вони виходять відсвіжені, свідомі свого покликання. Та що більше, виходять вони готові до борби за свою душу, котрій все і всюда грозить небезпека, бо відбувши "Духовні Вправи" мають свідомість конечности тої борби і знання оружжя і спосіб провадження борби. Ці реколєкційні доми виробляють справжніх воїнів Христових, котрі вміють постояти за Його справу, за Його Церков, котрі ніколи не цофнуться перед ворогом.

У нас цего брак, у нас навіть назва реколєкцій є незнаною. Не ма цего "скуплення", не ма "духовних вправ" і тому-то релігійне життя так в одиниць як і в Церкві взагалі є таке нужденне, тому-то такі роздори серед народу в грунті річи по-

божного. Найкращим і одиноким средством проти цього єсть організація реколекцій, до котрої треба стриміти і до котрої мусимо дійти.

Поки-що молімся після бажання Св. Отця в липні о благословенство для реколекційних праць там де вони вже істнують, молімся особливо горячо, щоби цю спасенну практику впроваджено і як найбільше поширено і в нашій Церкві тут у Канаді.

Католики в протестантських краях.

Дивним є, як в корінно протестанцьких краях упадає протестантизм, а противно взрастає католицизм мимо того, що протестантизм має до розпорядимости всі людські средства розвою. Дивним воно, але тільки на перший погляд; бо інакше і не може бути, бо тільки Кат. Церков має за собою силу Божу, має Ісуса Христа, має Його обітницю, що пекольні вороги єї не переможуть.

Ми много вже писали о упадку Англіканської церкви, о постійному взрості католицизму в Англії. Це для нас інтересне як тому, що нас католиків обходить поступ Кат. Церкви і як також тому, що доля нас злучила з Англією. — Ми писали рівнож, як нидіє-гине протестантизм в Німеччині.

Цим разом розкажемо о поступах Кат. Церкви в протестантській (кальвінський) Голяндії. Оден голяндський пастор пише ось як про ситуацію: "Голяндська реформована церков тратить своє значіння не тільки як церков народня, але також як найсильніща церков в Голяндії. Єї місце неминучо займе Римська Церков. Це дуже болюче для кожного члена реформованої церкви. Однак вини того треба шукати в ній самій. Що-ж це є протестантизм? Що реформована церков? Що за вирій птиць ріжного піря! Це єдність без єдності царство розділене в собі, що ні не знає Бога, ні не служить Йому".

70 літ тому було в Голяндії реформованих 54 процент, сьогодні їх тілько 41 процент. За 15 літ Католицька Церков в Голяндії певно переважить численністю всіх протестантів разом.

В ночі з 21. на 22. марта ц. р. Голяндські католицькі мущини в числі 50.000 відбували свою що-річну релігійну демонстацію в Амстердамі, що називається "Стілле Омганг" (Тихий Обхід). Ось історія цего релігійного торжества:

1345. р. закликали одного священика в Амстердамі до хорого. Сповнивши свій душпастирський обовязок, священик відійшов. По його відході однак хорий, що не годен був

спожити св. Тайн, віддав їх і домашні чимскорше зібрали св. Агнця і кинули в огонь. Но на диво, св. Агнець повис в полумині і не згарав. Що-небудь робили, щоби його спалити, нічо не помогло. Жах наповнив домашніх і вони побігли до священика, щоби оповісти о тім. Священик прибігає і дійсно находить ясніючого Агнця серед полумині. Він падає на коліна, за ним усі домашні та другі, що товпою приходять до хати, бо вістка про чудо рознеслася летом блискавиці. Вкінці священик убраний ві всі ризи і в торжественній процесії, в котрій беруть участь тисячі вірних, несе Агнця вулицями міста і заносить до церкви.

Вкоротці опісля перемінено хату, де сталося чудо, на каплицю, де є прекрасний образ цеї чудесної події, і де по нинішний день що четверга вірні тисячами приходять віддати поклін виставленим Найсв. Тайнам. Що-року, в річницю цего Евхаристійного чуда, відбувалася в Амстердамі величава процесія зі св. Тайнами тою самою дорогою, котрою йшла перший раз, в сам день чуда.

Та прийшла реформація, прийшов протестантський рух бунту против церковної власти, що протягом сотки літ заливав майже цілу Европу потоками крови... В Голяндії були то приклонники Кальвіна, що поставили собі метою винищення католицизму і довгий час шаліла їх кровожадна ненависть. В Горкум згинуло під мечем ката 14 мучеників віри в присутність Ісуса в Найсв. Тайнах. Чи могли вони виречися тої віри, котрої так ясний доказ мали в чуді в Амстердамі!?

Завмерло католицьке життя на зовні, як колись в катакомбах мусіли Католики потайки сходитися для справовання таїнств своєї віри і то наражуючи себе на вязницю, на смерть. Всяке прилюдне визнавання кат. віри було заборонене. По нинішний день не вільно в Голяндії відбувати процесій. Та католики Амстердаму не могли забути Евхаристійного чуда з 1345. р. та що-річної торжественної процесії в честь Найсв. Тайн.

Згодом стали ревні католики відбувати "тихий обхід": без жадних релігійних відзнак, без співу, досвіта, щоби оминути закид спинювання руху, збирались вони на місці чуда, а відтак чвірками, поважно, в скупленні йшли походом дорогою, котрою колись що-річно ходила процесія з Найсв. Тайнами. З разу був їх малий гурток, відтак число що-року стало взростати, аж дійшло до десяток тисяч. Нині є цей "тихий обхід" що-річно величавою маніфестацією і німим, але могутнім протестом против насильств протестантів. З цілого краю схо-

дяться католицькі мущини на цю маніфестацію — жінки і діти є очевидно з походу виключені — а густими чвірками від 2. до 7. години рано, повних 5 годин, заявляють в очах світу свою непохитну вірність Кат. Церкві і єї науці. При кінці обходу розділюються на групи, з котрих кожна удається до одної з церквей на Службу Божу, і всі члени приймають св. Причастя.

Не дивота потім, що Церков, котра має таких визнавців, росте і кріпшає мимо ворожих затій протестантизму, що — хотя має за собою закони і привілеї — нидіє і упадає.

До злуки з Римом! — Много говориться в останніх часах і многі заходи робляться зі сторони англійських протестантів в ціли злуки з Римом. — З початком мая парох епіскопальної церкви св. Марії Діви в Ню Йорку Г. Г. Барри поставив на конвенції епіскопальних пасторів у Філядельфії внесення, щоби основою злуки з Римом принято засади: 1). Головство св. Петра і Епископів Риму з права Божого; 2). Правовласть, що зміняється в обсягу і в часі, але належиться Епископови Риму з права церковного; 3). Непомильність, що є виразом погляду Церкви через Папу як свій орган висказуючий і котра стає автентичною через признання зі сторони цілої Церкви. — 700 епископів і пасторів, котрі брали участь в конвенції, приняди цю заяву гарячими оплесками. (Н. В. Рівю). — Це є безперечно великий крок наперед і на такій дорозі численні поодинокі навернення поодиноких членів Англіканської Церкви можуть небавом перемінитися в загальну злуку. Треба нам молити о це Спасителя, котрий хоче, щоби було лиш одно стадо і оден пастир.—

О. Дзюбай вертає до Кат. Церкви. — О. Ст. Дзюбай, що був гр. кат. священиком в Зл. Державах, покинув був Кат. Церков і став православним Епископом. Довідуємось, що тепер він показався, публично вирікся схізми і зістав принятим до Кат. Церкви в церкві св. Николая в Йонкерс через Адміністратора Дієцезії Всв. о. П. Понятишина. — Більша радість в небі над одним грішником каючимся чим над 99 праведними, що покути не потребують. О. Дзюбай має зістати парохом і можна надіятися, що ревним сповнюванням своїх душпастирських обовязків направить лихо заподіяне своїм відступством.

Кат. Школи в Зл. Державах. — 16 кат. епархій видало в рр. 1921, 1922 1923 звиж 9 міліонів долярів на будову вищих кат. шкіл. — (Кат. Нюс).

Кат. місія в Шангаю (Китай) — числить за 1923. р. 202.028 навернених поган і 25.473 що приготовлялись до хрещення. —

Католики в Індійському Китаю. — Після обчислень Товариства заграничних Місій в Парижі, на 19 міліонів мешканців Індо-Хінів є 1 міліон 126 тисяч католиків, котрих обслуговує 13 епископів, 1 Префект Апостольський, 388 місіонарів і 904 домородних священиків. —

Найстарший Епископ на світі. — Є ним Архієпископ Редвуд, Примас Нової Зеляндії, котрий святкував в квітні цього року 50 літний ювилей свого свячення на епископа. В ювилею брало участь 25 архієпископів та епископів з Ап. Делєгатом і 300 священиків. —

Найбільші церкви на світі. — Найбільша церков на світі є церков св. Петра в Римі, що годна помістити 45.000 людей. Катедра в Медіоляні може помістити 37.000 людей, церков св. Павла в Римі 32.000. — Катедра в Кольонії (Німеччина) годна помістити 30.000 народа. — В церкві св. Павла в Льондоні і Петронія в Бульонь (Франція) може помістится 25.000 осіб.— Опісля йдуть церкви: св. Софії (тепер магометанська святиня) в Царгороді — 23.000, св. Йоана в Римі — 22.000, Преч. Діви в Парижі — 21.000, нова катедра в Ню Йорку — 17.000 — Катедра в Піза (Італія) і св. Стефана в Відні годні помістити по 12.000 люда. — 11.400 осіб зміститься в церкві св. Домініка в Бульонь, 11.000 в церкві М. Божої в Монахії (Німеччина), 7.000 в церкві св. Марка в Венеції. —

НАШІ МІСІЇ

ПЕРША МІСІЯ НА ФАРМАХ.

Місія на Вішарт. — Після численних місій по містам Канади і Зл. Держав вибралися наші місіонарі при кінці мая на місії по фармах. Короткий є час, в котрому можна давати місії на фармах, — бо лиш між скінченими весняннми роботами і сінокосами. Впрочім через цілу решту року не ма мови о фармарських місіях — чи то ізза наглячої роботи в літі і осені, чи то задля лютої зими.

Місцевість Вішарт, де відбулася перша місія від 1. до 8. червня, називається так від стації Сіпіярської дороги між Йорктоном і Саскатуном. Тринайцять миль відти на полудне стоїть невелика церков збудована коло 15 літ тому в честь св.

Михаїла. Довкола густо поселилась кольонія наших емігрантів, що числить звиж сто родин. Зараз будується простора, нова церков дві милі на північ від старої, але тому що ще нескінчена, місію давали оо. Кінцінгер і Йос. Бала в старій церкві.

Всі місійні проповіди і торжества відбувалися очевидно на дворі, бо мала церков не в силі була помістити всіх учасників, котрих число в неділі доходило до 800. Прибували вони охотно і вірно, одні пішки, другі фірами, котрих було щоденно коло 80, а в неділі аж 160. Матінка Божа Неуст. Помочі подбала о те, що на час місійних вправ все була погода, а в ночі знову все так бажаний дощ.

Місійні вправи розпочинались щоденно о год. осмій рано і з дво-годинною перервою тревали аж до третьої години сполудня. Та цего не було для побожного народу на Вішарт зовсім за богато — противно: вони з'їздились вже від семої рано, а коло пятої по полудні ще були фіри коло церкви. З увагою і набожністю слухали вони слів місіонарів і нераз, зворушені проповіддю, ревно плакали. І як горнулися до сповіді і св. Тайн! Вистарчить сказати, що вислухалось поверх 500 сповідей і роздалось звиж 800 св. Причастій! Можна безпечно вірити, що — як запевняли нас — ніхто на кольонії не занедбав місійної св. сповіді. Один старший господар прийшов до сповіді 14 миль на піхоту!

Торжественна посвята Матери Божій в суботу перед закінченням місії випала величаво, так само як благословення дітвори, котрої прибуло поверх три сотки. Закінчення місії відбулося в неділю 8. червня, получене з торжеством Місійного Хреста. Мимо слотливої погоди зійшлася вся парохія і коли всі уставились в похід з хрестами, величезним кругом оточили в процесії церков.

З сердечним жалем і ревними слезами прощав нарід місіонарів — мимо того, що лишилась їм певність, що нераз будуть стрічатись з ними як своїми душпастирями. Зі свого боку місіонарі не мають слів похвали для своїх парохіян на Вішарт.

Давби Бог, щоби скрізь по Канаді нарід відбув св. Місію, щоби особливо бідні фармарі в своїх злиднях дізнали потіхи Божого слова і Божої ласки через місіонарів!

Вакації Студентів нашої Місійної Школи розпочинаються сейчас після Відпусту і тревають повний місяць. — Слідуючий шкільний рік розпочинається 12. серпня.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Рака можна вилічити. — Лікарі в Ню-Йорку винайшли, як доносять часописі, спосіб лічення рака, хороби, яку до тепер уважано невилічимою. Лічення доконується при помочі лучів "Х" скомбінованих з лучами радія. —

Фотографії телеграфом. — Між містами Ню Йорком і Кліфленд є уряджені спеціяльні дроти до передавання фотографій. В пів години можуть оба міста взаімно виміняти між собою свіжо викликані фотографії. —

Гарнесує сонічне тепло. — **Т. Марсель Моро із Сан Франціско заявляє,** що зайшов спосіб кермования сонічним теплом; він твердить, що може дістати з сонця такий степень тепла, який йому подобається. Своїм апаратом може він добути в сонця тепло, що вистарчає на розтоплення діяменту і перемінення його в газ. —

Латинська азбука на Сході. — Часописі доносять, що в Турції, Японії і Китаю сильно поширюється агітація за впровадженням латинської азбуки на місце домашніх гіерогліфів. Коли це раз здійсниться, пословиця: "розумів як хінську азбуку" стане перестарілою. —

Людність Саскачевану. — 1901. р. було в Саскачевані 91.279 мешканців; за двацять літ число мешканців зросло на 757.510. —

З безрелігійного виховання. — Знаний статистик Зл. Держав Др. Гофман подає, що на протязі одного року було в Зл. Державах десять тисяч мордів. —

Овочі безрелігійного виховання. — 16 літний В. Віцінапза признався в Ню Йорку, що в трьома 14 літніми товаришами ограбив трийцять помешкань. Його молоді товариші поповнили 75 злочинів! —

Поклик Кардинала до жіноцтва. — Звісний Кардинал Мерсіє відозвався до бельгійського жіноцтва покликом, щоби заперестали ношення шовкових панчіх. Зі статистики показується, що в самій маленькій Бельгії (8.000.000 мешканців) видалося минувшого року за шовкові панчохи вісім мілюнів долярів. Побудкою до цего поклику Кардинала є потреба ощадности, щоби скріпити фінанси краю. — У нас також здалобися скріпити фінанси фармарів через ощадність в дресах...

Жінки будуть прічерами. — Конференція Методистської Епископальної Церкви порішила дня 9. мая, як доносять газети, що повне число женщин будуть могли стати пасторами і прічерами...

Підземне життя. — В пущах Сагари шукають води вертячи керниці і відкрили, що в глибині 200-300 стіп під горячими пісками є звіринне життя.— **На пущах Сагари.** — Непроходимі пущі Сагари в півн. Африці поволи стають доступними завдяки культурі чоловіка. Місто верблюдів стають послугуватися автомобіями-гусільницями, спеціяльно уряженими, щоби могли посуватися пісками. Найстрашнішим злом пущі є брак води, та й тому зараджується. В оазі М'Раєр, котру вже мешканці мали покинути ізза браку води, стали Европейці вертіти артезіянську керницю. Дійшли до глибини 191 метрів, ударили на джерело води, що бухає близько 4 метри над землю і дає на мінуту 37.000 літрів води. Крім того намірюють будувати канали від Середземного Моря до озер в глибині пущі, що мабуть чимало причиниться до злагодження надзвичайно гарячого клімату.—

Канадійські коні для Вкраіни. — Часописі доносять, що Український Селянський Банк має закупити в Канаді 1.000 коней і за пів року поробити дальші закупна. Всіх коней разом має закупити 30.000. —

Пізнаються на "приятелях". — Під час останніх виборів в Німеччині со-

ціялісти потерпіли сильні страти; в декотрих стейтах, пр. в Мекленбурґу, зівсім зметені. Давній міністер в Саксонії, др. Цайґнер, пішов навіть до Іванової хати за хабарі і под. —

Банкроцтво. — В 15 північно-західних стейтах Зл. Держав є по відомостям з Уашінґтону 12.000 банків і 600.000 фармарів у банкроцтві... — У нас в Канаді лекше булоби списати фармарів, що не банкротують. Многі вже покинули фарми, інші працюють тяжко — для компаній — а лише мало є таких, що сидять на "своїй" землі. —

118 - літній "молодець" жениться пятий раз. — Найстарший горожанин в Джуйж де Фора в Бразилії, 118 літний Вінкент Ферейра оженився пятий раз і надіється, що перед своєю смертю зобачить свою пятьдесяту дитину. Має їх він уже 48, з котрих тілько 6 дівчат. Внуків і правнуків своїх перестав він числити вже кількадесять літ тому. Він є здоровенний ніґер і перед знесенням невільництва був невільником у трьох плянтажників. Його теперішна жінка має 23 літ. —

Цікавий засуд. — 82-літнього ніґра Состера засуджено на 99 літ вязниці за те, що 42 роки тому убив фармара Уількерсона. —

Що може зробити аґрафка! — Було то в методистському храмі в Саскатуні. Грали релігійну штуку "Наман Прокажений". Всьо йшло прекрасно аж доти, доки Наманові не попустила аґрафка, що тримала сподні... Актори поперенуджувалися, пані на церкві помліли з переляку, Наман вицофався за куліси... Доперва за кілька мінут вернув, а свіжа аґрафка не зробила вже збитка аж до кінця штуки. —

Кенди в Америці. — На конвенції Товариства Цукорників в Чікаґо обчислено, що Америка з'їла минувшого року оден біліон фунтів кендів. — Рахуйте: Наколиби ці кенди мало перевозитися залізницею за одним заходом і наколиб кожний ваґон мав наладованих 50 тон кендів, мусілоби знайтися 10 міліонів ваґонів. Числім, що пересічний трен зі збіжям складавбися з 50 ваґонів; щоби перевезти всі тоті кенди, треба булоби таких тренів двісті тисяч. Наколи припустити, що кожний такий трен займе менше-більше пів милі дороги, всі тоті трени з кендами сталиби вздовж 100.000 миль. Скажім, що Сіпіяр має з Монтреалю до Ванкувер 4.000 миль, то треба би 25 тренів з кендами для Америки на цілій тій лінії! Канада мала 1921. р. 8.786.699 мешканців, скажім кругло 10 міліонів Наколиб ці кеди пороздавано всім Канадійцям по рівній пайці, кожному дісталобися 100 фунтів кендів на рік. —

Обід за 25.000 долярів. — На даху одного з Нюйоркських готелів гостив М. Е. Браш з Ам. Інтернейшнал Корпорейшен 24. квітня 170 своїх приятелів. Гостина коштувала баґательку — 25.000 долярів!....

Дівчина-бандит. — 19 літний клерк Геральд Бравн проходжувався 3. мая на бульварі в Чікаґо, коли нараз приступила до нього жвава, гарно убрана дівчина і сказала: — Давай твої гроші. Скоро, бо буду кричати! — Заклопотаний Бравн виняв з кишені доляра. — Всі твої гроші, засичала дівчина, бо буду кричати, а там-он на розі стоїть полісман. — Бравн дав їй всі гроші які мав в кишені, $23.26. — Тоді спритна дівчина-бандит віддала йому 26 центів, всміхнулась солодко і в одну мить зникла в товпі. — На поліції запримітив Бравн опісля: "Колиб я був не дав гроші і вона дійсно стала кричати та оскаржила мене, що'м на ню напав, чи виграв би я в суді против гарної дівчини? —

Катастрофи. — Сильне землетрясення в околиці Ерзерум в Малій Азії знищило кілька сіл 14. мая. 50 осіб згинуло. — 2.000 будинків упало жертвою огня в місцевости Мачіноге в Японії 16. мая. — Лісові огні в Бр. Колюмбії, півн. Альберті і півн. Саска. чевані. — Друга буря торнедо в Зл. Державах на протязі одного місяця коштувала 26. мая життя 35 осіб. —

— Орієнтальний Експрес з Австрії до Італії з'ударився з фрейтом коло Ляйбаху. 4 особи згинули на місці, 5 є вмираючих, десятки покалічених. 4 ваґони розбиті на тріски. В додатку до всього колійовець, на котрого складали вину за катастрофу ізза його недбальства, поповнив самовбийство. —

НАШІ РЕВНИТЕЛІ.

В цій рубриці будемо в кожному числі поміщувати звіт з діяльности наших Ревнителів і Ревнительок. Многі наші читачі вже піднялися поширювати наш Часопис, інші просили нас о інформації в цьому ділі. Ми надіємось, що в кожній місцевости Канади і Зл. держав небавом буде хоть оден Ревнитель чи Ревнителька, що потрудиться коло ширення доброї преси і що в невдовзі будемо мати сильну організацію пропаганди доброї преси, організацію, котрої завданням буде поборювати злу пресу, а натомість ширити по всім усюдам добру!

Кілько може зробити Ревнитель при дрібці доброї волі, нехай посвідчить оцей примір: В нашому невеликому місточку Йорктені, де вже маємо звиж 50 передплатників, панна К. Новіцка знайшла протягом одного тижня, сім свіжих передплатників!

Понище подаємо три листи, котрі надійшли до нас і котрі рівнож свідчать о ревнительському дусі:

"Я понище підписаний хочу відновити передплату на 1924. рік і посилаю $1.00... і прошу еще оден на адрес А. Мельник... а як еще кого найду, то злапаю як рибу на вудку. — Засилаю низкий уклін Н. Солтанюк." —

"Тут в тім листі засилаю Вам передплату на рік 1924 за трьох: П. Трунко, М. Ґойда, М. Поцілюйко. З глубоким ушанованнем П. Трунко". —

"Прошу прислати мені інформації для поширення "Голосу Ізбавителя" в В. З сим заключаю $1.00 передплату на 1924. р. Остаю з глубоким поважанням Д. Юськевич". —

Нехай наші Читачі йдуть слідами цих Ревнителів, нехай не буде такої місцевости, де не булоби нашого Ревнителя і Ревнительки!

Пишіть до нас по інформації.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. М. Дзєцюх, Сиракюз. — Другу Історію Біблійну вислали. Дякуємо. — **Пані Е. Вовчук, Філядельфія.** — Одержали. Дякуємо за ласкаву прихильність. — **Пр. Сестри Служебниці, Едмонтон.** — Сердечно дякуємо. Числа вислали на подані адреси. — **П. А. Журибіда, Філядельфія.** — Передплату отримали. 4. число мин. року висилаємо. Сердечне спасибі за желання. **П. М. Андрусяк, Брамбури.** — Вязанку і оказове число вислали. Калєндар печатаємо що-місяця в Голосі Ізбавителя. — **П. Д. Юськевич, Вінніпеґ.** — Передплату отримали і жадані інформації вислали. Трудіться щиро для Божого діла. — **П. С. Опалінський, Честер.** — Одержали з подякою і будемо висилати на подані адреси. — **П. І. Колодій, Дітройт.** — Одержали з подякою. Адресу змінили. — **П. І. Головецький, Клівленд.** — Одержали і дякуємо за жертву. Лист висилаємо. **П. А Прозник, Винярд.** — Дякуємо. Число за червень вислали. **П. І. Тремба, Чікаґо.** — Одержали і сердечно дякуємо. Будьте і на далі нашим Ревнителем. Нагороду висилаємо. **Панна Д. Шеремета, Монтреал.** — В адресі пані Харук була мала ошибка; ми єї справили після поданої Вами і вислали числа. Накол не прийшли, просимо нас повідомити і рівночасно реклямувати на почті. —

HUDSON'S BAY COMPANY

Наша Літня Випродаж

починається в четвер 3. липня,
коли всьо буде на продаж по значно знесеним цінам.
Приходіть і подивіться численним баргейнс на продаж.

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ
„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, брацтв і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бізнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. - 1. СЕРПНЯ 1924 - Ч. 8.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Преображения. — 2). Статуя Марії. — 3). Апостольство Молитви. — 4). Царство Серця Христового. — 5). Біблійні Оповідання. — 6). Дурний як нігер. — 7). Заховали віру через три ста літ.— 8). Три найбільші робітники. — 9). Мати мученика. — 10). Молитва у Магометан. — 11). Лиш релігія година дати небо. — 12). По сто літах місійної праці.— 13). Католицьким Світом. — 14). Наше Ювилейне Свято. — 15). Для поучення і розривки. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Купуйте тикети в місці побуту.

Вибираючись в подорож до якоїсь далекої місцевости, ви повинні купити тикет в своїй стації. Коли їдите купувати тикет до великого міста, тратите ціну тикету і кошта подорожі і тикет коштує все то само, що коштував би тут.

Купуйте тут, заощадіть собі ці непотрібні кошта — і причиніться до піднесення Йорктонського бізнесу.

Коли задумуєте їхати до Старого Краю або хочете спровадити знакомих зі Старого Краю, місцевий агент при CANADIAN NATIONAL Стації, що є репрезентантом усіх пароплавових компаній, може полагодити всю справу.

DR. S. M. ROSE

ЛІКАР І ХІРУРГ

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.

Phone: Office 61, Residence 145

Печатано за дозволом духовної власти.

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:

179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38, 4 фіти високий

$33.00.

Ціна розуміється з написею.

Пишіть до нас за новим каталогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; нижше подаємо лиш де-які артикули як:

СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАЩАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ, СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ, ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІГУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.

179 Bannatyne Ave., East

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ.

1 П Пр. Макрини Пр. Дія.
2 С † Ілії Пророка.
3 Н 7. Пр. Симеона.
4 П Св. Марії Магдалини.
5 В Мч. Трофима, Счмч. Апол.
6 С †Мч. Бориса і Гліба.
7 Ч † Успення св. Анни.
8 П Сщмч. Єрмолая.
9 С †Вмч. Пантелеймона.
10 Н 8. Ап. Прохора.
11 П Мч. Калиніка і м. Теодоти.
12 В Ап. Силы, Андроніка.
13 С Пр. Євдокима.
14 Ч †Проісхожд. Ч. Хреста.
15 П П. мощ. первомч. Стефана.
16 С П. Ісаакія Дальмата і Фав.
17 Н 9. 7 Молодців в Єфесі муч.
18 П Пред. Преображення.
19 В Преображення ГНІХ.
20 С Пр. Дометія і ц. Пульхерії.
21 Ч Еміліана Еп. і іспов.
22 П † Маттія апост.
23 С Мч. Лавренція архид.
24 Н 10. Мч. Евпла архид.
25 П Мч. Фотія і Аникити.
26 В Пр. Максима, від. Преобр.
27 С Пред. Успення і Михея, п.
28 Ч † Успення Пресв. Богород.
29 П Перен. нерук. Образа Г.
30 С Мч. Мирона.
31 Н 11. Мч. Флора і Лавра.

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА СЕРПЕНЬ.

1. — Перша Пятниця Місяця. —

3. — Нед. 7. по Сош. св. Д. — Прор. Ілії. — Гл. 6. — Всеночне. Ев. Утр. 7. (Йоа. 63). — Ап. Літ. 116., 57. — Ев. Мат. 33, Лу. 14. — Перша Неділя Місяця.

10. — Нед. 8. по Сош. — Гл. 7. — Ев. Утр. 8. (Йоа. 64). — Ап. Літ. 124. — Ев. Мат. 58. —

17. — Нед. 9. по Сош. — Гл. 8. — Ев. Утр. 9. (Йоа. 65). — Ап. Літ. 128. — Ев. Мат. 59. —

19. — Преображення ГНІХ. — Всеночне. — Ев. Утр. Лу. 45. — Ап. Літ. 65. — Ев. Мат. 70. — Святимо овочі. —

24. — Нед. 10. по Сош., Попр. Преображення. — Гл. 1. — Ев. Утр. 10. (Йоа. 66). — Ап. Літ. 131. — Ев. Мат. 72. —

28. — Успення Пр. Д. М. — Всеночне. — Ев. Утр. Лу. 4. — Ап. Літ. 240. — Ев. Лу. 54. — Святимо зілля. —

31. — Нед. 11. по Сош. — Попр. Успення. — Гл. 2. — Ев. Утр. 11. (Йоа. 67). — Ап. Літ. 141. — Ев. Мат. 77.

Піст: (Спасівка, Маковіївка) треває від 14. до 27. постимо що середи і пятниці.

● Новий місяць 30. (4.36). — ☽ Перша чверть 7. (23.41). —
○ Повний місяць 14. (16.19). — ☾ Остання чверть 22. (5.10).

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Серпень Ч. 8.** **1924.**

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

ПРЕОБРАЖЕННЯ.

Зближався час Христових мук. Ісус Христос взяв із собою Апостолів Петра, Якова і Йоана та випровадив їх на гору Тавор недалеко Єрусалиму. Тут припав Він на коліна тай став молитися небесному Вітцю. Біля Нього Апостоли лучили свої молитви з молитвами свого учителя, коли нараз стали свідками надзвичайної події: З очима взнесеними в небо, лицем ясніючим як сонце, Ісус унісся окружений світляним сяєвом кілька стіп в гору; коло Нього явились пророки Мойсей і Ілія та розмавляли зі Спасителем. З неба почувся голос: Оце мій улюблений син, в котрому я — уподобав собі. — слухайте Його...

Перераженні Апостоли припали лицем до землі, їх серця заповнились невимовною радістю. Петро закликав горячим голосом: "Господи, добре нам тут бути!"... За хвилю на голос Ісуса Апостоли підвелися і знайшли Ісуса самітного, так як Його все знали.

***

Яка ціль цего Преображення Господнього? —

Скріплення і утвердження віри Апостолів в Божество Ісуса. Вони любили Його, вони бачили надзвичайні чу-

Преображення Господне.

да, яких доконував: чули Його надземську науку, були свідками святости Його життя. Та Ісус все приставав з ними як чоловік, і в додатку Апостоли бачили, як Жиди Його переслідують. Небавом зобачуть Його пійманим, скатованим, розпятим на хресті. Чи віра Апостолів буде доволі сильна, щоби в Розпятому узнати Месію, Богочоловіка?...

Ісус хоче скріпити їх віру і тому преображується перед ними, показує їм слабенький відблеск слави свого Божества. Тепер будуть вони могли бути свідками Його ганьблячої смерти, котру добровільно понесе для спасення людей: Преображення, котрого були свідками, пригадає їм, що хоч Він пійманий, катований, розпятий — Він все-таки Богом!

***

Таїнства життя Христового поновляються в житті кожного християнина, в житті Обручниці Христової, св. Церкви.

Кожний християнин є членом Тіла Христового, в кожному живе сам Христос: **Живу вже не я, а живе в мені Христос** (Гал. 2,20). —Скільки в тебе, брате, Христового життя?! Ти в Христа хрещений, в Христа убраний— чи дійсно тепер живе в Тобі Христос? Чи є ти дійсно, як каже Апостол, милим запахом Христа, чи може в тобі, християнині, імя Христове хулиться, чи може розпинаєш в свому серці Христа?!

Як бідні були Жиди, що маючи між собою Ісуса, не здавали собі справи з того як великий скарб посідають, як нещасливі були ті, що розпяли Господа слави! Як бідний той християнин, що не здає собі справи зі свого достоїнства а живе без Христа, як нещасний той, котрого серце є Голготою, де він своїм грішним життям розпинає Ісуса! А їх много — много!...

О який бідний християнин без Христа! Не хочеш бути таким бідакою, вглянь в себе, поглянь на Ісуса, преобрази себе, щоби Ісус преобразився в тобі... Вийди на гору — забудь на хвилину на той світ, що тебе окружає і манить; в покірній молитві звернись до неба, до свого Дому, злучись з Ісусом, а Він доконає в тобі преображення!

Глянь довкола себе: всьо росте, всьо розвивається, поступає, всьо стремить до повноти розвитку. Чи лиш маєш оставати на місці, чи ти християнин, маєш провадити життя без Христа, чи Христове життя не має в тобі розвиватися?!

Хочеш бути справжнім християнином, жий життям Христа, йди "**до з'єднення віри і пізнання Сина Божого, до чоловіка звершеного, до міри зросту сповнення Христового, щоби більш не бути малолітком** (Еф.,4).

Християнин, ти повинен жити життям Христа, життям, котре ти дістав на св. хрещенні. Ти повинен удержувати це життя молитвою, побожним життям, уникáнням гріха. Ти повинен кріпити Христове життя в собі наукою св. Церкви, приниманням св. Тайн.

От Преображення, котрого ти маєш доконати в собі. **Сія сотвори і жив будеш** (Лу., 10).

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

СТАТУЯ МАРІЇ.

На сторінках листів міжнародної недільної школи була записана недавно слідуюча подія — що вимовно голосить славу Марії:

"Посеред румовищ погорілого міста Смирни, так пише автор повищої статі, я замітив надзвичайно цікаве явище на подвірю французького шпіталю, серед до тла спалених будівель, стояла статуя — фіґура Пресвятої Діви з Дитятком на руках. Статуї сеї зовсім не нарушив ані огонь, ані дим, ані спадаючі при пожарі горіючі головні. Помимо того, що все довкруги счорніло від огню та диму статуя Богородиці з Дитятком остала не закопчена і так сніжно біла, як колиб щойно вийшла з робітні різбаря. Хоч як велика була гаряч при пожарі, так, що весь мармор котрий був на стінах міста потріскав і розсипався на порох а желізні вязання будівель і окуття погнулись

та покорчились, то із статуї Пречистої Діви не відпала ані кришка мармору.

Подібно стоїть серед віків в світі особа Богородиці все красна, все почитана і люблена незлічимими тьмами поклонників".—

Тільки пише повища часопись.—

Так то Статуя Непорочної Діви Марії остала ненарушена; огонь, дим зовсім еї не ткнув. Ся історія нагадує инший образ а се образ твого життя, Християнська душе! і ти находишся серед сего світа, наче серед якого пожарища. — Огонь гріха силуєсь втиснути до твої душі та знищити еї, спалити в полумях злих пристрастей, приємностей; дим пустої слави, почестий, людських взглядів змагаєсь затуманити твій ясний, здоровий розум, просвічений світлом св. віри; чорна саджа принад лукавого світа, богатств, радіби насісти на твою душу, сильними чисте твоє серце. . .

О, як много напастей важить на твою душу, кілько небезпек загрожує еї!

Хочеш, щоби твоя душа остала неушкоджена, ненарушена, як цілою лишилась ся статуя Непорочної Діви Марії серед пожарища, заховай своє серце чисте, непорочне. Нехай Марія буде твоїм взором, взором до якого має бути подібна твоя душа. А чи вона подібна до Марії? Спитай себе, а щиро!. . . Може твоє серце дуже, а дуже відмінне від Непорочного Серця Марії? Може до твоєї душі мають вступ лихі мисли, що як чорна хмара еї вкривають? Може ти в серцю своїм голубиш злі бажання, що як огонь нищать твою невинність? Може з твоїх уст виходить часом темний їдкий дим поганих слів, може ти любиш гріх? О, душе Християнська, викинь се все зі свого серця! Нехай воно буде чисте, як біла статуя Пречистої Діви. Ти не дозволь, щоби дух нечистий мав вступ до твоєї душі. А коли він лише приходить зі своїми принадами, ти відкидай їх сейчас від себе. І щоби на ново оборонитись, йди до Марії, прибігай до неї, молися до Неї. Так, в покусах взивай сейчас імя Марії, а Вона

вмить стане при тобі та своєю всеможною ласкою оборонить тебе.

Статуя — фігура Марії остала серед полуміни ціла. От маєш знова один примір чим є Марія, яка Її велич, сила, коли її статуя, образ неушкоджені.

Хочеш, щоби тебе не ткнувся вогонь, вічний огонь пекла, нехай на твоїй душі буде витиснений образ Марії.

Спитаєш як се зробити. Дивись, як жила Марія і ти живи так, наслідуй Її. Люби Бога як Вона Його любила, будь лагідної вдачі супроти ближнього, навіть ворога, як Вона була лагідною. Люби чистоту, невинність серця подібно як Вона її полюбила: будь покірного серця — як Вона була смиренною в цілім своїм життю. Питай себе часто, як би поступала Марія колиб була в твоїм положенню.

О коли в твоїй душі буде відбитий образ Марії, то Пречиста заховає твою душу на все — тебе не ткнеся ніколи страшний огонь пекла — твоя душа буде на все щаслива.

о. Ст. Бахталовський, Ч.С.І.

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ.

Одним із найцінніших дарів Божих є дух молитви. Хто наділений від Бога тим духом, той вміє і любить молитися, такий щиро і много молиться, та вже тим самим причиняється до Божої слави, а собі і ближнім випрошує щораз нові ласки. Хто вміє й хоче щиро та много молитися, такому молитва стає: у стані смутку — потіхою, в потребі — поміччю, в праці — витривалістю, — навіть, сохрани Господи, в упадках підоймою! Хто вміє й любить добре й много молитися, той має в своїх руках средство, за посередництвом якого може спасти себе й других від неодного лиха, — собі та другим випросити

многих ласк, бо "много може безнастанна молитва справедливого!" — як каже св. Апостол Яків.

Не маємо змоги на цьому місці широко описати, яким цілющим, спасенним средством є для нас молитва. Обширно про це може кождий з читачів довідатися з гарної книжочки св. Альфонса "Молитва яко могуче средство до спасення", яка вийшла в укр. переводі накладом Видавництва ОО. Василіян*.

Ще більше успішною є молитва спільна, котра має для себе обітницю самого І. Христа. "Де двоє або троє зберуться в імя моє, там я посеред них (Мат. 18, 20). В церкві істнує Товариство, котрого виключною ціллю є власне молитва в злуці з Пресв. Серцем Христовим, котре зветься Апостольством Молитви і про це Товариство ми хочемо де-що розказати нашим Читачам в тій ціли, щоби вони ставали його членами і старались під проводом свого Пароха оснувати кружки Апостольства Молитви в своїх парохіях.

Апостольство Молитви є то побожне Товариство, яке ставить собі метою поширювання слави Божої і спасення душ через молитву, розважання, та всякі добрі діла в злуці з Найсв. Серцем Ісусовим. Воно сповняє свойого рода апостольський уряд, причиняється до поширювання царства Божого на землі, подібно, як то чинили Апостоли. До сповнювання такого апостольського уряду треба, щоби члени Товариства (чи радше Союза) Молитви і самі палали ревністю о славу Божу і спасення ближніх, та щоби тою ревністю запалювали ще й інших людей, з котрими мають зносини. Але не досить на тім. Подібно як Апостоли розсіяні по світу не тільки горячо любили Ісуса, що все своє окруження заохочували до тої любови й служби Христови, але й розсіялися по цілому світу, щоби всюди, посеред поган і невірних ширити Царство Христове, — так само, (коли не діла!), то бодай бажання членів Апостольства Молитви повинні сягати далеко — далеко. Вони повинні прагнути, о скільки то в їхній силі, причинитися до того, щоби на цілому світу не було так холодного і так нещасливого серця, котреб Найсолодшого Ісуса не знало, або його не любило.

Ріжні є Апостольства. До поширювання Царства Христового на землі служать: апотольство слова, апостольство письма, апостольство діль і терпінь, — в кінці Апостольство Молитви. Апостольством **слова** поширюють Царство Христове проповідники, — місіонарі, священики, вчителі св. Церкви і ріжні

*) Книжку цю можна набути в адміністрації "Голосу Ізбавителя." Ціна 53 н.

вчені люде, котрі при помочи глубоких наук пояснюють науку Христову та загрівають до любови Спасителя, котрий так безконечно нас полюбив. Апотольством письма, чи як звичайно кажуть пера, причиняються до слави Божої писателі, що своїми творами поширюють знання науки Христової та обороняють її перед нападами ворогів. — Апостольством дія і терпінь поширюють Царство Христове ті многочисленні й ріжноманітні Монаші Чини й Згромадження, як і тисячі вірних, котрі своїми жертвами, своїм самовідреченим життям і вірною службою Богові дають примір у любови Ісуса своїм ближнім.

Не менче важним у поширюванні Царства Пресв. Серця Ісусового на землі, є Апостольство Молитви. Подібно як тамті, одні проповіддю й навчанням інші письмом, працею й самопосвятою причиняються до поширення Царства Христового на землі, — так само й Апостольство Молитви молитвою і розважанням прямує до тої самої мети.

Божественний Спаситель Своїм приміром найкраще вчить нас, як високо цінить Він Молитву. На апостольство слова Він з'ужив лиш три роки, а протягом 33 літ апостолував Своїм приміром. Та Його апостольство молитвою почалося враз із першим ударом Його Найсолодшого Серця, а не скінчиться аж до кінця світа. Ніколи, ні на хвильку, не зупереставав Він молитися за нас і за цілий світ до Свойого небесного Вітця, — і тепер ще в небі молиться, як на це вказує св. Павло, кажучи: "Будучи вічно жив, щоб посередникувати за них" (Євр. VII, 25).

Сам Спаситель також заневнив нас, що молитва, особливо спільна (Мат. XVII, 20) все може випросити (Ів. IX, 31; Мат. XXI, 22). З відсіль то й походить, що місця призначені на молитву, св. Письмо називає "домами молитви" (Мат. XXI, 13). Де отже не зможуть нічого вчинити сили людські, там конче потрібна молитва. Звідсілля то походять ті накази, щоби безнастанно молитися, — повно їх у св. Письмі; звідсілля та практика у Св. Церкві при всякій нагоді молитися, бо "Молитва", — як виражається один вчитель духовного життя, — "це немовби головна пружина Церкви!" Молитва здобуває небо і зворушує самого Бога, спрямовуючи до Нього людські серця.

Коли як коли, а в наших часах треба молитися. Христос і Його Церков має тілько ворогів, гріх так розпаношився, правдивого христіянського життя так мало! Так дивитися на той світ, чоловіковп мимоволі приходить гадка, що того зла котре заливає світ, не годен поконати. Та молитва є всемогуча, особливо коли підноситься єї в злуці і по наміренні Серця

Христового. Він-же побідив світ, Єму-ж кланяється "всякоє коліно небесних, земних і преісподних!" Треба лиш з нашого боку живої віри та горячої молитви: "Да святится імя твоє, да прийдет царствіє твоє, да будет воля твоя яко на небеси і на земли" — о решту Ісус подбає сам. —

Ф. Сташинський.

Від себе додамо, що Члени Апостольства Молитви є трояко рода: Всі вони жертвують що-дня рано всі свої молитви, праці, терпіння в злуці з Серцем Христовим по наміренні назначеному кожного місяця Головною Управою, котре ми що-місяця поміщуємо з коротким поясненням в нашому Часописі. Крім того: Члени 2. степеня додають ще одне Отче наш і десять Богородице і члени 3. степеня ще місяця в першу пятницю або неділю приймають св. Причастя.

Молитви і побожні практики Ап. Молитви ми вібрали в книжечці "Духовна Вязанка на Май і Червень", котру повинен би кожний з наших читачів собі справити. (ціна 12 ц. з пересилкою). — В справі канонічного основання Ап. Молитви треба звернутися до оо. Василіян в Едмонтон, Альта (9648, 108 Ave).

Редакція.

ЦАРСТВО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО.

За о. А. Й. Каттер Т. І.

"Моє благословенство спічне на домах, де буде виставлений і почитаний образ мого Серця".

"Ах, того не робіть, отче! То булоби ще гірше!" — Бідна жінка розплакалась гіркими слезами, коли я їй сказав, що напишу до єї батька лист, щоби прийшов до мене висповідатися.

— — — — — — — — — — — — — —

Вона була замужна, маюча, щаслива матір кількорох дітей. Одно тілько горе завило єї серце: старий батько за жадну ці-

ну не хотів сповідатися і жив без св. Тайн.

Оноді він захворував тяжко і мусів піддатися небезпечній операції. Донька поїхала з ним до шпиталю і перед операцією сказала до нього: "Тату, зробите мені, о що вас попрошу?" — "Всьо, що тілько схочеш".— "Так я прошу вас, любі татунцю, щоби ви перед операцією висповідалися".— На цю несподівану просьбу він зблід, почервонів, і розгніваним голосом відповів: "Ніколи, ані перед, ані по операції: — чуєш, ніколи, ніколи!"

Опісля прийшла до мене радитися, що робити. — Я вислухав еї, потішив і порадив, щоби торжественно посвятити свій дім Найсолодшому Серцю. Я обіцяв, що прийду особисто доконати акту посвяти.

В пятницю рано при сніданні листонош вручив старцеві дичі з дітьми ожидали мене зібрані перед гарно прибраним престоликом з образом Найсолодшого Серця.

По скінченій відправі, в котрій вся родина брала участь з надзвичайною набожністю, я сказав: "Тепер я напишу до вашого батька і попрошу його в імя Найсолодшого Серця, щоби з любови до Нього, що став Царем вашої родини, прийшов до мене слідуючої пятниці і відбув свою першу сповідь".

"Ах, того не робіть, отче! То булоби ще гірше!" — відповіла мені заливаючися слезами.

"Я такой напишу до нього в пятницю" — відповів я спокійно, а ви тимчасом моліться".

— — — — — — — — — — — — — —

В пятницю рано при сніданні листонош вручив старцеві лист. Він отворив його, перечитав, зірвався і пішов до другого покою толкуючися, що якась пекуча справа вимагає, щоби нею занятися сейчас. Видно було на ньому сильне хвильованя...

Сейчас по виході батька вся родина впала на коліна і стала молитись Серцю Христовому о спасення душі батька і діда.

О пятій годині брат дверник прийшов до мене і сказав, що якийсь старець клече мене до розмовниці. За кілька хвилин він клячав у моїх стіп заливаючись ревними слезами.

"Я не знаю, отче, що за сила була в ваших словах: В імя Найсолодшого Серця, що тепер є Царем вашої родини, я взиваю вас, щоби прийти до сповіди... Но вони мене полонили... Я не годен визнавати моїх гріхів, я предвиджував це і тому їх списав — прошу собі це перечитати".

Я перечитав це сердечне визнання гріхів, дав розрішення і потім спитав лагідно: "Не хотіливи ви за пару день запричащатися?"

"Ах, Отче, завтра, коли позволите — відповів мені горячо. Я тужу за Ним, я, що до тепер не навидів Його, люблю Його цілим серцем!"

На другий день наверненый старець причащався із усею своєю родиною і від тої пори мир і благословенство Боже запанували в родині посвяченій Серцю Христовому. —

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

Розтіч.

Сини Ноя: Сим, Хам і Яфит стали батьками потрійної раси людей, що після потопу заселили землю. В наслідок грубої провини Хама супроти свого батька, котра стягнула на нього батьківський прокляв, він сам і всьо його потомство знайшлися в стані пониження, котре тревати ме по конець віків.

Патріярх Ной занимався хліборобством. Випликавши на своїх нивах винну лозу, він напився вина, котрого сили не знав і в упоєнні заснув неубраний. Хам, котрий случайно це спостеріг, побіг сейчас до своїх братів і не оглядаючися на права встидливости і обовязок синівського почитання зглядом батька, оповів їм що бачив. Вони-ж противно, повні пошани для святого патріярха, підійшли до нього спячого і накрили його плащем не глянувши на нього. Збудившись після довгого сну, Ной довідався, що приключилось і як негідно обійшовся з ним середущій син. Він покликав всіх трьох синів, щоби при цій нагоді обявити їм їхнє призначення.

Старечі слова його були короткі, але повні значіння. Звернувшися насамперід до провинившогося сина Хама, покарав його в його спині, т. зн. в цілому його потомстві. "Проклятий будь Ханаан, закликав він; нехай буде останнім невільником своїх братів". — Сим, найстарший син, получив повноту благословенства. Ной заповів йому, що з Його раси народиться Спаситель обіцяний світові. "Господь Бог Сима, сказав, буде благословений народами" — Звертаючись до Яфита, обіцяв йому величезні добра і заповів, що Бог Сима буде колись і його Богом. "Нехай Господь поширить твою державу, сказав до нього, і прийме тебе в жилища Сима". І звернувшись до обох сказав: "Ханаан буде вашим рабом".

Невдовзі пророцтво сповнилося. Після третього покоління окружали синів Ноя численні діти і внуки, так що еміграція стала необходимою. Ной пригадав їм, що Бог їм приказав був, щоби розійшлися по землі, щоби її обрабляти і замешкати. Численні родини покинули отже Арменські полонини, щоби розселитись в долинах Сеннар між Тигрисом і Евфратом, де вкоротці на урожайній землі розмножились надзвичайно широко. Ной наставав на них знову. щоби перенесли свої шатра ще в дальші сторони; но не легким було ділом відірвати їх від цього красного краю, котрий нагадував їм до певної міри пригаду втраченого раю.

Між усіми тодішними потомками Ноя відзначався хоробрий Неврод, внук проклятого Хама. Він успів накинути свою повагу многим своїм браттям, що вважали його найспільніщим войовником і найвідважніщим мисливим; відти пословиця, котра прийшла тоді в уживання: великий мисливий перед Господом Неврод. — За намовою цего відважного і гордого ватажка начальники родів задумали, заки розійдуться, збудувати на цьому місці памятник, що зробивби славним їх імя по всі часи. І хотя не було в цьому краю ні каменя ні цементу до будови, це їх не здержало: "Зробім цегли і випалім їх на огні", сказали вони. Місто цементу уживали вони смоли до спо-

ювання цегол між собою. Маючи оттак під рукою потрібні матеріяли, вони придумали кольосальний плян, котрого здійснення вимагало значного часу; "збудуймо собі місто і вежу, сказали, котрої вершок досягаби неба. Так наше імя буде славним у всіх грядучих поколінь".

Ця горда гадка, що вирнула не без впливу сатани, не подобалася Богу, тим більше, що заняті будовою, люде перестали думати о еміграції, що стала конечністю. Коли робітники працювали коло будови під проводом знаменитих архітектів, Бог висмівав їх божевільні заміри. "Тепер вони лиш оден народ і говорять всі одною бесідою. Наколи лишу їм свободу, вони не покинуть своєї роботи, доки її цілковито не довершать. Зійдім отже до них і помішаймо так їх бесіду, щоби вже не годні були взаїмно порозумітися".

Заледво Бог повзяв це рішення, сейчас повстало страшне замішання серед робітників коло вежі. Одні говорили давньою мовою, котрої вже другі не розуміли: вони стали говорити новою бесідою, з котрої сусіди не розуміли ні слова. Керманичі праць не годні були порозумітись зі своїми помічниками, будівничі зі своїми робітниками. Будову міста і вежі, що мала сягати аж до неба, треба було залишити. Цей недокінчений Город названо Вавиль, **помішання**, тому що тут настало помішання язиків. А люде, не могучи вже порозумітись між собою, мусіли порозходитись. Роди що говорили тою самою мовою, позбирались разом, і велика еміграція розпочалась.

Сини Хама задержали посідання осереднього краю, Неврод основан Вавилон, осередок першої держави, біля Вежі помішання; відтак збудував у тій самій долині Сеннаар міста Орех, Архад і Халяння. Ханаан здобув собі край, що пізнище звався Палестиною і замешкав тут з найстаршим сином Сидоном і другими сімома синами, що надали свої імена народам проклятим описля зачерез свої проступки і засудженим Богом на погибіль. Музраїм прийшов аж у Єгипет, котрого став першим королем. По-

суваючися все далі на полудне, рід Хама став расою чорних людей, невільників, як заповів був Ной.

Яфит зі своїми синами посувався на Захід. Гомир став батьком Кильтів, Магог батьком Скитів, Мадаї — Медів, Жаван — Греків. Після пророцтва святого патріярха держава Яфита набрала надзвичайних розмірів: його потомки залюднили всю Европу.

Вітчиною Сима став Схід. Його сини розбрилися по Азії. Ассур оснував державу Ассирийську, котру змагався відобрати Йому Неврод; Єлям став батьком Персів, Арам — Сирійців. Внук Арфаксада Евер надав свос імя народові Єврейському.

В триста літ після потопу земля знову стала залюднена і сатана був поконаний: він не міг вже надіятися катастрофи, що знищилаби весь рід людський, бо хоть як великі булиби гріхи людей, Бог обіцяв, що вже не погребає їх у водах нового потопу. З цих численних народів мало отже вийти множество святих, що величати муть Єгову, одинокого правдивого Бога, Всемогучого, Нескінченого! На цю гадку сатана попадав у скажену лють, знову горлав, що буде подібним до Всевишнього і що навіть знищить на землі почитання правдивого Бога і заступить його почитанням упавших ангелів. Так він, Люцифер, пекольний князь, стане князем світа, і Бог не буде мати почитателів. Йому вдалось обманути Адама, коли він в раї посідав усі сили свого ума і повноту небесного світла: чому-ж не удалосьби йому при помочі розпалювання пристрастей упавшого чоловіка зробити себе богом?

Великий Бог неба і землі хотячи оказати в повному блеску свою славу і вкрити ганьбою свого ворога, постановив добути добро із зла і дав сатані змогу, щоби попробував свої сили супроти упавшого чоловіка. Люде, що розійшлися по далеких краях, скоро забули науки патріярха Ноя і лише невиразно пригадували собі Єденські передання о Всевишньому Бозі, сотворителі чоловіка і його будучому Спасителі. Зведений дивами, котрих доконував сатана за посередництвом де-яких сотворінь або його фалшивими заявами, чоловік дійшов до того, що вважав ці сотворіння богами. Всяку силу, всяке ділання природне або надлюдське зроблено божеством. Хальдейці почитали сонце й місяць, Египтяни звірята а навіть рослини, Вавилонці свого Неврода з'ображеного як божка Ваала. Йдучи за натхненням діявола керманичі народів знову вхопилися за клич: будете як боги; і відти стало родитись почитання божків. Батькові вмер син; він його оплакував, зробив собі його образ і покланявся йому як богові. Це сталося згодом огидним звичаєм, відтак законом, котрим покористовувались тирани і будували собі святині та казали себе почитати по смерти. Так почалось на світі почитання ідолів, т. зн. діявола.

Ной жив довго і був свідком цего затоплення світа злими ділами. Він жалів над своїми дітьми засліпленими і невдячними, що погордили своїм небесним Вітцем; но він знав, що цій зверхній побіді сатани прийде знову конець. Через 950 літ свого життя він дізнав неодного обявлення Божого і не уставав прославляти Боже Провидіння, що кепкує собі з лукавих людей і діявола, що ними кермує. Він бачив велитів при ділі, чув їхні хули, терпів їхні насмішки, а тут нечайно потоп захопив їх серед їхніх забав та погрузив в пропасти. Пливучи в ковчезі по водам він немов чув ангелські хори:"Єгова, Єгова, Ти є Той, що є, і всьо сотворіння є нічим перед Тобою!"

Як Адам святий патріярх покинув світ з очима звернепими до обіцяного Спасителя, котрого сам був прообразом. Спаситель сам збудує ковчег, з котрого люде будуть могли глузувати собі з усіх пекольних сил. І вже народився чоловік, що мав приготовити Йому дороги збираючи серед ідолопоклонників парід правдивого Бога; він звався Авраам.

Дурний як нігер.

Історія, котру вам тут переповім є все стара і все нова, бо люде все однакі.

Діялось воно в неділю по полудні. На ганку перед хатою батька Возняка в В. сиділо трьох здоровенних парубків та розмавляли собі. Самі добрі знакомі, що неділі вони сходяться тут і розмавляють про всяку всячину.

Батько Возняк вийшов з хати, усів біля молодців, та незадовго ціла веранда заповнилась димом з його люльки, котру привіз собі ще з старого краю, і розмова йшла жваво.

— Що ти, Дмитре, нині знову не був на Службі Божій? — питає батько Возняк одного з хлопців мургаючи хитро очима.

— Ви самі не ходили колись також, не вам...

— Гов Дмитре, відзиваєсь Василь, — то вже стара пісонька. о то не розходиться. Ти обіцяв нам, що підеш на Службу Божу, і не дотримав слова.

— Я вже відвик, Василю, видиш; і годі тепер знову зачинати.

— Годно бути процідив батько Возняк через зуби випускаючи крізь вуса цілу хмару диму. — Чого-ж тобі так трудно? Преціньо ти віриш в Бога — ге?

— Та вірю, але не в тім діло!

— Як-же: не в тім діло! Коли віриш в Нього, то треба Його слухати, як слухаєш баса. Я колись був такий сам дурак як ти, а преці знову зачав ходити до церкви.

— Ви, батьку, то кожний розуміє. Але мене всі знають, дивляться на мене і сміялисьби з мене.

— Ага, туди стежка в горох — перебив Василь. То ти волиш приязнь Івана, Гаврила і других гуцвотів більше чим приязнь Бога?!

— Та ні...

— Щоби їм не наразитися, ти вбиваєш свою душу — забурмотів гнівно Возняк.

Петро, що до тепер тілько слухав, відкашильнув і звернувся до Дмитра:

— Слухай, Дмитре, я тобі оповім історію про одного нігра. Він мав їхати з Африки, де вродився, до Америки і перед від'їздом хотіли йому зробити збитка. "В Америці, — кажуть до нього, — ніколи не їдять, бо то не потрібно; і як будуть виділи тебе їсти, будуть сміятися з тебе.— Хіба я згину з голоду, щоби їм приподобатись?"—

По довгій подорожі наш нігер приїхав нарешті до Нюйорку.

Чимскорше став він шукати якогось самітного місця і здибав в парку лавочку. Усів собі, отворив торбину, та береся виймати хліб, бо зголоднів був, бачите. Та тут бачить, надходить якийсь пан, що цікаво приглядається йому. Зараз пригадав собі нігер, що йому казали дома і мерщій сховав хліб у торбину. Пан пішов собі і нігер знову втвирає торбу і надкушує кавалок хліба. Тут надходить трьох пустих школярів, стають оподалік, показують пальцем на його чорне лице і сміються на всі застави. Ти повіриш Дмитре, нігер знову сховав хліб, стиснув ремінь і сказав до себе: Лучше не їсти, чим щоби мали з мене сміятися!—

— Кругом дурак! — сказав зі сміхом Дмитро двигаючи плечема.

— А чому?

— Коли потрібую їсти, бувбим дурний не їсти тому, що другі сміються.

— Добре потвердив Василь. — Коли ти потребуєш іти до церкви, бувбись дурак не йти, тому що другі сміються — ти сам сказав. Коли воно так що-до тіла, то ще більше що-до душі, котра далеко важніща. Чи був-би ти гірший дурак чим нігер?

Дмитро не знає що відповісти — крутить цигаретку.

— А потім, каже батько Возняк, напихаючи люльку, вони сміялися з того нігра не тому що їв, а що твар в нього був чорний. Колиб був їв, не сміялибся були ані троха більше. Колиб Дмитро пішов до церкви, не сміялибся з нього ані капку більше!

І старий засвітив сірник і став пакати.

— Противно, додав Петро, всі чесні люде обсталиб за ним і всі дураки не смілиб обізватися!

Дмитро зрозумів, на його лиці видно було рішучу постанову. Від тої пори він ніколи не занедбав Службу Божу в неділю. —

ЗАХОВАЛИ СВ. ВІРУ ЧЕРЕЗ ТРИ СТА ЛІТ БЕЗ СВЯЩЕНИКА, БЕЗ ЦЕРКВИ, БЕЗ СВ. ТАЙН.

Дня 15 серпня 1549. р. св. Франц Ксаверий вступив на землю Японії. Його чуда, святість його життя, відвага його проповіди пригадують історію апостольских часів. Коли по двох літах відійшов він до Китаю, зіставив в Японії коло три тисячі християн. Діло розпочате ним розвивалося в чудовий спосіб завдяки особливо незвичайно приязним обставинам тодішнього політичного устрою в Японії. Коли св. Франц умирав 1582. р., було тут уже 250 церквей і 200.000 християн.

Небавом однак зачалось жорстоке переслідування молодої церкви Христової в Японії. 1597. р., між іншими згинуло в Нагасакі 20 християн мученичою смертію на хресті по ціломісячних муках. Вкінці 1614 появився приказ винищення християнські церкви і переслідування стало лютувати ще гірше. Через 250 літ Церков Христова не зазнала спокою, жадному свіжому священикові не вільно було вступити на Японську землю. При вході до кожного порту лежав великий хрест, на котрий мусів станути ногами кожний новоприбувачий з чужих країв на знак того, що не узнає Христа. І щорічно цілий Японський нарід мусів торжественно заявити свою ворожнечу Христу через подоптання креста.

Найстрашнішим з цеї історії гонення є мученича смерть тридяти християн враз із тридяти двома монахами, котра рівнож мала місце в Нагасакі. Більше як тридяти з них стято голови, котрі відтак зложено у стім прочих, котрих в широкому крузі попривязувано до стовпів. Відтак оподалік порозналювано огні, котрі поволи присувано блище до мучеників, так щоби були досить близько, щоби їх припікали і доволі далеко, щоби їх не спалили відразу...

Рік за роком подібні дикі сцени повторялися, особливо коли прилапано яких місіонарів, що мимо всіх трудностий старалися дістатись до переслідуваних християн.

Доперва 1858. р. настали лучші часи завдяки умові між Японією і Францією. Між першими місіонарами, що прибули до Японії користаючи з нових обставин, був о. Птіжан, котрий замешкав в Нагасакі і 1865. р. збудував тут каплицю посвячену памяти 26 Мучеників Японії.

Питання, що сталося з нащадками перших Японських Християн, мимоволі насувається новітнім місіонарам, та мимо всіх з'усиль не годен було знайти найменшого сліду по них.

"17. марця 1865. р., оповідає о. Птіжан, стояв коло дверей церкви гурток яких 15 людей, мущин, женщин і дітей, котрих

поведення було загадочне. Коли я отворив церков і ввійшов, усі вони на моє велике здивування ввійшли за мною. Я вклякнув перед Спасителем і просив Його, щоби вложив в мої уста слова, що зсорушилиби моїх несподіваних гостей та позискати серед них учеників для Нього. Заледво я став молитися, одна 40 чи 50 літна жінка з поміж гуртка приступила до мене і сказала: 'Серця нас всіх такі самі як твоє!' — 'Невже-ж!, сказав я, а відки-ж ви приходите?' — 'Ми всі прибули з Уракамі і в Уракамі майже всі думають так само як ми.' І сейчас спитала мене: 'Де є образ святої Марії?' Чуючи це Пресвяте Імя, я вже не міг сумніватися, що переді мною стоять потомки давніх християн Японських і в серці горячо дякував Богу за цю потіху. Я попровадив їх перед олтар Пречистої Діви, разом зі мною вклякли вони до молитви, але радість пірвала їх, вони стали кликати дивлячися на статую: 'Так, то дійсно Свята Марія, от на Єї руках Єї Божий Син, Ісус!" (Чайна).

Яка могутня то віра, що переживає такі переслідування, що без священика переходить з покоління в покоління! Як много хрістіян мусить паленіти, коли подумають, як нікчемною віра в них, мимо всіх сприяючих обставин, в яких проживають!

Встануть на суд із кодлом сим, та й осудять його (Мат. 12, 41).

ТРИ НАЙБІЛЬШІ РОБІТНИКИ.

Вийшов фармар в неділю на свою фарму. Свідомий, він читає часописи і своїм здоровим розумом добачує великий обман фалшивих приятелів робітника. Він сам робітник і працює більше чим котрий-небудь інший, а заплата така нужденна! Він чує весь тягар свого положення, але він християнин. Він підносить очі до синього неба і говорить до себе: Бог, Сонце і я — ми найбільші робітники на світі, найпотрібніщі в суспільности, найменше винагороджені, але при тім все при ділі.

Бог перший Робітник, збудував весь той безмірний всесвіт і безнастанно працює коло його удержання. Його труд безінтересовний, Він хоче тільки добра вибраних своїх сотворінь, людей. Це закон цего великого Робітника, що кожний чоловік має працювати шість днів, а семого спочати від праці та цего святого спочинку ужити для Його слави і для добра своєї душі.

Другі два великі Робітники — це сонце і фармар. Вони працюють невтомно і їх праця є солідарна. Фармар працює в спільці з сонцем, сонце доповняє працю фармара. Нехай засіє фармар найкраще зерно в зле приготовану землю, нехай засіє його не в пору і недбало — і вся праця сонця не здасться ні на що, жнива не буде, або буде нуждення. — Нехайби сонце ввялося штрайкувати, не слало своїх лучів на найкраще оброблену ниву фармара і засіяну з найкращим старанням — і жнива знову не буде.—

О великі два робітники, котрі працюють заєдно в злуці, котрі ніколи не розлучаються! Зійшло сонце — і фармар вийшов на роботу і працює доти, доки сонце не зайде. Ці два робітники не знають і не будуть ніколи знати восмигодинного робучого дня. Вони узнають його справедливим і слушним, та знають, що для них він ніколи не буде. Вони мусять працювати заєдно і своєю працею годувати весь світ — та при тім мають найменше признання, найменше вдяки!

Кажуть, що життя дороге; кажуть це і робітники і не-робітники. Робітники домагаються підвищення плати за свою працю, інші змагаються законного урегулювання цін товару.— Фармар також чує, що життя дороге, та мимо того праці не залишає. Горе булоби світові, наколиб фармар став міряти свою працю готівкою — аж тоді сталоб життя дороге, а радше запануваби голод і смерть! Та ні, ці три робітники: Бог, сонце і фармар будуть все сповняти свій обовязок, будуть все годувати своїм трудом себе і всіх і ніколи не стануть міряти свій труд.

Слава, честь і дяка цим трьом великим невтомним Робітникам. Нехай усі робітники йдуть за їх приміром — і життя на світі стане кращим...

МАТИ МУЧЕНИКА.

Як високо ублагороднює людину католицька релігія, о цім свідчить слідуюча подія, котру находимо у Вістнику з Місій оо. Схитістів в Китаю.

В день Різдва 1923. р. замучили китайські бандити о. Ахілля Сумен, з місцевости Го-Кіао в Монголії. Хотя пересторегли його, що його життю грозить небезпека, він не хотів покинути свого стада і вмер мученичою смертю.

В Бельгії живе ще його мати. Коли довідалася о смерти свого сина, написала вона лист до монастиря оо. Схитістів, в котрому виховався ей син мученик. Вона, дякує Богу, що покликав його до священства, до місійної праці серед поган на Далекому Сході, та по 10 літних трудах надгородив його мученичим вінцем в обороні свого стада. Вона каже, що хоче тепер помочи в дальшому провадженні місійної праці серед осиротілого стада Монголів і длятого посилає 2.000 франків, обіцюючи рівнонасно і далі не забувати за місії серед поган. В коротці опісля наспів від неї другий лист з жертвою 3.000 франків. —

Дійсно не знати чию великодушність для справи Божої більше подивляти, чи сина, чи матери! О, свята мусить бути Церков, котра наділяє серце людини таким духом посвяти!

МОЛИТВА В МАГОМЕТАН.

Коли хто подоружує турецким краєм, дізнає сильного враження, коли почує голос муезіна, що з мінарету (високої вежі) пять разів на день взиває музульман до молитви. Проходжуючися по вузкій гадерії мінарету він нахиляє до молитви: "Алляг є найбільший" (3 рази). "Визнаю, що не ма Бога крім Аллята" (2 рази). "Ставайте до молитви" (2 рази). "Ставайте до найкращого діла" (2. р.) "Визнаю, що Магомет є висланником Аллята" (2. р.) Ставайте до молитви" (2. р.) "Алляг є найбільший" (2. р.) "Нема Бога крім Аллята" (2. р.) І Магометанин, де би не був, стане і відбуде свою молитву.

У нас Церков свята голосом церковного дзвона кличе своїх вірних тричі в день на молитву; та много є християн, що занедбують це "найкраще діло" людини, розмову зі своїм Творцем, одні з недбальства, другі з розсіяння, інші з легкодушности, ще інші зі встиду. Як много християн чулибися завстиджениими, наколиб були свідками молитви музульман на голос муезіна!

Один подорожний оповідає, що коли подорожував в Тегерані, приглядався що-рання роботі коло будови одного великого будинку і прислухувався розмові робітників. Ро-

бітняки любили співати, а їх співи були все натхнені духом релігії. Робітник, що стояв на руштованні співав, н. пр.: "Брате, в ім'я Аллята, подай мені цеглу". Другий робітник подає йому цеглу співаючи: "В ім'я Бога, на тобі цеглу, брате". —

В наших сторонах робітники також розмавляють і співають при роботі, але мало коли призивають ім'я Боже, а нераз уживають його із зневагою... Де поділися ті побожні звичаї котрі всі старші тямимо ще живцем зі старого краю. Бувало вийде господар з родиною в поле на роботу; прийшовши на ниву, здійме капелюх і вся родина за ним, робить на собі великий знак св. Хреста і каже: "Господи Боже, допомагай"! Кілько наших фармерів в Канаді доховує цеї прекрасної християнської традиції?

ЛИШ РЕЛІГІЯ ГОДНА ДАТИ НЕБО.

— Французький цісар Наполеон III. подорожуючи в Альжері відвідав раз жіночий монастир в одній місцевости. Стрінувши молоденьку, простодушну сестру Леонію, сказав до неї: "Скажіть мені, що можу для Вас зробити, чого собі бажаєте; цісар ту не буває кожного року". — "Я маю лиш одно бажання і радаби, щоби Ваше Величество могли єго сповнити". — "Ну яке то бажання?" — "Яби рада, сказала сестра бадьоро, щоби Ваше Величество запевнили мені небо". — Наполеон III. споважнів: "Дитино, то не можливе для туземського цісаря. Ви своїми молитвами можете скорше запевнити небо для мене, чим я для вас". — За кілька днів цісар вертав і знову поступив до монастиря. Розмавляючи з настоятелькою, запитав єї: "А як маєся Сестра Леонія?" Настоятелька вскасала рукою на небо відповідаючи: "Пішла до неба по щастя, котрого Ваше Величество не годні їй були дати". —

Лиш релігія може дати небо!

ПО СТО ЛІТАХ МІСІЙНОЇ ПРАЦІ.

Католицька Церков валиться, упадає! — безустанно горлають усі єї вороги. За доказами їх не питайте, щоби не кировадити їх в клопіт невмісним наляганням, — треба їм вірити на слово.

Ось вам статистика місійної діяльности Кат. Церкви за сто літ від 1822. до 1922. р.

В Швеції і в Норвегії було 100 літ тому 10 католиків, нині їх 5.147. — В Данії було їх 100, тепер 8.780. —

В Голяндії і Люксембургу було 350.000 католиків, а тепер їх 1,900 000.—

Ще більше взросло число католиків в Китаю, де мимо переслідувань і масакрів є тепер 1.200.000 католиків місто 400.000. —

В Японії і Кореї Церков Католицька тішиться свободою доперва від яких 30 літ а є тут 170.600 католиків місто 10.000 в 1820. р. У нас в Канаді було тому 100 літ 6 кат. епископів, 30 священиків, пів міліона вірних. Тепер є 38 епископів. 6 апостольських Вікаріїв і три міліони вірних. — В Зл. Державах було 1822. р. 9 дієцезій, в кожній по яких 12 священиків і 400.000 вірних. Тепер там 14 архієпископів. 93 епископів. 17.855.000 вірних. -

В Австралії був 1830. р. одинокий священик, що занимався депортованими Айришами і не мав навіть каплиці. Тепер там 9 архієпископів, 16 епископів, 1.500 священиків. 1.200.000 вірних і 2.200 кат. церквий. — В Океанії є 22 Вікаріїв і 6 Префектур Апостольських, в котрих обслуговує 600 місіонарів 270.000 католиків.

Католицька Церков валиться!

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ.

Навернення Африки

Край в трое більший від Канади з 200 міліонами мешканців раси білої, жовтої і чорної, з котрих більше як три четвертих живуть в темряві поганства і ідолопоклонства — от як виглядає Африка, за котрої навернення мають після бажання св. Отця молитися члени Апостольства Молитви.

На 150 міліонів поган є тут заледво 3 тисячі місіонарів; що працюють над поширенням Царства Христового серед потомків Хама серед найтрудніщих умов. Невільництво тут у повному розцвіті, не бракує і племен на найнищому степені цивілізації, людожерів. Духова темнота і деградація панує скрізь...

Християнин-католик часто не здає собі справи з недолі поганина, котрий не має поняття о Христовій вірі, о його пониженні, не понимає посвяти місіонаря, що віддає своє життя і часто й кров на услуги бідних поган! — Член Апостольства Молитви, котрому дійсно ходить о славу Ісуса, котрий хоче потішити його Пресвяте Серце, не може бути обоятним на вид такій недолі, а буде старатись причинити своєю молитвою до поширення почитання Христа серед цих міліонів поган.

Молімся за цих нещасних, поручаймо їх Серцю Христовому, молімся за місіонарів і Сестер, що з любови Христа віддали ціле своє життя на услуги цим поганам, жертвуймо за їх навернення св. Причастя, Служби Божі, добрі діла, діла покути, причинімся — о-скільки можливо — милостинею до удержання місіонарів, катихитів, шкіл між поганами, поганських сиріт. Нехай недоля цих міліонів нещасних поган і посвята місіонарів, що працюють серед них зворушать наші серця!

Ювилейний Рік проголошений. — В празник Вознесення (лат. обр.) проголошено торжественно в Римі Папською Булью Ювилейний Рік, що тревати ме від 24. грудня 1924. до 24. грудня 1925. р. Св. Отець поручає молитвам вірних особливо ці інтенції: міжнародній мир — злука не-католиків з кат. Церквою — усталеня відносин Церкви в Св. Землі.—

Ювилей першої христ. церкви. — 9. падолиста ц. р. припадає 1600-літний ювилей посвячення церкви св. Йоана "Латранського" в Римі. Це є церков-матір християнського світа, катедральна церков Св. Отця, збудована і посвячена 324. р. за стараннем цісаря Константина, котрий надав християнській церкві свободу. — Св. Отець бажає, щоби весь католицький світ взяв участь в цьому памятному ювилеї.—

Вселенський Собор. — По відомостям з Риму Вселенський Собор, що буде продовженням Ватиканського Собору перерваного війною 1870. р., відбудеться 1928. р. а не слідуючого р. 1925., що є оголошений Ювилейним Роком. Скликання і приготовання праць Всел. Собору вимагає чимало часу, і тому відложено його на пізніще.—

Папський Нунцій для Ліги Націй.— В Англії робиться заходи, щоби дістати від Св. Отця Нунція до Ліги Націй і в тій справі Англія має шукати порозуміння з другими державами. Побудкою до цего є з одного боку, щоби піднести моральну вагу Ліги через участь в ній Св. Столиці, а з другого боку піднести значіння Ліги в очах католиків.— Очі всеї Европи мимоволі звертаються до Св. Отця шукаючи в Нього моральної сили в теперішних критичних часах. Мимо того не бракує рівнож духа сектанської нетерпимости. Так пр. радикальне правительство Еріота у Франції явно голосить, що для зберігання республіканських засад зірве зносини з Ватиканом.—

Коло Евхаристійного конгресу. — Протестантська Голяндія стає відноситися ворожо супроти цего католицького Торжества. Під напором протестантів муніціпальний уряд в Ам-

стердамі заборонив процесію з Нсв. Тайнами, що має бути осередною точкою торжеств. Крім того синод прот. церкви постановив святкувати скрізь по краю рівночасно з Евх. Конгресом празник Реформації. —

(Третя часть населення Голяндії, 2 міліони, є католиками. Мають вони 2.736 священиків, 1.184 парохій, 1 катол. Університет. В катол школах ріжних степенів виховується близько пів міліона молодіжи).

Смерть ревного священика. — 27 червня похоронено в Ню-Йорку при участи Кардинала Гейса священика Іверса. Був він парохом церкви св. Андрея і нарід незвичайно любив його. Парохія була майже пропаща, коли він обняв єї, але завдяки ревности нового душпастира піднялася і стала одною з найкращих. Покійний о. Іверс запровадив у себе нічну Службу Божу о од. 2.30 для робітників, що працюють в ночі і недільну Службу Божу в полудне для тих, що не можуть бути раніше. Нині це є практиковане скрізь по Зл. Державах і приносить величезний хосен. — Найкращу память оставив однак покійний в серцях вязнів, для котрих трудився як їх приятель і в котрих добув собі любов і привязання.— Умер він наглою смертю по відправленій Службі Божій, коли сидячи в своїм офісу відмовляв єрейський часослов.—

Мученики в Китаю. — Як колись в перших часах Церкви так і в наших часах св. Євангеліє ширпться серед поган завдяки посвяті і мученичій смерти Христових Апостолів-місіонарів. — Від початку минувшого століття умерло в Китаю мученичою смертю: 7 єпископів, 84 священиків, 8 Братів, 19 монахинь — разом 118 місіонарів. З них 78 було Французів, 16 Італійців, 16 Белгійців, 5 Голяндців, 2 Німців, 1 Іспанець і 1 Айріш.— Пять із цих мучеників є проголошені Блаженними через св. Церков. —

Набоженство до Серця Христового в Ішпанії.— Набожність до С. Христового набирає в Ішпанії всенародного значіння. У всіх більших містах відбувалися в місяці червні торжества посвяти Найсол. Серцю. В Оренсе посвячено військо Серцю Христовому: На дворі казармів виставлено статую, котру насамперед найвищі офіцири несли в процесії при звуках народного гимну. Відтак місцевий Епископ посвятив єї і комендант гарнізону відчитав акт посвячення полку Серцю Христовому. — То є прекрасна відповідь на зазив Св. Отця, щоби молитися о поширення царства Серця Христового в суспільності.—

Монастирі в Німеччині. — Зараз є в Німеччині 486 мужеських і 316 жіночих монастирів. Найчисленіщі суть Францішкани, що числять 1.327 монахів в 39 монастирях, потім Бенидиктини, що мають 28 монастирів і 1347 монахів. —

Товариство Пресв. Імени Ісуса — числить в Зл. Державах півтора міліона членів, самих мущин в 6.000 кружків. В вересні відбудеться в Уашінгтоні надзвичайний конгрес, в котрому возме участь що-найменче 2000.000 мущин.—

Закон проти богохульників. — Швайцарська Державна Рада ухвалила закон, силою котрого кара вязниці жде всякого, хтоби "публично виражався словами зневажаючими або обиджаючими Бога". — Подібний закон істнує і в нас в Канаді. лиш многі о тім не знають. — Шануймо імя Боже і не допускаймо, щоби в нашій присутности хто-будь смів його зневажати!

Католицькі священики в Англії — котрі до тепер не могли стати послами до парляменту завдяки несправедливости протестанських законів, відзискають мабуть в недалекій будучности це горожанське право. Правительство МекДональда має видати в цьому напрямі відповідний проєкт закона.—

На поширення Віри — прийшло в 1923. р. на руки Св. Отця поверх 24 міліони 100 тисяч лір. Найбільше зложили Зл. Держави (10½ міліона); відтак ідуть: Франція (поверх 6 міл.), Англія (поверх 1½ міл.), Аргентина (поверх 1 міл.), Італія, Бельгія, Ішпанія, Голяндія, Ірляндія, Швайцарія, Мексик, Канада (поверх 224 тисяч) іт.д.— Це є "Петрів Гріш", жертва вірних для Св. Отця, котрих уживається на удержання Місій серед поганських народів—

Тестаменти Католиків. — Анна Лірі, ню-йоркська католичка, записала $200.000 для кардинала Гейса в Ню Йорку на докінчення катедри св. Патрика. — П. Уолл, промисловець в Пітсбургу, подарував перед своєю смертю $400.000 свому епископові Прсв. Дойл, для захисту для старців, що його провадять монахині.— Добра дитина Церкви памятає за свою Маму і оставляє їй в свому тестаменті частину свого добра на єї потреби.—

Княжий дар Владиці. — Вірні дієцезії новоіменованого Кардинала Мондиліна в Чікаго зложили йому витаючи його при повороті з Риму дар любови **Міліон долярів** для духовного семинара. — Не знати чи дар любови нашому Владиці при повороті з Риму виніс бодай тисячу долярів?! А преці вір-

них, що належать під власть Епископа, числиться яких двісті тисяч...

Посвячення нової катедри. — В Лінцу (Австрія) посвячено нову катедру Непорочного Зачаття, котра є осьмою з ряду найбільшою церквою на світі.—

Величавий Памятник. — Монтреаль має поставити на вершку гори Монт Ройал желізний хрест високий 100 стіп на памятку прибуття до Канади Якова Картіє 1534. р. Цей величний хрест буде видно далеко в околиці і в ночі має він бути освітлений.—

Шпиталі в Зл. Державах і Канаді — мають тепер поверх 200.000 католицьких монахинь, що обслугують хорих. Більше як третя часть хорих є обслугована в католицьких шпиталях. Річно обслугують ці Сестри поверх 4 міліони пацієнтів і виховують около 25 тисяч норсів на рік. Повит за шпитальними Сестрами є так великий, що колиб їх було два рази стільки, малиб доволі праці.—

Протестанти наслідують Кат. Церков. — Цікаве є як протестанти, видячи тепер безвихідність свого положення, вертають до практик Кат. Церкви, котрі колись їх батьки відкинули. "Німецькі Евангельскі Вісти Парохіяльні", орган евант. протестанцької церкви агітує тепер усіми силами за миропомазуванням в віці 12 літ, за причастям і за тайною сповіди.— Знаменне явище, коли згадаємо, з якою ненавистю виступали до недавна і до тепер ще виступають нераз против сповіди. Реформація не дала їм нічого і тепер бачуть, що не ма іншої ради як тільки вертати до Кат. Церкви, або принаймні поступати в себе за приміром Кат. Церкви.—

Атентат на Дра. Сайпеля. — Дня 2. червня 29 літний соціяліст К. Яворек тяжко ранив вистрілом з револьверу австрійського канцлєра Дра. Г. Сайпля в хвилі, коли він всідав до трену, і опісля в самовбійчому намірі тяжко зранив себе самого.

Причиною атентату була релігійно-політична ненависть. Др. Сайпель є католицьким священником і його заслугою є, що Австрія після війни не пропала в економічній пропасті, котра їй грозила. Йому вдалося добути заграничну пожичку, усталити грошеву валюту і строгими законами усунути найбільшу часть державних довгів. В цілій Европі має він славу перворядного дипльомата. —

Гарна родина. — В родині Магальгасів в Ріо де Джанейро (Бразилія) було девятеро дітей, котрі всі вступили до монастиря. Мати сама по смерти мужа вступила як 60 літня старушка до монастиря, де в коротці опісля вмерла.— Це нагадує нам родину Т. в Східній Галичині, котрої всі члени рівнож посвячені Богу: Два сини і дві доньки в монастири, чотири сини священиками (один умер). А мати по смерти мужа (священника) рівнож вступила до монастиря, де знайшла одну доньку своєю настоятелькою, а другу учителькою.—

—=o=—

НАШЕ ЮВИЛЕЙНЕ СВЯТО.

В жовтні цего року припадає 25-літня річниця прибуття до Канади Впр. о. А. Деляре, Візитатора української Провінції Чина Св. Ізбавителя.

Це є наше домашне свято в першій мірі і ми хочемо відсвяткувати його як найкраще в наших монастирях в Йорктоні і Айтуні.

Рівночасно це однак і свято для Канадійської гр. кат. Церкви, передусім для полуднево-східного Саскачеванy, де о. Деляре трудився майже весь цей час для добра нашої Церкви. Тому ми надіємось, що вірні Українці-Католики злучаться з нами в святковані цего торжества.

Лишаючи ініціятиву способу відсвяткування 25-літньої річниці діяльности нашого дорогого Настоятеля українським церковним Громадам і Товариствам, ми повідомляємо заздалегідь про надходяче Свято, щоби завчасу розпочато приготовання в цілі віддання заслуженому Труженикові на нашій церковній ниві гідної пошани.

Ввякі евентуальні інформації і вказівки подамо охотно.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Новий винахід.— Французький електротехнік К. Дюсар зробив винахід, котрий мабуть зробить цікавитий переворот в електротехніці. Він може брати в руки дроти з величезною електричною силою не відчуваючи ні удару ні попалення. Його досвіди виказують, що 100 ватові електричні лямпи світять тільки одним ватом, а решта витворює тільки тепло. Його лямпи, що мають силу 10.000 свічок, не видають жадного тепла і при помочі одного вата електрики його лямпи видають те саме світло, що теперішні сильні лямпи. Крім того він запевняє, що в короткому часі буде виключеною можливість огня, від електрики. Світло, котрого він уживає, називає "замерзлим світлом".—

Цікавий винахід. — К. Белен, французький учений, винайшов спосіб фотографії при помочі радіо-телеграфії і і перші проби дали доказ, що при скріпленні апарату можна буде фотографувати в Европі те, що діється в Америці... Професор Белен видить не далекою хвилю, коли буде міг пригладатися життю в різних сторонах світа не виходячи зовсім зі своєї лабораторії.—

Шкляне серце. — В Дрезні (Німеччина) виробили учені шкляне серце замість людського серця, котре ударяє і висилає червону течу в шкляні жили при помочі електричного мотору. В той спосіб студенти можуть виробити собі докладне поняття о діланні серця і обігу крови в людському організмі. —

Ювилей Ню-Йорку. — Ню-Йорк святкує цього року 300-літній ювилей свого заложення. Заложений Французами він вкоротці став власністю Голяндців, котрі назвали місто Новий-Амстердам, але 1776. р. здобула його Англія і перехрестила Ню-Йорк, як він називається і досі. З початком минувшого століття мав Ню-Йорк лиш 60.000 мешканців; нині він найбільше місто на світі і числить 6 мілионів душ — мало що менше ніж ціла Галичина. —

Найбільші богачі на світі. — Найбільший богач на світі є фабрикант автомобілів Г. Форд, що посідає 500 мілионів. Маєток воєводи в Вестмінстер в Англії виносить к. 200 мілионів, В. Захаров (Греція) має к. 125 мілионів.— Г. Стіннес, що недавно помер в Німеччині, посідав 100 мілионів долярів. Смерть зрівняла його однак з жебраком і всі його мілioни ні на що не придались йому на другому світі. Маєтки не роблять чоловіка щасливим, а спокійна, чиста совість. — Г. Форд роздав весь зиск в минувшого року між своїх робітників. — Рокфелер пожертвував мілион долярів на відбудованна катедри в Рене зруйнованої в часі війни.—

Родинний Пік-нік. — 377 членів родини Бернар в Ліль у Франції, родичі, внуки і правнуки, зійшлися на спільний пік-нік родинний в понеділок зелених Свят Оден із внуків Альберт, має сам 19 дітей. Перед пік-ніком усі члени родини брали участь в торжественній Службі Божій. 21 членів цеї родини є священиками, 33 живуть в монастирах.—

Близнюки. — 1851. р. народилися два браття-близнюки в Барнстейпл в Дівоншайр (Англія). Дивний збіг обставин цікує їх життя: Від дванайцяти літ зачали вони разом одно ремесло і працювали разом; того самого дня оба оженилися і мешкали біля себе. Оба мали десятеро дітей: в одного було 3 хлопців і 7 дівчат, в другого 3 дівчат і 7 хлопців. Від 57 літ оба вони вчать в тій самій недільній школі. — Не знати, чи вмруть оба того самого дня?

На вулицах в Льондоні небезпечно. — За перші 2 місяці цего року було 16.691 випадків, з чого 175 смертних. 4.834 випадків були спричинені самими автомобілями. На день виходиться пересічно коло 200 випадків. —

Кольосальні статуї. — На горі Корковадо над заливом моря коло Ріо де Джанейро в Бразилії кладуть величезну статую Спасителя, котра є висока 35 метрів, виллиту з бронзу. Сама підстава цеї статуї на вершку гори має 12 метрів. — Подібна статуя Спасителя стоїть на одній горі в Кордилєрах. В Сан Франціско над Пасифіком замірюють збудувати величезну статую св. Франціщка з Асижу.—

Квочка яких мало. — Воно виглядає як в байці, але чиста правда! Онтарійський фармар Ф. Кейвет мав квочку і мав суку. Квочка сповняла терпеливе свій знаний уряд, і рівночасне, такой коло неї, зобачило світ пятеро песят. Воки — як звичайно песята,— були не спокійні і вічно скавуліли. Чи зі злости, чи зі співчуття — питайте сі! —квочка розпускала широко крила, щоби мале дрантя успокоїлось — і штука удалась. Та песята привикли до квочки, до котрої все горнулися, а до мами йшли тільки на обід. А квочка собі набрала материнього привязання і пильнувала песят, навіть коли йшли до мами харчуватися. — Представте собі квочку, що як мама пильнує 4-тяжневі песята — і скажіть чи не цікава історія! Тільки не знати як собі толкувала, чому сі діти не дзьобають зернята за сі приміром і заохочуванням...

Фабрика думок. — Ванкувер Сан пише, що певна фірка пересилає студентам університету в Чікаго оголошення, що за десять долярів возьме на себе думання за них та вишукування всяких даних що-до предметів в плані науки. — Воно не так глупе, як виглядає, бо остаточно мало на тім залежить, чи думання в світі діється через одиниці чи через компанії, з вільного вибору чи за контрактом, коли тільки воно діється. А навіть лучше мати заводових бадачів, що за гроші піздарних студентів, що годні їх платити, займаються совісно вишукуванням досідів науки з дійсних сі джерел, чим задоволитися половичною "наукою" самих студентів. —

Весіля яких мало. — В Мармарошському Сіготі (півн. Румунія) відбувалася цайстарша дочка рабина Тайтельбавма за рабина Гальберштайна. На весіляя було більше чим 10.000 Жидів з Румунії Польщі і Росії. З'їхи вони разом 35 волів, 210 баранів, 160 телят, 2.100 гусей, 3.000 курят : А випили кілька вагонів ріжнородних напитків. —

Не ма то як ощадність! — Іван Розума купив гару за два тисячі. З тяжкою бідою заплатив, але вона все коштувала чимало — треба було все купувати газоліну і оливу. Вичитав він десь, що виїшов новий карбурейтор, що заощаджує 20% газоліни і купив його. Потім вставив нові спарклюґс, що рівнож заощаджують 20%. Опісля вставив до машини ще один прилад з 20-процентовою ощадністю, відтак купив спеціяльну оливу, що заощаджує 20% газу. Пізніще справив собі ще патентовану задню пітку, що заощаджує ще 20% і на конець ще заложив спеціяльні корд-тайрс, щоби заощадити ще 20% газоліни. Це всьо коштувало його близко 500 долярів, але то нічо! — він відобе всьо на газоліні, котрої заощадить разом аж 120%!— Купив галон газоліни і поїхав. Уїхав сто миль і мусів станути — і надібрати газоліну в теньку, бо стало сі за богато!—

У Большевиків. — Новий супружий закон в Сов. Росії розбиває наскрізь родинне життя. За $1.50 можна дістати розвід в пятьох мінутах, коли обоє супругів бажають розводу. Невірність супружа не є достаточною причиною розводу, але за те н. пр. "релігійні забобони, за велика побожність, ріжниця в полїдичних поглядах" вистарчають, щоби супруги могли законно розійтися! Але все-таки є границя: не можна розвестися — більше як три рази на рік! Не дивота потім, що число розводів в Москві є за пів року о половину більше цего року, чим за той сам час в минувшому році!..

Урядова статистика Інтернаціоналу виказує, що большевики утримують і оплачують в різних краях 180 тисяч комуністичних агітаторів.—

Большевицька Чека в Москві арештувала бувшого полтавського чекіста Цукра, що мав зараз високий уряд в

поліції. Ґолодні мужики повірили його опіці своїх дітей, над котрими він знущався. Знайдено трупи 22 дітей від 9 до 13 літ враз з трупом одної женщини. —

Білі Індіяне. — Р. Марш, провідник бадавчої Місії на сході Панами, доносить, що вертає до Зл. Держав в товаристві короля білих Індіян з двома його підданими. — Скіра цего Індіянського племене, каже він, є чисто білої краски, очі ясно сині, волосся ясне з золотим полеском. Всьо тіло цих дивних людей є вкрите мягким, білим волоссям.—

Богатий жебрак. — Називався він Фелікс Варґуле і жебрав в Парижі на бульварі Сен Жермен. З гнівом він нападав на тих, що не мали для нього милостині і дійшло до того, що поліція приарештувала його. При блищих оглядинах знайшли в нього в черевиках і панчохах баґатильку 24.900 франків.—

На желізницях в Зл. Державах. — Не ма краю, де булоби тілко випадків на желізницях, як Зл. Держави. Протягом одного року (1920) було тут 36.313 випадків, котрих жертвою впало 175.261 людей, з котрих 8.700 згинуло. —

Німецькі ґроші. — Недавно тому оден цент Зл. Держав мав в Німеччині вартість 24 тріліонів марок. Наколиб хто числив 280 марок на мінуту, мусівби без жадної перерви рахувати около 163 тисячів літ, щоби нарахувати 24 тріліони марок і за то діставби в Зл. Державах — одного цента! Не знати як там з польськими марками??

Катастрофи. — Повени в Югославії спричинили 40 міліонів шкоди через знищення засівів на 135.000 гектарах землі.— В Букарешті (Румунія) вилетів в повітря арсенал. Вибух знищив цілу дільницю міста. Сотка людей згинуло; шкода виносить 100 міліонів.— Лісові огні в Ню Бронсвік спричинили в червні 100 тисяч шкоди. — Великі повени в Китаю при кінці червня зробили величезні шкоди, м. и. води залляли одно з набогатших міст, Фухов, що числить 800.000 мешканців. Лиш четверта часть міста не стоїть в воді.— Підчас бурі торнедо в Огайо при кінці червня згинуло поверх 100 осіб і много інших пропало.—

ПОДЯКИ.

С. Михаїла складає подяку, М. Б. Неп. Зачатія і Бл. С. Тересі, за отриману ласку.

С. Лаврентія дякує Бл. С. Тересі за одну ласку.

С. Анґела складає подяку М. Б. Неп. Зач. за одну особлившу ласку і за многі інші.

С. Сузанна складає подяку М. Б. Неп. Зач. за одну особлившу ласку, яку отримала від любячої Матери і за многі вислухані молитви. — Най буде честь і слава Матінці Божій за Її опіку над нами.

С. Сузанна, Сл. Неп. Зач.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Пані А. Бутрин, Ф. — Адресу змінили. Дякуємо. — **П. І. Головецкий, Кл.** — Лист одержали і всьо вислали після бажання. Дякуємо. Молиться до М. Б. Неуст. Помочі. — **П. В. Ґувик.** — Дякуємо. Адресу змінили. — **П. С. Біґун, В.** — Одержали з подякою. Ресітів на передплату не висилаємо. — **П. М. Новіцкий, Р.** — Обі передплати одержали; Дякуємо. — **Впр. О. С. Федоронько, К.** — Сердечно дякуємо за прихильні слова і передплату. — **П. М. Поцілуйко, С. Л.** — Адресу справили. — **П. Сторожук** — Лист [illegible] справили. Каталоґ в слідуючому числі.

HUDSON'S BAY COMPANY

Мужескі Сорочки до Роботи

широкі і вигідні з міцної, тревалої матерії. Дадуть сатисфакцію в уживані, котрої так дуже собі бажаєте.
Всі сейзи. Штука **$1.50**

Phone Office — 254, Yard — 250, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в каменю і вправляєм з металю різні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.
224 Hargrave St. -:- Winnipeg, Man.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ
„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бізнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 2. **1. ВЕРЕСНЯ 1924** **Ч. 9.**

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Приїхали! — 2). Як почитати Марію. — 3). Віра наших Батьків. — 4). Опіка Божого Провидіння. — 5). "Я хочу хреста!" — 6). В Швайцарській гостинниці. — 7). Українська Автокефальна Церков. — 8). Католицьким Світом. — 9). Наші Місії. — 10). Для поучення і розривки.—

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник видають монахи св. Ізбавителя.

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя в Йоркton, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25. Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923.

Купуйте тикети в місці побуту.

Вибираючись в подорож до якоїсь далекої місцевости, ви повинні купити тикет в своїй стації. Коли їдите купувати тикет до великого міста, тратите ціну тикету і кошта подорожі і тикет коштує все то само, що коштував би тут.

Купуйте тут, заощадіть собі ці непотрібні кошта — і причиніться до піднесення орктонського бізнесу.

Коли задумуете їхати до Старого Краю або хочете спровадити знакомих зі Старого Краю, місцевий агент при CANADIAN NATIONAL Стації, що є репрезентантом усіх пароплавових компаній, може полагодити всю справу.

DR. S. M. ROSE

ЛІКАР І ХІРУРГ

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.

Phone: Office 61, Residence 145

Печатано за дозволом духовної власти.

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:

179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38.

4 фіти високий

$33.00.

Ціна розуміється з написер.

Пишіть до нас за новим каталогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; пониже подаємо лиш де-які артикули як:

СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАШАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ, СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ, ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІҐУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.

179 Bannatyne Ave., East

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ.

1	П	Мч. Андрея страт.	
2	В	Прор. Самуїла.	
3	С	Ап. Тадея, мч. Васси.	
4	Ч	Мч. Агатоніка.	
5	П	Мч. Лупа. (відд. Успення).	
6	С	Сщмч. Евтиха.	
7	**Н**	**12 Усікн. Ч. Г. Йоа. Хр.**	
8	П	Мч. Адріяна і Наталії.	
9	В	Пр. Німена.	
10	С	Пр. Мойсея мур.	
11	**Ч**	**Усікн. Г. й. Хр.** (на нед.)	
12	П	Алекс., Йоп. і Павла Кон.	
13	С	† Йоп. Пояса Пр. Богор.	
14	**Н**	**Вересень. 13.** Симеона ст.	
15	П	Мч. Маманта і Йоа. пост.	
16	В	Сщмч. Антима еп.	
17	С	Сщмч. Вавили і Мойсея пр.	
18	Ч	Захарії пр. і пр. Єлисавети	
19	П	Чудо Арх. Михаїла.	
20	С	М. Созонта. П. Р. П. Богор	
21	**Н**	**14. Рожд. Пр. Богородиці.**	
22	П	Прав. Йоакима і Анни.	
23	В	М. Мін., Мітрод. і Німфод.	
24	С	Пр. Теодори.	
25	Ч	СМ. Автонома (від Р. Б.)	
26	П	Обн. Хр., Предпр. Ч. Хр.	
27	**С**	**Воздвиження Ч. Хреста.**	
28	**Н**	**15.** Вмч. Никити.	
29	П	Вмч. Євфимій.	
30	В	Мч. Софії і дочь.: В. Н. Л.	

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ВЕРЕСЕНЬ

5: Відд. Успення. — Перша П'ятниця місяця. —

7. Неділя 12. по Сош. Усікновення Ч. Гл. Йоана Хрест. — Гл.3. — Ев Утр. 1. (Мат. 116). — Ап. Літ. 33. Ев. Мар. 24. — Перша Неділя місяця. —

14. Нед. 13 по Сош. Новий Рік церковний. — Гл. 4. Ев. Утр. 2. (Мар. 79). — Ап. Літ. 166. Ев. Мат. 87. —

20. Субота перед Воздвеженням Ч. Хреста. —

21. Нед. 14. по Сош. Нед. перед Воздвиженням Ч. Хреста. Рождество Пресв. Богородиці. — Гл. 5. — Ев. Утр. Лу. 4. — Ап. Літ. 240. Ев. Лу. 54.—

27. Воздвиження Ч. Хреста. — Ев. Утр. Йоа. 42. — Ап. Літ. 125. Ев. Йоа. 60. — На Утр. поклін Ч. Хресту. — Місто Святий Боже: Кресту твоєму: — Кресту твоєму: співаємо по відправах через все попразденство. —

28. Нед. 15 по Сош. Нед. по Воздв. Ч. Хреста. — Гл 6. — Ев. Утр.. 4. (Лу. 112). — Ап. Літ. 203. Ев. Мар. 37. —

Пости. Що п'ятниці. Крім того на Ч. Глави (11.) і Воздв. Ч. Хреста (14.).

1. Вер. Домініяльне свято (Лейбор Дей).

☽ Перша квадра:—6. (4.45)— ○ Повний місяць:—13. (3.00)
☾ Остання квадра:—20. (23.35) ● Новий місяць:—28. (16.15).

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Вересень Ч. 9.** **1924.**

ПРИІХАЛИ!

Ми уявляємо собі радість наших Братів у Зл. Державах, коли 15. серпня рознеслася серед них вістка, що приїхали нарешті довго ожидані Владики Преосв. Константин Богачевський і Преосв. Василь Такач.

Приїхали духовні Вітці в повному того слова значінню, ті, котрим Ісус Христос дав повноту Пастирського Уряду!— Приїхали, щоби по ковгому вісімлітному сирітстві взяти в руки опіку і провід нашої Церкви в Зл. Державах! — Приїхали довго ожидані Керманичі, повні любови й пожертвования для тих, що віддають їх печаливости те, що в них найдороще: свої душі!

Приїхали! Те одно слово висказує всю радість Вірних, всю вдячність за вислухані довгі молитви, повторювані мимо злобних віщувань зі сторони ворогів, мимо зневіри, що нераз

налягала на серця. Так довго приходилось ждати — чи дивота, що часом зневіра запанувала в серці!?

Приїхали й небавом стануть відвідувати повірене собі стадо. Тоді покажеться радість Вірних, коли в зворушенні, що неодному слезу витисне з очей, будуть кликати: Витайте нам!

Витайте нам — ми так довго Вас ожидали, ми чулись сиротами без Владики! — Витайте нам і провадьте нас — ми за тим проводом так довго тужили! — Витайте нам і тримайте високо прапор Української Католицької Церкви, щоби ми довкола нього гуртувались, щоби ми в нього вдивлялись, щоби ми його боронили!

Витайте нам, витайте нам!

Ми, Канадійці понимаємо вашу радість Браття, ми тішимось разом з Вами, бо ми є діти одної Мами. Ми тішимось, і наколи Ваші Владики відвідають нас у Канаді, ми повитаємо їх так само щиро-сердечно, як Ви витаєте їх у себе. Вони для нас намісниками Христа, символом нашої релігійної і національної єдности і тому Ваша радість є нашою радістю, Ваше щастя нашим щастям, тому ми лучимось разом з Вами в повитанні і чолобитні Вашим Владикам.

"Голос Ізбавителя" не є органом Української Католицької Церкви в Зл. Державах, однак він є органом усіх Українців Католиків, він є висловом Української Католицької думки, він голосом, що говорить до душі кожного Українця Католика. І в Злучених Державах ми маємо чимало слухачів охотних і ревних — їх листи до редакції є того світлим доказом. Ми можемо в їх імени витати їх Владик, сміємо в їх імени зложити їх Владикам заяву глибокої пошани і непохитної вірности. Для нас і для наших Читачів Владика є заступником Христа, Його повновласником, є Провідником, є Вітцем. Ми свідомі своїх обовязків зглядом Владики, обовязків любови, пошани і послуху. Ці обовязки, ми їх сповнимо в цілости. В нас знайде Владика любячих дітей, в нас знайде воїнів, помічників, на котрих може все безпечно числити, в нас знайде правдивих Українців Католиків!

З такими почуваннями ми витаємо їх і складаємо наш сердечний синівський привіт: Витайте нам і жийте нам на многая літа!

***

Ми надіємося, що наші Читачі будуть задоволені, коли поділимось з ними новинками з інсталяції Преосв. Богачевського, котрі подає нам оден священик присутний на торжестві. Ось цей уривок з листа:

Вчера в неділю (17. серп.) у Філяд. Катедрі мали Владики Архієрейську Службу Божу. Народу повна Катедра і на вулици і подвірю повно людей. Службу Божу відслужив Пр. Владика Богачевський в ассисті о. Кінаша і одного Канад. священика з Отави. По евангелію мав науку Пр. Владика Будка, а по Сл. Божій Преосв. Богачевський. Се було прекрасне торжество, якого не мала наша Катедра від часу смерти бл. п. Еп. Ортинського

О годині 6.30 вечір СС. Василянки зі сиротами витали Владик в монастирі і давали в їх честь концерт. Сей концерт випав прекрасно.

—0—

ЯК ПОЧИТАТИ МАРІЮ.

(За Бурдалю).

Хочеш мати правдиву набожність до Божої Матери, наслідуй Її життя. Нехай Марія стане взором, після якого будеш поступати. Слухай, що каже св. Вернард, сей великий почитатель Діви Марії: "Коли хто лиш устами каже, що почитає Марію, а не бажає стати до Неї подібним, таке почитання даремне." — І не думай, що наслідувати Марію можуть лиш деякі особи, ті, що далеко від світа жиють по монастирях. Ні. Всі християни повинні йти слідами Божої Матери. Вона має бути образом для кождого стану як сповняти всі обовязки, як стреміти до совершенства. Всі повинні заєдно вчитися від Неї, чого їм в житю уникати, що відкинути, що змінити, а що заховувати, в чім вправлятися. Одним словом: Бог хотів дати нам в Пресватій Діві Марії живий образ, щоби в него все вдивлятись, і его черти на душі нашій вірно відбивати, наше життя до сего первообразу приноровляти.

Вистарчить, щоби ми перечитали ріжні місця св. Евангелія, де говориться о Божій Матери, а ми певно найдемо найкращі примірн героїчних чеснот небесної Цариці. Ми найдемо там коротенький зміст святости і для нашого стану. Перейди важніші події з життя Марії.

Розважай часто те, що Вона робила, як Вона свої обовязки сповняла а коли надариться подібна нагода в твойому життю, наслідуй се. Сам спізнаш, як сильний, притягаючий Єї примір! А сей примір не лиш стане тобі певним правилом в твому поступованню, але він Тебе скріпить і ободрить помічю, якої небесна Мати не буде для тебе щадила.

***

В св. Євангелію бачимо Марію яко прекрасний взір многих чеснот. Там видніє Єї чистота, покора, Єї любов. Та нині пригляньмося иншим чеснотам Марії, а се Єї вдячности взглядом Бога, Єї ревности о славу Божу, Єї вірі й довірю до Бога, Єї готовости на терпіння, які допускає Всевишний.

О, яка Єї вдячність взглядом Бога! — Яким узнанням Божої доброти було переняте Єї серце, коли-то посіщаючи св. Єлисавету на єї слова: звідки се, щоби до мене прийшла Мати мого Господа, Марія заспівала сю пісню подяки: "Величає душа моя Господа"— І ти повторяй сю пісню часто, навіть що дня. Знайдеш Єї між піснями, які церков співає на утрени. Прекрасна се молитва, се молитва самої Божої Матери. Се пісня найніжнішних чувств любови, вдяки, пошани для доброго Бога. Хто єї уважно відчитує, сему тяжко опертися потягаючій силі набожности, якою натхнена ся пісня.—

Марія взором ревности для Бога. — З якою горячістю духа віддала Вона в жертві Свого Сина в єрусалимській святині, хоч знала, що чекає Єї терпіння як раз з причини Єї Сина. Чи і ми так готові на жертви для Бога, чи ми готові віддати Єму навіть се, що нам найдорожше?

Марії віра та довіря до Бога. — Через се довіря Вона дістає від Ісуса все, о що просить, як колись в Кані галилейській, коли то на Єї просьбу Ісус перемінив воду в вино. — А ми так легко впадаємо на дусі, тратимо надію як молимося о щось, а зараз не дістаємо. Ми забуваємо, що Бог хоче, щоби ми працювали й витривали в молитві й вірі, а тоді нам уділить сего, о що просим. —

Марії готовість на терпіння. — З яким мужеством слухає Вона пророка Сімеона, котрий Єї звіщає, що меч болю пройде Єї душу! — Чи і ми так успособлені взглядом терпінь? Коли Бог посилає нам хрестики-терпіння, пригадаймо собі Марію котра стояла під хрестом Свого Сина; Вона Єго не покидала, як Єго ученики.

От як можемо користати з прімірів Марії. — Так само і що до всіх иншіх чеснот.

***

Є ще друга сторона правдивої набожности до Марії, а се звертатись до Неї у всіх своїх потребах, та взивати Єї опіки і заступництва. По Ісусі не маємо могутнішої посереднички як Марію. Ціла Церков прибігає безнастанно під покров сеї доброї Матери. Молімся і ми, як молиться св. Церков: Поручаймо Єї всі наші справи, спішім до Неї, щоби вставлялась не лиш за нами, але й за дорогими нам особами, яких спасення загрожене. Як що ти головою родини, господарем хати, віддай під Єї покров цілу свою родину, свою хату. Коли маєш рішатися в якій справі, нічого не постановляй, заки не порадишся в Неї. О як се знаменитий спосіб побожности! Ся практика принесла вже тільки хісна, спасення многим, премногим батькам і матерям. Вони то через те, що питали о пораду Матери Божої, бачили як всі їх наміри вдавалися, всі їх бажання сповнялись, як на їх родини спливали обильні благословення так в справах дочасних як і духовних.

Любім також всі набоженства, які запровадила св. Церков, які вона потвердила й поручила. Нехай наш примір потягає других до набожности до Матери Божої. Вправляймося в тих набоженствах, які для нашої душі найкорисніші. Тішмося, коли народ прилюдно почитає Богородицю. Радо лучімся з ним і всюда показуймо нашу ревність о славу Марії. Ісус не встидався бу-

ти Сином Марії; нехай для нас буде честю належати до числа ревних слуг Пресвятої Діви. —

***

Молитва. — Пречиста Діво Маріе! Прийми нас під свою опіку та скріши сі наші постанови: отсе від нині хочемо Тебе почитати й любити більше чим доси. Знаємо, що Ти за нас не забуваєш і не гордиш нашими мольбами. Хоч блеск Твоєї слави так ясний, Ти памятаєш про нас у своїм блаженстві, бо Ти Мати ласкава. Твоє добре Серце милосердиться на вид нашої нужди. Коли до Тебе взносим наші благання, Ти зсилаєш на нас свої небесні ласки, і стараєшся нас нужденних піддвигнути, немічних скріпити. І тепер ми тебе просим: виєднай нам ласки, щоби ми наслідували твоє життя та у всіх потребах до Тебе о поміч взивали. Так, о Маріе, позволь, щоби ми йдучи за Твоїм святим приміром дійшли до землі живих, царствта вічного щастя. Амінь.

—0—

КАРД. ГІББОНС:

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

РОЗДІЛ II.

Святість Церкви.

Святість є знак правдивої Церкви, бо в молитві "Вірую" ми товорим: "Вірую в... святую, соборную... Церков."

Кожне товариство є основане для певної якоїсь цілі. Одно товариство основане на те, щоби плекати суспільні відносини між своїми членами, друге, щоби спомагати їх в дочасних справах, інше, щоби старатись о поступ письменства. Католицька Церков, це товариство, заложене Господом нашим Ісусом Христом для усвячення своїх членів; тому-то св. Петро називає сучасних христіян "рід вибраний, царське священство, нарід святий, люде прибрані." (1. Пет. 2, 9.) Примір нашого Божественного Основателя, високі науки обичайности, яких нас навчив, Тайни, які Він установив — все те має на цілі наше усвячення. Все те сходиться в нашій душі немов Божественні лучі, що мають ві просвітити та запалити огнем набожности.

Коли Церков говорить до нас о прикметах нашого Господа, о Його справедливости, о Його милосердю, о Його святости, о правдомовности, Вона не має намірення величати тільки Його Божественні досконалости, але також заохотити нас, щоби Його наслідувати, щоби бути подібними до Нього, щоби бути справедливими, милосерними, святими, правдомовними, так як Він. Глядіть на величавий взір, що стоїть перед нами: Це не чоловік, ні ангел, ні архангел, а Ісус Христос, Син Бога, котрого Він "сяйвом слави, образом Його єства." (Євр. 1, 3). Церков ставить Його образ на наших вівтарях, напоминаючи нас "глядіти та творити по образу показаному на Горі" (Іех. 25, 40). І з тої висоти, Він немов говорить до нас: "Будьте святі, як Я святий, Господь Бог ваш." (Лев. 19, 2). "Будьте отже совершенні, як ваш Отець небесний є совершенний." (Мат. 5, 48). "Будьте отже наслідувачами Божими, як улюблені діти". (Еф. 5,1).

Ми покликані до святого життя не лиш длятого, що наш Божественний Спаситель Ісус Христос був святий, але також длятого, що ми носимо Його святе й благословенне імя. Наша назва **Христіяне** це є імя, якого ми не хотілиб замінятн за високі й славно-звісні імена царів і князів. Слушно ми гордимося цею назвою "Христіяни". Пригадаймо собі однак, що з тою назвою вяжуться відповідні обовязки. Це не є пуста назва, це назва повна високого значіння; бо христіянин, як вже само імя показує, це наслідуватель або ученик Христа — чоловік, що йде слідами свого Божественного Учителя, заховуючи Його заповіди, в котрого власному житті відбивається успособлення й чесноти Божественного взору. Одним

словом, Христіянин, це другий Христос. Це булоби отже безглуздям, наколиб христіянин не мав нич спільного зі своїм Господом крім імени. Ученик має йти слідами свого Учиделя, жовнір має ступати за Вождом, члени мають лучитися з Головою.

Церков заєдно кличе своїх дітей до святости, ставляючи їм перед очі воплочення, життя й смерть Спасителя. Де для нас сильніща побудка до життя набожного, як не в огляданні Ісуса родженого в вертепі, живучого смирним життям в Назареті, умираючого на хресті і очищаючого нас своєю Кровію? Наколи Він розіслав Апостолів голосити Євангеліє цілому світові, наколи у всіх народів побудовані святині в честь Його Імени, наколи місіонарі рід-від-роду ширять Його Царство,—то все виключно для нашого усвячення. Св. Павло каже це цими словами до Ефесян: Він настановив инших апостолами, а инших пророками, а инших благовістниками, а инших пастирями та учителями на звершення святих, на діло служенни, на збудування тіла Христового, доки дійдемо всі до з'єднення віри і познання Сина Божого, до чоловіка звершеного (Еф. 4, 11-13).

Закони обичайности, що їх католицька Церков подає своїм дітям, є найкращим і найсвятішим взором совершенства, який коли-небудь подано людям, повним найниньщих побуток до чесноти.

Заповіди Божі, передані Мойсеєм Жидам на горі Сінай, спасенні упімнення Пророків, що лунали по Юдейській землі, величні і потішаючі науки обичайности проголошені Ісусом в проповіди на Горі — ось наука Католицької Церкви від січня до грудня. Католицький проповідник не гнобить своїх слухачів трудними науками, що булиб недоступними для їх ума, не розбирає питання політичні, чи які-небудь інші предмети того рода. Ні, його проповідь, це виключно "Христос, і Христос розпятий".

На цей збір Божих законів Церков настає з такою самою ревністю, з якою Мойсей наставав на десятеро

Божих заповідей, коли говорив до Жидів: "Слова сі, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в серці твому; і будеш ти наказувати про їх синам твоїм і промовляти до серця їх, сидючи в домівці твоїй і йдучи в дорозі і лягаючи і встаючи." (Втор. 6, 6-7).

Першою наукою котру подаємо дітям в недільних піколах є, що їх обовязком є знати Бога, любити Його і служити Йому і в той спосіб усвятити себе: бо коли вони Бога знають, люблять і служать Йому як слід, вони дійсно є святими. В їх молоді уми вщіпляється цю велику правду, що хотьби вони посіли маєтки Євангельського богача, хотьби засмакували слави і розкошів Соломона, а не подбали о те, щоби бути чесними — вони минуться зі своїм званням і будуть "бідолашні і мізерні і вбогі і сліпі і голі" (Апок. 3,17). Бо "що за користь чоловікові, хотьби світ увесь здобув а душу свою занапастив? (Мат. 16, 26). Навпаки: хотяби прийшлось їм бідити як Лазареві, хотяби постигли їх нещастя як праведного Йова в днях його недолі, вони можуть мати певність, що в очах Божих їх життя є милим, як-що тілько вони живуть по засадам Євангелія.

Церков ободрює ревність своїх дітей о святість життя вплюючи в їхні уми строгість судів Бога, що "поставить в світлі речі укриті в темряві і відкрие бажання сердець," пагадуючи їм жорстокість пекла й солодкі радощі неба.

Науку дістають католики не тілько в неділю по церквах; їх упоминається, щоби й в дома перечитували Боже Слово і побожні книжки. Життя Святих, котрі в них описується, це немов ясні зорі, що освічують їх дорогу по бурливому морю життя до берегів вічности; а історія тих, що запропастили ласку є немов світлом морської ліхтарні, що перестерігає їх перед скалами, о котрі Соломон і Юда розбили човна своїх душ.

Наші набожні книжки достосовуються до кожної потреби людської душі і є обильним джерелом святости. Хто-ж годен читати без душевного хісна такі тво-

ри як майже натхнене **Наслідування Христа** Томи Кемпійського, **Християнське Совершенство** Родрикія, **Духовна Борба** Скуполього, письма св. Франца Салезія і безчисленні твори других аскетичних писателів?

Надармо будеш шукати поза Католицькою Церквою за писателями, що дорівнювалиб наведеним що-до здорової набожности й намащення. Порівняй, на примір, Тому Кемпійського з "Поступом Паломника" Бинияна або "Життя Святих" Ботлера з "Книгою Мучеників" Фокса. Ботлера зложиш з пошаною і тихою набожністю, з глибоким подивом для Християнських героїв, котрих життя він переповідає; а Фокса відсунеш на бік з закаламученим умом і чувством огірчення повним жажди пімсти. Я не говорю про протестанцький "Збірник молитов", котрого найлучша пайка є переводом з нашого Служебника. Так само протестанти часом видають Тому Кемпійського, хотя де-коли покаліченого, тому що з оригіналу старанно викидають всі уступи, що натякають на католицьку науку і практику.

Визначний єпіскопальний духовник з Бальтіморе признався мені раз, що його улюбленими книжками набожности є наші клясичні твори. Кажучи це він благородно зложив заслужений поклін вищости Католицької духовної літератури.

Церков подає нам не тілько найбільш настойчиві побудки, але й наймогутніщі средства святости. Ці середники находяться в молитві і Тайнах. Вона взиває нас до частого приставання з Богом на молитві і розважанні і цей обовязок є так важним в наших очах, що ми слушно уважалиб це важким занедбанням обовязку з нашої сторони, наколиб через довший час залишили ранню і вечірню молитву.

Обильне джерело ласк находиться ще в сімох Тайнах св. Церкви. В купелі Хрещення наша душа омивається в Пресватій Крови Ісуса і ми виходимо відти як "нова твар". Через Хрещення ми є втілені Ісусові стаючи "кість від Його кости і тіло від Його тіла"; бо "всі ви, каже Апостол. що хрестилися в Христа, одяглися в Христа" (Гал.3, 27). І тому що Дух святий є невідступним від Христ, наші тіла стають храмом Духа Божого і наші душі Його святищею. "Христос полюбив церкву і себе видав за неї, щоб освятити її, очистити купіллю води у слові, щоб поставити її перед собою славною церквою, що не має скази або пороку або чого такого, а щоб була свята і непорочна" (Еф. 5, 25 - 27).

В Миропомазанні дістаємо нові ласки і силу, щоби боротись проти житейських покус.

В Евхаристії годуємось живим Хлібом, що сходить з неба.

Покута змиває плями затягнені після Хрещення.

Коли ми покликані до священичого або супружого стану, Тайни Священства і Супружества наділяють нас обильними ласками відповідно до стану, в котрий ми вступили.

І коли приходить смертельна хороба, находимо потіху в Єлеопомазанні, котре наділяє нас гартом потрібним до скріплення і очищення нас перед відходом з цего світу.

Одним словом, Церков немов печалива мати товаришить нам від колиски до гробу достарчаючи нам на кожному кроці ліки життя і несмертельности.

———o———

Опіка Божого Провидіння.

(З французького).

Довгі літа минули від тої пори, коли я в осатнє бачився з моїм шкільним товаришем, парохом в Н. Тим більше ми оба втішились коли несподівано лучилось мені відвідати його.

Мимоволі стали ми оповідати собі свої переживання — а було що оповідати! — Після підвечірку вийшли ми в садок і мій приятель став мені оповідати дивну пригоду зі свого життя:

Одної ночі, став він оповідати, збудив мене дзвінок. Я отворив двері і якийсь чоловік сказав мені, що певний, добре знаний мені старушок, захорував тяжко та бажає мене сейчас бачити. "Даруйте, отче, що не можу піти з вами до хорого," сказав посланець, сусід умираючого старця, "я приобіцяв хорому принести лікарства." — "Ідіть, це ваш обовязок принести чим-скорше лікарства, щоби помогти умираючому," відказав я посланцеві. — До хорого було від мене 3 — 4 милі. Дорогу я добре знав. Я взяв поспішно все, що потрібно до уділення св. Тайни єлеопомазання з наміренням висповідати хорого, дати йому св. маслосвятіє, щоби відтак вернути, відправити Службу Божу і дати хорому св. Причастя.

Я вийшов, була гарна ніч, воздух свіжий, небо ясне, засіяне звіздами. Треба було йти вузкою стежкою, що провадила через невеликий ліс. Скорим кроком поспішав я до старця, якого життя наближалось правдоподібно до свого кінця. Обовязки мого святого покликання були для мене новими і я все глядів на тайну смерти й вічности з боязнею. Увійшовши в ліс, я пустився добре мені знаною дорогою, що провадила просто в дім умираючого. Навкруги панувала глибока тишина, лиш мертве листя шелестіло під моїми поспішними кроками. Нараз, не знати чому, я відчув вражіння, якого я ніколи не дізнав по тій памятній ночі, найдивніще й найстрашніще вражіння, яке лиш можна собі уявити. Ви пригадуєте собі, який я тоді був: молодий, здоровий, сильний, без боязни. В цій хвилі мною потрясло, я дрожав на всіх членах. По моїм лици покотились грубі кроплі холодного поту, тіло стало безвладне, серце немов перестало битись.

Чому, запитаєте. Не було зовсім нічого, щоби оправдати ту страшну трівогу. Все було тихо, дорогу я знав добре, і по моїй гадці була вона зовсім безпечна. Кілька мінут перед тим я чувся в лісі немов дома. Тепер я знав, що мені грозить небезпека смерти, але не міг собі здати справи з того, на чім вона полягає і відки походить.

Лискавкою в цій страшній трівозі прийшла мені згадка Ангелів, котрих того дня було свято. З моїх дрожачих уст майже несвідомо добувались слова молитви до ангела сторожа.

Молитва поділала на мене немов чудом. Мій жах зник і я опамятався. Лишився лиш встид ізза того, що я був дрожав як листок. Я гнівався сам на себе, однак в глубині душі панувала в мене неясна свідомість, що той страх мав правдиву причину, котрої я не міг зрозуміти. Я поспішав дальше, боячись, щоби не спізнитись. Святі обовязки, які мене ожидали коло вмираючого, витиснули з душі всі прочі думки. Щирий жаль і надія вмираючого наповнили мою душу потіхою.

Відтак я вернув, відправив Службу Божу та пішов заосмотрити вмираючого св. Напуттям. Решту дня перебув я при ліжку хорого, приготовляючи його на смерть. Коли прийшлось мені відтак переходити лісом, з цілої історії тої ночі лишилось мені лиш глубоке упокорення на згадку смішної боязни.

З часом ціла тота подія вийшла мені цілковито з памяти, аж в кілька літ пізніще пригадалась мені знову, і то цілком несподівано.

Як знаєте, я став тоді духовником державної вязниці. Одного дня мені сказали, що закаменілий якийсь злочинець бажає мене бачити. Кілька разів перед тим я хотів з ним говорити, однак все вперто відмавлявся він допустити до себе священика. Чим-скорше пішов я до нього.

Це був чоловік зовсім мені не знакомий і дивно мені стало, коли він зараз заговорив до мене: "Отче, я вже вас колись бачив.— Не памятаю, друже, щоби ми колись бачились, відповів я.— Так, говорив він дальше, чи не були ви колись парохом села Н. — Так, був. — Пригадуєте собі, як ви переходили одного разу через ліс, щоби сповідати вмираючого? — В тій хвилі пригадав я собі безумний жах тої ночі. Поборюючи цікавість, з уданим спокоєм я відповів, що пригадую собі, що я ходив тоді до вмираючого." Мене лиш дивувало, що міг би мати спільного з тою подією цей чоловік.

"От", говорив він дальше, "я тої ночі втікав зі сусіднього села, де я замордував чоловіка. Поліція слідила за мною. З того убійства не скористав я нічого, чого сподівався; за мною шукали, я стратив чесне імя і до того всього був без цента. Ніч була темна, ліс пустий, я постановив убити й обрабувати першого чоловіка, якого стріну. Щонебудь би я зрабував — троха гроша або простий годинник — хоч з голоду не треба буде вмирати. Коли ви зближились, я скрився в тущавині з ножем в руках, готовий кинутись на вас; однак побачивши при вашім боці молодого мущину, я здержався. Я був тоді молодий, сильний, однак все-таки не мав відваги кинутись на двох людей, молодих і сильних, як і я. Коли ви перейшли, я став втікати дальше. Не буду вам розказувати, як я знайшов потрібну мені поживу, як я продовжав свої злочини аж до цеї хвилі, в котрій чекає мене ганебляча смерть".

З жахом слухав я дивного оповідання. В моїй душі стало ясно. Я пригадав собі свою горячу молитву до ангела сторожа, з подивом та покірною вдячністю я дякував Богу за Його ласкаву чудесну опіку.—

Я нічого не сказав цему чоловікові, але ви догадаєтеся, що цей доказ ніжної опіки Божого Провидіння наді мною розбудив в мому серці огонь любови. Я вжив усяких средств, щоби привести цего злочинця до розкаяння. Мої слова побідили, він покаявся. Від того часу все, коли надходить празник Ангелів, він наводить мені спомини тої страшної ночі та наповняє мою душу невисказаною вдячністю та любовю."

Мій товариш скінчив свою історію. По кількох хвилинах мовчання, котрому ми оба улягли, він додав:

"Моє оповідання зробило на вас враження. Коби заохотило воно вас і всіх тих, котрим будете його оповідати, до горячої набожности для св. Ангелів та Божого Провидіння, котре хоронить своїх дітей на кожному кроці".

Ангелам своїм заповів Бог о тобі, щоб хоронили тебе на всіх дорогах твоїх.

"Я ХОЧУ ХРЕСТА!"

Було се зимою 1924 року. У Михайла в хаті сум; на постели лежала Парашка, девятьлітна люба єго донечка. Кілько не шукав помочи, де не вдавався... нічого не помагало; хвора тай годі! Єї личко бліде, очи запались, ледви блестять і лиш блудно дивляться перед себе. Михайло, хоч молодий ще, та за той короткий час постарівся, дуже подався. Чорна жура темною зморою насіла на його душу. Що буде як вмре? — було думає собі, — без неї життя не миле, радше смерть...

От сів собі біля неї, та глядить, як вона нидіє, нидіє...

На дворі холод, зима. Морозний вітер подув із півночи, хилив обідрані з листя дерева та продирався до хати. Хвора не спала вона широко отворила очи та стала неспокійно водити очима по пустих білих стінах, гейби чого шукала... Нараз глянула на батька та прошептала: "Я хочу Хреста!" Морозом пройшло по тілі Михайла Може йому причулось?... Питає: "Що?". "Я хочу хреста!" Ні! він добре чув; так, вона хоче хреста. Де він єго візьме? В хаті нема... О! колись був хрест... він памятає, ще був малим хлопцем, там в старім краю... там в їх хаті був хрест і образи були вздовж стін... він добре тямить образ Матінки Божої... Вона з образу дивилась так сумно, а лагідно... він молився до Неї, коли його небіжка мама проводила йому Отче наш... Як

ішли до Канади, взяли сей образ зі собою і ще пару других, і хрест взяли, та, як поклали першу свою хату з локсів та землі, то завісили в ній ті образи на стінах, і молились перед ними... Аж раз прийшли якісь панки до їхньої хати, та стали ріжне говорити... Казали: образів не треба, і хреста не треба... викиньте те... се попи видумали, щоби народ туманити... Стали вони, ті протестантські агенти, ті біблійники з часта заходити до їхньої хати і доти вговорювали, доки тата на своє не переробили. Одного дня викинули се все з хати, і хрест викинули, і образи... мама плакали, збороняли... та дарма... тато так хотіли... а він пішов за татом... і так остало по нині... вже не вертав до давної віри...

"Я хочу хреста" прошептала хора. Вона хоче хреста... де єго взяти? Михайло став вговорювати: "Дитинко моя, де тобі візму хреста? В хаті не ма". "Я хочу хреста, хреста" прошептала Паранька. Що тут діяти? Михайло встав та почав не спокійно ходити по хаті... В єго голові шуміло... Вона хоче хреста... він хрест викинув... а вона, єго найдорожша, вона того багне... він єї до тепер не давав хреста... ані про него не згадував... він хрест з хати прогнав... і за віщо викинув хрест... образи?... що єму Христос завинив? Страшна грижа мучила Михайлове серце... Єму здавалось, що він бачить перед собою образ Богородиці... і Божа Мати з него дивилася на нього так сумно... сумно...

"Я хочу хреста, хреста хочу..." жалібно понеслось по хаті...

Михайло задрожав цілий як в лихорадці... Хреста хоче.. не ма... Я єго викинув... і не дав рідній дитині...а дитина жадає... а я не даю... вона вмирає... Лютий біль стискав єго серце... О мій Боже, не карай мене!... мимоволі простогнав з тиха Михайло...

"Я хочу хреста"... знова заговорила хвора... Михайло припав до ліжка та став просити: Дитинко моя, де тобі візьму?... будь спокійна... я коло тебе тут... "Я хочу хреста, хреста" заєдно шептала Паранька... Михайло стрясся. Що зроблю? З трудом підвівся та став знова ходити по великій хаті... Єго кроки глухо відбивались о стіни... В голові клекотіло від всяких думок... серце з журби і розпуки мало не пукло. Ходив і думав та думав... не знав, що діяти...Вкінци повернув до другої кімнати — там було кількоро з єго родини. Прикликав їх до хорої, може що порадять.

Прийшла родина й Михайлів тато прийшов, вже сивий старець та станули коло ліжка... А хвора знова: "Я хочу хреста"...

"Чоро вона хоче? питає старий батько. "Вона хоче хреста" каже Михайло "треба вволити єї волю".

"Ні не треба" закликав грізно старик. В хаті стало глухо, як в гробі...

"Я хочу хреста, хреста"... прошептала вмираюча...

Одна жінка радила зробити похвапно з патика хрест і дати хорій.

"Ні, не треба!" кричав люто старий батько. Тату, відізвався Михайло, дитині треба дати. Се моя дитина. Ви покинули свою віру, віру своїх батьків і мене на тую дорогу звели... Та далі годі...

"Я хочу хреста, хреста" залебеділа Паранька. Михайло взяв скоро поліно, та став стругати... витесав два кавалки... захарбував по середині... зложив навхрест збив до купи й сей хрестик подав хорій дитині. А вона... вона простягнула свої вихудлі, дрібонькі ручки обіймила хрестик та пригорнула до себе...

Старий Михайлів батько вийшов з хати... Михайло стояв біля хорої та дивився, довго дивився на неї а далі нахилився вкляк коло ліжка...

На дворі вже не віяло, втихомирилось. Сонце вийшло з поза хмар та кидало свої послідні лучі на замерзлі поля. Кілька промінів закралось і скрізь вікна хати, де лежала Паранька. Ясне світло спочило на ліжку і на лици хворої...Вона усміхнена вп'ялила свої очи в хрест. Розкинене волосєчко, позолочене світлом заходячого сонця, окружало єї головку ясним сяєвом...

В хаті настало тихо... дуже тихо... Михайло непорушино клячав коло вмираючої, глядів то на неї то на хрест, який вона тулила до свого серця....

Сонце що раз більше спускалось у низ; коли воно скривалось за поблизький ліс, Паранька тихо сконала. Спокійна... щаслива в обіймах хреста. Михайло бачив смерть донечки. Він прийняв єї спокійно. На єго лици не було вже давної трівоги — неспокою...

Набожно глядів він на хрест, на якім спочив послідний погляд дорогенької Параньки. Єго руки зложились... він став шептати молитви, яких довгі літа не говорив; тепер собі їх нагадував. Отче наш... Богородице Діво... плило з єго уст... а кожде слово молитви дивним чувством наповняло єго зболіле серце. Дві слезп скотились по єго лици, слези блудного сина, що вертає до свого батька. Він почув в своїй душі відгомін послідних слів своєї донечки: "я хочу хреста". Сей голос спокійно а сильно відзивався в єго бідній серцю. Так, єго душа бажала хреста, бажала Ісуса. Михайло до Него вертав.—

В ШВАЙЦАРСЬКІЙ ГОСТИННИЦІ.

Гостинниця в Сакслєн, де ми пішли на спочинок — оповідає Вийлю в своїй книжці "На прощах у Швайцарії" — називалась, коли добре собі пригадую, Білий Хрест. Всім, що загостять до Сакслєн, припоручаю єї горячо. Вона стоїть на горбку коло церкви. Вікна з надвору чорні, немовби полякеровані, і на них делікатні малюнки немов аксамітові вишивки. В головній кімнаті ми стрінули бідну шістнацятьлітну дівчину в великих клопотах з родиною Англійців, що хотіли мясної страви і котрим старалася витолкувати, що то не вільв пятницю. Але Англіки були вперті. "Мясо! повтаряли вони. — Яйці! вона на те, стараючись достосувати свою німецьку бесіду до їх чудацкого виговору. — Ні, мясо! — Ні, яйці!"

Врешті прикликала вона маму та представила їй цілий свій клопіт: "Що! вони хотять мяса! закликала поцтива господиня вся здивована. — Так, мясо повторили всі Англіки хором. — Подумайте, що то пятниця, піст! — Мясо! — То йдіть собі шукати його де иноді, тут його не дістанете!" І тому що перша дорога, щоби йти де иноді, провадила через двері, всказала на них виразним рухом. Здивовані Англіки нараджувалися хвильку. Мали вони вовчий апетит. Все-таки не хотіли піддатися; і воліючи стати мученіками голоду чим забобонів, з негодованням вернули до повозки... щоби постити де иноді, бо я гварантую, що в цілому Сакслєн не знайшлобися одної котлєтки в пятницю. Честь їхній сумній відвазі!

Ми, що не поставили жадного негідного домагання, дізнали приятної ослуги: подали нам найлучший омлєт, який тілько собі пригадую; і коли зобачили, що ми перед їдою стали молитися, приятність перейшла в сердечність.

Українська Автокефальна Церков і Церков "Саскатунська" в Канаді.

Недавно прибув до Зл. Держав "архієпископ" Автокефальної Української Церкви Хведорович, котрого в липні ц. р. наші Саскатунці приняли епископом своєї церкви. Виходилоби відти, що Саскатунська церков уважає себе членом української Автокефальної Церкви, котрої висланником в Америці є Хведорович.

Не ма сумніву однак, що обі ці церкви є зовсім відрубні і що від Саскатунської до Автокефальної Церкви є так далеко, як від Саскатуну до Київа. Для освідомлення Українців Католиків ми подаємо історію Української Автокефальної Церкви з її оцінкою з боку богословія і відтак погляд на Канадійську церков Саскатунську.

I.

Українська Автокефальна Церков.

Російська революція, що вибухла в повному розгарі світової війни в марті 1917. р. розбудила серед Українців придавлені визвольні змагання—Україна оголосилась самостійною державою, яко така заключила осібний мировий договір в Берестю Литовському з Центральними Державами і відтак усіми силами дбала о зберігання своєї самостійности.

Ці змагання до самостійности відбилися на церковному полі: православна церков на Вкраїні стреміла всіми способами до того, щоби визволитись зі своєї зависимости від московського патріярха і осуватись самостійною, автономною, автокефальною.

Від самого початку визвольного руху самі кращі українські діячі стали застановлятись над справами церкви. Основалось Кирило-Митодійське Брацтво в Київі і видко було сильну орієнтацію до Риму так, що в літі 1918. р. оден бесідник церковного Собору горячо оплескуваний учасниками, заявив: Зараз ми маємо до вибору між цезаро-папизмом і самим папизмом; нам треба вибрати папизм. Були також заходи, щоби запросити Львівського Митрополита, Преосв. Шептицького, щоби обняв Київську Митрополію та провід Української Церкви. Звісною річчю є рівнож, що православна і греко-католицька віра були обі проголошені Центральною Радою державними вірами на Вкраїні.

Православний клир на Вкраїні, по найбільшій части змосковщений і перенятий московською ідеольогією, працював зі свого боку усіми силами над тим, щоби українська церков осталась в тісній лучности з московською і в зависимости від московського патріярха.

Серед цих спорів Директорія України проголосила 1. січня 1919. р. Українську Православну Церков автокефальною.

З приходом большевиків до Київа і з їх проголошенням розділу церкви від держави історія еманціпації української православної церкви ступає на новий шлях. Українці стараються дістати для себе церкви в Київі і в тій цілі підчиняються приписам большевицького правління котрі противно правлячá православна церков з засади нехтує. 9 мая 1919. р. дістали першу церков, Св. Михаїла і на теплого Николая відправляли тут першу Службу Божу в українській мові священики Липківський, Шараєвський, Тарновський і діякон Дурдуківський.— 28. червня правительство передало Українцям історичну катедру Св. Софії.

В вересні 1919. р. Українці основують у Київі Всеукраїнську Церковну Раду в цілі пропаганди українізації церквей, зложену з трицяти членів духовних і свіцких.

В часі короткої окупації Київа через армію Денікіна обставини змінилися. Липківський утік в Каменець, Українцям відобрано всі 4 церкви в Київі, священикам-українцям заборонено відправлятн. По відході Денікіна і з поворотом большевиків давні обставини знову вернулися поволи, але Українці поступили крок на перед.

Аж до тої пори именно були вони все в якій-такій лучности з існуючою православною єрархією, именно з епископом Назарієм, адміністратором Київської епархії на місце епископів Антонія і Никодима, що втікли перед большевиками. 5. мая 1920. р. Церковна Рада проголосила автокефалію Укр. православної Церкви; свою незалежність від московського патріярха і його епископів, та проголосили "вдовицтво" Української Церкви.

Від цеї хвилі Українська Автокефальна Церков осталась без епископа і стала робити всякі заходи, щоби склонити котрого з православних епископів для себе. Оден за другим епископ Парфеній в Полтаві, Антонін Граповський в Москві, Алексій в Одесі відмовилися.

Рух український на провінції що-раз більше кріпнав, епископи оголосили деградацію всіх священиків укр. автокефаль-

ної церкви і клятьбу на всіх, що піддалися їх проводови.

Зі свого боку Українці скликали свій епархіяльний конгрес в Київі в маю 1921, в котрому брало участь 50 священиків, і 12 діяконів на 350 свіцких. Тут висказано основні бажання Укр. автокефальної церкви: щоби мущини жонаті могли стати епископами, щоби священикам вільно було женитися другий і третій раз як свіцким, щоби епископи не були автократами, а духовними пастирями церкви і людей. Цей Конгрес рішив також, що 14. жовтня відбудеться Всеукраїнський Церковний Собор у Київі, та назначив кандидатів на епископів.

Но як їх висвятити? Свіжі заходи коло православних епископів не довели знову до нічого — і так розпочався Всеукраїнський Собор. Жаден з епископів мимо запрошення не взяв участи в цьому Соборі. Собор проголосився правним і канонічним та проголосив автокефалію Української Церкви.

Оставалась найважніща справа, іменно справа епископів. По цілотижневих нарадах серед членів Собору панував розділ; Коли частина священиків вимагала посвячення епископів через рукоположення існуючих епископів, уважаючи всякий інший рід рукополагання еретичним, друга частина священиків і загал свіцких хотів приноровитися до нових обставин і відбути свячення епископів через рукополагання членів Собора. Тому однак, що переважна частина священства Собору уважала цей спосіб рукополагання порадним тілько в случаю крайної необхідности, рішено, що делегація Собору удасться ще раз до епископів, щоби склонити їх до висвячення двох епископів з двацяти вибраних Собором; наколи епископи відповлять, Собор буде мав вільну руку.

На просьбу депутації екзарх патріярха Тихона Михаїл прибув на Собор, однак епископів не висвятив. В слід за тим Собор рішив висвятити епископів сам. 22. жовтня Собор вибрав однодушно митрополитом Василя Липківського і в неділю 23. жовтня він зістав висвяченим.

Ось-як Липківський сам оповідає про це свячення:

В цьому свяченні взяло участь трийцять священиків і ввесь Собор. Собор св. Софії не в силі був помістити всього народу. В хвилі свячення чути було у всьому сьому зібранні подув запалу: для цего свячення усі члени Собору і весь народ присутний в катедрі поклали собі взаїмно руки на рамена: ті, що стояли в першому ряді, поклали руки на рамена священиків, а священики на мене...

В часі собору "митрополит" Липківський висвятив сейчас 5 епископів і в десять місяців опісля всіх епископів ним ви-

свячених було вже двацять, між ними і Іван Хведорович, зараз в Америці.

Отце є коротка історія Української Автокефальної Церкви, котрої представника "архіепископа" Хведоровича наші "Саскатунці" прибрали головою своєї церкви.

Кілька заміток являються конечними, щоби здати собі справу з того, яке зло вона означає для Українського народу.

Вона зродилася зі стихійного стремління Українського народу до самостійности, вповні зрозумілого в собі, але нещасливо приміненого на поли церковнім. Це є стара історія кожного народу відорваного від католицької єдности: Він стремить до церкви самостійної, автокефальної, тобто котра сама собою розпоряджає, не залежить правно від жадної другої церкви. Таким був початок византійської схизми супроти Риму і так поступають усі народи схизматицькі супроти грецького патріярхату і проти всякої церковної власти іншої народности. Фінляндія, Естонія, Лятвія, Георгія, ба навіть православні в Польщі з'організувались так само як Україна в автокефальні церкви.

Це є на Сході нормальне явище, але немож не бачити, що церков поневолена державою ні сама не остоїться, ні для держави не є підпорою. Українська Автокефальна Церков, що вирнула і опирається на ідеольогії національній і політичній, не може принести добра українському народові і сама себе засуджує на погибіль.

Христос оснував Церков вселенською, католицькою по грецки кажучи, тобто одним товариством, в котрому гуртуються усі народи світу під проводом єрархії, котру Він сам настановив. Всякий нарід, що відриваєсь від цеї Божої інституції, позбавляє себе життя як та галузка відрубана від дерева.

Однак спосіб, в який запроваджено на Вкраїні, містить в собі ще щось страшнішого. Під проводом Липківського і 30 других православних священиків (впрочім деградованих православною церковною властю), з котрих більша часть стала "епископами," позбавила вона масу українського народу дійсних епископів і священиків(1) даючи йому натомість себе і собою рукополаганих "священиків," що не посідають жадної священичої власти. Вихадить отже, що вони трунули маси українського народу в найгірше ідолопоклонство. Бо чи не ідолопоклонство це, коли кажеться народові падати на коліна,

(1) Православне духовенство є дійсним духовенством, бо власть апостольського уряду дійшла до него без жадної перерви від самих Апостолів і тим самим від Христа,

віддавати почесть належну самому Богу — крипці хліба і чаші вина?! І це діють сьогодні звиж 3 тисячі "священиків" висвячених Липківським Хведоровичем і другими їм подібними "єпископами."

В Українській Автокефальній Православній Церкві не ма церковного більше крім назви. Вона є ділом людей а не ділом Божим, її ціллю є не спасення безсмертних душ, продовжування діла Христового на землі, а звеличення України, її мови, її пісні, її ідеалів. У. А. П. Церков є більше протестантською церквою, чим котра-небудь протестантська церков. Вона з'уміла використати для себе большевицькі закони, що не мають нїч иншого на цілі як знищення всякої церкви, закони, супроти котрих православна церков заховувалась далеко гідніще, поборюючи їх ігнорованням. Ця слухняність зробила її симпатичною для большевицького правління, але рівночасно націхувала її пятном релігійного большевизму. Цей перший успіх хитрої похітки не буде однак тревалий, жадна церков не буде безкарно опиратися о безбожну владу: Вже большевики основують свою питому "Живу Церков", і ті самі власти, що показувались так симпатичними для Укр. Автокефальної Церкви, арештували в марті 1923. Липківського зі всіми його єпископами...

Для нас Українців греко-католиків вся ця історія є болюча, коли бачимо наших Братів, котрих доля нас так близько обходить, зведених на бездорожжя, в положення страшніще ніж в якому находились в давній спорохнавілій церкві православній.

Рівночасно з тим ми мусимо однак рішучо опертися їх непрошеній опіці над нашою греко-католицькою церквою, котру вони сміють уважати поневоленою, противною українському патріотизму, сміють кликати до нас, щоби ми пірвали кайдани "неволї" та стали "свобідними дітьми свобідної народньої Церкви України." — Ні ми краще видимо, де свобода, ми знаємо, де більше українського духа і ми, греко-католики, дали того докази на Вкраїні, де спочивають десятки тисячі трупів нашої молоді, що самі поневолені лютим наїздом, боролись о свободу України.

(Конець буде).

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ.

Росія.

Росія! Нещасна країна, на котрій найстрашніще відбились наслідки війни! Край зруйнований, розбитий, предмет жаху всього цивілізованого світа! Цілі величезні провінції відпавші від колишньої могутньої Росії, а те що осталось, в руїні, в хаосі...

А народи Росії! Колись гноблені самодержавцями-царями, без світла, без свободи, без віри навіть — вони оден за одним повставали против своїх гнобителів і кровава різня розшалілась скрізь.

Ось кілька чисел, що говорять самі за себе і котрі є кровавою статистикою большевиків до половини 1922. р.: професорів 6.675; лікарів 8.800; інтелігентів 355.251; офіцерів 54.650; салдат 350.000; робітників 192.350; мужиків 815.100.

Поміжти тифу, холєри і под. скосили сотки тисяч народу. Від початку світової війни згинуло в Росії звиж двацять міліонів народа!

А вони ще найщасливіші, бо їх недоля скінчилася, коли гимчасом міліони живучих мучаться далі і гинуть гекатомбами в нещасній Росії...

Коли скінчиться лихоліття, що заволоділо в Росії, коли буде довершеною міра покути за проступки цілих поколінь? Сам Бог знає. Але в нашій силі є виблагати милосердя в справедливого Бога. І до цього переблагання взиває нас Св. Отець. Він співчуває з нещасною Росією. Він споматає терплячі народи Росії всякими способами а тепер Він кличе до всього католицького світа, щоби просити в Бога милосердя для нещасної Росії.

Там в Росії є 40 міліонів наших братів, що мучаться і страдають від 6 літ. Страдають мабуть найбільше між усіми народами Росії. Це для нас Українців-Католиків сильна побудка, щоби йти за покликом св. Отця, щоби молитися більше чим котрий-небудь інший нарід. Певно, ми лучше здаємо собі справу з того, чому Росія так важко покутує, її злочини важким тагарем спочивають на нашім народі і до тепер ще спочивають, та як христіяне ми мусимо співчувати з недолею міліонів народу, ми мусимо благати Божого милосердя для Росії.—

Пощади, Господи, пощади людей твоїх!

Священики на зборах учених. — На річних зборах Британійського Товариства для ширення Наук в Торонті 6. серпня були присутними о. А. Л. Корті Т.І. оден з найсвітліщих сучасних астрономів, о. Ф. Ейвлінг, професор психольогії на університеті в Льондоні, о. Лєметр, професор Льованського університету в Бельгії і о. Джіанфончесці Т.І., професор математики і астрономії на Григоріянському університеті в Римі.

Евхаристійний Конгрес в Амстердамі.— В останньому Конгресі в Амстердамі брало участь звиж 25.000 католиків цілого світу. Америка була сильно заступлена. 8 кардиналів і 12 Мальтанських Лицарів, много Епископів і визначних католицьких діячів з усіх країв зійшлося на це свято Евхаристійне. Репрезентаційну участь в торжестві брав міністер президент Голяндії, католик Де Беренбрук. Папський Лєгат, кардинал Ван Россум (Голяндський Редемторист) прибув з Антверпії на кораблі Батавія. Двістішістьдесять кораблів переповнених гістьми виїхало йому на зустріч до Іймуйден і відтак в процесії, що тяглася здовж десять миль супроваджали його до Амстердаму здовж побережжя, на котрому несчисленні юрби католицького населення складали привіт папськими хоругвами. В Амстердамі витала Лєгата фльота католицьких рибаків з Волєндам в числі 172 рибацьких човнів з рибаками в мальовничих народніх строях. — Торжества відбувались в найбільшій галі міста Стадіон, де також відбува-

лася процесія з Нсв. Тайнами на закінчення — бо протестантські закони забороняють прилюдні почитання Нсв. Евхаристії в процесії на вулицях. Благословенством Нсв. Тайнами закінчився Конгрес 27 липня. Президентом був епископ Гейлєн з Намюр.—

Чуда за посередництвом св. Анни. — До чудотворної статуї св. Анни в Сейнт Анн де Бопре цего року знову напливають десятки тисяч прочан з усіх сторін Американського континенту. В празник св. Анни, як доносять, мали місця чотири свіжі чуда, яких подробниці поки-що не звісні.—

Ніґри-католики в Зл. Державах. — Число ніґрів-католиків виносить в Зл. Державах 250.000. Від двох літ мають вони духовний семінар в Бей-Сейнт-Люїс. 175 священиків і близько 700 монахинь занимаються виключно їх навчанням. До тепер є тілько 4 священиків і 323 монахинь чорної расн. 98 церквей і 155 шкіл є призначені виключно для ніґрів. Релігійне житя в них доволі розвинене, м. пр. мають вони організацію Лицарів бл. Петра Клявер.—

Католицький рух в Льондоні. — В архідієцезії Вестмінстерській в Льондоні 2.046 протестантів приняло католицьку віру в 1923. р. Попереднього року число наверінень виносило 1.971. —

Католики в Китаю. — Після найновіщих статистичних даней є в Китаю 2.208.800 католиків.—

Французька Армія посвячена Серцю Христовому. — Таку заяву подав в празник Найсол. Серця в базиліці Монтмартр у Парижі о. Лянд в часі своєї проповіди. В цій церкві були через весь час війни безперервно виставлені Нсв. Тайни, навіть коли Німці своїми далекобійними арматами бомбардували Париж. Під ілітоном, на котрому стояла монстранція, стояв папір з посвятою війск Серцю Христовому підписаною одним з головних вождів. —

Словаччина театром проти-католицьких розрухів.— Схизматики, по найбільші части батюшки, що повтікали перед большевиками з Росії розпалили огонь проти-католицької ворохобні, що готова спричинити чималі клопоти Чехо-словаць-

кій Републиці. Проводиром цего руху є якийсь архімандрит Максименко, що з'організував т. зв. "Український Легіон", котрого ціллю є тероризувати всіх православних, що намірюють вступити до Кат. Церкви, через погрози смерти і підпалу. Крім того ці релігійні бандити нападають на греко-католицьких Словаків публично і в їх домах, на церкви і на священиків. Мимо протестів греко-католицького священства і населення цивільні власти не стараються як слід перешкодити розрухам і ситуація стає що-денно більше невиносимою.

Протести Католиків в Альзації. — Католики Альзації (край відлучений від Німеччини і приділений Франції після війни) протестують рішучо против антирелігійної політики соціялістичного правительства Еріота. В самому Штрасбургу відбулося на протязі одного тижня 50 протестаційних віч. —

Священики в Італії.— В цілій Італії є зараз 80.473 священиків, так що оден священик припадає на 506 душ. З них 2.068 займається навчанням по школах. — В нас припадає оден священик на 10.000 душ менше-більше...

Наші Місії.

Місія в Сопівниках. — Чи Ви знаєте де ті Сопівники? Наколиб хто шукав такої місцевости в найдокладнійших списах всіх міст, сіл і кольоній цілої Канади, Америки... не найшов би. А де вони є? Може їх нема? О, що се, то ні! як моглиб не бути славні Сопівники! Є вони і то в Канаді в полудневій Манітобі... Наш нарід любить все своєрідне і тому називає кольонії, або части кольонії по своему. Особливо, коли поставить яку церков, то сю церков дуже часто зве не після кольонії, але після родини, яка близько церкви, або після якоїсь особливої обставини. Звідси і походять такі назви як: церков "па Клепаках" "на прерах", ітд.

І таке з нашими Сопівниками. На полудне від Вінніпегу близько границь Сполучених Держав, кілька миль на схід від стації Вайта вибудувано гарненьку церков. А що найблище мешкає родина Сопівників, отже і церков назвали "Сопівники".

В тих то Сопівниках була, за стараннем ревного їх о. Пароха Вир. о. Поповича, Місія від 8 - 16 червня с. р. Голосили сі оо. Бахталовський і Іван Бала.

В сій околиці мешкає наш народ одностайною полосою. Край тут на вигляд гарний, та земля дуже бідна: низ, каміння, піски, лісе... Мимо сего наші люди, раз поселившись, зжилися із сим краєм. Сумно дивитися, як народ тут, хоч тяжко працює, мусить боротись зі злиднями. Одно мило вражає

кождого, що приїжджає тут: кольонія більше чим другі затримала характер питомий українським селитьбам старокраєвим. Хати тут ладно вибілені, в більшій части вкриті стріхами. Коло хати плотик чи там загорода, а за нею городець — а там коло хати і лісок, що заступає вкраїнські садки...

Місія випала в красний час весни — (літо спізнилося) не було ще горяче, дні звичайно погідні.

Народ радо горнувся до церкви, хоч весняні роботи не були ще покінчені — А вже подивляти можна було радість дітвори, що великою юрбою приходила на свої науки. Бувало що число молодіжи дорівнювало скількости старших.

Осередною точкою цілої місії були торжества в суботу: Приїзд Їх Преосвященства Кир Никити, посвячення церкви— похід з місійним хрестом. Красний був се день. Сейчас по приїзді Преосвященного відбулось посвячення церкви; потім була Архієрейська Служба Божа, а по Службі Божій самі Владика в своїй науці загріли вірних, щоби по взору своїх предків любили свою церков і йшли все згідно з церквою. Опісля слідувало торжество в честь місійного хреста. Торжество се розпочалось походом з місійним хрестом, при великім здвизі народа. При кінци походу, біля місійного хреста, ступали Пресвященний в архієрейських ризах. По поході народ станув під хрестом, щоби еще раз почути проповідь з уст місіонаря. О, як торжественна була се хвиля! коли із соток грудей добувався оден оклик: Слава Ісусу Христу!... Коли по закопанню хреста всі присутні стали приходити до хрестного дерева та віддавати свій поклін сему знакови побіди Хреста над світом... о, тоді здаєсь, що не було ані одної вірної душі, яка не відчувала радости, ані одного християнського ока, яке не зайшлоб слезою!... Над вечером нове торжество — в честь Божої Матери. На однім престолику — серед множества свічок — уміщено образ доброї Матери Неустаючої Помочи; а на підвисшенню станув місіонар. І понеслись слова величання Марії. Народ слухаючи та роздумуючи про ласкавість Марії не видержав із сердечного зворушення; в церкві відізвався голосний плач, ридання. О певно Мати Божа не забуде сего свідоства щирої любови добрих людий із Вайти!

Місія тривала еще два дні. З великим болем серця розставались учасники місії зі своїми місіонарями. Та на їх відраду коло їхної церкви остав місійний хрест, що буде на все памяткою тих красних днів, а заразом доказом, що Христос запанував і панує там в серцях свого вірного народу.

МІСІЇ В ГАЛИЧИНІ.

Місія в Борославю (Допись о. Якова). — Борислав, осередок нафтового промислу в Галичині, пригадує найруханливіщі промислові міста. Кілька десяток літ тому був це спокійний куток, де селяне — як скрізь у Галичині — обробляли спокійно землю. Та нараз відкрилося нафтові жили в землі і сейчас вся околиця перемінилася. Европейський і Американський капітал став навздогони вертіти в землі і добувати нафту, нафтовий промисл розгалузився і нині на десятьох квадратових кільометрах є не менше як 16 сот інсталяцій, що добувають з землі нафту. Ріжні фабрики, що рафінують нафту, фабрики стеарини, парафіни, свічок, крім того саліни — то всьо надає околиці цікадий вигляд. Коли вечером розгоряться тисячі і тисячі електричних світел, чоловікови, що привик до галицької тишини і одноманітности, видається немовби несподівано перенесено його в зачарований край.

Тут ми давали з оо. Шишковичом і Бульсом (братом покійного канадійського місіонаря) Місію від 24 мая до 2. червня, одну з найкращих, котрої милі спомини не затруться ніколи в нашій памяти.

Місія була знаменито приготована місцевим о. Парохом. Населення тут майже виключно робітниче і добродушне. Від самого початку місії треба було проповідати на дворі, бо простора церков не година була помістити навіть малої части вірних.

Що-дня о год. 6. і 11. рано місійні вправи, а вечер молебен і велика проповідь місійна і що-дня більше і більше народу напливало. Наколи перед розпочаттям місії в місцевих кругах панували сумніви що-до успіху місії, скоро лиш вона розпочалася, всі сумніви зникли. Успіх цеї місії був нечуваний! Від вчасного ранку до пізної ночі ми сповідали і це була для нас найкраща нагорода. Радість і щастя малювалися на лицях усіх, смуток і слези були в очах усіх, коли ми говорили прощальну проповідь і коли депутації одна за другою приходили нам дякувати за місію. Вони просили, щоби ще продовжити місію — та дарма! другі вже чекають на нас, мусимо їхати...

—0—

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Як довго мешкають люде в Америці? — Залежить, які: Білі люде, тоб-то Европейці, мешкають тут від 1492. р. коли-то Колюмбус, іспанський моряк, відкрив Америку. Він тут застав Індіян, дикі племена червоної раси, що тут були дома від давних давен і котрих нащадків ще стрічаємо. Але Індіяне не є перші мешканці Америки, як показують що-раз то нові досліди. Лишаючи на боці відгребання слідів існовання Азтеків із значною культурою в Мексику, скажемо пару слів о свіжих відкритях археольоґів в стейті Місурі.— В "Озарк Бльофс" відкопано в скалах гріб якогось славного войовника убраного в одіння з заячої шкіри, взутого в макасини з цілою мягко виправленою шкірою муса в ногах, луком і сагайдаком стріл побіч. Понукою до дослідів було знайдення в цих сторонах дивної старинної сокири з топором, що вказувала на те, що тут мали колись жити люде з вищою мабуть культурою чим Індіяне. Опісля віднайдено ще много інших трупів погребаних в вапнистих скелях і тому добре захованих, ріжні знаряди як мотики, сокири, плетені кошики, горшки, дуже добре заховані. В одному кошику знайдено навіть зерна фасолі, кукурузи і гарбузів, що вказує на те, що ці люде знанималися рільництвом.— Після заключень учених ці здобутки напровадили на сліди найстарших до тепер знаних людей в Америці, що жили тут около дві тисячі літ тому. Вони стояли безперечно на вищому степені культури чим Індіяне, котрих тут знайдено при кінці 15. століття. Відгребані тіла вказують на те, що це були люде сильно збудовані.—

Де-що з Китаю. — Часописі приносять відомости, що величезні повени знищили тисячі сіл та поглотили життя більше як 50 тисяч людей. Подібні повени повторяються в Китаю дуже часто, тому що населення Китаю є далеко поза цивілізацією, як ми єї розуміємо. Величезні ріки, котрі заводнюють цей низко положений край виливають дуже часто мимо кольосальних сум, котрі правительство видає на будову гробель і на сторожів. Брак научних метод інжинірських робить всі заходи і видатки правительства зовсім невистарчаючими. Так н. пр. Жовта Ріка, як Китайці звуть єї "Ріка Страдань" 1853. р. змінила цілковито своє корито затоплюючи цілі околиці. Китайці дуже мало використовують свої ріки до пароплавби і так само залізниці дуже мало розвинені. На цілу територию Китаю в просторі 4,277.000 квадратових миль, котру замешкує звиж 400 міліонів населення, є заледво 7 тисяч миль залізничної дороги. Канада, котрої просторонь є о осьму часть менша чим просторонь Китаю і котрої населення виносить лиш пятьдесяту часть населення Китаю, має мимо того 40 тисяч миль залізничної дороги.— Не дивота потім, що в Китаю дуже часто панує голод, котрий нищить сотки тисяч людей. Так н. пр. 1846. згинуло з голоду 295.000, а 1849. р. аж 13,750.000 В рр. 1877-78. згинуло тут з голоду 9 і пів міліона людей, а 1920-21. рр. пів міліона. Смерть 50.000 людей в наслідок теперішних повений є отже відносно не значна, а в густо залюдненому Китаю дійсно навіть незамітна, хиба тілько для самих родин, що оплакують своїх погибших.—

Пригадаймо, що Китай є край наскрізь поганський, де переважають визнавці науки Конфуція. Католиків є тут після найновіщих обчислень 2,208.800. Католицькі Епископи відбували мин. місяця перший Собор в столиці краю Шанґаї. За минувший рік навернули тут 202.028 поган і 25.473 приготовляєсь до хрещення. Серед Китайців є загально принятим звичай викидати на дорогу новонароджених дітей, передувсім дівчат, котрих родичі не хотять виховувати. В однім з католицьких монастирів Сестри збирають річно таких нещасних дітей до три тисячі, а тисячі інших гинуть, бо за пізно їх находиться!

Проказа.— Цю страшну хоробу, про котру так часто згадує св. Письмо ст. і Нов. Завіта, стрічається ще до нині. В середніх віках була вона сильно поширена в Европі: сама Франція мала 2.000 шпиталів для прокажених, Англія 200. Не завдяки усильним змаганням правительств та ізоляції прокажених подибується в наших часах дуже мало случаїв прокази в Ішпанії, Портуґалії та Норвеґії. За те в інших частях світа, головно в горячих краях, подибується много прокажених. Їх число виносить кругом 2 міліони, з чого найбільше припадає на Китай і Японію, за котрими йдуть Індія і центральна Африка.—

Проказа є хороба заразлива: щоби спинити поширення цеї хороби, заражених збирано в осібні місця, де не могли стрічатися зі здоровими людьми. Бували навіть случаї, де на прикар правительства убивано прокажених, н. пр. недавно ще в Китаю. Ізоляція не могла однак перешкодити ширенюся прокази головно тому, що хорі доки лиш годні були, крилися зі своєю хоробою, щоби не йти до ізоляційних шпиталів, де знали, що мусять умерти. — В останіх часах стали користуватися олійком, котрого уживають проти прокази в Індіях і тому що мало котрий хорий годен його уживати зачерез болі, які він спричинює, встрікують його в тіло хорих, а то й просто в жили, що сильно зменшає болі і коли проказа не є ще занадто розвинена, цільковито єї вилічує.—

Чоловік і малпа. — До тепер "учені" не переставали твердити, що чоловік походить від малпи, хотя жаден не подав на це певних доказів. Тепер вже погляди де-що змінилися: Ванкуверський учений Гіл-Тавт заявляє в свому відчиті 8. серпня перед антропольогічною секцією Бритійської научної конвенції в Торонто, що чоловік і малпа походять від спільного одного предка, що вони — кузини! Чи не лучше отверто признати біблійну науку, що Бог сотворив і малпу і чоловіка, місто забавлятися в ріжні теорії, котрих жаден учений не в силі довести!? —

Ділання радіо-телеграфії на тіла.— Дивним є вплив радіотелеграфії на організм. Лікарі уживають єї до лічення ріжних слабостей. М. п. француський лікар М. Ленде вилічив двоє глухонімих від уродження, мужа і жену і то, можна сказати, на раз. — Англійські газети писали недавно, що оден старший сліпець від уродження через прислухуванняся радіо-концертам відзискав вповні зір. Ці уздоровлення мають ділатися завдяки рухові електричних филь.—

Процеси в Ескимосів. — Ескимоси мають цікавий звичай провадження процесів, котрі не коштують їх ані цента. Коли зайшла яка суперечка між ними, вони скликують усіх горожан даної місцевости. Обі сторони стають перед зібранням і одна другій старається як найбільше "допечи" кпинами, насмішками і глузуванням. Весь сойм прислухується, сміється і сторона, котра найбільше розсмішить зібраних, виграла справу. — Кажіть що хочете, але таке провадження процесу має принаймні ту добру сторону, що ні позиваючий ні пізваний не руйнують свої добра, що в нас є звичайним при процесах.—

Нова світова війна? — На Балкані панує сильний неспокій і много говориться о новій світовій війні. У Відні відкрито большевицьку організацію, що посідає 40 міліонів золотих рублів і котрої ціллю є революціонізувати Балкан і викликати свіжу війну. Большевики сподіються прискорити в той спосіб вибух світової революції, до котрої вони стримлять усіми способами.—

Від 1814. до 1914. — За останніх сто літ Англія провадила 31 воєн, Франція 26, Росія 8, Німеччина 4 і Австрія 3. Очевидно, Англія горою! Після статистики дивно виглядає загальне твердження, що Німеччина найбільше мілітаристична держава! —

Папір в Зл. Державах. — Зл. Держави з'уживають що-року більше чим 8 міліонів тон паперу, т. зн. більше чим у всіх прочих краях на світі разом.—

Самоходи в Зл. Державах. — 1. липня було в Зл. Державах 15,523.898 автомобілів, 300 тисяч більше чим з початком року і 2,475.770 більше чим 1. липня минувшого року. Лейсенси принесли Зл Державам за цей піврік $195, 851.622. 45 міліонів більше чим за той сам час минувшого року. —

Газети в ріжних народів. — В Льондоні припадає на кожних 290 тисяч мешканців одна що-денна газета; в Берліні і Варшаві припадає вона на 90 тисяч, у Відні на 85.000, в Римі на 70.000, в Парижі на 65.000. — Ми не маємо в Канаді ані одної щоденної газети, а наш тижневник Кан. Українець ледво животіє. Це не дуже похвальне свідоцтво для Українців-Католиків.—

Жертви поспіху. — В нинішних часах всьо діється з поспіхом — люде не мають часу. Але цей горячковий поспіх коштує дуже дорого: Президент товариства залізничних машиністів В. С. Стон обчислив, що цей горячковий поспіх має наслідком що три мінути одно каліцтво, а що девять мінут смерть.

Модерний засуд. — Як в байці воно, але чиста дійсність: Двоє дівчат з Чайчестер в Анґлії (16 і 17 літ) вкрали револьвер, пішли до міста Брайтон, тут сіли в автомобіль і грозячи драйверові револьвером казали себе везти до Льондону. Драйвер не знав, що револьвер не є наладований і тому послухав. Та в Льондоні арештовано цікавих дівчат, переслухано і відтак видано засуд: через шість місяців не вільно їм іти на шов! — Хоч як дивоглядна це кара все-таки в нинішних обставинах вона доволі тяжка, а передусім добра медицина. Відки-ж прийшла їм в голову авантура як не з шову!—

Воробець — пасажиром на трені. — 8. червня в'їхав трен на стацію у Ватерльо в Пенсилвенії і машиніст спостеріг воробця, що політував коло машини. При блищих оглядинах знайшли на переді гніздо з двома яйцями. Не знати, чи воробець їхав в гнізді чи летів за треном, але одно є певне, що не купував тикету.—

Зачарований поїзд. — Желізничники в Австрії відмовили їхати на експресі Лінц-Бреґенц, кажучи, що він зачарований. Через 10 днів цей поїзд реґулярно без жадної причини затримався при вїзді в тунель Арльберґ. Нич не поміг поліційний надзір, нич не помогли інжиніри, що їхали на трені: не мож було знайти жадного толковання, чому поїзд стає. Колійовці заявили, що це чари і за жадну ціну не хотіли їхати на зачарованому поїзді кажучи, що це певний знак, що їм грозить нещастя.—

Катастрофи. — Тисячі людей згинуло в Китайських провінціях Гопен, Ансуї Кіянґсі в наслідок повений спричинених неустаючим дощем. — 50 тисяч людей згинуло, тисячі сіл під водою! — Страшні хмароломи затопили з початком серпня цілий остров Формоза в Японії: 700 людей згинуло, 10.000 будинків знищили води. — Поверх 3 міліони шкоди спричинили цикльони, що шаліли в перших днях серпня в стейтах Йова, Небреска і Вісконсін; чимало людей втратило життя.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. А. Тоганчин, Ф. — Адресу справили, дякуємо. — **П. В. Мокрий, М.** — Лист і гроші одержали, дякуємо. Книжочку вислали. Що-до Ап. Молитви, треба порозумітись з вашим о. Парохом. — **П. П. Левицький, Д.** — Катальоґ книжок знайдете на окладинках враз із ціною:—

КНИЖКА. КОТРА ПОВИННА НАХОДИТИСЯ В ХАТІ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ-КАТОЛИКА, Є:

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

Ми отворили щойно в своїм складі прекрасний відділ з
ДОМАШНИМИ ПАСКОВАНИМИ ПОЛОТНАМИ,
які подаємо на спродаж по надзвичайно дібраній ціні
по **85 ц.** за ярд.

На жадання висилаємо пробки безплатно.

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.
J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дещево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.
ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

CANADA'S LEADING CHURCH SUPPLY HOUSE.

ВИНО СВІЧКИ · РИЗИ

Всякого рода церковні річи.

THE CANADA CHURCH GOODS CO. LTD.
149 Church Street, -:- Toronto.
224 Hargrave St. -:- Winnipeg, Man.

THOS. GLEESON & SON
АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273 — W. B. O'Regan, B.A. / W. Walker

O'REGAN & WALKER
АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Коротні Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуча средство спасення	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучения і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Мати Б. Неуст. Помочи	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизизхм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Церковний Співаник (з нотами)	25
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

Рік 2. 1. ЖОВТНЯ 1924 Ч. 10.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). 25-літний Ювилей діяльности Вир. о. А. Деляре Ч.С.І. —2). Про вервицю.—3). Ідіть до Йосифа!—4). Вислухана Молитва.—5). Саскатунська церков.—6). Наміреня Ап. Модитви на Жовтень.—7). Наші Місії.—

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в оркton, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22, 1923

ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ РУСКОГО ОБРЯДУ

різблені, золочені і ручно мальовані по $70.00

Головніші части золочені по $65.00

Менше різблені по $60.00

Такі самі без різби по $35.00, $45.00, $50.00

Процесійні образи суть по $45.00, $50.00 і нище.

Киоти суть по $75.00, $100.00, до $200.00.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.
224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:
179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38.
4 фіти високий
$33.00.
Ціна розуміється з написею.
Пишіть до нас за новим каталогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; поніще подаємо лиш де-які артикули як:
СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАШАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ, СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ, ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІГУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.
179 Bannatyne Ave., East

КАЛЄНДАР НА ЖОВТЕНЬ.

1 С Евмелія еп. чуд.	17 П Сщмч. Єротея еп.
2 Ч Муч. Трофима.	18 С Мч. Харитини.
3 П Вмч. Евстахія і Теописти.	19 Н 18. **Покров Пр. Богор.**
4 С Ап. Кодрата. (відд. Возд.)	20 П Мч. Сергія і Вакха.
5 Н 16. Сщмч. і прор. Йони.	21 В Пр. Пелагії і Таїсії.
6 П Зач. св. Йоана Хрест.	22 С † Ап. Якова алф.
7 В Первомуч. Теклі.	23 Ч Мч. Євлампія і Євлампії.
8 С Пр. Евфросиній.	24 П Ап. Филипа і пр. Теофана.
9 Ч † **Йоа. Богослова** (на.нед.)	25 С Мч. Прова. Тар. і Андр.
10 Н Мч. Калістрата.	26 Н 19. Мч. Карпа еп.
11 С † Пр. Харитона ісп.	27 П Мч. Назарія і пр. Пар.
12 Н 17. **Йоана Богослова.**	28 В Пр. Евтимія і Прмч. Лук.
13 П Сщмч. Григорія.	29 С Мч. Лъонгина соти.
14 В **Жовтень. †Покров Пр. Б.**	30 Ч Озії прор. прмч. Андр.
15 С Сщмч. Кипріяна і пр. Анд.	31 П † Ап. і Ев. Луки.
16 Ч Сщмч. Дионізія ареоп.	

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ.

3. Перша Пятниця місяця.—

5. Нед. 16. по Сош.—Гл. 7.—Ев. Утр. 5. (Лу. 113).—Ап. Літ. 151 Ев. Мат. 105.—Перша неділя місяця.—

12. Нед. 17. по Сош. Св. Йоана Богосл.—Гл. 8.—Всеночне.—Ев. Утр. 6. (Лу. 114). Ап. Літ. 182 і 73 Ев. Мат. 62 і Йоа. 61.

В днях 11, 12 і 13. святкуємо в Йорктоні 25-літню річницю діяльности Впр. о. А. Делярого.

19. Нед. 18. по Сош. Покров Пресв. Богор.— Гл. 1.—Всеночне.—Ев. Утр. Лу. 4.—Ап. Літ. 188 і 320. Ев. Лу. 17. і 54.

26. Нед. 19. по Сош. Отців 7. Всел. Соб.—Гл. 2.—Ев. Утр. 8. (Йоа. 64).—Ап. Літ. 194 і 334—Ев. Лу. 26 і Йоа. 54.

Перша квадра 7. (23.41).— Повний місяць 14. (16.19).
Остання квадра 22. (5.10).— Новий місяць 30. (4.36).

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

МІСЯЧНИК
ВИДАВАНИЙ МІСІОНАРАМИ СВ. ІЗБАВИТЕЛЯ

Рік II. **Лист за Жовтень Ч. 10.** **1924.**

1899—1924

Христос Господь установив священичий уряд, щоби через нього поширилась між людом його божественна Наука, щоби аж по конець віків удержувалась св. віра в християнських народів. Слухаючи голосу Ісуса: Ідіть, голосіть Євангеліє всім народам, священики-місіонарі йдуть між поган, наражають своє життя, щоби поширити Царство Христове, придбати Ісусови нових почитателів

Інші ідуть між християн, котрих віра є загрожена, і не оглядаючись на жадні трудности посвячують все своє життя, всі свої сили для чужого народу. Серед найбільших трудностей нераз вони мужно сповняють апостольське післанництво, котре повірив їм Христос.

При нагоді 25-літньої річниці діяльности Впр. о Делярого Ч.С.І. чужого нам родом, але рідного своїм апостольським серцем, ми сповняємо лише святий обовязок вдячности, наколи подаємо короткий огляд його діяльности серед нашого народу в Канаді.

Огляд 25-літньої діяльности Впр. о. А. Деляре, Візитатора Ч.С.І. між Українцями в Канаді

На розбитому кораблі. (1)

БУЛО це 14. вересня 1899. р.— З пристані Ліверпуль випливав о 6. год. вечером корабель компанії Домініон Лайн "Скацман," на котрому молодий Редемпторист о. Деляре переворився до Кнанади, щоби тут працювати між посиленцями з Европи і за особливим зарядженням Божого Провидіння між Українцями. Разом з ним їхав о. Копен, другий Редемпторист, що мав голосити цілий ряд місій між Французами в Квібеку.

То був празник Воздвиження Ч. Креста після латинського обряду і в той сам празник після нашого обряду, 27. вересня, корабель доплив до берегів Канади, щоби 28. вересня вечер причалити в Квібецькій пристані. Апостольство, котрого прийнявся о. Деляре під монашим послухом, назначене отже від самого початку хрестом і хрест буде все товаришити йому, в його тіни буде він провадити свою працю.

Не дуже приємна то була подорож серед англіків-протестантів, в котрих товаристві прийшлось молодому місіонареві відбувати кільканацятиденну плавбу через океан: це була його перша подорож за море і він не знав ані слова англійської мови...

(1) Опис катастрофи поданий за о. Копен, товаришем подорожі о. Деляреого.

Впр. О. Ахіл Деляре Ч. С. І.

15 вересня пароплав був на широкому океані, далеко від берегів землі. Корабель зі своїми подорожними, моряки, безкрає море що ген далеко сходилось з небом—от всьо, що зобачив ранком наш місіонар. І в додатку до того навіть Сл. Божої не можна було йому правити—він був новиком на мори, зданий на ласку і неласку живла, котрому прийшлось задоситьучинити у всіх його примхових вимогах. І під цим зглядом море було невмолимим через весь час подорожі.

Цілих два дні, пятницю і суботу переправа була спокійна; пароплав гнав доволі скоро роблячи 300 вузлів на годину. Вечером другого дня однак піднявся вітер, котрий небавом перемінився в скажену бурю, що шаліла через всю ніч, наповняючи трівогою всіх, що чулися безрадними у своїх кабінах.

На другий день, 17. вересня в неділю, наш місіонар вийшов на поклад і приглядався зворушений розбурханим филям моря, що нераз перекидалися через верх корабля. Різні думки переходили йому через голову. До тепер він спокійно жив в монастирській тишині, тепер розпочинається праця й борба—неодна буря жде його мабуть в будучности, подібна до цеї бурі, котра шаліє над морем. Та Бог рядить усім, без Його волі не діється нічого. Він ставляє границі филям, Він приказує бурям. Його опіки не забракне йому ніколи і так він безпечно перейде всі бурі, які тільки ждуть його в незнаній будучности.

Повних три доби тревала буря і нераз корабель находився в важкій небезпеці, та щасливо перебув усю трівогу. По бурі вернула погода, серця подорожних позбулися трівоги, радість малювалась в очах усіх.

В ночі з 21. на 22. вересні всі подорожні спали спокійним сном в своїх вузеньких ліжках. Більшу часть плавби через море мали вже за собою, до пристани вже не далеко. Вже недалеко було до ранку, минула 4. година ночі.

О. Деляре вже не спав, лиш спокійно лежав і думав то о монастирі, о рідному краю, родині, котрих покинув, мабуть чи не на все, щоби працювати в чужих сторонах, для чужих людей. Якою буде його праця? які це люде? як його приймуть? що його жде? Тисячні подібні гадки насувались в його голові і на жадну не було відповіди. Одно лиш є певне: він іде за волею Божою, він іде працювати для тих, до котрих сам Бог його посилає. І він радо піддається волі Божій і по сотний раз плине з його серця молитва за незнані душі, для котрих має стати духовним вітцем.

Серед таких гадок чує він нараз, як корабель хитається, потім як весь перед корабля тріщить у воді. І сейчас за тим

дається чути разячий свист корабельної сирени, що голосить катастрофу корабля...

Наш місіонар зривається, убирається яко-тако поручаючи свою душу Богу—і от уже стоїть на покладі. Що сталося?! Корабель наїхав на підводну скалу біля острова Бель-Іль і похилився так сильно в лівий бік, що не можна було встояти на покладі. Мимо того всі пасажири добувались на поклад притримуючися чого мога і в німому перестрасі старалися збагнути велич небезпеки, яка грозить їхньому життю.

На приказ капітана спущено сейчас пять ратункових човен, щоби спасти жінок і дітей; одно з них набрало води і пірнуло в море: лиш десятеро осіб можна було виратувати; прочі човна відплили з вітром на море. Хтось передав о. Делярому ратунковий пояс, но він сейчас віддав його своему товаришеві. О. Копен став закладати його на тіло, але надумавшись віддав його назад о. Делярому кажучи: "Наколи оден з нас має виратуватися, то будете ви; ви ще молоді і можете зробити ще много добра для Чина і для душ." Нічо не помогли протести о. Делярого—мусів повинуватися старшому Собратові.

Тимчасом стало розвиднятися і серед мраки спостерегли моряки недалеко корабля скали і сейчас приступили до ратования тих, що мусіли остатися на кораблі не находячи місця в човнах. На щастя море було в цій порі на відливі і недалеко корабля виставали з води скали, по котрих можна було дістатися аж на землю. При помочі драбин і шнурів, під проводом біглих моряків передістовалися пасажири зі скали на скалу і відтак стали драпатися на яких 100 стіп вище моря тому, що капітан сподівався припливу моря.

Нарешті всі вже на місци, повні трівоги і вичерпані з сил, але щасливі що на разі не грозить їх життю жадна безпосередна небезпека. Всі тоті ратункові змагання забрали майже цілий день. Надійшла ніч, котру наші пасажири мусіли перебути на своїй скалистій терасі.

В суботу 23. вересня по полудні кількох відважних мущин видрапались, слухаючи капітана, на сам верх гори, щоби відти піти до морської ліхтарні, відки можна буде дати сигнал переїзджаючим кораблям, на котрих будуть могли пасажири знайти остаточний ратунок.

Слідуючого дня, в неділю, капітан наставав, щоби всі без винятку, навіть жінки, добивалися на верх острова і пішли до фару. По великих трудах і перебувши неодну небезпечну хвилю всі опинилися коло фару, де дізнали сердечного принятя зі сторони Канадійських Французів, що тут перебували.

Минув понеділок, котрий перебули пасажири коло морської ліхтарні, де знайшли поживу і спочинок, і надійшов півторок. Сонце зійшло повне блеску, день був прекрасний. Коло 9. години спостережено на мори корабель і сейчас з морської ліхтарні стають слати до нього сигнали, щоби прибув на ратунок. На корабли спостережено сигнали і незадовго станув перед Бель-Іль торговельний корабель Монфор, котрого капітан сердечно приняв усіх пасажирів, хотя його корабель не мав відповіного уладження, щоби вигідно примістити і годувати сотки пасажирів, та подорож не була вже довга.

Ще одна бурлива ніч з 27. на 28. вересня і нарешті корабель причалює в Квібеку і о. Деляре ступає наренті на землю Канади і після короткого спочинку в монастирі св. Анни спішить на захід.

На Заході.

Західні провінції Канади що-йно не давно отворилися для еміґрантів, котрих що-року напливають тисячі. З ріжних країв вони прибувають, ріжної вони віри, мови та обичаїв. Є між ними протестанти, є й католики, і то в великому числі.

Найчисленіщими з поміж імігрантів є Вкраїнці, котрих загально зветься "Галіціянами," католики, але відмінного обряду від місцевих католиків. Їх віра загрожена, бо протестанти користають з їх трудного положення та незнання мови і радіби їх зпротестантщити.

Та бо й католицька церков не забуває свого обовязку зглядом них і уживає всіх заходів, щоби зберегти їхню віру. Но простори заселені Українцями величезні у всіх трьох провінціях, комунікації майже ніякої не ма, священиків дуже мало і в додатку до того всього найбільша перепона—брак священиків грецького обряду, котрих Українці бажають. Де їх взяти?! З Галичини не годен їх дістати—всякі заходи в тому напрямі остаються даремними.

Тоді Архієпископ Сен Боніфас, Преосв Лянжвен, стає шукати помочі в Европі. Їдучи до Риму 1898. р. він відвідує в Бельгії оо. Редемптористів, у котрих просить людей, що занялибся еміґрантами з Европи, що перебувають в його епархії. А звертається до них з повним довірям, бо знає, що якраз вони оснували Канадийську віце-провінцію свого Чина, з котрої кількох отців навіть уже працює в його епархії в місточку Брендон.

З якою радістю доносить він 11. червня того року до своєї столиці, що прийдуть Редемптористи з Бельгії до Брендону!

Для еміґрантів з Галичини призначений молодий місіонар о. Ахіль Деляре. Уроджений в Ленделеде в Зах. Фляндрії 17. квітня 1868., він в молодому віці вступив до Чина оо. Редемптористів (6. жовтня 1889.) і 4. жовтня 1896. зістав єромонахом.

Своїми монашими шлюбами він посвятив все своє життя для спасення душ, передусім тих, що найбільш позбавлені духовної помочі. Тому-то ні хвилини не надумується і з посвятою, котра є питомою прикметою фляндської раси, приймається повіреного собі діла. Він покине свою вітчину, свій нарід, лишить родичів, своїх рідних братів, рівнож священиків, поїде за море, до незнаної Канади, трудитись для незнаного собі народу. Йому треба насамперід навчитися мови "галіціянів" і тому виїжджає на науку до Галичини. Зразу він учиться польської мови, а відтак словацької, бо кажуть йому, що це є властиво мова "галіціянів." Але й відси висилають його незадовго до Праги, щоби вчитися мови чеської, котрої словацька мова є тільо діялектом. І так, коли в вересні 1899. р. наш місіонар вибирається в Канаду, він знає потроха кожну із цих трьох бесід, но вкраїнської мови не знає ні слова, і якраз серед Українців прийдеться йому головно працювати!

Ми вже чули історію переправи через море нашого місіонаря, придивімся тепер його праці.

Всім для всіх.

До Брендону приїхав він 11. жовтня 1899. р. і відси став організувати еміґрантів в околиці Гансвелий (переважно мадярів) і Шол Лейк (Українців і Поляків). Своєю посвятою, своєю готовістю на услуги та при тім все бадьорою вдачею, позискав собі і признання з боку настоятелів і привязання зі сторони людей. Хотя його побут в цих сторонах тревав всього-на-всьо яких чотири роки, люде так привязались до нього, що по нинішний день де-котрі утримують з ним листові зносини, а то й приїздять особисто відвідувати.

Від самого початку своєї діяльности наш місіонар спостеріг, що знання української мови булоби для його діла дуже корпсним і тому старався навчити цеї мови розмавляючи з людьми в часі своїх поїздок на богослуження; знаючи де-що з мови словацької і досить добре мову польску, він міг доволі добре порозуміватися з Українцями, а згодом научився стільки української мови, що розумів усьо і міг навіть говорити проповіди по українськи.

Друга, о много більша трудність виходила з ріжниці обряду. О. Деляре був латинського обряду і Українці, хотя йшли до нього за духовною обслугою, уважали його Поляком. Це

ще виразніше показалося, коли на просьбу архієпископа Ляжвена він став доїздити з Брендону до Саскачевану, в околиці Йорктону і Канори, де розпаношилися фальшиві "священики" Заяць, Боконко і Комарніцкий. Вони очевидно використували для своїх цілей, що о. Деляре був священиком обряду латинського, говорили про латинщення, про Поляка і под.

Чим більше наш місіонар стрічався з Українцями, чим більше їх пізнавав, тим ясніщим ставало йому, що для успішної праці серед Українців конечним єсть, щоби мали священиків свого питомого обряду. З великою втіхою повитав він приїзд о. Жолдака, і відтак прибуття перших трьох Василіян 1903, р. Сейчас запросив він їх у свої околиці і можна уявити собі, з якою радістю витали емігранти своїх рідних священиків!

Та що то чотирох священиків на простори від Форт Вільям до Едмонтон! А нові з Галичини не прибували...

В цих обставинах прийшла нашому місіонареві гадка, чи не добре булоби, правити для Українців у іхньому обряді. Та Рим не позволив, щоби остаючи священиком обряду латинського правити в обряді гр. католицькому для Українців. Треба цілковито покинути свій рідний обряд, стати священиком греко-католицьким.

Та в грудях нашого місіонаря бє серце ап. Павла, він рад стати "всім для всіх, щоби всіх позискати для Христа." І тому він зробить 1906. р. за благословенством Риму цю нову жертву, стане священиком обряду гр. католицького і осідає на стало в Йорктоні, де вже від двох літ перебуває тимчасово.

В Йорктоні.

Дійсно, він прибув до Йорктону ще 12. січня 1904. року і вже 6. липня, в празник славянських Апостолів Кирила і Методія розпочинає будову монастиря і церкви, посвячених св. Герардові, Італійському братчикові нашого Чина.

11. грудня того самого року Преосв. Ляжвен доконує акту посвячення церкви і монастиря і в своїй промові каже ці слова: "Ми маємо непохитну надію, що діло підприняте Чином оо. Редемптористів в Йорктонському дистрикті, що повірений апостольскій ревности його дітей провінції бельгійської і віце-провінції канадійської, буде увінчане успіхом завдяки опіці великого чудотворця—Редемптористa, котрого Церков як-раз проголосила Святим (св. Герард). Ми в особливший спосіб повіряємо Русинів опіці св. Герарда і благаємо його, щоби показав свою доброту і могучість заховуючи їх у вірі або приводячи їх назад, колиб від неї заблудили."

17. падолиста 1905. о. Деляре стає настоятелем монастиря в Йорктоні і в вересні слідуючого року, одержавши з благословенням Риму позволення на зміну обряду, виїжджає до Вінніпегу, де просить і дістає у оо. Василіян науку обряду. При кінці місяця править уже першу читану Сл. Божу в грецькому обряді, і скріпившися 10-денними реколекціями вертає назад священиком обряду греко-католицького.

Від цеї хвилі працює наш місіонар з новим запалом і треба признати—зі що-раз більшим успіхом серед українських

Церков і Монастир М. Б. Нустаючої Помочі в Йорктоні перед добудованням Місійної Школи.

поселенців. Нарід має до нього повне довіря, відпавші вертають до правдивої церкви, незалежні люди один за другим зникають. Поле праці стає що-раз ширшим, відчувається цевмолима конечність помічників, і то безпроволочно.

О. Деляре шукає робітників де тільки може; На першому місці серед своїх Собратів, з котрих два вже, о. Бульс і Декан, нізніце третій, о. Тешер, вчаться мови і обряду в Галичині, де оо. Василіяне приймають їх у своїх монастирях і всякими способами пособляють їхнім змаганням.

Та двох-трьох священиків більше нічого не значить, тому печатає наш місіонар брошуру о положенні нашого народу і о небезпеці утрати віри, котра йому грозить і кінчить зази-

вом до молодих священиків у Квібеку, щоби посвятили себе для Божого діла, змінили обряд, та прийшли з духовною поміччю народові загроженому в своїй вірі.

Вкінці о. Делярe здає собі ясно справу з того, що це лише є тимчасовий ратунок, та що найважнішим ділом є виховання священиків з самого українського народу і длятого глядить за спосібними хлопцями, більше дозрілих посилає до Колєгії в Сен Боніфас, для початкуючих отвирає школу в Брендоні.

Обширне справоздання зі стану духовного життя та потреб Українців-католиків для всеканадийського церковного синоду, що мав місце в осені 1909. р., є довершенням діяльности нашого місіонаря в напрямі укріплення свого апостольського діла і приносить цей великий хосен, що всі католицькі епископи Канади беруть на себе обовязок матеріяльного спомагання праці місіонарів серед Українців.

Серед таких обставин надійшов памятний рік 1910, в котрому прибув до Канади на візитацію Львівський митрополит Преосв. Шептицький. 10. надолиста приїхав він до Йорктону, де побіч о. Делярого, що виїхав на зустріч аж до Сифтону, витало його двох свіжих місіонарів, оо. Бульс і Декан, оба вже в грецькому обряді.

Преосв. Митрополит відвідав весь дистрикт Йорктонський в товаристві отців і так був одушевлений їх працею для своїх колишніх вірних, що при свому повороті повернув в Бельгії до о. Провінціяла, щоби не тільки подякувати йому за місіонарів, але крім того просити о гурток місіонарів для самої такої Галичини, що здійснилося в літі 1913. р.

Так отже цвитучі доми місіонарів—Редемптористів в Галичині завдячують посередно своє існованння діяльности нашого місіонаря.

Українцям треба свого Епископа.

Від кількох літ Українці-католики Канади домагались щораз свого епископа, особливо від коли 1907. р. приїхав до їх братів у Зл. Державах Преосв. Сотер Ортинський. Митрополит Шептицький приїхавши з Канади домів, став писати меморял до Канадийського Епископату, котрого головним висновком є, що для добра Церкви треба вважати настановлення епископа для Українців Канади конечним.

Епископи, що мали в своїх епархіях Українців застановлялись над цею справою вже давніще, але їх погляди були поділені. Рішення цеї так важної справи для Українців і взагалі для кат. Церкви в Канаді припало посередно о. Делярому, до котрого звернулися як до найбільш освідомленого зі станом духовних потреб і домагань Українців, щоби подав свою гадку. Не тільки то, але аж з Риму візвано урядово о. Делярого, щоби тут прибув, і Св. Отець Пій X. візвав його до Себе на особне послухання.

Очевидною річчю є, що наш місіонар, котрий шукав виключно слави Божої і добра душ, не міг відповісти інакше як тільки вставляючися за назначенням епископа для Українців і в кілька місяців опісля епископ Преосв. Никита був уже назначений як верховний пастир Канадийських Українців. Слушно отже назвав Преосвящений прилюдно о. Делярого батьком українського Епископа в Канаді.

З приїздом Епископа зимою 1912. р. і його принятгам услуг місіонарів Редемптористів обряду грецького діло о. Делярого перестає бути тимчасовим, стає сильніще організуватися і його вплив чим раз більше кріпшає.

Своя Святиня і Школа.

В зимі 1913. р. монахи розділюються на дві групи: отці Делярé, Бульс, Декан, Тешер (прибув у жовтні 1911. р.) основують свою громаду і переносяться до нового монастиря, призначеного виключно для місіонарів обряду грецького і слідуючого року греко-католицька парохія в Йорктоні переноситься з тимчасової каплиці до величавої мурованої церкви М. Б. Неустаючої Помочі.

В літі 1914. Преосв. Никита посвячує нову церков, в котрій відбувається сейчас рукоположення священика о. Н. Шумського і в монастирі збираються священики з цілої Канади для відбуття духовних вправ і сейчас по них першого дієцезального Собору. Нова церква стає живчиком цілої далекої околиці, на храмовий празник приїздять з далеких околиць прочане, для котрих треба навіть замовляти спеціяльні поїзди.

Біля монастиря стає невдовзі монастир і школа Сестер Служебниць Н. Зачаття і наш місіонар з глубини душі дякує Господу за довершене і для будучности забезпечене діло. "Тепер можу спокійно вмирати—пише він до одного зі своїх собратів, що зачерез війну не годен дістати з Европи до Канади—кажучи; нині отпущаєши раба твоєго Владико, со миром."

Та ні! Боже Провидіння жадає ще дальшої праці, дальшої жертви і неодного ще терпіння і наш місіонар далі працює над утревaленним Божого діла.

Я все тямлю його слова, коли весною 1914. р. я зголосився о приняття до Чина: "То всьо, що ми робімо, той монастир і церков, що їх будуємо, то для вас. Дайте нам своїх священи-

ків, і ми радо уступимось, бо наше завдання сповнене..."

Своїх священників! Українських священників!—от гадка, що безнастанно обсідає нашого місіонаря, от його задушевне бажання! Щоби їх придбати, добудовується коло Йорктонського монастиря Місійну Школу, котрої завданням є виховування українських хлопців на місіонарів. І майже рівночасно з тим за спільними заходами Владики і оо. Деляре і Декана Тороятська Католік Чорч Екстеншен будує в сусідстві монастиря

Престіл М. Б. Неустаючої Помочі в Монастирській Церкві оо. Редемптористів в Йорктоні.

Колегію св. Йосифа для українських хлопців.

Справді, годі не добачити ділання Божого Провидіння в цьому всьому! 1904. року приїздить в Йорктон незнаний, чужий родом місіонар з Брендону, застає тут розпанощених серафимських попів, що володіють цілим дистриктом і глузують собі з його ломаної українщини—а в 15 літ опісля по них усіх ні сліду, а натомість діло висміваного місіонаря розвинене так, що справді не ма другої місцевости в Канаді, котра могла-би рівнятися з невеликим Йорктоном в ділі організації українського церковного життя!

Нове поле діяльности.

Рівночасно з тим поле діяльности нашого місіонаря розростається. На північ від Вінніпегу сотки українських родин поселились величенною полосою. Нарід запроторений тут несовісними агентами серед лісів, каміння і млаків живе в крайній нужді і в додатку того нараженний на втрату віри, котру змагаються вирвати йому презвитеряни пляновою і хитро обдуманою акцією.

Преосв. Владика звертається до о. Делярого, щоби обняв цей дистрикт і 1917. р. наш місіонар замешкує в Комарні.

Впр. о. А. Деляре Ч.С.І.
по повороті зі шпиталю 1918. р.

Тимчасом скінчилась світова війна і в серцю о. Делярого відживає надія на помічників, котрих так дуже треба! Несповна в рік по війні приїздить дійсно сімох помічників з Бельгії, котрих чотирох не знає ні слова української мови, двох слабко, а лиш один, що весь час війни переживав в Галичині, посідає вповні українську бесіду. Но їх серця повні посвяти і Христового духа, повні любови для Українського народу та для апостольського діла о. Делярого серед них. Де-котрі з них остають в Комарні, прочі їдуть в Йорктон, вивчуються української мови і в невдовзі можуть хоч в части заспокоювати все взрастаючі потреби народу.

Вкінці 1919. р. о. Деляре переноситься до Айтуни, де новозаснована парохія будує церков і рівночасно купує землю і тимчасовий будинок на школу Сестер Служебниць і хоче мати в себе сталого священика.

Нарешті здійсняється найгорячіше бажання нашого місіонаря: в рядах його помічників стають Українці! Вже від 1915. р. кількох українських Братчиків долучилось до бельгійських Собратів, а після війни приїздять оден по другім три священики Українці приносячи з собою надію на приїзд дальших в міру як потреби Галицької Провінції на це позволять.

⁂

Оце є історія діяльности о. Делярого за 25 літ його побуту в Канаді. Історія переповіджена сухими словами, але кілько в них укритої жертви, кілько трудів, кілько терпінь...

Довгими літами обслугувати нарід, що розбрився по величезних просторах, їздити 70, 80 і більше миль кіньми з Йорктону по кольоніях серед літньої спеки і тріскучого морозу в зимі, неодна ніч перебута під голим небом, неоден день без жадної поживи. Ті з поміж наших людей, що жили з о. Делярє і бачили його труди, не можуть відмовити свого подиву його великодушности. Тепер, коли бачуть свого місіонаря сивим старушком, вичерпаним із сил, вони самі нераз згадують його труди і величають його посвяту.

Та всі знають, хто такий, цей великий місіонар?!

Ми всі знаємо, що о. Делярє не є Українцем з роду. Так, але за те він Українцем своїм шляхотним, жертволюбивим серцем. Вся його діяльність свідчить про його любов українського народу. І відки взялась ця любов? Вона взялась з любови Бога та зі співчуття для народу повного добрих прикмет, але загроженого в своїй вірі, використуваного чужими агентами і—що найболючіше!— темними духами з його власних рядів, котрі шукають легкої наживи, ширять в ньому незгоду, роздор, віроломство. Кілько разів наш місіонар горячими слезами плакав над недолею народу, як горячо він бажав йому щастя!

1910. р. Ґенерал Чина оо. Редемптористів Впр. о. Моррей відбуває візитацію в Йорктоні. О. Делярому яко настоятелеві дому приходиться привитати його, представити ріжні потреби. Він виходить на амвон, стає говорити. Приходить на чергу питання Українців в дистрикті, голос бесідника дрожить, коли описує їх недолю, небезпеку, яка грозить їх вірі, а далі не стає сил: болюче зворушення уриває бесіду, уділяється всім отцям і народові. Сам о. Генерал улягає зворушенню, пізнає велич місійного діла о. Делярого і дає йому запевнення, що в ньому знайде все щирого прихильника.

О. Деляре підпринявся серед нашого народу в Канаді діла, котре поручило йому Боже Провидіння, котре само подбало

о його розвій мимо всяких перепон, о котрі воно тілько разів, здавалось, от-от мало розбитися.

Перепони! Кілько їх було, і від ворогів, і від своїх! Одні з ненависти, другі з непорозуміння, або найчастіше під'юджені ворогами Церкви, уживали всяких заходів, щоби повалити діло Місіонара... Йому закидали, що він Француз, що не вміє говорити по вкраїнськи, що хоче латинщити укр. нарід, а то й поневолити і віддати на поталу Французам— і хто там знає які небилиці!....

Тимчасом наш місіонар від самого початку о нич більше не дбав, як тільки о виховання українського священства—на жаль усі його заходи розбивалися о несталість і продайність характеру укр. молодіжи почавши від Ґлови і Крета і скінчивши на найновіших!

Всі тоті закиди не мають іншого пікладу як тілько злобу на вид того, що через о. Делярого остереглися тисячі душ українського народа перед утратою віри, що його діло ще тепер перешкаджає перевертням і відступникам розбити українську католицьку церкву.

Вистарчить тілько поглянути на овочі 25-літньої праці, щоби переконатися, як великого діла доконав наш місіонар. Сотки українських родин з'організовані в парохії з найбільш процвитаючих в цілій Канаді, десятки побудованих церквей, прекрасна церков М.Б. Неуст. Помочі в Йорктоні, місіонарська школа, друкарня, місячник "Голос Ізбавителя", Галицька провінція Чина, теплі признання з боку власти церковної, а особливо любов і привязання, котрі позискав собі невсипучий труженик в серцях найкращих Українців, що поняли його діло і вміли оцінити його посвяту—це всьо говорить виразно і збиває всякі нікчемні клевети.

Треба признати, що серед загалу нашого народу життєве діло о. Делярого до тепер не знайшло належного признання і оцінки—противно, воно безнастанно оклевечуване, поборюване, і то не тілько своїми і чужими ворогами католицької Церкви... Що зрадники батьківської віри радіби знищити це діло, що накидаються на його творця—цему ми не дивуємось: це є неминуче для всякого доброго діла і виразним доказом його потреби. "Не є слуга над свого пана: наколи Мене переслідували і вас переслідувати муть..."

Але чого бажалосьби—щоби бодай свої оцінили по заслузі; це бажання вроджене в природі чоловіка. І коли цего не находиться, тим діло не стає ні менше вартним, ні менше подиву гідним, а свідчить тілько про нашу нездарність і в тим ясніщому світлі ставляє запізнане діло і діяча...

Це Українець пишу, і до Українців. Не на те, щоби докоряти, осуджувати, а щоби пригадати наш необхідний обовязок як культурного народу. Впрочім це є звичайна доля всіх визначних діячів, що їх діло оцінюється як слід доперва по їх смерти, що доперва коли їх не стало відчувається їх брак. Та хтожбись випередити неприхильний осуд історії.

Це саме відчував певно і наш дорогий Митрополит Андрей, коли після останніх відвідин Канади писав до о. Делярого:

"Перед опущенням Канади хочу Вам переслати щиру подяку за Вашу гостинність та желання успіху в праці, побіди над всіми трудностями які здибуєте в праці для добра українського народа в Канаді. Не дивуйте ся, що тих трудностий часом много, і не зражуйте ся ними. Наш нарід відчуває потребу мати священиків своєї народности, се правда—правда і се, що під вражінням сего бажання може часом недоцінювати посвяти чужинців, що покинули свій край, свій нарід, перейшли на інший обряд, пристали до чужих людий, щоб для них працювати і заховати їх при вірі. Та жертва Ваша не лишиться без овочів,—перед Богом,—але з часом буде і оцінена через український народ, для котрого Ви посвятили своє життя. Наші люди переконають ся в коротці, що Ви не шукали себе і свого добра, коли вже близько двайцять літ тому Ви се діло розпочали."

Дійсно, наш Ювіляят може із задоволенням поглянути на свою чвертьстолітню діяльність серед Українців Канади і з довірям може глядіти в очі будучности: Той, котрий дав розпочати, дасть також довершити.

Чвертьстолітня важка праця вичерпала силы нашого місіонара, він завчасу постарівся, вся його постать похилилась до землі. Обезсилений, хорий, зужитий, він віддає останні сили свого тіла і всю енергію свого духа ділові, котре повірив йому Бог, котре назначене хрестом від початку аж до кінця. Він шукав тільки слави Божої і добра душ, котрі повірив йому Бог. Серед злоби, наруги, відступства він стояв непохитний, незломний, вірний своєму обовязкові. Хотя і не зазнав заслуженого признання і вдяки, хотя нераз власні діти зривались проти його, він ніколи не зрадив свого обовязку, певний, що Той, для Котрого трудився, нагородить колись по заслузі.

Молоде покоління місіонарів гуртується довкола свого патріярха, серед них що-раз більше Українців, а школі молодіж приготовляється до місіонарського звання—вони всі готові під його проводом і за його приміром станути до борби о душу Українського народу.

о. Йос. Вала Ч.С.І.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

Зле діється на світі; це кождий, хто лиш має очи, добре бачить. На це часто нарікають старші. Над тим застановляються многі; збираються на наради, шукають причинами лиха, призадумуються над способами, як цему зарадити... Та всі їх змагання як часто не вінчаються успіхами! Мимо всіх заходів, зло не уступає, а дальше пириться. Чому це так? Хочеш знати? Скажу Тобі Дорогий Читачу: це тому так, бо люде не моляться або зле моляться; це длятого, що світ забував а то і відкидує слова самої Предвічної Правди Христа Господа: **"Без Мене не можете нічого робити"** (Йоа 15,6).

Усіх в кожній справі залежить від Бога, від Его помочи; ця помич приходить через молитву.

Молитва, це життя для душі кождого чоловіка, це життя для душі кождого народу. Дивись, каже св. Іван Золотоустий, на ростину: щоби вона жила, розвивалась, мусять кружляти в ній житеві соки. Коли в ростині не стане соків, вона вяне, сохне. Так і наші душі: щоби не зівяли, не зісохли, ім треба молитви. Як душа дає тілови життя, так молитва утримує при житю душу. Душа без молитви стає мертва, воюча. Це слова великого Вчителя св. Церкви. Вони справджуються кожної днини.

Сли хочеш, щоби твоя душа жила-розвивалась, молись. Коли хочеш, щоби через тебе душа твого народу жила, розвивалась—молися, много молися. **Треба за-**

всігди молитись (Лук 18, 1)—

А як молитись? як Бога просити о ласку? Шукай ласки-спасення у Бога в той спосіб, як Бог спасення світови дав.

Бог в своїм Провидінню післав на світ Спасителя Ісуса через Марію і хотів, щоби Марія була в спасенню світа Посередничкою поміж небом а землею. Так, в руки Марії зложив Всевишний всі скарби Своїх ласк, бо через Неї дав нам жерело всіх ласк, нашого Спасителя Ісуса Христа; тим то й всяку ласку, яку нам дає, дає ей через Марію. Вона дістала від Бога повноту ласк, як се сам Господь сказав через Свого Ангела: **Радуйся благодатна,** (Лука 1,28) се є повна ласк. Так, Марія має всяку ласку. Тому, єли хочеш ласк, хочеш Божого милосердя, йди до Марії, молися до Марії.

Св Герман, патріях царгородський, розважуючи могутність Марії, кличе так: "О Пресвята Діво, хто зможе коли пізнати Бога без Тебе? Хто зможе спастися, як не через Тебе, о Божа Мати? Хто зможе, о Діво Мати уйти небезпек життя, дістати яку небудь ласку, як не через Тебе, благодатна?"

Хочеш отже спасення, молися заєдно до Марії.

Св. Церков має много, дуже много ріжних молитов та набожеств до небесної Царіци. Є однак одна молитва а радше вязанка молитов, що особливим способом мила Марії. Сею молитвою, набожеством це вервиця.

Колись це набожество було запахом грецьких монастирів серед пустинь Африки та Азії. Було воно знане й люблене на Сході. І нині процвитає воно у ревних душ. Але многі на сю набожність призабули, многі ей не знають, дехто навіть проти неї виступає. А прецінь з цим набожеством, з відмовленням вервиці, йде все в парі обильне благословення неба. Всюди, де ця набожність цвила, де народ молився на вервиці, уставали нещастя, щезали роздори, наставали дні щастя.

Видко, що це сам пекольний дух супостата працює над тим, щоби вервиця була незнана широким верствам нашого народу, щоби стримати струї Божого благословення. Проти него звернені стрічки цего письма.

Воно має на цілі показати, хоч в загальних чертах красу й могучість молитви на вервиці, а заразом виказати цілу безосновність всіх закидів ворогів Марії проти цеї набожности.

Нехай Непорочно Зачата Діва Марія благословить це писання; нехай зділає, щоби наш нарід пізнав набожество молитви на вервиці й полюбив єго, подібно як Вона сама цю молитву любить; нехай через цю молитву згине в нашім народі все лихо, а настане нове життя, життя в Бозі через Марію.

(Дальше буде).

о. Ст. Бахталовський, Ч.С.І.

—0—

Ідіть до Йосифа!

В убогій хатчині, далеко, далеко на сході, в місточку Вифлеємі спить мущина. Він ремісник, в повній силі віку. По тяжкій, цілодневній праці заснув він глубоким сном. В тій самій хатчині спочиває Дівиця. Єї гаріне, чисте лице зраджує ще більшу красоту й чистоту душі. Недалеко Неї спить маленька Дитина, хлопчик—з лиця пізнати, що це Мати й Син.

Нараз серед глубокої нічної тишини счинився шум. Мущина зривається... На лицю мож вичитати трівогу і переляк. В кількá хвилях обоє позривались, позбирали найконечніщі річи в клунок і за хвилю хата липилась порожна, єї мешканці зникли в глубокій нічні темряві, несучи дорогу Дитину.

Молодий, сильний мущина, якого ми щойно бачили, був Ізраелітянин. Його рід колись був славний, з нього походив король Давид. Тепер він зубожілий, за Йосифа, нащадка ніхто майже не чув, він простим, убогим робітником-столярем і в поті чола заробляє на кавалок хліба для себе і своєї родини.

Їх лиш троє: Він, Невіста і Дитина, котрих ми бачили потружених в спокійному сні; все-ж таки часом трудно навіть за кавалок щоденного хліба.

Помино того вони щасливі. Невіста звалась Марія і була

Св. Йосиф Покровитель Католицької Церкви.

найкращою і найчистішою зі всіх невіст. Її душі не сплямила навіть найслабша тінь ухиблення.

Обоє вони були Божими вибранцями. Любили Бога цілою силою свого єства і Бог наділяв їх, правда, не добрами

цего світа,—вони були бідні,—але за то незмірним щастям душі.

Що сталося, що так нагло немов втікали? Справді вони втікали. Серед сна мав Йосиф видіння, йому показався ангел і сказав йому: Бери Матір і Дитину та втікай в Єгипет, бо Ірод шукає смерти Дитини. Хоч як це було тяжко втікати серед темної ночі, він послухав, они всі троє вже в дорозі до далекого Єгипту, що потревае найменше зо два місяці, без жадної людської помочі, здавшися на Боже Провидіння, котре з певністю їх не опустить.

Це вже другий раз показався Йосифови ангел. Першого разу з самого початку, коли взяв Пречисту Діву Марію до себе. Тоді це було на те, щоби знати з Його серця тягар важкої непевности. Не бійся взяти Марії, жени своєї. То, що з нею сталося, є від Духа Святого. І буде мала сина, і ти даш Йому імя Ісус, бо він спасе свій люд від його гріхів—так заговорив до нього ангел. Він оставив Її тоді при собі, працював для Неї і для Божої Дитини і ві всіх трудних хвилях був для них опікою.

Так, як послухав ангела, коли цей казав йому втікати в ночі, так завжди уважно слухав голосу Божої ласки в своїй душі.

Був він простим робітником і мусів тяжко працювати. Не бажав він бути богачем. Длятого працював радо і спокійно. Не знав він тих тиранів, котрі мучать робітника більше, чим який-небудь тиран: не мав пристрастий марної слави, гордости, честилюбивости, жадий розкошей і приємностей цего міра. Він здався на Боже Провидіння, щоби його заосмотрило ві все потрібне для себе, своєї Чистої Обручниці і Божественної Дитини.

Історія не заховала нам ні одного слова, що вийшлоби було з його уст. Свідомий безмірної святости своєї Обручниці, він, хоч голова родини, мовчки і з глибокою любовю сповняє всі свої обовязки. Боже Провидіння хотіло, щоби мущина, котрий занимав найвище становище, котрий мав стати опікуном цілої вселенської Церкви, був взором самовідречення й послуху.

Був він щасливий, хоч терпів багато. Відбув свою тяжку, хресну дорогу. Раз пішов був з малим Ісусом і Марією в Єрусалим. Який біль, яка трівога прошибала його серце! Може хто Ісуса вкрав, може його хто буде мучив, бож він має спасти нас усіх, може вже терпить... і то через мене, бо я на Нього не вважав... Такі і подібні гадки його мучать, немов серце крають. Три дні ходив він по Єрусалимі, шука-

ючи за своїм Скарбом. В день ще було яко-тако, горячковий рух в пошукуванню давав йому троха розсіяння. Але в ночі, в темноті ставало перед ним перераженливе марево тяжкої проби, мучило його невисказаним болем. В тих хвилях дрожачи з боязни вставав, клякав і підносив безсильні руки до неба... Відбув він тяжку пробу...

Так в праці, молитві і покірному підданні Божій волі перейшоло ціле його життя...

Він помер, передвчасно вичерпаний досвідченнями, щоденною працею. Смерть зі своїми терпіннями не була йому ощадженою. Вихудлий вмирав він на убогім ліжку в хатині коло своєї робітні. Його Пречиста Обручниця етирала з його чола холодний піт, і божественні слова Його Сина кріпили його... Він терпів, але його душа не-знала трівоги тих, що в годині смерти нецевні свого спасення...

Гляди, брате, особливо ти, християнський мущино, на життя цего Святого... Іди слідом за ним, Бог буде тебе благословив, ти будеш щасливим навіть серед злиднів цього життя... В годині смерти він буде з тобою враз із своєю Непорочною Обручницею.

о. Ів. Вала Ч.С.І.

ВИСЛУХАНА МОЛИТВА.

(Історичний образець із Бразилійського життя.)

Була неділя. Жара бразилійського дня вгасала. Сонце вкрите якоюсь таємничою, прозрачною заслоною, димом чи мракою, поволи зсувалось за високі верхи зелених гір біля Есперанса.

У підніжжя цих гір на невеличкому узгірю кріпко вросла в землю хатина. Як усі наші хати в паранських оселях, вона збудована з тарних пінъорових дощок, прикрита гонтами, о котрі сріблом відбивалися лучі сонця. Вся вповилась вона молоденьким садком бросквинь, сливок та помаранч. У невеликій віддалі кухня а дальше шпихлір та сховок для знарядів рільничих і господарських. На узгірю під хатою тягнеться пасовисько-загорода, кудою саме виходить з ліса ялівка з дзвінком на шиї, а при самих воротях нетерпеливо витупує буланий коник.

На високому порозі хатини сидить молода жінка а нище на східцях двоє дітей, пятьлітна Ганя та дволітна Іванка, тихенько граються помаранчами. Старша кидає великі пахучі овочі, котрі оден за другим, з степеня на степень, котяться та падають впрост перед маленькою Іванкою. Вона з радістю хватає їх своїми дрібними ручинятами, та збиточні помаранчі хутко вириваються з єї дрібних рук; вже-вже личко кривиться до плачу, але новий овоч котиться по сходах, і знову показується усміх на лици дівчатка, знову малі рученята простягаються за чудним овочом. Коли вже вичерпався увесь запас помаранчів, зіскакує Ганя зі східців, борзенько збирає помаранчі у фартушок, і забава розпочинається наново.

З усміхом глядить мама на чемних діточок, та усміх той видається мені зверхним, нестійним. Поза ним неначе криється якась журба-гризота. Хвилями усміх зовсім щезає, а виразно рисується на чолі борозна, яка говорить про укритий якийсь біль, журу, печаль. І в змучених єї очах можна вичитати тихе єї терпіння.

Червоне сонце згинуло вже за горами; останні його лучі уцілували на пращання вершки буйних та гарних пінъорів.

Очі невісти полинули по верхам зелених дерев далеко-далеко в низ, де з зрідка у зелені біліли хатки. Мов на долоні видно місточко. Спинились очі там де ясніше біліє церковця і тут вони спочили а з ними і думки і серце. Це Дім Божий, там Ісус перебуває—надія заблисла в очах, уста задрожали усміхом втіхи, і за хвилю понісся легонький, тужливий голос пісні: Пливи світами пісне любови,...., в малій хатині, в малім кивоті...

В побожній задумі потонула вся єї душа, очі дивились а серце молилось, скаржилось небесному Лікареви: Ісусе, дитина моя хора, не дай єї так терпіти, Ти можеш уздоровити єї, я радо прийму на себе всякі хрести, лиш дай, Ісусе, моїй Іванці здоровля, верни єї сили...

З задуми вирвало єї далеке лаяння собаки. Очі всіх звернулись на доріжку, що крутою лентою вилась помежи корчами диких дерев все в діл, що раз нище і счезала за невеличким горбом. Діти забули на свою забаву, покинули розсипані овочі, а випружили очі в тую сторону.

"Тато вертають!" непевним голосом сказала Ганя, "я побіжу їм на зустріч!"

Межи корчами в долині оказалась на стежці стать молодого мущини. Висохлий, худий, опалене лице прикрашене довгим темним вусом, що і надавав йому поваги. Велика, тяжка задума оповила його лице, лиш великі чорні очі були повні якогось

жару надії. Великим, повільним кроком ступав він вище під гору.

Марія побачивши мужа, встала беручи за руку маленьку Іванку, Ганя не чекаючи, бігцем побігла стрічати батька. Хутко опинилась в його розпростертих раменах, які обняли маленьку ей стать, горячий батьківський поцілуй спочив на головці дитини а вмить мала Ганя була вже високо на руках батька обнимаючи ручєнятами його шию, цілуючи його усміхнене лице.

У воротах стрінулись обоє, з дітьми на руках, батько і мати. З уст мущини дав чутись поважний голос поздоровлення: "Слава Ісусу Христу." "Слава на віки" усьміхаючись відповіла Марія, подаючи йому руку та завертаючи до хати.

За часок, а вже на підмурованім огнищи в кухні горів веселий, ясний огонь, на якому грілась вечера в чорних баняках. Він сидів оподалік вогня на низенькому стільци а коло нього стояла Ганя. Ближе вогню сиділа Марія та колисала в простій колисці дрімаючу вже малу Іванку.

"Іванку знов нині два рази напала слабість, з журбою сказала мати; як жаль дивитись на ей муку, мимоволі приходить на гадку питання: за кого Господь так карає ей?"

"Не нарікай каже муж, мені видається, що і тут як колись Ісус сказавби за нікого не карає Господь наше дитя, а хоче щоб оказалась на нему сила і слава Його.— Говорив нині отець много про святу Фільомену, мученицю з перших часів християнства, якої мощі прославляє Господь Бог аж в теперішніх часах великими чудесами. Славу святої Фільомени на світі много поширив св. Іван Віяней, парох місточка Арс. Там при ей престолі за молитвами святого Слуги Божого діялись многі чудесні уздоровлення. В нашій церковці також посвячений образ сей святої мученици. Гарна ей постать прибрана білою одежою із синім пояском, молиться у вязниці а ясність з неба опромінює Ей. Заохочували отець молитись в потребах, журбах до сей святої та просили, щоб на случай вислуханих молитов дати їм знати про все. Мені сейчас прийшла на гадку наша журба, наша хора Іванка і я посвятив ей потім підчас суплікації опіці Серця Ісуса просячи св. Філомену о ласку здоровля для дитини. Ходім повторити ще раз обоє нашу просьбу до св. Фільомени, може Найсолодше Серце Христове потішить нас! По сих словах обоє уклякли при колисці спячої дитини і довго мовчки молились...

***

Минуло шість неділь. В хатині місцевого священика в неділю по відправі разом з іншими очікує на свою чергу знайома

нам молода невіста Марія. Терпеливо вижидає аж поки усі не полагодять свої орудки. Людей щораз менше, вкінці лишаєсь вже сама. Священик еще щось записував в книжках, вкінці підносить змучені очі, що німо питають: що скажете? Марія з вродженою скромністю витаєсь цілуючи руку священика і так несміло каже: "Отець говорили про святу Фільомену, казали в потребах молитися до Неї. Ми просили о здоровля для нашої Іванки, що була вже кілька місяців хора на епілєпсію. Від хвилі, від дня, коли ми ей спячу віддали в опіку Серцю Христовому, і просили о поміч св. Фільомину, дитина встала здорова і є здорова до нині. Ми хотіліб зложити подяку в Місіонари, може отець напишуть?"

"Добре, я напишу" відповів священик,—і от сповняю мою обітницю.

о. О. Ананевич.

———0———

Українська Автокефальна Церков і Церков "Саскатунська" в Канаді.

II.

Саскатунська Церков.

Ми бачили з історії основання Української Автокефальної Православної Церкви, що ця церков виросла з національно-політичного визвольного руху на Вкраїні, що ей ціллю є скріплення української державности через зібрання всіх Українців в одну всеукраїнську "народню" церков. Вона має двацять фалшивих єпископів, яких 3.000 фалшивих священиків і вспіла з'організуватися на Вкраїні завдяки спритному використанню проти-релігійної політики большевицького режіму з одного боку і сильному рухові за самостійністю української держави серед гуртку українського православного священьства і частини інтелігенції, що уділився на церковному поли великим масам українського селянства, з другого боку.

В якій звязи стоїть У. А. Ц. з нашою "Саскатунською" церквою в Канаді? Обі ці церкви зараз зближилися—"архієпископ" Хведоровичстав прибраним головою "Саскатунської" Церкви.

Ніхто не буде утримувати, що Саскатунська церков в Канаді і У. А. Ц. є одною і тою самою церквою. Хотя ідейний підклад доволі їх зближає, треба все-таки признати, що вони повстали побіч себе, без жадного взаїмного впливу одна на другу.

Автокефальна Церков на Україні має для себе бодай ту додатню сторону (не говоримо зовсім з релігійного боку), що виросла на тлі визвольного руху з московської неволі і стремить до скріплення української державности.

Саскатунська церков не має навіть цеї слабонької додатньої сторони! Українці в Канаді, в переважній части греко-католики, були, чейже свідомими членами Української Сім'ї, без порівнання свідоміщими від своїх братів православних, з котрими поселились подекуди в суміш.

Тимчасом, чому Саскатунці взялися до освідомлення Українців греко-католиків? Тому, щоби "підтяти їм крила"— іншими словами, щоби розбивати український нарід як-раз в часі, коли він провадив борбу на життя і смерть, коли правительство його хвилево уконституованої держави взивало всіх Українців світу, щоби в імя спільної справи, в імя своєї Української держави, забули за домашні усобиці та полишили всякі спори.

Та про це байдуже було основателям саскатунської церкви... Вистарчить пригадати собі, скільки релігійного життя було в цих новітних апостолів української еміграції в Канаді, вистарчить пригадати собі релігійний напрям "Українського Голосу" аж до хвилі основання нової "церкви." І не питайте за їх релігійним життям тепер! Справді не знати, чому дивуватися більше: чи безхарактерности людей без віри і без релігійного життя, що зрадили свою віру, оснували "церков" і отверто голосять науку бунту проти церковної власти та відступства від віри—чи темноті, легкодушности і очайдушности людей, що приймають їхню "церков!"

Саскатунська церков не є овочем жадної ідеї, а тілько убійчою релігійною заразою виходячою з Канадийського багна. Її підклад є той сам, на котрому виросла колись "серафимщина," відтак "бодругівщина," всякі баптисти, методисти, презвитеряне, росілісти, суботники і всякі прочі прояви "незалежности" від правдивої Церкви серед нашої еміграції.

Основателі саскатунської церкви—це треба їм признати!— скористали з досвіду своїх попередників і сучасників в ширенню релігійної анархії та з обставин історичної хвилі. Вони більше чим інші з'уміли використати канадийську свободу, невдоволення паразитів-галапасів у греко-католицьких парохіях та патріотизм, котрим палало серце кожного Українця в незабутніх хвилях подвигу всего, що українське, за волю і самостійність української держави.

В парі з патріотичними деклямаціями йшло і далі йде накиданняся на всьо що католицьке в Українського народу, на віру, на Святих, на папу, епископа, священство, навіть на вірних, що не хотять покинути правдивої віри.

Аранжери саскатунської схізми подбали о те, щоби мати священиків рукополаганих епископом і в тій цілі удались до схизматицького сприйського епископа Германоса, котрий до останніх часів фігурував як голова їхньої церкви. В цьому згляді показались вони спритніщими чим їх попередники серафимці і обставини були для них більше сприяючі чим для Укр. Автокефальної Церкви. Є отже серед їх священства бодай декотрі, що мають достоїнство священиків через рукоположення схизматицкого епископа або епископів. Не мають вони однак жадної праволасти і кожне їх священодійство не є нічим іншим як святокрацтвом...

Мимоволі приходять на гадку слова Ісуса Христа (Йоа. 10, 1, 10): Хто не ввіходить дверма в кошару, а перелазить де инде, той злодій і розбійник.— Злодій не приходить, як тілько щоб вкрасти, і вбити, й погубити.— І ці слова Ап. Павла (Филип. 3, 2): Остерігайтесь собак, остерігайтесь лихих робітників!

Та Германос, Сирієць, не вистарчав, треба було епископа Українця, поїхали за ним на Вкраїну. І приїхав—Хведорович, архієпископ-самозванець, "висвячений" подібним собі "митрополитом" Липківським і Саскатунська братія прибрала собі його головою церкви. В Америці може пощастити йому— тут всьо можливо!—що котрийсь з епископів висвятить його на дійсного епископа; то однак нічого не змінить на річи: він входить не дверима в кошару, а перелазить де инде...

Які батьки, такі діти: Відступники від віри шукають подібних собі відступників і скоро знайдуть трьох-чотирох, саскатунська парохія готова! До них долучаться з цілої околиці всі, що не сповідаються, що від довгих літ не оплачують церковної данини, всі, що не хотять сповняти релігійних обовязків по приписам католицької церкви—і вже сотворили парохію!

От чим є саскатунська церква в собі, в своїх провідниках, в своїх "вірних."

Яким впливом діяла вона на наш народний орґанізм у Канаді, висказав Др. Мігайчук на дебаті улаштованій 23. марта самими Саскатунцями в Вінніпегу. Нехай буде нам вільно перепечатати уривки його промови за Кан. Українцем (ч. 15):

"Укр. пр. Церква (саскатунська) не потрібна для Українців, бо вона не моральна. Ся церква примушує людей змінювати свою віру не ради душевного переконання, а задля політики і сим ми деморалізуємо тих людей. Коли чоловік зміняє свою віру задля спасення, тоді він морально поступає, однак коли хто прийде до мене і скаже мені: ти зміняй свою віру ради політики, то я називаю се деморалізацією. Ніхто не має права відобрати від мене ту релігію, що я її маю, бо то моя особиста власність, мос душевне переконанне.

Робота при сій православній церкві не змагає до доброго, бо коли хто засновує церкву без внутрішнього переконання, то люде, що перейшли на ню будуть розчаровані.

Ті люде повинні мати на увазі добро а не заснованнє православних церков, бо се тільки сміховиско, се не релігійність.

Укр. правосл. Церква не потрібна, бо вона не виступає з християнськими засадами. Християнська релігія має за ціль спасення душі, а ся ваша релігія кпить собі з Христа. Вона є тільки політикуюча церква і не ширить християнства.

Укр. правосл. Церква не потрібна, бо вона не є в сути річи українською церквою. Вона є грецька церква. Що в ній є українською? Може ризи? Може свічки? Може заповіди Божі? Може обряди? Акафісти? кондаки і тропарі? Се все не українське а взяте і переведене з грецкого.

Укр. прав. Церква опрокидує всі другі церкви і говорить, що вона одинока є для українського народу. Вони закладають диктатуру під голосом: своя віра для всього народу. Се пусте! Моя віра, се моя особиста віра і ніхто не має прийти і знищити мені віру. Таке поступованнє є підлістю. Ви не маєте права так говорити. Ви не даєте релігійної свободи. Чоловік може належати до якої небудь Церкви і бути Українцем. Всякий народ дає релігійну свободу, а ви хочете спасти народну справу в православній Церкві?

Ви організуєте нову церкву і відмовляєте молитву: "вірую в одну соборну, апостольську церкву."

Дійсно, Саскатунська церков не є нич іншого, як тілько вирафінована, спритно обдумана і систематично проваджена історія давньої серафимщини зі своїми Серафимами, Макаріями і под., котрої "герої" ще живуть між нами і з цинічним сміхом чваняться своїми подвигами.

Серафимщина минулася, нарід стократно ошуканий дав себе знову ошукати і даєсь ошукувати далі. Ми є свідками цих сумних подій, котрі найлучшеб назвати релігійно-патріотичною шопкою, наколиб не входило в гру то, що найважніще для всякого народу: його віра і його будучність.

Минеться і Саскатунщина як минулася серафимщина, але поки минеться, накоїть чимало лиха. Церков Католицька в нашому народі не згине, вона основана на скалі, вона зрошена кровю Йосафатів. **Все бо роджене від Бога світ побіджає: Ся побіда, побідивша світ, віра наша** (1 Йоа. 5.4).— Та ми ждемо осуду історії. Нас вже не буде, а історія буде про нас говорити, буде судити—холодно, без упередження, без зглядів. Саскатунщини вже давно не буде, греко-католицька церков давно вже забула про ню, але історія, та писана память народу буде згадувати імена Свистунів, Савчуків, Кудриків, Гребенюків і всіх прочих стовпів "саскатунської церкви."

о. Йос. Бала Ч.С.І.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ.

Ювилейний Рік.

В празник Вознесення Господнього Св. Отець проголосив 1925. рік Ювилейним Роком. Що 25 літ повтаряється це "Милостиве літо," католики цілого світу, котрим це лиш можливе, спішать до Риму, щоби відвідати гробовець Верховного Апостола Петра, першого Папи, та щоби в злуці з його Намісником помолитися за себе, за своїх дорогих, за св. Церков, за поширення царства Христового та слави Божої на землі. Церков свята широко отвирає двері скарбниці духовних ласк, наділяє ними набожних паломників. Приходять тут набожні християне, щоби звідіти "Вічне Місто," осередок цілого християнського світу, і вертають скріплені, загартовані в св. вірі. Приходять і грішники, приходять і недовірки, відступники, безбожники, з цікавости, з нудьги; неодного тут жде ласка Божа, неоден вертає просвічений преображений—ревний католик. Кілько навернень довершилося в Римі, кілько душ полонив вид Риму, будинки св. Петра, Катакомбів, цілого того величавого музею історії католицької Церкви, яким є весь Рим, наповнив подивом, пошаною, вірою, посвятою, кілько прогнав невірства з душ!

Те, чого, доконує безсмертний Рим безнастанно, буде доконуватися в тим більшому обємі в Ювилейному Році. Нашим ділом є причинитися до цего нашими молитвами, до котрих взиває нас Св. Отець. Щоби католицький світ користав з ласк Милостивого Літа, щоби серця християн широко отворились для ласки Божої, щоби далися полонити їй, щоби праведні утвердилися в християнському житті, грішники навернулися, безбожники вернули до Бога:

Цілий світ є неспокійний, народи терплять, насильство і кривда давить слабших; егоїзму, визиску і ненависти повно всюда, дух бунту, революції пробивається скрізь. Не тілько одиниці, а цілі народи віддалилися від Христа, покинули Його науку і тим стали невільниками своїх пристрастей. Лиш поворот до Христа годен вернути мир народам і вдоволення серцям: мир Христа в царстві Христа, як голосить Його теперішний Намісник.

Не много мабуть Українців відвідає Рим в часі Милостивого Літа, але серце кожного щирого Українця-католика буде зневажувати гробовець св. Петра, всі святині і памятники Християнства, буде молитися за Церков Христову. Кожний Українець, що щиро любить неньку Вкраїну, буде горячо молитися, щоби милосерний Бог навістив її своєю ласкою, щоби вона вся стала в правдивому Царстві Христа, в Церкві Католицькій, і в Царстві Христа знайшла Мир Христа!

Ідім за голосом Св. Отця, молімся, щоби всі народи світу, наш нарід передусім, користали з Ювилейного 1925. Року. Лучім наші молитви з молитвами великого св. Йосафата, нашого Святого, котрого ювилейний рік зближається до кінця, вручаймо наші молитви св. Йосифові, Покровителю Кат. Церкви, котрого наш обряд в особливший спосіб почитає в місяці Жовтні.

—0—

Наші Місії.

Місія в Модельфарм. На захід від Йорктону, поміж залізничними шляхами Сіпіару і Сіенару розкинулась невелика кольонія Модельфарм. Тут давали наші отці Бахталовський і Йос. Бала духовну місію від 12-17 липня.

В середині кольонії, на горбку мала церква збудована першими поселенцями сих сторін. Наоколо великий цвинтар замкнений з трох сторін густим ліском; лиш з полудня отвертий на далекі поля.

В долині, коло церкви на площі серед дерев обширна церковна галя збудована 3 роки тому й мешкання для священика на час єго побуту на кольонії. Близько церкви замешкало кілька родин, їх хуторі, серед гаїв, дивно нагадують старий край.

Народ тут головно з Ярославщини, любить свою церкву. Він співучий, рухливий, жвавий до всякого доброго діла; не дивота, що щирим серцем витав св. Місію.

Місія ся тривала цілих шість днів. Цілий сей час, кождого дня від рана до вечера, обширна площа пониже церкви була вкрита возами тих, що приїхали на місію.

Були й такі, що мимо великого віддалення, кождого дня приїжджали з цілою родиною.

В часі місії, побіч двох місійних проповідей що-дня, були і науки для дітей, що радо і громадно горнулись до церкви...

Гарно випало торжество в честь місійного Хреста. По благословенню хреста, яке відбулось на долині, у підніжа узгіря, на якім стоїть церква, рушив похід з місійним хрестом серед співів і молитви на гору на цвинтар, а далі довкруги церкви. Пісня "Пречиста Діво, Матп руского Краю" величаво лунала по цвинтарі, а відбиваючись о густі стіни ліса, стелилась широкими ланами...

Скоро злетіли дні св. Місії. Всі вірні сеї кольонії, скріплені Божим словом та Св. Тайнами, так злюбили собі св. місію, що зі слезами прощали місіонарів. Та й місіонарі зжилися зі своїми побожними слухачами, котрих ревність була найкращою надгородою за їхні труди. Та вони нераз ще будуть стрічатися і продовжати місійну працю в часі що-місячних відправ!

О, нехай зерно, яке в часі місії трафило на добру землю щирих сердець людей з Модель Фарм, приносить дальше обильні плоди християнського життя!—

МІСІЇ В ГАЛИЧИНІ.

Місія в Кієвци.— (Допись о. Якова). Київець, село в Стрийщині. Є тут церковця, стара триста літ, в котрій може помістится заледво 200 осіб. Не дивно отже, що від самого початку ми мусіли відбувати всі місійні вправи на дворі. Цю Місію давав я з о. Шишковичем від 13. до 24. червня і підприняли сї на горяче бажання самого Ексцеленції Митрополита. Парохом є тут старенький, 80-літний о. Ворганівський,

колись оден з найславніщих проповідників у Галичині, але тепер від кількох літ засуджений на нечинність з причини старости і ріжних слабостей. Діявол скористав з того, засіяв кукіль в ниві Господній—завязалась тут секта баптистів. Хоча гурток сектантів не великий, все-таки на їхні сходини приходило досить цікавих, що прислухувались наукам як: душа випрає з тілом і по смерти не липаєсь нічого, пекло то байка, Ісус Христос є звичайний розбійник і тим подібні хули. Завданням місії було положити конець цій діявольській роботі і при ласці Божій це завдання сповнене. Люде виреклися всякої участи в богохульних сходинах, з сектантів самих трьох утікло з села, решта виреклися приналежности до секти і висповідалися. Лиш оден остався затверділим в блуді, сам провідник секти, колишний наймит пароха...

На місійні науки приходили не тілько самі парохіяне, але з дальшої околиці сходились люде з сіл Рудники, Пісочна, Черниця, Держів, Цицилівці, Волиця, Беревина, Димянка лісна і надністрянська і ин. і ин. Обхід з місійним хрестом в неділю 23. червня був правдивим тріюмфом, величним переблаганням Ісуса Христа за хули нещасливих сектантів. 15. тисяч народа ступало дорогами у взірцевому порядку. Два крилошани зі Львова, офіціяльні делегати Митрополита, пять священиків з процесіями з околиці брали участь в цьому величавому поході. Такого походу ви в Канаді так скоро не побачите!

Через весь час місії падали уливні дощі, шаліли бурі в цілій околиці, а в Кієвци через весь час місії не впала ані кропля дощу! Ще оден доказ ласкавої опіки Матінки Божої Неустаючої Помочі над нашими місіями—дяка і честь Їй за це!

Коли ми від'їжджали, нарід плакав ревними слезами. Фіра, що відвозила нас на дворець, була в повному того слова значінні вся засипана квітами. Бандерія двацяти козаків в гарних строях відпровадила нас аж на сам дворець.

Цареві вічному, невидимому, єдиному премудрому Богу честь і слава на віки вічні!

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. С. Ільницький, Ф. — Адресу змінили; спасибі за щирі слова!— **Впр. о. Процко, Н. К.** —Одержали, сердечно дякуємо. **П.П. Сторожук, Д.**— Жадані книжки вислали. Дякуємо за спомин для Впр. о. Делярого.—

КНИЖКА, КОТРА ПОВИННА НАХОДИТИСЯ В ХАТІ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ-КАТОЛИКА, Є:

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

Купуйте тепер сукняні черевики!
Лагодьтеся на зиму.

СУКНЯНІ ЧЕРЕВИКИ ДЛЯ МУЩИН ЗІ СКІРЯНИМИ ПІДОШВАМИ

З чорного сукна найлучшої якости, з цілю круглими носами і скіряними підошвами. Пара.... **$2.95**

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Дівo	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата.	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Легії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовні Вязання	10.
Молебні до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5
Набожество в честь ср. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Дівi	25
Мати Б. Неуст. Помочи	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятна для робітників	10
Апельогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нев. Евхаристії	5
О житю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Церковний Співаник (з нотами)	25
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Ґеометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єврейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Ся Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

Рік 2. 1. ЛИСТОПАД 1924 Ч. 11.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). За св. Йосафатом. — 2). Набожество св. Йосафата до Діви Марії. — 3). Лист Їх Преосвященства Кир Никити. — 4). Йорктон — Твердиня Українців-Католиків. — 5). Йорктонське Свято. — 6). Християнська любов ближнього. — 7). Католицьким Світом. — 8). Для поучення і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

Купуйте тикети в місці побуту.

Вибираючись в подорож до якоїсь далекої місцевости, ви повинні купити тикет в своїй стації. Коли їдите купувати тикет до великого міста, тратите ціну тикету і кошта подорожі і тикеткошутє все то само, що коштуєо би тут.

КУПУЙТЕ ТУТ, ЗАОЩАДІТЬ СОБІ ЩІ НЕПОТРІБНІ КОШТА — І ПРИЧИНІТЬСЯ ДО ПІДНЕСЕННЯ ЙОРКТОНСЬКОГО БІЗНЕСУ.

Коли задумуєте їхати до Старого Краю або хочете спровадити знакомих зі Старого Краю, місцевий агент при CANADIAN NATIONAL Стації, що є репрезентантом усіх пароплавових компаній може полагодити всю справу.

При замовленню пóкличтеся на "Голос Ізбавителя".

Печатано за дозволом духовної власти.

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:
179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38.
4 фіти високий
$33.00.
Ціна розуміється з написею.
Пишіть до нас за новим каталогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; нонише подаємо лиш де-які артикули як:

СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАШАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ; СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ; ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІГУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.
179 Bannatyne Ave., East

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ПАДОЛИСТ.

1	С	Йоіля пр., мч. Уара.	16	Н	22. Мч. Акепсима.
2	Н	20. Вмч. Артемія.	17	П	Пр. Йоанікія В., мч. Нікан.
3	П	Пр. Іляріона Вел.	18	В	Мч. Галактіона і Епістимії.
4	В	Аверкія еп. і 7 молодців.	19	С	Павла архиеп. Конст.
5	С	Ап. Якова бр. Госп.	20	Ч	Мч. Єрона, Пр. Лазаря чуд
6	Ч	Мч. Арсти і Атаназія патр.	21	П	† **Собор. Арх. Михаїла.**
7	П	Мч. Маркияна і Мартирія.	22	С	Мч. Онисиф. і пр. Матрони
8	С	† **Вмч. Димитрія.**	23	Н	23. Ап. Ераста і Родіона.
9	Н	21. Смч. Нестора.	24	П	Мч. Мини, пр. Теод. Студ.
10	П	Мч. Терентія, Пр. Стефана	25	В	† **Сщм. Йосафата (на нед.)**
11	В	Мч. Анастазії, пр. Аврамія.	26	С	† Йоана Золотоустого.
12	С	Мч. Зиновія і Зиновії.	27	Ч	† Ап. Филипа. **Поч. посту.**
13	Ч	Ап. Стахія, Амплія.	28	П	Мч. Самона, Гурія і Авіва.
14	П	**Пад.** Косми і Даміяна мч.	29	С	† Ап. Еванг. Матея.
15	С	Мч. Акиндина.	30	Н	24. Григорія еп. Неокесар.

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ПАДОЛИСТ.

2. Нед. 20. по Сош. — Гл. 3. — Ев. Утр. 9. (Йоа. 65). — Ап. Літ. 200, Ев. Лу. 30. — Перша неділя місяця. —

7. Перша Пятниця місяця. —

8. Вмч. Димитрія. — Всеночне.— Ев. Утр. Мат. 36. — Ап. Літ. 292, Ев. Йоа. 52. —

9. Нед. 21. по Сош. — Гл. 4. — Ев. Утр. 10. (Йоа. 66). — Ап. Літ. 215, Ев. Лу. 83.—

16. Нед. 22. по Сош. — Гл. 5. — Ев. Утр. 11. (Йоа. 67). — Ап. Літ. Літ. 305. Ев. Лу. 51.—

21. Архістр. Михаїла. — Всеночне. — Ев. Утр. Мат. 52. — Ап. Літ. 305

27. Початок посту "Пилипівки".—

30. Нед. 24. по Сош. — Сщмч. Йосафата. — Всеночне. — Гл. 7. Ев. Утр. 2. (Мар. 70). — Ап. Літ. 221 і 311 Ев. Лу. 39. і Йоа. 36.

Піст кожної пятниці. — Від 27. почавши (Пилипівка) кожної середи і пятниці.

---

10. Домініяльне свято — День Подяки.

☽ Перша квадра 3. (18.18) ○ Повний місяць 11. (8.30)
☾ Остання квадра 19. (13. 38) ● Новий місяць 26. (13.15).

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видавний Місіонарями Св Ізбавителя.

Рік II. **Лист за Листопад Ч. 11.** **1924.**

ЗА СВ. ЙОСАФАТОМ!

Ювилей св. Йосафата зближається до кінця. Скрізь по католицькому світу віддано почесть нашому великому Священомученикові. Ще раз прославила Його Апостольська Столиця спиклікою до всего католицького світа. І в слід за цим найвищим голосом відозвалися голоси по всіх краях, де лиш справа Католицької Церкви лежить народові на серці. Італійські, французькі, англійські, німецькі і інші релігійні письма писали про нашого народнього подвижника.

І в нас величалося в ювилейному році св. Йосафата. Весь наш Епископат відозвався до всіх Вірних спільним Пастирським Листом нагадуючи діло і заслуги св. Мученика і заохочуючи нарід до Його почитання. В Галичині відбулося много релігійних торжеств в честь св. Йосафата, печаталося много статей і розвідок про його діяльність. У нас в Канаді годі було так систематично відбувати ювилейні торжества— много обставин цему на перепоні. Все-таки зробилось що можна було.

Та побіч хвали, котру ми віддавали нашому Святому, відзивалися голоси зневаги та завзятої ненависти, клевети, що стараються вирвати з народньої душі почесть для св. Йосафата і натомість вщіпити погорду і ненависть до нього. І не серед чужинців, а серед наших таки Українців, колись католиків, а нині відступників та зрадників.

Один зразок тільки подамо з дописі "Бувшого католика" з Шіго до Укр. Голосу, поміщеної в ч. 16. Ось що тут читаємо: "Тіштеся своїм "святим" Кунцевичем, бо коли його православні вкинули в ріку, то його мощі по 6 днях знайшлися в "чудесний" спосіб. Таке саме "чудо" сталося в мене на фармі. Мені припадково втопився в озері кінь і також виплив по 6 днях на верх, бо як кождому звісно тоді все виплине по якімсь часі на верх води. Треба також сказати, що якби Кунцевич був чесним й добрим християнином й не переслідував православних, то бувби не помер "мученичою" смертю."

Оце тілько один зразок того, в який спосіб У. Г. і його "православні" писали про св. Йосафата, але він вповні вистарчає.— Не дуже то й треба дивуватися цій ідкій злобі—яничар все гірший Турка! Яничар вирікався християнської віри в Бога і покланявся місяцю—що-ж дивуватися, що "бувший католик" хулить свого Святого і не бачить в ньому нич більше чим у свого коня. Ми не дивувалисьби навіть, наколиб уся православна братія стала почитати свого коня святим, зробила його символом своєї церкви...

Всі зневаги і хули відступників від віри не в силі затьмити слави, яку св. Йосафат має в Бога, не в силі захитати почести для нього в серці щирого Українця-католика. Но нашим обовязком є боронити слави нашого Святого, ми не смімо бути рівнодушними і мовчати, коли чуємо і бачимо, що його честь подоптана. Це булаби нечесть для нас самих, спроневірення найсвятішому обовязкови.

Ось чому ми пишемо ці стрічки в обороні слави св. Йосафата та його життєвого діла та бажаємо взбудити в серцях наших вірних Українців-католиків гарячу любов до нього та запал до продовжування його діла.

I.

НАПАСТИ НА СВ. ЙОСАФАТА.

Питаєте, чому св. Йосафат, наш народній Святий, має ворогів серед українського народу? Це тому, що його життєвим ділом була злука Української церкви з церквою католицькою. За те стягнув він на себе ненависть загорілих схизматиків серед українського народу, за те поніс мученичу смерть з

рук своїх співгорожан, за те до тепер ненавидять його й оклевечують приклонники православія, вороги кат. Церкви.

Св. Йосафат є героєм Унії, т. є. ідеї єдности церквей і кожний Українець мусить здати собі справу з ваги і конечности Унії для свого народу, щоби як слід зрозуміти св. Йосафата і поняти як великого діла він доконав. І в слід за тим само собою покажеться, що нашим обовязком супроти св. Йосафата і нашого народу є продовжування його діла.

Вже за життя св. Йосафата закидали йому і свої і чужі, що він викликав і піддержує релігійну борбу. Православним Українцям, козацтву особливо, була його діяльність не на руку, бо підозрівали в ній зраду української справи, латинщення віри і польщення народу. Польський уряд закидав йому, що руйнує безпечність держави, наражає єї на війну з козаками. Царгородський патріярхат всякими способами поборював його, бо грозила йому втрата величезної провінції і джерела обильних приходів.

А мимо того св. Йосафат витревав в своїх змаганнях не оглядаючись на жадні трудности і навіть віддав своє життя за справу унії.

Мусів він мати до цего дуже важні причини. І дійсно: Він уважав справу унії конечністю для української церкви і взагалі для українського народу, уважав єї обовязком свого життя і волів радше положити своє життя чим спроневіритися своєму обовязкови.

Ця його непохитність в сповнюванні свого обовязку є і нині причиною, чому много Українців його не роуміє, не навидить, називає фанатиком, зрадником української церкви. Много людей, впрочім щирих, відносяться в слід за тим холодно до св. Йосафата, до його діла, не знаючи по чиїй стороні правда, чи слушною була його праця над злукою української церкви з церквою католицькою, чи слушним є цю працю цінити і продовжати.

Це є однак для нашого народу конечним і це ясно доказує історія нашого народу, його релігійні і національні потреби.

1. Голос Історії.

Україна приняла християнство 988. р. з Царгороду, приняла отже віру католицьку. Доперва коло 60 літ пізніще, 1054. р. повстала схізма на сході, котра треває по нинішні часи. Це є історично доказаний факт, з котрим хоч-не-хоч треба раз на все погодитися. Нічо не поможе замовчування його, нічо перекручування і натягання історії. Фактом єсть, що **ставши християнською, Україна стала заразом католицькою,** хотя в східному обряді.

Дальше, історія доказує, що навіть після довершеної грецької схізми Україна осталась духом католицькою через довгі літа, аж до початків 16 століття. Чому папський легат на собор, на котрому довершилася схізма, удався відти впрост до Київа? Бо грецька схізма сама собою не змінила нічого в устрою католицької церкви на Вкраїні. Україна зовсім не перестала бути в зносинах з Римом, в католицькій єдности. Ці зносини де-що ослабали в декотрих часах, але цілковито не уставали ніколи.

Те бачимо за папів Григорія VII. (1073-1086), Гонорія II. (1216-1227), Григорія IX. (1227-1241), Інокентія IV. (1243-1254), Александра IV. (1254-1261), від котрого князь Данило дістав королівську корону.

Церков українська старається увільнити себе від впливу Царгороду. Вже князь Ярослав Мудрий (1019-1054), ще перед схізмою настановляє митрополитом в Київі першого Українця Іляріона,

"А в XV. століттю українська і білоруська церков з митрополитою Григорієм Цамблаком на чолі бере чинну участь в констанцькім соборі (1418), а потім на другім вселенськім соборі в Фльорентії (1430 р.) устами митрополита київського і всеї Руси Ісидора "радо" заявляє свою злуку зі "св. Апостольським Престолом і Римським Архієреєм, начальником цілого світу, наслідником св Петра, верховного Апостола, правдивим намісником Христовим, головою цілої Церкви, Отцем і Головою всіх христіян." Цю фльорентійську унію приняла Україна і Біла Русь радо, бо тут були католицькі передання й католицький дух,—не так, як у Москві, яка ворожо виступила проти католицької єдности Христової церкви й через те відділилась від київської митрополії. Наслідника Ісидорового на київській митрополії, Григорія II. Булгара, висвятив Папа Николай V. (1442 р.) й обороняв його від напастей з Москви. А митрополита Мисаїл Друцький (1474-1477) посилав 1476 року славне посольство від України й Білої Руси до Папи Сикста IV "Вітця вітців і найвисшого Пастиря пастирів, святої вселенської Церкви Христового намісника" з поклоном і проханням о послання ювилею та суддів для вирішення спорів між латинським і руським клиром. Другий наслідник Мисаїла, митрополита Йона I. Глезна (1488-1494) жив у великій приязни з польським королем Казимиром, великим католиком і приготував його на-смерть; отже знак, що сам він теж був католиком. Митрополита Макарій I. (1495-97), ще як архимандрита виленський, підписав був згаданий лист до Папи Сикста IV., а його великий наслідник Йосиф II. Солтан

(1498-1517) працював дуже ревно над закріпленням св. єдности церковної в своїй митрополії. За вказівками свого патріярха царгородського Нифона приняв він для добра своєї церкви рішення фльорентійської унії, а в церковних справах посилав посла з листом до Папи Александра VI. (1500). За його католицьку свідомість і діяльність назвали навіть його москвичі: "Латиніян."

Таким чином можна сказати, що українська церква до р. 1517 , це є до смерти Йосифа II. Солтана була заєдно свідомо католицька. Доперва коли за впливами московських великих князів прийшов на київський престол Йона II. (1519-23), противник унії, від того часу Україна і Біла Русь попадає через свою єрархію в схизму й триває в ній через увесь дальший протяг віку XVI." (1)

Св. Йосафат ілюв отже дорогою вказаною історією української церкви, коли в 100 літ пізніше враз із другими світлими мужами змагався о привернення злуки української церкви з церквою католицькою.

І що ці змагання були слушні і оперті на потребах нашого народу, видно з того, що мимо найріжнороднішних перепон унія поширилася незвичайно скоро серед народніх мас, знайшла побіч завзятих противників і світлих апостолів та оборонців, навіть мучеників. Лише брутальна сила московських царів успіла в двісті літ пізніше знищити на зовні унію, але була безсильною, щоби вирвати її з душі народу, як показує історія Холмщини в найновіших часах. А там, де брудна рука московського царя не могла доконати свого брутального насильства, в нашій Галичині, унія осталася по нинішні часи, там звертались переслідувані Уніяти Українських земель.

2. Голос Релігії.

Не менше бачимо слушність поступования св. Йосафата в ширенню унії з самої сути релігії. Яким є завдання релігії? Лучити чоловіка з Богом в туземському житті, допровадити його до вічної злуки з Богом по смерти,—одним словом: спасти чоловіка.

Цего може доконати лише правдива релігія, а нею є релігія католицька. Відти то походить засада: "поза католицькою церквою не ма спасення." У всіх інших церквах злука вірних з Богом є лиш поверховна—коли взагалі є—життя релігійне упадає, обичаї псуються, змисловість і матеріялізм є живчиком життя людей. Секти протестантські так само як і православні є живим доказом того.

(1) Преосв. й. Боцян в статті "Великий Ювилей" в Ниві ч. 11—12 1924, ст. 386, 387.

Одна лиш католицька церков остає по всі віки тою самою, подає нині ту саму науку, ті самі засади й норми релігійного життя, що 1900 літ тому, одна лиш вона виховує Святих. Всі церкви, що протягом віків відпали від католицької єдности, позбавили себе самі правдивого релігійного життя.

Хочете доказів на це? Перед схізмою процвитала в грецькій церкві святість, в ній родилися Василій Великий, Йоан Золотоустий, Григорій Назіянзенський, Йоан Дамаскин і инші великі святі. Скоро лиш грецька церков стала схізматицькою, не вийшов з неї ані один святий. "Не видала вона вже ні одного більше святого, не була в силі розвивати далі науки богословської, й очевидячки ниділа разом з безсильними василевсами, та своїми підкупними патріярхами. Тимчасом українська церква, неначе переймаючи на себе старі католицькі передання грецької церкви, довгі віки, серед найтяжших умовин, жиє католицьким життям, розвивається, просвічує й освячує свій нарід. У той час, коли в Греків мерзенність запустіння, в нас цвите духовна культура київської печерської Лаври й видає з поміж нашого народу богато святих. Не тільки київський Патерик печерський, не тільки його перекладач Силвестер Косів, але й такий визначний католицький історик нашої церкви, як василіянський генеральний прокуратор у Римі, Ігнатій Кульчинський начисляє аж 17 святих печерських, які вславились в часах католицького духа на нашій Україні від XI.—XIII. століття. Тим духовним скарбом й тією духовною силою жила українська церква й далі, через тяжкі віки XIV. і XV." (1)

Лиш 100 літ існує формальна схізма на Вкраїні, коли св. Йосафат став до праці над з'єдиненням, а життя релігійне було не до пізнання: усобиці, роздори, підкупство, темнота в рядах вірних так само як і в самій церковній єрархії... Та прийшли Потій, Рутський, прийшов св. Йосафат, внесли знову католицьке життя в українську церков і обставини вмить змінилися, духовне життя знову зацвило, монаше життя відновилося, дух ревностй, жертви й посвяти заволодів серед духовенства й народніх мас.

Очевидно, це не могло довершитися без боротьби, без з'усилля, навіть без мученичої крови св. Йосафата і других, менше знаних подвижників унії. Та це було неминуче, необходиме, то є закон правдивої Христової Церкви, що пробиває ся в цілій її історії.

Де-хто може скаже: Та на-що цеї борби, по-що каламутити спокій, коли маси українського народу є православними? Тим

(1) Преосв. й. Боцян, та сама стаття. 385 і 386.

більше, що нарід є в добрій вірі і тимсамим може і в православній церкві доступити спасення?—

Нестійна засада! Дійсно, чоловік може, теоритично говорячи, спастися і в фалшивій церкві, але до того треба: 1). щоби був у ній без власної вини; 2). щоби був у добрій вірі, т. зн. не мав жадного сумніву о її правдивости; 3). щоби в ній вірно служив Богу.

Не ма сумніву, що перед св. Йосафатом український нарід опинився в схізмі без власної вини, і так само що був у добрій вірі. Але що в ній вірно служив Богу—цему противорічать історичні дані, котрі посідаємо: правдиво побожного життя не було. Не було його в вищих верствах народу майже цілковито, дуже мало було його в широких масах простого народу. Як-раз тому, щоби піднести релігійне життя в українській церкві, св. Йосафат посвятив все своє життя для праці над з'єдиненням укр. церкви з церквою католицькою, над унією. Він застав унію вже довершеним фактом і знаючи богослужебні книги православної церкви, бачив у них безчисленні докази католицької віри і тому без вагання став єї апостолом, ширив її всіми способами, віддав за ню своє життя.

І мав він потіху, що ще за свого життя бачив овоч своєї праці: священство, що чим-раз лучше пізнавало висоту свого звання і совісно сповняло свої обовязки, Василіянський Чин відновлений, процвитаючий монашими чеснотами, нарід, що горнувся до церкви, до науки, до св. Тайн—одним словом, де тілько принялася унія, св. Йосафат бачив нове, правдиво християнське, побожне життя.

Чи товчком праці св. Йосафата коло ширення унії в українському народі було й предвиджування наслідків схізми в будучности? Можна в це вірити: Святі посідають дивний дар предвиджування будучности, добачують далекі наслідки блудів народа. Тим-до й толкується їхня невтомимість в поборюванні лиха, незрозуміла нераз для сучасників. А Бог сам взбуджує своїх Святих не тілько для їх історичної хвилі, але наділяє їх могутнім впливом і на далекі покоління.

На всяк случай, ми бачимо нині, в 300 літ по смерти св. Йосафата, як конечним було його діло для нашого народу, як конечним є підприняти його на ново. Знову одна сотка літ схізми минула від коли Микола I. насильно здавив католицьку віру в церкві св. Йосафата, ще одна сотка літ праці урядового православія—і що бачимо? Релігійна темнота, роздор, неморальність, забобони, штунда і на останку "народня всеукраїнська церков" з фалшивими епископами і священиками, з дійсним ідолопоклонством...

Що відси заключимо? Що св. Йосафат мав слушність і з релігійного боку поширюючи католицьку віру в українському народі. Схізма не годна дати народові дійсного релігійного життя, правдивої злуки з Богом і спасення, а фатально мусить допровадити до упадку релігійности, до матеріялізму й неморальности. Противно, злука з католицькою церквою дала нашому народові дійсне релігійне життя і дає йому його безнастанно там, де існує до тепер.

3. Голос Народу.

Не тільки то! Злука з кат. церквою дає нашому народові і національну свідомість і є найміцнішим її заборолом! І це є ще один доказ конечности нашої праці над унією слідом св. Йосафата.

Вороги укр. католицької церкви залюбки повторяють, що унія не є нич іншого як латинщення нашої церкви і польщення народу, а православіє, навпаки, є необхідним услівям збереження української національности. В слід за тим горлають вони, що св. Йосафат "Поляк," "зрадник," найбільший шкідник свого народу!

Скажім відразу, що св. Йосафат не мав мабуть безпосередно на тямці національної справи, як єї тепер загально розуміється. Йому ходило виключно о спасення душі народа, о правдиву релігію. Але що він був ворогом, шкідником українського народу, що йому ходило о латинщення української церкви, це є низка клевета!— Противно: він в часах, коли національного питання ще зовсім не було, поклав підвалини національної свідомости. Кілько разів він враз із другими епископами пятнував українську шляхту, що в сліпому бажанні гідностей переходила на латинський обряд і в слід за тим польщилася? Кілько разів він протестував проти цього в Римі? Це замовчується, дуже часто навіть не знається про це і відтак побуджується нарід до погорди й ненависти Святого!

А Українці католики, чи греко-католики, як звичайно зветься нас, чи ми є дійсно ворогами Української національної ідеї? Постав лиш це питання і тим самим воно й розвязане. Де національна свідомість більша: в Українців католиків Галичини, чи в православних Буковини й Великої України? Де більше завзятости, де більше духа жертви? Усі знаємо, усі бачимо незбиті докази цего, що національна свідомість і характерність є передусім дома в Українців католиків. І хто мав нагоду перебувати на Великій Україні і приглядатися там життю народа, бачить яка величезна ріжниця! Де там свідома українська інтеліґенція, де священики-Українці, де національна гордість? Всьо змосковщене, всьо ворожо успособлене для всякого українського руху.

Правда, великі маси народу говорять ще українською мовою, співають українські пісні—та це мертва сила, бо не має кому єї використати. Правда також, що подекуди стрічається свідомого українця-інтеліґента, ще рідше Українця священика, але їх мало і спільної гадки в них не ма. Та що найважніше і найболючіше, вся маса українського народу на Великій Україні зіпсута, зґанґренована неморальністю як впрочім уся колишня Росія, само ядро народу знищене. І це зіпсуття так загальне, що найчастіщими темами новітніх українських писателів є виключно, можна сказати, моральна гниль, представлювана як найреалістичніше, як прим. у Венниченка. Ще перед війною робилося анкету в одній жіночій гімназії і сконстатовано, що бо процент учениць є заражені половими недугами!...

Де тут глядіти ратунку, як виробити характер в душі народу, як двигнути нарід з морального упадку? Тут треба чогось більше чим самої аґітації, самого національного освідомлення, тут треба незломної сили. І де єї знайти? Не в церкві православній—вона ж сама викликала цей занепад. Не в новозаснованій "автокефальній церкві всеукраїнській"—вона не має навіть стільки стійности, що гнила православна церков. Цю незлому моральну силу можна знайти лиш в католицькій церкві і тому ми сміло можемо твердити, що навіть з національного боку злука української церкви з католицькою є не тілько пожаданою, але необхідно конечною.

Ті що замикають очи над дійсністю сміють злобно твердити, що унія є кроком до спольщення українського народу, не бачуть, а радше не хотять бачити, що православіє є причиною змосковщення Великої України та що при це причиною морального упадку цілої Української раси.

Католицька церков східного обряду на Вкраїні є рівно ненависною православному Москалеві, як і латинникові—Полякові—чи це само собою не всказує дорогу, на котрій Український нарід остане все українським між сусідами, що радіби його з'асимілювати?

Возмім український елемент у Канаді; він мусить набрати канадійського духа, заховуючи при тім свої народні традиції. Припустім, що в третьому—четвертому поколінні він буде загально уживати англійської мови, що на зовні затратяться його питомі черти. Навіть тоді сама його церков, його обряд, його богослуження все буде незбитим доказом його українського походження, будуть джерелом його української народньої свідомости.

Хтось скаже, може, що коли о те розходиться, він може бути православний як і греко-католицький. Це може бути в певній мірі слушним в Канаді, це є зовсім неслушним на Вкраїні після вище сказаного. Впрочім ми в Канаді є, слава Богу, вже католиками, і не нам іти за національною свідомістю до наших братів православних!

Розібравше отже все, ми бачимо, що так з історичного, як релігійного, як і національного боку життєве діло св. Йосафата, злука української церкви з католицькою є вповні узасаднене. Лиш злобні і переворотні люде можуть оклевечувати його і називати ворогом української церкви й народу. Його праця, скажім ще раз, мала на ціли спасення душ. Но так як все діється, що той хто посвячує себе для праці над спасенням душ, рівночасно підносить і нарід яко такий, так сталося і в житті св. Йосафата. Галичина, що сама по нинішний час живе духом св. Йосафата, є світлим доказом того. Йому завдячує вона свій найбільший скарб католицьку віру, йому завдячує могутнє релігійне життя, свою здорову культуру й національну свідомість.

II.

СЛІДАМИ СВ. ЙОСАФАТА.

Та враз із тим має вона великий обовязок продовжування діла св. Йосафата, ширення ідеї католицької єдности серед усього українського народу. Ми знаємо, що Галичина, наш рідний край, памятає за цей обовязок і сповняє його в міру можности. І ми не маємо на ціли давати науки тим, котрі слушніше моглиби запитати нас що ми, Українці католики в Канаді, робимо для справи католицької єдности на Вкраїнських землях, цего життєвого діла св. Йосафата?

Дійсно, і на нас тяжить великий обовязок продовжування діла св. Йосафата, праці для св. Унії...

Ювилейний рік св. Йосафата проминув, ще кілька неділь остається. Хвиля відповідна, щоби застановитись, що ми, канадийські Українці католики, зробили для нашого народу в напрямі всказаному св. Йосафатом, що маємо зробити.

Що ми зробили? Коротка і сумна відповідь: Нічого! Що зробимо? Зобачимо!

1. Сумна картина минувшого.

І мабуть, що відповідь на перше питання ще не відповідає дійсности: ми не тілько не зробили нічого для поширення діла св. Йосафата в нашому народі, а ми його почасти ще знищили, або принаймні допустили до його знищення. Частина нашого народу, частина Українців католиків в Канаді відпала від католицької єдности, стала жертвою безсовісних людей, що надуживають релігії як орудля натріотизму. Забулась уже колишня серафимщина, виринула в нас кілька літ тому свіжа народно-релігійна зрада, саскатунщина. Кілька людців піднесло клич бунту, кілька інших нанялось на "священиків" і на наших очах ширять деморалізацію та відступство від св. Йосафата.

Чи не ма в цьому нашої вини? Чи ми свідомо або не свідомо не придожили рук до цего зрадницького діла? Більше, чим неоден мабуть собі думає! І можна сказати навіть, що саскатунщина є ділом не так тих, котрим звичайно її приписується, а байдужних не свідомих Українців Католиків! Вони є творцями саскатунщини, вони навіть тепер є її підпорою. Саскатунщина стоїть не власними силами, а нашою немічю, нашим браком свідомости, що рівняєсь зраді.

Греко-католики—свідомо чи не свідомо—утримують саскатунців спомагаючи їх морально і матеріяльно. Спомагають морально: сходяться з ними на забави, стають членами їх товариств, ходять на їхні відправи і мітінґи; далі-далі стають сумніватися о своїй вірі, уважають і ту і ту віру однаково доброю, бідкають над неустаючими релігійними спорами, над розбиванням народніх сил, над браком любови ближнього—і хто там знає, які ще находять трудности!

І чи то всьо не є моральна поміч саскатунцям, чи то всьо, що ослаблює нашу греко-католицьку церков, не є тим самим скріпленням її противників?! І не думайте, що цеї моральної—а краще сказати неморальної!—помочі з боку католиків находять вони мало в наших рядах! Нехай тілько кожний вгляне в свою душу, нехай тілько розглянеться як поступають Українці католики в його парохії і зобачить, як ми самі нищимо свої сили в користь ворога!

А крім моральної помочі Українці католики, несуть саскатунцям ще й мадеріяльну поміч, спомагають своїм грошем! Хто, як не Українці католики, збудував Могилянську академію в Саскатуні, той розсадник саскатунщини? Ніхто—скажете—не знав, що з неї станеться. Ваша правда. Але від кількох літ, від коли вже добре знаємо, що це за академія, чи греко-католики не спомагають її своїми датками? Чи не дають там на виховання своїх синів і доньок, чи українські шкільні комітети не оплачують грішми греко-католицьких податковців учителів і учительок, що відти виходять? І чи те все не є зрада нашої релігійної справи?

А ріжні забави, концерти, представлення, пікніки, котрих дохід призначений на ціли саскатунців—чи Українці католики не приходять на них і не складають тут свою лепту?! А чи не находиться таких Українців-католиків, що "ради спокою" або "відчепного" дають жертви навіть на будову саскатунських церквей?! А почисліть Українців-католиків, що передплачують часописи, котрих явним і очевидним завданням є пирення саскатунщини і нищення католицької віри і церкви в нашому народі!...

Для многих Українців-католиків нічо не значить голос церкви, Епископа, священика, нічо не значить голос совісти, ба навіть простого здорового розуму... Їм байдуже, вони хотять уходити за "поступових," вони не раді нікому наразитися, вони толкуються, що на них церков не стоїть...

От де є сила саскатунців—в нас самих, в нашій байдужности, в нашій легкодушности,—і скажім правдиву назву—в нашій безхарактерности, в зраді, що криється в наших рядах!

Нехай всякі людці організують що року нову церков; нехай приїздять що року свіжі "епископи" для їхніх церквей; нехай відбуваються церковні "собори"; нехай лають всякими голосами на католицьку церков. Що нам то всьо пошкодить, коли ми не похитні, коли ми не тримаємо з ними жадної спілки, коли їх в жаден спосіб не спомагаємо, а свідомі свого обовязку та святости нашої справи йдемо своєю дорогою не оглядаючись ні в право ні в ліво, не звертаючи особливо уваги на лайки людей, котрих аж занадто добре знаємо!?

Оце наша провина, велика провина проти св. Йосафата і проти спадщини, котру, здобуту ціною своєї крови, зіставив нам, своєму народові.

2. До кращої будучности.

Звідси ясно виходить, що ми повинні зробити для св. Йосафата, дорога нашого поступування ясно всказана. Перш усього, ми мусимо в себе доховати св. католицьку віру і відтак мусимо після обставин причинитися до її пошпирення серед усього нашого народу.

Ми часто-густо нарікаємо над неладом у нашій церкві, скаржимося на роздори, відказуємо на відступників. Всі тоті скарги можуть бути й щирі і слушні, але вони ялові, в них не ма для нас ратунку. Нам треба приложити руки до діла і чим більші бачимо трудности, з тим більшим запалом повинні взятися до діла, тим славніща буде остаточна побіда.

Св. Йосафат чейже стрічав стократ більші трудности, а ніколи не опустив рук—Він був мужем ділання а не нарікання. І лиш в той спосіб довершив він своє велике дїло, з котрого ми до нині користаємо. Нарікання є лише ознакою слабого, нездарного духа: сильного духа трудности лиш побуджують до тим енергічнішого ділання. Чого в нас брак —це дух борби, дух завзяття. Що нам найбільше шкодить, це наша пасивність, наша трусливість, брак пожертвования. І наша пасивність знову походить відти, що не маємо релігійного ідеалу, цїли, до котрої стремілиби наші змагання.

Церков—це живе тіло і яко таке має невмолимий закон кожного живого організму—закон взросту, розвитку. Застій в розвитку, це хороба, по котрій приходить неминучо смерть, наколи вона довше триває. В чім лежить сила католицької Церкви? В її животности, в її ексиансивности, в її здобуванні що-раз то свіжих країв і народів—не говорячи о Божій силі, котрою по Своїй обітниці безнастанно наділяє її Христос.

Наша греко-католицька церков є частиною католицької церкви. І вона має безнастанну поміч Христа, і вона посідає силу, котрої не подолають ворота пекольні; але вона мусить рівнож числитися з невмолимим правом розвитку, котрого застій означає для неї нужденне животіння, а згодом і смерть. Нам не судилось, очевидно, навертати поганські народи, але за те маємо неменше величне завдання: привернути Славянський Схід, нашу матір Україну передусім, до католицької єдности.

Чуєте заповіт Наслідника Христового, Папи Урвана VIII.: "Русини мої найміліші, за вашою поміччю надіюсь навернення Сходу"? Заповіт, котрий прогомонів близько 300 літ тому, заповіт, що приходить нам посередно від самого Христа, що дише безмірною славою—і для котрого здійснення ми до тепер, на жаль, нічого не зробили...

От ідеал, котрий повинен бути сонцем нашого релігійного життя, біля котрого ми повинні гуртувати всі свої сили. Ідеал повний життя і невмірущої слави, котрий мусить промовляти до нашого католицького українського серця! Вже інші народи: Французи, Німці, Чехи розпочинають працю над католицькою єдністю на славянському сході! Чи маємо відступити їм цей ідеал, чи має історія осудити нас негідними здійснення цего Божого ідеалу?!

Якими не булиб наші промахи до тепер, нам треба їх направити, ми мусимо стати до діла і то зараз, ще наприкінці ювилею Мученика нашого церковно-народнього ідеалу!

В наших часах нічо не діється без організації—і ми, Українці-католики, мусимо сотворити організацію, котрої завдан-

ням буде праця над осягненням нашого Ідеалу, котрої метою буде його здобуття. Я дивлюся на другі католицькі народи і подивляю їхні мотучі католицькі організації. Хто годен відмовити свого подиву на примір великій організації англійських католиків, "Лицарям Колюмба," що своїм впливом ділає по цілому світу? Чи в нас не можна основати подібне товариство діяльних Українців-католиків? Чи товариство "Лицарів св. Йосафата," основане, або принаймні приготоване в ювилейному році св. Йосафата не булоби найкращим памятником Святому?

о. Йос. Бала Ч.С.І.

—0—

НАБОЖНІСТЬ СВ. ЙОСАФАТА ДО ДІВИ МАРІЇ.

(За Гепеном: Св. Йосафат архиепископ Полоцка).

Св Йосафат плекав в своїм серцю все дуже ніжну любов і почитання Богородиці. Два его молоді служачі запримітили, що св. Йосафат встає кожної ночи, навіть серед острої зими, і йде босий до Катедральної церкви. Там оставав він довгі години на молитві—простертий на долівці при вході до церкви, хоч як зимний мороз дошкулював. Одної ночі ці два служачі пішли за Святим в слід через подвіря палати і сусідний цвинтар. Йосафат їх не запримітив. Він впав як звичайно на коліна перед іконою Пресвятої Діви, що окрашала вхід до церкви. Нараз вийшли два лучі зі святого образу, впали на св. Йосафата та окружили його наче яким світляним плащом, рівночасно його тіло піднеслося в гору і здавалося уносити понад землю. Оба свідки цеї події повні подиву для Святого, скрилися до хати назад.

В той спосіб Марія нагородила перед очима слуг синівську любов, яку св. Йосафат заєдно оказував небесній Матери. Він служив Єї так ревно, як лиш йому сил ставало. В Єї честь він накладав на себе покути, пости, молитви, нічні чування. Коли зближався який Єї празник, він подвоював свої умертвлення, щоби лиш з як найбільшою радістю і набожністю міг обходити Єї свята. Його щастям було славити Марію в проповідях. А коли кого потягнув до набожности до Матери Божої, се уважав для себе великою нагородою. Тож дійсно він заслужив собі на це, що Пресвята Діва покрила його тою небесною світлістю.

Заки став епископом в р. 1613 відбудував св. Йосафат знищену церков в Жировицях, де був чудотворний образ Преч. Діви. В цій праці Йосафат не задоволився тим, щоби привернути давну красу цеї церкви; він ей побільшив, богато прикрасив—вибудував при церкві великий монастир. На просьбу св. Йосафата визначні світські достойники сих околиць радо давали жертви на цей храм Марії. В недовзі давна набожність до Жировицької чудотворної ікони Божої Матери віджила еще з більшою силою. Наломники юрбами горнулись до стіп Марії, а ліси, що окружали Жировищі знова загомоніли похвальними піснями Марії. Пресвята Діва нагороджувала чудами св. Йосафата і побожний народ за любов і довіря до Неї, а слава Єї ікони лунала далеко поза границями Литви—аж по береги Дніпра.

о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

—0—

ЛИСТ ІХ ПРЕОСВЯЩЕНСТВА КИР НИКИТИ.

Вінніпег, 6. октября 1924.

† Сл. Іс. Хр. і Пр. Д. М. †

Високопреподобному Отцю Візитаторові А. Делярому Ч.С.І. в день 25-літного Ювилею Його Місіонарських подвигів на нашій церковно-народній ниві в Канаді

Мир в Господі і Архієрейське бласоловення.

Високопреподобний, Дорогий Отче Візитатор:

—Коли під тягаром 25-літньої тяжкої і гіркої праці стали подаватись Ваші сили, приходить Боже Провидіння, що все було над Вами у Ваших змаганнях, Вам у поміч і з потіхою.

Ті, що Вас люблять і цінять, а то є всі, що мали нагоду і щастя зіткнутися з Вами урядово, чи лиш особисто, хотять Вам сказати, що не на дармо Ви трудились, що Ваші подвиги були не лиш Богу, але й їм людям милі, вартісні і сталі. На то уплянували ювилейне свято Вам своєму вельми заслуженому і дорогому та щирому Провіднікові, Душпастирові, Організаторові, Місіонарові і Обороньцеві. Вони всі скажуть се у своїх молитвах подяки та благань до Милостивого Бога і Непорочної Матери Неустаючої Помочи, та піднесені на дусі Ювилеєм стануть більше цінити і щиріше працювати над тим, над чим Ви, Дорогий Отче Візитатор, через чверть століття так запопадливо, витривало і з успіхами, хоть на жаль без загального признання, працювали і з того вже пострілись. Не загине Ваш так мозольний труд, бо великі ряди Ваших Приятелів преймуть його на себе і продовжати муть у тім самім чистім і святім замірі, як Ви це робили, та не дадуть йому пропасти. Це буде для Вас певно найбільшою потіхою на земли, що додасть ще много свіжих сил працювати, а радше кермувати працею Робітників, що Ви їх таке поважне число приєднали до праці на Вами зораній ниві, Отців Братів, Студентів, та взагалі Вірних.

Знаю, що Ви Отче Візитатор, не шукаєте признання у людей, але воно Вам належиться і придасться, бо то лише скріпить Вас і нас всіх з Вами і привяже сильніще до цего святого і великого діла, що йому Ви посвятили своїх найкращих 25 літ, до ширення Божого царства в нашім Народі.

Мені, Вашому Епископові, дає цей Ваш Ювилей щасливу нагоду висказати Вам від себе, від наших священиків і Вірних, що їх серця для Вас знаю, наші найщирійші чувства подиву, признання та вдячної пошани за Ваш труд і посвяту на нашій церковно-народній ниві в Канаді.

Ви опустили молодим священиком не лише свій Рідний край, свій Нарід, але й обряд, до чого Ви, як добрий син свого Народу і Єромонах були природно сильно привязані, а приняльсьте всю Вам чуже і незнане на то, щоби Ви могли послужити всіми силами і способами тим, що Ви найшли тут в Канаді опущеним без душпастирів, послужити Українцям грекокатоликам. Цего акту Вашої геройської любови і посвяти для Українців в Канаді щей нині многі душі з малою любовію не понимають і не доцінюють, але по Ваших 25 літах праці і успіхах хіба сліпий або злобний назве це інакше, як безінтересовний, щирий і повний акт любови до Українського Народу.

Що цего треба було, показує не лиш благословенъство Боже, що спочило на Ваших трудах і помогло Вам осягнути такі успіхи, але й ще до тепер пануючий брак священиків на зростаючі потреби нашого Народу в Канаді.

Ваші труди, невигоди і борби з упередженнями і безчисленними ворогами в початках Вашої тут місійної праці, котрих Вам не поскупило Провидіння Боже і до останних днів, є для тих, що пізніще сюди приїхали, майже неіновірні, але Ви їх всіх в тихости Вашого апостольского серця приймали, разом з бідуючими поселеняцми весело і мужно зносили, та з ясновидженням і погодою правдивого місіонаря потішали все своїх улюблених фармарів у їх теперішній біді, що та вся біда перемине, а настануть колись ліпші часи. І приходили вони, хоть повільно, переплітувані що-раз новими трудами і гризотами, граючи на струнах Вашої терпеливости нераз поза границі. Але не на то, щоби Вас обезсилювати та зражувати, а до що-раз більшої любови до Бога та Вірних наставлювати. Ви казали: чим більше терпінь, тим більша певність, що діло Ваше годиться з волею Божою. Ви це добре зрозуміли і видержали на позиції аж до тепер, хоть сліди того всього пережитого перенесеного є очевидні на Вашій Достойній Особі.

По овочах пізнається дерево. Монастирі, церкви, школи будовані і оранізовані Вами, Отці Місіонарі і Кандидати, сини наших фармерів і робітників, та їх учителі, "Голос Ізбавителя" і тисячі Вірних по ріжних кольоніях, що Бог оден знає, деби були нині, якби не Ваша і Ваших Отців праця над спасенням їх душ—це рекорд, що говорить сильною мовою до кождого, що на тім розуміється. Ви сповняли у здвигуванню всього того лише подвійний закон любови, Ви всіх любили, до Бога вели своїми молитвами, приміром, словом та терпіннями. Ви були для добрих добрий, для злих подвійно добрий і всі находили у Вас все велике, упорядковане, товариське, а покірне любляче серце. Як сонце пізнає ся по промінних, а цвіт по запаху, так на Ваших апостольсько-місіонарських подвигах проявлялась сила Ісуса, Ізбавителя в Його пляні і помочі у своїй Церкві в українськім Народі в Канаді. Ви були добрий пастир Його стада Вам повіреного і Ви вели його все старанно на добру пашу, боронили від напасників, та підносили у всіх нераз упадаючого духа вказуванням кращої будучности вперед. Ви самі стояли все при тім на підвисшенню потрібнім для оглядного пастиря, щоби всьо видіти—на молитві. А хто Бога просить, тому Він дає свою благодать. Коли Ваша праця, посвята і добра воля не все давали сподівані успіхи, то Ви не мучились, не зражались і не попадали в нетерпеливість,

бо з молитви, приставання з Богом та богатого житєвого досьвіду Ви знали, що фармера ніхто не винує, як жнива є злі, коли він всьо зробив, що до него належало. Ви певні, що сповняєте волю Божу, працювали, оставляючи успіхи в руки Божі. І так Ви орали, сіяли і кропили, а Бог дав зріст і жнива є такі, що лиш за них Богу дякувати. І не диво, що ті, котрих Ви учили любити Бога і Йому служити, полюбили Вас як практичного, відважного і все веселого "о. Делярого", що чистими руками все лиш найчистійшу робив роботу.

Дорогий Отче Ювиляте! Висказую Вам цим письмом повце признанне і оцінение Вашої праці у нашій Церкві як Ваш Епископ, що знає про всі Ваші подвиги, трудности і журбу за них, знає про Ваші найчистійші пляни, працю і посвяту в церковно-народній службі для повірених Вам душ нашого Народу. І висказуючи це признанне, щиро і з вдячного серця, дякую Вам сердечно за всьо то, що Ви зробили для добра нашого Народу в Канаді. Дякую Богу і Вам з Вашими Собратями за то, що посвятилисьте Ваше життє на службу нашому Народові, дякую Вам, що Ви найдовше з нас всіх стоїте вірно і щиро у тій службі як взірець доброго пастиря-місіонаря мимо терпінь, що їх Вам Бог не щадить, дякую Вам за Ваші писання, мови і старання в Квібеку, та в Римі і всюди, за Ваше ясновидженне та щиро прихильну українську орієнтацію для добра нашого народу в Канаді, чим Ви помогли може більше, чим хто другий, що Українці дістали тут в Канаді свого Епископа, а наша місія поміч від Високопреосвященого Канадійського Епископату, дякую Вам особисто за неодну добру, практичну пораду і все щиру поміч, за ті всі молитви, що по Ваших монастирях безнастанно заносяться до Бога і Матери Божої Неустаючої Помочи, та з осібна за те Ваше щире, діточе привязання не лиш до людей, що для них ми жиємо, але до особи Епископа, що робить кождий побут у Вас в монастири милим, як дома в Родині. Приймiть за це всьо щиро-українське: Спаси-Бог.

Най Спаситель наш, що Йому Ви посвятилися на службу, а Він Вас поблагословив тими успіхами, що ми їх з нагоди Вашого Ювилею подивляємо, благословить Вас на дальші подвиги і заховає Вас, як окрасу нашого священства в найліпшім здоровлю і вдоволенню на многі ще літа межи нами, щоби Ви могли ще оглядати в повнім розцвіті тих, що між ними Ви своє многострадальне життє посвятили, а в монастирях, що Ви їх побудували, в повній праці тих, що Ви їх так взірцево ведете в ювенаті, синів наших фармерів і робітників, вже як монахів-місіонарів, що їм Ви стелите дорогу Вашим посвяченням і приміром, щоби вони працювали так успішно, як Вам Бог позволив.

Най Бог благословить Ювилята та всіх, що Він їх хоче видіти щасливими тут і в вічности.

† НИКИТА Епп.

ЙОРКТОН--ТВЕРДИНЯ
Українців-Католиків.

(До ілюстрації на сл. сторінці).

От пластичний образ овочів 25-літньої діяльности Впр. о. Делярого в нашому народі. 25 літ тому баламутили Українців в Йорктоні—Серафимці Заяць, Бохонько, Комарніцький. Приїхав о. Деляре, чужинець, але вірний слуга Христів і приятель Українців, котрого висмівали, котрому грозили, уважаючи себе панами ситуації.— Нині тут дійсна твердиня католицизму укр. народу. На образку в горі видимо посередині чудову святиню М. Б. Неустаючої Помочі, з лівого боку колегію св. Йосифа провадженy Братьми Христ. Шкіл і основану за почином оо. Делярого і Декана при помочі Тв-а Католік Екстеншин, з правого боку (за лісом) Інститут Найсол. Серця під зарядом СС. Служебниць Н. Зач. Краще видно інституції на долішному образци (фотогр. з противної сторони). За порядком йдуть з ліва: Інститут Найсол. Серця, Друкарня "Голосу Ізбавителя", Місійна школа і Монастир Ч.С.І., Колегія св. Йосифа.— По 25 літах радіби Саскатунці—нове видання Серафимців—завалити Йорктонську Твердинню і длятого як-раз в Йорктоні скликують свій собор та вибирають собі "епископа".

Пішли заяці, підуть і свистуни!

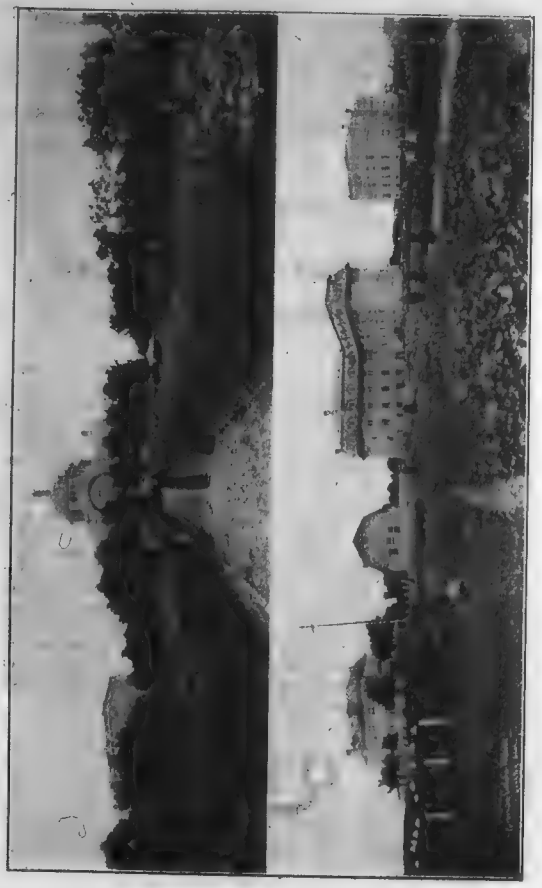

ЙОРКТОНСЬКЕ СВЯТО.

Усі ті, що в днях 12. і 13. жовтня цего року загостили на торжества в честь Впр. о. Делярого, до смерти не забудуть памятних подій яких прийшлось їм бути свідками.

Було це свято уряджене найближими духовними дітьми та приятелями Отця Ювилята; все-таки відбилось воно сильним відгомоном по цілій Канаді.

Уливний дощ в суботу 11. жовтня перешкодив урядженню плянованого походу з ліхтіонами Відбулася тільки Вел. Вечірня з Всеночним в церкві гарно прибраній і на зовні чудово освітленій електричними лямпами, серед котрих видніли памятні дати 1899—1924. Чимало гостей з кольоній приїхали вже в суботу. На відправі відчитано лист Їх Преосвящества до Впр. о. Ювилята, котрий подаємо в цілости на иншому місці.

Надійшла неділя. На тихій Службі Божій з виставленими Нсв. Тайнами в часі котрої гарно співали шкільні діти наших Сестер Служебниць, велике число вірних приступило до св. Причастя на інтенцію Впр. о. Ювилята.

О год. 9. прибули з Вінніпегу Преосв. Владика, що мимо численних занять хотіли особисто бодай один день брати участь в нашому радісному святі. Після короткого сердечного привитання відправили Вони тиху Службу Божу, що була архієрейським даром Владики для Впр. о. Візитатора; відтак усіли на своєму троні в церкві, підчас коли Достойний Ювилят відправляв з діяконами торжественну Службу Божу.

Неодну Безкровну Жертву принесли вже Впр. о Візитатор при тім самім престолі; все-таки ця остання Сл. Божа, в котрій сивоголовий патріярх немов приносив Ісусови в жертві 25 літ свого життя і мозольних трудів для слави Божої і добра нашого народу, діяла глибокими враженнями на серця присутних. Пригадну проповідь виголосили Впр. о. Ігумен Г. Кінцінгер. Прекрасно зрисували велич місіонарського звання.

При кінці Служби Божої виголосили ще одну промову в честь о. Ювилята Преосвященний Владика. Вимовні слова нашого дорогого Владики викликали в памяти слухачів образ величних подвигів Впр. о. Ювилята першого робітника на нашій церковній ниві в Канаді, котрі зробили з Йорктону правдиву твердиню Епархії.

По Службі Божій відспівано в подяку Г. Богу благодарственну пісню "Тебе Боха хвалим."

На Сл. Божій були присутними крім гостей з наших кольоній і делегати французької і англійської провінції нашого Чина і Браття Христ. Шкіл з колегії св. Йосифа. Впр. о.

Настоятель монастиря св. Ґерарда в своїй англійській проповіди на Вечірні прекрасно представив велич священичого знання.

Вечером відбулася в битком набитій галі під церквою Академія в честь о. Ювилята. Після короткого привитання зібраних відчитано привітні письма від ріжних духовних і свіцьких достойників.

Св. Отець Папа Пій XI. зволив прислати достойному Ювилятові Апостольське Благословенство враз з власною, прекрасною фотографією, благословляючи заразом всіх отців нашого Чина та всіх Українців, для котрих вони працюють.

Дальше відчитано привіти: Апостольского Делегата з Отави враз із особлившим благословенством, Еміненції Кардинала Квебеку, Архієпископа Ст. Боніфас, Вінніпегу, Торонта; Архієпископ Ріджайни зложив свої желання особисто вже попереду. З редакції нашого Канадійського Українця надійшов гарний привіт, в якому між іншим сказано:..." Приміть... Впр. Отче Візитатор, сих кілька щирих слів з нагоди сего Ювилею, який є і святом нас всіх Українців, що розуміють Ваші труди для нашої св. Церкви і добра Українців в Канаді. Редакція Канадійського Українця, О. П. Олексів."

Немного пізніще надійшла ще привітна телеґрама Міністра Здоровля з Ріджайни.

Студенти Місійної Школи відіграли прекрасне представлення: "Геройство Священика" і в межиактах грала їх орхестра, що викликувала бурі оплесків.

В понеділок рано відправилась в церкві співана Служба Божа за Добродіїв Української Католицької Місії, вечером Молебен до Матери Божої. Ще одна Академія, уладжена спільними трудами Інститута Найсол. Серця під зарядом Сестер Служебниць і Марійського Союза закінчила ювилейне свято. Шкільна дітвора і Марійський Союз вручили о. Ювилятові артистично випрацьовані привітні адреси враз із прекрасно вишиваним епітрахилем від Сестер та китицею живих рож від Марійського Союза.

Під кінець Академії виступили на сцену Впр. о. Ігумен Кінцінґер та зі щирими желаннями віддали о. Ювилятові ріжні дарунки: фелон від Йорктонських парохіян, гарне антипедіюм на престіл, справлене за добровільні жертви зложені в дистрикті, стихар. Преосвященний рівнож прислали в дарі чудовий образ Ісуса в городі Оливнім, памятку з Риму, з власноручною присвятою. Гарна табакерка, пожертвована Дорогому Настоятелю від собратів і вручена Впр. о. Ігуменом з дотепними примівками викликала бурю загальної веселости.

Вкінці вийшов на сцену наш дорогий Ювилят, щоби сказати всім присутним свою вдячність за їх любов та привязання. Апостольська ревність його серця не оминула цеї нагоди, щоби пригадати всім зібраним Українцям, які повинні бути їх ідеали та стремління. Є в нашім народі богато гарних прикмет, говорили вони, однак є також блуди. Найважніщим із них, це нестаність. Наш нарід занадто дається зводити ріжним баламутам. Говорять вони, ми вчені, ми патріоти, а тимчасом провадять нарід в неминучу погибіль. Думають наші люде часто, що це дуже добре робити все так, як роблять Англійці. Це обман. Шануйте, любіть своє, свою віру, не цурайтеся свого народу, своєї мови, посилайте дітей до шкіл, де не забудуть своєї віри, своєї мови, і будьте певні, що будете народом сильним і могучим, котрому й всі чужинці віддадуть честь. В мене все є найгорячіще бажання, щоби укр. нарід був могутнім, славним і шанованим. Буря оплесків була відповіддю на цю сердечну заяву.

Впр. о. Ювилят виразив свою вдячність також присутним Ірляндцям. Згадуючи за скромні і трудні початки католицької праці в Йорктоні і задоволення протестантів, "що тут не ма папізму," вказав на те, що тепер Йорктон є одним з найбільших центрів папізму.

Академія скінчилась. На сцені уряджено живий образ— апотеозу місіонаря в особі о. Ювилята, котрого портрет був центром образа.

Дайбі Бог, щоби наш великий Місіонар-Ювилят ще довгі літа прожив між нами та був свідком ще обильніщих овочів своєї невсипучої діяльности, щоби бачив нарід, якому посвятив своє життя, кріпким, непохитним, славним у всесвітній сімї Католицької Церкви!

—0—

Христіянська любов ближнього.

Любов не мислить зла, а милосердує—каже Апостол Павло до перших христіян. Живою ілюстрацією того на наших очах є поступування малої, наскрізь католицької Бельгії супроти недавних ворогів. Бельгійці, надзвичайно жертволюбивий нарід, мають рівночасно сердечне співчуття для всякої людської нужди і при тім делікатні способи ратунку. Це яскра-

во показується особливо в теперішніх повоєнних часах, коли-вони ратують дітвору колишніх своїх ворогів, Австрийців і Німців.

Минувшого року Белгійські католики взяли на себе ратування голодних дітей Угорщини, приймаючи їх до себе на пів року, спроваджуючи їх і убираючи своїм коштом. Ми подаємо в переводі частину справоздання дописувача "Пештер Ллойд" найбільшого угорського денника. Він виїхав до Бельгії з одним транспортом дітей в квітні мин. року і ось-як описує свої враження:

"Мимо уливного дожджу прибуття на кожну стацію висідання подобало на триюмфальний приїзд домів. Нашу дітвору стрічали нові Бельгійські матери з серцями перепливаючими любовю і заслезеними очима. Діти дрожали з холоду в своїх подертих лахах; їх скоренько уставлено в ряд на плятформі стації. На щастя конечні заряджения, що дали спромогу кожній матери пізнати дитину призначену для неї, тревали лиш кілька секунд. Фляндські пані і панночки окружили наших утомлених подорожних, укрили теплими загортками, і обнимаючи їх та цілуючи попровадили немов у триюмфі.

"Так діялось воно на кожній стації—в Антверпії, Тюрновт, Лієр—в місті і на селі.

"У вікнах здовж дороги усміхнені пані гляділи на переходячі групи дрібних чужеїців, що стидливо відвдячувалися їм взаїмним усміхом. Дійсно, можемо сказати, ми були свідками перегонів у великодушности і любві, що в нинішних сумних і зимних часах наповняли наші зранені серця приятним теплом.

"В кілька днів опісля ми вертали домів з дітьми, що вже скінчили 6-місячний побут в Бельгії. Хто повірить? Пращання з Бельгійськими родичами було прикріщим від пращання, що стискало наші серця при від'їзді з Будапешту. З нами їхало домів лиш 235 дітей, тому що так много їх задержали на довше чим на первісно уложених 6 місяців.(1) Повертаючі прибрали від 16 до 24 фунтів ваги, всі правдивий образ здоровля, зовсім відмінні від тих, що ми їх привезли. І ми бачили, з якою ніжністю і чувством пращалися прибрані родичі з дитиною, котру полюбили! Час між нашим приїздом і поворотом домів дав нам добру нагоду, щоби докладно вглянути в родинне життя в Бельгії. Воно є справді ідеальне в тім милім невеличкім краю, як може ні де инде на світі. Простодушна ґречність женщин і їх любов цілковито забуваюча за себе є так зворушаючі, що треба досвідчити цего, щоби чоловік

(1) Всіх дітей було разом 600.

міг повірити, що існує ще так сильна ласкавість у людей в нужденних часах, котрі проживаємо. Для нашої дітвори це є само собою вихованням, за котре не можемо бути досить вдячними для ласкавих опікунів і для релігійної культури краю.

"Я пишу це подорожуючи домів. Місто первових а немічних дітей, з якими виїхав з Будапешту, маю тепер коло себе розвинених, розторопних хлопців, дівчат цвитучих здоровлям і задоволенням, що завдяки великодушности шляхотного народу наново тішаться життям."

Де лиш було можливим, Бельгійці подбали для дітей о угорських учительок і рівночасно посилали їх також до своїх шкіл, де діти робили скорі поступи в французькій і флямандській мові на велику потіху їх Бельгійських товаришів. Вернувши домів, вони не забувають за своїх добродіїв, пишуть до них і нераз дістають посилки убрання, поживи і солодощів.

Згадаймо з вдячністю і поміч Бельгійців для нас Українців, о котрій мало хто знає, а котра тревае безупинно від кількох літ. О. Схрейверс, Візитатор нашого Чина в Галичині, лише відозвався до сердець Бельгійців просячи о поміч для нашого бідного населення винищеного війною і в короткому часі насипи паковані два вагони убрання! Ціла наша Місія в Галичині удержується виключно завдяки грошевій помочи з Бельгії і не один з наших студентів є удержуваний оплатами незнаного йому добродія в Бельгії. Ми не підносимо безмірної ваги факту, що Бельгія дала нашій еміграції в Канаді місіонарів, священиків, що вприклися всього що їм дорогим на світі і віддалися—і з яким пожертвованням і самопосвятою!—праці над збереганням їх найбільшого скарбу, католицької віри. Здається, що не прийшов ще для нашого народу час, щоби поняти всю моральну велич цего діла. На всяк случай, много с в нас людей, що не люблять того чути і вірити: Мають очи, а не бачуть, уха а не чують...

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД.

Христоносний похід Евхаристійний Дітвори.

Ісус любить дітей. Він сам сказав: Лишіть дітей приходити до Мене і не спиняйте їм, їх бо єсть царство небесне. Тому й молитва невинних дітей є могутньою на Серце Ісуса.

І ми бачимо, що Церков св. любить представляти свої мольби Богу устами невинної дітвори. В середніх віках, коли християнство хотіло вирвати Св. Землю з рук бісурмана, викликано хрестоносний похід дітей. Папа Пій IX. серед злиднів Церкви в 70. роках минувшого століття згуртував дітей в міліцію, що мала своїми молитвами заступати справи Церкви і Папи.

В часі світової війни, котра заливала всю Европу потоками крови і сліз, знову звернувся християнський світ до молитви дітей щоби вона здобула світови то що ні хоробрість ні зависття, ні оружжя і мільони мійск не годні були здобути: мира. Так повстала організація дітей-хрестоносців Пресв. Евхар. З війною вона не перестала існувати, а далі просить Ісуса о скріплення мира в розхвильованій людскости, о поширення Його Царства. Звиж пів мільона числить ця діточа організація в ріжних краях Европи і Зл. Державах та має свої часописі в ріжних мовах.

Головною метою цеї організації є молитва, культ Пресв. Евхаристії, а особливо часте і що-денне св. Причастя дітей та молодіжи. Св. Отець взиває членів Ап. Молитви, щоби в листопаді молилися о поширення і розвій цеї організації та певно бажає передусім, щоби вона принялась і поширила в кожному народі; і це є вповні зрозуміле: кожний нарід потребує Божої ласки і помочі, в нинішних часах більше чим колинебудь: і молитва дітей є найуспішнішним средством до осягнення цего.

Наш нарід особливо потребує Божих ласк, і в Канаді більше чим де-інде. Ми не думаємо, що булоби порадним зараз запровадити осібну діточу організацію, еї требаби заздалегідь приготовити і як слід опісля провадити. Але що можна зараз зробити, це діточі кружки Апостольства Молитви по парохіях, а особливо в школах Сестер і школах парохіяльних, вщіпити в них релігійного духа патріотичного, та використовувати їх природного духа набожности заохочуючи їх до молитви за нашу, Церков священство, Епископа, Папу, заохочувати їх особливо до частого і по можности що-денного св. Причастя. То всьо є річи, котрих душа дитини є жадна, котрі вщіплені в душу дитини впроблюють в ній духа релігійности, вірности обовязкам, самопосвяти і жертви і тимсамим виховують свідомих борців Христової справи в будучности.

Не залишім отже доброї нагоди, щоби в надолисті занятися в особливший спосіб після наміреня Св. Отця дітворою і коли переконаємося, що діти цікавляться, продовжаймо працю і опісля і виховаємо Христові добрих Українців-католиків,

ревних слуг та борців за Його справу. Коби ми тілько викликали горячі молитви дітей за церков і нарід, ми вже доконали великого діла, бо молитва дітей є всемогуча на Серце Ісуса.

Папа римський судія світа.— Англіканський тижневник "Чорч Таймс" підносить і попирає пропозицію німецького канцлєра Маркса, щоби Папа римський був іменованим мировим суддею світа, що рішавби міжнародні спори, без чого Німеччина не приступить до Ліги Націй. Чорч Таймс додає від себе: "Ми вповні одобряємо гадку висказану через канцлєра Маркса, бо уважаємо, що церков католицька є одинокою силою світа,що годна привернути єдність. Скоро Европа буде в більшій части католицькою, небезпека воєн буде меншою."—

Дар Св. Отця.— Св. Отець вислав свому Делєгатові в Китаю 100 тисяч лір яко поміч для жертв повеней.—

Ювилейний Рік і Протестанти.— В свому листі до газети Ди Стар англіканський пастор кан. Скат відзивається до протестантських церквей в Канаді, щоби взяли участь в ділі відновлення християнського духа, котре є ціллю проголошеного Папою Ювилейного Року для католиків, в міру і спосіб, що відповідають духові поодиноких церквей. Він високо хвалить ідею святкования Милостивого Літа і уважає нерозумінням Христового духа, наколиб протестантські деномінації мали не брати жадного уділу в цих духовних подвигах.—

Приготовання Ювилейного Року.— Римський магістрат заздалегідь приготовляється до Ювилейного Року. Перед катедрою св. Петра брукується на ново величава кругла площа, будуються нові трамвайові лінії для улекшення комунікації з Ватиканом і Катедрою.

Англіканський епископ про католицьку церков.— Др. Талбот, англіканський епископ пише, що глупотою булоби відкидати всьо що римське тому, що римське і додає: "Для мене є дуже симпатичними многі чинники, що повинниби тягнути нас до Риму. Для місійного епископа трудно чутися вільним від "римської горячки." Бо на широкому овиді не ма нічого так католицького, так міжнародного і понад расами як Римська Церков. А противно національний, крайовий, майже племенний характер Британійського (і голяндського) християнства є разячий. Так само коли дивимось на науку достосования релігії, як школу набожности, вітчину надприродного, як з огляду на знання і скарбницю психольогії—чи знайдемо щось, що дорівнювалоб Римові? Інтересно є на примір заприміти, як де-котрі новочасні психольоґи без жадного сторонного іспиту припоручають практики характеристично питомі

Римові як прим. В Джеймс що-до сповіди і Є. Андергіл що-до уживання-вервиці."

Англікан про Кат. Церков.— Др. Ф. А. Фалкнер пише "чисто історично„ в Лондон Квортерл Рівю: "Кат. Церков... перейшла століття... з незрівнаною духовою силою, певна, що слідуючої неділі, хотя парохіяне ріжних пасторів не підуть до церкви, єї підуть; хотя инші теольогії зміняться, єї остає все та сама; в 2124. р. вона буде все мати свій осередок на Сімох Горбках (Рим) і буде розгалужена по всіх краях, де тепер існує, мабуть з многими свіжими краями долученими до своєї власти.— Цего 1924. р. вона є одинокою Церквою, що спокійно і без боязни глядить в будучність, бо вона одинокою Церквою без схизми або схизмів.... котра певна своєї віри, бо вона певна обіцяк Господа, одинокою Церквою, що не жахається якогось свіжого фільозофа Канта"...

Протестантські закони в Англії.— По нинішний день існують в Англії протестантські закони, що походять ще з часів переслідувань Едварда VI. і Єлисавети. Так на прим. закон забороняє уживання якого-не-будь катол. молитвенника на території Англії; катол. священикові не вільно правити в жадній церкві, що має дзвін, і нести прилюдно св. Тайни. Монаші чини є знесені і католикам не вільно оснувати жадного товариства.

Хотя на ці закони вправді не звертається уваги в практиці, все-таки можна на них покликуватися в цілі шиканования католиків—недавно тому в одній місцевости в Шкоції власти заборонили процесію зі св. Тайнами, котру тут відбувалось через довгі літа. Щоби усунути ці недорічности, котрі не менше разять самих протестантів чим католиків, поставлено в парляменті проєкт закона, що зносить ці застарілі права, котрий враз із католиками згодились поперти і посли англіканські, н. пр. сам голова Високої Церкви.—

В часі, коли протестантська Англія показується так толєрантною, де-котрі католицькі держави—Франція на першому місці зі своєю теперішньою владою—стараються всякими способами утруднити положення кат. Церкви в себе.—

Англійські Мученики.— Св. Отець іменував спеціяльний трибунал церковний при Уестмінстерській катедрі, що має розсліджувати справу постепенної канонізації 250 англійських мучеників за кат. віру, убитих в часі гонення за панования Генрика VIII. і Єлисавети.—

Католицизм в Льондоні.— Льондон числить сьогодні 145 католицьких церквей. В порівнанні з 21 церквами сто літ тому є це величавий поступ в столиці протестантизму. В цьому не числиться зовсім монастирських каплиць.— Число навернень на кат. віру виносить річно 12 тисяч.—

Льорето.— Більше як 60-літній спір о добра, що належали до Св. Дому в Льорето (Італія) і 1861 зістали загарбані Італійськими військами, скінчився угодою між тамошнім Епископатом і правительством Муссоліні-го.—

Праця монахинь.— Сестри Францішканки Місіонарки Марії в Китаю охрестили самі або через священиків 23.257 Китайців в 1923. р. в шпиталях, приютах вязницях, або при відвідинах по хатах. Вони виховують 35.808 дітей позбираних по дорогах, котрих поганські родичі після давного звичаю викидають, коли не хочуть їх виховувати. В своїх шпиталях мали вони 57.200 хорих, крім півтора міліона інших, котрі доходили до їх монастирів. Вони провадять шість монастирів для прокажених, в котрих доглядали в мин. році 1.370 прокажених. Шість нових монастирів отворили і до помочі в надлюдському ділі дістали 96 свіжих Сестер на місце померших, з котрих три вмерли жертвою джуми.— Це є праця одного року. І находяться люде, що питаються, на що на світі монахинь...

Новий Чин Місійних Сестер.— Папським декретом зістав канонічно еріґованим латинський Чин Сестер Служебниць (Сістерс оф Сервіс) в Торонті. 2. серпня перших шість Сестер зложили монаші обіти і 7. серпня дві Сестри виїхали вже до зах. Канади, для котрої цей Чин головно призначений. Ці Сестри не носять властивого монашого габіту і працюють яко учительки і-норси серед населення.—

Памятник монахиням в Зл. Державах.— 20 вересня відкрито на одній з найкращих площ у Вамінтон памятник присвячений "Сестрам на полі війни." Цей памятник пригадує геройство і посвяту, котрих дали докази законниці 12 ріжних Чинів в часі війни Сецесій; кожний із цих Чинів є представлений на ба-рельєфі через одну Сестру. Під реліефом читаєм напись: "В імя Христа вони чували коло вмираючих, доглядали ранених, потішали вязнів, напували спрагнених."— Бесіду інавґураційну проголосив кардинал О'Коннел.— До тепер ще жиють 3 Сестри з усіх тих, що їм віддано заслужену почесть. Одна з них, 81-літня С. Марія Магд. О'Доннел, була присутною на торжестві. Єї привитано сердечними оваціями.

Перша католицька інституція в Греції від часів схизми.— В Атенах, столиці Греції, отворено Сиротинець Цвітки Тереси для всіх католицьких сиріт з воєнних часів. Є це діло епископа Калявассі котрий зібрав потрібний капітал завдяки заходам урядників ратункового товариства "Нір Іст Реліф" основаного Зл. Державами.— Цей Сиротинець є першою католицькою інституцією в Греції від часів схизми.

Католицизм в Китаю.— Поступ католицької віри в Китаю є так значні, що вкоротці мабуть буде поставлена тут правильна церковна єрархія після бажанння висловленого недавним плєнарним Собором, котрого акти розліджується зараз у Римі. —До тепер Китай є з церковного боку краєм з єрархією місійною, поділеним іменно на 58 апостольських Вікаріятів, три Префектури і одну місію, котрі від тепер звуться після осередних міст а не після провінцій, як ранше. Це є першим кроком до заведення правильної єрархії.— В останньому Соборі брали участь побіч чужосторонних місійних епископів також два прелати-Китайці, котрі посідають рівнож епископський характер.—

Наші еміґранти в Дорізон (Бразилія).— Парох Дорізону Всеч. о. О. Ананевич передає нам милу вістку, котрою ділимося з нашими Читачами:

Цего року Серце Ісуса віднесло величавий триюмф-побіду над серцями Дорізону. В сам Празник Серця Христового серед площі місточка при гарно украшеному престолі Його Серця відправлявся Молебен а підчас проповіди Гість о. Турковид посвятили увесь Дорізон на вічну, виключну службу Серцю Ісусовому. Погода була прекрасна, народу як ніколи, похід з Найсв. Тайнами з церкви—величавий. Де недавно кипіла ненависть, де панував роздор, нині заволоділо Серце Спасителя, зацвила любов.—

З Евхаристійного Конгресу.— На внесення англійського епископа Доблдей останній Евхаристійний Конгрес в Амстердамі приняв резолюцію, на підставі котрої має оснуватися Всесвітній Союз, ціллю котрого буде поширювання щоденного учащання на Службу Божу і що-денного св. Причастя.—

Смерть священика—ученого.— В Рамсґейт (Англія) помер в серпні монах Ч. св. Венедикта о. Ф. Т. Барт, оден з найвизначніщих математиків світа. Він родився протестантом, але в молодому віці навернувся враз із своєю матірю на кат. віру.

Сіоніст католиком.— У Відні приняв католицьку віру жид Ганс Герцул, син основателя сіоністичного руху між Жидами. До Церкви приняв його інший навернений жид о. Шлєсінгер.

Навернення.— Протягом останього шкільного року університет в Чікаґо числить 45 навернень до Кат. Церкви. Це є головно овоч ділання студенцького "Католицького Товариства."—

———o———

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Церков в Чехословаччині.— Після найновіщої статистики в Чехословаччині є 10 міліонів 384 тисяч і 860 римо-католиків, 552 тисяч і 638 греко-католиків, 992 тисяч і 83 протестантів, 525 тисяч і 332 гуситів, 72 тисячі і 696 православних, 353 тисячі і 925 Жидів і 25 тисяч і 342 членів ріжних інших віроісповідань. Вкінці 724 тисячі і 503 заявили, що не мають жадної релігії; більша часть з них є Жиди.

Величні мости. — Царем мостів є міст в Квібеку над рікою св. Лаврентія, довгий 547 метрів, що є одним величнім луком. Опісля йде міст у Форт у Шкоції, котрого головний лук має довжину 518 метрів. Зл. Держави приходять на третьому місці з мостами в Уілямсборґ і Бруклін, оба по 486 метрів. Незадовго будуть на першому місці, бо збираються будувати міст на Ґадсоні 777 метрів довгий і 13 метрів широкий.—

Телефон на світі.— В Америці обчислили недавно, кілько телефонів уживалося на світі 1. січня 1922. Очевидно, Зл. Держави горою: на близько 22 міліонів телефонічних стацій вони самі мають їх 13 міліонів і 875 тисяч, т. зн. 63 процент. Европа мала 25 процент, тоб-то 5 і пів міліона стацій. Решта припадає на прочі части світа. На сто мешканців припадає в Зл. Державах 12 телефонів, в Канаді 10, 8 в Данії,3 і пів в Німеччині, 2 в Англії, і пів у Франції. —В Америці найбільше уживається телефону на провінції, в Европі по великих містах. В Парижі не можна уживати телефону більше чим 5 разів на добу і на голову, що виносить 15 міліонів закликів на добу. В Сан Франціско число закликів на добу і на голову виносить 52 міліонів.—

Автомобілі Форда в Канаді.— Компанія Форда в Канаді розпродала від липня 1923 до липня 1924 81.999 автомобілів, з того 63. 554 ґарів, 14.672 троків і 3.773 тректорів. Минувшого року число розпроданих автомобілів виносило 70.328, а 1922. р. 45.000.—

Не-англійський Ню-Йорк.— Після цікавої статистики свіжо виданої число мешканців Ню Йорку виносить 6 міліонів і 65 процент із них є—чужинці. Є тут 60 тисяч дрібних продавців живности, ярини і квітів 54 тисячі з них Греків; на 17.711 дроґістів 40 процент є Німців, 30 процент Росіян, 10 процент Італійців; більшість різників є Німці, майже всі цукорники є Греки. Всі молочарні (440) і "економічні кавярні" (332) є в руках чужинців.— В Ню Йорку є більше Росіян чим в Петрограді, більше Італійців чим в Неаполю. Німці і Австріяки не перестають напливати. Наколи еміґрація піде тим самим рухом що через останніх 10 літ, заледво сорок людей на сотку буде говорити в Ню Йорку по англійськи.—

Досконала женщина.— Оден часопис в Данії поставив своїм читачам питання: Котра женщина є досконала? Після надісланих відповідей прикмети досконалої женщини є ось-які: 1). Вона читає газету за порядком сторінок; 2). читає редакційну статю газети; 3). не змагається ніколи, щоби мала останнє слово в суперечці; 4). добре говорить о своїх неприсутних знакомих; 5). не турбується пльотками сусідів; 6). не йде ніколи на випродаж до штору; 7). все докладно каже свої літа; 8). не жалує ніколи, що не є мущиною.— Соломон коротко описує досконалу женщину (Притч. 30, 31): **Богабоязлива жінка — от кого хвалити треба!**

За 20 літ не буде сухіт.— Таку заяву подав оден з найзнаменитших англійських лікарів, Сер. Л. Раджерс на міжнародній конференції в Кінґстон (Ямайка). Він уживає з повним успіхом проти сухіт свого лікарства, котре назвав "содіюм марргуєте."—

Передісторичні звірі.— В долині Ред Дір в Альберті відкопано кістяки двох дінозаврів, передісторичних звірів—велитів.—

До Канади! Часописи доносять, що много Канадийців, що забралися були до Стейтів в надії, що знайдуть там легший хліб, вертають назад до Канади: за 4 місяці, від квітня до липня, вер-

нуло їх 18.870.— Число імігрантів з Европи за той сам час виносить 64.023, з того більша половина англійської народности.—

Дорогий шпас.— Світова війна, котру викликала Німеччина, коштує єї дорого! Аж до тепер Німеччина виплатила аліянтам титулом воєнного відшкодовання близько 5 біліонів. 5 міліярдів 71 міліонів, в натурі близько 2 біліони 8 міліярдів 35 міліонів і в експльоятації рурського басейну через Французів і Бельгійців 6 міліярдів; загальна сума відшкодовання виплаченого Німеччиною до тепер виносить понерх 8 біліонів золотих марок. То легко сказати, але уявити собі, що 50 золотих марок важить, припустім, оден фунт, то треба би аж шістнацять ваґонів наповнених золотими 50-марківками.—

Добрі гості.— Після обчислень торговельного бюра в Зл. Державах, американські туристи збогачують европейські краї о яких 400 міліонів долярів що-річно. Минувшого року число американських туристів виносило 300 тисяч, а цего року це число вже перевисшене.— Коли додати ще гроші, котрі Американці европейського походження висилають що-річно своїм родинам, дійсно чимало Американського гроша йде в Европу.—

Цікава торговля.— Хто не пригадує собі гандлярів по великих містах в Европі, почавши хотьби від Львова, що збирають шмати по смітниках та скуповують за безцін старі шмати! Та ця дивна торговля має чималий оборот: після обчислень в самому Парижі ці "шматярі" реалізують річно коло 50 міліонів франків.—

В Царстві Большевиків.

Нарешті одна добра вістка з краю большевиків! В "Ля Ліберте" читаємо, що большевицькі власти звернули вірменським церквам католицьким всі речі сконфісковані 1920-21 рр., крести чаші, пушки, ліхтарі і пр., вартости тисячів долярів. Всі ті речі зложено в катедрі Преч. Діви.— Це є перше діло того рода з боку большевиків.— Рівнож дали большевики позволення на отворення духовного семінаря в Ерівані і виховавчих інституцій вірменського католицького духовеньства.— Сильна буря навістила 23. вересня Ленінград, і викликала повінь, що спричинила звиж 20 міліонів шкоди. Кількадесять осіб згинуло, 30 тисяч людей є без мешкання. Води були так сильні, що добували навіть тіла погребаних на цвинтарях і уносили з собою. Після повени зачалась пошесть плямистого тифу; щоденно прибуває 100 случаїв зарази.— На Україні розмножилися в нечуваний спосіб миши, котрі посуваються тепер в західні провінції, на Волинь і Поділля. Большевицька "Правда" пише, що армію мишей слідно на 8 кільометрів за хмарами гайворонів і круків, що посуваються за добичею. Скількість мишей однак стає більшою мимо того, що хижі птиці чимало їх нищать.— В гробівци Леніна, котрий звідують що-денно тисячі осіб, знайдено бомбу, підложену невідомими особами. В слід за тим подвоєно число сторожів.— Большевицькі власти проголосили урядовою мовою в Одесі — жидівський жарґон "їдіш".—

По відомостям з Льондону великий князь Кирило видав проклямацію, в котрій проголошує себе царем Росії а свого сина Володимира престолонаслідником.—

— По відомостям льондонських часописей революцію в Ґеорґії викликало большевицьке правительство само для того, щоби викрити і знищити проводирів протибольшевицького руху. Правительственні агенти поприлучувалися до організацій і відтак наставали на негайне розпочаття повстання. Плян большевиків удався вони здавили повстання і дістали в свої руки головних провідників, котрих розстріляно. Скоро лиш большевики заняли Тифліс, розстріляли сейчас "для приміру" шість соток людей.—

— Червоні власти полапали у Владівостоку 29 провідників проти-большевицького заговору. Між ними мають находитися брат бувшого царя Николи і стриєчний брат Кирило—кажуть газети.— Жінки в Росії зачали носити мужеське убрання "задля ощадности."—

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. М. Підперигора, Е.— Одержали, дякуємо!—**П. Я. Рогач, Ч.**— Обі передплати одержали. Спасибі за щирі слова!— **П. К. Бойко, К.**— Одержали з подякою. Спасибі за слова признання!

КНИЖКА, КОТРА ПОВИННА НАХОДИТИСЯ В ХАТІ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ-КАТОЛИКА, Є:

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

Hudson's Bay Company

YORKTON, SASK.

СПЕЦІЯЛЬНІ ЦІНИ

СІРИХ ФЛЯНЕЛЬОВИХ КОЦІВ

величини 64 цалів х 78 цалів

Ці флянальові коци є як-раз тими що їх потребуєте для холодних зимових ночей.

Червоні або сині краї до вибору.

Ціна $2.95 пара.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ ВУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Берда Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Преповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмиця	100
Фабіола	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Дівi	25
Мати Б. Неуст. Помочи	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Церковний Співаник (з Нотами)	25
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Чому я наверинувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паламництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Се Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

Рік 2. 1. ГРУДНЯ 1924 Ч. 12.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

1). Добра і зла книжка. — 2). Про Вервицю. — 3). Біблійні Оповідання. — 4). В краю Ескимосів. — 5). Відгомін Евхаристійного Конгресу в Амстердамі. — 6). Навернення Жидів. — 7). Величаве релігійно-патріотичне торжество католиків Зл. Держав. — 8). Католицьким Світом. — 9). Наші Місії. — 10). Для поучення і розривки. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя.
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

Нагробний хрест Ч. 38.
4 фіти високий
$23.00
Ціна розуміється з написею.
Пишіть до нас за новим катальогом нагробних хрестів.

ДЛЯ ЧОГО ПЛАТИТИ БІЛЬШЕ?

ЗА ВАШІ ЦЕРКОВНІ РІЧИ, КОЛИ МИ МОЖЕМО ЗАОЩАДИТИ ВАМ ГРОША.

МАЄМО НА СКЛАДІ ПОВНИЙ ЗАПАС ЦЕРКОВНИХ РІЧЕЙ ГРЕЦЬКОГО ОБРЯДУ.

ВАРТО ПОРІВНАТИ ЦІНИ.
Пришліть нам свої замовлення.

Ціна Ф.О.Б у Вінніпегу.

НАЙБІЛЬШИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ ДІМ ЦЕРКОВНИМИ РІЧАМИ В КАНАДІ.

The Canada Church Goods Co. Ltd.
149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.
224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

Увага!

Просимо вважати, що ми перенеслися і наша адреса тепер:
179, Bannatyne Ave., East, 4. поверх.

Нагробний хрест Ч. 38.
4 фіти високий
$33.00.
Ціна розуміється з написею.
Пишіть до нас за новим катальогом нагробних хрестів.

В нас можна набути всьо потрібне до католицької церкви. Всі товари маємо в великому засобі, готові до висилки.

Ми маємо всьо; понище подаємо лиш де-які артикули як:

СВІЧКИ, КАДИЛО, ВУГЛЯ, ВІЧНІ ЛЯМПИ, ЧАШІ, ПУШКИ, МОНСТРАНЦІЇ, КРОПИЛА, СОСУДИ НА СВЯЧЕНУ ВОДУ, КИВОТИ, ПРОЦЕСІЙНІ ОБРАЗИ, ПАТИРИЦІ, ПЛАШАНИЦІ, ПРОЦЕСІЙНІ ХРЕСТИ, РИЗИ, ХОРУГВИ, ФАНИ, СТИХАРІ, СВІЧКИ І ХРЕСТИ НА ОЛТАР, АМПУЛКИ, ДЗВІНКИ, ДЗВОНИ ЦЕРКОВНІ, ФІГУРИ, СВЯТІ ОБРАЗИ. ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ШИТТЯ РИЗ, ХОРУГОВ, ФАНІВ ІТД., ЗАКЛАДКИ, ВІДЗНАКИ, ШКІЛЬНІ МЕБЛІ, ТАБЛИЦІ, ІТД. ІТД.

Winnipeg Church Goods Co. Ltd.
179 Bannatyne Ave., East

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя"

КАЛЄНДАР НА ГРУДЕНЬ

1	П	Мч. Платона і Романа.	
2	В	Авдія прор. і Варлаама мч.	
3	С	Пр. Григорія Декап.	
4	**Ч**	**Вход в Храм Пресв. Богор.**	
5	П	Ап. Филимона, мч. Кикилії	
6	С	Амфілоха і Григорія еп.	
7	Н	25. Вмч. Катарини. і Марк.	
8	П	Смч. Климента. (В. Входа)	
9	В	Пр. Аліпія стовпника.	
10	С	Вмч. Якова і пр. Паладія.	
11	Ч	Прмч. Стефана.	
12	П	Мч. Парамона і Філумена.	
13	С	† Андрея первозван.	
14	**Н**	**Грудень. 26.** Наума прор.	
15	П	Авакума прор.	
16	В	Софонія прор. пр. Теодула	
17	С	Вмч. Варвари, Пр. Йоа. Д.	
18	Ч	† Пр. Сави освящ.	
19	П	**О. Николая Чудотворця.**	
20	С	Аврозія еп. меднол.	
21	**Н**	**27.** Преп. Патапія.	
22	**П**	**Неп. Зачаття Пр. Богор.**	
23	В	Мч. Міни, Єрмог., Євграфа	
24	С	Даниіла стовпн.	
25	Ч	Пр. Спиридіона еп. і чуд.	
26	П	† Мч. Євстрат., Авкс., Ор.	
27	С	Мч. Тирса, Левкія.	
28	**Н**	**Праотець.** Свч. Елевтерія.	
29	П	Аггея пр. (від. Неп. Зач.)	
30	В	Даниіла прор. і 3 молодців.	
31	С	Мч. Севастіяна.	

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ГРУДЕНЬ.

4. Вход в Храм Пр. Богор. — Всеночне. — Ев. утр. Лу. 4. — Ап. Літ. 320. Ев. Лу. 54 (перєст.). —

5. Перша Пятниця місяця. —

7. Неділя 25. по Сош. Попр. Входа. — Гл. 8. — Ев. утр. 3, (Мар. 71.) — Ап. Літ. 224. Ев. Лу. 53. Задостойник. — Перша Нед. місяця.

14. Нед. 26. по Сош. — Гл. 1. — Ев. утр. 4. (Лу. 112) — Ап. Літ. 229. Ев. Лу. 66. —

19. Св. Отця Николая. — Всеночне.— Ев. утр. Йоа. 36. — Ап. Літ. 335. Ев. Лу. 24. —

21. Неділя 27. по Сош. Предпр. Неп. Зач. — Гл. 2. — Ев. утр. 5. (Лу. 113.) — Ап. Літ. 233. Ев. Лу. 71. —

22. Неп. Зачаття Пр. Д. М. — Всеночне. — Ев. утр. Лу. 4. — Ап. Літ. 320. Ев. Лу. 3. —

28. Неділя 28. по Сош. Праотець, Попр. Неп. Зач. — Гл. 3. — Ев. утр. 6. (Лу. 114.) — Ап. Літ. 257. Ев. Лу. 76.

Піст (Пилипівка) кожної середи і пятниці.

25. (лат. Різдво). Домініяльне свято.

Ⓝ Перша квадра 3. (5. 10). Ⓟ Повний місяць 11. (3.3)
Ⓒ Остання квадра 19. (6. 11) ● Новий місяць 25. (23. 45)

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св Ізбавителя.

Рік II. **Лист за Грудень Ч. 12.** **1924.**

Добра і зла книжка.

Діяось це яких 70 літ тому.

Добродій Джякопоні, визначний урядник в італійському місті Н. вернув в полудне з бюра. На превелике лихо жінка, побожна невіста, не вспіла впоратись на час з обідом і це сильно розлютило голодного урядовця. Може він і не був так дуже голоден — але ви знаєте, яким є хлоп: прийде до хати як малий цісар, всьо має йому бути печене — варене, і горе жінці, коли йому щось не під ніс!

З такої самої "цісарської" матерні був і наш добродій Джакопоні,тож і годі дивуватися, що зачав колотнечу, хотя жінка от — от мала докінчити обід. Щоби його втихомирити, вона бере зі стола книжку, подає її чоловікові, тай лагідно каже до його: "На,читай собі хвилину, і я раз — два скінчу."

Но це лагідне поступования не так то поділало на непогамованого мужа, як жена надіялася: він люто взяв від неї книжку, тай на голову нею жінці — бідоласі! Але тут уже і стало йому ніяково, троха стидно. Він підняв книжку з долівки, роз-

творив єї і незадоволений сам із себе став у ній листувати. Йому жаль було, що так жорстоко обійшовся із женою, котру любив щиро.

Ця книжка була "житє Святих" і наш прикрий урядовець, що з разу лиш розсіяно і з завстидження обертав сторінку за сторінкою, попав згодом на одно місце, котре його зацікавило. І зацікавило до тої міри, що коли жінка прийшла кликати його до обіду, він попросив, щоби міг насамперід докінчити розпочатий уступ.

Наслідок цего читання був такий, що Джакопоні навернувся, став ревним христіянином, примірним мужом і батьком — і нині він є проголошений церквою Блаженним.

Дивною є сила доброї книжки! Не можеш єї читати, щоби не чутися порушеним до глибини душі, не можеш оборонитись перед благородним впливом, котрим вона ділає на твоє серце! Якась таємнича сила виходить із неї і не свідомо против твоєї волі нераз, пориває тебе. З неї чуєш немов дожори за твою нездарність, з неї приходить тобі дивне світло, що просвічує тебе, огонь, що загріває тебе, заохочує до наслідування взору святих і великих мужів.

Молодий, учений, але запутаний в гріхах Августин чує в своєму серці голос, що каже йому: "Бери, читай! бери, читай!" Він стає читати листи св. ап. Павла і його серце вмить чує їх благодатний вплив. Читає він життя Святих і сам собі ставить велике питання: "Що могли ті і ті, чому не мігби й ти, Августине?" І він іде слідом тих, котрих життя наповняє його подивом, він стає с в я т и м Августином, Епископом, Учителем вселенської Церкви.

Інший великий Святий завдячує своє навернення рівнож читанню життя Святих. Гордий ішпанський лицар Ігнатий з Льойоли лежить тяжко ранений. Довгі тижні минають, його палка, войовнича натура терпить невиносимі муки ізза нечинности та тілесної немочі. Щоби прогнати нудьгу, читає він життя Святих. Згодом інша нудьга наповняє єго серце: він тужить за тим, щоби стати здоровим, щоби міг наслідувати приміри Святих, котрих життя наповняє його подивом. Виздоровівши, він, богатий і гордий недавно лицар, вирікаєсь своєї родини і маєтків, живе о прошенім хлібі, стає основателем світлого Чина Товариства Ісусового.

Тисячі і тисячі інших примірів можнаби навести, як благодатним є вплив доброї книжки на чоловіка. Наш великий св. Йосафат — де він набрався своєї святости, де є жерело його геройства? Він від молодости любив читати св. Письмо, богослужебні книги нашої церкви, життя Святих. Він так пильно вчитувався в них, що знав всьо Церковне Правило на память.

Але як благодатним є вплив доброї книжки, так погубним є ділання злої книжки на життя чоловіка.

З книжкою діло як з товаришем: Маєш доброго приятеля, маєш неустанну побудку до доброго життя. Пристаєш зі злим товаришем, не зможеш опертися його впливови — мусиш зіпсуватися: "З яким пристаєш, таким ся стаєш."

Є книжки, котрих не можна читати і не зіпсутися заразом. Котрі то книжки? Ті, що псують віру читача або його обичаї, або віру і обичаї заразом. Їх не можна читати і не потерпіти шкоди, як не можна їсти трутину і нестроїтися.

І те, що сказано о книжках, відноситься, і навіть ще в більшій мірі і до газет і інших періодичних видавництв. Добрі, можуть вони принести величезну користь. Коли вони однак злі, шкоди, які приносять, є необчислимі.

Відки походить у нас в Канаді всьо лихо, котре всі бачимо, над котрим всі жаліємо, а котре мимо того годі усунути — як не зі злих газет? Чи можете уявити собі саскатунщину без "Українського голосу"? Хто в наших католицких рядах найбільше шкодить спільній справі — як не читачі злих газет?!

Преса, той наймогутніщий із всіх чинників суспільно — політичного життя, є в нинішних часах розсадником найгіршого лиха: ті міліони тон задрукованого паперу, які що — денно кидає прёса між людей, є в найбільшій части дійсною моровою заразою для духа одиниць і цілого суспільства. І тут здійснюється велика історична правда, що найвищі сили і спосібности чоловіка несуть на собі пятно Божого проклону: в поті чола будеш обробляти землю, а вона родити ме тобі хабазя і терня. Чого діткнулася тілько рука чоловіка, всьо улятає цему законові прокляття! Першою книжкою, котру напечатали піонери преси, єї винаходчики, було Святе Письмо, вона мала служити до ширення слави Божої на землі. А згодом, вона стала оружжем безбожности, бунту против Бога.

Все — таки при помочі преси можна зробити много добра і в теперішніх злих обставинах. Годі, щоби вороги Бога мали неограничену власть над пресою; нею можуть і мусять неменче послугуватися і ті, що хотять ширити славу Бога, нею мусимо послугуватися і ми Українці — католики в Канаді. В який спосіб?

Насамперід завзятим і свідомим поборюванням злої української преси. Не все, що українське, є тимсамим і добре... Не кожна книжка або газета, що має синьо — жовту украін-

ську вивіску, є тимсамим хосенна для вкраїнського народу, хотяби й говорила найчистіщим українським голосом хотяби присвічував їй кождий український ранок, хотяби кожний канадийский фармер українець міг єї читати і кожний український робітник находив у ній вісти для себе...

Тому жадний свідомий українець - католик не сміє мати злої газети або книжки в хаті, в руках, на очах, своїх дітей; не сміє єї читати, не сміє спомагати єї ні передплачуванням ні дописуваням, ні в який — небудь інший спосіб. Противно, він мусить на кожнім кроці оказувати глибоку погорду для злої української преси, котра є найгіршим ворогом нашої справи, бо ворогом домашнім.

На другому місці, треба спомагати добру, католицьку українську пресу. Само поборюваннє злої преси є тілько половиною нашого обовязку; друга половина, не менче важна, це спомагання доброї преси. — Нехай буде в твоїй хаті добра газета, книжка; читай єї, інтересуйся ідеалами, які вона тобі предкладає; дописуй до газети; оплачуй правильно свою передплату; поширюй єї в других своїх знакомих, приєднуй їй свіжих передплатників.

Нехай жадний Українець-католик не спомагає злої преси, нехай кожний має на серці поширення доброї — і наше життя в Канаді вмить зміниться, не треба буде жалітися над неладом і роздорами...

Які книжки і письма будете читати цеї зими?!

о. Йос. Бала Ч.С.І.

—0—

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Людське серце потребує молитви; воно бажає часто підноситись до свого Сотворителя, щоб Його Прославляти, дякувати за Його дари та просити о нові ласки, о поміч. Щаслива душа, що йде за тим бажанням! Та чоловік жие на земли, повній ріжних принадних сотворінь, і тому часто забуває на Бога, на молитву. Щоби він не залишав

молитви, щоби кождий памятав на це, що его вітчина: небо, що его щастя там, високо, не в земськім поросі. Ісус Христос дав навіть приказ все молитись Лук. 18., "Треба завсігди молитися." Якраз ця Христова заповідь всегданної молитви і нахил людського серця, яке багне безнастанної злуки з Богом через молитву, були причиною, чому повстала вервиця.

Вітчиною вервиці далекий Схід, грецькі монастирі.

Перенесись думкою пятнайцять — шістнайцять сот літ в давнину, у край, де процвитала Христова віра, Були то часи перших віків християньства, часи великої ревности духа, часи великодушної любови Христа. Наука й примір Господа Ісуса запалювали сотки, тисячі молодих сердець бажанням посвятитися всеціло на службу Божу через життя молитви, праці, уєдинення. Безлюдні простори пустинь Палєстини, Єгипту, наповнились величезними скитами,* де сотки а то тисячі ревних душ, покинувши світ, його достоїнства, розкоші, приємности, богатєва, спасало свою душу. Як красне вели вони життя! Цілий день заповняла молитва та праця. Але тим подвижникам за мало було дня, щоби вдоволити жажду своєї душі: жажду молитви—розважання. Вони молились і в ночи. Відмавляли вони ціле церковне правило, співали псальми, а особливо любили повтаряти деякі молитви, які лучше виражували почування їхніх сердець. Таке повторювання молитов уможливляло молитву серед ручної праці, а також молитву серед ночи. Щоби себе більше заохотити до ревности, вони назначували собі відмовити певну скількість молитов кождого дня. Що так дійсно було, про це свідчить життя старинних пустинножителів. От наведу хоч один уступ із цих житий, де описується спосіб життя пустиножителів в Єгипті в IV. віці.** "Була в Єгипті гора, що звалась Ферме, вона межувала з просторим скитським пустарем; на цій горі мешкало 5000 мона-

* Скит, це обитель на уединенню в пустині, де живуть богомольці переводячи час на молитві, ручній праці, розважанню і подібних заняттях.

** Життя пустиножителів том II. стр. 5. 6.

хів, а між ними був один, на імя Павло, що визначався особливо набожністю. Від нікого нічого не брав він крім цего, що треба було єму, щоби жити оден день, цілим йо-

Образ Божої Матери
в печерській лаврі в Київі.

го заняттям було: молитися. Триста разів на день говорив він правильні молитви. Тому носив зі собою триста малих камінців; їх вкидав по одному за кождою молитвою, котру відмовив. Та цей муж молитви боявся, чи він досить

молиться. Він вишукав св. Макарія александрийського, щоби представити єму свою журбу. "Отче мій, сказав він до св. Макарія, я дуже зажурений" і розповів єму причину свого горя, а далі так сказав: "В однім селі є дівчина, що вже 30 літ служить Богу; многі казали мені, що вона їсть лиш в суботу й неділю, а кождого дня вона творить 700 молитов. Через це мушу себе осуджувати, бо я, хоч мущина і тому сильніщий, чим вона, я не в силі більше молитись, як 300 разів на день."— Св. Макарій на це єму так відповів:" Глянь, ото вже шістьдесятий рік, що я роблю денно лиш 100 молитов; при тім я працюю своїми руками, щоби себе удержати і сповняю обовязки взглядом своєї братії; та совість не закидує мені під тим взглядом ніякої недбалости, нарікання. Наколи твоя совість тобі що закидує, хоч ти творити 300 молитов денно, то видко, що ти молишся або з не досить чистим наміренням, або що ти можеш молитися ще більше."—

От що було журбою тих богомольців. З цего оповідання бачимо також, що старинні пустиножителі уживали способів, щоби числити собі, кілько молитов відмовили. І то зовсім зрозуміле. інакше не моглибп знати, чи відмовили молитву 100, 300 разів. Згаданий Павло пустиножитель брав 300 камінців зі собою, щоби числити свої щоденні молитви. Инші брали дощинки з дірками, як це знайдено в гробі одного богомольця в Антіное в Єгипті. Та це було не вигідно, тому відтак зачали уживати шнура, на якім роблено в рівнім відступі узли, і за кождим відмовленням молитви посували о оден узлик. Ще нині місто робити вузлики, силяли на шнурку тверді великі зернята, і так повстала вервиця. Такий шнур з узлами звався по грецьки" комбольоґіон" себто: мірило з узликами.

Коли св. Василий Великий уложив перине правило для монахів, він поставив в своїх уставах яко одну з найголовніших засад: Кождий монах обовязаний безустанку молитися після слів св. Павла до Солунян (5, 17): "безперестанку моліться." Щоби сповнити цей обовязок, монахи приняли від

пустиножителів звичай молитись на вервици. Це сталося тим більше, що значніша часть монахів, це були люди побожні без великого образования, дуже часто вони невміли читати, або мало знали читати,* і задля цего не могли брати участи у відправлюванню кождодневного церковного правила: таким робом обовязок молитись на вервици став загальним у всіх грецьких монастирях. Вервицю давали черцеви при его облечинах (як вдівали его в монашу рясу) яко другий степень монашого життя, коли то складав обіти "великого образа;" цю вервицю звали "мечем духовним." Так як воїн повинен мати все при собі меч, яко оборону проти ворогів, так монах, воїн Христа Господа, повинен мати при собі все вервицю, щоби ві всіх небезпеках та душевних потребах цего меча уживати, молячись на вервици.

(Дальше буде).

о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

—0—

ДНИНА МІСІОНАРЯ В АФРИЦІ.

Оден місіонар в Замбазі (пол. Африка) описує ось-як свої що-денні заняття:

О 5. год. Служба Божа і по ній одна година в сповідальниці; снідання, опісля катихизм і наука в школі. Потім робота ручна коло каплиці, котру будується, аж до обіду. По обіді назад до роботи, котра полягає в проході до сусідного посту місійного: Коло 3. години приходить він серед спеки, щоби зискати часу на слухання сповідей, на науку для старших і приготования до св. Тайн для дітей. Подорож домів забирає звичайно пару годин—ходом—тай по вечері лишаєсь доволі часу на часослов і молитви. Потім чистий спокій аж до 5. год. рано...

На всяк случай, для місіонаря не ма клопоту з "убиванням" часу і з нудьгою!

* В цих часах читати і писати не много людей знало; часом навіть Князі—Королі не знали цего як слід.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Бертє о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

Обітниця.

На полудне від Вавилону находиться на берегах Евфрата і Тигриса недалеко місця, де їх води сходяться, щоби ввіллятися в Перський залив, надзвичайно урожайна і дуже богата країна, котру давно названо Халдеєю. В часі помішання язиків і розстаняся народів в слід за тим, замешкали цю жирну країну нащадки Сима, люде сильно збудовані і бистрого ума. Усміхнене небо і врожайність землі приманили їх тут. Їх перший король, Урук, збудував собі на правому березі Евфрату по середині між Вавильоном і Перським заливом столичний город, котрий назвав Ур Каздім, то значить Великий Город Халдейців.

В цих первісних часах величавий Ур Каздім перевисшав красою і славою Вавилон, Ніневе і Мемфіс. На місци нужденних ліпянок, в котрих мешкали колись перші емігранти, повстали доми з грубими і солідними мурами, часто прикрашені образами та рисунками. Шанці довгі оден кільометр і широкі сім до вісім сот метрів хоронили місто від наїздів сусідних народів. Дооколична долина зрошувана при помочі численних каналів водами Евфрату, була справжнім городом розкоші, поперетиканим зеленими лугами, полями пшениці, котрої кожне зерно видавало сто, запашними цвітниками, пишними пальмовими гаями. Нарід занимався в части хліборобством, а в більшій части були це кочуючі племена, що жили в шатрах серед своїх стад. Вище хліборобів і пастирів була кляса учених, що занималися науками й штуками, слідили за бігом звізд і складали пісні в честь божків.

На жаль Халдейці так, як усі прочі народи, що розійшлися під Вавилоном, в невдовзі забули за правдивого

Бога, сотворителя світа, і натомість клянялися сотворінням, котрі бачили своїми очима і дотикали своїми руками. Засліплені найогиднішими проступками люде так пристрастю віддалися матеріяльним річам, що перемінили їх у божища. Одні кланялися ростинам у своїх огородах, другі скотам; тут почитали ідолів з дерева, золота або мармору, там знову звізди на небі. Халдейці, біглі в астрономії, в особливший спосіб почитали звіздисте небо, в котре залюбки вдивлялись, а особливо місяць, котрого лагідне і ясне світло улекшувало їхні бадання. Король Урук видвигнув простору святиню для цего божка ночі і казав себе зобразити з руками простертими до серпа місяця, символ божка Син, т. зн. місяця (1).

Серед цих нащадків Сима осілих в Халдеї находився оден рід, що через довгі часи доховав серед ідолопоклонників знання і память правдивого Бога. Около чотириста літ після потопу його головою був Тарей, котрого предки в десятому поколінні доходили до патріярха Сима. В нього були три сини: Арон, що вмер молодим і зіставив сина Лота; Нахор, що одружився з Мельною, донькою свого брата Арона; і Авраам, котрий одружився з Сарою, рівнож своєю кревною. Тарей посідав численні стада і провадив життя пастирське. Довго він опирався намовам мешканців Ура, насмішкам і пакостям зі сторони завзятих почитателів божка Син, але вкінці піддався враз із сином Нахором; менше з переконання, як радше, щоби приподобатися своїм співгорожанам, він віддав честь ідолам.

Авраам, наймолодший син Тарея, оказався відважніщим. Вірний Єгові, Сотворителю неба і землі, він ніколи не давався намовити, щоби віддати честь сотворінням. Сонце, місяць і ті тисячі звізд, що серед прекрасних халдейських ночей блестять на небозводі, нагадували йому славу і велич Всемогучого, котрого одно слово видобуло з нечевости незчислимі дива. Відтак

1) М. Вігуру: Біблія і модерні відкриття I, 286, 304.

він нагадував собі передання, предків, першого чоловіка прогнаного з Єдену в кару за свою провину, його потомство погребане в водах потопу зачерез проступки, і недавне упокорення нащадків Ноя цим великим Богом у стіп вежі Вавиль будованої проти Його могучости. Бачучи проступки свого народу, він побоювався якоїсь нової катастрофи. Мимо того, повний уповання на обітниці Господа, він молив Його, щоби зіслав Того, що мав стерти голову змія і припровадити упавшу людскість до стіп свого Сотворителя.

Одного дня, коли він так молився ніжно Богу, почув нараз таїнственний голос, голос самого Єгови, що звучав в Його ухах:

"Авраме, говорив він йому, покинь свій край, свій рід, дім свойого батька, і йди до землі, котру тобі вскажу, Я вчиню з тебе великий нарід, обсиплю тебе моїм благословеньством і зділаю твоє імя славним на всі часи. Моє благословеньство буде з тими, що благословити муть тебе; проклинати му тих, що тебе проклинуть; в тобі поблагословляться всі народи землі."

Авраам віддав честь Богу, котрого воля обявлялася в так ясний спосіб, і сейчас став приготовлятись у подорож. Бог жадав від нього великої жертви. Треба було покинути розкішні долини Халдеї не знаючи куда йти, оставити своє дороге племя, свій рід, частину своїх дібр, котрих не міг взяти із собою; але Бог сказав і він повірив Його словам. За свою вірність дістав він сейчас нагороди, бо скоро лиш повідомив свою рідню о приказі Бога, Його батько Тарей і братанич Лот заявили свою готовість іти за ним, куда лиш Бог його попровадить. Нахор, хотя менше противний почитанню божків, не хотів все-таки відлучитися від решти своєї родини. В кілька днів опісля мешканці Ура чудувалися цьому наглому відходови і питались, чому пастир Авраам покидає цвитучу Халдею: не вже-ж великий Бог, котрого він тайно почитав, показав йому кращу країну, чим земля батьків?

В КРАЮ ЕСКИМОСІВ.

Думаємо, що для наших читачів буде інтересним оповідання священика - Облята Пр. Д. о. Тюркотіл з його дванацятьлітньої місіонарської праці серед Ескимосів, наших сусідів на далекій півночі, котре подаємо за вінніпегським часописом Ля Ліберте.

„Дванацять літ тому нас двох місіонарів вибралося в „Баррен Ленд", скалисту пустиню, широкі простори, де не ма жадної ростинности, а тільки вічні леди і сніги. Снігові хати, в котрих мешкають Ескимоси, є доволі теплі, коли збудовані як слід. При світлі нафтової лямпи можна в них читати і писати. В ночі можна навіть роздягнутися зі скіряного одіння, щоби виспатися в ліжку похожому на мішок; але коли ранком надягається знову скіряну одіж, мається чувство ледової купелі. Не треба казати, що воздух в цих хатах не є найприємніщий, хочби їзза самого острого запаху необхідної тюленьої оливи.

Назва Ескимосів означає людей, що їдять сирове мясо. Вони живуть виключно з рибиловлі і пользування і для того мусять жити в невеликих групах— звичайно дві родині разом— і много подорожувати, щоби заосмотритися ві всьо конечне до життя. Убожество є тут крайне.

Коли ми прибули, всі Ескимоси були поганами. Світлом природного розуму знали вони, що є якесь вище єство, уявляли-ж собі його злим духом, дияволом. Не молились йому, а старались заклинати його всякими обрядами - забобонами. Не знали вони Доброго Бога.

Початки були дуже трудні. Прийшлось вчитись зразу мови, при помочі слуху і олівця, без словаря, без граматики. Ми питались людий, як звуться річи, які ми їм показували, от, приміром вугля. Та не бачили вони вугля ще ніколи й відвічали "Не знаю." Ми думали що нам сказано, як називаєсь вугля. По пістьох місяцях ми просили, щоби нам принесли „не знаю„. Дуже бавили їх наші реверенди. Коли ми їм розказували, що Ісус добровільно за нас помер, вони казали, що мусів Він бути дуже лукавий, коли Його вбито, і впрочім не треба Йому було давати себе вбити.

Наша наука зачала приносити овочі тільки по пятьох літах життя серед цих убогих, опущених людей, і коли ми посвятили нашу місію Пресвятому Серцю. Можна було допустити аж котири родини до хрещення, і складались вони з сімнацяти осіб. Серед двох соток поганських родин прийшлось їм зносити викиди, відчуження, погорду. Поганські сусіди уявляли собі, що не мож бути христіяннном і лишитись при житті: вони говорили їм, що мусять померти, бо не буде дописувати їм ні пользування ні ловитва риб і таке інше. Мимо того всі вони видержали і дали докази великого духа віри та подиву гідної відваги.

З часом усі ці упередження зникли. Ескимоси зобачили, що мож визнавати христіянську віру й лишитись при житті. Їх будувало життя нових христян, вони розбирали їх молитви та пісні і нині величенна більшість просить о св. хрещня. На 150 родин, що проживають у нашій околиці, понад 125 є вписано в катихумени (оглашенні). Зараз ми кінчимо роздавати 250 книжочок катихізму й молитов писаних на машині.

Початки були повільні, нам не спішно допускати катихуменів до св. хрещеня, ми хочемо впевнити себе о їх розположенню. Ми мусимо дбати о це, щоби ці первотини христіянства серед Ескимосів були незломні. Дух віри й побожности, що витворюєсь в цих родин кочовиків, в особливший спосіб сприяє навернення.

Цего літа оснували ми 200 миль на полудне від Честерфілд Інлет нову місію під покровом Блаж. Цвітки Тереси. Слідуючого року зачнемо нову, 100 миль дальше на північ. Ескимоси цеї країни, що лежить в сусідстві Гренляндії і є найбільше віддалена від замешканої частини Канади, надибали наших новонавернених та прислали до нас післанців з просьбою, щоби ми прибули до них. Преосвящений Шарлбуа, до котрого належать ці країни, не вагався вволити бажанню цих племен, що вже так довго сидять в тіни смерти. Як ми туда зайдемо, з чого там будемо жити, чим будемо грітись? Бог цим займеться. Кошта перевозу є казочні. Перевіз одного тона вугля до Честерфілд Інлет коштує 122 доляри.

В недовзі ми сподіємось печатати в Голосі Ізбавителя обширніщі і зворушаючі справоздання з праці місіонарів в північних ледах Канади. Не забуваймо в своїх молитвах за цих великодушних труженників Христових, що не жалують цілих літ праці і терпінь, щоби придбати Йому кілька свіжих душ, не забуваймо також їхньої пастви. Причинімся бодай щирою молитвою до поширення Царства Христового.

МАЛИЙ НІГЕР В ВІКТОРІЯ—НІЯНЗА.

(Оповідання о. Цізарда, місіонаря в Африці).

Малий Ксаверій, 6-літній хлопчина, пильно вчився і був незвичайно побожний. Одної неділі вечером находить його місіонар ревно плачучого під брамою церкви.

—Що-ж тобі, дитино, питає його. Чи ти може впав, чи може тато тебе навартав?

— Ні, отче, відповідає хлопчина простодушно; але чи ти не видів, як Він терпить?

— Про кого ти так говориш?

— Але-ж про ласкавого Ісуса на хресті.

Справді, це був великий хрест з розпятим Ісусом, що зробив на нього таке враження.

— Видиш, сину, додав місіонар, як то обійшлися злі люде з нашим божественним Спасителем!

— Виджу, отче. Але мій тато каже, що коли приймаємо святе причастя, ми його потішаємо і Він усьміхається. Я також радби причащатися: позволь мені, прошу тебе.

І тому, що малий Ксаверий знав усьо потрібне до доброї сповіди і причастя, місіонар допустив його в коротці до Господньої Трапези.—

о. Нерон Ч.С.І.

—o—

ВІДГОМІН ЕВХАРИСТІЙНОГО КОНҐРЕСУ В АМСТЕРДАМІ.

Впр. о. Схрайверс повернув з Амстердаму та оповів нам враження з евхаристійного конґресу.—

На конґрес приїхав кардинал Ван Россум, яко апостольський Лєгат.

Голяндці приняли єго так величаво, що це приняття перевисшало приняття, якими цей народ любить стрічати свою популярну королеву Вільгельміну.

Коли лиш наближався до пристани корабель, на якому їхав Апостолський Лєгат, виїхали йому з пристани на зустріч на дві годині їзди далеко від порту. Цілий ліс кораблів та суден супроводжав гостя до пристани. На цих кораблях були численні священики, товариства, музичні гуртки, хори, маніфестаційні відпоручники ріжного стану. Хоругви папські, голяндські повівали кругом. Грімкі оплески та гучні, радісні оклики без перерви розносились у воздусі.

Народ повний сердечного ентузіязму витав високодостойного папського висланника. Він сам, був зворушений тим, та на дармо старався втримати слези, що тиснулись до єго очей.

Чим більше цілий цей почот наближався до берега, тим з більшою масою людей стрічався: товариства, товпи народа, хоругви, триюмфальні брами, китиці цвітів—де все лучилось разом в оден сердечний клич "Витай Нам".

Тим разом зимнокровні Голяндці оказали не менше одушевлення, чим найгорячіші народи полудневих країн.

Приняття в самім місті зовсім відповідали маніфестаціям при березі. Повозки—запряжені 4. і 6. кіньми, везли Лєгата та инших достойників до величавої церкви св. Вілліборда, де Преосвящений Гейлен, президент евхаристійного Конґресу, повитав прибуваючого Кардинала.

Але спитаєш, чи був хто там з наших людей?

Певно, що були і то дуже добре заступлені.

В часі Конґресу відправлено там три торжественні Служби Божі в грецькім обряді. Одну соборну Службу Божу відправили Преосвящений Нападопульос, Преосв. Богачевський і оден навернений російський архимандрита, а пристоящими (асистою) були Греки, Серби, Булгари та инші Славянські духовники. В часі Служби Божої співали на переміну то по грецьки то по славянськи.—

Торжественне Богослуженя в нашім обряді зробило на присутних таке враженя, що всі одноголосно говорили: "Грецький обряд, от що було найкраще на Конґресі!"

Це треба завдячити Святішому Отцеви, що наш обряд з таким блеском оказався на Конґресі. Св. Отець сам вислав на свій кошт делєґацію під проводом нового українського епископа з Філядельфії, Преосв. Богачевського. Своїм відпоручним письмом він приказав, щоби наш обряд був представлений в ріжних секціях Конґресу. Вчений богослов о. Венедиктин Пляцид де Меістер був предсідателєм орієнтальної секції конґресу. В цій секції Конґресу наш о. Візитатор Схрайверс боронив з великою силою і поводженням інтересів Східної церкви.

Засідання по секціях відбувались по полудни о 3 годині. Голяндці, Французи, Бельґійці, Американці, Ішпанці, Східні народи і инші брали в них участь. Вечір було велике зібрання в церкві св. Вілліборда і в Стадіюм. Тут промовляли найвизначніші священики і світські люди,між ними і посадник (мейор) міста Амстердаму.

Стадіюм, це просторе поле перегонів—збудоване амфітеатрально. 100.000 людей може там зміститись. Лиш мала часть з того є під дахом, проче, хоч під отвертим небом, але забудоване. Не лише цей безмежний простір заповнили товпи, але єще довкруги цілого стадіюм стояли видці.

В середині цеї площі збудовано Кіоск, (красну, невеличку хатину) з малою вежкою, в якій поміщено прилад до скріплювання голосу. Прилад цей скріпляв голос на сотки разів. Навіть не мож було дуже госно говорити, щоби гук на заглушував слів. Таким чином тисячі слухачів могли слухати промов проповідників навіть зі слабим голосом.

В стадіюм було 4000 співаків, які співали дібрані пісні, не послугуючивя таким приладом. Їх не мож було так добре чути, як промовців, що уживали скріпляючого приладу.

Ціле це велике торжество закінчилось процесією: 7 кардиналів, 60 архієпископів і прочих церковних достойників, безчисленне множество священників, тисячі народу, кілько лиш стадіюм могло змістити та тисячі і тисячі инших, для яких вже не було місця і мусіли бути поза стадіюм—це все взяло участь в тій величавій процесії. Похід тривав 2 години.

З Амстердаму, як з осередка, розходились вісти про те, що діялось на Конґресі при помочи радіо—на цілий світ, і рівночасно на ріжних місцях світа побожний народ, слухаючи відомостей з Конґресу падав на коліна, щоби лучити свої мольби з мольбами щасливих учасників Конґресу. Треба признати на похвалу поліції міста Амстердаму, що лад нею удержуваний був взірцевий, і нічого не давав до бажання. Директор поліції був католик. Протестанти оказувались в часі Конґресу дуже чемні навіть ввічливі.

Торжественність, оказалість та внішний блеск, з якими відбувся цей послідний Конґрес, перевищає все, що було на Евхаристійних Конґресах доси. Честь цему містови! То віщує щасливий розвій релігійного життя цего краю.

Слава во вишних Богу й на земли спокій людям доброї волі.

о. Яків Ч.С.І.

Навернення Жидів.

В нинішних часах безвірства і матеріялізму переважна часть людскости забуває за своє правдиве призначення—люде шукають щастя і вдоволення в туземському житті. Вони не люблять заниматися питанням загробного життя, своєї остаточної ціли. Вони не люблять,щоби їм говорити про найосновніщі ціли. Вони не люблять, щоби їм говорити про найосновніщі правди Христової науки, щоби їх безпокоїти в їх сліпій погоні за добрами і розкошами цего світу.

Та мимо того находяться безнастанно люде переняті духом Божим і правдивою любовю ближнього, котрі відважно пригадують людям їх правдиве призначення, змагаються позискати їх для Христового ідеалу. Це є новітні апостоли, що слідом перших Апостолів працюють для поширення царства Христового. Не ма народу на світі, котрого вони не радіби позискати для Христа і Його божественної науки.

Не ма сумніву, що найтруднішим є навернення на Христову віру Жидів,і навіть дуже поширеним є переконання, що Жидів навернути не годен. А все-таки находиться людей, що трудяться в цьому ділі, що не зражуються жадними трудностями й перепонами і працюють над наверненням Жидів.

В Амстердамі, столиці Голяндії, живе панна Ван ден Лєр, що навернулась з жидівства на католицьку віру і тепер працює над наверненнями серед Жидів, котрих там мешкає звиж 200 тисяч. Цікавий і дійсно глубоко порушаючий опис єї подвигів подають католицькі письма

По двох літах своїх невтомимих змагань, котрі нераз викликали правдиві ворохобні серед Жидів, вона вспіла оснувати товариство під назвою "Союз Чистої Правди" (Гілд ван де кляре Варагейд), що складається зі свіцьких людей, котрі під проводом одного священика Товариства Ісусового відбувають на торговиці Нюв маркет під голим небом науки для Жидів.

Насамперід ідуть вони до сусідньої церкви посвяченої Мойсею і Арону і поручають на молитві свою працю Г. Богу і Преч. Діві і відтак просять благословенства свого провідника. Це діється що суботи і о год. пів до девятої вечером з директором удаються на торговицю, де пять або шість назначених бесідників оден по другім промовляють, а прочі рівночасно роздають серед товпи брошурки, в котрих описується предмет науки.

Тому що на торговиці не вільно після поліційного розпорядку відбувати нич іншого крім купна і продажі, перший бесідник оголошує продаж брошурок того вечера. Цікавість слухачів є побуджена відповідними кличами, як прим. "Злочини Римської Церкви." Скоро розпочинається дискусія, дуже оживлена звичайно, часом аж занадто, але бесідники дають собі раду зміняючися що чверть години.

В часі цих дискуцій прочі бесідники розсіяні серед товпи собі працюють толкуючи предмет серед кружків слухачів, між котрими опинилися, відповідаючи на їх закиди, а особливо запрошуючи їх, щоби слідуючого дня, в неділю, прийти о тій

і тій годині до тої і тої галі, щоби холодно розбирати предмет дискусії. І ці недільні сходини, дуже численні звичайно, на котрих побіч Жидів стрічається і много поган є дуже важні: на них продовжається методично і льогічно науку розпочату серед гамору і сварки на торговиці.

Очевидно, що бесідники є як слід приготовані своїм директором через дволітній апольогетичний курс і через попередні дебати між собою.

Успіхи цеї апостольскої праці є так великі, що бесідників запрошують не тілько в голяндських містах, але й в сусідні держави.—

В історії записані імена де-котрих світлих католиків навернених з жидівства. Подаймо де-котрі з них з минувшого століття:

— Льоренцо да Понте, італійський Жид, відтак славний писатель. Помер 1838. в Ню Йорку.— Писателька Дорота Мендельсон, навернена з одним сином, замужна відтак за протестантом, звісним автором Шлегель, з котрим разом по 2 літах приняла католицьку віру.— Д. Павло Драх, учений рабін, навернений в Парижі 1823 з сином і двома доньками.— П.А. Драх, його син, став священиком і умер яко катедральний крилошанин в Парижі.— Й. Є. Вайт, знаний віденський лікар, охрещений 1816, став опісля священиком, вступив до Чина оо. Редемптористів і був одним з найулюбленіщих віденських проповідників.— Бл. Ф. М. И. Ліберман, син рабіна, котрого майже вся родина стала католицькою. Він став священиком, основателем місійного чина, що працює над навернінням нігрів. Його канонічний процес точиться в Римі і в невдовзі мабуть буде проголошений Святим.— Два браття Ратісбон, оба стали по навернінні священиками і основали Чин Сіонських Сестер Марії.— Кардинал Нетто, патріярх Лізбонський (Португаль).— Оломунський архієпископ Др. Кон.— О. Ольмер, священик, котрого вся родина навернулася і дві сестри стали монахинями.—

Не забуваймо, що вся Католицька Церков повстала серед Жидів, що многі Святі, котрих почитаємо—Апостоли на першому місці—були Жидами.

ВЕЛИЧАВЕ РЕЛІГІЙНО-ПАТРІОТИЧНЕ ТОРЖЕСТВО КАТОЛИКІВ ЗЛ. ДЕРЖАВ.

В днях 18. до 20. вересня відбувся у Вашінґтоні з'їзд делєґатів Товариства Пресвятого Імени. Ціллю цего Товариства існуючого від 650 літ, котрого членами є виключно мущини, є ширити славу Імени Божого, поборювати його зневажання. В з'їзді брало участь 6 тисяч делєґатів з усіх провінцій Зл. Держав і на закінчення відбувся величавий похід-маніфестація, в котрому брало участь 90 тисяч мущин.

Звиж 100 спеціяльних поїздів привезло цих свідомих католицьких мущин ранком 21. вересня. О 9. годині ранком ціла околиця двірця була битком заповнена. При престолах уряджених під голим небом відправлялися безнастанно Служби Божі, котрих число дійшло до кількá соток.

Відтак відбувся похід, в часі котрого доперва показалося, яка велична маса мущин прибула на цю маніфестацію католицького духа. Збитими лавами йшли вони в глубокому скупленні, по 20 в кожному ряді. Весь похід тревав повних чотири години і десять мінут. Провадив його особисто майор Солліван, шеф поліції у Вашінґтоні і ревний член Товариства. Ряд за рядом дефілювали католицькі мущини перед істрадою коло памятника мира, де папський лєґат, кардинал О'Коннелл, приймав їх привіт Намісникові Христа.

Поважно посувалися маси мущин з державними прапорами і баніерами. Молодці і похилені старці, інтелігенція, робітники і фармері, посадники Бостону і Атлянтік Сіти, священики і єпископи, навіть повоєнні інваліди, всі вони йшли побіч себе, діти спільного Вітця. Були в поході і відділи в уніформах: поліція і пожарна сторожа з Ню Йорку в числі близько двох тисяч, тисячка почтових урядників, рівнож з Ню Йорку; філядельфійський відділ поліції і пожарної сторожі. Чимало нігрів католиків рівнож брали участь в поході.

Маси народу приглядалися походови на тротуарах. Президент Зл. Держав Кулідж мав коротку промову, в котрій підчеркнув релігійне і патріотичне значіння маніфестації, котра відбувалася у взірцевому ладі мимо дощу, що не уставав через повних три години.

Ми подаємо цей обширний звіт на те, щоби розбудити в серцях наших читачів у Канаді амбіцію, щоби й в нас колись дійшло до подібних проявів католицького духа. Дорожім на-

шою вірою, тим найбільшим скарбом на світі, виявляймо єї при всякій нагоді, дбаймо о розвій наших парохій і певно, що недалекий час, коли й ми зможемо визнати свою католицьку віру і свідомість в очах цілого світу.

"З БОГОМ!"

— З Богом!—це два слова, казав оден католицький учитель до своїх учеників, котрі вкриті в наших серцях, дадуть нам спокій, силу, розраду, надію.

Вставай з Богом—і твоя днина буде записана в книзі життя.—Подорожуй з Богом—і повернеш до свої рідні з ясним лицем і чистим серцем.— Розпочинай працю з Богом—і доробишся.— Кінчи працю з Богом—і твої діла будуть з тобою в останній годині.—

З Богом радість росте, терпіння стає лекшим і заслужним.

З Богом умерти—це нич іншого, як здобути собі легкий вступ у Рай.—

Та щоби почувати себе з Богом, жити з Богом, спочивати з Богом, мусить чоловік вицофатися де-що з того вічного гамору й заколоту світового, котрі не лишають душі ні хвилини спокою.

ХРЕСТ—ПРИЯТЕЛЬ.

Хрест—це наш невідступний приятель.

Є в тебе хрест? І як з ним обходишся? Хрест, що його носиш при собі, навчить тя неодного, особливо християнського життя. Св. Тайни можеш приняти лиш раз на день. Перед кивотом не можеш клячати безнастанно. Але хрест можеш мати коло себе заєдно. Встаючи рано уцілуєш хрест з любовію і обіцяєш Ісусови терпеливо зносити свої хрестики на протязі дня. Маєш виконати яке добре діло, пригадаєш собі, що робиш його для Ісуса. Зносиш яке терпіння, прикрість, жертвуєш їх Розпятому. Збираєшся на нічний спочинок, ще раз возьми хрест у руки, побожно поглянеш на Ісуса, здаш Йому рахунок з пережитого дня, перепросиш за ухиблення.—

Хрест—то школа християнського життя: з него Христос тебе любить, кріпить—хрест твій приятель.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ.

Щоби Бог дав нам святих.

Содома і Гомора страшно ображали Бога, Господь обявився патріярхови Авраамови й сказав: Гріхи Содоми і Гомори стали дуже тяжкими й кличуть до мене о пімсту." Авраам перелякався дуже, бо він дуже любив ближних своїх, хоть були грішні; тому став Господа просити: "А чи погубиш правидного з безбожними? Коли буде 50 праведних в Содомі, чи не простиш місту задля них?" І сказав Господь до него: "Коли найду в Содомі 50 праведних, відпущу всему місту задля них." Відтак Авраам дальше просив Господа о пощаду для цілого міста задля 45 праведних, потім 40 праведних і менше і зійшов аж до 10. А Господь на те годився й сказав: "Коли там найду і 10, не затрачу для десять праведних міста."—

Для 10 праведних, святих, Бог готов був пощадити цілі міста, мимо їх беззаконій. Як великими є в очах Бога святі, праведні душі! Як важною річею є для народа посідати між собою святих!

Зверни тепер свої очи на теперішний світ; приглянь єму ся на хвилю; а твоє серце повторить тобі слова, які сказав колись Господь: "Гріхи Содоми і Гомори стали дуже тяжкими й кли-

чуть до мене о пімсту." І гріхи нинішнього світа, зіпсутого світа, кличуть до неба о пімсту. І Бог посилає на світ свої справедливі кари: війна, неврожай, безробіття і т. п. Правда, ці кари дуже малі, коли порівняємо їх зі злобою й проступками людей. Це певно тому, що многі святі душі є на світі, і задля них Бог ще так не карає. Колиб тих душ святих, праведних було більше, Бог менше каравби людей. О так, треба на світі святих душ! Молись о них до Серця Христового!

Не знаю, чи який нарід навіщають в послідних часах більші кари Божі, як наш, український нарід. Чи це не тому, що в нашому народі за мало святих, праведних душ, що своїми молитвами, а ще більше своїм життям переблагувалиб справедливо Господа за гріхи народа? О, нам треба святих, святих, святих душ! Звідки їх взяти? Святість, це ласка Божа, кожда ласка приходить з неба через наші молитви. Тому благай о цю ласку Бога, особливо в цім місяци о це молись. Проси: "Серце Христове, пішли нам святих!" Молись о це рано, коли встанеш, і вечір, коли лягаєш: "Серце Христове, пішли святих нашому народови." Молись о це, кілько разів говориш: "Да святиться імя Твоє." Так Боже, подумай собі, хай Твоє імя буде святе через Твоїх святих на земли. "Бути святим на земли"—як мало це люде розуміють. Одні легковажуть собі це "бути святими," не знають вартости святости; инші думають, що це щось для звичайного чоловіка не можливе і тому не бажають святости, а за тим і не стараються о ню, бо чого хто не бажає, цего ніколи не посідає. А прецінь нема на світі більших людей, як святі! Святі, це любимці Божі, найбільші други Господа. Святі, це діти неба, богатші, чим найбільші міліонери, бо маєток святих кінця не має і мати не буде! Святі, це ті красні світила, сонячні лямпи, що світять у вселенній протягом цілих віків. Вони за життя може були душі не знані, погорджені,—але память їх от рода в род.

Дивись на св. Петра, св. Павла, тих великих апостолів! Чи є на цілій земли хто з людей більше знаний, як ті два подвижники? А зі всіх людей, що належали або належать до нашого народа, чи хто є на цілім світі славнішний від св. Йосафата?

Так Бог прославляє своїх святих, бо Він є через святих прославлюваний.

І не думай, що бути святим, праведним, це щось не можливе. Ні! Кождий може ним бути й повинен до того стремити, лиш треба одного: **Любити.** Хочеш бути святим, люби Бога, люби ближнього, але не любовю облудною, не любовю ложною, але такою любовю, о якій пише св. Павло:

Любов є терпелива, любов є ласкава, не завидує, (любов) не чваниться, не надувається, не осоромлюєсь, не є користолюбива, не сердиться, не задумує зла, не тішиться неправдою, а тішиться правдою. Все зносить, всему вірить, всего надіється, все терпить." (1. Кор. 4-8.)

Хто стараєсь о таку любов, той праведний, святий. А коли він таку любов посуне аж до найвищого степеня, аж до геройства, тоді й св. Церков по довгім іспиті і слідженню проголошує єго святим.

О, післав би Бог в наших часах много а много святих! Молись о це до Серця Христового, молись до Нього через заступництво Непорочної Діви Марії, а молись о це ревно, щиро, коли любиш Бога і єго славу, коли бажаєш добра свому бідному, безталанному народови. Серце Христове певно цеї молитви вислухає, бо Воно сказало: "Кождий, хто просить, одержує." (Мат 7, 8).

ЮВИЛЕЙ ВПР. О. ДЕЛЯРОГО В АЙТУНІ.

Йорктонське ювилейне свято зачалося серед непогоди, бурі а скінчилося осінною погодою. Айтуна тішилась весь час тревання ювилейних торжеств красною погодою. Цей ювилей стягав до Айтуни сотки нашого народа і множество чуженців, хотяй в поли стояла еще пильна робота молочення.

Торжество зачалось в суботу вечером 25 жовтня. Церков украшено і внутр і зовні—довгий ряд ріжнобарвних лямпіонів прикрашував вхід до церкви. Серед сего світла лямпіонів і електрики поміщено образ Матери Б. Неустаючої помочи, а далі між обома вежами напись: "Многая літа." Із веж церковних повівали фляги: папська, українська й канадийська. Айтунська церков еще ніколи не була так красно пристроєна.

Пів до семої вечером відспівано в церкві переповненій народом молебінь до М. Божої. Відтак біля церкви місцевий заряд ювилею бавив присутних чудними штучними огнями, а банда йорктонської місійної школи веселила все новими музичними продукціями.

Неділя 26. жовтня — здвиг народу еще більший. Пів до одинайцятої велика Служба Божа з дияконами. Впр. о. Кінцінгер, ігумен йорктонського монастиря в своїй проповіди до народа, що битком наповняв простору церков, представив красно, як в особі ювілята здійсняється ідеал священика,-монаха-місіонаря. По Службі Божій похід кругом церкви при участи співу і музики. Еще сонце лагідно освічувало юрби народа, що вінком окружав Божий дім; а єго лучі пе-

реносили до Всевишнього ті чувства благодарення, якими були переповнені серця присутних.

Вечір 8 година: Святочний вечір в Тавн гал. Ювиністи з правдивим зрозумінням відограли драму священик герой, а місцеві товариства красно відспівали кілька українських народних пісень—хором—і солями. Пр. о. Бахталовський відчитав привітні письма і гратуляції від св.Отця, Преосвященого Будки, вкінци телєграму зі желаннями від міністра публичного здоровля п. Юрик-а з Реджайни.

Академія ця покінчилась словами подяки Впр. о. Деларого та відспіванням народних гимнів українського й канадийського.

Не ма відпустів в Юв. Році поза Римом.— З винятком декотрих рідких случаїв, всі відпусти є здержані через весь час Юв. Року поза Римом. Остають в силі відпусти в годині смерти, відпусти "Ангела Господнього" при відвідуванні церквей, де відбувається 40-годинна адорація, відпусти уділені особам, що супроводжають священика зі св. Напуттям, відпуст "порціонкуля" при звиджуванні церкви в Асижу і всі відпусти получені з апостольським благословенням уділеним через Кардиналів, нунціїв, архієпископів і епископів.— Ювилейних відпустів можуть доступити без звиджування гробівця св. Петра особи, котрим не можливо удатися до Риму: монахині, їх кандидатки, новички і ученици, що мешкають в монастири; анахорети, пустельники і монахи строгих законів; хорі; вязні; працю; 70-літні особи. Всі вони однак повинні в особливший спосіб віддаватися ділам побожности і милосердя після вскаполонені і депортовані; робітники, котрі не можуть покинути зівок епископів і сповідників, висповідатися, запричащатися і молитися по наміренні Св. Отця.—

Папа і світовий мир.— Ліга націй розбиває собі голову шукаючи за способами забезпечення світового мира і усунення війни.— Пригадаймо, що бл. п. Папа Венедикт XV. ще серед війни висилав 1. серпня 1917. ноту до всіх правительств держав занятих війною, в котрій наставав на конечність уменшення збройних сил і установлення мирового трибуналу з правом укарання держави, котра не хотілаби підчинитися його рішенням.— Кардинал Гаспарі, толкуючи гадки Венедикта XV., говорить о найголовнійших средствах до усунення війни, именно о рівночаснім знесенню обовязкової військової служби ві всіх краях і о загальнім бойкотованню держави, котра хотілаби сі відновити або не підчинитися рішенню мирового трибуналу в міжнародних спорах.— Папа Пій XI. рівнож

говорив, що запорукою мира є не ліс багнетів, а взаїмне довірє і любов.— Це всьо ухвалює Ліга Націй, але про Папів, цих дійсних піонєрів мира, не згадує ні словом...

Американський Епископат.— 63 членів кат. Епископату Зл. Держав ухвалили на своїх зборах у Вашінґтон 4. жовтня основання Американського Місійного Виділу, що буде заниматися кат. Місіями серед поган. В останніх часах незвичайно зріс місійний рух в Зл. Державах.— Епископи рівнож ухвалили резолюцію з протестом проти насильств над християнами в Росії і Гватамлі.

Католицька Демонстрація в Торонто.— В суботу 4. жовтня відбувся в Торонті річний з'їзд і публична маніфестація Тов. Пресв. Імени. 20 тисяч мущин і хлопців брало участь в поході і прилюдно відновили свої з'обовязання: поборювати хулу, безбожну, безстидну і низьку бесіду, та попирати активно всяку правну власть духовну і свіцьку.—

Католицькі торжества.— В Ірляндії святковано серед великих торжеств 100-літний ювилей існования Чина Францішканів, котрих заслугою в великій мірі є, що Ірляндці доховали католицьку віру мимо завзятих заходів Англійців коло їх спротестантщення.— В Райхенав в Німеччині святковано в днях 12-15 червня 1200-літню річницю заснования тамошнього монастиря Венедиктинів, сконфіскованого протестантами і одного з двох останніх, котрі ще не звернено їх власним власникам.— На коронації ікони Мадуанської Матери Б. через папського Легата в Маду, на Сейлоні, було присутних 150 тисяч сейлонських католиків.— В Ішпанії генерал Прімо де Рівера відбув в імени короля і армії паломництво на гріб св. Апостола Якова в Кампостель, де король сам або через спеціяльного заступника складає що-річно "Шлюб св. Якову." Це є старинний звичай, що свідчить про католицький дух Ішпанії, котрого король не занедбує ніколи.—

— В Німеччині святковано в серпні 900-літню річницю смерти цісаря св. Генрика.—

Релігійне Свято в Ішпанії.— Ішпанія лагодиться до святкования 300-літньої річниці Бл. С. Маріянни від Ісуса, котрої тіло по нинішний день осталось ненарушеним, хотя не було бальзамованим, і хотя 1808. р. французькі революціонери викинули його зі срібної труни, котру забрали, і в слід за тим тіло мусіло бути погребаним на якийсь час впрост в землю. Не тілько що не ма на тілі Святої найменшого знаку зіпсуття,

а виходить з него надзвичайно милий запах.— Лікарі, що не вірять в чуда, стараються витолкувати річ в зовсім природний спосіб, роблять експерименти, але досі без успіху. І певно, що не знайдуть жадної природної розвязки, бо це є очевидно надприродне діло Божої всемогучости—чудо.—

О свободу віри.— У Франції ведеться завзяту борбу о свободу віри. Правительство Еріота розпочало переслідування католиків, видаляє монахів, зносить амбасаду при Ватикані, наміряє знести релігійну школу в прилученій після війни Альзації. Французький нарід однак будиться з передвоєнної байдужности і розпочав борбу о свої права. Монахині відмовляють послуху несправедливим розпорядженням, Альзація заповідає готовість до борби о свої католицькі школи і приготовляє заздалегідь доми для монахів і монахинь, наколиб дійсно силою прогнано їх з Франції. Весь нарід повстав против соціялістичного правительства, котре в той спосіб обходиться з героями воєнних часів і допре свої торжественні з'обовязання супроти Альзації. Правительство вагається, не знає, що робити... Воно не радо цофнутися, а нарід готов одноду шно боронити свої права. Зобачимо, хто побідить—чи воля народу, чи воля його представників, що нехтують найсвятіщі права народу!

Свіжий культуркампф в Німеччині.— В Німеччині, навіть в переважно католицьких провінціях, ширится знову культуркампф—змагання протестантів, щоби знищити кат. Церков. Як звичайно, насамперід звертається ненависть проти Єзуїтів, прогнаних давніще і доперва пару літ тому допущених знову до Німеччини. Католицька Церков сильно розвивається від хвилі упадку монархії, з котрої силою підупав і державний протестантизм. Цей поступ кат. Церкви коле в очі протестантів і тому вони радіби її поневолити.—

В Швайцарії — відбувся в жовтні величавий конгрес католиків в Базилеї, в котрому брало участь 80 тисяч народа. Величавий похід через місто, твердиню протестантизму, в котрому брали участь всі швайцарські епископи, високі достойники-католики, був закінченням цего памятного збору швайцарських католиків.— Коли в нас будуть такі торжества?...

Торжество, яких мало.— В катедральній церкві в Каркасон (Франція) трьох синів полковника Шабан де ля Палісе зістали рівночасно священиками через рукоположання тамошнього архиепископа. На другий день їх сестра зістала в тій самій церкві принятою до монастиря СС. Венедиктинок.—

Католицизм в Англії. — Часописі доносять, що знову трьох англіканських пасторів приняли кат. віру. Є ними пастор І. Цінсент і Ф. Біван. Імя третього не подається з особистих зглядів.

Взріст кат. Церкви в Берліні.— Статистика віроісповідань виказує, що число католиків в Берліні взросло від війни в четверо.—

Кат. Церков в Югославії.— Св. Отець оснував за згодою Югославського правительства лат. архиепископство в Белграді і епископство в Ускубі. Першим архиепископом іменовано Прсв. Родича і першим епископом Прсв. Гідовця.—

Кат. школи в Зл. Державах.— З початком біжучого шкільного року отворено кільканайцять нових католицьких шкіл. У всіх стейтах число школярів сильно піднеслося в порівнанні з минувшим. Пересічно прибуло всюда коло 30 процент шкільної молодіжи.—

Тестамент католика.— Й. Г. Морфі, що помер в серпні в Нью Йорку, зіставив пів міліона долярів, котрих після його останньої волі не вільно нарушити. Процент від цього капіталу призначений для його найблищих кревних і по їх смерти капітал має бути розділений по 50 і 25 тисяч поміж ріжні католицькі інституції.—

Жиди хулять Ісуса.— Патріярх Єрусалиму Прсв. Барлясіна видав пастирський лист до всіх вірних, в котрому заряджує публичне переблагання Ісуса в Нсв. Тайнах за худи, котрими зневажали його жидівські письма в Єрусалимі. — Жидам пощастило в війні—вони дістали для себе вітчину, Палестину. Довгі сотки літ були без вітчини, аж тепер осіли знову панами в Палестині, особливо завдяки англійській політиці. В своєму краю, де колись розпняли Ісуса, вони тепер безлично хулять його память і роблять положення християнам під певним зглядом гіршим, чим за панування Турка, і то під протекторатом Англії! Европейські політики лишили поневолені слабші народи на поталу сильніщим, а подбали в першій мірі о самостійну державу для Жидів! Не знати лиш, чи довго вона потреває.— Ісус Христос ще за життя висказав пророцтво о будучности боговбійчої нації.—

В Росії не ма кат. Епископа.— В цілій совітській Росії не ма ані одного католицького епископа завдяки протикатолиць-

кій акції правительства, котра взросла особливо, відколи православна церква стала в большевицькій службі як "Жива Церков."—

Дух посвяти.— На поклик генеральної Настоятельки Згромадження Місійних Сестер до своїх монахинь, щоби зголосилися охотниці, котрі готові посвятити своє життя на услуги прокаженим, зголосилося аж тисяча кандидаток! (Треба знати, що обслуга прокажених має своїм природним наслідком затягнення зарази і смерти в проказі).—

Туреччина дала свою згоду на отворення кат. шкіл з тим, що в кождій школі буде лиш оден хрест.—

Польща робить пертрактації з Ватиканом в справі Конкордату.—

В англійському парляменті Мекдапальда (тепер розвязаному) було 23 послів католиків.—

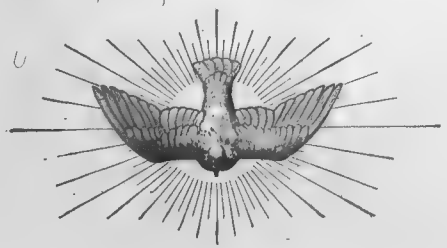

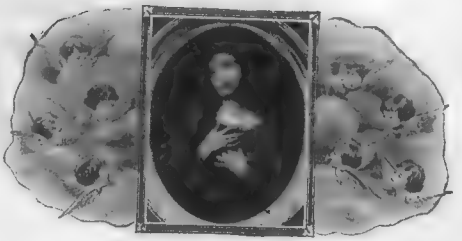

Наші Місії.

МІСІЇ В ГАЛИЧИНІ.

Місія в Радехові. (Допись о. Якова.) — Парох Радехова Всч. о. Др. В. Пелеш є великим почитателем Найсол. Серця, котрому і посвячена парохіяльна церква. Давали ми тут місію (від 28. червня до 7. липня) в празник Серця Христового, котрого ласки обильно спливали на парохію через весь час місії. Крім мого звичайного товариша місіонаря о. Шишковича був з нами ще молодий о. Породко, котрий розпочав тут свою місіонарську діяльність.— Мимо того, що церков дуже простора, число учасників від самого початку місії було так велике, що всі вправи треба було відбувати під голим небом і наша Покровителька М. Б. Неустаючої Помочі що-денно дбала о добру погоду. На місію прибували люде з дооколичних сіл в окрузі 3 галицьких миль. В поході з місійним хрестом брало участь що-найменше 15 тисяч народа, що ступав у взірцевому ладі. Вісім священиків з околиці прийшло нам з поміччю і всі ми мали праці повні руки. Між слухачами мали ми й чимало Жидів, котрі приходили регулярно на всі проповіди і нераз обтирали сльози!

Не треба Вам казати, що будучи на самій границі Волині, ми горячо благали Серце Христове, щоби отворило нам брами Великої України, щоби ми могли працювати серед Українців, нащадків геройських мучеників Унії і до нині католиків в серцю. Що за свято буде в нас, коли перші місіонарі переступлять границю колишньої Росії, щоби кріпити цей опущений, без таланний нарід! Моліть Серце Христове, щоби це горяче бажання скоро здійснилося...

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

„Дорогий податковець. — Г. Форд, фабрикант автомобілів заплатив 1923. р. близько пів третя мільона долярів особистого податку. Податок його фабрик виносить майже 14 і пів мільона.—

Глибина моря. — Найглибше місце океану знайдено до тепер у віддаленні 50 миль від европейського побережа; дріт довгий 32.644 стіп (6¼ милі) не хійшов ще до дна. —

Керничники в пустинях Сагари. — В пущах Сагари найпотрібнійшою річчю для чоловіка є вода — без неї не ма життя. В оазах, осередках ростинности рідко розкинених по безмірній пущі, є штучні керниці з зашкірною водою, котрі треба реґулярно чистити тому, що піски їх замулюють. Це є ремесло людей, що звуться "рістав." Вони спускаються по шнурі на дно керниці набравши як-найбільше воздуху в груди і разом з ними на доброму шнурі спускається конник, в котрий рістас набирає намулений пісок малою лопаткою. Нерідко цей рістас сходить аж 100—120 стіп під воду і очевидне мусить спішитися з роботою, щоби чимскорше видістатися знову над воду, де товариші його нетерпеливо ждуть. Часом він остається на дні —не стане йому воздуху в грудях, або не годен надибати шнурок, або керчі не дадуть йому дрантись у гору. Життя цих керничників пущі є звичайно коротке — майже всі умирають на грудні недуги, сухоти й дихавицю. — Це надлюдське ремесло удержує життя в пустині і доки европейські інжинири не впровадять тут машинового чищення керниць, буде воно все необхідним. —

Коли відкрито Америку? — Після нових дослідів в бібльотеках у Ватикані показується, що вже р. 1000. Нормандці відкрили і кольонізували теперішню провінцію Масачуґец, та що христіянські місіонарі з Ісляндії були в Америці вже 815. р. Колюмб знав про це, бо відбув подорож до Ісляндії, де дістав інформації, після котрих відправляв свою подорож 1492. р. і "відкрив" Америку.—

Новітний Робінсон. — На маленькому острівці серед Пацифіку знайдено якогось Тіміпса, що виратувався тут по розбитю корабля 1914.р. 10 літ прожив він тут живлячися рибою і зіллям, не знаючи нічого, що діялось на світі. Одного разу видобув в моря фляшку, в котрій находився витинок англійського часопису, в котрому говориться про памятник погибшим жовнірам на Дарданському фронті — то була перша вістка, котру дістав про світову війну. Ренту довідався доперва недавно на покладі корабля, що спостеріг його знаки і забрав його з острова.—

"Газета." — Назва "газета" походить від монети, котрою платилося перший часопис, що виходив в 16. столітті в Венициї (Італія). Ця монета звалася "газета." —

Найбільший танк на світі. —. В Літон (Англія) збудовано танк на воду що є найбільший на світі. Він містить в собі 6 мільярдів і 750 мільонів гальонів, займає близько 723 акрів і має обему близько чотири милі.—

Дорогоцінна бараболя. — Пані Дегерти в Каліфорнії теребила 24. жовтня картошку на вечерю, коли спостерегла, що одна є дуже тяжка і ніж натрапив на щось твердого. Розкроївши її уважно, знайшла в ній—золотий зеґарок з ім'ям попереднього властника фарми Ґ. Ґ. Фрідай. Показалося, що він згубив був зеґарок при орці 15 літ тому і всякі пошукування за ним оказались даремними. Тепер земля сама видала згубу.—

Добрий промисл.—. Одна з найважніших галузей промислу Зл. Держав є —мувінґ-пікчер. Цей промисл розпоряджає капіталом одного мільярда і 750 мільонів дол., є в руках 127 компаній, з котрих 22-творить синдікат; 50 тисяч робітників находять заняття в цих компаній і їх річна платня виносить 75 мільонів.—

Европа в Америчі. — В Зл. Державах є: 18 Парижів, 17 Берлінів, 12 Москов, 11 Відень, 6 Пекінів і 2 Брукселі. — В Каналі також можна віднайти місцевости Галичини: Тернопіль, Бережців, Ланівці, Ярослав — а навіть цілу Україну.—

Патріярша родина. — В родині архімарала Джеліко патріярший вік не є нічим надзвичайним: його тітка, стара панна Катарина-Іванна, святкувала в Саватеємтоні свої 103. уродини; її сестра, рівнож стара панна, умерла тому три роки в віці 95 літ; один його стрийчний брат умер в віці 105 літ і його брат, що живе в Саватеємтоні має 94 роки. —

Газоліна у-воздусі. — В Голяндії викрито, що організм саранчі містить в собі знаменитий олій, котрого найкращою, прикметою є, що остає плинним навіть під слабим тисненням атмосфери. Це відкриття є великої ваги для воздушного плавства тому, що високо над землею газоліни не можна уживати. Так і шкідник-саранча стає матеріялом людського пожитку! — Згадаймо при цій нагоді, що в декотрих краях Африки люблять саранчу від давна, сушать і мелють на муку, з котрої приправляють хліб, котрий дикуни уважають присмаком. —

у себе за порушенням спружини. Цей винахід дає знамениті вислідя.—

Машина на комарі.— Якийсь сербський коваль в Бельграді видумав цікавий прилад, що успішно нищить комарів. Є то машинка, що має подвійний отвір; одним випускається яскраве світло котре можна скермувати де небудь. Коли в проміннях світла знайшлося много комарів, другий отвір вдихує їх у себе за порушенням спружини. Цей винахід дає знамениті вислідя.—

Відкриття історії Тита Лівія.— Італійський учений Маріо ді Мартіно Фазіо віднайшов повний збір творів римського історика Тита Лівія, що числить 42 томів. До тепер знялося тільки 35 томів. Це відкриття є великої вартости для науки і не дивота, що Німеччина, Англія і Америка складають кольосальні суми, щоби закупити цю колекцію. —

Прожив 112 літ.— В домі старців у Портаж-ля-Прері помер в серпні 112 літний старушок Ол. Віре, родовитий Канадієць. Доперва в 104. році життя прийшов він до захисту.—

Слези—лікарство. — Норвежський лікар- Ліндґаль твердить, що слези є убійчими для мікробів і подав недавно цікавий доказ цего твердження. Мусять вони бути свіжо випакані, щоби мати цю гігієнічну прикмету.— Щасливі люде, що плачуть, може вони вже не будуть хорувати, а принаймні оплачувати дорогі лікарства; щасливі особливо жінки, що плачуть, коли хочуть і кілько хочуть!—

Подорожі.— Пайпер і Любрей, два молодці з Брайтон, вибрались піхотою в дорогу довкола світа, що має тривати 6 літ.— В Вішофсгофен (Австрія) арештувала поліція двох французьких школярів Варніе і Боке, що вибрались на піхоту до Індії. Вже були зробили 1400 кільометрів за 40 днів, ночуючи під голим небом.— Але найцікавіщу подорож відбуває голяндчик Такенберґ, що від 12. падолиста минувшого року качається з Амстердаму до Марсей над Середземним морем. Його "подорож" треватиме аж до 12. лютого сл. року, бо віддалення виносить 1.500 кільометрів, а він качається щоденно через 5 кільометрів. Заки дістанеться до своєї цілі, треба буде йому перекинутись не мало, лиш 5 мільонів разів.—

Дерево—свистун.— В Судані (Африка) росте цікаве дерево, котрого листя є дивно покручене і поіравлене. Коли вітер хитає галузками, листя ласідно гуде, а скоро вітер стає сильніщим, ціле дерево стає сильно свистати немов велика сірена. —

Не люблять читати.— Від коли стало поширюватися уживання радіотелефонів, замічається значний застій в читанні, що було до недавна найбільшою пристрастю образованих людей. Так н. пр. книгарні в Ню Йорку констатують, що мимо сильного обнищення цін книжок, вони значно менше розходять-

ся чим ранше. Загальна бібльотека в Ню Йорку спостерегла, що 1923. р. виполичено в неї 385 тисяч книжок менше чим попереднього року і стала доходити причини сього. І ей знайдене—в радіотелефонії: весь час посвячений колись на читання, сходить тепер на слуханні концертів, деклямацій, відчитів, театральних представлень і т. д. Що буде доперва, коли—як уже доносять часописі—буде можна при радіофоні не тілько слухати, але й бачити співаків, ба приглядатися рухомим образкам не виходячи з хати!...

Вивідався.— Прийшов довідатися, кілько людей мешкає в гавзі. Застукав у двері, вийшла дівчинка, зачинається випитування: "Кілько людей мешкає тут?"— "Ніхто тут не мешкає, ми тут перебуваємо тілько па час."— "Але кілько вас тут в дома?"— "Я тут сама; тато пішли на прохід, мама пішли..."— "Та лиши, лиши... Я хочу знати кілько душ живе в цьому гавзі. Кілько вас тут спало цеї ночі?"— "Вел, знаєте, мене боліли зуби, мого брата голова і ми обоє так кричали, що ніхто не зажмурив ока."— Довідавшися тілько, пішов і сказав, що ще верне.—

Котяче око—годинник.— Коли ваш годинник стане і хочете знати яка година, можете ей вичитати в оці кота, як робляли від давних давен Китайці. Зіниця котячого ока авуажується правильно чим блище полудня і всамополудне виглядає як прямовісний тоненький волосок. По полудні знову стає вона постепенно широкою. Треба тілько уважати, щоби вагадло цего живого годинника вас не подрапало.

На що міністерство здоровля?— На те, щоби давало позволення на зміну віроісповідання. В Льондоні одна 81 літня женщина в державному захисті для старців звернулася до заряду з жаданням, щоби в спісі переписати ей віру з англіканської на римо-католицьку. І світлий заряд звернувся о позволення —до міністерства здоровля...

Цікаві уродини.— В Ню Йорку святкувала пані М. Прдаг, родом з Ріги, свої 114 уродини. На празник явився ей 100-літний брат і 89-літний син.—

12-літні пані.— Після регуляміну Берлінських електричних трамваїв діти мають відступити свої місця старшим, котрим приходиться стоята і кондуктор має право примусити їх до того. "12-літні дівчата є пані—каже регуляміи—і не є обовязані відступити своє місце."

Вистава в Вемблі.— Від кількох місяців відбувається у Вемблі коло Льондону вистава, що стягає тисячі гостей з усіх кінців світа. Дуже цікава віхомість наспіла відти, що за три тижні побите тут 70 тон столового начиння. На тиждень потовклося звичайно около 9 тисяч горняток, 4 тисячі ваз на зупу, 5 тисяч тарелів і 9 тисяч ріжного начиння. —

Соломяний годинник. — Найцікавішим предметом на виставі виробів з дорогоцінних металів, що відбувалася цего літа в Монахії (Німеччина) був великий зегар, вироблений цілковито—із соломи. Високий він 5 стіп і представляє вежу Кольоньскої катедри. Годинн вскazує дуже точно. Майстром, що виробив цей цікавий зегар, є звичайний швець; конструкція годинника заняла йому 3 роки часу —

Пересаджування очей.— Доктор Копані, що занимається дослідами на університеті в Чікаго твердить, що чужі очи можна вщінити чоловікові і що до 4-8 тижнів буде ними бачити. В тому напрямі доконав він успішних експеріментів на звірятах.—

Буйний волос.— Лікарі і цирулики відвідують з цікавістю Норфольк, Ва., де находиться маленьке диво світа. Аліс-Шу Віндер. Прийшла вона на світ пару місяців тому з волоссям, що спадало аж на плечі. Сейчас треба було його обтинати—впрочім така нині мода. До днох місяців треба було ій аж шість разів обтинати волося, три рази в перших трьох тижнях життя.—

Печатано за дозволом духовної власти.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби; камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Ф. Новак, Р. — Оказове число Вам вислано. Російських календарів тут не ма; в Зл. Державах скорше їх знайдете. — **И. К. Щереба, Б.** — Бажані числа Вам вислано. Дякуємо сердечно за прихильність. Предмети, о котрих говорите, приготовляємо. — **П. П. Тодосів, О.** — Лист одержали і часопис стали висилати. Дякуємо. Каталог книжок є на окладинках "Голосу". —

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

КОРАБЕЛЬНІ ТИКЕТИ

ДО АБО З

ЕВРОПИ

для

ВСІХ ЛІНІЙ ЧЕРЕЗ АТЛЯНТИК

можна одержати за посередництвом кождого аґента CANADIAN NATIONAL RAILWAYS котрий постарається о паспорти доручить та виповнить всі папері, потрібні.

до спровадження Вашої родини й Ваших приятелів

ДО КАНАДИ

Інформуйтеся що до сполучення спеціяльних поїздів та що до спальних кар аж до атлянтійських пристаний для

РІЗДВЯНИХ ТА НОВОРІЧНИХ ПОДОРОЖИЙ

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

СЛЮБНІ УБРАННЯ
ВІД $22.50 ДО $27.50
з доброї сатини, з шовковими прикрасами, мережені коронками та пацьорковими виробами

СЛЮБНІ ВЕЛЬОНИ
ВІД $3.50 ДО $5.50

СЛЮБНІ БУКЕТИ $1.00

СЛЮБНІ ВІНКИ $1.50

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Коротні Розваги над станом душі	5
Леліі Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потробі і значінню кат. праці	10
Поученія і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Дівї	25
Мати Б. Неуст. Помочи	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Матя	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Церковний Співаник (з нотами)	25
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я наверпуся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	[illegible]
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палиминцтва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

Рік 3. 1. СІЧНЯ 1925 Ч. 1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Христос раждається — славите! — С нами Бог! — Різдво Скитальців. — Різдвяна казка. — Про Вервицю. — Віра наших Батьків. — Львівський Епископ-Суфраган. — На порозі Нового Року. — Віра в Ескимоса. — Наші Місії. — Католицьким Світом. — Для поучення і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

ЦЕРКОВНІ КНИГИ

Євангеліє. Оправлене у міцну, гарну, зелену, сафіянову скіру. На фронтовому боці богато прикрашене позолоченими вирізами і звіздами і ручно мальованими образами, а на відворотній стороні має золочену фіґуру св. О. Николая і гарні підставки. Ціна Ч. 12 ..... $ 105.00

Служебник. Оправлений у міцну, чорну скіру, з золотим витиском хреста, з поліровоними берегами. : : : : : Ціна Ч. 14, ... $ 37.50

Вечірня і Утреня, часть І. і ІІ. Це є зібрані усі відправи на неділі і свята цілого року. Необхідна книжка в кождій церкві. Оба томи оправлені в чорну скірку з поліровaними берегами коштують Ч. 16 ..... $ 9.00

Ірмольоґіон. Себто великий нотний церковний співаник, потрібний в кождій більшій церкві для дяка. Оправлений в півскірок, з гарними витисками, коштує Ч. 18 $ 18.00

Ізборник. Це богослуженя на свята і неділі цілого року. Надається передусім для церковних співаків у біднійших церквах Оправлений в півскірок, коштує Ч. 20 .. $ 7.50

Часослов. Книжка для ужитку священникам. Оправлений в скіру коштує Ч. 22 ..... $ 4.50

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT. — *224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.*

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	80
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
О. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катихизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для еміґрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Ґеометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятка Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

КАЛЄНДАР І УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ

1. Ч. Боніфатія, мученика.
2. П. Предпразденство Рождества — Ігнатія свщмч. Перша Пятниця.
3. С. Предпразденство Рождества. — Рожд. — Юліанії Велмуч. — На Літ. Ап. 205. Єв. Лу. 72.
4. Н. Нед. пер. Рожд., Св. Отец, 29. по Сош. — Гл. 4. Єв. на Утр. 7. (Йоа. 63.) На Літ. троп. воскр., Прпр., Отец, Слава: конд. Отец, І нині: Прпр. Ап. 208 і 328, Єв. Лу. 85, Мат. 1. Перша Неділя.
5. П. Предпр. Рожд., 10 мучеників в Криті.—
6. В. Навечеріє Рождества, Муч. Євгенії. — Літ. Вас Вел. з Вечірнею. Ап. 303., Єв. Лу. 5. О тебі радуется: По Отп. тропар, Слава І нині: кондак Празника
7. С. РОЖДЕСТВО ГНІХ. — Повеч. Вел. з Всеночним. Єв. Утр. Мат. 2. Літ. Йоа. Зол. Всьо Празнику. Єлици: Задостойник. Всяческая:
8. Ч. Попр. Рожд. Собор Пресв. Богородиці. Св. Йосифа Обручника. — Веч. вел. (Всеночне лиш там, де Храм Собора або Св. Йосифа). Єв. Утр. Мат. 2. На Літ. Антиф. попразд. Троп. Празника, Обр., Сл. конд. Обр., І нині Соб. Ап. 306, Єв. Мат. 4. Задостойн.
9. П. Попр. Рожд., Первомч. Стефана Теодора ісп. — Веч. повседневна. Утр. повседн, стих. на Хвал., Славосл. вел. (Всен. і Утр. вел., коли Храм). — На Літ. Ап. 17., Єв. Мат. 87. Задостойник.
10. С. Суб. по Рожд., Попр. Рожд., Мучени 20.000 в Ником. — На Літ. Ап. 288, Єв. Мат. 46.
11. Н. Нед. 30., по Рожд., Богоотец. - Гл. 5. Веч. вел. Єв. Утр. 8 (Йоа. 64). На Літ. троп. гл., Празн., Св., Сл. конд. Св., І нині: Прзн. Ап. 258, 200, Єв. Лу. 9, Мат. 4.
12. П. Попр. Рожд., Муч. Анізії, Преп. Мелянії. — В слід. тижні беремо Службу 28. седм. по Сошествію.
13. В. Отданіє Рождества. Вся Служба Празника, в малому виді.
14. Н. ОБРІЗАНІЄ ГНІХ., Васілія Вел. Веч. вел. з Всен. Єв. Утр. Йо, 36 Літ. Вас. Вел. Ант. повседн. тропар Празн., Вас., Сл. конд. Вас. І нині: Празн. Ап. 254,318, Єв. Лу. 6, Мат. 11. О тебі радуется:
15. Ч. Предпр. Богоявл., Сильвестра.
16. П. Предпразд. Богоявл., Малахія прор., Гордія муч.
17. С. Предпр. Богоявл., Субота пер. Просв., Соб. 70 Ап., Преп. Теоктиста.— На Літ. Ап. 354, 318, Єв. Лу. 6, Мат. 11.
18. Н. Навечеріє Богоявл., Нед. перед Пресв. Гл. 6. Єв. Утр. 9., Йоана 65. — На Літ. Йоа. Зол. тропар Прдпр. гл., Сл. конд. гл., І нині: Прдпр. Ап. 280, 143, Єв. Матея 5, Лу. 9. Задостойник.
19. П. БОГОЯВЛЕНІЄ ГНІХ. — Літ. Васілія В. Ап. 302, Єв. Мат. 6. Єлици: Задост. Всяческая: — На Утр. Єв. Мар. 2. Водосвятіє.
20. В. Попразд.Богоявл. Собор Йоана Крестителя.
21. С. Попр. Богоявл. Прп. Георгія і Емиліяна, Прп. Домніки.
22. Ч. Попр. Богоявл. Муч. Полієвкта.
23. П. Попр. Богоявл. Св. О. Григорія Нис, Прп. Дометіяна.
24. С. Суб. по Просв. Прп. О. Теодозія Великого.
25. Н. Нед. по Просв. 31. по Сш. Попр. Богоявл. Гл. 7. Єв. Утр. 10. Йоа. 66. Ап. 224, Єв. Мат. 8.
26. П. Попр. Богоявл. Мч. Татяни Єрмила і Стратоніка.
27. В. Отданіє Богоявленія. Вся Сл. Празника в малому виді.
28. С. Пр. ОО. в Синаї і Райті, Павла Тив. і Йоана Кущника.
29. Ч. Поклін веригам св. Ап. Петра.
30. П. Преп. Антонія Великого.
31. С. Св. ОО. Атаназія і Кирила.

ПОСТИ: Що середи і пятниці до Рождества; в Навечеріє Рождества і Богоявленія; що пятниці від Богоявленія. — **ЗАГАЛЬНИЦЯ:** Від Рождества до Богоявленія. —

Домініяльні Свята: 1-го Новий Рік, 6-го лат. Богоявлення. —

Перша квадра: 3-го. Повний місяць: 10-го.
Остання квадра: 18-го. Новий місяць: 25-го.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св Ізбавителя.

Рік III. Лист за Січень 1925.

ПРИЙДІТЬ
ДО-МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

ХРИСТОС РАЖДАЭТСЯ -- СЛАВИТЕ!

“Таїнство дивне бачу і преславне: небо, вертеп, престіл херувимський. Діву, ясла - ложе, в котрому спочив невмістимий Христос Бог, Котрого піснями величаєм.”

Так представляє нам Церков свята живими рисами всю незглубиму велич празника Рождества Христового, таїнство незміримого винищення Сина Божого з любови до нас. Приглянься тілько добре і зобачиш, як Церков свята кількома словами прекрасно змальовує незглубиму тайну Вочеловічення. Бачиш очима стаєнку, ясла, Діву Марію а віра переносить тебе на небо перед престіл окружений Херувимами. Небо—стайня, Херувими—Діва; престіл—ясла: на престолі Син Божий—в яслах немічне, слабосильне Дитя. Контрасти повні глибокого змісту, коли застановишся над ними, з котрих бє огонь любови

Бога до тебе, котрі домагаються твоєї взаїмної любови. "Небо і земля днесь злучилися в Рождестві Христовому; днесь Бог зійшов на землю, і чоловік вступив на небеса."

Ісус став чоловіком для нас. Він прийшов на землю, щоби отворити нам доступ до неба, став бідним, щоби нас збогатити, став немічним, щоби нас зробити сильними. "Знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас з'убожів, бувши богатим, щоби ви убожеством його збогатились" (2. Кор. 8, 9).

Церков свята празнує память Рождества Христового лиш раз у рік, но це таїнство повтаряється безнастанно. Воно повтаряється в небі, коли Святі входять в него. Воно повтаряється на землі у св. Церкві, коли вона здобуває поганські народи, коли її життя крішпає в вірних, коли вона приймає в своє лоно новонароджене диття, коли її слуги в Безкровній Жертві стягають Ісуса з неба на престіл. Воно повтаряється в душі праведного християнина кожною свіжою ласкою, кожною св. Тайною, св. Причастям особливо.

Ми святкуємо празник Рождества урочисто лише раз у рік, але в нашому серці повинно бути безустанне Рождество, в ньому Христос повинен родитися що-денно. І щоби так було, заховуй серце без гріха, жий в ласці Божій, памятай, що твоє серце є немов вертепом, в котрому спочиває Ісус Христос. О стережи той Скарб свого серця, заховай своє серце чисте. Воно мало варта, але Ісус його любить, як любив ту бідну стаєнку, в котрій прийшов на світ, він в ньому чується щасливим і вдоволеним. Мавби ти відвагу убити своїми руками слабосильне немовлятко, хотяб воно й не було твоєю дитиною? А щось подібного зробивби ти, наколиб дав у своєму серці місце для гріха.

А може в твому серці не ма Ісуса, може Він ще не народився в ньому... Він зближається до нього Він проситься, щоб ти дав Йому своє негідне серце, щоби в ньому міг народитись ласкою—о, не замикай його, не відсилай Ісуса, а чим скорше очисть його і повитай в ньому

Ісуса. Послухай, якими чувствами наповнялись серця Святих, коли роздумували над таїнством Різдва Христового:

Св. Тереса йшла духом за Марією і Йосифом, що по вулицях Вифлиєму шукають за хатою для Ісуса, жаліє над тим, як з кожної хати їх відсилають і нарешті зі слезами говорить:— Ісусе мій найсолодший! люде не приймають Тебе, надармо допрошуєшся в них приняття. Прийди до мого серця, замешкай в ньому. Воно бідне, негідне, але я прийму Тя в ньому з любовю...

А св. Альфонс клячить духом у вертепі і довго-довго ніжно розмавляє з Ісусом. Він глядить на божественне Дитя, як Воно водить очима довкола Себе і питає: Скажи мені, любе Дитя, чому Ти так глядиш довкола Себе? кого шукаєш? Я чую, Ти зітхаєш; чому те зітхання? О Боже, я бачу, Ти плачеш! скажи мені, чому плачеш?— Ах, відповідає мені Ісус, я гляджу доокола себе, бо шукаю душ, що бажалиб мене. Я зітхаю, бо радби бачити коло себе серце, що палалоб любовю до мене, як я палаю любовю для нього. А чому я плачу? бо бачу так мало сердець, що шукалиб за мною і любилиб мене...

О взбуджуй подібні чувства в своєму серці, приготуй його, щоби приняти в ньому Ісуса, запроси Ісуса до нього, люби і потіпай Його.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і МНОГИХ ЛАСК БОЖИХ
в НОВОМУ РОЦІ

желає своїм

ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ЧИТАЧАМ
і ПРИХИЛЬНИКАМ
"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ".

Слава во вишних Богу і на земли мир,
в человіціх благоволеніе!

Благовіствую вам радість велику: Народився вам Мессія!

С НАМИ БОГ!

(Різдво поневолених).

Над селом царить погідна зимова ніч. Під грубою верствою снігу природа спочиває глибоким сном. На небі мерехтять ясні зорі, в їх світлі рівномірні платки снігу та інею блестят мов дорогоцінні дияманти. У селі спокій, перерваний лиш хвилинним лаянням собак. Тілько он-там на горбку, у деревянній старинній церкві дивний рух-життя. Все світло у храмі горить проганяючи з Божого Дому темне марево ночи. Ясні лучі свічок продираються крізь малі віконця та зупиняються на вікових деревах, що вінком обняли Святиню. Зелені вітви смереки, обліплені зерністим інеєм, світять довкруги церкви наче чудоке, надземське сяєво.

Церков битком набита. Се нині празник—великий празник, Різдва Христового. О, нині мусить кождий бути в церкві, щоби звеличати Народженого Христа Господа.

Різдво, який великий празник, як радісне свято. Як на саму згадку серце в кожного забивається дивною радістю!... Та нині на лицях присутних малюється якийсь смуток, туга. Старші похилили свої сиві голови, молодші сумно глядять перед себе на горівчі свічки. Всіх пригнітає сум-горе. Що-ж се?.. Се рідна земліця стогне у неволі....

Народ ждав, надіявся долі, та доля полукавила. Кажуть: бідному все вітер в очі....

Перед престолом Всесильного, у священних ризах стоїть душпастир. Його серце чує як весь нарід, бо-ж він духовний отець вірних дітей. Він заносить тиху, покірну молитву за свій народ до Того, в Котрого руках судьба народів.

Дяки у хорі співають. Їх голос понуро відбивається о старинні стіни церкви. От і скінчилась уже часть псальмів великого Повечерія. Хор замовк, черга на священика—він має співати. Настала тишина, народ чекає. По хвилі старенький священик підніс голову та сильним голосом став співати: **"С нами Бог, разумійте язици, і покаряйте ся, яко с нами Бог!"**

Наче чудодійна сила перейшла по церкві.... Народ пробудився з задуми; він із захватом вслухується в гармонійні звуки могутньої пісні і в міру того як слухає, в його серце вступає що-раз кріпше чувство надії, довіря, невности...

С нами Бог! — радісно загомоніло по церкві — весь народ співає, а голос цеї милозвучної пісні добувається із самої глибини серця.

"С нами Бог!" Так, з нами Бог! Тож хто може знищити народ, з яким Бог?!

Священик співає стихи:

Услишите до послідних земли, яко с нами Бог... О, слухайте, слухайте всі, всі до послідних країв землі: з нами Бог!

Могучії, покаряйте ся, яко с нами Бог!... Слухайте, добре слухайте, ви, могучі світа сего, ви, що в ваших руках спочиває власть земська, слухайте і покаряйтеся! Бо з нами Бог!...

Аще бо паки возможете, і паки побіждени будете, яко с нами Бог!...— О, хотяйби ви і на хвилю нас перемогли, хотяйби вам здавалось, що ваш меч вже відобрав нам життя, вам це не поможе, ваша втіха коротка — бо все знова будете побіджені, вас побідить **Бог кріпок, властилен, начальник мира.** Так, вас поконає справедливість Божа...

І іже аще совіт совіщаваєте, разорит і Господь, яко с нами Бог! Ви задумуєте раду, ви хочете знищити народ, відібрати йому віру... Дарма! **Ваш совіт разорит Господь!** Ваші заміри зруйнує Господь, бо з нами Бог!

І слово, еже аще возглаголете, не імать пребивати во вас, яко с нами Бог!... Ваше слово, ваші постанови, всякі ваші заговори не устоються! Бо з нами Бог, з нами правда!

Страха вашего не імами убоятн ся, ниже соблазнити ся, яко с нами Бог.... Тому ми вас не боїмося. Можете нас страхати, чим хочете — це нас не злякає! В нас Бог у серцю, ми не відпадемо! З нами Бог!

І уповающе будем нань і спасем ся єго ради, яко с нами Бог...— Ми заедно будем уповати на Бога, ми спасемся,— так, нас Бог спасе, бо з нами Бог....!

Священик проголошував могутні слова стихів, а за кожним стихом церков лунала від величної пісні всего народа: С нами Бог, разумійте язици...!

Народ співав; а єго серце линуло далеко геи....— до самого трону Всевишнього, — на Него покдав він тепер цілу свою надію! Всі земські сили, людські міркування, надії на можних світа цего завели. Остала одна надія, яка ніколи не заводила, се Бог. Народ знова зрозумів, спізнав на собі, в чім лежить його сила, де його певна надія. Народ, з яким Бог, ніколи не згине, його не в силі одоліти жадна вража сила — з нами Бог...

Могуча пісня лунала дальше. Єї голос, що добувався із сотоk здорових грудей — це голос непобідимої сили народа, що кріпко тримається своєї віри в Бога і за всі скарби земські від сеї віри і надії в Бога не хоче відступити. Грімкі звуки цеї побідної пісні відбивались о старинні стіни церкви, та набирали ще більшої сили. Ті стіни, це свідки давньої бувальщини....

С нами Бог! — відгукували вони.

С нами Бог!... разумійте... і покаряйте ся язици...

С нами Бог! Народе, не впадай на дусі! повтаряли старинні дерева на цвинтари... С нами Бог... добувалось зпід могил засипаних снігом... С нами Бог!... Ми бачили вже не одно лихоліття... не одного ворога! Були ріжні — і чужі і свої... Та всі вони не змогли відобрати народови його життя... бо це життя народа оперте на його правдивій вірі. Всі супостати побіджені погибли... бо з нами Бог!... О, разумійте, язици!...

Скінчилась пісня. Дяки почали співати стихи: **Пресвятая Богородице, моли Бога о нас грішних.** Побожний народ тихо повтаряв ці слова молитви до своєї доброї Небесної Матери.—

Та гомін пісні "С нами Бог" довго ще відбивався у високій церковній бані... Ще довше оставав відгук цеї пісні в душі народа. З його серця щез смуток, сум-туга. Його серце повне радости, довіря, нової сили життя...

Так, Народжене Дитятко Ісус потішило зболілу душу народу. І сего року народ спокійним, сильним, повним довіря серцем співав: Нова радість стала...

о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

Різдво Скитальців.

Спомини з лихоліття 1919.-20. р.

Сумні то були часи, коли армія галицьких Українців мусіла вийти з границь рідної землі та опинилась на широкій Україні.... Здовж Збруча вся маса війска — звиж 100.000 мужа — і сотки втікачів понуро споглядали на другий бік ріки, населення з плачем прощалось зі своїми "хлопцями"....

Було то в половинні липня 1919. р. Сумно було нам на серці, але ніхто з нас не сподівався, що до пів року з цілої тої армії хоробрих молодців остануться тільки недобитки, ніхто не знав, що звалить єї найлютіщий ворог—зараза, тиф.

27 листопада доручено мені приказ з Бригади, щоби обняти посаду бригадног духовника на місце померщого о. Галайчука. Цей приказ застав мене в Рубані, де перебував я зі штабом 6. полка, розложеного в селах Криківцях, Сорокотиж-

цях, Рубані, Остопопові, Бійвцях коло місточка Немирова, Подільської губернії. Тиф шалів уже скрізь—армія перестала існувати на ділі. Звіти з сотень голосили що-денно свіжих хорих—нераз доходило їх число до трицятки в одній сотні. Коли переглядаю свої скупі записки, находжу тільки день-у-день сумний вираз: похорон. Сповідь умираючих і похорон умерших—нераз 5, 6 разом—от які були мої заняття.

Першим моїм ділом по прибутті до штабу бригади було похоронити покійного о. Галайчука і враз із ним двох офіцирів артилерії і кількох стрільців. Відтак виїхав в дооколичні села—знову сповідати і хоронити вмерших, поки безпощадна зараза не звалила мене самого. На Воведеніе, 4. грудня мав ще Службу Божу в Рубані, але вже чувся нездоровий, а на другий день уже не встав. Перші два дні ще відвідував мене штабовий старший десятник Черкаський, студент богословія, але відтак йому це заказано з обави, щоби через те не заразився сам і других і так я остався сам.

Мене перевезли до шпиталю цукроварні—невеличкого, брудного будинку де вже лежало кількох хорих і де відтак привозили все свіжих. Від них я довідувався — о-скілько вертала мені часом память—як хороба все більше й більше ширіться серед хлопців, як численно умирають що-денно.

Так надійшло латинське Різдво. В мене криза минула 26. грудня, горячка вступилася, життя, що через три останніх днів висіло на волоску, повертало в схороване тіло. Та сили в тілі не було—а тут на другий день у вечір приходить приказ вивезти всіх хорих ранком слідуючого дня 50 верст далі, бо большевики зближаються...

І розпочалась подорож на возах, на військових багажах. Їхали ми вкриті плащами - шинелями, по замерзлій груді, серед морозу. Мені бодай вистелили соломи на пакунках, та мав баранячий кожух накриттям — справжній люксус—а мимо того вже першого дня спухли ноги з морозу, так що повних два місяці не міг на них стати.

Иншим ще гірше велося— не одного привезли на слідуючий постій холодним трупом. Ще иншим прийшлось іти пішки, ми стрічали їх дорогою обезсилених, ледво воліклися, і поратувати їх ні як було, бо не було досить возів; а вже найбільше жаль було тих, що їх мусілося оставити, бо взяти їх з ліжка, означало нехибну смерть для них. Ті, що були при памяти, плакали як діти, коли здоровші відходили...

В кожному селі, через котре ми переїздили, були ми свідками видовищ, що прямо роздирали серце. В місточку Тульчин поскладали всіх хорих в сплюндрованій палаті поміщика без вікон, без дверий. Жадного доктора для них, жадних санітетів—дрібка салдат, що ще були здорові, не година була дати ради. Спрагнені, пів-притомні хорі воліклися на двір, щоби снігом або ледом угасити спрагу. Рано знайшли перед дверми цілу купу замерзлих трупів..... Корпусний духовник о. Панасевич казав мені опісля, що в своїм переїзді через Тульчин похоронив в спільній могилі 40 жовнірів, що вмерли попередньої ночі. І так водилось скрізь....

Щасливших, що їхали на возах, ждали иншого рода досвідчення: всі кватири всюда вже позаймані, не годен знайти вільної кватири. Мені приходилось нераз ждати дві або три години на возі, і на решті приходив ордонанс сказати, що не годен знайти кватири. Доперва пізніще прийшла мені щаслива гадка і від тої пори ордонанс не мав трудности з кватирою. Я йому сказав питати відразу, в котрій хаті лежать хорі на тиф і до першої ліпшої завести мене на кватиру. Здорові минали такі хати, а для мене вони зовсім не були небезпечні.

На Святий Вечір були ми постоєм у селі Кирнасівці. Прибули ми тут 3. січня по полудні, перебувши від нашого виїзду з Ковалівки дорогу яких 150 верст. Знайдення кватири не забрало довгого часу — ордонанс запровадив мене до хати, котрої господар лежав хорий на тиф. Хата була досить простора, недалеко мешкання батюшки, в котрого перебувало кілька здорових офіцерів. Господиня була римо-католичка і хотя не мала великої охоти принати нас, далась переконати, коли ордонанс запевнив сі, що ми там лише відпічнемо і поїдемо далі.

Ордонанс зложив дві лавки в купу, постелив на них соломи і з фірманом зложив мене на "ліжку". Яке воно там не було, а все лучше було на ньому лежати чим на долівці, як доводилось мені спочивати звичайно. Спухлі ноги рвали не милосерно, ледво стримував войкання.

Надійшов Святий Вечір. Я роздумував над таїнством Рождества Христового в стаєнці — всьо його нагадувало, найбільше приготовання господині, що поралась коло зладження якої такої щедрої вечері. Як сумні, сумні були ті роздумування, як сумна Вілія! Я товаришив духом св. Родині шукаючій за хатою для Дитяти Ісуса, що мало прийти на світ, я клячав у Вифлеємському Вертепі. Мимоволі ставав перед очима образ цілого нашого народу, нашої безталанної армії, — мені здавалось, що наші переживання такі схожі з досвідченнями Пресвятої Родини.... Ішли ми до якогось Рождества, нашому народові мала зродитись Воленька свята, та не було для неї місця на цілому широкому світу, не було місця навіть на рідній, українській землиці....

І щоби схожість була ще повнішою, треба було зазнати ще більш діймаючого болю. Господиня стала негодувати, що

ми не лагодимось в дальшу дорогу, хотя ніч надходила, сварилась з ординансом і нередувала по хаті. Згодом надійшов до хати сусід, котрого собі запросила, і він став робити мені видки, що напав на хату, жадати, щоби вибратися. В серці дякував я Ісусові за цю свіжу прикрість, але враження цілого вечера перемогли мене. Я сплакав і жалко сказав до господині: Жінко; це нині Святий Вечір, Рождество Христове; ви католичка і я католицький священик—і ви мене нині гоните з хати?—

Не знаю, але мабуть що ця скарга розбудила в обоїх більше християнські чувства. На всяк случай, сусід змяк очевидно та з різдвяним поздоровленням вицофався із хати, господиня устала докоряти. Незадовго прийшов до хати наш фірман і приніс від батюшки кблача, куті, та ще якихось присмаків кажучи, що це матушка посилає мені щедрої вечері. Та мені не до їди було, але ординанс і фірман не дали себе просити двічи.

Тої різдвяної ночі я не спав—ноги боліли—рвали, жаль—туга заповняли серце і на гадці стояли бідні жовніри-скитальці, з котрих не один мав ще сумніщий Святвечір, стояли ті хати в Галичині, де мати плаче за своїм сином, жінка за своїм чоловіком... Чому-ж, о Боже, чому-ж наш нарід такий безталанний, за віщо-ж тілько терпимо, коли скінчиться наша недоля, коли виплачемо остання слезу, через котру всміхнемось, повитаємо Волю?...

— — — — — — — — — — — — —

Сумна то картина, сумні спомини... А все-таки вирастає з них надія. Коли Бог зсилає так великі терпіння, готовить Він і відповідну до них ласку. Ми не здобули волі, але не наша вина—ще не прийшла повнота часу установлена Богом, ще не прийшло Різдво Великої України. Та воно прийде, прийде напевно. Дай, Господи, що тримаєш долю народів у Своїх руках, дай, щоби воно прийшло скоро!

о. Йос. Бала Ч.С.І.

РІЗДВЯННА КАЗКА.

Як добрий св. Йосиф помагає до неба.

Був лагідний вечір Різдва Христового.

На землі люде колядували — рождественська радість прогнала хоть на часок всяку печаль, радість видніла в очах усіх. Земля готовилась, щоби після радісного празнику Божого Дитяти відсвяткувати і память Його туземських родичів, Пречистої Діви і Обручника св. Йосифа. В кожній церкві, трохи не

в кожній хаті їх побожно похилені статі видніють біля вертепу з маленьким Ісусом і вся Свята Родина дістає почесть від побожних християнських душ.

Високо над землею, на небі, панує також велика радість. Кілько то людей ввійшло того дня в небо, кілько прийшло оглядати Ісуса лицем в лице .... Сторож небесної брами, св. Петро, не мав хвилини спочинку того дня, вічно мусів стояти коло брами, переглядати пашпорти щасливих вибраних.

Під вечір стало троха спокійніще і св. Петро відійшов трохи до райського саду, де вже під тінистим, крісалтим деревом сиділи св. Павло, св. Йоан і инші патріярхи, та посеред них сивенький св. Йосиф. Весела йшла між ними гутірка, тішились вони сердечно святочним щастям землі, та ще більше щастям свіжих горожан неба.

Св. Петро поважно усів біля них. —"Тяжкий був день—подумав він троха голосно — але я вдоволений, що богато людей дісталось до неба". — "Зле діється на світі, — докинув собі св. Павло — дуже люде нарікають". — "В моїх бідних Українців особливо зле діється, — далі вів св. Андрей — ні де не ма їм долі!" — Та тут поважно піднісся св. Йосиф та лагідно сказав: "Люде дійсно багато терплять, а вже тим бідним Українцям — кажіть що хочете — такой дуже зле ведеться... Коби вони лиш мали більше уповання на Бога, якось воно там булоби! А то лихий напосівся на них, посилає їм цілу тьму апостолів, обіцяє золоті гори, а бідний нарід все дається манити. Все-таки мусимо їх ратувати." —

— "Чуєте адвоката, — з усміхом сказав св. Йоан — знає він, що на Вкраїні його нині святкують, моляться до нього, співають похвальні пісні — якби міг, певно перенісби цілу Вкраїну на небо!"

— "На щастя ключі в мене,—додав св. Петро і задзвонив великими ключами — і я кого-будь так легко не пропущу!" —

У воздухах почувся нагло шум крил і ось уже став перед ними красний ангел, що стереже небесної брами: "Отці святі, там перед дверми товпа людей; дуже неспокійні вони й нетерпеливі."—

— "Заверни їх до чистилища, — відповів св. Петро — і най вернуть завтра рано." —

— "Вони не вас хотять,—сказав на те ангел,—а хочуть конче бачити св. Йосифа."—

І св. Йосиф устав поволи та поважним кроком пошкандибав до райської брами.

— Не маю я ніч довіря до нього — забурмотів св. Петро по його відході — він занадто добрий і нераз уже мені зробив пакість. Побачимо, що з того вийде!" —

Відтак знову розпочалась розмова. Св. Петро став оповідати про бідних четверо сиріток, що ними прийшли до неба—вмерли на молитві при гробі матери—і рясні слези покотились по його лици. Св. Павло лише сказав покивуючи головою: "Хто терпен, той спасен" і тишина та набожне скупчення запанували в гуртку Святих. "Я тішуся тим,—сказав по хвилі св. Андрей—що люде дуже люблять нашого св. Йосифа та з довірям звертаються до нього в своїх потребах. Він такий могучий у Ісуса, Ісус немов не годен йому нічого відмовити." Тут уже замовк, бо оподалік показалася стать св. Патріярха, що вертав від райської брами.

Прийшовши до своїх товаришів, він усів мовчки на своє місце не підводячи очей—видно був троха в клопоті. Всі споглядали на нього, підсміхуючись позирались оден на другого і наресті Петро спитався де-що насмішливо: "Ну, Йосифе, що-ж там?"—

Св. Йосиф похалився ще більше, немов не доуяв.—"Мені здається,—наставав Петро далі—що ви там щось не тее... щось не добре наброїли."...

Св. Йосиф спокійно відповів, але очей не підніс: "Всьо добре, всьо добре. Було на брамі так много народа і такі бідні, такі вимучені... Було там чимало—і тут поглянув на Андрея, немов надіявся попертй від нього—було там і чимало Українців, ще від війни мучилися в чистилищи, тай так мене благали, щоби їх впустити до неба, та й з землі чулися співи й молитви —я не годен був відослати їх назад....."

"Ну, і ??—додав св. Петро—таже ти знаєш, де ключі?"—

Тут св. Йосиф підвів свої очі повні доброти до св. Петра і лагідно відповів йому: "І я пішов до Ісуса, стів Його просити і Він Сам впустив їх до неба...."

Всі сподівалися подібного закінчення і сердечно розсміялись, лиш св. Петро троха з пересердям задзвонив ключами і буркотів: "Так не повинно буть, так не каже справедливість!"

"Але так каже любов і доброта нашого св. Йосифа"—відповів св. Йоан і св. Андрей додав: "Ісус є тут найстаршим господарем, і що Він зробить є добре. Якже-ж міг Він відмовити просбі свого Опікуна в день Його імянин?"

о. Г. Жолін Ч.С.І.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Коли Русь-Україна приймила християнство з Греції, прийшли звідтам до нас також перші грецькі монахи та принесли зі собою вервицю. Вона стала загально уживаною у всіх монастирях України й Московщини. Вервиця в східних монастирях (Греція, Азія) мала звичайно 100 зернятов, старослав'янська вервиця мала 103 зерен. Це після 87. правила Номоканону (Номоканон містить правила грецької церкви). Вервиця нехай має 100, (в слав'янськім уставі 103) вузлів. На кождім вузлику чернець нехай мовить приписану молитву."

Монаші правила для грецьких черців мають також приписи як часто треба відмавлятп вервицю. На горі Атос (в Греції), де заховується найточніще церковне правило, кождий монах має відмовити 80 - 100 вервиць на день. В монастирях на Україні і в Росії черці повинні уживати вервиці 5 разів денно; в часі великого посту, з великими поклонами, 10 разів денно, а з малими поклонами 60 разів денно.

Що до назви "вервиця" то вона находиться в наших церковних книгах, а походить від слова "верв", що значить шнур. Звуть вервицю наші церковні книги також "чотками" або "чотками" від славянського слова считать, бо на вервиці числиться, міряється скількість молитов. Також називаєсь вона "лістовкою" від церковного слова "ліствица", драбина, бо через пильне її відмовлювання душа входить, як по драбині, до неба; вервиця своїми зернятами, що представляють гейби ступені безконечної драбини, повинна пригатувати монахови на те, щоби він, заєдно перебуваючи на молитві, поступав все на перід в совершенстві і так наче по ступенях зближався до вічної блаженства. У східній церкві дістають нині еще вервицю не лиш звичайні монахи, але дасєь вона владикам і архимандритам на знак того, щоби вони при всіх своїх занятях молились безустанно до Бога за своє стадо.

От як пояснюють вервицю і її значіня самі таки грецькі церковні книги й східні церковні писателі.

Що вже в перших часах християнства уживали українські монахи вервиці, це свідчать не лиш писані твори, але навіть самі образи. От і на образці, котрий ми помістили в попередному числі: Ікона ця представляє київську печерську Божу Матір з дитятком Ісус на лоні. Марія, з царським вінцем на голові, окружена чудним сяєвом, сидить на гарнім троні, та глядить лагідно перед себе. Обі Свої руки опирає на раменах двох черців що клячать у Її стіп правою рукою придержує ще скиптр. Дитя Ісус сидить на колінах своєї Неньки й благословить обома ручинятами обох монахів Праворуч Богородиці, стоїть Ангел, лівою рукою тримає поруча трону Богородиці, в правій руці тримає кулю, на якій видніє грецька скорочена напись "Мати Бога"; з лівого боку стоїть другий ангел подібно опертий правою рукою о престіл, а в лівій тримає кулю з грецькою скороченою написею: Ісус Христос. Два черці, що на колінах моляться у стіп Марії, це ніхто инший, як св. Антоній і Теодозий, основателі Печерської Лаври.

Кожний з них тримає в правій руці вервицю, а ліву руку один тримає на грудях, другий підносить до гори звертаючи її в сторону Богородиці. Преподобні Антоній і Теодозий моляться до Богородиці, щоби Вона вставляла ся у Свого Сина за печерський монастир і за весь народ. На Неї вказує один з них рукою яко на нашу заступницю "зіло любящую род христіянский". Щоби їх молитва була мила Богородиці, вони тримають в руках своїх меч духовний — вервицю. Богородиця запевнює свою материнську опіку і заступництво і на знак цего кладе обі руки Свої на їх рамена А Боже Дитя Ісус, слухаючи просьб Своєї любої Матери уділяє свого Божого благословення. Образ цей своїм укладом і способом представлення поодиноких осіб вражає милим теплом сердечної набожности та довіря до Діви Марії, і носить на собі знаменні ціхи грецької іконописи. Ще одно треба в нім замітити, що він дуже

подібний до образів западних малярів, що представляють Марію яко Царицю Пресьвятої Вервиці.

Два Ангели з боків Марії готові Ёї кождої хвили служити, яко своїй Царици

Так отже вервиця, це нич чужого нашому обрядови. Противно. вітчинною вервиці якраз Схід. Істория виказує, що зі Сходу цей звичай молитися на вервиці поширився на Заході. А це сталося в часі хрестоносних походів, коли зносини Заходу зі Сходом стали тісніщі. Тоді-то хрестоносці звичай цей поширили на Заході. До того часу була вервиця в західній церкві мало знана.

Коли грецька Церков відірвалася від Петрової скали, коли студінь церковного роздору зморозила духовне життя на Сході, набоженство Вервиці в грецькій церкві вправді не пропало, але вже дальше так не розвивалося. На Заході тим часом набоженство Вервиці розвинулось в одно з найкращих набоженств, яке посідає вселенська церква.

Але все таки остане неоспоримою правдою, що вервиця зродилась на Сході серед грецьких пустиножителів і монахів, та що молитись на вервиці є властивістю грецького обряду.

Як тісно вервиця звязана з грецьким обрядом, пояснить також слідуюче.

Найстрогіше придержуються чистого східного обряду грецькі монахи на горі Атос. Там то на півострові, що далеко вибігає в глубину моря, на тій св. горі як її звуть (Гаґіон Орос) є чернеча республика, де перебуває тисячі монахів грецького обряду, на жаль до тепер ще не зединених з католицькою церквою. Ціла ця монаша країна містить в собі 20 старинних монастирів і много менших, званих скитами.

Найбільше є там монахів із Росії та України, так в Греції. Вступ до цеї країни, до цеї чернечої держави, дуже остро заборонений всім, що не є грецького обряду. Коли хто зі Західної Европи, латинського обряду, хоче там дістатись, щоби лиш подивитись, то мусить мати особливе

позволення і поручення царгородського патріярха, що його не легко дістати, а крім цего мусить ще побороти цілий ряд инших трудностий.

О. Нейрат, в своїх споминах з подорожі до цеї святої гори, описуючи монастирі та инші цікаві річи з цего монашого краю, пише так (стор. 71 - 72):

"Ось ми вже на вулици столиці монашої держави, (Карієс) столиці, що лежить майже точно на середині цілої монашої країни. З обох сторін крами; продають там передовсім побожні річи, **вервиці**, що мають чотири пятьнайцятьки зерен, хрести **різблені пустиножителями, статуї Богородиці** ....."

Між самими Греками на горі Атос, де нема вступу латинцкам, не лиш моляться самі монахи на вервиці, але вервиці продають там навіть на торговици.

На кінець можна згадати ще і це, що навіть в нашій поезії находимо потвердження того, що вервиця, чи як звуть ей чотки, є власністю нашого обряду. Шевченко в своїй поемі "Чернець" де оповідає про козака, що на старі літа постригся в черці, каже про нього так:

"Чернець мій встав...
Перехрестився, чотки взяв.
І за Україну молитись
Святий чернець пошкандибав."

**

Так отже молитись на вервици, то є повтаряти певне число коротших молитов числячи їх на зернятах вервиці, це, є чуже східному обрядови; навпаки воно повстало серед грецького обряду і з ним стисло зрослося. Вервиця була невідступною товаришкою давних грецьких богомольців, була тим "мечем духовним", яким поборювали чуже мати при собі вервицю, ей носити на ній молитися. Цим покажеш, що в тобі є дух молитви давних наших подвижників, а вервиця стане тобі лїствицею - драбиною, по якій найдеш аж до небесного щастя.

о. Ст. Бахталовський, Ч.С.І.

КАРД. ҐІББОНС:

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

РОЗДІЛ II.

Святість Церкви.

(Дальше)

Як Церков подає своїм дітям найспільніщі побудки і наймогутніщі середники до осягнення святости життя, так само і збирає серед них обильні овочі святости. По всі віки і у всіх краях вона родить святих. Наш церковний календар не ограничаєсь тілько на іменах 12 Апостолів. Він прикрашений несчисленними рядами геройських Мучеників, що камінням побиті бували, розпилювані, смертю від меча вмирали (Євр. 11 37); безчисленними Ісповідниками Пустельниками, що покинули всьо і пішли за Христом; чистими Дівами, що зберегли своє дівство ради небесного царства. Кожного дня в році святкуємо память численних Святих.

І в самих наших часах Церков виховує далі ві всіх частях земської кулі і ві всіх станах життя Святих, достойних перших часів христіянства.

Коли глядимо за Апостолами, находимо їх виразно серед епископів Німеччини, що в вязницях і на вигнанні оказують погідне геройство достойне св. Петра і Павла.*

Кожний рік побільшає число католицьких місіонарів, що вмирають серед лютих мук Мученками віри в Китаю, Кореї і инших поганських краях.

До ей Ісповідників треба зачислити тих великодушних священиків, що покидають рідню і безнастанно йдуть голосити Євангеліє в чужі краї. Цілим своїм маєтком мають вони часто кілька побожних книжок і скром-

*) Книжка кард. Ґіббонса написана в часах "Культуркампф"-у в Німеччині за Бісмарка, коли то німецький уряд завзято переслідував католиків. Автор натякає на рішуче і гідне становиско, яке заняли католицькі Епископи Німеччини в тих часах супроти Уряду. —

ну торбу з місійними приладами.

І хто є чужим для ві посвячених Дів, цих Сестер ріжних Законів, що в кожному великому місті християнського світа щоденно підносять упавших женщин з життя ганьби і підчиняють солодким впливам релігії; вирівають покинений плід гріха з обнять смерти тіла і душі, виховують на побожних і пожиточних членів суспільства і стають для них більше чим матірями; що вибавляють дітей з невіжества і вливають в їх уми знання і любов Бога.

Рівнож можемо вказати на безчисленних Святих і серед свіцьких людей. Я не вагаюсь твердити, що майже в кожній парохії католіцького світа можна знайти муцин і женщин повних горячої набожности і ревности о релігію, так що можна слушно числити їх гіднимн наслідниками Анни, Аквілі, Прискілли Нового Завіта.

Вони справді не стягають подиву загалу, бо справжня набожність не вописується, а шукає "життя похованого з Христом у Бозі" (Колос. 3, 3).

Не треба уявляти собі, що коли я голошу святість Церкви, хочу тим доказати, що всі католики є святі. Сумно мені признати, що часто находиться зіпсутя обичаїв серед тих, що числять себе католиками. Годі замкнути очі перед болючим фактом, що дуже многі з них не то що не жиють після науки своєї Церкви, а є причиною смутку і згіршення." Згіршення мусять прийти, але горе тому, через кого згіршення приходить." Так само я узнаю, що гріх католиків є більше ненависним в очах Бога чим гріх роз'єднаних братів, тому що вони надуживають більших ласк.

Треба однак мати на тямці, що ні Бог ні Церков не насилує ні чиєї совісти. До всіх Він говорить устами свого пророка: "Се даю вам до вибору дорогу, ведучу до живота й дорогу до смерті" (Єр. 21, 8). Ви самі вибирайте.

Легко можна витолкувати, чому находиться так много гірших членів попричіплюваних до риз Церкви, їх духовної Матери, і чому Церков ніколи не стрясає їх та

не вирікається їх як своїх дітей. Церков є натхнена Духом свого Основателя Ісуса Христа. Він "прийшов, щоби спасати загублене" (Мат. 18, 11). Він "прийшов у мир грішників спасти" (1. Тим. 1, 15). Він був Приятелем митарів і грішників, щоби зробити їх приятелями Бога. І вони горнулись до Нього, знаючи Його співчуття для себе.

Йдучи слідами свого божественного Обручника, Церков ніколи не відкидає грішників, не виключає їх зі свого стада, хоть як тяжкими і знаними булиб їх проступки; не тому, що вона одобряє їх гріх, а що бажає їх поправи. Вона не оставляє їх ніколи на поталу розпуці і наколи не година привести їх до цілковитої поправи життя, принаймні старається ослабити їхні пристрасти.

Памятаючи рівнож на слова Господа: "Убогим проповідується благовість" (Мат. 11, 5), Церков має ніжне співчуття з жертвами вбожества, з котрим ідуть в парі ріжні покуси та слабости. В той спосіб убогі і грішники тримаються Церкви, як трималисъ Ісуса в часі Його туземського життя.

З другого боку ми знаємо, що грішники, що провинились грубими проступками, котрі вражають публичну мораль, є на ділі виключені з протестанцьких віроісповідних громад. І що відноситься до бідних, преса часто нарікає, що в протестантів мало дбається за них, а то й зовсім занедбується їх. Оден добродій сказав мені, що ніколи не бачив певного бідного чоловіка, щоби він ввійшов до епископального храму, біля котрого мешкав.

Ці виключені грішники і жертви недостатків або цілковито покидають християнство, або находять прибіжище на грудях своєї правдивої Матери, Католицької Церкви, що за приміром свого божественного Обручника глядить на обездолених як на свій найдорощий скарб. Притчі, в котрих Господь з'ображував свою Церков, рівнож ясно вчать нас, що добрі і злі будуть разом жити в ній доти, доки тревати ме Її післанництво на землі. Царство Боже є подібним до нивн, на котрій дають рости куколю враз із добрим насінням аж до жнива (Мат. 13, 24 -

37); вона подібною до неводу, в котрому є добра і не здала риба доки єї не розділять (Мат. 13, 47). Так само Церков є і тим великим сосудом (2. Тимот. 11, 20), в котрому є не тілько золота, й срібна посуда, а також деревяна й глиняна.

Св. Отці повтаряють науку св. Письма. Св. Єронім говорить: "Ковчег Ноя був образом Церкви. Як в ньому були звірята всякого рода, так і в Церкві є люди всякої раси і вдачі. Як там були леопард і кіт, вовк і ягня, так і тут находиться праведних і грішників — то значить начиння золоте й срібне побіч деревяного і глиняного".

Св. Григорий Вел. пише: "Тому що в ній (Церкві) в суміш проживають добрі і злі, прокляті і вибрані, слушно кажеться о ній, що вона похожа на мудрих і нерозумних дів."

Слухаймо св. Августина: "Пригадаймо собі стодолу, в котрій находиться солома й пшениця; невід з добрими і нездалими рибами; ковчег Ноя з чистими і нечистими звірятами і зобачите, що в Церкві від нині аж до судного дня находяться не тілко вівціі воли — то зн. праведні і святі — але також дикі звірята пільні. Бо дикі звірята, це люде, що розкошуються в похотях тіла, а поле це тая широка дорога, що провадить в погибіль.

ЛЬВІВСЬКИЙ ЕПИСКОП-СУФРАҐАН.

Часописні вістки зі Старого Краю доносять, що Рим іменував епископом-суфраґаном Львівської Митрополії **Преосвященого Дра. Йосифа Боцяна, Епископа Луцького.** — Преосв. Боцян відбув разом з нашим Преосвященим богословські студії в Інсбруку, де дістав степень доктора св. Богословія. Після короткої душпастирської праці зістав покликаним на уряд Ректора Дух. Семинара у Львові власне в часі, коли Митрополит вибирався перший раз звідувати Канаду. На цьому становиску оставав він аж до війни тішачися повним довірям Митрополита і не дивота, що коли Москалі вивозили Митрополита в Росію, достойний Вязень вибрав собі його товаришем недолі. Побоюючись смерти в неволі, Митрополит висвятив на

підставі властей уділених Римом на такий случай Дра. Боцяна епископом Луцка. Свячення відбулось тайно на тихій Службі Божій відправленій в кімнаті готелю Континенталь у Київі дня 10. вересня 1914. р. Місто жезла вручив Митрополит новопоставленому Епископові свою палицю, на котрій ножиком вирізав дату свячення і початкові букви імени свого і Дра. Боцяна, і на руку заложив йому свій власний перстень.

Ми знаємо, які сумні політичні обставини не дозволили до тепер Епископу Боцянові засісти на свому Престолі...

Нині Рим іменував його Суфраґаном Митрополії і дуже правдоподібно стане колись Митрополитом. Що ніколи не забуде за свою Паству на півночі, о тім не потребуємо зовсім сумніватися.

Особисто Преосв. Боцян є людиною високо образованою, делікатного такту, світлий проповідник, писатель і педаґоґ. Мимо слабонького здоровля — 3 роки тому був смертельно хорий — він безустанно працює. У всіх кругах українського населення в Галичині і на Вкраїні і не менче в чужих народів тішиться загальною симпатією.

Желаємо новоіменованому Епископові-Суфраґанові многих ласк Божих, здоровля і сили на новому становиску на многі, многі літа.

НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ.

Отцим числом "Голос Ізбавителя" розпочинає третій рік свого видавництва. Два роки вже він несе що місяця свою науку по хатах наших поселенців Канади й Америки і можемо сміло сказати, що здобув собі загальну симпатію. Наші читачі полюбили "Голос Ізбавителя", він став їх дійсним другом - приятелем, його ожидають нетерпеливо і витають як любого гостя. Маємо на це докази в численних листах, що приходять до нас з усіх сторін, в тім, як всі вірно віднавляють свою передплату, коли попередна вийшла, у взрості числа наших передплатників. Без ніякої аґітації прибуло протягом минувшого року близко 500 свіжих передплатників.

Для нас є це милим признанням і нагородою за наші труди, ми тішимося тим, що чимраз ширші круги читають наш часопис і черпають з нього науку правдивого релігійного життя, доброго католицького духа, горячу любов і посвяту для своєї Церкви.

Літа йдуть, часи зміняються, життя людей улягає постійним змінам - лиш одно не зміняється: правда Божа, Євангеліє Ісуса Христа і св. Кат. Церков. І тому що "Голос Ізбавителя"

не голосить нич іншого як Євангельську правду, тому що він є все вірною дитиною св. Церкви, тому й він остає все той сам його програма не зміняється. Ми підемо отже і в слідуючому році тою самою дорогою, якою йшли досі, будемо сіяти насіння чистої правди в серцях наших читачів, Наш часопис не служить жадним панам, жадним партіям — він служить виключно Ісусові і Його Церкві, він попирає і боронить Його справу в нашому народі і цьому завданню остане всегда вірним. Ми є свідомі того, що наш часопис, такий яким він є, є потрібним, пожаданим для нашого народу і в цьому лежить його значіння і сила.

Коли ми так оглядаємо добро довершене за посередництвом нашого Місячника через минувших два роки, не можемо не признати, що в великій части воно є заслугою наших прихильників і ми складаємо їм сердечну подяку за їх поміч в нашому ділі. Ми дякуємо Преосвященному Владиці за їх уповажнення нашого Видавництва та за ласкаві признання і заохоту, котрі нераз нам висказали. Дякуємо далі нашим Ревнителькам і Ревнителям за їхні труди коло поширення нашого часопису та збирання передплати. - Дякуємо нашим Дописувателям та помічникам. - Дякуємо вкінці всім нашим Передплатникам, що своєю точністю в відновлюванні передплати уможливляють нам видавання часопису. Нехай будуть вони всі певні, що мають значний уділ у всьому добрі, котре при Божій помочі докону наш часопис.

Розпочинаючи новий рік Видавництва, ми прохаємо всіх наших Вп. Передплатників і Прихильників, щоби й на далі доховали нам свою приязнь і поміч. Ми прохаємо о це в імя справи Бога, Церкви і Народу, котрій ми всі повинні служити, всякий після своєї сили і спосібностей. Старайтеся поширювати "Голос Ізбавителя", подавайте його з рук до рук, приєднуйте йому свіжих передплатників, подавайте нам адреси, на котрі можна вислати оказове число, передплачуйте його для своїх кревних і знакомих в Старім Краю - одним словом, причиніться до цего, щоби він читався в кожній українській хаті.

Коли це для вас можливим, ставайте в ряди ревнителів і ревнительок нашого часопису, пропагуйте його в своїй місцевости або кольонії не тільке принагідно, але з добровільно принятого обовязку свідомих Українців Католиків. Вже маємо гурток таких ревнителів і ревнительок і працюють вони прекрасно, треба тілько, щоби кожна місцевість мала свого ревнителя або ревнительку, що занималисьби активно поширюванням часопису.

Зді часописи сіють релігійну анархію і роздор в нашому народі і треба признати, що мають вони агентів, що поширюють їх з посвятою гідною кращої справи. Противно, для ширення добрих часописей трудно знайти апостолів і тому їх матеріяльне положення таке не виносиме. Поборюйте лихо добром. Злим часописам протиставте добрі. Майте в себе "Голос Ізбавителя". Придбайте йому з Новим Роком одного свіжого передплатника. Станьте його ревнителем, ревнителькою, коли ваші обставини на це позваляють.

Видавництво "Голосу Ізбавителя" і його читачі творять одно тіло і тому спільними силами повинні стреміти до спільної мети, до поширення справжнього католицького духа в нашому українському народі.

Всім нашим Вп. Передплатникам і Прихильникам желаємо Веселих Свят і щасливого Нового Року! —

Христос раждаєсь - Славіте!

Видавництво "Голосу Ізбавителя".

ВІРА В ЕСКИМОСА.

О. Тюркитіль, місіонар у Ескимосів, оповідає про одного Ескимоса, охрещеного іменем Петро, що слідує: "Наш Петро поїхав від нас більше чим 450 миль на північ. В дорозі упав він він на пів спараліжований від морозу і не міг вернути, аж на другий рік: його ноги покручені до середини. Оден Ескимос потайни говорив до нього: — То діявол укарав тебе, що ти покинув нашу віру. — Хотяб він покрутив мені і руки і ціле тіло, відповів просто Петро, ніколи не забуду що я хрещений."

Так говорили мученики перших часів християнства.

ПОДЯКИ.

Бразилія, Трейс Баррас. — Теодор і Марія Сеньків складають подяку Преч. Д. Марії за особлившу ласку виздоровлення дитини з тяжкої недуги. - Засилає на місійні діла 5 мільрейсів. —

Арран, Саск. — А. Загарійчук складає подяку св. Священомученикови Йосафатови за дві отримані ласки. —

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ.

Організація і упорядкованя Католицької Праці.

Наші часи слушно звуть часами організації. Лиш добре з'організовані громади, товариства, народи уходять дійсною силою в очах нинішнього світа.

Нас найбільше обходить організація церковна і коли дивимось на нашу церков у Канаді, мусимо признати, що ся організація є дуже слабонька. Доброї волі і гарних плянів не брак, але дуже брак послідовної, позитивної праці, до котрої треба конче взятися, наколи наша церков має розвиватися.

Основу організації вже маємо — то є сама загальна церковна організація, то є наші парохії, брацтва, товариства, школи. преса, їх лучність зі священиком, з організаціями других католицьких народів, з осередком католицького стіта, з Римом.

Вся наша праця повинна стреміти до цего, щоби релігійне життя сих існуючих організацій скріпити та розвинути і в міру потреби творити нові організації, що зарадилиб всім нашим потребам починаючи від найпекучіших. Виховування священства—школи—преса—охорона і розвивання релігійного духа в молоді — релігійні стоваришення і тим подібні потреби повинні захоплювати увагу і енергію кожного щирого Українця католика.

Ця праця мусить однак бути упорядкована, систематична, і тому треба мати на оці не добро одиниці, або одної парохії чи одного дистрикту, а загальне добро цілої нашої церкви і

тому треба одностайного, солідарного ділання, треба од керми. З природи річи і з самого свого уряду Єпископ його заступстві душпастир є таким провідником, що має к мувати життям церкви. Но він мусить мати до помочі сві мих, переконаних свіцьких католиків, що малиб духа іні живи і що йшлиб рука - в - руку зі священством та епис пом. Потреба католицьких свіцьких діячів є в нас найпеку щою, поки їх не маємо, поти поступ нашої церковної орга зації є трудний, наколи не зовсім неможливий.

Першою, сущною підставою організації є однак молит "Коли Господь не збудує дому, надармо трудяться будівни Тому поклик Св. Отця до членів Апостольства молитви, що протягом цего місяця ревно молилися о організацію і упор кування католицької діяльности є основної ваги для цілої Церкви, але особливо великого значіння для нас Україн католиків. Коли ми пізнали недостачі своєї організації, ко пізнали свої потреби, возмімся до діла і зачнім від найвищо молімся! Ми віримо, що молитва є всемогуча в Бога, ми зн мо, що молитва є живчиком релігійного життя, але в практ ми занедбуємо молитву. Будьмо-ж послідовні в свому посту ванні, нехай воно згаджуєсь з нашими віруваннями, трудім але заєдно шукаймо помочі в Бога. Молитва просвітить н скріпить нас і дасть заохоту до праці, дасть піддержку в тр ностях, великодушність в жертві. —

—0—

Ювилейний Рік. — Дня 25. грудня м. р. розпочався Ю лейний Рік, рік особлившої Божої благодати. Після давны звичаю Св. Отець отворив у той день в урочистому торжес головну браму церкви св. Петра, котра, в звичайному часі з клена, остане тепер отвореною через цілий рік. Ювилейн Рік святкує Церков свята що 25 літ і при цій нагоді сотки тис вірних з усіх країв і народів прибувають в паломництві до С лиці католицького світа. На цей Юв. Рік є вже заповіджен звиж 100 паломництв з ріжних сторін, між ними кілька з Ка ди і Зл. Держав. Цим разом будуть могли паломники звид вати в Римі Місійну Виставу, де є виставлені цікаві предм з поганських країв, в котрих катол. місіонарі трудяться к навернення поган. Найцікавіщим предметом Вистави є без рочно пластичне з'ображення (модель) цілої Святої Землі. —

Смерть Примата Ірляндії. — 19. падолиста помер Кардин Ваг, архієпископ Армагу і Примат всеї Ірляндії, у віці 84 Покійний Кардинал був одною з найвизначніших личнос Ірляндії і добре знаним в Америці. Смерть прийшла несп вано, по коротенькій слабости. —

Місійна праця в Зл. Державах. — Американські Місії Католицькі в Маринол (Н. Й.) існують заледво рік, а мимо того їх діяльність є вже величавих розмірів. До них належить 43 священиків, 174 студентів, 37 братів і 175 сестер — разом 429 осіб. Крім того удержують вони на університеті в Ушінгтон сім студентів, що мають пізніше стати на чолі місій. — Видають вони місійний часопис "Фіяд Афар", котрого наклад є 135 тисяч примірників і "Ди Маринол Джуніор" для молодіжи, котрий вже має 16 тисяч передплатників. — Місії ці обслуговують два дистрикти на Далекому Сході, один в Китаю, другий на Кореї.

Перша гр. кат. філія Товариства Пресв. Імени. — В останньому числі Г. І. подали ми обширний звіт з величавого торжества Пресв. Імени в Ушінгтон. Нині читаємо, що гр. кат. парохія (угро-руська) Преображения в Маккіспорт, Па. основала за стараннем тамошнього о. Пароха першу гр. кат. філію Товариства. Це є дуже радісна вістка і ми желаємо цілого серця, щоби такі філії основались ві всіх наших парохіях в Америці і Канаді, щоби наш католицизм оказувався на ділі, а не тілько в самій назві. —

Проти католицьких шкіл. — В стейтах Орегон і Мічігин ведеться завзяту пропаганду, котрої цілию є знищити католицькі школи. Навіть видано закони в цьому напрямі, інспіровані головно тайним сектярським товариством Ку - Клюкс - Ктян. По сторонї католиків стали однак всі патріотичні організації без огляду на вірсісповідання і в слід за тим в Орегоні закон уже знесено як неконституційний, а закон в Мічігин жде така сама доля. —

Католицька Церков в Румунії. — Часописі доносять, що Румунське правительство виступає ворожо супроти католицького населення. Між іншим воно передає кат. церкви і парохії схізматицькому духовенству, ставляє ріжні перепони в справлюванні св. Тайн. Доходить нераз до єдиних зневаг катол. священиків і епископів зі сторони схізматиків. —

Протирелігійні затії французького Уряду. — Французке правительство Еріота виповіло в себе війну катол. Церкві, проганяє монахів, шиканує священство, видобуває т. зв. лайцькі права з передвоєнних часів, хоче їх впровадити навіть в свіжо здобутій, корінно католицькій Альзації. Недавно тому Уряд укарав епископа Монтобану враз із катедральаим парохом гривною 11 і 5 франків за "зневажливе і безпорядочне поступованя", тому що вони — відбували процесію вулицями міста! З другого боку правительство навязало урядові зносини з совітською Росією та уділило загальну амнестію всім дезертирам. Цим разом однак натрафило правительство на завзятий опір з боку католиків. Альзація рішучо відмовилась від благодати

лайцьких законів, а в самій Франції духовенство і католицьке населення відмовило рішучо послух несправедливим законам. Монахи і монахині дістали заказ від духовних властей опустити свої монастирі, кардинали й епископи заявили Еріотові, що зарядження його влади є несправедливі і тому їх не будеться слухало. Всі католики з'організувалися до борби, повстала ліга священиків-жовнірів, ліга католицьких патріотів і після всякої правдоподібности правительство не тілько буде змушене уступити, а лайцькі закони будуть знесені. На чолі цего руху за визволення з ярма сектантства стоять всі епископи, генерал Кастельно і бувший президент Міллеран.

Щоби зрозуміти негодования катол. населення Франції супроти антирелігійної політики Уряду, треба знати, що законники і законниці були від 1905. р. прогнані з Франції і всі священики стали обовязаними до військової служби. З вибухом війни не тілько що всі священики пішли на фронт і здобули собі одні славну смерть хоробрих оборонців вітчини, а другі численні признання, відзначення та декорації, але й прогнані монахи та монахині добровільно вертали до вітчини, щоби ві ратувати в біді.

Тих самих великодушних патріотів безбожна влада тепер знову хоче нагнати... Ось як пише до Еріота монах о. Донкир, один з тих, що добровільно вернули з вигнання, став жовніром і борвся на фронті за свободу вітчини. Ми пропускаємо вступ, де о. Донкир описує свій смуток, коли мусів забратися з Франції тому що монах. Далі пише він ось-як:

"Дванацять літ прожив я на вигнанні, від 22. до 24. року — найкращі літа мого життя. Я вибачаю вам це. Але 2. серпня 1914. я кликав перед моїм Настоятелем: 'Завтра є війна, я сказав, і моє місце є на фронті.' І мій Настоятель поцілував мене і поблагословив. На тягарових поїздах, без мобілізаційного розпорядку (я не був асептерований) і без військової книжочки я їхав за арматами до Вердин. Смерком 20. серпня, перед свіжим боєм я вийшов, щоби догляпути ранених 115-го і посунувся пова передню сторожу, коли нагло опинився в огню 20 крісів; і я побачив мого товариша упавшого біля мене з розторощеною головою. Німецька лінія була 30 кроків передімною. В тій хвилі я відчував, що моє серце хоронить весь мій край. Ніколи не віддихав я воздухом Франції з такою гордістю і не ступав по ей землі в подібною певністю.

Я не понимаю як мене не вбито в тій хвилі і десятки разів опісля. Тричі був я ранений. Ще маю в свому тілі відломок шрапнеля, що його дістав над Соммою... І після демобілізації я допустився злочину, що остався в рідному краю... А то пер ви вскакуете мені двері!

Ви хіба кепкуете собі, п. Еріот. Але з такими річами не годиться кепкувати.

Через 50 місяців ви ніколи не прийняли за мною ні до Траси-ле-Каль, ні до форту Во, ні до Таїр. Я не бачив вас ні де, не чув бесіди про закони "о монашіх чинах", а однак нині важитесь їх виставляти!

Чи можете думати про щось подібного?

Ні я, ні жадний другий мущина, ні женщина не ступить знову на дорогу в Вельгію. Ніколи!

Можете зробити що хочете, можете взяти наші доми, можете отворити свої а-

решти — много в них порожних місць по тих, що ви їх знаєте — хай буде!

Але вибратися як 1902. року? Ніколи!

Сьогодня в наших жилах більше крови чим тоді, бачите, а потім, яко Вердинські жовніри, ми були на доброму місці, щоби навчитися як тримати свою землю! Нам не страшно було від куль, ні газів, ні наймужніщих салдат гвардії. Ми не наляклемось політичних шаламазарників.

А тепер я скажу вам, чому не підемо. Ограбления нас не лякає. В нас не ма ні свого даху, ні свого поля. Ісус Христос жде нас усюда і вистарчає нам по конець світа.

Але ми не підемо, бо не хочемо, щоби далеко від нашого дому не прийшов до нас колись який Бельгієць, або Англік, або Американець, або Китаєць, або Німець і не запитав нас де-що, на що ми мусілиб відповісти зі спущеною головою: 'Франція нас викинула'.

Для чести Франції — чи розумієте ви це як я? — для гонору Франції ля ніколи вже не скажемо такого слова чужинцеві. Даятого ми останемось, кожний з нас. Ми присягаємо це на гробах наших погибших.

Я. Донкир Т. І.

—=0=—

Наші Місії.

МІСІЯ В ЕЛМВУД.

Коло Вінніпегу побудувалась громада Елмвуд, виглядає вона як продовження Вінніпегу. Наші люди поселились тут численно. - Від довшого часу заходились вони коло того, щоби мати в себе духовну місію! В кінци ця місія відбулась від 1 - 10 листопада. с. р. Треба це завдячити старанням місцевого душпастиря Впр. о. Григорійчука, котрий справою місії заняв ся з дійсною посвятою. На місію приїхали оо. Йос. Бала і Ст. Бахталовський в суботу дня І. листопада. Вже на першій науці по була в суботу вечір, церков була повна народа, а люд цей горнувся відтак ревно протягом цілої місії і то не лиш на вечірні відправи, але також о 5. годині рано.

Місія для дітвори відбулась рівночасно; вона стягала до церкви - потім до галі церковної такі маси дітей, що годі було то все добре помістити. В часі благословення дітей церков була виповненна дітворою по береги. Найкращим днем місії була неділя дня 9. Цего дня по полудни відбулось торжество в честь місійного хреста. На цю відправу зволили прибути Їх Преосвященство. По короткій промові в церкві народ рушив у краснім порядку вулицями міста. При кінци походу ступали Їх Преосвященство і о. Григорійчук біля Місійного Хреста. Похід замикав церковний хор. Все ступало в святочнім настрою — з піснею та молитвою на устах. Похід йшов вулицями Монтроз, відтак перейшов поперечною вулицею на Бовман аве, вкінци завернув головною вулицею під церкву. Тут еще вислухали

короткого слова о. місіонаря що заохочував до вірности і любови взглядом Ісуса. Одушевлений народ гірмко заявляв свою віру. Відтак процесія ввійшла до церкви, де поміщено місійний Хрест на всегдашну памятку місії.

Їх Преосвященство зволили еще раз прибути, щоби прекрасною проповідю загріти народ до почитання св. Йосафата. Місія скінчилась дня 10. листопада вечір торжеством в честь Матери Божої. Стокільканайцять свічок окружало гарно уставлений на середині церкви образ Матери Неустаючої помочи, сердечний народ з Елмвуд зі слезами в очах віддавався під покров своєї доброї Матери Марії.

Жаль було розставатися з народом, що так ревно горнувся через цілий протяг місії до наук і св. Тайн. Нехай Серце Ісуса заховує цей народ на дальше в єго любови до Нього і Єго Матери Марії.

Реколєкції. — Як що-року, так і цего року наші отці давали перед Різдвом реколєкції своїм Братчикам, шкільній дітворі і Сестрам. — Браттям і Ювеністам проповідали реколєкції Впр. о. Ігумен Кінцінґер. Сестрам Служебницям в Айтуні давали реколєкції Впр. о. Візитатор Деляре, в Йорктоні Пр. о. Дельфорж. Пр. о. Бахталовський проповідали 3-дневні реколєкції шкільним дітям Сестер. — Реколєкції в Колегії св. Йосифа назначені на місяць січень. —

МІСІЯ У ЛЬВОВІ.

(Лист о. Якова до о. Ігумена Кінцінґера).

Станіславів, 18. 10. 1924.

ВПреподобний і дорогий Отче Ігумен.

Ото скінчилась вже місія у Львові — хочу Вам подати справоздання зней.

Зачалась вона в суботу 4. жовтня а скінчилась 14. на Празник Покрова Богородиці. Проповідали оо. Яків, Шишикович, і Породко.

Цю місію так важну, приготовили вже заздалегідь горячі молитви трох наших монастирів і многих душ доброї волі В Збойсках був навіть оден день адорації щоби запевнити добрий вислід. І небо не щадило своєї помочи. . . . . .

В звичайних часах Львівська Катедральна церков (св. Юра) може помістити 3000. народа. В часі місії ми це число осягнули вже від початку, а вскорі здвиг слухачів перевисшив це число. Приплив народа був так величезний, що всі кутики катедри були набиті навіть галєрії на горі повні слухачів. На закінченя ми мусіли втворити навіть царські двері коностасу. Вмить хор був заповнений а всі степені головного вівтаря навіть захристії по береги набиті народом. А сотки і сотки, що вже не могли ввійти до середини, стояли на великих сходах

поза церквою, щоби звідтам слухати проповідий місіонарів. Як далеко людська память сягає, ще ніколи не видко було такого здвигу народу в св. Юрі. А вже зворушаючий вид представляло в часі місії це, як народ тиснувся до сповіди. І це якраз правдивим термометром дійсної вартости апостольскої праці. Мож було видіти людий ріжного стану, що зближались до сповідальниць — а всі хотіли сповідатись у місіонарів.

Цему всему відповідав похід з місійним Хрестом. В поході брало участь 10.000 народу! Два мітрати, всі крилошани, великий семинар духовний, ґімназії, школи, доколичні парохи, монахині, хори співаків, музика і т. д. і т. д. ! Похід поступав улицями Коперника (коло семинарської церкви), відтак коло почти, потім дальше .... навколо соїму, відтак назад до Катедри. Процесія зачалась о 2. 30 а скінчилось все коло 6. години. В часі нашого походу трамвалі мусіли станути. Це була властиво одна довга нитка — що тягнулась походом! Одушевлення було велике, а радість пробивалась на всіх лицях!

Екцеленція Митрополит були присутні на всіх вправах, навіть на обох ранішних науках. Помагали нам також в слуханню сповідий.

Много ОО. Парохів просило нас, щоби і вони мали у себе це щастя місії. Капітула запросила нас вже на відновлення місії на май. Їх Екцелеція бажали, щобими дали подібні вправи духовні у Львові для всеї молодіжи ріжних ґімназий. О! жнива правдиві великі, але робітників мало. Сумніваюсь, чи можливо здійснити всі ті красні пляни.

Тим разом еще раз ми були щасливими свідками цего ясного факту; Бог благословить наше діло! Всюда в Галичині Божа ласка товаришить нам і оказуєсь так сильною і чудесною що мусимо закликати: "Рука Божа є тут!" як не менше признати, що сповняються слова Апостола: "Немудре світа вибрав Бог щоб осоромити премудрих, і безсильне світа вибрав Бог, щоб осоромити потужне, і незначне світу і погорджене вибрав Бог, і те чого нема, щоб те що є в нічо обернути? (Кор. 27, 28).

Ото, Впреп. і Дорогий отче Ігумен, послідні наші відомости. Цего вечера треба нам зачинати місію в Балучині відтак прийде місія в Перемишлянах, потім в Калуши, в Зарудю і так ми скінчимо рік 1924.

Дорога щаслива і благословенна.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Кілько вартує жінка. —У Татар молода вартує 20 фунтів масла; у Кафрів молодий , що хоче женитись, мусить дати молодій 8 коров; в Курдистані треба дати молодій пару тюленів, на островах Фіджі зуб кита; в Уґанді молода мусить мати що-найменче пачку ігол до шиття, 20 патронів і 3 бики яко відшкодовання для тещі за втрату дочки. — У нас християн жінка вартує найбільше: по словам св. Духа вона вартує тілько що муж, а часом і більше. — В нас, правда, часом купить молодий дівчину за шлюбний дрес аяле з такої жінки потіхи мати не буде..

Знаєте, що це таке ВРІДЛО? — І відки-ж можете знати — тож ми вам скажемо: В Саратові російському не лишив вже ані оден кінь, а що большевикам фякрів треба , кажуть себе возити — людям. А такий чоловік, що в большевицькому раю виповняє "уряд" коня, зветьпо совітському: "ВРеменно Ісполняющій Должность ЛОшаді", і по першим буквам кожного слова **ВРІДЛО**. — Щось подібного може бути тілько в совітській Росії!

"Батько дожджу". — Лицарі Колюмба в Каліфорнії роблять збірку, котрої ціллю є достарчити сто тисяч долярів славному астрономові обсерваторії в Санта-Кляра, о. Райкардові Т. І., котрого називають звичайно "батьком дожджу., тому що його заповідання змін температури справджуються з надзвичайною точністю. Після відомостей в "Нюс Сервіс" населення Каліфорнії заощадило ізза того міліони долярів. О. Райкард обслуговує обсерваторію зовсім безплатно і населення, щоби показати йому своє признання і вдячність за його діяльність, хоче заосмотрити обсерваторію вченого астронома-монаха в наймодерніщі прилади і дати йому достаточне число помічників щоби міг поширити своє поле діяльности по можности на весь континент Зл. Держав.

Фабрика дощу. — Хоч як воно неімовірне, але є це факт. Добродій К. Гамфілд в Генсфорд (Каліф.) має фабрику, котра "виробляє" дощ, коли фабрикантові подобається. Він іменно стріляє в хмари електризований пісок і в заміну за то хмара дає дощ на просторі 100 миль довкруги фабрики. Від 15. марця до 15. квітня ц. р. сфабрикував він дощу близко 3 цалі і після контракту фармарі заплатили йому за це вісім тисяч долярів. Урядові звіти подають, що в цій околиці падали обильні дощі. —

Цікавий університет. — Канцлер університету в Пітсбурґ виробив плян нового університету на взір хмародерів. Цей університет має мати поверх 600 стіп височини, звиж 300 стіп довжини, а широкий має бути поверх 200 стіп. В ньому буде місце на 42 тисячі студентів. Збудований має бути цей університет з білого коменя кентоцкого в стилю ґотицкому. —

"Для бідних дівчат". — Оден парох умістив на брамі своєї церкви цікаву вивіску: "О. Парохові є знаною дорожнеча артикулів поживи і убрань як кожному іншому. Він глибоко співчуває з недолею бідних дівчат, що не годні справити собі до шлюбу повної тоалети, так що мусять приходити з голими грудьми і раменами. Длятого справив він штуку делікатної білої сатини, котру буде тримало ся в захристії і котрою охотно послужимо всім бідним дівчатам, що приходять за легко убрані до шлюбу, щоби вони не перестудились у нашій церкві. Ми надіємось, що всі інтересовані оцінять нашу вітцівську печаливість." —

Жінки мусять до школи. —В Злучених Державах случаються надзвичайно часто супружжя молоденьких 15-літних дівчат. Щоби цему перешкодити, шкільні власти декотрих стейтів розпорядили, що до 16. року всі жінки мусять учащати до шкіл і відвічальність за сповнення цего розпорядження спадає наїх мужів. В самому місті Чікаґо 80 таких жінок мусіли вернути до шкільної лавки. —

Найстарший католик на світі. — Є ім "Чорний Йосиф" в Ліносоль на о-рові Кипр, слуга о. Фюстра. Має він 15 літ, був колись невільником у ріж-іх панів. З невільництва викупив йо-о один священик. 70 літ тому він став хрещений і кумом стояв йому фран-ський консуль. —

Статуя з масла. — Таку штуку втяла нада, висилаючи на виставу у Вемблі ьондон) статую англійського престо-наслідника на кони, вироблену з кана-йського масла. Її перехопують до слі-ючого року на продовження вистави.

Воздушні дороги. — Першу воздушну рогу створили, розуміється, Американ-Вона йде з Ню-Йорку до Сан-Франціс-, від моря до моря. Весь цей простір освітлений ацетиленовим світлом, що ходить із 300 фарів, в котрих кожний є ясність 5.000 свічок і віддалений о-н від другого по 5 кільометрів. Що 40 льометрів стоять більші фари, всіх ра-м 34, що кружляють, і кожний із них є ясність 7 мілїонів свічок. І вкінці є ще більших фарів віддалених від себе 400 кільометрів, що мають ясність 500 мілїонів свічок кожний. По так вітленій дорозі летять день і ніч літаки аймешою небезпекою життя для па-сажирів. —

Похорон бандита. — В Чікаґо відбувався при кінці мин. року цікавий похорон. Ховали убитого Д. О'Баніона, котрого звали "царем бандитів" і котрому рахують 23 поповнених убійств, та мимо того поліція не важилась його арештувати, тому що він був ватажком цілої армії бандитів, з котрими частина поліції була в спілці. В похороні брало участь 1.000 знаних бандитів. Домовина О'Баніона, виллята з масивного срібла, коштувала звиж 10 тисяч долярів. На похоронні вінки треба було 26 автомобілів-траків. — В Зл. Державах пишуть, що в самому стейті Ілїнойс є яких 100.000 бандитів знаменито з'организованих, котрі підплачують частину поліції. — **От які є овочі виховання в школах без Бога!**

Де-що про Вінніпеґ. — 1870. р. було в Вінніпеґу всього-на-всьо 215 мешканців — був це невеликий форт притім Індіян. Нині має він 194. 850 мешканців. Довжина всіх вулиць в Вінніпеґу виносить разом 736 миль і вода накриває загальний простір 422 акрів. —

Людність Канади. — Після останнього обчислення жиє в Канаді 9 мілїонів 226-740 людей. 1921. р. числила Канада вісім мілїонів 788.483 мешканців. —

НАША ПЕРЕПИСКА.

Пп. Дудик і Гратсон, П. — Одержали з подякою; бажані книжки вислали. Спасибі за щирі слова! — **П. І. Федірко, В.** — Лист одержали і адресу змінили після вашого бажання. — **Всч. о. М. Ґурянський, О.** — Спис передплатників і гроші одержали; сердечне спасибі! — **П. Й. Мельник, С.** — Спис передплатників і гроші одержали. Сердечне спасибі і трудіться ласкаво далі! — **П. П. Паньковський, Ф.** — Одержали з подякою. До Кан. Укр. вислали $2.00 — **П. Й. Когут, С.** — Одержали, спасибі! **П. Д. Юськевич, В.** — Спис і гроші одержали — спасибі. Адресу П. змінили. Лист іде. — **П. М. Антонишин, О.** — Одержали з подякою — висилаємо. — **П. В. Смолик, Е.** — Одержали. Відповідаємо листом. — **П. А. Загарійчук, А.** — Одержали. Подяку містимо. Відписуємо листом. — **П. Й. Когут, С.** — Спасибі, одержали. — **П. Т. Задорожний, М.** — Книжку вислали. — **Пані К. Щирба, В.** — Ми вислали Вам бажану скількість чисел до розпродажі. Наколи не дійшли, то видко, що пропали на почті, — просимо реклямувати. Грудневе число висилаємо. Щире спасибі за ласкавий труд. — **П. П. Нога, А.** — Одержали, дякуємо. Офіру для сиріт передали. Спасибі! — **П. О. Филипович, І.** — Одержали — спасибі за сердечні желання! — **П. М. Бучковський, М.** — Оба листи прийшли разом. Всьо полагоджено, книжки вислали. — **Пані Ю. Гліввська, Ф.** — Бажані книжки вислали. Дякуємо. — **П. П. Галапац, П.** — Спасибі за щирі слова! Книжку вислали. — **Пані М. Скородинська, Е.** — Лист одержали, спасибі! Премію висилаємо. — **Всч. П. Вожик, ФВ.** — Лист одержали. Нові адреси вписали. Помістимо в лютневому числі. Спасибі за тепле признання! — **Всч. о. Д. Попович, В.** — Адресу змінили, нового передплатника вписали. Спасибі за теплі слова! —

Редакція і Адміністрація Г. І. дякує всім ВП. Передплатникам і Прихильникам, що зволили надіслати нам святочні желання. Взаїмно желаємо всім веселого Різдва і щасливого Нового Року! —

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату змінається на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.,

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і кранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю різні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ДИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покликтеся на "Голос Ізбавителя".

Hudson's Bay Company

YORKTON, SASK.

СЛЮБНІ УБРАННЯ

ВІД $22.50 ДО $27.50

з доброї сатини, з шовковими прикрасами, мережені коронками та пацьорковими виробами

СЛЮБНІ ВЕЛЬОНИ
ВІД $3.50 ДО $5.50

СЛЮБНІ БУКЕТИ $1.00

СЛЮБНІ ВІНКИ $1.50

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ,

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ВСЬО ПОТРІБНЕ ДО ЦЕРКВИ. ПИШІТЬ ПО ЦІНИ.
Нова адреса:
179 Bannatyne Ave., East
Winnipeg Church Goods Co. Ltd.

Рік 3. 1. ЛЮТОГО. 1925 Ч. 2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

А ти — що зробиш? — Про Вервицю. — Біблійні оповідання.— Бог не оставляє опущених. — Віра наших Батьків. — Не забувай. — Чари. — Браття Християнських шкіл. — Католицьким Світом. — Наші Місії. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йоркton, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

ЦЕРКОВНІ КНИГИ

Євангеліє. Оправлене у міцну, гарну, зелену, сафіянову скіру. На фронтовому боці богато прикрашене позолоченими вирізами і звіздами і ручно мальованими образами, а на відворотній стороні має золочену фігуру св. О. Николая і гарні підставки. Ціна Ч. 12 ..... $ 105.00

Служебник. Оправлений у міцну, чорну скіру, з золотим витиском хреста, з поліровоними берегами. : : : : : Ціна Ч. 14, ... $ 37.50

...ня і Утреня, часть І. і ІІ. Це є зібрані усі відправи на неділі і свята цілого року. Необхідна книжка в кождій церкві. Оба томи оправлені в чорну скірку з поліровани-ними берегами коштують Ч. 16 ..... $ 9.00

Ірмольогіон. Себто великий нотний церковний співаник, потрібний в кождій більшій церкві для дяка. Оправлений в півскірок, з гарними витисками, коштує Ч. 18 $ 18.00

Ізборник. Це богослуженя на свята і неділі цілого року. Надається передусім для церковних співаків у біднійших церквах Оправлений в півскірок, коштує Ч. 20 .. $ 7.50

Часослов. Книжка для ужитку священникам. Оправлений в скіру коштує Ч. 22 ..... $ 4.50

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.
224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."
Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все перемінне	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Коротші Розваги над станом душі	5
Легенди Польські	30
Мартин Лютер	10
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	80
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів.	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню нат. праці	10
Поученія і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	30
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіола	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10

Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катихизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терновсї дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Ігнатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

КАЛЄНДАР І УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ

1. Н. Неділя 32. по Сош., гл. 8., Єв. утр. 11. Йо. зач. 67. Літ. Ап. 285. Єв. Л.94
2. П. Прп. Евтимія.
3. В. Прп. Максима Ісп.
4. С. Св. Ап. Тимотея і Прмч. Анастазія.
5. Ч. Св. Сшм. Климента.
6. П. Прп. Ксенії.
7. С. Св. Григ. Бог.
8. Н. Нед. о Мит. і Фар., Прп. Ксенофф., гл. 1. Єв. утр. 1. Мат. зач. 116., Літ. Ап. з. 296, Єв. Лу. 89., Троп. вос.; Сл. конд. тріоди; І нині Бог. 1го гл. воскр.
9. П. Перенес. мош. св. Йо. Зол.
10. В. Св. Єфрема.
11. С. Перенес. мош св. Свщм. Ігнатія.
12. Ч. ТРЕХ СВЯТИТЕЛІВ Веч. вел. з всеноч., Єв. утр. Йо. 35., Літ.: троп. праз.; Слава конд. праз.; І нині Богор.; Ап. зач. 335., Єв. Мат. зач. 11.
13. П. Св. ММ. Кирила і Йоанна;
14. С. Св. М. Трифона; предпр. Срітення.
15. Н. о блуднім сині; СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЕ; гл. 2., Веч. велика з всеноч., Єв. утр. Лу. з. 8; На літ.: троп. вос. г. 2. троп. праз.; Слава конд. тріоди; І нині конд. праз.; прок. і алл. нед. і праз.; Ап. зач. 135 і 316; Єв. Лу. 79 і 7.
16. П. Прав. Симеона і Анни прор.; попр. стр.
17. В. Преп. Ізидора
18. С. Св. М. Агафії.
19. Ч. Прп. Вукола
20. П. Прп. Парт. і Луки; отд. Стріт.
21. С. Суб. мясоп. Задушна; Св. Вм. Теодора.
22. Н. Нед. мясоп. гл. 3., Єв. утр. 3. Мар. з. 71; на літ.: тр. вос. гл. 3.; Слава конд. тріоди; І нині Богор. 3го гл.; Ап. з. 140; Єв. зач. 106 Мат.
23. П. Св. М. Харалампія
24. В. Св. Свщм. Власія
25. С. Св. Мелетія
26. Ч. Прп. Мартиніяна
27. П. Преп. Авксентія
28. С. Св. Онисима; Суб. сироп.

ПОСТИ: В пятницю як звичайно. Від 23го понед. сироп. аж до Великодня, кожної середи і пятниці; — Заказаний час зачинаєсь 23го включно.
ЗАГАЛЬНИЦЯ: Від 8го до 15го включно.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св Ізбавителя.

Рік III. Лист за Лютий 1925.

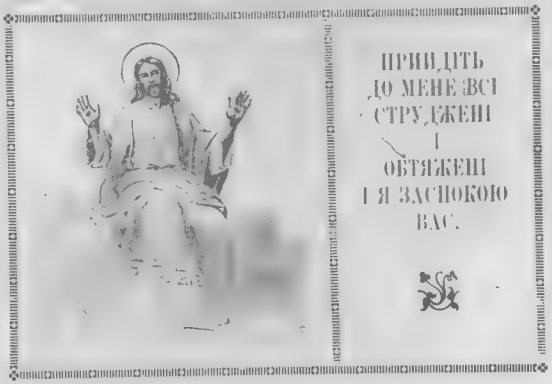

А Ти Що Зробиш?

Великий обовязок спочиває на нас, Українцях-католиках в Канаді і Зл. Державах. Ми бачимо довкола себе як маси нашого народу стають байдужними для св. Церкви, легкожать свої релігійні обовязки, деморалізуються. Релігійна деморалізація шириться все більше й більше в масах нашого народу й церкви, і кождий мусить спитатись: Що - ж тут робити?!

Далеко запровадилоб нас, колиб хотіли шукати за причинами цего розладу, вони є многі, і треба за ними глядіти не тілько в радах ворогів Церкви, але й в наших власних ря-

дах. А ці останні причини є найважніщі, їх треба усунути насамперід. Поки армія є однодушна, поти вона сміло може опертися кожному ворогові; но скоро знайдуться в її рядах зрадники, або такі, що тримають зносини з ворогом, вона стратила всю свою вартість і силу, вона засуджена на неминучу погибіль.

Про це ми писали вже не раз і це є так ясна справа, що не треба навіть на ню далі наставати.

Але є ще друга справа, не менше важна, а іменно ми всі мусимо працювати для добра св. Церкви. І цего многі не хотять розуміти.... На віщо — ж здалася найчисленніща армія, в котрій кожний жовнір живе сам для себе, не журиться про других, не дбає про спільну справу? ! На що найкращі генерали і полководці, наколи жовніри не дбають про їхні прикази? ! До чого дійде така армія, яку славу годна собі здобути? !

Минули ті часи, коли Українець — католик не потребував журитись своєю Церквою, минуло спокійне життя в тихому селі старого краю. Нові обставини накладають нам нові обовязки, ми всі мусимо трудитись, боротись — і завзято!

Ні куди казати — наша вдача не є войовнича, ми любимо спокій, ми втікаємо від борби: "Моя хата з краю, я нічо не знаю!" — добре говорить наша пословиця... Але цю байдужність треба з себе скинути, бо вона провадить нас до неминучої погибели!

⁂

Та зле думавби, хто розумівби це так, що треба сваритись, викрикувати, виписувати, заводити колотнечі... Оборона Церкви словом, пером, полємікою і т. д. не є ні обовязком кожного Українця католика, ні навіть можливою для кожного. Але що є обовязком кожного, що кожний може сповнити — це є спокійна, ревна, безупинна праця, совісне сповнювання своїх релігійних обовязків, піддержка церковних справ.

Є одна особливо справа, де кожний може багато причинитись для добра церкви — це справа нашої католицької преси. Нарід любить читати й хоче читати, це є неоспоримє і само в собі є потішаючим явищем. Та книжка і газета, це немов товариш і товариш, в котрого шукаємо поучення, проводу. Наколи цей товариш злий, зіпсутий, він зведе тебе на манівці. "З яким пристаєш, таким ся стаєш" — особливо, коли з гори піддатися проводови...

Тут обовязок Українця — католика є подвійний: поборювати злу пресу, поширювати добру пресу. До цего не треба ні

науки, ні бесіди — треба тілько доброї волі. Не тримай в себе злої книжки, злої газети! Не читай єї в чужого, не слухай, як другий єї читає. Дай пізнати по своєму поступованні, що ти погорджуєш, бридишся злою пресою. Коли маєш вплив на свого приятеля, знакомого, напімни його, щоби не приймав злої газети. Будь чесний, не порозумівайся зі своїм ворогом — тим уже його спомагаєш, кріпиш.

Але само поборювання злої преси ще не є всьо. Треба ширити добру пресу, треба єї спомагати. Треба мати в себе добре письмо, добру книжку, газету. Чому? Бо ти хочеш читати, образуватись. Ти потребуєш доброго, здорового читання. Не тілько ти потребуєш доброго часопису, але й він потребує тебе. Потребує твоєї передплати, твоєї піддержки. Потребує твоєї симпатії, любови, навіть твоєї уваги, критики, щоби міг докопати всього добра, котрого нарід жде від нього. Потребує твого співділання, твоїх інформацій, твоїх донисей. Потребує твоєї пропаганди, щоби ти поширював його в кружку своїх знакомих, приєднував йому передплатників, дбав о те, щоби в час поновити передплату, по можности став дійсним ревнителем часопису.

Одним словом: ти потребуєш доброго часопису і добрий часопис потребує тебе і твого співділання. Наколи ще нічого не зробив для доброго часопису, наколи нема його в тебе в хаті, наколи ти хоть маєш його, та залягаєш з предплатою, наколи ти нічого не зробив, щоби йому придбати хоть одного передплатника - ти не можеш похвалитися, що причиняєшся до розвитку своєї Церкви. Наколи ти маєш в хаті злий часопис, злу книжку, наколи йдеш до сусіда слухати, що виписують злі газети на твою Церков, наколи в який — небудь спосіб спомагаєш злу пресу — ти є в порозумінні з ворогом, ти є шкідником церковної справи!

От над чим треба застановитися: Що ти зробив до тепер, щоби поборювати злу пресу, що зробив для поширення доброї? А ще важніще: Що зробиш тепер — чи далі будеш байдужним, рівнодушним, чи возмешся нарешті до діла, станеш дійсним, діяльним Українцем — католиком?

І не треба думати, що воно дуже трудним, причинитись до розвитку доброї преси, ні. Треба лиш доброї волі. От, я скажу, як поступають де котрі з наших читачів, що їм дійсно лежить на серці поширення доброї преси. — Є між ними гурток ревнителів, що вишукують свіжих передплатників і збирають нову передплату від давних. — Протягом одного — місяця ми дістали від 3 передплатників 14 долярів на пресовий фонд "Голо-

су Ізбавителя," хотя ніде не було про цей фонд оголошення Многі передплатники, висилаючи свіжу передплату, посилають адресу і передплату свіжого передплатника. — Де котрі принумерують наш часопис для своїх знакомих у старому краю. — Є молодці, що принумерують часопис на свою руку, бо батько неграмотний не хотів принумерувати. Є одна дівчина в службі, що принумерує часопис для себе і для своїх родичів на фармі, що кажуть посилати собі по 10, 20 і 50 примірників часопису і розпродують поодинокі числа та регулярно відсилають нам гроші з розпродажі. І многі инші способи пропаганди доброї преси могли би ми навести, та сказане вистарчає, щоби переконатись, як можна при добрій волі причинитись до розвитку доброї преси.

А ти — що зробиш, дорогий Читачу? ! В який спосіб причиниш ся до поширення доброї, до нищення, або принаймні параліжування погубного виливу злої преси? ! В нинішних днях преса є найсильнішим чинником у світі, вона проникає скрізь, сі вилив чується всюда. Горе народови, котрий годується злою пресою! "На нічо не придасться вам будувати школи та церкви, коли не будете мали католицької преси. Єсли зла преса псує нарід, католицькі школи є безпожиточні і церкви стають порожними." Так говорив Папа Пій X. А перед ним ще, при кінці минувшого століття вже Папа Пій IX заохочував до піддержування і поширювання католицької преси: "С обовязком кожного католика, щоби піддержувати католицьку пресу і поширювати сї в народі. Ревнитель католицької преси, що чесно і в правдивому дусі виконує своє діло, сповняє цей обовязок в особливший спосіб і його змагання заслугують йому на нагороду, якої не мож числити на доляри і центи. Він виконує Боже діло і його надгорода і благословенство є відповідні до цего."

Тому нехай кожний з наших читачів стало старається причинитися по своїм силам до поширення доброї преси, нехай не жалує гроша на передплату, труду — часом і згірдного слова! — ,щоби вишукувати свіжих передплатників, нехай читає і пожичає добрі письма другим і в той спосіб доконає великого діла для св. Церкви і для Божої справи.

Що — ж ти зробиш? !

о. Йос. Бала Ч.С.І.

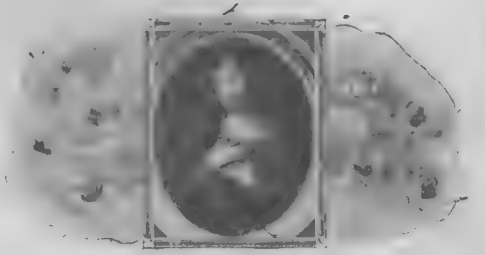

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Було це в горах. Жила там одна пастирська родина. Найстарша ёї донечка, тринайцятьлітна дівчинка день у день мусіла гнати своє стадо високо на верх на полонину. Та не велика була там трава; звичайно, як на верхах. На полонині цій був в капличці образ Божої Матери. Поставив его якийсь стрілець, щоби подякувати Богородиці за чудесне виратування з небезпеки життя. От до цеї ікони гнала паша Пастушка залюбки своє стадо. Здавалось, що тут було більше паші, а й худібка спокійніша ставала. не треба було ёї шильнувати. Кождого ранку. перше. що робила молода дівчинка, було: назбирати гірських рож. уплести з них віночок, та прикрасити образ небесної Царици. Через цю ніжну роботу душа молоденької пастушки набирала з кождим днем все більшої ангельської святости. - Та прийшла, па неї година досвіду та смутку; тяжка недуга прикувала бідну дівчину до ліжка терпінь. Найбільше однак завдавало ёї смутку це, що вона не могла вже йти на полонину, не могла там украшати ікони любої Божої Матери; на саму згадку про се була вона сумна, дуже сумна. Зажурена мати запримітила якийсь тайний сум своєї донечки; а коли дізналась про причину смутку, так порадила своїй дитині: "Доню моя!

Не вдавайся в смуток! Я тебе навчу сплітати ще кращий вінець для Божої Матери. Вінець цей не буде зі звичайних рож, але з невидимих рож, які можеш жертвувати Пречистій Діві." — "О моя Мамуню, закликала врадувана хора, навчіть мене плести такий вінець!"

Слухай дитино, каже мама, тими духовними рожами, це "Богородице Діво." Много таких "Богородице Діво" злучи разом, попереплітай що десять "Богородице Діво" одним "Отче наш" і "Слава Отцу," — і от маєш найкращу китицю дорогоцінних запашних цвітів, духовних рож, якими украсиш свою небесну Матір."

Вдоволене дівчатко скоро навчилось молитись на вервиці — бо вервиця була цим духовним вінцем рож,— без впину повторяло "Богородице Діво" в тій думці, що кожде "Богородице Діво" це наче красна рожа для звеличення Марії *)

Християнська душе! Чи й ти не радаб як та бідна пастушка, украшати вінцем цвітів Пречистої Діви? О, я знаю, що цего бажаєш, бо ти любиш Матінку Божу. Чи не так? І це маєш спосіб, що дня сплітати для Божої Неньки китицю живих цвітів, і то не вянучих, духовних рож. Цею китецею — вервиця.

Так, вервиця це прекрасна вязанка чудних цвітів — молитов. Вервиця це дуже красна молитва. Може не віриш? От послухай, з чого складаєсь вервиця. Ціла вервиця складаєсь з 15. десятків Богородице Діво 1). (Подібно як є 150 пісней псалтиря царя Давида.

Кожна десятка Богородице Діво зачинаєсь від "Отче наш," а кінчиться "Слава Отцу." Видиш, що за красні молитви складаються на вервицю! Кожна десятка Богородице Діво опираєсь на молитві Господній, а кінчиться славословієм Пресвятої Тройці!

Отче наш. Ти знаєш що це за молитва. Це молитва

1.) Звичайно відмавляється трета часть цілої вервиці, то значить пять десяток.

2.) Звідси пішло, що цілу вервицю звуть також псалтирею Пресвятої Діви.

Господня. Одного дня, — а цей день памятний в історії цілого людського роду, Ісус Христос молився на однім місці, а як перестав, сказав до Нього один з Його учеників: Господи, навчи нас молитися... А Ісус сказав їм: Моліться так: Отче наш. Що єси на небесах, нехай святиться імя Твоє... (Лук.П, 1 - 4; Мат.6, 9 - 13.)

О, щаслива година, коли сама Божа премудрість, **Божий Син**, навчив нас молитися!

Вміти молитися, це найбільша мудрість, це запевнення щасливої вічности. Цеї небесної мудрости навчив нас Христос. Так, Він сказав нам: "Моліться так." "Отче наш." Як велика мусить бути сила Отче нашу над Серцем небесного Вітця! Це прецінь молитва Того, о котрім Бог Отець сказав: "Се мій Син улюблений, в котрім Я уподобав собі." (Мат.3, 17)

Хто вмів лучше молитися, чим Божий Син?

Хто вмів лучше трафити до Серця небесного Отця, як не Его Син? І цей Син, наш Спаситель, вказав нам, якою молитвою ми зможем порушити Боже Серце; Він каже: "Моліться так: Отче наш..." Цю молитву подиктувала нам та безконечна любов Ізбавителя, котрий все жертвував для нас. В цій короткій молитві маємо зібране все, о що ми можемо просити й повинні просити. Три перші просьби відносяться до прославлення Бога, а в чотирох других просьбах благаємо Бога о все, чого нам лиш треба для нашого тіла й душі. Ця молитва, се зміст цілої науки Ісуса Христа. Ця молитва так солодка, вона від першого слова "Оче" наповняє людське серце дивним чувством дитинного, ніжного довіря до Бога і переносить душу в небесні селитьби до дому ласкавого Отця.

Так, Отче наш, це найкраща й наймогучіша молитва цілого хрістіянства.

"Богородице Діво," це перша молитва по молитві Господній. Єї початок також Божий. Богородице Діво складається зі слів, якими поздоровив в імени самого Бога

Архангел Гавріїл Пречисту Діву Марію, коли сказав до Неї:"Радуйся благодатна Господь з Тобою" (Лук.1, 28). Дальше маємо в "Богородице Діво" слова, якими св. Єлисавета, натхнена Святим Духом, повитала Божу Матір: "Благословенна Ти між жінками й благословенний плід Твоєї утроби." (Лук.1,42).Вкінци в цій молитві є слова св. Церкви: з початку "Богородице Діво," а при кінци: бо Ти родила еси Христа Спаса Ізбавителя душам нашим.

Богородице Діво, це найкраще величання Марії! Цю похвальну молитву зложив Сам Дух Святий! О, кожде Богородице Діво, що плине з побожного серця є благовонним кадилом, що радує саму Пресвяту Трійцю. Ця молитва тішить Бога - Отця: для Нього милим є вивищення найпокірнішої Його Доньки, Марії Радує Сина Божого, бося молитва голосить честь найлюбішої Єго Матери. Веселить Святого Духа; Він бажає слави найчистішої Своєї Обручниці. "Богородице Діво" має дивну силу. Цій молитві ніхто не в силі опертись; ні Марія: Вона коли перший раз вчула: Радуйся благодатна," згодилась на діло Відкуплення. і стала Матірю Божого Сина. Ані Бог не може відкинути цеї молитви, бо се найкраща похвала Єго Матери. Навіть само пекло дрожить на сам відгомін слів цеї молитви. бо від них зачалось спасення людей. побіда над пеклом. О, "Богородице Діво," се дійсно прекрасна й могуча молитва.

Третою молитвою, що вилітається до вервиці, це чудне: Слава Отцу і Сину і Святому Духу і нині і присно і во віки віков. Амінь. Молитва ця старинна. сягає перших віків християнства. Молитвою цею переплітали відмавлювання псальмів. Коротка вона, але пригарно голосить славу Пресвятої Трійці. Це дійсно ..Славословіє." Єго голошення є задосить учиненням за зневаги. які пекло й світ лукавий наносить Пресвятій Трійці. Кождий гріх це бунт проти Пресвятої Трійці. це наче крик: "Проч з Богом. Отцем. Сином. Св. Духом." Щоби це винагородити вірні кличуть: Слава Отцю. Слава Сину. Слава Св.

Духови, на віки Слава. О, як це мусить подобатися доброму Богови! Як ціле небо коли чує на земли цю молитву, відповідає грімкими голосами Слава, Слава, Слава Амінь!

От, з яких то молитов складаєсь та чудна китиця "вервиці." І скажи мені, чи вервиця не є прекрасною молитвою?

о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

На човнах і поромах переправилась Аврамова караван на правий бік Евфрата і серед жирних пасовиск пустилась в дорогу на північ. Полонина Сеннаар, де сини Ноя насамперед були оселились, стелилась перед очима подорожних. Треба було перейти ю повільно, щоби не знищити череди верблюдів і овець та численних стад волів та ослів, що двигали намети й живности. В недовзі опинились вони в краю Вавилонському, на землях, де великий мисливий Неврод, внук Хама, оснував був своє царство. Оддалеки, поза Еріком і Халянне зобачили вони кольосальну вежу Вавиль з сімома поверхами, що стояла тут як вимовний свідок нікчемности чоловіка і величи Бога; однак Вавилон. величавий город будучности, видавався горожанам Ур Каздим дуже бідним і нужденним в порівнанні з їх славною столицею Халдеї.

З Вавилону, все подорожуючи на північ, прийшли вони до краю Ассура, де процвитав славний город Резен, заки Ніневе, тоді без жадної слави, стало чудом Сходу. В кінці перебувши дорогу стопятьдесяти миль, спинились на приказ Бога в Харань. Цілу Мезопотамію перейшли вони навздовж.

Город Харрань, розложений в урожайній долині зрошуваний Вилком, одним з допливів Евфрата, був віддалений лиш день дороги від Орери, столиці Арменії. Мешканці, пастухи так само як Аврам, немало чудувались, бачучи цего чужого пастиря, як він розкладає намети в їх краю. Вони стрічались з ним на пасовисках, куди він випроваджував свої стада, но ніколи не бачили його в своїх святинях у стіп ідолів. Певно, що якийсь незнаний Бог обсипував його своїми ласками, бо стада його, що їх численні пастухи водили що денно напувати до криниці, росли на очах. Аврам зі свого боку не мішавсь зовсім до цих людей, котрих релігія і обичаї були в противенстві з його вірою і простодушністю. В часі його побуту в Харрань постиг його смуток: батько його Тарий помер в віці 205 літ, вірний Богу своїх предків.

Заледво Аврам поховав патріярха Тария, знову почув голос Господа, що приказував йому, щоби покинути Харрань і пуститись знову в дорогу. Йому було тоді 75 літ. На віцо покидати знову цей жирний край і вхопити знову палицю подорожного, не знаючи цілі, до котрої має допровадити його мандрівка? Його брат Нахор відмовився йти за ним і остався коло гробу батька зі своєю родиною. Но Аврам, все вірний, не мав ні хвилину покуси, щоби відмовити послуху свому Богові. Він взяв із собою Сараї, свою жену, Лота свого братанича, всі свої добра, свої стада, всі особи, о котрі помножилась його рідня в кількалітньому побуті в Харрань, і знову пустився в дорогу, цим разом на Захід.

По довгій семидневній подорожі через пустиню Арам, каравана стрималась через якийсь час в Дамаску,

столиці краю. Тут стрінувся Аврам з вірним Елеазаром, котрий став його вибраним слугою. В кілька днів опісля його очі розкошувались оглядинням прекрасної долини Йордана і поза нею зеленіючись верхи Ханаану. Племена, що мешкали тут, були своєю безбожностю і зіпсутими обичаями гідними дітьми проклятого Хама; з обоятністю оглядали вони переходячу каравану пастирів з над берегів Ефрата, котрої потомки мали колись бути местниками Бога над ними. Аврам посунувся аж до серця краю, до місцевости званої Сіхем. Цей край був ще рідко заселений і пасовиска були тут многі. Тому Аврам розложив свої намети в цій долині, одній з найславніщих, і ніхто не став йому опором.

Одного дня оглядав він з сусідних пагорбків цілий край Ханан і велич цего виду наповнила його святим поривом. На півночи Ливанські гори представлялись на овиді своїми кольосальними масами: на південь отвиралась безкрая пуща, що сходить до долини Нілю, де володіли другі діти Хама; на сході, за Йорданом і за горами, що стремлять на його берегах, він уявляв собі береги Евфрата Тигриса, дежиють його браття Симіти; на заході, над берегами великого моря і поза височенними горами основали своє царство діти Ефита. Аврам стояв немов на середині світа і довкола цего осередка розстелились діти Ноя.

Нараз знову дався почути голос Господа :" Авраме, земля, що ти поній ступаєш, це земля, котру дам колись твому потомству." Святий патріярх дійшов отже до цілі своєї мандрівки. Він поклонився Богу і щоби узнати Його добродійства, поклав жертівник на місці, де заговорив до нього Господь. На ньому приніс в очах цілого племени жертву Єгові, правдивому Богу, котрого рука спровадила його до цеї землі, де" в ньому мали поблагословитись всі племена землі".

БОГ НЕ ОСТАВЛЯЄ ОПУЩЕНИХ

Була тиха, торжественна ніч, альбертийські прери спали твердим сном. Тихою ходою плив по небі місяць перекраєць, до нього усміхались зорі й горіли - наче присвічували його далекій подорожі. На Землі царив спокій. Лиш там десь ген далеко на компанійних фармах паслося стадо коней і час від часу баламкання дзвіночків на їх шиях переривало глибоку тишину. Це тиха, пізна серпнева ніч заколисала до сну всяке людське єство.

Не спав тільки Сенько Швець, а нишпорився коло куровиська за ворітьми. Він розложив його, щоби проганяти комарів від худоби, що лежала немов якісь скали кругом куровиська і раз у раз жвакала широкими пащами. Нині була неділя. Сенько був їздив до своїх краянів двайцять і пять миль звідси, бо мав малі орудки і при тім хотів також бути в тамошній церкві на богослуженню. Він мусів їхати до церкви так далеко, бо тут находився він сам одинокий між Шкотляндцями його краянів "вихрещувалось" в баптистського проповідника на ріці, він чув проповідь того проповідника, в котрій він на-

кинувся в грубий спосіб на католицьку Церков і єї духовеньство. Сенька ця подія збентежила; він знав давніще тих людий, як добрих католиків, бо в перших літах, як поселився на фармі, робив разом з ними на секції в Онтаріо. Бувало вони навіть перемагались з українськими пресвитерянами о єдність Церкви під булавою Петрового Намісника а тепер, не знати, що, їм сталось, вони подались до чужої віри та чужого народу.

Сенько, роздумуючи над тим всім, не міг заснути, хоч довга їзда його доволі змучила і він ще там тої ночи мало спав.....

Місяць вже спустився над самі гори а Сенько сидів ще задуманий біля воріт. Коло його ніг лежали, простягнувшися два пси. Його жінка, Настя, спала в хаті. Було тихо і ніжно, тільки десь з далека чути було попахкування льокомотиви. Постійно доходив з пасовиска звук дзвінків від стада коней, кілька разів може було почути жеребця, що відбився від стада. Легонький вітрець похитував листям на тополях, що стояли коло криниці, та низькими корчами ліщини, що спала впита пахощами канадійського зілля, розсипаного поміж дрібними корчами та травами недалекого горбка. Спяча земля веселала Богу німу молитву, дим з куровиська, що немов із жертви Авля зносився хвилями просто в гору, повільно стелився за вихощами канадійського зілля, розпинаного поміж дрібними кор-

Серед такої торжественної ночі Сенько потонув у думках немов серна серед необнятих степів перед оком ловця.

Що там мерехтіло в його голові?

Рідне село, там над Дністром, деревлянна церков; цвинтар, де поховав він свого батька, свою маму; хата під соломяною стріхою; хлів, комора; за хатою сад, який він сам плекав, вище города окіп і верби - - і та фігура з Розпятим там, при кінці його ниви за селом, котру він маїв кождого ранку на Зелені Свята..... Все те малювалось перед його очима яскравими красками... навіть той Жид, котрому за безцін продав свою батьківщину, щоб мати трохи на подорож в Канаду.... та як з трома малими дітьми їхав через безкрає море.....

Все перейшло, перемнуло як сон, як цвіт, як марево. Це для него тепер найгірший удар, що він сам, між Шкотляндцями, що його не розуміють ані він їх. Коли треба бути зі своїми людьми або, коли треба їхати до церкви, то мусить їхати цілими милями а тут вже й не домагає.

Старшого сина вбило каміння такой на його очах, в Брітіш Колюмбії, молодший оженився з Англійкою і фармує десь зо двіста миль відси, навіть ніколи не пише; бож горда невіст-

ка стидаєсь старих.

Донька втікла з якимсь Шкотляндцем до Сполучених Держав, навіть не знає, де.

Смерть за плечима..... хто затулить очи, хто при смерти доглядати буде їх старих, хто вложить в руки свічку, хто поховає, та на якім цвинтарі, бо в цій околиці ані своїх людий ані свого цвинтаря.... Не вже - ж і по смерти прийдеться бути між чужими .....

Його серце защеміло з болю.....

Кілька разів пробував продати свою фарму - не пощастило .....

Таке пересувалось в його голові і щось неначе кліщами тиснуло міцно за серце .....

І Знова пригадав собі, як то три його знакомі вирікались своєї віри .....

При таких думках Канада ставала йому чимось страшним, бо де - ж відоме щось таке в Старім Краю, щоби якийс там перший ліпший ледащо брався проповідати св. Євангеліє та творити нову віру, та - ж це за поважна справа. Йому прийшло зараз на гадку, що то зді обичаї та загальні канадийські обставини стали причиною, що вирекались його власні діти, полишивши їх в старости на поталу судьбі .....

В цих тяжких думках заснув Сенько на камені.

У сні бачить він, як гряде до нього Христос в супроводі двох ангелів і остановившись перед ним, каже:" Сеньку, не вільно тобі тужити так сильно. Палець мій пише кожному стежку і водить по ній після вподоби. І тобі стежка витичена" .....

Сенькові стало на душі так легко, і він пробудився. Місяця вже не було видно, бо він закотився поза Альбертийські гори, а східний небозвід потапав в яскравих лучах сходячого сонця. Настя ходила по дворі і щось бурмотіла.

Тої днени Сенькові було дуже легко на душі. Він розказав свій сон Насти та вона віщувала щось недоброго з того сна. Та Сенько на це не зважав, він чув на собі Боже благословеньство.

Вечером того дня прийшло до Сенька трьох Шкотляндців купили внього фарму і дали добрі гроші готівкою. Сенькові тепер мимоволі пригадались слова св. Письма:" В біді твоїй поклич до мене, Я вибавлю тебе." Він міг зі старою свобідно вертати до Галичини і там доживати віка над хрустальними водами тихого Дністра. Та через те, що Польща заняла Галичину і зі всього рідного обдирає до рубця Українців, рішив остатись в Канаді.

Примістившись між своїми людьми в місточку Н., доживав щасливо з готових гроший віка і щиро дякував Ісусові і Пречистій, що дали йому ласку неостатись на старі літа між чужими. За донькою і сином більше не тужив, бо був переконаний, що вони його відцурались, перенявшись протестантством та англійщиною.

Від того часу минуло девять літ. У свій час то місточко навістила інфлюенца. Через неї побільшилось число хрестів на цвинтарі за місточком. Межи ними на краю цвинтаря стоїть великий, гранітовий хрест з написею: "Тут спочиває Сенько Швець і його жена Настя, з дому Ковальчук. Упокоїлися семого листопада, 1918. р."

В місточку говорили люди, що Сенько подарував дві тисячі долярів на Український сиротинець в Канаді, що він помер на інфлюенцу о пять годин пізніще, як його жінка і через се священник велів поховати їх у двох осібних трумнах коло себе в одій ямі та поставити один хрест.

В надгробній проповіди, при печатанню гроба, священик назвав їх обоїх сиротами, з тої нагоди, що відцурались їх власні діти.

Їдеш потягом до місточка Н., то між дрібними корчами ліщини на цвинтарі видно з далека Сенків хрест, що блестить в промінях сонця.....

Форт Вільліям, в день Непорочного Зачаття 1924. р.

Написав о. Петро Божик.

—=o=—

ГОСПОДАР ВИНОСИТЬ ХРЕСТ.

До одної реставрації, якої властителем був католик, увійшло раз кількох богохульників. Вони зачали між собою всякі погані балачки, особливо в страшний спосіб зневажали Бога та Його святу, католицьку Церкву. У кімнаті находився хрест. Господар кілька разів напоминав богохульників; вони незважали на це та провадили свої безбожні балачки дальше..

Тоді господар приставив до стіни крісло, став на ньому, зняв хрест і виніс його з хати в другу кімнату.

Поважно відповів: "Чейже не випадає, щоби наш Спаситель слухав такі огидні та безбожні бесіди!".....

Здивовані гості запитали, на що він так зробив. Господар

Засоромлені богохульники забрались.....

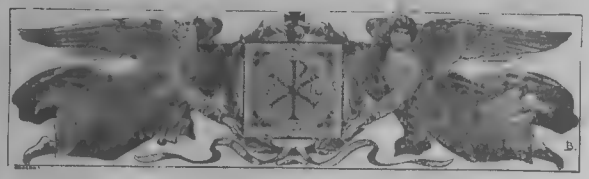

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Помимо рідких згіршень деяких членів Церкви, Церков не тратить в жаден спосіб своїх прав на виключну прикмету святости. Плями деяких членів так само ніяк не ослабляють ясного блеску тої, що, чиста немов ранна зоря гарна немов місяць, сіяюча немов сонце. (Піс. П. VI, 9.) Кукіл, що росте серед пшениці, не псує краси дозріваючої жатви. Святість Ісуса не потерпіла ізза присутности Юди в Апостольському зборі. Так само не годно моральне зіпсуття де-котрих учеників притьмити святости Церкви. Св. Павло називає Церков в Коринті збором Святих, хотя картає де-котрих гірпачих сї членів (1 Кор., 5).

Не мож заперечити, що зіпсуття обичаїв було в XVI. столітті так великим, що треба було основної реформи, і що некарність вдерлася навіть у святилище.

Однак в який спосіб треба було перевести цю реформу? Чи мали єї доконати сини у внутрі Церкви, чи поза нею? Я віповідаю, що властивим способом переведення цеї реформи було поборювати лихо у внутрі церкви; бо не було жадного оружжя поза Церквою, котрим можнаби послугуватися до ведення борби против проступків, котрого не можнаби ужити успішнійше ведучи борбу під авторитетом Церкви. Правдивим оружжям всякого Апостола були по всі часи особиста чесnота, молитва, проповідь і св. Тайни. Кожний дійсний реформатор находив це

оружжя в лоні Церкви.

Вона посідає по всі віки не тілько корені невмируцої животности, але крім того й всі елементи реформи і средства усвячення. Оружжям, котре я всказав, вона очистила обичаї першого століття, з тим самим оружжям вона взялася до діла з найлучшою волею і доконала реформації обичаїв у XVI. віці Вона була одиноким дійсним духовним реформатором в тих часах.

Чим був Собор Тридентийський, як не великим трибуналом реформи? Найбільша часть його декретів стремить до усунення надужить серед духовенства і свіцького стану і по нинішний день ми ще збираємо спасенні овочі його законодавства.

Св. Кароль Боромейський, братанич пануючого тоді Папи, був найбільшим реформатором свого часу. Весь час його епископської діяльности був присвячений піднесенню обичаїв його духовенства і народу. Вартоломей, архіепископом Браги в Португалію, наставав на безустанне пятнування зіпсуття в нищих і вищих верствах. Св. Ігнатий з Льойолі і св. Альфонс зі своїми Чинами були світлими і успішними реформаторами цілої Европи. Св. Филипа Нерійського звали Апостолом Риму зачерез його щасливі змагання, щоби знищити панования пороків в цьому місті. Всі ці католицькі реформатори проповідують приміром не менче чим словом.

Як виглядають Лютер і Кальвін, Цвінґлі, Нокс і Генрик VIII. в порівнанні з цими святими реформаторами що до овочіїв своїх змагань? Приватне життя цих. піби - реформаторів є сплямлене укрутністю, злодійством і розпустою; і наслідки їх пропаґанди, це цивільні війни, пролив крови, завзяті релігійні усобиці, розбиття христіянства в тисячі сект, о чім говорить історія.

Місто співділати з законними властями, щоби загасити пожар викликаний людськими пристрастями в Божому місті, ці горожане без віри втікають з цитаделі, котру присягали боронити; відтак лучаться з ворогами і

вертають з поспіхом назад, щоби ще гірше роздмухати вогонь і побільшити роздор. І розбивають вони ті самі олтарі, на котрих попередно приносили жертву як священики. Вони надали розрухам своє потвердження підкопуючи принцип власти.

Як взнеслу нагоду запропастили вони, щоби придбати собі невміруцу почесть у Бога і людей! Наколиб вони місто підносити прапор релігії виповіли були войну своїм власним пристрастям і поборювали враз із католицькими реформаторами безбожність, величалосьби їх як правдивих лицарів хреста. Їх повитавби був і Папа, і Епископи і духовенство і кожний чоловік добра. Нині може бути, вони діставалибн від нас почесть на наших престолах, малиб свою нішу в наших церквах побіч Кароля Боромейського і Ігнатія з Льойоли; тай місто розбитої армії християн ми могли мати до нині злучене Християнство поширюючесь неодолью від народа в нарід і приводяче всі царства до пізнання Ісуса Христа.

"Отче наш" в залізничім вагоні.

В залізничім вагоні їхав між іншими також один монах. Кількох молодиків, щоб йому докучити, стали провадити огидну якусь розмову. Монах звернув їм увагу, що це не лицює балакати такі нісенітниці. Вони однак йому відповіли:, "Говоримо, що нам подобається, у вагоні кожному можна говорити що йому подобається!" .....

"Чи я також можу говорити, що мені подобаєся?" — запитав лагідно монах. — "Розуміється!" — відповіли молодики. Тоді монах став голосно говорити: "Отче наш, иже єси на небесіх...."

Безтидники замовчали!.....

НЕ ЗАБУВАЙ!

Не забувай на ранню і вечірню молитву, хотьби вона й була коротенька.

Не забувай пожертвувати рано день для Господа Бога і відновити час від - часу на протязі дня добре наміреннн кажучи: "Всьо для Тебе, Ісусе, всьо для Тебе."

Не забувай доброї практики вімовлювання трьох Богородице Діво в честь Непорочного Зачаття, відмовлювання вервиці і взбуджування жалю перед нічним спочинком.

Не забувай помолитись, або принаймні перехреститись перед і по їді.

Не забувай взивати солодкі імена Ісуса іМарії в хвилі покуси.

Не товаришуй з жадною особою сумнівного характеру: "Найгіршим ворогом чоловіка є той, хто провадить його в гріх, найлучшим приятелем, хто стереже його від нього".

Не учащай на забави небезпечні для твоєї душі; найрадше забавляйся на свіжому воздусі.

Не отягайся стати членом якого доброго товариства в своїй парохії.

Не відмавляй свого співділання в католицькій соціяльній праці в міру твоєї можности. Спомагай бідних.

Не будь на - стільки глупо зарозумілим, щоби думати, що без шкоди для своєї душі можеш читати всі і кожну книжку чи газету, що їх друкується в нинішних часах. Осторожно— граєш з огнем!

Не наслідуй тих, що погорджують Ісусом, залишують Службу Божу в неділю, нарушують піст, занедбують великодню Сповідь.

Не жалуй своєї данини для церкви і священика — вонн тобі все потрібні, і це честь для тебе, що можеш причинитись до їх удержання.

Не занедбуй цего всього, не забувай головно, щось католиком! Будь ним нетілько по імени, але на ділі — на тобі спочивас частина честн цілої Католицької Церкви. Жий як лицює правдивому Католикови!

Чари

Ні .... вже небули спокійні вони, ні чоловік ні жінка. Не довго по празнику Трьох Святителів вертав малий Івась до дому зі замоченими ніжками. Через кілька днів боліло його в середині і при кінці треба було положитись на ліжко добре..... Лежав він через кілька тижнів....

Тепер вже троха подужав, однак чогось йому таки бракує.

Тиждень по Різдві Христовім затималась перед їх хатою циганська товпа.... Одна циганка, стара як сам Матузала, з лицем покритим глибокими зморщками, з волосям чорним немов смола, подивилась до їх хати.... Дивилась вона так довго і так дивно дивно Потім підняла свою кістяну руку.....

Немов чорна хмара налягла на їх душу гадка, що стара цигака напустила на їх хату чари.....

Якось в неділю до полудни пішли обоє на прощу до монастиря помолитись до св. Николая...

В церкві здибали монаха - братчика. Жінка коротко йому розказала за свою гризоту і попросила о духовного отця, щоби помолились над ними....

За хвилю надійшли духвні отець. Був то мущина кремезно збудований. Знід густих бров світились темні, бистрі очи.... Не дуже видавалось, щоби боялись чарів. Поважно завели вони чоловіка і жінку до бічної каплиці перед статую св. Отця Николая....

Бідна жінка стала їм розказувати про свою гризоту.. При кождім слові єї тіло сильно дрожало... З початку говорила вона тихо, відтак що раз голоснійше а вкінци такой стала на добре кричати, немов би хотіла, щоби сама статуя єї почула ...

Духовні отець уважно слухали... за кождим разом, як жінка вимавляла імя хлопчини слово чари, циганка, їх голова похилялась дещо в долину.....

Зла рука ..... Чари ..... Заговорили поважно духовні отець.... Нічого такого нема ..... Ніхто на тім Божім світі негоден напустити на вас чари.

Відтак клякнули у стіп престола, помолились над ними,

дали їм поцілювати святі мощі та сказали: Тепер ідіть і моліться через пятнацять хвиль перед Найсвятіщими Тайнами, але моліться з твердою вірою, що Ісус вам поможе. До того собі затямте добре на ціле своє життя, що ви самі можете чарувати....

Коди вийшли з церкви, не багато говорили, на свою хвалу навіть жінка мовчала та пішли стежкою до дому..

"Дивний чоловік тоті духовні отець," подумала голосно жінка..... Насамперід кажуть, що ніхто на світі негоден нас очарувати, потім говорять, що ми самі можемо чарувати..."

"Я з того такой нічого не розумію," додав чоловік та став під деревом, за вітром, щоби закурити люльку.

По дорозі поступили до корчми "У гетьмана Мазепи" на шклянку пива, і щоби троха відпочати. В корчмі коло стола сиділо чотирох селян та уважно й тихо грали в карти. В тій хвилі, коли лиш ввійшли, один Закричав: "Най буде, я знав наперед," та кинув на стіл карового короля. Другі сміялись у кулаки. "Парно нині," сказала газдиня корчми, подаючи нашим подорожним по склянці пива." На прощі були?" ,запитала дальше газдиня. Чоловік і жінка мовчки притакнули та випили пиво, що аж шума полялась по устах. На раз один з граючих ударив в стіл кулаком та закликав кидаючи на стіл карту:" А хитрий ти, Іване, злапав мого короля. Може ти чаруєш?" Іван розсміявся цілим своїм коротким, грубим тілом.

В жінки розвязався язик та вона стала розказувати, як: було в монастирі, і що їй сказали духовні отець. Всі стали уважно слухати.

"Ну, Іване," заговорила газдиня," ти все такий мудрагель, що ти кажеш на це."

"Та так," заговорив, подумавши Іван," всі християне вміють чарувати."

"Я, ніколи в світі".

Послухай но. Чи тямиш, як то недавно в нашій парафії був той чарівник з довгим волоссям?... Ти виділа його, правда? Ну, і він потрафив витягнути з кождого пальця по одній фані. Чинє?... га? Видиш, то й ти потрафиш,але на правду.

Часом можеш повитягати з пальців і червоні хусточки.

"От, байки плетеш," заговорила жінка троха з пересердя.

Жінка пішла з чоловіком до дверий, щоби йти в дальшу дорогу." Запитай но в дома ксьондза, будеш виділа." кликав за нею Іван.

На другий день витягала жінка з керниці путню води, ко-

ли тут надійшли отець парох. Як раз замкнули часослов який відмавляли по дорозі.

"Як ся маєте, газдине," заговорив отець парох. Як там з вашим чоловіком?.... Все добре?"

"Він саме в дома, отче духовні."

Отець парох пішли з нею до хати. Жінка приступила до чоловіка, дивилась йому в очи. Він покрутив головою. Жінка вдавала, що не розуміє знаку, який дав чоловік, обтерла ніс кутиком фартуха, взялась за боки та стала розказувати все з кінця, від мокрих ніг аж до того, що сказав в корчмі Іван, що всі, хритсіяне вміють чарувати.

"Чи то правда, прошу отця духовного, що ми всі вміємо чарувати?"

-"Певно, жінко, всі христіяне вміють чарувати."

-"Так?" -"Та так." - Отець витягнули з кишині книжку, обернули кілька карток, побурмотіли щось по старославянськи і стали перекладати: "Коли будете мати віру і не будете сумніватися.... коли й сій горі скажете: Двигнися і кинься в море, станеться."

Отець замкнули книжку. "Ну щож про це думаєте, чи то не значить чарувати? І то сам Ісус Христос каже!"

-".....і.....і...ті хоругви й хустки?"

"То?" То значить, коли будете молитись з упованням, то будете могли чуда витягати з пальців, і часом навіть дістанете щось кращого, як то, о що просите. Замість бідних тих фан, будуть виходити з ваших пальців міцні хусточки та нові сорочки.... Розумно?... затямте собі це!"

о. Г. Желін Ч.С.І.

БРАТТЯ ХРИСТІЯНСЬКИХ ШКІЛ

Трьох українських молодців, бувших студентів Колєгії св. Йосифа в Йорктоні, зложили 15. грудня монаші шлюби в капличці новіціяту Чина Братів Христ. Шкіл в Аврора, Онт. Браття Атаназий (Ник. Стус), Методій (В. Козяк) і Петро (В. Гаєвський) є перші піонєри, що промостять — ми надіємось, що в коротці — шлях українській галузи Чина Братів Христ. Шкіл.

Дехто з наших Читачів може незнає, що це за Чин і які його завдання. Длятого ми подаємо коротку інформацію що до сего Чина, тим більше, що як раз 25. січня ц. р. він святкував 200 - літню річницю свого затвердження Римським Престолом.

Чин Братів Христ. Шкіл повстав у Франції на переломі XVII. і XVIII. століття і основателем його є славний католицький педагог св. Йоан Деласаль. Св. О. Венедикт XIII. потвердив Чин 1725. р. осібною буллью, в котрій підносить в особливший спосіб високе завдання Чина: " научати дітей того, що належить до доброго христіянського життя... вщіпляти в їх уми законы христіянства і Євангелія." І длятого "мають вони що денно научати катихизму".

Надзвичайним було поширення Чина в коротці після папіського затвердження. Від 1728. до 1751. р. Чин отворив шістьдесять нових домів, в котрих були заступлені всі науки від едементарної школи аж до університетських наук. З початком минувшого року Чин Братів мав в Европі 427 шкіл з 91.000 школярами; в Америці 282 школи з 81. 000 школярами; в Африці 55 шкіл з 15.000 школярами; в Азії 53 школи з 21. 300 школярами; в Австралії 6 шкіл з 900 школярами; на Филипінах одну школу з 400 учениками. Незадовго мають Браття Христ. Шкіл обняти провід католицької Колєгії при університеті в Едмонтон в Альберті на бажання тамошнього архієпископа О. Лирі.

Від кількох літ (1920.) Чин Братів Христ. Шкіл обняв Колєгію св. Йосифа в Йорктоні збудовану за ініціятивою нашого Преосв. Владики та оо. Деляре і Декана через Католіх

Екстеншин Сосаєті, призначену виключно для українських студентів. Наука тут подається після пляну публичних шкіл і при кінці кожного року студенти здають державні іспити. Наука обнимає всі степені аж до XI. включно і подається дібраними силами по англійськи. Науку релігії і обряду, літератури і історії України подає о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

Нам треба свіцьких людей, учителів, урядників, лікарів, адвокатів і т д. із щиро католицьким світоглядом та переконаннями, цам їх треба чимскорше і тому наші студенти повинні вписуватися до Колегії св. Йосифа, відбувати науку під проводом Братів. Тому також молодці, що горять бажанням причинитися до поширення царства Божого в нашому народі, повинні, коли чують покликання, вступити в сліди Бр. Атаназія, Методія і Петра, стати Братьми Христ. Шкіл, щоби українська галузь Чина стала в недовгій будучности довершеним ділом. В школі наша будучність — повторяється так часто; але школа мусить бути добра, релігійна, щиро - католицька - і така школа, то школа Братів Христ. Шкіл.

"Я НЕ ПРИЗНАЮ НІЯКИХ ПОСТІВ".

Багатий купець прийшов у велику пятницю до реставрації. Зажадав він обіду. Йому подали картку зі списом потрав. Всі страви постні, жадного мяса. Невдоволений гість читав читав, та в кінці сказав з невдоволенням: "Я не признаю ніяких постів!... Хто в теперішних часах може бути такий глупий, щоби на такі дурниці зважати?.... Дайте мені шось мясного і кінець!" ..... Зажадав отже порцію шинки, яку йому й подано. Всі присутні, розуміється, були тим дуже незадоволені.....

Минув рік від того випадку, — і знова надійшов Великий Тиждень.... В тім у згаданого купця зявляється комісія зі суду, списує всі товари й річи та опечатує склеп. Через свою марнотравність та лихе провадження інтересу він заліз у величенні довги, а тепер віритслі при помочі суду забрали йому все.....

Той, що перед роком так викрикував: "Я не признаю ніяких постів:' — навчився тепер постити.... І ще й як навчився! ..... Ріжниця була лишень хиба та, шо йому довелося о много більше постити, чим того домагається свята католицька Церква! .....

Як дуже не подобається Богу легковаження церковних приписів, наглядно видно зі слів Спасителя: "А хто Церкви не слухає, нехай же буде яко поганин і митар! "..... (Мат. XVIII; 17)

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ

СПРАВА СВЯТОЇ ЗЕМЛІ.

Дорогий читачу. Коли перечитаєш цілу історію життя Ісуса Христа, ти запримітиш одну річ: ніде в Євангелію нема згадки о тім, щоби наш Божественний Спаситель коли сміявся; противно, кілька разів Він заплакав. Він любив горячо людий, любив свій нарід, нарід вибраний, любив край, в котрім народився, в котрім працював ....

В поті чола, в — холоді, спразі й голоді, ходив від міста до міста, від села до села.... за Ним часто йшли цілі юрби народу, щоби почути з Його уст чарівні сова Благої вісти ...

Його життя та Його праця зближаються до свого кінця .... Його висока стрункa Постать стоїть в цій хвилі на горі, недалеко Єрусалиму. Лагідний вітрець ніжно порушає сніжно — білою ризою Спасителя .... Темні, глибокі очи задумчивим зором обнялн багатий, розкішний Єрусалим ... Святою головою бисгро промайнула згадка невдячного, упрямого люду, що за щиру любов, за безчисленні добродійства, готовився розпняти Його на хресті .... Чорні, лагідні очи наповнились слезами, з

уст вийшла болюча скарга .... :"Єрусалиме, Єрусалиме....."

Вже давно того Єрусалуму нема ... Жиди, було, збунтувались против своїх володітелів, Римлян ... Жидів було побито у страшній проливі крови ... В кару за бунт цісар римський Тит зруйнував Єрусалим 70го року по Христі, та побудував на його місці поганське місто Елія Капітоліна... На горі Голгофті, де в кровавих муках з любови до нас помер Ісус Христос, збудовано великий поганський храм богині Венері ....

Тим часом голос Євангелія немов бистра повінь затопив цілий тодішний поганський світ. Міліони поган покинуло розкоші сего міра, виреклось своїх божків та полюбили Бога, що з любови до нас стався чоловіком та помер на шибениці хреста ....

Полюбили вони Спасителя а заразом і край, де Він працював, дороги по котрих ступали Його святі ноги, міста, де Він перебував, доми, де Він находив притулок....

Святі місця заповнились тисячами пільгомників з зі всіх країв, пустельниками та монахами ...

На місті поганського храма Венери став величавий християнський храм, побудований через римського навернёного цісаря Костантина в честь Розпятого Спасителя.... Подібні святині побудовано майже ві всіх місцях, де Ісус Христос перебував... Панами Святої землі були християни....

Так було, аж доки дика орда магометан не запанувала там огнем і мечем... Христіяне зачали терпіти нечувані, кровавіпереслідування.. Голос терпячих дійшов до уший Вселенських Архієреів. На їх зазив по цілій Европі стали збиратись війська добровольців — хрестоносців. 1099 року здобули вони коштом тяжкої боротьби Святу землю, та визволили її зпід ярма Турків. Так повстало Єрусалимське королівство, яке існувало аж до 1292 року... знищили його Турки і панували в Святій землі від того часу аж до кінця світової війни 1918 року... В цілім тім часі християнам приходилось від часу до часу терпіти, однак все таки рідше, бо Турки боялись могучих европейських держав та пробіцяли шанувати святі місця....

Під цю хвилю, через договір з Турками, опіку над Святою землею має Англія....

Шо там зробила Англія.. При помочі багатих англійських та американських жидівських банкерів, Англія утворила в Святій землі щось як би жидівську державу.

На чолі уряду Святої землі стоїть Жид: Сір Герберт Самуель.

В нових обставинах приходиться католикам в святій землі терпіти великі кривди...

Тому то Святіший Отець бажає, щоби члени Апостольства молитви молились цего місяця за справи Святої землі.

Ісус Христос має строге і святе право, щоби всі як слід шанували місця, де Він ся народив, де Він жив і помер. Його справа, це справа католицька. Він наш Цар, ми його ученики, ніхто не сміє нас непокоїти, коли хочемо віддавати Йому честь в Святій землі.....

Так бажає Святіший Отець,... злучім наші молитви з молитвами Святішого Отця щоби Ісус Христос одержав у Святих місцях честь, яка Йому належиться.

Невміруща Сила. Дивним є, як Католицька Церков розвивається мимо завзятих нагінок ей ворогів. Кілько разів уже горлали вороги Церкви, що вона вже згинула, кілько разів заповідали ей грозячий упадок — а тимчасом вона все живе, все росте і розвивається! —

Навіть в краях, де уважалось ей на все знищеною, вона не згинула, а оставила глибокий корінь в серцю народа, з котрого вирастають свіжі парости, повні життя і сили.

Між державами, в котрих протестантизм завдав найсильнійший удар католицькій Церкві, одно з перших місць треба без сумніву признати Швеції. Тут після переслідування Густава Вази не осталось практично ані одного католика. Навіть чужим католикам закон заперечував вступ до держави аж до 1780. р. А доперва 1860. р. знесено закон, що карав вступлення до кат. Церкви конфіскованням майна і виключенням з держави. Но нинішний час існують закони проти — католицькі, що утруднюють розвиток Церкви, а все — таки вона розвивається. Церков католицька числить зараз 4.000 душ на 6 міліонів населення в Швеції, однак має неоспориму повагу. Що — раз частіше лучаються навернення з протестантизму на кат. віру і що раз частійше находиться протестантів, що виражаються з признанням про католицизм. З признанням згадується передреформаційні часи, коли кат. Церков була народною церквою Швеції, коли вона родила Святих, як прим. св. Бригіту. Самі протестанти описують залюбки життя цеї Святої і признають ей героїною Швецької історії. Монастир св. Бригіти в Вадстена, знесений в часах реформації, обернений опісля на казарни, різницю і магазин, відреставровано яко "національний монумент."

Одним з найвизначніших навернених на кат. віру в Шве-

ції є звісний писатель Іван Йорґенсен, що зараз приготовляє нове обширне життя св. Бриґіти.

Дійсно, треба подивляти животність і невмірущу силу кат. Церкви, треба признати, що на ній дійсно сповняється обітниця Спасителя: Ворота адові не переможуть єї — я з вами по всі часи аж до кінця віків. Треба кріпитися цими гадками серед трудностей, які переживає наша Церков, не опускати рук, а оставати вірними св. Церкві, мати непохитну певність, що Христос єї не опустить, що всі змагання єї ворогів — і своїх і чужих — лише тим яскравіщою зроблять єї остаточну побіду.

Як в романсі. — Дійсно, не можна уявити собі більше романтичної події, і притім більше повної правдивого релігійного духа.

Двоє молодих супруг, граф Клєвдій Дельбе, штабовий офіцер француської армії, і віскомтеса Люйза де Сез за обопільною згодою і індультом св. Отця посвятились всеціло Богу в монашому стані. 3. січня ц. р. молода графиня Дельбе складала свої монаші шлюби в каплиці Кармелітанок в Льованії і єї муж в габіті Монахів Найсолодшого Серця молився в кутику каплиці. Обоє приносили Богу в жертві свої серця, свою любов, вирікаючись світа і супружого щастя. Тепер вони звуться Брат Йоан від Найсолодшого Серця, і Сестра Кляра — Марія від Найсолодшого Серця. Обоє походять з найславніщих француских шляхоцких родин. Чотирох братів графа Дельбе згинуло в останній війні. Приятелі і знакомі супруг монахів, що брали участь в релігійному торжестві, дістали памятковий образок зі слідуючою молитвою — пожертвованням:

"Серце Ісуса, Ти благословило наш шлюб за заступництвом Марії як у Качі... Но в свому нескінченому милосеррдю Ти порішив перемінити чисту воду нашого дочасного щастя в найлучше, небесне вино подвійної монашої професії

За цю ласку ми складаємо Тобі тисячну дяку, о Серце Ісуса!

Ти уділив свого благословення, щоби злучити двоє сотворінь; і Ти Сам, і ніхто інший як Ти, розлучив нас для Своєї слави, для Себе, Сотворителя, і лиш для Себе.

О, зволь благословити пісню величання, щасливого пожертвовання двох доровільних офір, котрим буде вічности за мало, щоби дякувати, щоби співати незаслужене милосердє, котрим Твоє Серце їх обдарило.

Обоє, будучий священик — апостол і апостол — офіра благають лиш одної нагороди: — Тебе Самого, Ісусе, Твоєї любови, Твоєї слави, внутрішного і суспільного царства Твого Найсвятішого Серця. Величаєм Тя! Да прійдет царствіє Твоє!

Св. Отець надіслав обоїм при цій нагоді телеграфічно свій привіт і Апостольське благословенство.

... **Вплив релігії.** — В шпитали св. Йосифа в Лондоні Сестри доглядали старої Жидівки. Їх лагідність, їх молитви голосно відмовлювані через католицьких пацієнтів поділяли на ню так, що мимо завзятої опозиції родини ізнакомих вона просила хрещення і умерла католичкою. Разом з нею вихрестилась і єї донька. —

Рідкий Різдвяний дарунок. — Й. В. Фордлі, через 25 літ посол з Мічіґен до Конґресу справив надзвичайну несподіванку своїй жінці і дітям на Різдво. Він сам був протестант, а його жена і діти католиками. Він реґулярно товаришив родині на Службу Божу в неділю, а згодом навернувся на кат. віру минувшого року. Його навернення однак остало тайним аж до Різдва, коли то він на Службі Божій вклякнув коло жінки і дітей до св. Причастя. Можна уявити собі, яка мила і зворушаюча була це несподіванка для його рідні. —

Переслідування католиків в Югославії. — Другим наворотом уже від часу уконституовання Югославської держави, тамошний Уряд виступає ворожо против кат. Церкви. Роспорядженням влади забороняється студентам середних шкіл, щоби вписувались в Марійське Товариство а тим, котрі вже вписані приказується виступлення в найкоротшому часі і звідомлення властий про виступ. —

Навернення. — 12 ґрадуованих студентів Ілінойського університету зложили прилюдне ісповідання кат. віри на руки Епископа Трембса 21. грудня м. р. Студенти дійшли до кат. віри дорогою дослідів і лоґіки, як запримітив епископ в своїй проповіди. — За останні три роки число навернень в рядах студентів цього університету виносить 64.—

Геройський жовнір - трапістом. — П. Ван дер Кройсон, міліонер і знаний герой бельґійський із світотової війни зложив торжественні шлюби в Чині оо. Трапістів яко о. Мартин. Весь свій маєток роздав перед своїм вступленням до Чина добродійним католицьким інституціям. —

КАНАДИЙСЬКІ МУЧЕНИКИ. — Вісти з Риму доносять, що протягом Ювилейного Року шість священників і двох Братчиків Товариства Ісусового, що згинули мученичою смертю з рук Індіян, мають бути проголошені Святими. Звались вони: оо. Ди Брибиф, Лельман, Даніль, Гарніє, Шабинель і Жог: Бр. Гуліль і Дилялянд; всі вмерли коло половини сімнацятого віку. — Канада приготовляєсь до святкування цего торжества і слушно, бож ці мученики були першими творцями нашої нинішної вітчини, першими цивілізаторами індіянських племен, першими географами й історикамі. Очевидно, що тим більшою нагодою торжеств буде ця подія для самого Чина Товариства Ісусового, котрий святкуватиме рівночасно 300 літню річницю свого прибуття до Канади.

Ювилейний Медаль. — Всі паломники в часі Ювилейного Року дістануть в Римі памятковий Ювилейний Медаль з портретом Пани проголошуючого Юв. Рік на одному і з образом церкви св. Петра на другому боці. Крім того буде роздавалося ще другі два Медалі. —

Наші Місії.

Місія в Кукс — Крік. — Кукс — Крік. це місцевість яких 15 миль на схід від Вінніпегу. Наша кольонія числить тут около 200 родин згуртованих біля двох церквей, св. Николая і св. Йоана Хрестителя. В цій останній церкві відбувалась місія під проводом о. Йос. Баля від 16. до 23. падолиста. Ще за попереднього пароха о. Черепаняка робила парохія заходи, щоби мати в себе місію, та ріжні перепони все ставали на перепоні. Теперішній парох о. Колдун, не дався однак зразити жадними перепонами і на власну відвічальність заголосив місію та поробив усі потрібні заходи, щоби ей успіх був як найбільший. — Місійні вправи відбувались що - денно від год. 8. до год. 3. по полудні: 2 Служби Божі, 2 науки, осібна наука для шкільних дітей, молебен і велика місійна проповідь при кінці. Від самого початку парохіяне численно горнулись на місію, а почавши від третого дня церков заповнялась уже від 7. години ранком. Неменше численно горнулась на місію і шкільна дітвора, що особливо треба завдячити релігійному духови місцевих учителькок, котрі самі дітей провадили і удержували порядок так на наукаx, як і при сповіди дітей та в поході з місійним хрестом. В середу вечером, 19. падолиста, прибули на місію Їх Преосвященство Кир Никита і в четвер цілий день сповідали аж до свого виїзду на Тиндал. Нарід дуже сподобав собі місійні вправи, від ранку до вечера перебував у церкві, горнувся до сповіди і многі до пізної ночі ждали на св. Причастя Молодіж особливо користала зі св. місії і своїм приміром потягала і старших. Всі молодці і дівчата приступили до св. сповіди. Прекрасно убраний за стараннем Сестриць місійний хрест, що весь час стояв виставлений на церкві, торжество Переблагання Ісуса в Нсв. Тайнах, похід з місійним хрестом, торжество в честь Матінки Божої з посвяченням цілої парохії під Єї покров, всьо причинювалось до побожного настрою та релігійного одушевлення. І можна сказати сміло, що весь нарід був глибоко перенятий цим одушевленням, що особливо виявилося в суботу, 22. на поході з місійним хрестом, що був дійсно величавою релігійною маніфестацією. Не дивота, що нарід з жалем і ревними слезами слухав прощальної проповіди та прощався із своїм місіонарем в неділю 23. падолиста. Певно, ця місія на довго останеться в живій памяти всіх учасників, що церковне брацтво і сестрицтво в Кукс Крік, всі, що причинились до успіху цеї місії не жалують своїх особистих трудів положених коло місійної праці. Нехай ласкавий Ісус і Його Пресвята Мати благословлять і тримають в своїй опіці добрий нарід в Кус - Крік і поможуть, щоби з весною відбулось Відновлення св. Місії. —

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Григ. Пристай, Мичелю: Число за січень ми вислали, рекламуйте на почті. - Всеч. о. І. Колцун: Одержали, спасибі. Будемо висилати. - П. Олена Заяць, Вінніпег, Ман.: Одержали з подякою, будемо висилати. - П. Он. Филипович, Айтуна Сас.: Одержали спасибі за желания. - П. Лев Мізун, Торонто: Одержали з подякою обі передплати. - Всеч. о. Ганяк, Пітсбург: обі передплати одержали, адресу змінили. - П. Федорчак, Пітсбург: Одержали з подякою. - П. Тіханський Йос, Клівланд: Спасибі за Ваші сердечні слова. Хай Спаситель благословить Вашу ревність. Спасибі за надіслані передплати. П. Мих. Гирович, Джен.: Одержали з подякою, спасибі за призвання. Жаданого катальогу на жаль не маємо. - Марія Матіс, Нортамтон: Ваш дар $5.00 одержали. Хай Ісус гойно нагородить Ваше щире серце. - П. Вас. Мокрий, Монтриаль: Ваш лист одержали. Спасибі за щирі слова. Бажані річи вишлемо. - П. Яворський, Н. Й.: Одержали з подякою. Вислали повідомлення. Звичайно повідомляємо на сім місци. - Прп. Сес. Елєвтерія, Він.: Передплати одержали, щире спасибі. - П. Ник. Шпак, Сирак.: Число за січень ми вислали, рекламуйте на почті. - П. М. Козловський, Вітков Сас.: Передплату одержали, будемо висилати. - Всеч. о. Крупа: Жадані книжки охотно висилаємо. - Всеч. о. П. Божик, Форт - Віл.: Щира подяка за сердечне признання. Жадані інформації висилаємо. - П. Мих. Снігур, Сирак.: Одержали з подякою обі передплати. - Всеч. о. Ганяк, Пітсбург: Обі передплати одержали, адресу змінили П. Гавр. Федорчак, Пітсжали, спасибі за желания. - П. Лев Мізун, Торонто: Одежржали з подякою.

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

ДРУКАРНЯ.

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, конверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоги, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гробя, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ЦИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
— Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ВСЬО НѢТРІБНЕ ДО ЦЕРКВИ. ПИШІТЬ ПО ЦІНИ.
Нова адреса:
179 Bannatyne Ave., East
Winnipeg Church Goods Co. Ltd.

Рік 3. 1. МАРЦЯ 1925. Ч.3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Час покути. — Біблійні оповідання. — Про Вервицю. — Піст. — На що треба релігії. — Конець світа. — Дайте Робітникові його права. — Ви є світлом світа. — Католицькия світом. — Для поучення і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон Саск.

"THE REDEEMER S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.
Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАВОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

ВУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ОФІС ПОМОЧІ ФАРМАРСЬКОЇ

Спеціяльні уряджения, які тепер укладаємо, дають нам спроможність задоволити кожде розумне бажання в справі

ПОМОЧІ ДЛЯ ФАРМАРІВ
З
НІМЕЧЧИНИ
УГОРЩИНИ
ПОЛЬЩІ

ТА ІНШИХ СТОРІН СЕРЕДНОЇ ЕВРОПИ

Наколи би бажалось помічників БРИТИЙСЬКИХ або СКАНДИНАВСЬКИХ, дайте рівночасно знати,чи можна Вам послужити помічниками зі СЕРЕДНОЇ ЕВРОПИ, наколи би не мож одержати помічників жаданої народности.

Звертіться до нашого агента на найблищій стації, щоби вам дав відповідні папери, або або напишіть в своїй мові до.....

Dan M. JOHNSON,
Western Manager
Colonization and Development Department.
CANADIAN NATIONAL RAILWAYS,
Room 100, Union Station.
WINNIPEG, Man.

КАЛЄНДАР НА МАРЕЦЬ

1. Н. Неділя сиропу. Мчч. Памфіла і проч., вп. 4., на утр. Євангелія воскр., Євангелія свята: кондак тріоді, і нині: Воскресіння Христ. зач. 112., Свангелія зач. 17. Мат. Вечером в суботу: Господи воззвах.

8. Н. Нед. 1. В. Посту. Сщм. Нестарія, вп. 5., на утр. Єв. воскр. 5., Єв. І. Воскр. Гл. 2., в воскр. і тріоді, Слава: кондак тріоді, і нині: Богородице, Христ. зач. 324, Єв. Йо. зач. 5. замість Достойно: Отобо...

15. Н. Нед. 2. В. Посту. Сщм. Теодота, вп. 6., на утр. Єв. 6. воскр. Єв. І. Воскр. Мт. Воскр., трип. воскр.: Слава: Кондак Тріоді, і нині: Богородице, Христ. зач. 304, Єв. св. Марка, зач. 7. задостойник: Отобо...

22. Н. Нед. 3. В. Посту. Хрестопоклонна. Св. 40 Мучеників. Вп. 5., на утр. Єв. 1. воскр., Євангелія Хрестна. Єв. І. воскр. Вас В., трип. воскр., і нині: Богородице Хрестна. Єв. Мучен. кондак, і нині: Богородице Христ. зач. 331. і 331. Єв. св. Мар., зач. 37 і Мат. зач. 5.

29. Н. Нед. 4. В. Посту. Прп. Йоана Лествичника. Вп. 8., на утр. Єв. воскр. 8. Єв. І. воскр. Вас В., трип. воскр., Слава: кондак тріоді, і нині: Богород. Христ. зач. 314. Єв. Ів. Мар. зач. 40.

***

ПОСТИ: В п. тижні. В. Посту. Середа і п'ятниця в сирній неділю, в середу і п'ятницю. Велика субота перед Пасхою. В другій половині місяця: Св. Мчч. Сорок, Преп. Василій Великий, Преп. Олексій, Преп. Євтихій.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Марець** **1925.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ЧАС ПОКУТИ

Надійшов Великий Піст, свята Чотиридесятниця. **Ти знаєш, дорогий Читачу, що означає цей час для твоєї душі: це час покути, умертвлення, задосить учинення. Церков св. жадає цего від тебе. Вона попрятала в своїх храмах усі прикраси, позасловпівала образи і хоругви, співає жалобні співи, відправляє довгі постні богослужения, бє поклони. У тебе дома рівнож не ма веселих співів, на молитві бєш поклони, їш постні страви.**

На віщож цего всього — що — ж означає той піст зі своєю суворістю і своїми обрядами?

Це пригадка для тебе, що ти грішник і мусиш покутувати за свої гріхи, покутувати добровільно, щоби оминути покути

силованої. "Гріх є зло нескінчене, так безмірне що добровільна смерть усіх людей не вистарчилаб сама в собі, щоби направити зневагу завдану Богу одним одиноким гріхом. Правда, Ісус Христос спокутував наші гріхи і в Ньому ми находимо прощення всіх гріхів, но Він жадає від нас покути: Коли не покаетеся, всі погибнете. І що більше — Він Сам дав нам примір покути, Він, Найсвятіщий, Син Божий, постив через сорок днів і ночей в пустині.

От чому треба тобі постити: ти грішник і мусиш покутувати за гріхи, ти христіянин, маєш наслідувати Христа. Ти мусиш крім того тримати в карбах своє тіло, щоби воно не поневолило твоєї душі і щоби обоє не попались в огонь пекольний. Між нашим тілом і душею йде безустанна борба і дуже часто тіло поневоляє душу, котра повинна володіти тілом. Хто з нас не відчувае тої борби, хто не скаже зі св. апостолом, Павлом: Несчасний я чоловік — хто — ж мене освободить від того тіла смерти! Виджу в собі не мов подвійний закон: виджу добро і люблю його, та не находжу сили, щоби його виконувати! виджу зло і не навиджу — його та якась сила потягає мене до нього. Добро, котре люблю, я його не сповняю, а зло, котре не навиджу, я його поповняю! J. Ту борбу ми всі відчуваємо, і коли хочемо єї виграти, мусимо як той сам св. Павло порабощати, поневолювати своє тіло, мусимо його гнобити, відмовляти йому його забаганок — мусимо постити.

Мусимо постити також тому, щоби показати свою любов і вдячність Ісусу Христу за Його муку й смерть, що їх поніс для нашого спасення. Коли бачиш Христа страдаючого, коли подумаєш, що це за твої гріхи Він так страшно покутує, коли подумаєш, що два тисячі літ тому твої теперішні гріхи витискали кровавий піт з Його тіла, увінчали Його голову колючим терням, привели Його на крест та витискали ті болючі скарги з Його Серця — о! чи булоби можливим, щоби твоє серце не задрожало, не забажало відвдячитись за так велику і нічим не заслужену любов! Тим більше, коли бачим кругом себе тілько байдужности, ба тілько образи цего любячого Господа! . . .

Впрочім Церков свята в імени Ісуса Христа жадає від тебе посту, дає тобі виразний припис і твій непослух булби свіжою раною завданою Серцю твого Спасителя — отже треба постити.

О, певно, що піст не є приємним для натури — инакше не булби постом — але він є твоїм обовязком, він є хосенним і конечним для твоєї душі, він є прославленням і звеличенням Ісуса Христа і Його св. Церкви. Пригадай собі, як постили і

по нинішний час постять святі Угодники Божі, пригадай собі, як ти постив в Старому Краю, як нині постить там твоя рідня, і радим серцем виповняй ті невеликі обвязки посту, які завдає тобі Церков тут в новому краю: стриматись від мяса у всі середи і пятниці, в перший і останній понеділок, стриматись від набілу в Велику Пятницю. Коли можеш, зроби щось більше з любови до Ісуса, хоч воно і не є стислим обовязком — доброохотна дателя любить Господь.

І це всьо нехай буде для тебе приготованням до найважнішого діла Посту, до Великодньої Сповіди і Причастя. Може будеш мусів принести значну жертву, щоби сповнити цей обовязок, може дорога буде зла, може довго треба буде ждати на свою чергу, довго постити, може треба буде поїхати залізницею, щоби сповнити цей обовязок, може треба буде видати трохи грошей — не жалуй цеї жертви зроби всьо можливе, щоби відбути Великодну Сповідь і Причастя.

З яким легким серцем будеш стрічати празник Воскресення Христового, яка свята радість запанує в твому серці, коли оттак гідно перебудеш час покути, час Великого Посту!

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

III.

В ЄГИПТІ.

Лиш коротко задержався Аврам у Сихем. Посуваючись на полудне, він розпростер свої шатра на горбку між Вифтель на заході і селом Гаї на сході. Чужинець у цій

країні, котру; Бог призначував для його потомства, він далі провадив життя кочовне розпростираючи свій намет всюда, де його стада находили паству. Але всюда рівнож він пригадував собі серед цих поганських народів свого Господа Бога і віддавав Йому торжественне почитання. Камінний жертівник, котрий видвигнув Аврам на горі, звіщав мешканцям Вифтель і Гаї, що невидимий Бог Аврама в нічому не є подібним до їх нужденних ідолів, перед котрими вони простиралися.

Господь приготовляв однак для свого слуги укрите досвідчення. В своїй мандрівці Аврам дійшов аж на границі краю Ханаан, коли в слід за великою посухою запанував в цілій урожайній і богатій країні лютий голод. Сонце пражило не заслонене найменшою хмаркою, а земля спалена його лучами не давала чоловікови ні зерна хліба, скотині ні листочка трави. Треба було знову вибратися, або згинути з голоду.

На захід від великої арабської пущі процвитало тоді царство Мизраїма, потомка Хама. Аврама ділило від нього лиш вісім або десять днів дороги. Подорожні з Ханаану оповідали чуда про це царство. котрі нагадували святому патріярхові його розкішний край Халдеї. Серед двох гірських пасмів, віддалених від себе лиш на кілька миль розкладалась величезна оаза довга 300 миль, котру заливали що року болотянисті води Нілю, наділяючи всю полосу землі урожайністю та богацтвом. Над його берегами взносилися чудові городи, що могли співничити з городами Халдеї: Теби, город найславніщий між усіми своїми будівлями і святинями; Мемфіс, збудований самим Мизраїмом в серці царства як столичний город фараонів; Таніс при берегах великого моря при дорозі на схід. Скрізь, серед розкішних лісів, зелених лугів, урожайних піль, численно залюднені села рільників, ремісників і пастирів голосили, що Єгипет володіє над усіми царствами світа силою, богацтвом і цивілізацією.

На жаль, так як усі прочі потомки Хама, Єгиптяни дуже скоро забули правдивого Бога і потонули в найнищому ідолопоклонстві. Зразу почитали були сонце і видвигнули йому під назвою Озіріс величаві храми; згодом однак стали з'ображувати собі всі сили природи в звірятах, котрі мали перед очима, уважали святими корову і бика, крокодиля, гіпопотама, ошира і яструба, а навіть домашні звірята. Найбільшим божком Єгипта став бик Апіс на свому престолі в Мемфіс.

Це почитання звірят удержувало в племени Хама грубі гадки і злі склонности, що стягнули були на Хама вітцівский прокліп Ноя. Покоління Мизраїма жило в богацтвах і розпусті. Цар сам був їм приміром; він жив замкненим в своїй палаті немов який бог і всі його примхи ставали законом. Коли прийшло йому на гадку долучити до числа своїх невільниць яку женщину, вривали її з родинного кружка і кидали до стіп всемогучого володаря. Тому — то й начальники поодинокіх племен, що володіли над провінціями краю, завзято боролись о царську власть. Вже дванацять ріжних династий змінилось було на троні Фараонів, коли Аврам, змушений голодом, впбрався як много жителів Ханаану в дорогу до долини Ніля.

Цар Єгипта думав собі, що вільно йому ужити своєї необмеженої власти в відношенні до цих чужинців. На його приказ царські слуги пірвали Сараї і запровадили до царської палати, до частини призначеної для женщин. До Аврама відношено ся однак з великими зглядами; цар подарував йому велику скількість волів та ослів, верблудів і ослиць, слугів і служниць думаючи певно, що в той спосіб дасть йому відшкодовання за втрату Сараї.

Аврам віддав однак свою жену в опіку Богу, котрий ніколи його не опустив в годині досвідчення. Заледво впроваджено сї в царську палату, вибух гнів великого Бога на злочинного царя. Великі удари постигли його і його родину в кару за пірвання Сараї і відти зродилась скруха в його серці. Він казав закликати Аврама і перепросив за злочин, якого був ся допустив.

Коли минувся голод, цар дав приказ своїм жовнірам, щоби бути на услуги чужому начальникові, щоби хоронити аж до границі його, його жену, слуг і стада так, щоби всі його добра були безпечні.

Аврам покинув отже Єгипет і вернув назад до Ханаан. Знову йшов здовж моря, перетяв пустиню і вернув до давнього табору на полудні Палестини між Гаї і Вифтель. Тут віднайшов свій жертівник відвигнений Богу і сейчас приніс жертву подяки Богу за Його опіку в дорозі, котрою окружав його вчасі цеї довгої подорожи.

Непорозуміння, що зайшло вкоротці між його пастирями і пастирями його братанича Лота, було нагодою, в котрій оказалась благородність його серця. Він благословив святому патріархові і відважному молодцеві, що без вагання рішився був товаришити йому в його довгих мандрівках. Оба вони посідали численні стада волів і овець. Лот подібно як Аврам став начальником могутнього племени пастирів щиро віддяних його інтересам. Не раз случалось, що пасовиска стиснені у вузких долинах не були вистарчаючими для цих великих черед і тоді поставали суперечки і сварки між слугами обох панів відносно приміщення черед на пасовиськах. Аврам не хотів, щоби жителі Ханаану були свідками подібних роздорів: "Не треба, сказав він до свого братанича, щоби заходили спори між мною і тобою, між моїми пастирями і твоїми. Браття повинні жити в мирі. Подивись на просторий край, що стелиться перед тобою і піди в котрий бік забагнеш. Наколи підеш в ліво, я піду в право; наколи волиш піти на право, я піду на ліво"

Очі Лота спочили на прекрасній полосі, котру змивають води Йордана. Там пишались тоді богаті і зіпсуті міста Содома й Гомора, окружені пальмами, вербами й акаціями. Здовж ріки скрізь жирні долини, зелені луги, гаї; на дооколичних горбках густі ліси: вся околиця представлялась йому немов другий рай розкоші зділаний рукою Господа, немов відбитка цеї усміхненої долини Нілю, котру лиш з жалем був покинув. В своїй молодости Лот навіть не припускав, що велич і краса природи нераз прикривають страшну гидоту. Він попрацався з Аврамом і переніся в Содому, котрої огидні проступки стали нетерпеливити Бога.

Аврам остався в Ханаан, не мішаючись однак з невірними. Щоби нагородити його за його витревалість, Бог поновив йому свої обітниці зділані в Ур і Сихем. Він з'явився йому сейчас по відході Лота:

"Ні цесп очи, Авраме, сказав до нього, і з гори, на котрій стоїш, оглянь одним зором схід і захід, північ і полудне. Всю цю землю, що від тепер є твоєю власністю, дам твому потомству. Я розмножу твоїх дітей як порох на землі. Хто годен счислити його зерна, нехай числить потомків Аврама. Встань отже, і перейди цей край вздовж і вшир, бо одного дня він буде твоїм."

Аврам зложив свої намети, щоби послухати Господа. Зійшовши весь простір Ханаану, він замешкав у долині Мамврійській недалеко Геврону. Як у своїх попередних заборах, він і тут поклав жертівник правдивому Богу і з упованням ожидав здійснення його обітниць.

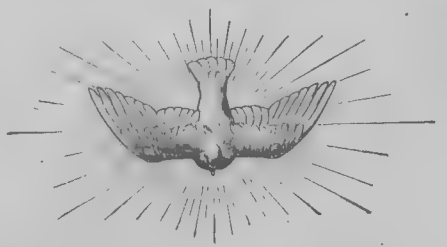

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Чи бачив ти коли гарний огородець пишних пахучих цвітів? Певно що бачив! Може в тебе кожного року весною - літом є такий перед хатою. А коли ні, ти певно нераз бачив у великих містах такі огородці. Там насаджено много цвітів . . . вони уложені після якогось ладу; особливо цвіти одного роду засаджені рядками; ту і там видніє між ними инша цвітка - і так творіться прекрасно мережана вязанка. Кожна цвітка гарна, - але вони ще гарніші, коли є їх більше разом поруч себе уложених. Тоді краса одної неначе додає краси другій.

Такою прекрасною вязанкою цвітів, духовних цвітів є вервиця. Так, вервиця це чудова китиця пишних цвітів, запашних молитов, молитов найкращих, які має наша релігія. У вервиці відмавляється: Оче наш, Богородице Діво, Слава Отцу, — а кращих молитов за них, нема! А коли кождe Отче наш, Богородице Діво є прекрасною молитвою, то як чудесною мусить бути вязанка тих молитов як прекраною мусить бути вервиця, де ті молитви повтаряються більше разів уложені в певнім порядку!

Щоби ти лучше зрозумів, чому в вервиці повтаряються ті самі молитви, і додають сї через те нової краси, розваж се, що тут написано.

* * *

Вже те саме, що Христос лишив нам одну лиш молитву "Отче наш" свідчить, що хотів, щоби сї часто повтаряти. Бо прецінь Ісус поручив нам часту, вседанину молитву "Треба завсігди молитись" (Лук. 181.)

Звичай повторювання молитов усвятив своїм приміром сам Господь наш Ісус Христос. Пригадай собі, як то Ісус терпів в оливнім городі. Він тоді молився, а в часі молитви приходив до апостолів і знова вертав до печери, де молився, а за кожним разом повтаряв цю саму молитву:

Отче мій, коли можливо, нехай минає мене ся чаша, но не як я хочу, а як Ти" (Мат. 26, 39 - 44.) Се повтаряв Христос тричі.

Повторювання тих самих молитов є згідне з духом Св. Церкви, це відповідає духови нашого обряду. Годі тут вичисляти всего, де в наших богослуженнях повтаряються молитви; бо треба би було списати цілу книжку. Про се повторювання молитов свідчить кожне церковне богослуження; в кожній відправі повтаряються деякі молитви і то часом дуже много разів. Вистарчить про дещо згадати. Як часто в наших богослуженнях приходить молитва: Господи помилуй! або подай Господи. Се кождий добре знає. Часто повтаряються також такі молитви, як "Отче наш" "Святий Боже," "Слава Отцу" "Превятая Богородице спаси нас, "Богородице Діво," Достойно єсть" і много инших.

Так отже повторювання тих самих молитов се після звичаю св. Церкви, нашого богослуження.

Може хто спитає чому воно так є?

Послухай, що каже один церковний писатель: Питаєш, чому повтаряти цю саму молитву? Хочеш знати чому? То спитай маляра, або кого небудь, що розуміється на цім, що красне, чому він так часто споглядає на гарний красвид, або образ? Чому ти сам так часто прислухуєшся тій самій пісні, яку любиш?

Подібо з молитвами. Є молитви так чудної краси, що їх повтаряти ніколи не навкучиться. Є молитви, що так відповідають почуттям людського серця, що душа любується в їх повторюванню, і саме частійшім вімавлюванню їх находить солодку душевну розкіш. От возьми на приклад коротеньку молитву: "Господи помилуй." Ця молитовка найчастіше приходить у нашому боголуженню. І якраз, коли часо сї повтарясся, як дивно чується захоплену душа чоловіка! Коли то на всеночнім народ повтаряє 12 разів, або на Воздвиженя Чесного Хреста сотню "Господи помилуй", о як тоді серце підноситься і лине в по-

кірній молитві до свого Бога!

Подібно є і нині такі молитви. Кождий може цего досвідчити, як прислухується повторюванню таких молитов. Ці молитви лишають миле вражіння нераз на все. Такими молитвами є якраз Отче наш і Богородице Діво. Як Ти був коли на великій місії, місіонар молиться з народом на ріжні намірення; в тій ціли повтаряє много разів Отче наш і Богородице Діво. Коли так народ повтаряє ці Отче наш — Богородице одно за другим, о як добре чуєсь тоді душа коли слухає тих молитов! Як миле чувство опановує серце! Тоді відчуваєсь те, що молитва дійсно підносить чоловіка до неба, — до дому доброго Отця, котрий є на небі.

Так то й повторювання одної і тої самої молитви в вервиці не лиш нич не шкодить вервиці, але противно надає ей нової дивної краси.

Ще є одна причина, чому побожна душа радо повтаряє деякі молитви. Ця причина міститься в словах великого проповідника О. Лякордера: "Любов має лиш одно слово; коли его раз по раз говориться воно не повтаряється." І дійсно. Чи є яка добра матн, котрій вкучилобся це, що ей дитина, яку тримає на руках, раз по раз своїми рученятами обіймає ей та цілює? Ні, ніколи не наприкриться ей це. Вона радаби заєдно чути з уст дитини то солодке для неї слово: "Мамо я тебе люблю" —

От, це вірний образ того, що діється при відмовлюванню вервиці. Коли молишся на вервиці, ти, дитина Марії, то за кождим "Богородице Діво" наче кажеш своїй добрій небесній Матери: "Маріє, Мати моя, я Тебе люблю!"

О як це мусить бути милим для Марії нашої доброї Матери! Хочеш справити цю приємність Божій Матери, повторяй часто "Богородице Діво," особливо люби відмавлятн цілу вязанку цих молитов, молись на вервиці.

о. Ст. Вахталовський Ч.С.І.

— Піст...

"Гов, вороний", крикнув протягло Степан та затримав коня. "Прошу отця духовного, прошу сідати. Коли хочете, я вас завезу до дому." Так запрошував Степан на фіру свого отця пароха, вийнивши з уст кубо та здіймивши шапку.

"Дуже радо, Стефане," відказали духовні отець; піднесли трохи реверенду, стали ногою на колесі та вискочили на віз. "Поратували ви мене, Степане," заговорили духовні отець, всівши коло газди Степана." Я ходив до хорого, там коло ліса та мав бути о четвертій в церкві, щоби сповідати дітий. Пішки я би був певно не зайшов на час."

"Віпта, вороний," закликав Степан та запалив знова кубо, що тим часом було загасло. "Духовні отець не курять? Я був нині разом в місті зі своєю старою, тоді хиба вільно мені щось купити" сказав Степан зі сміхом та став шукати за новим кубом.

"Ні, дякую Степане,"

"Таж духовні отець звичайно курять."

"Так, але тепер ні."

"Зачекай но, старий," заговорила Степанова жінка Ганна, що сиділа за ними." Духовні отець змучились дорогою аж зіпріли; я їм дам помаранчу. Ганна отворила кошик та частува-

ла отця пароха свіжою помаранчею.

"Дякую за добре серце, Ганно, не маю охоти тепер."

Степан полапався. "Може то для того що тепер піст," заговорив він до отця пароха. Отець парох засміялись та притакнули головою.

"Гм, з тим постом, прошу отця....." "Слава Ісусу Христу" закликав на раз Степан, до присадкуватого панка в шовковій сорочці..

"От такому добре годованому окоманови, як цей пан Петро, такому піст дуже добре, "знову заговорив Степан, коли минули панка." Що день свято у него; він собі жиє з капіталу. Коли рано встає, то треба йому дивитись тільки на сонце та питатись: як то прожити знова той гарний, Божий день. "Степан моргнув на отця, немовби хотів сказати: От, який Степан мудрий. "Але для нас, хлопів піст є неможливий. В пятницю, то ще яко тако, але більше негоден. О четвертій рано моя Ганка мене збудить до роботи, і то ще так остро, що аж лячно стає чоловікови та пес на дворі загавкає тай когут запіє:

"Гей Штефане живо; хочеш хиба до полудня спати? Ту треба худобу напувати, корови доїти, худобі їсти дати, січки нарізати, до міста з конем поїхати, роботи по шию, а він спати ще хоче! Тай такого мені нарахує, гей би мені Ной по потопі всі звірята подарував.. Та як би я не скінчив ей рахованє, то й до вечера би мені рахувала що треба ще робити. От, як все. Біда зі старою, і біда без неї. Видите, Отче, кілько то роботи аж до вечера і порожний жолудок не хоче терпіти вовчого голоду. Бачуть духовні отець, колись то було інакше, люди були здоровші, тепер вже ослабли. Святіщий Отець о тім не знають, для того піст такий острий."

"Може, може," сказали отець "але то не значить що чоловік не має заховувати духа покути." — "Чоловік та й жінка," поправив на жарт Стефан. "На то є піст," говорили дальше духовні отець. "Звичайно в цілім році чи чоловік, чи жінка, за мало або майже цілком не думають о покуті. Піст є на то, щоби шукати нагоди до покути. Нагоди є дуже багато, тільки треба хотіти."

Степан зрозумів. Він пригадав собі цигари та помаранчі.

"Вйо, вороний; вйо!"

"Правда, прошу Отця, "заговорила за ними Ганна, і Стефан, як почув ей голос, то аж цигар з уст випустив." От, на приклад, "говорила Ганна далі," коли бараболі не смакують, не додавати більше смалцю, та вже є покута; коли в горлі сухо, не брати фляшки в руки, рано, як треба, зараз вставати, і так можна багато покутувати."

"І ще, Стефане," говорила Ганна далі, "не можуть купувати! повіли духовні отець.

"І ще, Стефане," говорила Ганна далі, "не може купувати горівки, не правда, прошу отця?"

У Стефана не то вже ніс, але ціле лице почервоніло. "Та так, ... так, прошу отця .. і... і... "Він знайшов нагоди до покути для жінки також та хотів пімститись ... "І чи то не є нагода до покути, аби жінка була терпелива, коли треба припивати гузики, лишити мені часом, хоч раз на день, послідне слово, варити обід на час, тримати порядок в хаті, щоби рано мож знайти як треба, сірники, панчохи, шапку та фляшку...," це пещасне слово мимоволі висмикнулось з уст задля Стефанової привички. Щоби поправити, він додав: " зі свяченою водою, щоби при нагоді вигнати біса з хати." Стефан глипнув на свою подругу та заморгав очима до отця.

На щастя Ганна послідних слів не дочула, бо коло їх воза затарахкав другий віз і Степан зіхав на бік, щоби його пропустити.

Ганна далі говорила: "Не завсігди все до смаку, тепер то, завтра що инше, коли треба погоди, то є дощ, біда з дітьми, зі сусідами, з худобою. Чи не ліпше обіймати та нести сі хрести, замість, щоби нарікати на Пана Бога?" ..

Стефан зітхнув, та подумав собі, як то весело би було, нести на свіх плечах Ганну, бо то его хрест.

"...та й в хаті," говорила далі Ганна, "не все сонце гріє," Степан не витримав та додав: " ... часом і хмара в хаті тай блискавка .. ха .. ха ... ха ." "Тай й гримить," додала Ганна, та кулаком трутила свого чоловіка. "Не правда, отче? "

"Так, так, Ганно, "заговорили духовні отець," не треба показувати в хаті квасного лиця, а коли є час хмарний, бурливий, коли гримить, треба замовчати, і то через цілий піст ... от покута, піст!"

"О, прошу духовного отця," сказав Стефан, "коли то так розуміти піст, то піст є дуже добра річ, а я думав, що його винайшли, щоби людям докучати."

"Такий піст," додала Ганна, "робить чоловіків і жінок щасливими на землі," ... "і на небі," додав отець парох. "Ісус Христос терпів так много з любови до нас, а ми маємо робити, як наш Спаситель і так само троха терпіти з любови до Нього."

"Гов, вороний!" закликав Степан, "от вже церков; дякуємо отцю духовному за проповідь; нехай отець то всьо повторять

ще, в неділю в церкві, але прошу тільки не називати нас по імени!"

"Добре, я так зроблю, до побачення в неділю, Степане, Ганно! Ганно!"

о. Желін. Ч.С.І.

НА ЩО ТРЕБА РЕЛІГІЇ?

На що мені треба релігії? Я жадної не маю і все таки мені добре поводиться.

Так? ! добре! Нехай! я і нехочу тобі дати релігії на те, щоби ти добре рс; або щоби ти був здоровий. Ні! !

Але скажи мені на здоровий хлопський розум: Чи ми! справді живемо на світі тілько на то, щоби добре їсти, добре пити, добре рости, тілько на то, щоби нам добре поводилось? ! Чи не чекає нас нічого вищого, чи для нас нема нічого кращого, як то, що добре для наших волів, для наших псів; для наших котів? ! .... Всі народи, ві всіх часах і по всіх краях думали противно. Не думаєш, що це троха трудно, щоб ти думав добре а цілий світ зле?

А релігія як раз говорить про то вище предзначення, котре є предзначеннням моїм, твоїм та всіх наших ближніх. Нема нічого важнішого понад те ні для тебе, ні для мене.

Бож і справді: наколи релігія є чимсь правдивим, або чимсь фальшивим, то після того зміняєся цілий спосіб нашого життя. наші гадки, наші найглибші, найважніщі чувства.

А тепер, скажи мені: що думаєш? Чи це є можливо, що релігія є правдива?

Не тільки, що це є можливо, але навіть є важні причини,

щоби думати, що вона такой є правдива. Які це причини? Гляди, кілько безмежного добра вона розсіяла по цілім світі, гляди, з якою пошаною відносили ся до неї великі мужі.

Тож побалакаймо собі троха о релігії. Ти є проти неї, я єї борону.

Вір мені: ти лиш для того відкидаєш релігію, бо єї не знаєш ..... мені не дивно, що вона тобі не по серцю, єслиб вона була тим, чим ти собі єї уявляєш. Але скажи! Чи є вона справді тим, чим ти собі єї уявляєш? В тім є ціла річ. — О, кілько упереджень, кілько дивачних блудів панує в справах віри, релігії.

Мені не трудно буде, дорогий брате, показати тобі, що всі ті упередження є несправедливі; що віра не є такою. як не один хоче сказати, що вона не є глупою, але в найвищій степени розумною, гарною, гарно уложеною; що вона опираєсь на найсолідніщих доказах.

Я приходжу показати тобі, що релігія є для тебе а ти для неї

Коби ти, так як я, бачив, кілько то слез висушує ця благословенна віра на лици убогого, як зміняє вона серця найгірш зіпсовані, як гамує зло, поправляє кривди, успокоює ненависти, розсіває всюда спокій серед терпінь, правду, мир, надію, радість у серцях.... ти би мабуть інакше говорив та я би не потребував на тебе наставати!

Але на нещастя, цей доказ з благодатного ділання релігії мож зрозуміти через досвід а не через читання або слухання. Треба більше відчувати чим висказати його неодолиму силу

Позволь, дорогий читачу, щоб оповістп тобі один випадок, котрий має тисячки собі подібних. Я ручу тобі за його правдивість, бо я був його наочним свідком, ба навіть учасником.

Кілька літ тому ожидав у воєнній тюрмі в Парижу один підофіцир засуджений на смерть, виконання страшного засуду. Його злочин був тяжкий. Він був уплянував собі та поповнив убійство свого поручника, щоби піємститися за кару, якою той поручик йому грозив.

Я був сповідником тої вязниці, я бачив підофіцира Гербеля (так звався засуджений) та приносив йому поміч релігії. Каючися вже за свій злочин, принимав він поміч віри без жадного спору. Від другого чи третього дня по своїм засудженю, зачав він принимати святі тайни і від тої хвилі, здавалось, чоловік наскрізь змінився.

"Тепер," повтаряв він мені, "тепер я щасливий. Я готовий: хай Бог робить зі мною, що хоче. В моїй душі глибокий спокій,

життя мені жаль тільки тому, що не можу покутувати." Він сповідався та причащав коло кождого тижня.

По двох місяцях вязниці, тго падолиста заповіджено йому виконанє засуду. Він прийняв цю вість з християнським спокоєм. Я стояв коло нього. Його тіло страшенно дрожало, однак душа панувала над ним сильним подразненням та держала серце у спокою. "Най дієся Божа воля," сказав він командантови.

Я зістав ся з ним сам. Ще послідний раз вислухав його сповіди; відтак приніс Йому послідне св. Причастя на дорогу до вічности. Через цілу ніч він молится, розмавляючи час від часу спокійно з двома жандармами, що його стерегли.

Сумний повіз, що мав нас доставити на місце виконання засуду, приїхав коло шестої години. Гербель обняв сторожів вязниці та командата; ніхто не міг стриматись від сліз. Я вступив з ним до повозу зі всіх сторін закритого.

В часі їзди був він "спокійний, навіть веселий." Ви би не повірили, отче, "говорив він д мене," як чудовим був для мене вчорайший день. Який був я щасливий; Це було предчуття, яке допустило Боже провидіння. Я знав, що було свято; я ся молив цілий час .. Вечер я був цілий щасливий .... і я ним є ще й тепер. Ніщо негодно висказати мир, якого я дізнав цеї ночи: була це радість, якої собі не годен описати. "... І то говорив він, ідучи на .. смерть." ! ! !

"Смерть." додав він," вже не є для мене нічим. - Я знаю, де я йду; йду там, де гори, до свого Батька; йду до дому .. Закілька хвиль буду в дома. — Я є великий грішник, найбільший зі всіх грішників. Я кладу себе найнище; я образив Бога; я грішив ... але Бог є добрий, я маю в нім безмірне довіря."

Читаючи молитву, що пригадувала йому св. Причастя, зашептав: "Мій Бог є там," і його серце було повне радости.

"О як твердо вірю я у всі правди св. Церкви! О, який я спокійний! .. І який гарний день! — В коротці буду з Богом! "І звертаючи ся до мене з усміхом, він заговорив:" Отче, я там буду на вас чекати; Я вас попроваджу за собою, хиба бим там не потрафив нічого зробити. "— Потім, опамятуючись, сказав:" Я не є нічим, Бог лиш сам є все. Все, що доброго маю, походить лиш від нього ... Я неварт нічого; я є великий грішник!"

Він показав мені свій молитвенник: "Жовніри повинні би мати все цю малу книжочку і ніколи єї не покидати. Коли би я був читав єї через ціле своє життя, я би був не покидати того, що я зробив, та не був би там, де я є тепер ....."

Ми приїхали; вже на місце. Хвиля смерти зближалась. Я подав бідному засудженому хрест. Він взяв його з одушевленням і споглядаючи на нього певисказано ніжно, повторив тихо кілька разів. "Спаситель мій, Спаситель мій! Так, справді, це він! Він помер за мене. Я також вмру з ним." — І він поцілував Розпятого.

Все було готово. Ми вийшли. Гербель просив, щоби йому позволено самому командувати на вистріл; йому позволили. "Я мав відвагу до злочину, сказав він, треба, щобим мав відвагу і покутувати за нього!"

На колінах приняв він послідне благословеньство, став собі перед жовнірами, що мали його застрілити.

"Товариші," закликав він дрожачим голосом," я вмираю яко християнин! Ось, образ нашого Господа Ісуса Христа!" І він показав всім Хрест. — "Не робіть того, що я зробив; шануйте ваших старших!"

Я обняв його послідний раз — В мить потім дався почути страшливий вибух ... і Гербель став перед Богом, котрий прощає всьо покаянню! ...

Скажи мені, що думаєш о релігії, котра так провадила на смерть великого грішника! Чи не варто над тим задуматись? !!

КОНЕЦЬ СВІТА

Ви вже певно чули, що цей рік є останнім роком світа; а наколи не чули, то певно почуєте, бо біблійники, дослідники Біблії подбають, щоби ви про це напевно довідались і приготовились на прихід Христа. Він уже властиво між нами від 1879. року, лише ми Його не видимо, бо Він є духом; та цего року Він явиться у всій своїй славі, як був предсказав в Євангелію, Ми всі Його зобачимо і міліони вибраних з поміж нас не вмруть, но взнесуть ся із ним на небо, де проживати муть через тисячу літ. Решта всі помруть і земля останеться темною пустинею без ніякого життя.

Не знати тілько, котрого то саме дня наступить цей конець світа ... Рахунки біблістів щось не конче в порядку, бо північ з 6. на 7. лютого минула і світ іще стоїть, ми ще живемо і приходу Христа ніхто не бачив. Дарма, що "пророк" Роберт в Ісг Печог (Нюйорк) і "пророчиця" Маргарита Раувен*) в Льос Енджелєс (Каліфорнія), обоє з гуртком своїх учеників перебували цілу ніч в святочних строях на молитві під голим небом, очі звернені на східне небо — облак, що на ньому мав сидіти Христос, не показався, ні Христос сам, розуміється, і конець світа минувся без кінця світа і наші пророки пішли над ранком спати ....

Фотографи, що тут численно зібралися, готові кожної хвилі злапати мувінг — пікчир того памятного? менту, коли вибрані ученики Христа і Його усвячені свідки" стануть уноситися на облаках, щоби відтак показувати його цілому світови, дуже жалували цеї ошибки в рахунках біблійників.

А преціиь всьо було так добре обчислене! Рейдт, що заздалегідь позбувся всіх своїх маєтків, аж зохрип від безпастанного толкования і упоминания щоби приготовились на стрічу Христа. "О півночі казав він — я і мої ученики з вернемося до сходу. На небі покажеться облак, не більший від долоні чоловіка. Це буде Христос на своїй дорозі з неба, знак початку кінця. Знищення землі розпічнеться і потреває через сім день. Коли появиться другий знак, віруючі перенесуться на хмарі до Сан Дієго. З вершка одної гори біля Сан Дієго 144.000 обручниць Агнця перенесеться на небо і переправа тревати. ме сім днів. "З цитрою в руках сказав він серйозно:" Коли ми вийдемо в браму я буду знати, як грати на моїй арфі. "— І з того

всього нич, нич,нич!...

І є люде, що вірять в ці байки, кажуть записувати свої імена в "книзі життя", є переконані, що конець світа надходить, є "пророки", що вештаються по всім усюдам, голосять про конець світа, прихід Христа, доводять неодного прямо до розпуки. Лиш кілька случаїв, що ми зібрали в одній одинокій англійській газеті: 6. лютого К. Ф. Денцізен, маючий фармер, що жив 10 миль від Монтро (Міч.), в розпуці, що конець світа положить конець овочам його довголітньої ощадности, тяжко пострілив револьвером свою жену і відтак сам застрілився. — Того самого дня повісився В. Міхловський в Бруклін, перераженний вістками про конець світа. — Ред Уінґ (Мінн.) утопилась того — ж дня 65 - літня пані Брагоф з тої самі причини. — Молодий К. Фредерік, занятий в шпитали в Семт Пол (Мінн.) відобрав собі життя — з боязни перед кінцем світа. — Лутше зробив інший горожанин в Ню - Йорку, що зголосився 6. лютого на поліції кажучи, що він є опустом, за котрим пошукує поліція в Джіссан (Па.) і почувши, що надходить! конець світа, він добровільно віддається в руки справедливости, бо в криміналі о много безпечніще.

Дійсно, можна сказати, що людська глупота не знає границь і "очі дурного на кінці землі вбачують премудрість (Притч. 17, 24). Наша пословиця каже: дурному — вічная память ....

Конець світа прийде напевно — в годині смерти — для кожного з нас ... Тому будьмо все готові на стрічу з Христом — Суддею, живімо після науки Христа св. Церкви і коли —небудь надійде для кожного з нас конець світа, Христос прийме нас до Себе. А вигадки всяких адвентистів, байбелиякіц, їх пророцтва нехтуйте зівсім. "Бабських байок цурайтеся" (1. Тим. 4, 7) "Дурного змагання, та родоводів, та спорів, та сварок про закон цурайся, бо вони не на користь і марні." (Тит. 3, 9).

Тай в Льос Анджелєс поліції прийшлось занятися скаргами ошуканих, що в виді зближаючогося кінця світа позбулись всього свого добра і остались жебраками і тепер кленуться на чім світ стоїть, що вже жадній пророчиці не повірять.

ДАЙТЕ РОБІТНИКОВІ ЙОГО ПРАВА.

Це було 1848 р. У великій салі десь на перед містю Парижа страшний шум ... Щойно вибухла революція. Робітники з дикою ненавистю кричать: Геть з панами, геть з капіталістами .. не треба священиків, не треба Церкви ...

Серед пекольного галасу виходить на плятформу якийсь робітник ... Всьо втихло та звернулось до нього! Що буде він говорити?

Він стараєсь наклонити своїх товаришів до мира, до згоди ... Його слова заглушено пекольним вереском розюшеної товпи обурених робітників .. Він мусів злізти.

На плятформу виходить славнозвісний приятель робітників. Був він звісним безбожником та недавно навернувся.

По величезній салі розійшовся громовим голосом його клич: "Робітникові не дають справедливости!" Маса робітників замовкла немов пірвана цими словами. Вони люблять, коли говориться за кривди робітників, і ще до того цей Брікер, котрого всі знають, як безбожника, він певно за ними стоїть.

"Я чую, що ви скаржитесь; і де справедливо. Так, з правдивим робітником не обходять ся по заслузі. Йому не платять по справедливости а погорджують ним. А прецінь він всьо робить, а лінивці богачі жнють з його роботи. Що є сфабриковане на світі, що би не вийшло з його рук; він всьо робить, а прецінь за него забувають та погорджують ним!"

На ці його слова затомоніла по салі погрійна салъва оплесків.

"Тихо, тихо, дайте мені скінчити!

Є тільки один Правдивий Робітник, і то Той, що зробив всіх других робітників. То Бог! Ми тілько наслідуємо Його діла. Він зробив землю, Він сотворив гарне сонце, що дає нам світло, Він витесав людське тіло, ту гарну статую, котра жие і думає.

То Він зробив дерева і рослини, сотворив воздух, котрим віддихаємо, сотворив огонь що нас гріе.

А ви, ви кажете, що ви ніби великі робітники, правдиві робітники, бо ви зорали землю, кинули в ню зерно, а потім ся забрали! Ні! ! Правдивий Робітник, то Той, що, через 360 днів дає світити сонцю та зливає дощ.

То Він дає вирастати цвітам, дозрівати колосям, що вас годують: От Правдивий Робітник! Чи ви Йому платите?. ! Чи ви, що нарікаєте, що з вами ся обходять несправедливо, чи ви Йому даєте, що Він від вас хоче? !

За заплату Він хоче тільки молитву кождого дня, відпочинок в неділю. Чи ви Йому даєте се? !

Ви нарікаєте, і справедливо. А що ж має сказати Він? Чи не пряцює Він для вас днями і ночами? Чи Він не дає вам дрова, хліб убрання, сили та життя? ! А тим часом, коли приходить неділя, і Він бажає від вас молитви для себе, відпочинку для вас ви Його відпихаєте, ви задержуєте Його платню та кличете: Іди, я Тебе не знаю; я тобі не дам нічого, хиба хуленя та книни.

І ви нарікаєте, що вас здирають? ! Гей, скажіть мені хто коли обходився з вами, як ви обходитеся з Богом? Чи Його права не є такі, як ваші? Так, ваша заплата, то є святий обовязок для працьодавців; однак зачніть обходитися з Найбільшим робітником так, як ви хочете, щоби з вами обходились. Тоді будете могли по правді домагатися для себе справедливости та Бог сам буде благословити ваші домагання! !

До салі залунала буря оплесків.

Ви Є Світлом Світа

Ніхто не може відмовити подиву католицької Церкви і її діяльности, скоро тілько ближе її пізнає і має неупереджений ум і благородне серце. Самі протестанти, серед котрих нам доводиться тут жити, хотя і не годяться з нами, не можуть відмовити свого подиву для кат. Церкви при неодній нагоді.

Понище подаємо враженя двох протестантів на вид братньої любови і набажности в католиків. Ми виняли їх з англійських часописів, і то передусім в тій ціли, щоби наше поступаних читачів глибоким переконанням о тім, що наше поступования має нераз далеко сягаючі наслідки, хотя ми про це і не думаємо, і що воно повинно справді бути таким, щоби ми були світлом світа, як Христос того бажає.

Р. М. Айтервуд ось — як висказує свій подив для любови кат. Церкви при нагоді похорону Ж. Ботлєра, старого, бідного нігра, котрого був наочним свідком:

Джан помер минувшої неділі в ночі — без цента маєтку. Ані одної рідної душі немав він на світі. Він був католиком.

Похорон відбувався в середу в церкві св. Боніфатія. Між тими що брали участь в похороні, видно було адвокатів, банкерів і міських урядників. Було рівнож много нігрів.

За Джана, що був чесним за життя, памятали і в смерти. його похорон — цего нігра, що чистив черевики прохожим — був христіянський похорон — і надзвичайно достойний.

А цей католицький народ, котрий весь враз із своїм священиком, мущини і женщини таку честь віддавали бідному нігрови при його смерти, що аж на коліна припали на молитву за упокій його душі і справили йому справді княжий похорон — є народом, котрий радіби масковані мущини і женщини иншої віри (Клю — Клюкс — Клян, прим. ред.) виключити з законної участи в справах правління; котрого діти хотілиби бойкотом позбавити їх повноправного становиска в бізнесі і промисловому житті в наших громадах; котрому радіби вирвати його школи, де їх діти і діти їх дітей будуть учитися основних засад тої самої віри, що казала їм підняти струджене тіло цего заробника і справити йому достойний христіянський похорон.

В цьому похороні нігра є наука не тілько для мешканців у Ляфает, але для народу, що зве себе релігійним скрізь по світу.

Скілько пише д. Айтервуд під вражінням виду христіянської любови ближнього у католиків в практиці.

З неменшим одушевленням описує свої вражіння на вид набожности католиків С. Спор, визначний журналіст, па спомин своїх відвідин в Кольонії в Німеччині: Між 7. і 9. годиною ранком в неділю звідав він чимало церквей і ось як описує те, чого був свідком:

На моє здивования застав я кожну церков переповнену о 7., 8. і 9. годині. А були то великі церкви. Ні де не годен було знайти місця в лавці. Мені прийшлось стояти в притворі або на самому заді церкви стисненому в густій товпі.

О год. 10. 30 пішов він до катедри, котру найшов "заповнену по береги". Він говорить, як перед самою Службою Божою" принаймні 5.000 народу тиснулось тут, переважаюча часть стоячи, і так густо було народа, що ніяк було рушитись. Всі стояли мов статуї. Тишина уносилась над цею масою. Ніколи перед тим, скілько пригадую собі, не вмів я оцінити повного значіння, атмосфери' в богослуженні, як у цій годині.

Що робило на нього велике вражіння, коли ропочиналось богослуження, це був релігійний спів. Він замічає, що три четвертих з присутних були мущини і каже: — Це було море людських голосів, що розхвилювалось в могутній струї побожного співу. Спомин цего богослуження буде мене переслідувати мене нераз в будучности.

І він робить порівнання з тим, що бачив в агліканських катедрах в Англії і пише:

Ніколи не чув я подібного спільного співу. В катедральних богослуженнях! є ще щось пориваючого. Стоячи так, наскрізь перенятий цими филями звуків, я не міг опертися порівнанню між цим особлившим богослуженням і катедральними богослуженнями взагалі. При найбільшому напруженні уяви не можна було представити собі подібного збору в якій небудь англійській катедрі співаючого так, як співано цих 5.000 Німців того недільного ранку. —

Перед розпочаттям друку цего числа находимо в англійських часописах ще одно свідоцтво правдивости повище сказаного. Методитський пастор А. Баутен в Гемстед (Н. Й.) порівнював в своїй проповіди католиків і протестантів в участи на богослуженнях. Між іншим сказав він:

"Я бачив тисячі народа, що спішили до католицьких церков.. на богослуження, коли тим часом в наших протестанцьких храмах ми находимо лиш мале чисто членів десь не десь... Католики кажуть, що коли їх 6 - літніх дітей виховала церков, опісля ніхто не в силі перетягнути їх на іншу віру. Чи ми годні сказати те саме? ... Католики здіймають шапку перед своїм священиком і церквою на знак свого почитання... Много, премного протестанцьких пасторів проповідають лиш те, що нарід хоче чути, а не те, що повинен би чути... Католицький священик є "Отцем" для своїх вірних. Я бажавби, щоби протестанцький пастор мав більше власти".

Не забуваймо ніколи, що до наших церквей нераз заходать чужинці, люде культурні, і що наше поведення на богослуженню неминучо ділає на них глибоке вражіння. Нехай це вражіння буде все будуюче: Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоби видячи ваші добрі діла, прославляли Отця вашого, що на небі! (Мат. 5, 16).

о. Йос. Вала, Ч.С.І.

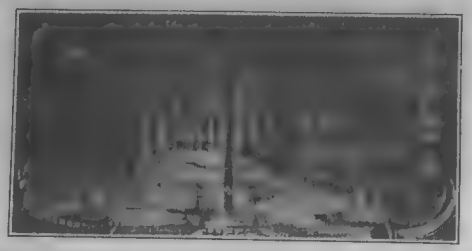

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЯСТВА МОЛИВТИ ЧИСТОТА І СВЯТІСТЬ ОБИЧАЇВ.

НА МІСЯЦЬ МАРЕЦЬ

Церков Свята, це немов Мати. Ся родина велика, має вона багато дітий Коли мати дітий своїх любить, коли старається з цілого серця о спасення їх душ, святий Апостол Павло каже: Це мати свята і непорочна.

Такою матірю, Святою і Непорочною, є наша Свята Церков. Немов ока в голові стереже своїх дітий. Через уста Христового Намісника, Святішого Отця Папи Римського, кличе Вона до своїх дітий, щоби стереглись пороків ума, пороків серця. Вона обмиває їх душі в святій тайні Покаяння, картає дітий упрямих часом і карає, навіть строго карає, коли проступки є великі.

Бувають часи, що люди наражені більше чим колибудь на небезпеченства душі. Так є особливо в наших часах. Коли приглянутись близше життю християн, хотяй це сумно, однак треба сказати: по двацятьох століттях християнства, велика частина людий живе по поганськи. Бували вже в історії Церкви часи,

що люди жили зле, дуже зле; все таки своїх проступків встидалися, з ними крились. В наших часах є о стілько гірше що проступки появляються без встиду, безлично, хочуть немов здобути собі право горожанства.

Святіщий Отець вже від довшого часу звертає увагу особливо на розпусту, що ширится в ріжний спосіб що раз гірше. І от, цего місяця бажає Він, щоби молитись о відновлення чистоти й гідности обичаїв.

Розпуста появляєсь ріжно: часом без сорому, часом під невинною покришкою. Однак це байдуже; все витворює вона в душах страшне спустошення. Ти може, дорогий читачу, нераз в життю бачиш людий, що колись були добрі католики, молодими літами були побожні, молились, сповняли вірно свої християнські обовязки. — Тепер вони забули Бога, хулять Його, до сповіди не хочуть іти, кажуть, що нема пекла, від Католицької Церкви відпали, ей ненавидять.

Чому це так? — Заглянь, брате, в їх приватне життя, і от, що побачиш: 99 разів на 100 такі душі занечищені розпустою!

Думаю, що й згадувати не треба о тім, як тяжко вернутись до Бога чоловікові, котрий став рабом своїх пристрастий.

Для нас тут, в Новому Краю, важно пямятати, що й ми діти впавшого Адама, що й ми наражені на спустошення, які справляє розпуста. Правда, в нашому народі уважаєсь встидом і великою ганьбою, коли комусь говориться: ти пустий. Всеж таки закрадаєсь розпуста і до наших родин, захоплює наш цвіт, нашу молодіж.

Поглянмо тілько, яке життя панує серед молоді в містах а навіть і на фармах.

От, хоч би взяти танці. Молодіж гуляє й гуляє без памяти. Це звісно, що наші Народні Доми в Канаді й Злучених Державах служать виключно майже до танців. Єслн нема танців, то й молодіж не буде. Народний Дім, чи то читальня, що мали би служити для добра народу, стають його гробом. Не дивно, що один священник котрий придивлявся праці по ріжних таких домах, сказав мені: в галях є смерть нашого народу.

Гуляєсь завтято: пятниця не пятниця, піст не піст, біда не біда. Не бажає вона нічого більше, як тільки нагоди, щоби гулятн. — Не дивно, що молодіж такой на наших очах пропадає. Стає не послушною, бутною, безбожною та й пустою.

І сказати, що є родичі, котрі вміються на се спокійно дивити. Пішла дівчина, чи то поїхала в ночи на танці, без тата, без мами, і вернула в білий день; а наші родичі що на це? Часом

нічого, часом закленуть. На другий раз буде так само, більше нічого. Є навіть такі, що скажуть: от, молоде, нахай ся вигуляє. Чи то дивно, коли дитина відтак втікає з дому, щоби мала більше свободи, що не розбирає, а з першим ліпшим вітрогоном втікає й бере слюб перед якимось прічером. Мама плаче, нарікає, навіть клене, тільки забуває, що то і єї вина.

Ознакою розпусти є також бездітні люди. Можна побачити навіть бідних дівчат, що спроваджують убрання за кровю здобуті гроші. І які ці убрання: Є вони так зроблені, щоби дівчина була як найменше вбрана. Який це сором, коли така дівчина сміє навіть до Божого Дому прийти. Не дивно, що навіть на фармах може по хатах бачити образці, особливо календарі, позавішувані між святими іконами, такі, що треба їх обернути сподом на верх, аби не червонітись зі встиду. Багато би може писати о таких і подібних річах. Однак нема місця.

Ідім за покликом Святішого Вітця; хай наші обичаї будуть чисті і гідні. Скільки це залежить від нас, не позваляймо, щоби другі зневажали чесноту святої скромности. Хай особливо батьки й матері стережуть своїх дітий, щоби вони не втратили цеї ангельскої чесноти. Передусім молімся о цю святу чесноту. Блаженні чисті серцем, бо вони Бога узрять.

Тиха праця. —В січні ц. р. відбувалась в Чікаго конвенція учительок — законниць в Зл. Державах получена з научним курсом. В конвенції брало участь **чотири тисячі сестер**, що представляли сорок ріжних монашних чинів. — Це є обяв тихої праці Церкви і єї дітей, праці тихої але нескінченої вартости для справи Божої, для будучности Христової Церкви. Церков вірна все свому післанництву не перестає дбати о школи. Вона їх виродила, вона їх удержувала, вона не перестає дбати о виховання і не щадить ні трудів, ні гроша, коли розходиться о школу, о виховання молодіжи. Ми повинні бути глибоко вдячними для цих тихих трудеників Церкви, Братів і Сестер, що посвячують своє життя вихованню молодіжи, ми повинні спомагати їх своїми молитвами і в міру можности і жертвами. —

Княжий дар Папі. — Д. Ґ. В. Байрайдер, купець в Ейктон, гайо, подарував Св. Отцю за посередництвом свого епископа Преосв. Схрімбса 35 тасяч долярів на будову музею, в котрому має переховуватись старинности з катакомб і старинні богослужебні ризи. —

Кат. Церков росте в Німеччині. — Статистика виказує, що колишній "державний" протестантизм в Німеччині сильно упадає. В самому Берліні число католиків перед війною не доходило до чотирох процент населення, а тепер їх дванайцять процент. В околиці Берліна число католиків піднеслося з одного на близько вісім процент населення. —

Католицкий Поправчий Інститут. — Кардинал Гейс оголосив, що отворить в Ню Йорку Поправчий Інститут для молодих проступників від 16 до 25 літ, котрих перший раз укарано. Це має бути рівночасно взір для будучої поправчої праці над проступками і дослід успішности нових метод в цьому напрямі. Інститут має бути фінансований архідієцезальним фондом і добровільними датками і заосмотрений ві всі середники модерної науки і дослідів на цім полі. Власти в Ню Йорку приняли з одушевленням цей плян Кардинала і до провадження цего Інституту наділили урядовою відпускою Є. Й. Кулі — я, відомого з широкої діяльности на полі пробації, голову Пробаційного Уряду в Ню Йорку і професора криміньольогії на університеті. Заряд цего Інституту буде в руках горожанського комітету, назначеного через кардинала Гейса" —

Католики в Англії. — Шематизм катол. Церкви в Англії виказує, що число католиків виносить там два мільони 30 тисяч і 855 душ. З кінцем 1923. р. було католиків 1,997.280: Число навернень на католицизм виносить за 1924. р. 12.796, 400 більше чим 1923. —

Жид католиком. — І. Седер, знаний промисловець в Пітсбург зіставив в свому завіщанні три тисячі долярів на католицькі добродійні цілі. — Не одного католика повинно це завстидати. —

Конець — кінців, католики такой мають рацію. — Справа релігійного виховання в школі і реформи супружества чимраз більше завдають клопотів протестантам, вони шукають успішних способів, яких средств би ужити, щоби зберегти і скріпити цю подвійну підвалину суспільного ладу. Недавно тому говорив в цій справі в Бруклині Др. Кадман, голова Федеральної Ради Христіянських Церквей, що репрезентує 30 мільонів протестантів ріжних віроісповідань. Вийшло на таке, що релігійне виховання, наука релігії в школі є необхідною конечністю, і що супружеству треба вернути його основну ціху нерозри-

вности, що унеможливляє шлюб після розводу. — Це є по нинішний день вірна практика Кат. Церкви що до супружества. А що до релігійного виховання, вона ніколи не погодилась з безрелігійною школою і в виду безрелігійности державної системи шкільної вона своїм коштом удержує католицькі школи і учителів, хотя право змушує її оплачувати і державні школи лиш длятого, щоби дітвора не була лишеною релігійного виховання. За це всі "поступові" елєменти, - не лиш без релігійні, але і всі протестантські визнання висмівали єї ізза єї ніби — то "назадництва." Та історія дає їй повну рацію і всі релігійні, та совісні елєменти протестантизму вертають до єї практики, як до одиноко слушної, бо бачуть, що конець — кінців Кат. Церков такой має рацію — і мусить мати, бо з нею Христос по всі часи, аж до кінця віків. —

Цей сам бесідник сказав на прилюдному зібранні тисячів народу, що битком заповняли Мадісон Сквейр, що "Держава котра не є в певнім, глибокім, дійснім, життєвім і тривкім змислі з Церквою, не останесь Державою на довго." — В устах католицького діяча толкованоби певно таку бесіду як змагання Церкви і Папи, щоби запанувати над Америкою — а все — таки, це є слушний і справедливий погляд на справу. —

Біблійний Інститут. - В Понтифікальному Біблійному Інституті є 70 священиків — студентів, що представляють 16 націй і 16 монашних Чинів. На жаль ми не знайшли в списі ні одного Українця, ні одного заступника українських монашних Чинів, наколи не числити оо. Редемптористів, що 20 літ тому утворили Галузь свого Чина в нашому обряді. — Американських байбельників, бадачів Біблії українські народности, очевидно годі числити знатоками Біблії; вони в ній не бачуть нич крім кінця світа, що напевно прийде цего року. —

Католики з лишні. — Смотимика глухонімих у Франції виказує, що є там 5 тисяч глухонімих дітей в шкільному віці, о котрих дбають державні (безрелігійні) і католицькі монашні Чини. Цих останніх є 60, і хотя не є оплачувані державою як інституції державні, всетаки виховують половину всіх глухо-За те Франція — хоче за всяку ціну позбутися монашних Чинів! —

Священик — патріярх. — 95 — літній о. Гайденрайх, найстарший священик в Баварії, святкував недавно свої уродини в рідному селі. Він тішився повним здоровлям духа і тіла і виконує всі священодійства. —

Праця Монахинь. — Справоздання діяльности Милосерних Сестер Канохіянського Інститута в Китаю виказує, що протягом минувшого року охрещено в них 1.527 дітей і 179 дорослих. До миропомазання приступило 746 дітей і 119 дорослих. В їхніх шпиталях лічилось 105. 985 хорих і відбуто 8.29 операцій. Близько 1.000 дітей учащало до їхніх шкіл. —

Щоби усунути Службу Божу. — Новий говернор стейту Кольорадо в Зл. Державах Ж. Морлі поставив у своїй першій промові жадання, щоби знести тую точку пролібіційного закону, на підставі котрої можна набути і посідати вино для богослужебних цілей — іншими словами, жадає нич іншого як знесення Служби Божої. Очевидно, що стрічає рішучу опозицію священства, що заявляє отверто, що ні оден цего закону не узнасть, що всі будуть правити Службу Божу і уживати до неї вина. Очевидно також, що цей закон є немисливий, бо противиться основному законови конституції Зл. Держав, на підставі котрого не вільно в ніякій спосіб унеможливлювати виконування богослужебних дійств. Але показує воно, що в Зл. Державах є можливим в нинішних часах те, що кілька сот літ тому оказалось не до виконаня в Англії і других протестантських краях, де за відправлювання Служби Божої була вимірена аж кара смерти! — Треба признати однак, що загальна опінія Зл. Держав осудила цей виступ говернора Морлія, між прочими найвизначнійший денник Уотінгтон Пост. —

Баварія заключає Конкордат. — Переговори, що через довший час велися між правительством Баварії і Св. Столицею скінчились обопільним підписанням Конкордату, що определяє відносини Баварського Уряду зглядом Кат. Церкви в своїй державі зглядом священства, монахів, науки релігії в школах, свободи релігії. Конкордат майже вповні годиться з конкордатом передвоєнних часів. —

"Злука з Римом."

Під таким заголовком пише протестанцький автор Г. Нпкерсон в часопису "Де Комонвил" (Н. Йорк) артикул повний признання для Кат. Церкви. "Католицька Церков — каже він - це факт. Вонає начисленнійщою і рівночасно найбільше по-

реною християнською організацією. Ми можемо відкинути її домагання або її спосіб ставлення їх; наше відкинення не знищить існування організації. Вона має готові ліки ства на всі хороби нашого суспільства." — Ясним і логічним стилем автор цеї статті вичисляє многі побудки, ізза яких усі християнські визнання повинніби з єднатися з Римом (І. зн. з Кат. Церквою,) що є одинокою стійною моральною силою спосібною, щоби достосувати відповідні зарадчі средства в ріжних хоробах, що загрожують життя суспільности. — Основа суспільного життя підкопується систематично. Релігія, що є тільки величенням Патріотизму не годна успішно відперти того рода атаку. Лише Кат. Церков ставляє моральний закон, що є загальним. Дальше є клясова боротьба викликувана і підюджована завзятою соціялістичною пропагандою. Лиш один голос відзивається в цій справі з певного рода аторитетом голос Христової Церкви, що від століть практикує всьо, що здоровим в науці соціялістів. Ще більш небезпечними є напастї на родину і родинне життя — розвід, що ділає найгірш розбиваючим впливом. Тут знову Рим стоїть як скала. Лиш його вірні є свобідними від цеї морової зарази, що убиває десятки тисяч инших. І попад то, в справі виховання Церков Кат. непохитно задержує і боронить здорові традиції наших батьків.

Так ясно виражається протестантський писатель про Кат. Церков і її засади, так мусить виразитися кожний протестант, що має досить знання, щоби міг судити її, і досить чести, щоби йшов за голосом очевидної правди. — Коли прийде час, що серед протестантів люде типу Никерсона будуть мали верх і усунуть виливи фанатиків, котрих весь протестантизм тежить в слінім ненависти всього, що католицьке? !

—0—

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Визнання засудженого. — Кминецюя Бержта засуджено в Алатдорф (Швайцарія) на смерть за те, що минувшого року убив дівчину. У вязниці отворились йому очі, він вернув до Бога. Коли йому оголошено засуд, він приняв його радісно. "Це воля Божа, сказав. Я був покинув Бога, а тепер його від-

найшов. Мені здається, що та дівчинка, що я її вбив, виєднала мені навернення. Ті години що мені ще остаються, будуть найщаслившими годинами мого життя. Я хочу, щоби мене страчено публично, для приміру іншим злочинцям. Я не хотів підписати просьби о помилування. Смертю хочу я спокутувати свій злочин. Моє розкаяння є щире: я не хочу наражатись на втрату його овочів через новий гріх. Я знайшов спокій, я знаю, що Бог мені простить." — Він умер з хрестом в руках, дякуючи своїм священикам, що товаришили йому при смерти. — Вплив релігії є все той сам, вона виховує найкращих людей, кріпить в життєвих борбах, опамятує найгірших проступників. Горе народам, що нехтують, а то й поборюють цей спасенний вплив релігії! —

Перший Банк. — Недавно тому досліджували в Бельгії за розвитком банків, з дослідів виходилоби, що найстаршим Банком був Банк "Єтібі і Син", що існував в Вавилоні 700 літ перед Іс. Хр. Найстаршим банком в Европі був Банк Венецкий в XII. столітті, відтак банки в Барцильоні (Іспанія) і Штокгольмі (Швеція). Цей останній Банк видав перші паперові гроші 1668. р. —

З промисловости. — В Зл. Державах докінчено великий тунель під рікою Гадсон, що лучить Ню Йорк з Ню Джерзі і через котрий може переходити що — денно 40 тисяч вагонів з одного берега ріки на другий. Президент Кулідж особисто розірвав останню скалу потиснениям електричного гудзика.

На острові Ева винайшли новий спосіб консервования овочів: запурюють овочі в плинний кавчук (роббір), що опісля застигає довкола овоча, коли його винято. В такому "непереможальному плащі" овочі дуже довго остають свіжі, навіть найделікатніші, як показав досвід. —

Добрі податковці. — Після закону з мая мин. р. Зл. Держави оголошують суму доходів з податків своїх горожан. Відти знасмо, що Й. Д. Рокфеллер мол. платить податку поверх 7 міліонів, Г. Форд близько 3 міліони, Д. Фейрденекс так само, якийсь фабрикант чу - гаму, поверх міліон, Джек Демжі близко сто тисяч і т. д. Ці оголошення наробили багато крику в Зл. Державах; грубі податковці особливо нагнівались. —

Десятеро заповідей для жінок. (Кармен Сільва). —

1). Не викликуй перша сварки, але коли вона неминуча, не дайся: коли побідиш в першому спорі, чоловік буде тебе пова-

жати в будучности.

2). Не забувай, що віддалась за чоловіка, а не за пів - бога. Вибачай йому отже його слабостки.

3). Ти не повинна все говорити чоловікові про гроші. Противно, старатися заощадити на тім, що тобі дає.

4). Коли уважаєш, що твій чоловік без серця, не забувай, що має жолудок. Добре приготованими і приятно подаваними стравами ти нарешті порушиш його серце.

5). Час - від - часу лиши йому останне слово. Це його задоволить, а тобі не принесе шкоди.

6). Читай в газетах і часописах не тілько Ріжні Вісти і Злочини. Це буде мила несподіванка для чоловіка, коли зобачить, що може поговорити з женою про науку, а навіть про політику.

7). Ти не повинна бути ніколи простацька і зачіплива в суперечках, що можуть зайти між тобою і чоловіком. Ти повинна все вважати його вищим від себе.

8). Де - коли признай, що твій муж знає троха більше від тебе, що ти конець - кінців не є непомильна.

9). Коли твій муж є інтеліґентний і корекний, будь його приятелькою. Коли ним не є, будь йому і приятелькою і дорадницею.

10). Ти повинна все мати глибоку пошану для родичів свого мужа, особливо для його мами., Та памятай, що вона його любила і обходила давно перед тобою. —

Коли автомобіль був ще дивом. — На фармах показався перший раз автомобіль. Драйвер взяв коло себе фармера і толкував йому як то їдеться автомобілем. Фармер не сходив здива, а вже, коли драйвер став їхати на "гай - слід", ледво дихав. Та тут нараз щось не дописало драйверові коло керми — і автомобіль в повному розгоні гопнув в дерево. Наслідки того було звичайні: автомобіль нагло став і драйвер з фармером вилетіли. Надзвичайним було лиш то, що їм обом ні гарі не сталося ніч злого. Коли фармер підвівся, луснув пальцями і сказав до драйвера: То було знамените; але скажіть мені, як ви стримуєте гару, коли нема при дорозі дерев? ... —

—0—

НАША ПЕРЕПИСКА.

Всч. о. Дан. Попович, — Вінніпег: Число для п. Пацалуйка вислати. Спасибі за приязнь. Статю помістимо. — **П. Задорожний,** Монтреял: Ваші листи одержали, книжки вишлемо. — Спасибі за приязнь. — **П. Анаст. Ґаґавчук,** Вин.: Одержали, спасибі. — **П. П. Мізун і Мушалюк,** Торонто: Передплати одержали, спасибі. — **П. Олена Мацкевич,** Понкере: Одержали з подякою, будемо висилати. — **П. Мих. Дмитечко,** Ман: Передплату одержали, будемо висилати. — **П. Ґірович Мих:** Одержали, з подякою. — **П. Андрей Дрібненький,** Сапд Крік: Одержали з подякою. Перше число вичерпане. — **Прп. Сестри,** Вітунп: Одержали, щире спасибі. — **П. Михал. Сизик,** Вин: Адресу зміняємо. — **П. Н. Засадний,** Гард.: Одержали з подякою, будемо висилати. — **П. М. Ричкун,** Сенд Крік: одержали з подякою, будемо висилати. — **Всч. о. Мацюрак,** Мінеап: Одержали, щире спасибі. — **П. Павло Сторожук,** Дарлінгфорд: Жадної книжочки вже нема; і в нас вже нема календ. К. У. — **П. Кат Петришин.** Будемо висилати. — **П. Як. Головецький,** Кінґсленд: Прошу ласкаво подивитись на адресу Вашого листа, там є, доки Ви заплатили. — **П. Юлія Тимчук,** Він.: Одержали з подякою, вишлемо. — **П. Данил Мриглод,** Мозаік: одержали з подякою. — **П. Мар. Коцуник,** Джемев.: Адресу зміняли. — **П. Соф. МіськоФечв.:** Адресу зміняли.— **П. Н. Придан,** Нортґам.: одержали з подякою. — **П. Н. Ковальчук,** Ню Марк.: Одержали з подякою. — **П. Рос. Малек.** Сірак.: Одержали з подякою. — **П. Як Гайдук,** Сірак.: Одержали з подякою. —

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важнішні листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

—0—

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

[illegible]ХУМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 68 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ПЛАЩЕНИЦІ ПО $50.00, $75.00, $100.00 і $125.00

КІВОТИ ПО $75.00, $100.00, $110.00 до $200.00

АРТОС ПО $10.00 і $12.00

ВАРТО ПОРІВНАТИ ЦІНИ.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

Рік 3. 1. Квітня 1925. Ч.4.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Родичі і школа. — Петрове судно. — Про вервицю. — Зворот до поганства. — Будучність Католицької Церкви. Вдалося. — Розмови о релігії. — Католицька Церков і другі церкви. — Віра наших батьків. — Дитина апостол. Католицьким світом. —

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ ВУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ОФІС ПОМОЧІ ФАРМАРСЬКОЇ

Спеціяльні урядження, які тепер укладаємо, дають нам спроможність задоволити кожде розумне бажання в справі

ПОМОЧІ ДЛЯ ФАРМАРІВ

З

НІМЕЧЧИНИ

УГОРЩИНИ

ПОЛЬЩІ

ТА ІНШИХ СТОРІН СЕРЕДНОЇ ЕВРОПИ

Наколи би бажалось помічників БРИТИЙСЬКИХ або СКАНДИНАВСЬКИХ, дайте рівночасно знати, чи можна Вам послужити помічниками зі СЕРЕДНОЇ ЕВРОПИ, наколи би не мож одержати помічників жаданої народности.

Зверніться до нашого агента на найближчій стації, щоби вам дав відповідні папери, або або напишіть в своїй мові до.....

Dan M. JOHNSON,
Western Manager
Colonization and Development Department,
CANADIAN NATIONAL RAILWAYS,
Room 100, Union Station,
WINNIPEG, Man.

КАЛЕНДАР НА КВІТЕНЬ

1	[illegible]	[illegible]	1	[illegible]	[illegible]
2	Ч	[illegible]	2	[illegible]	[illegible]
3	П	[illegible]	3	[illegible]	[illegible] При [illegible]
4	С	[illegible]	4	[illegible]	[illegible] ММ
5	Н	Нед. 5 В. Посту [illegible]	5	[illegible]	[illegible] Христ
6	Ч	[illegible]	6	П	[illegible]
7	В	[illegible] Преч. Д. Марії	7	В	[illegible]
8	С	[illegible] Архиєр. Гав. [illegible]	8	С	[illegible]
9	Ч	[illegible]	9	Ч	[illegible]
10	П	[illegible]	10	П	[illegible]
11	С	Суб. Лазарева СС. [illegible]	11	С	[illegible]
12	Н	Нед. Цвітна.	12	Н	Нед. Томина (Провідна.) Св. М. Артем.
13	П	Пон. Страстний. Преч. [illegible]	13	П	Св. Мартина.
14	В	Вівт. стр. Преп.	14	В	Св. Аристарха.
15	С	Сер. стр. При. Тита.	15	С	Св. М. Агафії і проч.
			16	Ч	Св. Св. Симеона і Акак.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА КВІТЕНЬ.

5. Н. **Нед. 5. В. Посту.** Преп. Мар. Єгип. На утр. Єванг. воскр. 9., Гласт. На літур.: Св. Вас. Вел.: Троп. воскр., Слава: Конд. Тріоди, І нині: Богород. Апост. Зач. 321., Св. св. Мар. зач. 47 за Достойно [illegible] радується.

7. В. **Благов. Преч. Д. Марії.** На утр. Єв. св. Лу. зач. 4. На літург.: Св. Б. св. Йо. Золот. з Вечірнею. Апост. зач. 306., Єв. св. Луки зач. 5 за Достойно ірмос. празн.

11. С. **Суб. Лазарева.** СС. Євм. Марка і Кир. Ризи світлі. На літ. Єлиці. Ап. зач. 333., Єв. Йо. зач. 39.

12. Н. **Нед. Цвітна.** На утр.: Єв. Мат. зач. 83. На літ. св. Йо. Золот.: Троп. Лазаря. Слава: троп. праз., І нині: конд. празн. Ап. зач. 247. Єв. Йо. зач. 41. за Достойно: ірм. празн.

19. Н. **Воскресення Христ.** Утр. воскресна; на літ. єлиці; Ап. зач. 1., Єв. св. Йо. зач. 1. з перестанками та дзвоненням. По молитві заамв. благосл. артоса.

20. П. **Пон. воскрес.** Утр. воскресна. Літ. як вчера, Ап. зач. 2., Єв. св. Йо. зач. 2.

21. В. **Вівт. світлий.** Утр. воскресна, На літ. Ап. зач. 4., Єв. Лу. зач. 113. Проче як в неділю.

26. Н. **Нед. Томина (Провідна.)** Св. М. Артем. На утр.: Єв. воскр. 1. (Мат. зач. 110.) Глас 1. На літ.: Троп. празн., Слава: конд. праз., І нині: конд. Пасхи. Ап. зач. 14., Єв. св. Йо., зач. 65. По літ. роздаєсь артос.

Цілий тиждень по Пасці час заказаний, але є загальниця. Відтак піст кождої пятниці.

У страснім тижні їмо без мяса. Набіл позволений в Канаді зі всі дни крім Вел. Пятниці.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Квітень** **1925.**

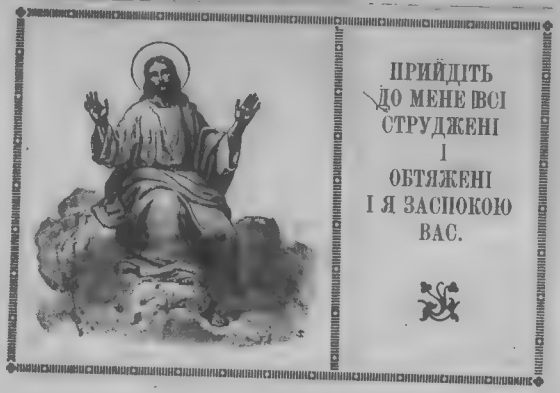
ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

РОДИЧІ І ШКОЛА

В пересічних родичів пора, в котрій дитина доросла до шкільного віку, є хвилею, в котрій вони уважають себе увільненими від великої части своїх обовязків. На цеж мають школу, удержують єї, оплачують учителя, секретаря і т. д. — нехай вони отже за заплату занимаються дітьми. Батько нераз відказує на шкільний закон, старший хлопака так здавбися йому до помочі в роботі, але нічо діяти: затримає хлопця від школи, треба буде заплатити кару. А для мами той час, коли діти є в школі, є нескінченої вартости: вона має "чистий спокій," ніхто їй "не сушить голови" — коли діти є в школі, вона зазнає справжнього спокою.

Мало котрі родичі застановляються над тим, що воно як раз противно, що їхні обовязки зглядом дітей, що ходять до школи, є о много більші чим були раньше, що треба зани-

матися ними з більшою печаливістю чим коли — небудь, що в противному случаю за свої гроші, що їх дають на школу і на учителя, можуть не то знайти надгороду в добре вихованих дітях — а зовсім стратити дітей.

Коли родичі спостерігають, що шкільні діти не справуються як слід, коли вони стають непослушними, упертими, ворохобляться, звичайно відказують на школу, на вчителя, Це відказування може бути де — коли слушним, але звичайно велика часть вини спадає на самих — же родичів, на їх недбальство і байдужність. Бо школа і родина мусять взаімно доповнятися, родичі і учитель мусять йти рука — в руку, щоби з одного боку шкбла сповнила як слід свое завдання, і щоби діти з другого боку використали в повній мірі час свого учащання до школи і в той спосіб родичі відзискали вартість свїх моральних і матеріяльних жертв, котрі мусять приносити в тій ціли.

Можна безпечно сказати, що обовязки родичів зглядом дітей в часі, коли вони йдуть до школи, є більші чим раніше. Чому? — Тому, що дитина дістається під вплив чужої людини, учителя чи учительки. Тому дальше, що дитина дуже часто інакше поступає на очах родичів чим тоді, коли певна, що ні тато, ні мама єї не бачуть. Тому вкінці, що стикається з чужими дітьми і улягає їх впливам, котрі часто бувають погубні і нераз лишають знаки на все життя дитини.

Відси вже можна заключити, яке повинно бути поступування родичів. На першому місці, родичі повинні дбати о те, щоб ні за що не дістався до їх школи учитель або учителька, явні відступники від віри, або зовсім безбожні або неморяльного поведення. Вони — ж повіряють учителеві свій найдорощий скарб, дитину, і то в віці, коли єї душа, мягонька немов віск, так легко улягає впливам добрим і злим. І що лучаються такого рода учителі і учительки, що ділають погубним впливом і в той спосіб руйнують весь труд родичів, і що ще гірше!, позбавляють їх дітей в будучности — на це маємо на жаль численні і сумні приміри ...

Ми не можемо досить звертати увагу родичів на те, що вони самі через своїх шкільних тростів наймають і оплачують учителя і що це їх вина і їх відвічальність перед Богом, коли вибирають злих тростів, котрі відтак спроваджують учителя, що надуживає свого впливу і ширить релігійну і моральну руїну! Колиж знайдеться такий учитель в громаді, або коли принято учителя незнаного і показалось, що він злий, обовязком родичів цілої громади є усунути його, коли в іншій

спосіб лихови зарадити не годен. Канада чейже є край свобідний і цеї свободи вільно уживати і на добро, а не тілько на зло, як на жаль у нас діється дуже часто!

Родичі повинні бути з учителем у стичности, повинні запізнатися з ним, відвідувати його час - від - часу і довідуватись як поступають їх діти в науці, як справуються. Зносини родичів з учителем повинні бути приязні, дружні, бо - ж їх праця стремить до одної і тої самої ціли, вони мають себе обопільно піддержувати. Тимчасом, як часто діється, що учитель і родичі зовсім себе не знають, або коли пізнаються, то тому, що Івась поскаржився на учителя, і тато або мама пішли, щоби — його виганьбити, бо бачите, "мій Івась, то золота дитина!" Золота — а вже — ж! — але з американського золота! Всі його знають як непосидющого, збиточника, лиш тато і мама зовсім не знають про його подвиги ...

Родичі повинні рівнож чувати над тим, з якими товаришами пристають їх діти і заборонити їм приставання з зіпсутими, коли мають сохоронити їх перед зіпсуттям. Те саме відноситься й до того, як діти уживають часу поза школою. Як много є родичів, що зовсім не журяться тим, де йдуть їх діти в вільних хвилях, не випитують їх де були, байдужно приглядаються тому — в містах особливо — що діти приходять пізно вечером. "Як зголодніють, вони прийдуть," каже легкодушна мама ...

На що — ж може здатися безупинна праця найсовісніщого учителя, коли родичі своїм поступованням не дають йому піддержки?

Рахуймо: Дитина є в школі на добу яких 5 годин під надзором і впливом учителя, а 19 годин повинна бути під надзором і впливом родичів. На тиждень має учитель дитину через 25 годин, родичі через 143 годин. На рік дитина в школі через приблизно тисячу годин, а поза школою поверх сім тисяч годин. І що — ж годен зробити найлучший учитель у взірцевій школі, наколи родичі дома нічим не попирають його праці? І як сміють родичі, що так не розумно поступають, складати вину на самого учителя, коли спостерігають що дитина зле справується! ? То не школа найчастіше винна, що діти виходять з неї не такі, як родичі бажалиб собі ....

Розумні родичі не поступають в той спосіб, немовби їх ніколяр перестав бути їх дитиною, а став власністю школи і учителя; вони уважають учителя своїм платним помічником у ділі виховання, котрим однак горячо інтересуються, котрому пособляють усякими способами. Вони показують перед

дітьми, що інтересуються школою, випитують їх часто про те, чого учаться, приглядаються їх задачам і домашнім роботам для школи, пильнують, щоби діти наперед зробили свої задачі, а відтак доперва забавлялися. Вони дбають, щоби діти зі школи приходили впрост до дому, щоби без їх відома не йшли в жадні товариства ні забави, і коли позволяють їм на забаву, ідуть з ними або самі, або дають їм старшого опікуна, на котрого можуть спуститися. Бідні родичі, що не так поступають, бідний учитель, що працює для їхніх дітей, бідні самі діти, бідний нарід, бідна Церков, для котрих виховується нездарний елємент, нечесть, ганьбу!

Зберім всьо сказане в кількох правилах, після котрих родичі повинні послухати.

1. Беріть участь в шкільних мітінгах і не дайте свого голосу на невідповідних тростів — не допустіть, щоби вони за ваші гроші наняли учителя безбожного, відступника або морально зіпсутого.

2. Домагайтесь негайно усунення учителя, коли він показався злим і деморалізатором, хотяб він і був українцем, а особливо в такому случаю.

3. Посилайте дитину до школи що — денно і пильнуйте, щоби дійсно була в школі.

4. Розмавляйте дома з дітьми про школу, про те, чого учились, дайте їм можність виробити свої домашні задачі і переглядайте їх час - від - часу.

5. Пильнуйте, щоби діти зі школи йшли впрост до дому.

6. Чувайте над тим, щоби діти не попались в товариство зіпсутих, не позваляйте їм, щоби без вашого відома були поза домом і коли позваляєте їм піти на яку забаву, ідіть з ними, або дайте їм безпечну опіку.

7). Жийте в дружних зносинах з учителем, відвідуйте його час - від - часу, розвідуйтесь в нього про поведення і поступи в науці своїх дітей.

Чи то вже всьо? **Ні.** Ще є одна річ, найважніща: дбайте, щоби виховання ваших дітей було **релігійним.** Та про це напишемо пізніш.

—0—

ПЕТРОВЕ СУДНО

Минувшого року якось осінню, приняв Святіщий Отець на авдієнції групу моряків, що прибули в паломництві до Святого Міста. В сердечній розмові Святіщий Отець говорив о трудностях і небезпеках їх моряцького життя і жартобливо додав: "Я то добре розумію, бо я також моряк, я є з ваших."

Від давних давен, від самих початків Христової Церкви, представляється ві як корабель - судно, що пливе по бурливих филях моря - світа зі святіщим Отцем як все чуйним стерником на покладі коло кормила. Красний це образ, що гарно представляє життя Святої Церкви і діяльність сї керманича, Святіщого Отця. На все розбурханім морю світа судно - Церков безустанно пливе, перевозить під кермою Святіщого Отця вірних до берегів вічности. То є ціла і що - денна історія Святої Церкви і Святіщого Вітця. Це плавба повна зворушаючих пригод, радісних і сумних, плавба по морю заєдно розбурханім

страшними филями, що перекидаються через корабель, нераз грозить йому погибелю, однак є безсильні, бо над кораблем чувас всевідучий і всемогучий небесний Капітан — Христос Спаситель.

Перейдім історію плавби Церкви - корабля в минувшому році, пригадаймо собі коротко радісні і сумні події життя Святої Церкви: тим научимося любити більше Святу Матір - Церков, інтересуватись нею, співчувати з нею.

Минувший рік в історії Святої Церкви був назначенний численними ювилеями. Для нас, Українців Католиків, був це рік особливо памятний — рік всесвітнього ювилею нашого великого Священномученика Йосафата, Архієпископа Полоцького, ювилею проголошеного через Святіщого Отця осібним Окружним Листом при нагоді тристалітньої річниці смерти Святого і наділеного великими відпустами. —

Рим святкував 1600 літню річницю основання церкви святого Йоана "Лятранського," катедральної церкви Святіщого Отця і Матери всіх церквей в світі. —

Ірляндія святкувала сімсотлітню річницю прибуття Чина Францішканів, котрого заслугою є, що Ірляндія заховала католицьку віру. —

Німеччина святкувала 1200 літню річницю основання монастиря Отців Венедиктинів у Райхенау і 900 літню річницю смерти цісаря Святого Генрика. —

Іспанія святкувала урочисто тристалітню річницю смерти Блаженної Сестри Маріянни від Ісуса, котрої тіло осталось до нині незіпсуте. —

Побіч цих історичних подій Церков Католицька святкувала і інші торжества, що свідчать про ої силу життя по цілому світі.

Був це на першому місці величавий Евхаристийний Конґрес в Амстердамі, в котрому брали участь делеґати католиків цілого світа. — Було це величаве торжество

Товариства Пресвятого Імени в Уашінґтон, на котрому промовляв президент Злучених Держав, Кулідж. — Були це численні дієцезальні конґреси Евхаристийні в ріжних краях, торжества в честь Найсолодшого Серця в Іспанії, де рівнож величаво відбувалось що - річне національне свято присвячення держави святому Якову. — Великі конґреси католиків відбувались минувшого року у всіх державах світа число учасників доходило нераз до сотки тисяч. На торжестві коронації Матери Божої в Маду на, Сейлоні, число учасників було не менше як 150. 000. На Белеграді, в Чехословаччині, відбувся конґрес, котрого цілею є зближити славянський схід зі заходом та приґотовити його злуку з Католицькою Церквою. —

Це все є зовнішні прояви внутрішнього життя Святої Церкви, життя, що пливе широким руслом, життя Христового, що розливається що раз ширше і вимушує подив і признання найлютійших ворогів, коли тілько вони щирі. Від світової війни повага католицької Церкви значно піднеслась много упереджень упало і чим - раз більшим стає число тих, що покидають блуд і вертають до Католицької Церкви, що одна посідає Божу Правду повну і ненарушену.

На чолі цілого цего життя стоїть Намісник Христа, Святіщий Отець, Папа Римський. Він кермує життям Церкви, Його око добачує потреби цілого світа, навіть тих, що не є Його дітьми на ділі. Він розсилає по цілім світі тисячі священиків — місіонарів, Братів і Сестер, щоби несли світло віри, радість Евангелія і млосерну поміч серед поган в найдальші закутини світа. Його батьківське серце співчуває із всякою недолею. Його щедра рука розділяє поміч, де лиш вона потрібна, і не питає, чи терплячі є католики, чи протестанти, чи схізматіки, чи погани. З рівною, справді Христовою любовю, лише Він жертви для голодуючих в Австрії і Німеччині, як для жертв землетрусу в Японії, або винещеного повенями Китаю, або для голодуючих схизматицької Росії.

З вітцівською печаливістю вставляєсь за переслідуваним католицьким духовеньством в большевицькій Росії, як за політичними вязнями в Рурщині, в своїй доброті памятає він навіть за вязнів, що покутують людській справедливости за свої проступки.

Він робить це з правдивої христіянської любови, з обовязку заступника Бога серед людий, з горячого бажання, щоби всіх позискати для Христа. Навіть там, де свіцька власть допче права Католицької Церкви, не перестає Він давати докази своєї вітцівської печаливости.

Тому - то й не дивота, що находить дитинне почитання, любов і привязання у всіх щирих католиків по цілому світу, тому - то, коли свіцька власть переслідує Церков, вони стають в обороні її прав і на першому місці прав свого Верховного Пастиря, як дієть ся як - раз на примір у Франції.

Тому - то Його діяльність дізнає слушного признання навіть зі сторони не - католиків, і викликує в них бажання і заходи, щоби по століттях розєднання знова злучитися з Католицькою Церквою.

(Дальше буде.)

о. Йос. Бала Ч. П. І.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Найбільшим нещастям теперішних людий, це гордість. Вона є головною причиною, чому люди живуть без Бога. Цей дух гордости вкрадаєсь всюда, навіть і до душ, що хочуть Богу служити. Вони узнають вправді, що є Бог, що треба до Нього молитись ..., але хотілиби йти до Бога якоюсь дорогою "панською," а не простою, покірною. Тому легковажать собі ті прості на око середники ласк, звичайні молитви, богослуження. Та в тім они помиляються. Бог зовсім інакше думає як гордий світ.

Бог любить уживати звичайних простих річей до великих справ. Це можна замітити в природі. Що є в природі важніще, від життя? А пречінь як звичайними способами Бог удержує наше життя! Як проста це річ! дихати; а проте віддих утримує життя! Чим простійша страва, тим потрібніша до удержання нашого життя. Що звичайніше, як хліб? або вода? Це найпростійші річи; а мимо того, або радше як раз для того вони найконечніші до удержаня нашого життя..

Так вже Бог зарядив в природі. Подібно уладило Боже провидіння наше надприродне життя нашої душі. Скажи мені, що може бути вищого, взнеслішого, як зближатись до Бога, з Ним пристават, до Нього молитись. І до цеї взнеслої цілі Бог хоче щоби ми вживали простого способу, звичайного. Він сам каже: моліться так: Отче наш ... (Мат 6, 9). —

Бог хоче, щоби ми йшли до Нього дорогою простою, покірною.

Це бачимо з життя святих; особливо це ясно пробиваєсь в життях святих наших часів як пр. в життю бл. Тереси від Дитятка Ісус. Тепер, коли світ в своїй гордости надутий хоче вивисшатися, тепер коли деякі мудра-

гелі хотілиби поставити свої престоли вище Бога і закликати з упавшими ангелами: "не хочу узнавати Бога, я хочу бути своїм паном," — тепер саме Бог пригадує нам часто: "Кождий, хто виносить себе, буде понижений, а хто понижить себе буде вивисшений (Лук, 18, 14).

Дорога до Бога проста. Так, Бог цего хотів, щоби тою простою дорогою могли йти всі, бідні й богаті, прості й учені, малі і великі, діти й старці.

Гордий фарисей не вийшов з храму оправданий, мимо своєї вченості, задля своєї надутої гордости, а проста, покірна молитва Митаря дійшла до Бога порушила Серце Бога.

Найкраща, Богу наймиліша, це молитва покірна, проста. Такою молитвою є саме вервиця. Вона складається з найвизначніших молитов; вона приступна для всіх.

І не кажи: вервиця, це молитва добра для людей простих, і невчених.... Коли так говориш, то видко не розумієш Духа Божого, не розумієш, в чім Бог має найбільше вподобання.

В книзі Притчей (3, 32) Дух святий каже, що "з простими розмова Єго" —

Коли думаєш що вервиця добра для дітей, то молись якраз тому на вервиці, а тоді дістанеш ся до неба, бо небо належить до дітей і тих що до них подібні. Христос каже: Коли не будете як діти, не ввійдете до царства небесного (Мат 18, 3). —

"Але, скаже хто, у вервиці повтаряються все ті самі молитви." — Про це, думаю, було вже досить сказано. Тут не завадить додати ще одну замітку одного вченого епископа: скажи мені, де нема в світі повторювання? Всюда є воно. От возьми приміром: Що підтримує тут на земли наше істнування, як не щоденне повторювання того самого? Що ти робиш кождого дня, щоби жити? чи не вживаєш раз по раз страви? чи не муспш щоденно і їсти і пити . . . безнастанно віддихати? І це тобі не вкучиться. Це тобі не прикре.

Подібно і з молитвою на вервиці. Хоч в ній повтаряються ті самі молитви, то вони так потрібні для душі, як щоденний хліб. Тому молення на вервиці не мучить душі, але побуджує її до нових думок, все горячійших чувств взглядом доброго Бога, і ласкавої Божої Матери. Кожде "Отче наш" кожде "Богородице Діво" — то наче новий кусень небесного хліба, що побільшає наші сили. Колись Мойсей ударив своєю палицею в скалу і трснула вода; подібно кожда десятка на вервиці, особливо коли товаришить її розважання, — є гейби чудесним ударом палиці, через котрий трискає вода зі скали, — вода жива ласки зі живої скелі Христа (1. Кор. 10, 4).

Коли ти молився на вервиці і повтаряєш раз по раз молитви, знай, що ти лучишся зі співами тих дивних звірят, які бачив в Обявленню св Йоан, як вони стоять перед троном Всевишнього і повтарають раз у раз: СВЯТИЙ, СВЯТИЙ, СВЯТИЙ, Господь Бог Вседержитель, Що був, Що є, і Що Має прийти. (Апок. 4, 8). і з тими величаннями цих блаженних старців, котрі своїми піснями наповняють небесні двори кажучи: Ти достойний Господи і святий Боже наш приняти славу і честь і силу. (Апок. 4, 10). —

Тому, чи ти вчений, чи невчений, чи бідний чи богатий, чи молодий чи старий молися на вервиці, а ця молитва заведе Тебе простою, легкою дорогою до Бога. —

о. Ст. Бахталовський Ч.С.І.

ЗВОРОТ ДО ПОГАНСТА

Недавно тому Льондонський часопис "Тейблет" назвав Англію переважно поганським краєм, де живе сотки тисяч нехрещених "християн." Хрещення дітий відкладається на "пізніще," а коли пізніще дитина виросла, хрещення виглядає смішно, і так сотки тисячів живуть і вмирають нехрещеними. —

В жовтні минувшого року отворено в Льондонському ратуші новий "Реджістер офіс фор Меріджес," чудово уряджений, але без найменьшого знаку християнства. Тисячі молодих з цілого краю їдуть до Льондону на сім днів, щоби могли удостоїтись "чести" заключити своє супружа в цім офісі.

Одним словом — каже "Тейблет" — виростає в нас покоління, що не тільки не має правдивої віри, але не має віри взагалі, жиє в нас покоління поган з християнського роду. Тому й був найвищий час, що Католицька Церков взялася до праці, не то привернути протестантів до Католицької Церкви, але щоби занятись цими поганами та зробити з них християн.

Щось подібного діється скрізь; всюда слідно цей дух Чим більше край ніби просвічений, тим більше в ньому поширений цей поганський дух. У Франції є так вже від довших літ. В часі великої війни много жовнірів заголосилося там до хрещення, много їх приступало перший раз до святого Причастя, много їх ставало християнами доперва вмираючи на полю битви .... У Франції вже від довших літ існують монаші чини, котрих особлившим завданням є: вишукувати нехрещених дітий і дорослих, обучувати їх та приготовляти до святого хрещення.

Щось подібного, хоч в не так великий мірі, діється в Німеччині, в Чехословаччині — всюди потрохи. Поволі заходить це і в наш нарід в Канаді і Америці. У Великих

тутейших містових парохіях, мож би знайти чимало дітий та дорастаючої молодіжи, що нехрещені; їх мож би знайти особливо в родинах так званої інтеліґенції, в послідних часах також большевиків. Многі з цих нехрещених навіть не знають, що вони поганами. Інші знають це, але остають поганами, бо не знають релігії, бо родичі не дбають о них, бо встидаються.

Однак це не є одиноке, що показує поганський дух між нинішними людьми. Цей поганський дух проникає в ціле життя, люди поволі вертають до стану, в якім находились стародавні погани два тисячі літ тому. Люди памятають лиш за тіло, жаждуть тільки розкоший, ужинання. Супружа та родини розриваються що раз більше, розводи, особливо в протестанцьких краях, стають що раз частіщі, молоді побираються з якоїбудь примхи. Не дивно, що родинне життя, то жерело людського життя, упадає.

Не дивно по тім всім, що є родини, в котрих родичі не бажають дитини, котра є справді найбільшим щастям в родині, але також тягаром. В наших часах чим раз більше ширяться проступки, яких колись ніхто не важився назвати по імени, за котрих каралось найтяшими карами, їх робиться без боязни перед карою, так як би це нічо не було. А вже вершком поганського духа є чим раз частіщі домагання ніби вчених у справах супружих і родинних. От, о що їм ходить: Щоби супружа могли заключати лиш ті, що би мали посвідку від уряду, що вони до супружа спосібні, щоби слабосильні не могли мати законного потомства, щоби також число дітий не було за велике ..... От, як мож це сказати ясно: Іде тим ніби вченим, щоби законом було позволене полове каліцтво, розпуста, убійство дітий! ! ...

Послідними часами висказано ще одно бажання: Держава ніби то повинна відступити засуджених на смерть вченим, щоби вони могли на їх живих тілах робити ріжні проби, що вперід робилось на кріликах та го-

лубах. У Норвегії в парляменті предложено плян закона, після якого лікар міг би в деяких випадках пацієнтови завдати смерть! ! ! — — —

***

Дійсно, поганський дух проникає скрізь, найгірші проступки мали би діятись під охороною закона. Теперішний ніби поступ стремить свідомо, щоби в світі запровадити таке життя, що існувало перед приходом Ісуса Христа. яке ще тепер існує у поганських народів, котрі за Євангеліє ще не чули.

Розуміється, що всі тоті змагання все находили і будуть находити непримиримого ворога в Католицькій Церкві. Кождий правдивий католик їх осудить і буде їм опиратись всею силою. Однак зло лекше принимаєсь, чим добро, самолюбство в житю одиниць і народів має дуже сильний вплив. Ми живемо тут за морем в протестанцьких околицях зі всіми фалшами та зіпсуттям протестантизму. Наколи ми не є католики з переконання, що після своїх переконань також живуть, то ми мало помалу улягнемо зіпсуттю.

Наш нарід загалом має ще добрі обичаї і в тім є наша сила і надія на будучність. Цю силу в народі треба удержувати та плекати.

Живімо після науки нашої святої віри, знаймо свої релігійні обовязки і сповняймо їх совісно.

Виховуймо дітий релігійно, даваймо їх до релігійних, католицьких шкіл, передусім уважаймо, щоби дітий чим скорше охрещено, щоби ми не мали з християнських родичів поганських дітий.

Нехай супруже життя в наших родинах буде чесне і святе, нехай буде повне, нехай не проливаєсь невинна кров дітий, хай це життя розвивається все сильніще. все обильніще.

Одним словом: не понижаймо свого християнського достоїнства, не ставаймо в ряди новітних поган!

о. Йосиф Бала Ч. П. І.

ХРИСТОС ВОСКРЕС
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС

БУДУЧНІСТЬ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

В послідних часах ґазети цілого світа рознесли сумну вість. Турецький уряд вигнав з Царгороду патріярха східної церкви. Кажемо, що це сумна вість; правда, православна церква є відлучена від католицької церкви, це не є тота Христова Церков, що збудована на ґраніттій скалі, котрій Ісус обіцяв: і се я з вами аж до кінця віків; однак все таки православні, це наші браття, браття, що заблудили та багато терплять, тим то й розбуджують у наших серцях співчуття.

Грецький патріярх вислав до чільних осіб протест проти свого вигнання, між іншими до Римського Папи. Так історія зміняєсь; колись грецька церков належала до католицької. Була вона тоді славна, сильна. Були то часи великих Отців Христової Церкви, Василіїв, Григоріїв, Золотоустих, Ефремів, Ігнатіїв та багатьох інших.

Минули ті щасливі часи одности й любови, що вязали Христіяньску Церков під булавою Христового Намісника. На Христовій ниві на сході діявол посіяв кукіл, що задусив пшеницю. Той кукіл, це людська гордість.

Царгородські епископи бажали слави цего світа. Бажали вони бути рівними римським епископам, наслідникам св. Петра, котрий заложив Римську Церков. Від давних давен старались вони о рівноправність з Папами. На чім вони опирали свої домаґання? Бо, казали вони, в Царгороді мешкає цісар, тож і епископи Царгороду мають мати високі ґонори.

Поступали не мов розпещені діти. Все вони були неспокійні, де лиш було зібрання грецьких епископів, більше або менше бунтувались деякі проти Христового Намісника.

Зразу їм не вдавалось. Всі собори, як би воно не було, принимали слова Ісуса Христа: **Ти є скала, на тій скалі** збудую Церков мою — — —. Що ти звяжеш, буде звязане, що розвяжеш, буде розвязане. На всіх соборах делеґати Римського Папи сиділи на першім місци, всі собори чекали, щоби сам Папа потвердив їх рішення.

Треба було доперва надзвичайного забуття та зіпсуття, щоби кинутись на Скалу Христову так, як кинувся Фотій. Чоловік вчений, в поведенню з людьми дуже приємний, але безґранично гордий. При помочі цісаря, незрівнаного піяка та його вуйка, звісного публичного розпусника, вдалося йому вдертися на патріярший престіл з котрого насильно вигнано Святого Ігнатія.

Недовго він тішився своїм злочином. За якийсь час обставини змінились, його другий цісар вигнав і на заславню він і нужденно помер. — Знова Церков була одна аж до року 1054. Нещасливий Михаїл Керулярий довершив злочину, який ся не вдав Фотієви. Грецька церков відлучилась від Христового Намісника і є відлучена по більшій части аж до тепер. Тому — то вона нидіє, так як галузка відорвана від пня. —

Не стало грецькіх цісарів, прийшли турецькі султани. Грецька церков була привязана до цісарів, при їх помочі боролась проти Римськіх Папів, на цісарях вона стояла; не дивно отже, що коли цісарі впали, то і грецька церков впала. Грецькі патріярхи находились в Царгороді немов вязні турецького султана аж в кінці султан їх вигнав. Грецька церков терпить. Патріярх царгородський був колись головою майже всіх христіян на сході. Тепер вже того нема; східна церков розпалася на багато малих церквей; всі вони годяться в тім, що царгородського патріярха слухають тільки так, як їм подобаєсь. Прийшла буря, напади ворогів, і східна церков завалилась — чому? — Бо була відорвана, не стояла на Христовій Скалі.

Як далеко інакше діялось і діється в католицькій Церкві. Правда, і вона має ворогів, більше ворогів та і сильніщих ворогів. Але Вона їх ся не боїть. Це скорше знак, що вона є правдивою Церквою. Дух цего міра, це дух ворожий Ісусу Христу, а тим самим Христовій, Католицькій Церкві. Чому Вона їх не боїться? Бо Вона стоїть на Скалі. Немов страшенні филі розбурханого моря вороги на цілому світі кидаються на Рим, на Папу; бувають хвилі, що, здаєсь, Церков не витримає. Тим часом Вона як тота скала, навіть не задрожала, моргні филі ворогів розбились о цю скалу та хиляться спокійно у сї стіп.

Така є історія Католицької Церкви від самих початків.

Жиди колись убили Ісуса Христа, запечатали Його гріб та проголосили, що діло Ісуса знищили. Переходять 2 роки, число христіян безнастанно росте.

301. року вирізували погани в мармурі написи в честь Діоклетіяна, що залляв христіян морем крови; він помер; 312. року Константин, цісар римський, віддає честь католицькій Церкві.

361. року цісар Юліян відступник на всі способи нищить Церков, 363 року він гине смертельно ранений і кличе: "Ти побідив Галілейчику." (так він називав Ісуса.")

1546 року Лютер, основатель протестантизму, писав: "Папо, за життя я був для тебе бичем, по смерти буду твоєю смертю." На другий день знайшли в ліжку лиш труп Лютра а Папа є до тепер.

1758 року звісний французький безбожник Вольтер ворожив о католицькій Церкві: "За 20 літ о тій негідниці не буде й згадки." Точно за 20 літ в той сам день помер серед страшної розпуки.

1793. року установили безбожники в Парижі нову поганську релігію в честь бога — розуму, 1801. року французький цісар підписав угоду з Папою Пієм VII.

1913. року, коли Франція розірвала державу від Церкви, безбожники тішились, що Франція вирекласъ Папи; 1919 року Франція розпочинає знова урядові зносини з Римом.

Це є закон історії Католицької Церкви.

Року 1840 протестант Маколей його виголосив ось як: "Першенство Папи може бути ще велике і шановане, навіть тоді, коли з Лондонського храму св. Павла будуть лиш розвалини."

Понад цілу однак історію звучать слова Спасителя: "Ти є Скала, і на сій Скалі я побудую Церков мою, і брами пекла не переможуть сї."

ВДАЛОСЯ

До церкви Успенія Матери Божої зайшло двох офіцерів. Чи пішли може молитись? - Де там! Пішли тілько дивитись. Правда було такой на що дивитись; церков була велика, гарно збудована, украшена красними малюнками. Всьо оглянули, ні о чім не забули, тілько за одно навіть не згадали - за Бога.

Виходячи, зобачили коло сповідальниці священика. Був убраний в епітрахиль та, здавалось, на когось чекав.

"Дивись! Чи видиш того попа?" каже один. "Що він там робить?"

"Чекає мабуть на тебе," відповідає другий.

"Не дуже мені здаєсь, "каже знова перший." А ну," говорить він дальше," заложімся, що я піду до нього та буду зним говорити." "Я йду о заклад, що не підеш." "Заложімся, що піду. А ну, який заклад?!" "Вино," каже другий "і до того ще вечера." "Добре, принимаю! —— Чекай на мене, та дивись, що то буде за комедія."

Молодий вітрогон пішов відважно до Божого слуги; зашептав щось, священик сейчас встав і вступив до сповідальниці. Офіцерчина клякнув з боку, так як люди, що хочуть сповідатись.

"Чи він на правду буде такий безличний," каже до себе його товариш, і з усміхом подиву сідає та чекає, коли несподіваний покутник верне.

Чекає дві мінути, чотири, пять —— вже вісім мінут. Щось той жарт треває за довго, думає собі. Вкінці його товариш по більше, як чверть години, вийшов зі сповідальниці цілий червоний, дав йому знак, щоби виходити, і пішов з церкви. Здавалось, що він задуманий троха. Однак жартував зі своєї пятуки, тільки не сказав, чому вона так довго тревала. По короткім часі попращався зі своїм товаришем і пішов до дому. — Два дні потім знова прийшов до церкви. Тим разом довго ся молив, відтак пішов та клякнув коло сповідальниці, де сидів той сам священик.

Тим разом клячав він цілу годину. Коли вийшов, з його очий котились великі слези .... Лице було спокійне і щасливе .... щойно одержав прощення своїх гріхів ....

Що з ним ся стало? Я тобі це розкажу, дорогий читачу, той офіцер сам мені оповів.

Того дня, як хотів взяти священика на сміх і ніби то просив о сповідь, священик дуже скоро зобачив, що то тільки комедія.

"Ви робите зле," заговорив до нього священик, "ви не повинні собі кпити зі святих річий і Божих слуг. Однак я вам зі серця прощаю і прошу Бога, щоби і Він вам простив."

Офіцер змішався, хотів оправдуватись.

"Ні, ні," сказав священик з усміхом, "ви зробили зле, не говорім вже о тім. Тому. що ви мене кликали, позвольте мені мінутку з вами поговорити. Хто ви за один яке ваше занятя?"

"Дуже охотно," сказав молодий мущина, я є офіцер."

"Дуже гарно; і скажіть мені, яка ваша шпаржа?"

"Я є підпоручик."

"А пізніще що будете?" — "Буду поручиком." "А потім?" — "Потім капітаном." — А потім?" — Потім полковником, ґенералом, може й поручиком - ґенералом." нералом."

"А що будете потім?" — "Як би ся вдало, то може буду маршалком." — "Чи не будете женитись?" — "О так оженюсь." — Тож будете жонаті та до того маршалком?" — "Так" — "А потім що з вами буде?"

"О, на правду, тоді, я би вже нічого не робив. Я би липився коло жінки й дітий." — "А потім?" —

"Та як потім?" — Поважна бесіда священика офіцера зміпала; — "а, правда! Потім вмру!" — "А потім?" — Молодий мущина став, не знав, що сказати, бо о тім послідним "потім" ніколи й не думав. — "Ви не відповідаєте нічого," заговорив поважно священик. Може ви не знаєте, що буде потім. Ви мені сказали, що може бути перед тим. Тепер я вам скажу, що буде потім. Потім станете перед Ісусом Христом. Він вас буде судити, не після ваших гонорів на світі, що счезнуть як сон, але після того, що ви робили, добре, чи зле. Єсли ви були добрі, єсли ви вірно сповняли закони Бога і Його Церкви, єсли ви були покірні, чисті, справедливі і милосердні для других; одним словом, єсли ви були добрим і вірним християнином, то ви дістанетесь в незмінне щастя вічности. А противно, єсли ви слухали злих пристрастий, є-

сли ви забули служити Богу, если ви були горді, нечисті, недбалі, немилосердні і несправедливі; одним словом, если ви були злим християнином, ви будете прокляті, розумієте мене, пане? Чи ви будете ґенералом, чи маршалком, то вас буде судити Той, що не жахаєсь нікого, і ви почуєте з Його уст немов грім Його страшний засуд: Іди від Мене геть, проклятий, в огонь уготований дияволови і ангелам його."

"Тепер ще маю вам сказати лиш одно. Це була не мала зневага прийти до мене та просто в лице з мене собі кпити. Я домагаюсь від вас якогось задосить учинення; если ви чесний чоловік, ви не можете відмовити.

"**Я домагаюсь,** розумієте? **я домагаюсь,** от чого: через тиждень, кождого дня, нім підете спати, будете думати о тім, що я вам сказав, і скажете собі ці слова: **Я вмру, але я собі з того кплю. По смерти буду суджений: але я собі з того кплю. По суді буду вічно проклятий; але я собі з того кплю.**

"Це є задосить учинення, якого ся домагаю. Чи дасьте мені слово чести, що його сповните?

Офіцер, що впав сам в ключку, яку готовив другому, не важився відмовити. Він дав слово чести, що так зробить.

"Ідіть тепер, пане" сказав священик, "я вам прощаю з цілого серця й обіцяю, що згадаю за вас коло Божого престола."

Офіцер дотримав слова чести. За два дни його серце змінилось і він зробив сповідь з цілого життя.

Если би ми були мудрі, ми би кождого дня думали о тім, яке життя коротке, думали о вічности, котра нас чекає; таким способом ми би стали добрими й вірними християнами.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІІ

НЕМА БОГА.

Скажи, брате, чи ти певний, що не ма Бога? А хто - ж зробив небо, землю, сонце, звізди, чоловіка, цілий світ?

То всьо зробилося само? — От, припустім таке: Приходить чоловік, показує тобі дім, та каже, що той дім ся зробив сам. Що ти сказав би йому на це? Що би ти йому сказав, наколиб він думав, що це є можливе? — Ти би йому відповів що він собі з тебе кпить, неправда? Або, що він зварював. І мав бись рацію!

Наколи один, одніській дім не зробив самого себе, як - жеж могли би зробити себе чудові сотворіння, що наповняють вселенну, на першому місці наше тіло, котре є найдоскональше зі всіх сотворінь?

Нема Бога? — Хто-ж тобі це сказав? — Мабуть якийсь тупоумний, котрий Бога ніколи не видів, і для того думав, що Його нема. — Але скажи мені: Чи на світі є тільки те, що мож бачити, чути, дотикати? — Твоя думка, а властиво твоя душа, що думає, чи вона не і-

сну́є? — О, існує, так існує, що ти о тім твердо переконаний, що ніхто твого переконання не зіб'є. — А прецінь, чи ти коли свою душу видів очима, чи ти її чув, чи ти її дотикав руками? — Бачиш як смішно говорить чоловік, котрий каже: нема Бога, бо я його не видів.

Бог є **чистий дух**, то значить: Його може видіти розумом, душею, але не змислами тіла.

Наша душа це також **чистий дух**, Бог її сотворив на свій образ.

Це було в минувшому столітті; при вечері сиділо кілька ніби вчених фільософів, між ними вечерав також справді високо вчений мущина. Говорилось о Бозі і так, як в загалі було це тоді в моді, і тут всі, крім згаданого вченого говорили, що нема Бога.

Тільки що годинник, який висів на стіні, вибив там якусь годину. Серед горячої суперечки деякі запитали нашого вченого, що він думає: чи є Бог чи нема. Він показав на годинник та сказав: Я дивлюсь на цей годинник; чим більше о нім думаю, тим більше я переконаний, що хтось той годинник мусів зробити.

Не знати що відповіли йому товариші.

Один безбожник старався позискати якусь пані для своєї безбожности. Серед численного товариства доказував він, що нема Бога, однак без успіху. Невдоволений заговорив він:

"Чи може це бути, щоб я один одинокий між вами всіма не вірив в Бога?"

"О ні пане," заговорила господиня дому. "Ви не самі; мої коні, мій пес, мій кіт, також невірять в Бога. Однак ці бідні звірята мають принаймні тільки розуму, що тим ся не чванять."

Знаєш, дорогий читачу, що це значить, коли хтось говорить: нема Бога? — Єслиб він говорив ясно й щиро, то сказав би це так: "Я лукавий чоловік, я боюсь, що там, на небі, є Бог, що мене укарає за мої проступки.."

Католицька Церков
І
Другі Церкви

Тут у Новому Краю наш нарід богато говорить о релігії. Колись у Старому Краю всі наші люди були грекокатоликами; богато з них **в Канаді і Сп. Д.** свою віру затратили та позамінювали за якісь "незалежні" віри. Чому так?

От чому: Всі ми були виховані в католицьких церквах, за інші церкви не було чути. Аж тут приїхали до Канади чи то Сполучених Держав а тут не є лиш одна віра, їх богато. Там, в краю, священики казали, що треба ходити до Церкви, сповідатись, причащатись; що тілько священик може благословити слюб, що з жінкою треба жити аж до смерти, що не вільно її покинути. А тутка є якісь такі віри, що ніби вірують в Ісуса Христа, а кажуть, що то всьо неправда.

Єсли хтось добре католицької релігії не знав, або єсли він пустий, або гордий, то він свою батьківську віру затратив, став відступником.

Не один несвідомий католик собі каже: Чи то є добре, що так багато ріжних релігій? Або чи то може зле? Чи то воно мусить бути так багато релігій, може кождий нарід повинен мати свою релігію?

От запитаймось так разом: 1.) Чого ми повинні бажати? - 2.) Що ми повинні робити? - 3.) Чого ми маємо сподіватись?

Насамперід, чого ми повинні бажати?
Того, чого бажає сам Христос і Його одинока Церков: Нехай буде одно стадо і один пастир. Той пастир, це Папа Римський. Церков Христова на цілім світі є лиш од-

на. Другі церкви мають ту саму віру, що Католицька, тільки зіпсовану: дещо повідкидали, дещо пододавали. Для того є вони церквами неправдивими. Їх не заложив Ісус Христос, їх позакладали люди. Ми маємо молитись: Нехай прийде Царство Твоє, як на небі, так і на землі. Дай Боже, щоби всі люди пізнали правду, щоби було одно стадо і один пастир.

Ми маємо ненавидіти всяку лож а особливо, коли йде о релігію, о Бога, о Церков, о християнські обовязки. Однак при тій ненависти любім тих, котрі збдудили, маймо з ними співчуття.

2.) — Що ми повинні робити? Церков Свята бажає від своїх дітий, щобп не жили для себе тільки, хоче, щоби і другим помагати, щоби були світлом і апостолами Христової науки. — І як це зробити? Передусім молитвою, відтак добрим приміром. Ніколи дорогий читачу, не смієш позволити собі сказати: всі віри є добрі . . Борони все свою віру, коли хто нападає на неї на твоїх очах; борони її відважно, але стережись злости; коли хто не знає правдивої віри, а є доброго серця, витолкуй йому покірно. З затятими ворогами й не говори, скоріше помолись за них.

А що - ж мають робити безбожники? Нехай ся молять, если віри не мають, если її стратили. Чоловік, що вмирає свідомо й байдужно без правдивої віри, це проклятий. Бог до цего не допустить, если хто щиро, з довірєм проспть Його о світло правди.

Вкінці, чого маємо сподіватись? Як буде пізніще? Це лишім Богу. Він не сказав нам, що буде. Все таки Ісус лишив нам деякі пророцтва, щоби нам додавали відваги; ті пророцтва дають нам духа побіди над злом. — Христос сказав до Апостолів: "Ідіть і навчайте всіх народів." Отже Церков Христова має дійти до всіх народів. Після слів Ісуса Христа на ниві Його Церкви буде рости аж до кінця світа добре і зле насіння, доки не прийде жатва — страшний суд. Народи цілі будуть відпадати від

Христової Церкви а в послідні дни прийде Антихрист. Тоді вже буде конець близько.

Ложні віри, ріжні секти можуть бути на землі, діявол може сіяти своє насіння, але на небі, там буде одинока Христова, правдива церков, — тота що ми маємо, церков католицька.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.).

Визначним знаменем правдивої Церкви є те, що вона є **Вселенська.** Це видно з Визнання віри: "Вірую в Єдину, Святую, **Соборную (вселенську, католицьку)** Церков." Що це значить, що правдива Цекрва є **Вселенська,** або як кажеся по грецьки: Католицька? — То значить, що Вона не має границь, так як ріжні держави, то значить, що Вона не є Церквою якогось одного народу, так як Церков Жидівська; противно, Вона є поширена між всіми народами землі, до Неї належать ріжні племена, народи ріжних бесід.

Цю славну Церкву мав на гадці псалмїст, коли співає: "Обратяться до Господа всі кінці землі, і поклонять ся перед Ним всі родини поган. Бо Господа є царство і Він володіє над поганами." (Пс. XXI.. 28).

Пророк Малахія бачив в далекій будучности цю Церков поширену по цілім світі, коли писав: "Від сходу сонця до заходу є прославлене моє Імя між поганами, і на всякім місці приноситься кадило Імени моєму і жертва чиста; бо Імя моє велике поміж поганами, говорить Господь Вседержитель." (Ма.1., 11.)

Коли Наш Господь післав своїх Апостолів, то Він всказав їм за поле цілий світ і весь людський рід, без огляду на мову, на барву, на народність, без огляду на

слухачів, котрим мали проповідати. Це видно з отсих слів: "Ідіть отже, і навчайте **всі народи.**" (Мат. XXVIII., 19.)." Ідіть в **весь світ**, і проповідайте Євангеліє всему сотворіню. "(Мар. XVI., 15.).

"Будете мені свідками в Єрусалимі і у всій Юдеї і Самарії і **аж до краю землі.**" (Діян. I., 8.).

Ці пророцтва, які голосять, що Церков буде поширена по цілім світі та запанує навіть в поганських народах, не дуже нам впадають в очі в нинішних часах: ми привикли до того, щоби всюда стрічати християнську освіту, щоби бачити всіх народів світа тісно звязаних суспільними і торговельними зносинами. Треба однак собі пригадати отсе: Коли ті пророцтва були висказані, тоді правдивого Бога знали й почитали тільки в темнім, цілком відорваним кутику землі. В цілім прочім світі володіло поганство, балвохвальство.

Ці пророцтва сповнились. Апостоли розійшлись по цілім світі, проповідаючи Євангеліє Христа. "По всій землі розійшовся їх голос, і до кінців вселенної їх слова," каже святий Апостол Павло. (Рим. X., 18.)

Трийцять років по розпяттю Спасителя, Апостол народів міг сказати до Римлян: "Дякую моему Богови через Ісуса Христа за вас, що ваша віра голоситься по цілім світі," то значить, розуміється, що голоситься через тих, що були в злуці з вірою Римлян.

Св. Юстин, Мученик, сто літ по Ісусі Христі міг сказати що нема племени, ні варварського ні грецького, чи як би воно не називалося, де би не взивали імени Ісуса Христа.

Св. Іреней. що писав коло двісті років по Ісусі Христі, оповідає нам, що ця віра, яка так чудно поширилась по цілім світі, це не було якесь неясне, змінчиве християнство. По його словам "та віра й наука і передання проповідані по цілім світі є всюда такі однакі, немов би всі мали одну душу, одно серце, тілько одні уста. Тому, хотяй мови на світі є ріжні, наука віри є така сама. Церкви заложені в Германії, поміж Цельтами, на сході в Єгипті, в Лібиї та осередках просвіти, не ріжняться одна від другої; але так, як сонце по цілім світі світить тим самим світлом, так всюда світить то саме світло віри і просвічує всіх людий, що хочуть дійти до пізнання правди. (Проти Єретиків,. I., 1.)

"Ми існуємо тілько від вчорай," каже Тертуліян. "і вже ми наповнили ваші міста, містечка, острови, ваші галі до нарад і табори . . . палату, сенат, ринок; ми вам лишили тільки божниці." (Оборона, гл 37.)

Клемент з Александрії при кінці другого століття по Христі каже: "Слово нашого Учителя не осталось в Юдеї, але розійшлось по цілім світі, переконуючи і Греків і поган, племя за племенем, село за селом, кожде місто, цілі доми і слухачів одного за другим — навіть немало самих фільозофів."

І Оріґен в першій половині третого століття замічає: "По всій Греції і ві всіх варварських племенах . . . 6 десятки тисячів, що вирекліись свого народнього закона та своїх давних божків, щоби приняти закон Мойсея та слово Ісуса Христа, хотяй тим наражаються на ненависть поган і на смерть . . . і коли розважиться, що помимо нападів на нас, помимо утрати життя або маєтку, з невеликим числом учителів, проповідування цего Слова знайшло собі дорогу до всіх частий світа, так що Грек і Варвар, вчений і невчений принимають науку Ісуса, то нема сумніву, що це є діло більше від якогобудь людського діла."

Цего католицизму, цеї вселенскости неможе знайти ні в одній ні ві всіх разом ріжних церквах, відділених від Римської Вселенської Церкви.

Східні, схізматицькі церкви не є вселенські, бо находяться тільки в Росії Туриччині і деяких малих державах, і разом мають лишень кількадесять мілионів душ.

Протестантські церкви навіть всі разом (бо кожда з

них зосібна має тільки жменю членів) є без значіння, коли дивитись на число їх членів, і є тільки в деяких краях, так, що не можуть зватись Вселенськими. Всіх їх разом є тільки пята часть тих, що називаються християнами. Они навіть не хочуть себе звати Вселенською (то значить по грецьки католицькою) Церквою, они протестують проти цеї назви, хотяй у своїм визнаню віри і гепер кажуть: "Вірую в Свяу, Католицьку Церков.

Тілько Римська-Вселенська Церков може давати собі імя Католицька, то значить Вселенська; це так ясно й очивидно, що було би смішно це перечити.

Тут на примір тілько вона має урядову назву Вселенська, Католицька. Ми маємо посідання а воно є девяти десятими цілого права. Тільки ми заховали цю світлу назву у тяжких часах, коли приняття еї значило виставитись на зневаги, переслідування й смерть. Даремні були старання відобрати нам це імя, так як даремні були зусилля французьких революціонерів, котрі хотіли до тла знищити давню просвіту, і для того давали нові імена днем та порам року.

ДИТИНА АПОСТОЛ.

Епископ Й. С. Воген подає примір, як мала дитина годна навернути старого, затверділого грішника.

В часі одної великої Місії в Льондоні певна дівчинка прийшла до сповіди і діставши розрішення сказала священикові: "Прошу отця, тепер татко прийде до сповіди ... Я довго просила, а нарешкі обіцяв мені, що піде зі мною. Він тут чекає і прийде до сповідальниці, коли я вийду." — О, то красно, най Бог благословить тя дитинко! відповів священик. — "Отець будуть добрі для нього, правда?" — А — якже! не бійся нич! — "Не ганьбіть його, отче, я обіцяла таткові, що ви не будете лихі." — Під такими услівями приймов старий грішник, відбув красну сповідь і відходячи з легким серцем, дякував у своєму нутрі побожній дитині. —

"Нема сумніву, додає епископ Воген, що діти часто виконують, навіть не свідомо, дійсно апостольські діла, і варта заохочувати їх, щоби своїми дитинними, неудаваними способами, провадили грішників до Бога." —

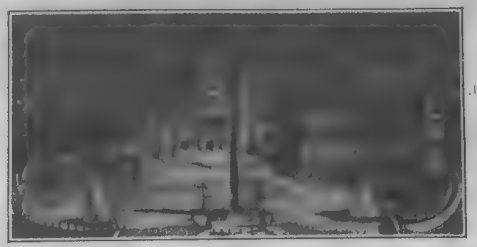

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ
ДІЯЛЬНІСТЬ ХРИСТІЯНСЬКОЇ НЕВІСТИ.

Християнська невіста ..... Лиш два слова, а кілько в них значіння! Вони викликують в душі образ доброти, лагідности, ніжности.

Це вже дух Католицької Церкви, дух Божественного Єї Заложителя: Любити свого ближнього як себе самого, робити йому добре. Тим самим духом живуть всі правдиві діти Католицької Церкви. Історія нашої Святої Церкви, це історія довжезного ряду добродійств, якими Вона обильно засипувала й засипує людськість від часів Ісуса Христа аж до тепер.

Кождий католик може працювати для добра своїх ближніх, кождий дістає до того від Бога обильні природні і надприродні дари. В особливший однак спосіб вивінував він до тої ціли невісту. Вона вже з природи лагідна і чутлива, єї серце глибоко болїє над горем ближнього; вона любить простятати руку до плачучих, до терпячих. В неї богато сили, вона серцем ще більше як розумом знаходить тисячі способів до того, щоби другому зробити добре, до того вона витревала й велико-

душна, повна надзвичайного духа самопожертвування.

Які прекрасні прикмети. Як далеко однак серце невісти краще, кілько воно сіє коло себе добра, наколи воно перейняте духом Ісуса Христа, духом католицької Церкви! — Правда, історія знає і невіст безбожних, звиродніліх, однак з другої сторони розказує про життя християнських невіст, що були ангелами доброти.

Святіщий Отець бажає, щоби всі сучасні невісти користали зі своїх гарних прекмет, щоби йшли за приміром невіст, о яких говорить святе Євангеліє та історія Католицької Церкви. Він хоче, щоб ми молились в тім наміренні; молімся отже і нехай наші Українські невісти стараються сповнити бажання Христового Намісника, хай по змозі провадить душі до щастя на землі і небі.

Англікани про Папу. — "Ґіфері", англійський тижневник, пише ось як про Папу, безперечно під вражінням торжества отворення Ювилейного Року: ".....Ми відмавляємось признати певні претенсії, але тількофанатики серед нас не хотять узнати в Папі центральної личности християнства. — Припустім, що зібравби ся знову дійсний Всесвітний Собор; можнаби подумати собі архієпископа Кентербирського по правиці і Царгородського патріярха по лівиці, але нікого іншого, тілько Папу на Троні." — Це є знаменне признання; недавно тому ще говорилося і подекуди ще й нині говориться про Папу як про антихриста. Сам бунт проти Папи зі сторони протестантів є ясним доказом його незрівнаної поваги в християнському світі. —

Католик президентом Швайцарії. — М. Мюзи зістав вибраним президентом Швайцарської республики 172 голосами на 192. Він є католиком. Після горячих привітів своїх горожан він удався сейчас після вибору до церкви в товаристві Льозанського епископа. —

Радіо в службі Церкви. — Модерний винахід радіо- телефонії стає чим раз більшим чинником в суспільному житті. Від самого початку Церков стала послугуватися нею в цілях свого Божого післанництва і що — раз більше і більше його використовує. Отці Павлісти в Ню Йорку мають радіофонічну стацію при своєму монастирі, котру можна буде чути по цілій північній Америці. —

За позволенням Духовної Власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Н. Дроздович, — Монт: Передплату одержали, спасибі за щирі слова та по силам старайтесь "Голос Ізб." поширяти. То, що би Ви бажали на палінках, ми все зазначуємо, прошу подивитися на адрес. — П. Вм. Николаїв, Сенд Кр.: Спасибі за надіслані передплати та Ваше гарне признання. Коли позискаєте 4 нових передплатників, то будете мали один річник "Г. І." задармо. Щира подяка за Вашу ревність. —П. Гр. Сидор, Пітсб. Вислані гроші одержали з поджкою. Ваші замовлення сповнимо. Пр. о. Бахталовський є тут, пр. о. Боский вже в Старому Краю. — П. Євст. Тихий, Нортг: Передплати одержали з подякою. — Всеч. о. Левицький, Сирак: Передплати одержали зі щирою подякою. — Вм. Николаїв, Сенд Кр. Жаданий адрес: Жовква, Галичина.

ВАЖНА УВАГА! **До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —**

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office—254, Yard—239, Residence—237.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

[illegible]

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

ВУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ

доброї преси,

ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПЛАЩЕНИЦІ ПО $50.00, $75.00, $100.00 і $125.00

КІВОТИ ПО $75.00, $100.00, $110.00 до $200.00

АРТОС ПО $10.00 і $12.00

ВАРТО ПОРІВНАТИ ЦІНИ.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

Рік 3. 1. Мая 1925. Ч.5.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Життя перед судом вічности. — Петрове судно. — Школа і релігія. — Віра наших батьків. — Кара. — Біблійні оповідання. — Про первицю. — Розмови о релігії. — Божа любов. — Католицьким світом. —

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 278

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і видиваєм в металю різні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покликуйтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА МАЙ.

1.	П.	Прп. Йоана Лєк.	18.	П.	Св. М. Ірини
2.	С.	Прп. Йоана Всех.	19.	В.	Праведн. Йова - Многостр.
3.	Н.	Прп. Теодора Тріх.	20.	С.	Явленіє Чес. Хр., св. М. Акак.
4.	П.	Св. СвМ. Януарія і Теод. Пер.	21.	Ч.	**Св. Ап. і Єванг. - Йоана Бог.** (на Нед.)
5.	В.	Прп. Теод. Сикота.	22.	П.	**Перенес. мощий св. Николая** Прор. Ісаї і св. М. Христофора.
6.	С.	**Св. ВМ. Юрія** (перен. на Нед.)	23.	С.	**Св. Ап. Сімона Зилота.**
7.	Ч.	Св. М. Сави Страт.	24.	Н.	Св. СвМ. Мокія
8.	П.	**Св. Ап. і Єв. Марка**	25.	П.	СС. Епіфан. і Герм.
9.	С.	Св. СвМ. Василія.	26.	В.	Св. М. Глікерії
10.	Н.	Св. СвМ. Симеона Сред. Госп.	27.	С.	Св. М. Ісидора
11.	П.	Св. Ап. Якова і Сосіп., св. М. Максима.	28.	Ч.	Преп. Пахомія В. **Вознесення.**
12.	В.	Св. ММ. в Кизиці, Прп. Мемнона.	29.	П.	Прп. Теод. Освящ.
13.	С.	**Св. Ап. Якова**	30.	С.	Св. Ап. Андроніка - і пр.
14.	Ч.	Преп. Єремії	31.	Н.	Св. М. Теод. Анкир.
15.	П.	Св. Аганазія Алекс.			
16.	С.	**Прп. Теодоз. Печ.**			
17.	Н.	Св. Прп.Мч. Пелагії			

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МАЙ.

3. Неділя Миронос. — Гл. 2., Єв. утр. 3.; На літ.: троп. воскр., Благооб., Мироносиць., Сл.: Конд. Миронос., І нині: Пасхи Ап. зач. 16., Єв. св. Марка, зач. 69. Отпуст Пасхи з хрестом.

8. П. Св. Ап. Марка - Полієлей. Троп. Воскр., Благооб. Йос. і свт., конд. Мирон., Слава: Свят., і нині: Пасхи.

10. Нед. о розлаб., Гл. 3., Єв. утр. 4. На цю нед. перенос. св. ВМ. Юрія. Вечірня Вел. з Лт. При кінці: Богор. Д. 2 р., - На літ.: Троп. воскр., Свят., Слава: конд. Свят., І нині: конд. Тріоди. Прок. нед. і свят. Ап. зач. 23. і 29., Єв. Йо. зач. 14. і 52.

13. Середа Преполовленія. На літ.: Антиф. нед., троп. преп Слава: і нині: конд. преп. Проче препол. і Пасхи. Отп. з хрестом.

17. Нед. о Самарянці. Гл. 4., Єв. утр. 5. На літ. троп. воскр., преп., Слава: конд. тріоди, І нині: конд. преп. Апост. зач., 28., Єв. Йо.. зач. 12. Отпуст з хрестом.

24. Нед. о сліпородженім. Гл. 5., Єв. утр. 8. Береся також службу св. Ап. Йоана Богосл. з 21го. - Веч. з всеночним. По благ. хлібів Богор. Д. 2 р., троп. Богосл. пр. - На літ. троп. воскр і Богосл., Слава: тріоди, І нині: Пасхи. Апост. зач. 38. і 68., Єв. Йо. зач. 34. і 61. Отп. з хрестом.

Продовження на слідуючій стороні окладинок.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Сп. Ізбавителя.

Рік III. Лист за Май 1925.

ЖИТТЯ ПЕРЕД СУДОМ ВІЧНОСТИ

"Як в Адамі всі умирають, так в Христі всі оживають." І (І. Кор. 15, 22)

Чоловік жиє і нераз приходить йому на гадку, до чого се житє, що за тайний, незнаний шлях, по якому несеться з нестримною скорістю всю, що жиє. Все находиться якби в вічнім коловороті, родиться, росте, жиє, старіє, гине. Всюди де житє, там і смерть і розклад. Безсильність, нужда, родини, ворожнеча, борба о істнованя, злі люди ріжні клопоти ... — отсе житє! Як много є лиха, що не дається укоіти, так знова нема жадної радости, щоби не притемнилась якою журбою.

Приходить черга і на наше марне житє. Являєсь Ангол смерти, перед нами отвираються двері вічности, які вже пере-

ступило много людей, навіть нам найближчих. Ту вже не задержують ані не завертають. Тут вже ні відкажешся, дорогий брате, ні відкупишся, хочби і всіми скарбами земськими. Так цілі покоління приходять на світ, щоб сталя новою добичею смерти.

Життє наше подібне до будови, а кождий з нас будівничий. Він трудиться, плянує, будує, но поміст, на якім стоїть, заломиться, і чоловік, ледви положив кілька рядів цегол, падає з нього мертвий. Коли споглянути на людське життє і згадати, що те все кінчиться зі смертію, мимохіть нагадується похоронна пісня св. Івана Дамаскина: "Яка є утіха на світі щоб в ній не було смутку? Яка на світі слава, щоб не змінилась? Все, що ту є то є слабше, як та тінь, то марнійше, як той сон. В одній хвилі все те смерть забирає."

Якуж ціль має життє твоє, бідний чоловіче, єсли той світовий круговорот лише підхопить тебе, як вихор, закрутить і кине в пустині забуття і смерти?

А ми так бажаємо жити. Нас цікавлять важні справи, що переходять час нашого життя ..., ми шукаємо правди, бажаємо щастя. Нераз чоловік стоїть над гробом, а все ще добивається правди; нераз життє навіть жертвує за вищу справу. Той незвичайний порив душі до правди і вищого добра — се найліпший завдаток нашої безсмертности. Всьо нищиться, слабне в чоловіці; притуплюється чуттє, тратиться память, никне сила ума і волі, але стремлінне до справедливости і щастя ніколи не щезає з душі чоловіка; оно безсмертне, як наша душа. — Шкода говорити, що ті бажання нашої душі здійсняться тут на землі, що можемо найти ціль і змисл життя не узнаючи безсмертности. Чим же заспокоїти той не наситний голод нашої душі? Ні богацтво, ні наука, ні слава не заспокоїть душі. Ньютон, що ціле життя посвятив науці астрономії, сказав: "Я був, як дитина, що бавиться на березі моря, якій пощастилось знайти більше мушель від других, тоді коли передімною розливався безмежний океан правди недосліджений що до своєї безграничної ширини і глубини."

І щастя цего міра не заспокоїть чоловіка, бо чоловік все бажає більше і більше; коли осягне одно, хоче другого. Недармо оден славний римський цісар сказав: "у мене було всьо і я бачив, що то всьо є нічим." Земське щастє не дасть спокою нашому серцю. Оно бажає блаженьства, вищого, безкрайного, вічного.

Так само зі славою. Хочби осягнув найвищу славу,

чи може хто ручити, що хтось його в тім не перевисшить. Як часто ученики перевисшають своїх учителів ... І піраміди славних фараонів нищаться ... Многі славні сини землі пішли в забуттє. Чи така слава має бути цілею нашого життя?

Кажуть деякі, що чоловік буде щасливий, як на землі запанує справедливість. А ми спитаємося: Колиж она тут запанує? А якби, припустім, вже так сталось, то що нам этого прийде, як нас не буде вже між живими? Хто заплатить умершим за їх терпіня і кривди? А яку кару понесуть злочинці, що щезнуть з землі, які тілько нещастя накоїли між людьми?

"Ні, — єсли я маю вдоволитись тим світом, єсли місто перейти лише через нього, я маю в нім остатись, єсли та земля є одинокою моєю спадчиною, життє для мене не має змислу! оно останесь для мене загадкою, о стілько страшною, о скільки непонятною."

Хтож розвяже питанне життя і смерти, коли земська мудрість безсильна відгадати тайну нашого істнования, пощо ту жиємо і на що маємо ту надіятись? Нехай замовкне гордий людський розум, коли оказався слабим і недостаточним до розвязання так високої задачі, а послухаймо, що скаже нам віра.

Серед горбків Палестини коло Витанії стоїть печера з гробом Лазаря, окружена кипарисами. Перед нею товпа народа. Сестри Лазаря, Марта і Марія, ридають за покійним братом. Вже чотири дні він у гробі, а кругом розноситься неприємна вонь. Серед тої товпи стоїть Спаситель. В Його очах повних любови і покори видно слези. Він хоче потішити сестри і каже: "Воскресне ваш брат ... Я є воскресеннє і життє; хто вірує в Мене, хочби вмер, ожиє." — Він говорить як правдиве Жерело життя. Ніхто перед Ним на землі не міг сказати таких слів, бо ніхто не мав такої сили і власти. І як могучий Владика, що "живе по вічні віки і має ключі смерти і ада" (Апок. 1, 18), закликав до мерця: "Лазаре, вставай!" І Божий голос проник глухий вже слух мерця, Лазар піднявся з гробу і вийшов.

Тим чудом показав Христос, що хто вірує в Нього, буде вічно жити і Він, Цар життя і смерти, коли настане час, воскресить і тіло умершого. В тім вічнім життю зникне всякий нелад, всяка дисгармонія, яку бачимо на землі. Праведні осягнуть повноту щастя в Бозі, за яким на землі гужили; будуть сіяти як небесні світила; а грішники одержуть належну кару.

Щасливий, кому віра була дороговказом в цілім житті. Не страшно йому переступати поріг смерти і закликати до Господа: "Боже, я жив і терпів тут, я ніс на собі хрест, який Ти зволив вложити на мене. Я вірував, що Ти приготовив для мене безсмертне життє і щастє. А нині до Тебе йду, Отче святий, прости мої провини і згадай на мене в своїм царстві."

о. Д. Попович.

ПЕТРОВЕ СУДНО

(Продовження.)

На сторінках нашого часопису ми мали нераз нагоду навести визначніщі навернення і тішитись зростом Католицької Церкви в протестантських краях, як Німеччина, Анґлія, Америка, Швеція і прочих, та в поганських краях, як Японія, Китай, Африка, ледові країни Ескимосів.

Де — хто може й подумав собі що це зайве, що це не інтересуєть Українців.

Та ні! Воно зовсім не зайве, бо - ж ми Українці

католики творимо лиш незначну частину великої, всесвітньої Католицької Родини, і всьо, що обходить Католицьку Церков, повинно і нас обходити, ми повинні враз із Матірю - Церквою і тішитись і сумувати.

Це дасть нам правдиво Католицького духа, наповнить нас запалом до праці у себе дома, щоби і в нас Католицький дух процвитав, розвивався, той дух, що в нас — признаймо собі — так нидіє!

Також в історії нашої греко - католицької Церкви 1924. рік останеться памятним. Памятним ізза Ювилею Святого Йосафата, що розбурхав нас до сильнішого життя, памятним ізза зросту нашої церковної Єрархії, через прибуття двох наших Епископів до Злучених Держав, назначенням Епіскопа - Суфраґана для Львівської Митрополії.

Сила Католицької Церкви величезна. Навіть в цих часах безбожности і байдужности має Намісник Ісуса Христа повагу, з якою не може рівнатись жадна повага на світі.

А в нас що? !

Від кількох літ палїє в нас плянова, деморалізуюча праця саскатунщини. Є вона слабонькою тільки частиною сатанського подвигу, щоби розбити могутню Скалу, на якій збудована Церков Христова.

Наш нарід в Новому Краю має гарні спосібности: на жаль, доля не позволила йому їх розвинути. Некучо дається в нас відчувати брак свідомости у справах, де йде о спасення душі, а вже найменше знається історію Католицької Церкви, Єї величі, Єї Божественности.

Цим браком свідомости спритно послужились вороги нашої Святої Церкви. Цілими струями в часописах своїх і своїх спільників, виливають на Католицьку Церков чорні клевети та очернення. З другої сторони ставиться їм за слабий опір, і так не дивно, що деякі даються звести на дорогу блуду. Це тим зрозуміліще, наколи Греко - католик не вміє себе шанувати, щоби злих ґазет не мати

в хаті та навіть не заглядати до них.

Річ представляється ще страшніще, коли подумати, що зачинаєсь несвідоме часом балвохвальство. Коли хто не є рукополаганий правдивим єпіскопом, він не може правити Служби Божої, перед ним на престолі буде цілий час тільки хліб, а несвідомі люди клякають так, як би там був Ісус Христос.

Нещасливі люди, що даються в той спосіб зводити!

Саскатунщина робить троха галасу, однак вона счезне, так як счезла Серафимщина, Водрухівщина, Макаріївщина і т. д., і т. д.

З другого боку місцями появилася, Росилівщина.

Очевидно, ми не можемо не жаліти над засліпленням тих, що даються зводити. Та ми спокійно глядимо в вічі будучности, непохитно оперті на заповіті Христа, що ворота пекольні не переможуть Церкви, основаної і провадженої Ним Самим.

Тим самим однак ані думаємо замикати очи. спокійно приглядатись діланню тих, що завзято стараються вирвати Католицьку віру з душі нашого народу, не пятнувати низької злоби тих, що оклевечують наші святощі! — Ми знаємо, що в Канаді всякий має право орґанізувати церковні громади, що ніхто негоден перешкодити йому в цьому ділі. Але ми знаємо також, що Канадийське право не уповажняє нікого, щоби смів доптати правду і нарушувати наші права і наші переконання. Коли мимо цего так діється, нехай ніхто не дивується і не гірпиться, що ми сміємо пятнувати таку злобу і підлість. Ми не мовчали і ми мовчати не будемо, навіть колиб мали дізнати особистого пониження і оклеветання .....

***

Минув ще один рік бурливої плавби Петрового судна Католицької Церкви, воно пливе далі по филях моря світа. Ще не одну бурю прийдеться йому поконати, ще не одну скалу мусить минути, неодних піратів — розбишак обезоружити.

Та ми знаємо, що жадна сила його не знищить, що спокійно буде воно плисти під кермою свого керманича, Святіщого Отця, Намісника Христового.

Йому, яко нашому Голові, ми складаємо заяву нашого синівського привязання.

о. Й. Бала Ч. II. І.

ШКОЛА І РЕЛІҐІЯ

(До статі **"Родичі і Школа"** в попередньому числі).

В попередньому числі нашого часопису ми виказали, що в ціли доброго виховання дитини конечною є річчю, щоби школа й родина творили немов одну цілість, що родичі повинні пособляти учителеві всіми способами і тимчасом, що й учитель не повинен виховувати дітей інакше, як тільки продовжуючи початкове виховання, яке дитина дістала в родительському домі.

При кінці статті ми натякнули на те, що виховання, коли має бути успішним, мусить бути релігійним і про це хочемо обширніще поговорити на цьому місці.

В нашій новій вітчині, Канаді, держава не має нічого спільного з Церквою і в слід за тим і урядове, державне шкільництво є безрелігійним, безконфесійним. В де котрих провінціях, як прим. в Манітобі, конфесійна школа не може мати права публичности зовсім, в інших, прим. в Саскачевані, побіч шкіл безконфесійних є так звані сепаратні школи, конфесійні, що стоять на рівній стопі з попередніми. Шкільне законодавство не позваляє учити релігії в школі як тільки на останній півгодині.

В інших Державах, приміром Злучених Державах Америки, у Франції, Бельгії і т. д. відношення шкільного законодавства до релігії є ще гірше! в них релігія є зовсім виключена зі шкільного пляну научання. О большевицькій Росії очевидно не треба й говорити.

Відки походить це ворогування, котре слідно трохи не у всіх модерних державах, у відношенню до релігії і які є властиво дійсні відносини школи і релігії, або школи й церкви що остаточно виходить на одно й те саме?

Яких двісті літ тому держави ще жили в повній згоді з церквою, релігія мала свої неоспорімі права в державі і тимсамим була й предметом науки в школах, в найгірпому случаю рівно важним як рахунки, історія, географія, фізика і т. д. Від того часу однак розпочинається ворожнеча держави супроти церкви, вразу лиш в революційних часах, котримипереповнена історія Европи в минувшому столітті, а відтак ворожнеча систематична, холодно обдумана і плянова проваджена. Вислідом цеї ворожнечі була цілковита розлука держави від Церкви в декотрих краях, як в Італії і Франції. В інших краях, як приміром у Канаді і Зл. Державах, причини розриву Церкви з державою були іншого рода. Це є краї сотворені еміграцією в ріжних сторін Европи, де майже рівночасно знайшлися разом люде ріжних племен ріжних віроісповідань, котрі разом творять одну державу. І в виду того, що в державі є так много ріжних релігій, держава зовсім не занимається Церквою і релігією. Коли отже розлука держави від Церкви в Европі є висловом ненависти й нетерпеливости, в Америці є вона, принаймні в засаді, випливом державної конечности.

Варта запримітити, що в Европі ця ненависть держав відносилась майже виключно до Церкви Католицької. В протестанській Англії, Ірляндії, Швеції Норвегії ітд., в схизматицькій Росії, Румунії, Греції і др. протестантизм і схизма остались все державною релігією. А в Німеччині, де побіч протестантів було велике число католиків, держава сприяла протестантизмові і переслідувала католицизм.

Ці ворожі відносини між Державою і Церквою відбились очевидно на найважнійшій ділянці суспільного життя народів, на шкільництві. Держава змагалась відобрати Церкві весь вплив на народне життя, присвоїла собі монопол виховування горожан, виключила релігію зі школи як щось здишнього, а навіть шкідливого народньому духови. І цей погляд став трохи не загальним, він дістався і до свобідної Америки. Релігія стала маревом для модерних державчих мужів ей старанно усувалось на бік, ей вплив на народне життя паралізувалось всякими можливими способами.

Так було з малими винятками скрізь аж до найновіщих часів, аж до грізної трагедії світової війни. Від цеї катастрофи

почавши замічаємо на цілому світі стихійний зворот до релігії, того "шкідника народів," як ей уважано ранше. Ми бачимо, як Голова хрістіянства, Папа римський, змагається помирити, розлючені народи, чуємо як царі, королі і президенти держав заряджують прилюдні мольби, ми є свідками одушевлення, з яким найгірша гонителька Церкви в модерних часах, Франція, витає прогнаних монахів і монахинь, що спішать на домів рідному краєві, і як в очах грозячої катастрофи проголошує "Святу Єдність," єднається із зненавидженою Церквою.

о. Йос. Бала, Ч.С.І.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Ізза пристрасти, упередження та браку огляди деякі прозивають нас **Римлянами Папістами** та Фанатиками, спокійна однак та безпристрасна душа, до якої бп вона віри не признавалась, знає нас по цілому світі тільки під назвою **Католики.** Це імя має в собі силу, з него трискає одушевлення, так само, як розбуджуєсь патріотизм на вид прапору свого краю.

Імя **католик** має в собі такий чар, що деякі протестанти епіскопалісти присвоюють собі назву Католиків, хотяй в урядових книгах звуться вони протенстанти Епіскопалісти. Наколи вони думають, що мають яке будь право звати себе Католиками, чому ж вони не покажуть цего явно? Чому не пишуть цего на своїх біблях та молитвенниках? — Вони бояться іти так далеко, і задоволяють свою жажду марної слави тим, що звуть себе католиками між собою. Їх блуд однак є такий прозрачний, що мусять з него самі сміятись.

(Подібно схізматицька церков любить себе звати Католицькою. Петро Могила написав визнання православної віри (символ), якому дала схіматицька церков назву: визнання "Католицької і Апостолської Східної Церкви." А прецінь православних знають всюда, що вони не католики і вони самі густо - часто на католиків накидаються. Замітка редакції.)

Наколи би якийсь чужинець просив когось, щоби завести його до Католицької Церкви, кождий, хто би він не був, мимохіть показавби йому Церков, котрої Головою є Римський Папа.

Подібного підступу хотіли допускатися еретики в четвертому і пятому столітті, як оповідає Святий Августин, однак з великою неудачею.

"Ми мусимо твердо держатись Христіянської віри і злуки з тою Церквою, котра є Вселенською не тільки тим, що до неї належать, але і всім її ворогам. Хоч не хоч, правдиві еретики самі, коли вони розмавляють не зі своїми, але з другими, називають Католиком тілки того, що дійсно є Католиком. Бо - ж їх негоден будоби зрозуміти, наколи би її не відріжнили тим імям, під яким Вона є звісна по цілому світі." (Св. Авг.: О правдивій вірі. 7, ч. 12.)

Ми не тілько **називаємось** Католики, але ми ними дійсно і є. Один примір вистарчить, щоби показати, як широко — далеко простирається Католицька Церков, і що справедливо Вона зветься Католицькою. Возміть Вселенський, Ватиканький Собор, який зачався 1869 року, і на якого чолі стояв Папа Пій Девятий. З більше як тисячки Епископів, які разом творять Єрархію Католицької Церкви, вісім сот явилися на першому засіданні собора, на якому прочі не могли бути присутними. Всі заміщкані части світа мали тут своїх представників.

Зібрались ту Епископи Великої Британії, Ірляндії, Франції, Німеччини, Швайцарії та майже всіх держав і країв. Зійшлись з Епископами Канади, Сполучених Держав Мексика та Полудневої Америки, з Островів Атлянтийського і Тихого Океану. Там зібрались Епископи з ріжних сторін Африки і Океанії. Неприходили від берегів Йордану, колиски христіянства. Подорожували вони до Риму з Мосулю, міста побудованого там, де стояло старинне Ніневе, та з Багдаду, збудованого на розвалинах Вавилону. Приходили громадно з Дамаску, з гори Ливану та зі Святої Землі, усвяченої слідами нашого Пресвятого Ізбавителя.

Ці епископи були з під всякого рода правительств, від республиканського аж до найбільш абсолютистичного. Їх лиця зраджували всякі відтіни і всякі барви, які відріжняють людське племя. Говорили всіми бесідами, яких лиш уживаєсь на світі. Коли - ж клячали разом у великій Салі Собора, ці достойники по правді могли закликати словами Откровенія: "Ти, Господи, відкупив нас Богу своєю кровю, з усякого покоління і язика і народу." (Откр. V., 9.)

То, що Католицька Церков стратила в Старім Світі через релігійну революцію, це Вона відзискала, і то в далеко більшій мірі, через навернення в Східних і Західних Індіях, в Північній і Полудневій Америці.

В протязі своєї довгої історії не була чисельно так сильна, як у цій хвилі, коли число Її дітий виносить понад триста міліонів, то значить два рази тілько, що всіх прочих відлучених від Неї христіян.

Тілько в Ній сповнилось дослівно величаве пророцтво Малахії; бо під всяким підсоннім, ві всіх краях, що є на землі, є видвигнені тисячі католицьких престолів, на котрих щоденно приноситься Всевишньому "чиста жертва." (Малах., I., 11.)

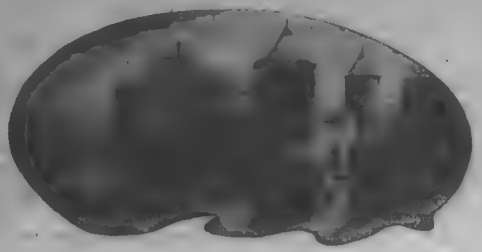

КАРА

(Правдива історія.)

Це було в горах, в часі війни року 1793. Цю історію розказав доктор Фаба, що був їй, сказатиб, свідком.

Прийшов до нього одного разу чоловік з великою, розятреною раною на нозі, походячою з вистрілу. Рана була давна і дивна! родилися в ній цілий час хробаки. Доктор хотів принаймі винищити цих хробаків. Дарма. Жадне лікарство не помагало. Одного разу хорий йому сказав:

— Докторе, лишім це, не шукайте вже, я з тою раною буду мусів вмирати.

— Дійсно, сказав доктор, це щось дивного. Хоч я вже старий і бачив багато випадків, щось подібного я ще не видів. Вже зо двацятий раз запитав хорого: — Як — жеж дістали ви цю рану?

В Іщанії, як я вже вам часто говорив, відказав хорий; однак, не сказав я вам ще, чому з неї ніколи не вилічусь. Хочу, щоб ви це вкінці знали.

Мав я двайцять літ, продовжав хорий нешевним голосом. Це було 1793. року; мене прилучено до корпусу армії, що ішла походом в Іщанію. Я пішов і враз зі

мною пішло двох товаришів: Тома і Франко. Наіне успособлення було таке, як успособлення молоді тих часів взагалі; ми були недовірки або скорше безбожники, немов три пусті молодики, котрим іде о те, щоби іти за модою.

Ішли ми весело. Були ми вже недалеко цілі своєї подорожі, коли в одному гірському селі побачили ми статую Матери Божої. Було це в часі революції; весь нарід почитав цю статую так щиро, що революціонери не важились її розбити. Ненарушена стояла вона на своїм підвисшенню над брамою церкви.

Одному з нас прийшла до голови нещаслива гадка зневажати цю статую, щоби собі покпити зі забобонів ніби селян.

Ми мали кріси: Тома предложив, щоби стріляти на статую, Франко приняв предложення з вибухом сміху. Мене цей замір в глубині душі переражав; я несміло старався відвернути своїх товаришів від цього заміру, однак боявся, щоб не мали мене за менше відважного. Я пригадав собі свою матір. Вони собі з мене закпили.

Тома набив свою ручницю а вистрілив. Куля втрапила статую в чоло.

По нім вимірив Франко і поцілив у груди.

Тепер твоя черга, закликали вони до мене.

Я не важився відмовити. Тримтячи взяв я кріс, приложив до твари . . . . мимохіть замкнув я очи, потиснув за курок і поцілив . . . . . .

— В ногу!, закликав лікар.

— Так, в ногу, понад коліно, в те місце, де моя рана! Бачите що я не виздоровію . . . . По цім нашім гарнім подвизі хотіли ми піти далі. Стара якась жінка, котра була свідком цілої події, сказала: — Ви йдете на війну; то, що ви зробили не принесе вам щастя.

Тома їй загрозив. Мені стало досадно ізза нашого поступку; Франко, менше порушений, чим я, також не мав охоти з него тіщитись. Ми оба приневолили Тому,

щоби дав спокій старій жінці. Решта днини перейшла нам неспокійно і до того ми ще кілька разів посварились.

Того самого вечера ми дістались до нашого відділу; признаюсь, щом пішов в огонь не весело; статуя Матери Божої була мені на гадці більше, чим би я був цего бажав. Все однак перейшло добре. Наше військо віднесло значну побіду. Тома ся відзначив.

Битва скінчилась ворог уступив і полковник дав команду, щоб уступити в погоні за ним. Нараз на скалі затріщало, дався почути вистріл, що походив немов з неба: Тома заточився і впав лицем до землі. Ми, Франко і я, кинулись щоб його піднести: він був мертвий. Куля поцілила його в чоло, між очи, в місци, де кілька день перед тим він сам поцілив статую. Перераженні, бліді, поглянули ми один на другого.

В шатрі Франко лежав коло мене; не спав. Я бажав, щоб він заговорив до мене, щоб порадити йому молитись; однак він мовчав і я не важився заговорити о тім, що нам обом не давало спати.

Ранком другого дня ворожі війська зробили наступ. Коли ми їх побачили, Франко стиснув мені руку та сказав:

— Нині моя черга; твоє щастя що ти зле мірав.

Він не молився. Цим разом ми мусіли уступати. Уступали ми досить довго. Ні Франко ні я не дістали жадної рани. Марна надія. З рова, в якім лежав смертельно ранений Іспанець, загримів вистріл: Франко впав, смертельно ранений в груди. О, докторе, яка це була смерть! Він качався по землі, просячи о священика. Ті, що стояли коло нього, двигали тілько раменами і він помер. Його лишили на дорозі.

Від цеї хвилі я був певний, що й мене постигне нещастя, Я рішив визнати свою хулу на сповіди перед першим священиком, якого стріну. На нещастя не стрінув я жадного. Тим часом переминув довший час без жадного припадку, поволі моя боязнь зникла і з нею слези

і мої добрі постанови. Коли нас покликано назад до дому, я мав шаржу і вже не думав ні о своїм злочині, ні о карі, ні о наверненню.

На раз все пригадалось мені на границі, оден день дороги далеко від села, де находилась статуя.

Незрозумілим якимсь припадком з **власних наших рядів загримів вистріл** і куля поцілила мене в місце, де бачите рану. Так сповнилось пророцтво старої жінки, я його ще чую:

— Ви йдете на війну; то, що ви зробили, не принесе вам щастя! Мої два товариші згинули; я вернув зраненний.

На зверх однак рана не видавалась тяжкою. Лікар мені сказав, що за кілька день зможу покинути шпиталь. Я сам був о тім переконаний. Яке - ж було здивованія лікаря, який мій переляк, коли в рані стали множитись ці невмираючі хробаки, з якими при всій науці собі не можете дати ради!

Двайцять літ, докторе, ношуся з цею раною, пробую всі лікарства і завше без успіху. Однак, хоч пропу Бога. щоб я виздоровів, хоч цего надіюсь від його милосердя, я все - таки не повинен нарікати і не нарікаю. Ця рана була лікарством для многих душ, особливо для моєї душі.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

IV.

Цар Еляму.

В тих часах володів в краю Елям за Евфратом і Тигрисом великий цар Ходорлягомор. Його войовничі предки покинули були в минувшолу століті свої гори, щоби

підбити собі сусідніх народів. Покопавши начальників Мезопотамських племен, перенесли своїх божків до Сузи, столиці Еляму. Поширюючи свої здобутки, Ходорлягамор перейшов пустиню і став обозом на берегах Йордана. Чотирнадцять літ перед прибуттям Аврама в ці сторони, він підбив під свою власть царів Содоми й Гомори, так само як і начальників других племен Пентаполі і дооколичних народів. Яко підвладні мусіли вони оплачувати данину сьому ватажкові:

В той спосіб Бог, котрого закони вони нехтували, щоби заспокоїти свої погані пристрасти, картав їх, щоби привести їх до покаяння.

По дванадцять літах неволі вони вважали себе доволі сильними, щоби боронити своєї самостійности і відмовились платити царю Елямському звиклу данину. Ходорлягомор постановив скартати їх за це спроневірення. Він зібрав своїх вазалів в Мезопотамії. Амрафеля, царя Сеннаару, Аріоха, царя Еляссаару і Таделя, ватажка кочовників, і попровадив їх у похід проти володарів Пентаполі, Вари, царя Содомського, Верси, царя Гасльори, Сеннаава, царя Адама, Сеневера, царя Сивоїлса і ватажка Сегора. Ніколи ще не зібралось було над Йорданом стільки оружених ворожих володарів, стільки армій.

Царі Пентаполі ждали своїх ворогів у розкішній долині залитій нині водами Мертвого Моря. Але народи винищені розпустою не всилі були опертись завзятому ударові східних войовників. Царі Содомський і Гоморський втікли; много їх жовнірів упало під ударами ворога і ті, що вирвались із неміцної січи, розбились по горах. Побідники сплюндрували Содому й Гомору, відтак вибрались із спустошеного краю з великою добиччю і множеством пліних, між котрими був і братанич Аврама. Нещасливий Лот в одній хвилі зобачив себе позбавленим усіх дібр, котрими гордувався і в додатку мусів іти за побідниками у вигнання.

Вість про цю катастрофу не дісталась зовсім до тихої Мамврії, де оселився був патріярх Аврам. Він спокійно проживав тут у товаристві своїх братів Мамврея, Есколя і Анера, з котрими завязав був союз. Коли одного дня прийшли тут одного слугу Лота, що случайно видобувся з катастрофи. Він розповів про наїзд Елямітів, о програній битві в долині, о спустошенню і зруйнованню Пентаполі. Братанича Аврамового постигла доля всіх: розбійники попровадили його в неволю.

Аврам неміг опустити Лота ні оставити без кари спустошення краю, котрого паном і володарем установив його сам Господь. Вороги були численні і страшні, але чоловік, що бореться опертий на Бога, не числить ворогів. Святий патріярх зібрав безпроволочно триста вісімнацять найхоробрійших слуг і в товаристві своїх союзників Мамврея, і Есколя і Анера з посіхом перейшов Ханаан, Вифлиєм, Салєм, гори і долини, гонячи за побідниками. Допервa четвертого дня зобачили їх над вечір на півночі, недалеко джерела Йордану, коло місцевости, що пізніще ся названо Дан. З вершків гір можна було бачити мавти Елямітів, Коли вже співи устали і ворог заснув глибоким сном, Аврам поділив своїх людий на два табори, що з обох сторін несподівано напали на безборонного ворога. Серед страшної паніки розбито Елямітів. Тих, що вибавились із січи, Аврам переслідував аж до Гови, на ліво від Дамас. В кілька днів опісля вертав дорогою Гевронською ведучи з собою пліних мужчин і женщин, Лота і його родину, численні стада, котрі йому відобрано, богату добич, відобрану ворогові.

Ця несподівана побіда викликала найбільше одушевлення населення, що спішило на зустріч побідникові, величаючи його і благословячи. Цар Содомський, що вернув був до своєї столиці, сам вийшов на зустріч Авраамові аж до долини Саве, котру від тоді названо Царською Долиною, щоби висказати йому своє признання і вдячність. Але всі ці маніфестації перевищила поява поважного

старця, що рівнож двигався на зустріч Аврамові, щоби віддати честь побідникові східних князів.

Цей старець, котрого походження не було зовсім знане тим ханаанським племенам, так відзначався своїми чеснотами, що названо його було Мельхіседек або цар справедливости. Одного дня зобачили його на горах, де видвигнено пізніще Сіон. Тут він назначив перші пляни міста котре назвав Салем, то значить місто мира. Тут він проживав дійсно в спокою і мирі, служив великому Богу, Сотворителю неба і землі, научаючи своїм приміром сусідних ідолопоклоників, щоби величати імя Господа. Будучи не тілько почитателем, але й священиком Всевишнього, він приносив Йому в жертві місто кровавих офір первотини пшениці і винограду. Мимо своєї любови божків і поганських забобонів мешканці ханаану не могли глядіти на величного єрея Салемського, щоби не похилитись перед ним як перед ангелом з неба.

Мельхіседек стояв перед Аврамом яко єрей Бога, котрому служив святий патріярх. Він пожертвував хліб і вино в подяку за побіду над чужими князями і відтак поблагословив побідника, що був в цих обставинах знарядом в руках всемогучого Бога. "Нехай великий Бог, сотворитель неба і землі благословить Аврама, свого слугу. Нехай Бог сам буде благословенний, котрого охоронне рамя звалило до землі наших гордих ворогів!"

Аврам поклонився перед Божим чоловіком. В єрею Всевишнього Боже світло показало йому ясний образ його Месії, в котрому мали благословитися всі роди землі і котрого роду ніхто не всилі сказати, дійсний Цар справедливости, Князь міста мира, відвічний єрей, котрий, жертвуючи одного дня хліб і вино, мав заступити всі жертви одинокою жертвою милою Господу. Отець будучого народу Божого, що носив у собі старинне священство і закон. найпокірніще похилився перед представником вічного Єрея, і приняв його благословенство; понад те подарував йому десятину здобичі від ворога, узнаючи цею добровільною даниною вищість священства над всіми властями світа і обовязок князя, щоб дбати о потреби єрея.

Впрочім Аврам оказав при цій нагоді свою цілковиту безінтересовність.

над всіми властями світа і обовязок князя, щоб дбати о

"Остав нам, сказав йому цар Содоми, [illegible] родини, що ти їх вирвав наїзникові, але добич належиться тобі."

— Так не буде, відповів великодушний патріярх. Я взношу руку до Господа великого Бога, власника неба і землі, і кличу його свідком, що не привлащу собі нічо з того, що вам належиться, навіть ремінця сандалів, навіть нитки полотна. Ніхто з вас не зможе величатися, що збогатив Аврама. Лише поживу прийму для моїх молодих войовників; що до моїх союзників, Мамврея, Есколя і Анера, вони дістануть свою пайку добичі. —

Здобувши цю велику побіду Аврам вернув до своєї самоти в Мамврії, де Бог вкоротці надгородив свого слугу за його великодушність.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

На світі все старіється, все переживається. В давних часах продумували люди над тим, як би зробити, щоби не старітися, все бути молодим. Шукали, чи не вдасться їм знайти таке лікарство, таке, як звали, "еліксір життя" щоби, як хто его має, ніколи не старівся . . .

Та дарма, такого ліку не видумали.

І тепер еще люди сушать собі голови, як зробити щоби заховати все свіжим, живим особливо те, що люблять.

Ти любиш цвіти, красні свіжі цвіти; ти радби їх як найдовше заховати; береш таку китицю цвітів, кладеш у воду, в холоднім місци; тішишся, що вони еще живі, пахучі ... Та коротка твоя втіха! Не довго треба ждати, а вже цвіти вянуть, тратять запах, краску ... в них нема життя; їх треба викинути. Прикро дивитись на се, як цвіти сохнуть, гинуть.

Є одна китиця цвітів, що може ніколи не вянути, все оставати живою. Цею китицею є вервиця, коронка, той вінець духовних цвітів.

Може тобі дивно; може скажеш, прецінь при відмовлюванню вервиці повторяються ті самі молитви. І як це часто буває при відмовлюванню тих самих молитов, легко може вкрастися і тут бездушність, мертве повторювання.

Це правда. Але щоби тому зарадити, святі знайшли спосіб, щоби ті молитви були все повні життя, все свіжі. Як це зробили? Ото получили устні лолитви з розважанням найважнійших таїнств з життя Ісуса Христа. В той спосіб натхнули вервицю Духом самого Христа Господа. "**Се дух що оживляє**" (Йоа. 6, 64).

Через це набоженство на вервиці набрало нової краси, все свіжої невянучої, — а заразом, що головнійше, вервиця стала одною з найосенніших молитов. які находяться в Христовій церкві.

Хочеш знати чому? Послухай:

В часі відмовлювання вервиці треба розважати нам найважнійшими подіями з життя Ісуса Христа. а пізнати Спасителя, Его життя. це найбільша мудрість. Великий Апостол св. Павло вважає все за втрату. все за сміття. в порівнанню з пізнанням Ісуса. Я уважаю все за втрату, задля високого пізнання Ісуса Христа, мого Господа, задля Которого я все втратив, і маю за сміття." (Филип. 3, 8).

Чому тепер много христіян так мало любить Христа?

Чому деякі навіть відступають від Господа, і йдуть на службу ворогів Христових? Чому? Бо люди мало знають Христа. О, колиб Его більше знали, більше любили Его!

Чому між христіянами так мало душ совершенних, праведних мало видно христіянських чеснот, дійсно христіянського життя? Бо люди мало знають Того, Що сказав: Я є дорога й правда й життя (Йоа 14, 6)

Той, хто знає Христа, має вічне життя. Це сказав сам Ісус: Се ж є життя вічне, щоби пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, і Того, Що Ти післав Ісуса Христа" (Йоа 17, 3)

О, пізнати Христа! Як цего бажали святі! як цего нині багнуть великі душі! Як Христа пізнати? Христа не пізнаєся через горде, сухе читання св. Письма, ані через дуже високе повне чванливости та самохвальности розумовання й говорення.

Кажеться в книжочці про наслідуванны Христа: "Буває, що богато людей, навіть при частім слуханню Евангелія, за мало ним переймаються: за прото, що вони не мають в собі Христового духа" (І. 1.) А дух Христа, це дух покори, простоти серця. Лиш душі покірній, простого серця відкривається Христос, дається Бог пізнати. Ісус сказав: славлю Тебе, Отче, Господи неба і землі, що Ти закрив це перед мудрими й розумними, а відкрив те немовлятам." (Мат 11, 25)

Хочеш Христа пізнати, розважай Его життя в покірній молитві. От найпевнійша дорога до пізнання Христа.

Вервиця є саме цею дорогою. В часі вервиці повтаряються молитви найзвичайніші, вервиця це покірна молитва, в якій раз по раз через заступництво Божої Матери благаєм Божої помочи. І в часі цеї покірної, про-

стої молитви розпамятуєм життя Ісуса Христа. Скажи, чи

вервиця не є певною дорогою до пізнання Христа Господа?

Ще є друга причина, чому через відмовлювання вервиці ми можемо певно дійти до пізнання Христа. Вервиця, це молитва в честь Богородиці. Боже провидіння хотіло, щоби життя Ісуса було тісно злучене з життям Марії. Де Ісус там Марія. Молячись на вервиці, зближаємося до Ісуса через Марію; стараймося пізнати Ісуса в товаристві Марії, розважуймо те, що Марія думала про Ісуса, що Її серце взглядом Него відчувало. А хто знав лучше Ісуса, як не Єго Мати? Хто більше любив Єго, як не Марія? Тимто, хто побожно відмовляє вервицю, переймається любовію Марії до Ісуса.

Так то набоженство на вервиці, це легкий спосіб, щоби дійти до Ісуса, щоби осягнути нашу ціль: Божу любов.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Як хтось вмре, то всьо скінчилось?

Так, наколи вмирають пси, коти, осли, кріликн і так дальше. Однак ти, брате, занадто скромний, коли себе уважаєш за щось подібного.

I.

Ти є чоловік, дорогенький, а **не звірина.** Це дивно що треба тобі це казати. Ти маєш **душу,** що годна думати, робити добре або зле, і ця душа є несмертельна: звіряга сї не мають.

Це, ізза чого чоловік є **чоловіком,** це **душа;** то значить те, що в нашому нутрі думає, що дає нам спро-

можність пізнати правду, любити то що є добре, то, що є гарне. Душа, це то, що нас відріжняє від звірят. От, для чого це є так велика зневага сказати комусь: "Ти худоба! ти пес! і так дальше; бо це значить відмовить йому його первної гідности, його найвищого достоїнства, достоїнства людини.

Сказати отже: Як вмру, то всьо скінчиться, то це значить те саме, що сказати: Я є худоба, правдива звірина і нерозумне єство. І ще до того, яка звірина! Я варт менше як мій пес, бо він бігає скорше, спить лучше, видить дальше, має ліпший нюх і т. д, і т. д.; я варт менше, як мій кіт, бо він видить в ночи, не потребує клопотатись о убрання, черевики і т. д.. Одним словом, я є дуже бідна звірина, я є найнужденніщий зі всіх звірят.

Наколи тобі подобається так говорити про себе то й говори собі так; если ти годен, то можеш собі це й вірити; однак позволь нам, щоб ми мали троха більше амбіції, і щоб ми голосно заявили, що ми є люди! Принаймні люди, але не худоба.

II.

Що діялоб ся на світі, еслиб те, що ти кажеш, було правдиво? Правдива різня! — Добро і зло, чесноta і розпуста, це булиб тільки пусті слова, або скорше ненависний фалш!

Скажи мені, если нема мені чого боятись по смерти, і если я досить зручний, щоб нетреба мені було боятись поліції, то чого - ж би не красти, не вбивати, наколи в тім маю інтерес? —

Чому би не віддатись повній розпусті?

Чому боротися мені з пристрастями?

Я не мав би чого боятись; моє сумліннє, не би був фалшивий голос, і я би його придушив .... Мені треба би було пильнувати тільки одного: щоби не бачив мене жандарм. - Добром було би тоді для мене те, що для кождого чоловіка, що має голову в порядку: вирватись з

рук поліції; злом було би для мене, наколиб мене поліція зловила.

Яке говорення,! скажеш; треба би зійти з розуму. щоби на правду так думати.

Певно. А преціиь, наколиб смертію кінчилось усе, ця ненависна, безумна, страшна бесіда, сталаби правдою.

Наколи не булоб загробового життя, ти в жаден спосіб не докажеш, що Святий Іван Богослов є гіднїй більшої пошани як Юда.

III.

Бачиш, брате; такі люди, що кажуть, що смертю все кінчиться, називаються матеріялісти. Чи не безумне їх говорення.

Є ціла товпа людий, що понижають себе; жаль їм, що вони людьми, жаль їм що не можуть жити як худоба: їсти, пити віддаватись розпусті та потім здохнути як пес!

Але ні. — Наше життя на землі, то лиш проба, по якій Бог хоче нагородити нас вічним щастям. Він заохочує нас, щоб ми старались заслужити собі на него самовідреченням та вірним виповнюванням наших обовязків. Коли христіяннну приходиться вмерти, з довірям віддає він свою душу в руки Божі.

На другім світі чекає на нас Бог. Там отримає справедливість нещасливий, якого на світі несправедливо переслідували, та осягне щастя, якого йому відмовив світ .....

Так! На другім світі є Бог, що укарає злочини, о яких на світі не знають або знати не хочуть.

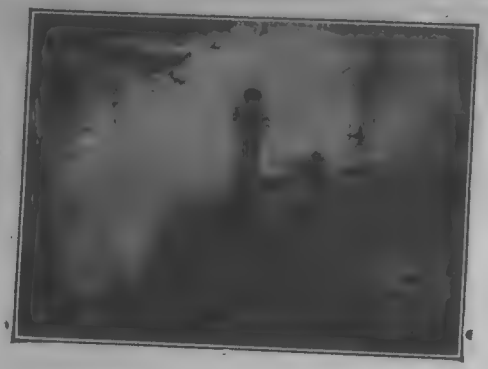

Божа Любов

І. — Як дуже заслугує Бог на це, щоби Його любити! Бог, це скарб всякої ласки, всякого добра, всякої доскоиалости. Бог є безконечний, Бог є вічний, Бог є безмірний, Бог є незмінний, Бог є всемогучий, Бог є мудрий. Бог є старанний, Бог є справедливий. Бог премилосердний, Бог є святий, Бог є прекрасний, Бог є чудовий, Бог є багатий, Бог є все. І для того Він варт любови, і якої любови!

Бог є безконечний; Він дає всякому а не дістає від нікого. Все, що маємо, маємо від Бога; але Бог від нас не дістає нічого: "Господь мій єси Ти, бо моїх дібр не потребуєш". (Пс. 15. ст. 2.)

Бог є вічний; Він все був і все буде. Ми числимо

роки й дни нашого життя; але Бог не має початку і не буде мав кінця: "Але Ти все є той сам і літа Твої не скінчаться." (Пс. 101., ст. 28.)

Бог є безмірний і своїм правдивим єством Він всюди присутний. Ми, коли находимося на однім місци, не можемо бути на іншім. Але Бог є на кождім місци, на небі на землі, в пропасти, в морю, Він є в нас, Він є поза нами: "Куди піду від Твого Духа, і від Твого лиця куди утечу. Наколи зійду на небо, Ти є там, наколи зійду в ад, Ти є там." (Пс. 138., ст. 7, 8).

Бог є незмінний: все, що Він розпорядив від вічности, Він хоче це тепер і на все: "Бо я Господь Бог ваш і не зміняюся." (Мал., з. ст. 9.)

Бог є премогучий і в порівнанню з Богом вся могучість сотворінь є лиш немочию. Бог є пермудрий, і в порівнанню з Богом вся людська мудрість є невіжеством. Бог є розважний і в порівнанню з Богом всяка людська розвага є безумом. Бог є справедливий і в порівнанню з Богом всяка людська справедливість є уломна: "На ангелах своїх знайшов пятна." (Йов, 4, ст. 18.) Бог є премилосердний і в порівнанню з Богом всяка людська милосердність є недосконала. Бог є святий, і в порівнанню з Богом всяка святість сотворінь хоч би й геройська, є безконечно недосконала. Бог є гарний, і, о як гарний! і в порівнанню з Богом краса сотворінь є негарною. Бог є блескучий і в порівнанню з Богом блеск сотворінь хоч би й сонця, є темрявою. Бог є багатий і в порівнанню з Богом богатства всіх совворінь є убожеством. Бог є все, і в порівнанню з Богом найвище, найвзнесліще, найчудніще сотворіння, — що кажу, - всі сотворіння разом, є так, як нічо: "І єство моє немов нічо перед Тобою." (Пс. 38., ст. 6.)

Бог отже є гідний любови, і то як великої любови! Ах! Бог гідний так великої любови, що всі ангели і святі неба не роблять і не будуть через цілу вічність робити нічого іншого, як тільки любити Бога. І в тій любові Бога

вони є і будуть на віки щасливі.

Ах: Бог є так гідний любови, що мусить сам себе любити безконечною любовю. І тота сама любов, якою Бог любить себе самого, і яка є так конечною, так пориваючою, творить Його щастя. А ми, ми не будемо любити Бога?

Св. Франц Ксаверій відсланяв свої груди і кидався на землю не могучи опертись силі Божої любови. Св. Станислав Костка робив те саме і бігав до води, щоби ся охолодити. Св. Пилип з Нері мав через силу Божої любови серце значно розширене. Св. Франц Салезій говорив, що наколи би він знав, що в його серцю находиться найменша жилка частинка, не розпалена огнем Божої любови то він би її вирвав і кинув геть від себе. Св. Катарина Сієнська, св. Тереса, Св. Марія Магдалина з Паціс, не маючи досить на тім, що сама так горячо любила Бога, часом бігала по монастирі кличучи: "Любови не любять! Любови не люблять!"

А ми, не будемо любити Бога?

Хочеш знати, для чого ми так мало любимо Бога? Для того, бо Його знаємо мало. Святі, для того, що знали Його багато лучше, чим ми, любили Його так багато більше від нас. Тому стараймося також пізнати Його троха лучше.

Роздумуймо час від часу о Його Божих прикметах та досконалостях: споглядаймо на Нього час від часу принаймні в серцю.

св. Альфонс.

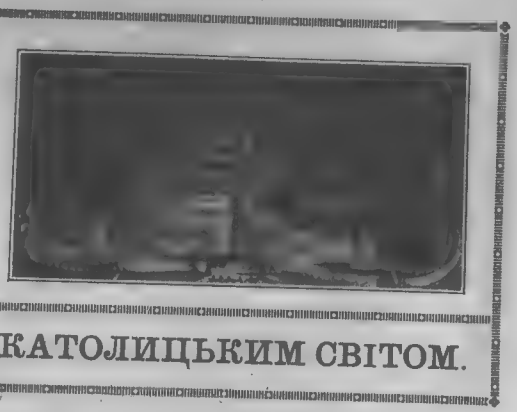

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ МАЙ

ЧАСТЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ.

Між жидами метушня ... Що сталось?

Довшими літами ожидали Месію, що мав бути Царем слави та богацтва, що мав повести вибраний нарід до здобуття панування над цілим світом ....

Вони переконані, що Він вже прийшов .... А як-же би ні, коли Він зробив таке диво, — Він, Ісус з Назарета. — Це було в пустині. Він говорив так якось дивно, так гарно, що тисячки народу пішли за Ним так радо, що були навіть забули взяти зі собою їсти .... Коли всі зголодніли, Він взяв кілька хлібів та став роздавати. На дивне диво нагодував усіх людий ... Коли всі наїлись та позбирали окрушинки, що остались, то тих окрушинок було багато, багато більше, чим всього хліба на початку ....

Тепер справа порішена: Його треба зробити царем. Вони за Ним шукають .... От вже знайшли ....

Ісуса це болить, що вони такі лакомі на звичайний хліб... Ні, не того хліба я вам приніс ... Моє тіло, це хліб, що хочу вам дати, свою Кров хочу вам дати пити .....

Жиди Його не зрозуміли ... Вони хотіли наситити свої шолудки, тим - часом Ісус дає інший, дивний хліб - своє Тіло, інший напиток - свою Кров ... Вони Його лигали ..

От брате, багато християн шукалоб за Ісусом, як тоті Жиди, єслиб Він годував їх тіло. Але Ісус не на то приймов. Він дає хліб, дає напиток ... Це є святе Причастя. Він всіх просить і то що дня, хоче наситити Собою душі вірних христіян ... Та вони не йдуть.

Особливо в нас рідко случаєсь, щоб часто принимали святе Причастя. Величезна більшість у нашому народі причащаєсь тільки раз в рік - у Великий Піст ... Особливо мущини ... Усуваються від святого Причастя, неначеб це був не Ісус, але їх якийсь ворог ... Це зле, дуже зле .. Нема в нас гарного, процвитаючого релігійного життя, бо не їмо Тіла Ісуса і не пємо Його Пресвятої Крови.

Святіщий Отець бажає, щоби цего місяця молитись о поширення часто го святого Причастя.

Ісус сам того бажає, щоби Його вірні часто причащались. Чому? — Бо Він любить нас, безмірно любить .. Він хотівби зчаста пригорнути нас до Свого Серця, тісно злучитись з нами, коли ми маємо Його в своїм серці через святе Причастя.

Він кождого рана немов питає: Чи ти любиш мене? ... А ти брате відповідаєш: Так, Ісусе, люблю. — Тож для чого мене так боятись? Чому так усуватись від Мене? Для чого не просити Мене до Себе все коли годен? Покажи мені, що дійсно мене любиш!

А ти брате, що скажеш? - В нас нема відправи? Правда, тоді негоден. — Але коли є відправа? — Може ти скажеш: Я негоден витримати, я мушу їсти ... О, уважай, дорогий, чи ти не такий, як ті Жиди ... Тіло хочеш пагодувати, а за твою душу тобі байдуже.

Може скажеш, що ти недостойний! — А це інша річ. Достойний не будеш ніколи, і о то такой не йде ... Але скажи : "Чи хочеш Мене любити все більше? ... Так, я би хотів, — говориш. — Як так, то зроби це: позволь мені зайти в твоє серце завше, коли до того є нагода. Ми тоді будемо любити один другого і того Я бажаю .....

О, дорогий читачу, коби ти розумів Дар Божий!

Молімся, стараймось о поширення часто го святого Причастя!

***

Упадок боротьби проти Католицької Церкви: Предсідатель

французького міністерства Еріо впав. Цей чоловік находився під цілковитим впливом величезної протихристіянської організації — масонів. Він зі своїми прихильниками постарався, щоби усунено французьку амбасаду при Апостольській Столиці. Все таки під натиском католиків Альзації, треба було заховати політичні зносини з Ватиканом. Католики цілої Франції сильно зорганізувались і у великій мірі причинились, що Еріо мусів уступити .... Така є і буде доля всіх, що хочуть боротись проти Христа і його Намісника на землі.

Югославія приготовляє угоду (конкордат) з Апостольським Престолом, щоби задоволити Католиків своєї держави

Мати чотирох священиків: — В Бес (Англія) померла пані Марія Коллевей. Один єї син правив за неї Службу Божу, при нім стояли його три браття, священики. Крім цих чотирох синів — священиків було присутних ще шестеро дітий. — Коби в нас Українців матері зуміли виховати для Бога, Церкви і нашого народу хоч по одному священикові!...

Навернення: — Пан Кілбирт, дотепоріщний англіканський вікарій, і п. Галленд, його курат, приняли Католицьку віру та вступають до славного Чина Ораторіянів.

Хвалить католицизм: — Пан Кд. Бадингтн Келленд, звісний Американський писатель - не - католик, відвідав недавно провінцію Кебек в Канаді. Він виражаєсь о ній з надзвичайним захопленням, подивляє духа віри єї мешканців та каже: "Нема сумніву, що католицизм відповідає людській душі більше, як котра - небудь віра. "З великою похвалою виражаєсь о католицькім священстві." Загалом беручи, "каже він," католицьке священство, це організація високо - образованих мужів. Вони виховали самі себе до тої степени, що стали простодушними, та віддались простому ..народови, для якого мають працювати, розуміють та задоволяють його.

Розвід. — Наші читачі мали нагоду читати в "Голосі Ізбавителя' статтю: Зворот до поганства. Вона відкриває затії ріжних домагань, які стремлять до знищення християнської обичайности і заведення давнього поганства. В Отавському парляменті говорилось недавно о розводі. Квебецький посол до домініяльного парляменту, Віен, подав плян закона, після якого тим, що взялиб розвід, вже не вільно брати слюбу з іншою особою. — Наколи плян цього закона буде принятий, в дійсности розводів жадних вже не буде, бо причиною ро-

зводу, це в найбільшій мірі **недозволена пристрасть.** — Нашим читачам хіба не треба пригадувати, що жадна сила в світі, хочби й сам Папа Римський, не може розвязати важне супружа. Если світські закони позваляють на розвід, так як є і в Новій Країні, розуміється, що перед Богом такє позволення не є важне. Хто взяв розвід і оженився з другою особою, жиє в чужоложстві, хоч би його поліція і не переслідувала.

Чоловік не малпа: — Це дивно, але є такі люди, котрі себе хочуть понижити аж до малпи. В послідних часах навіть нещасливі большевицькі українські газетки старались вбити це в голови своїх читачів. Колись деякі короткозорі вчені говорили, що чоловік розвинувся з малпи. В нинішних часах жадний правдивий вчений не важиться щось подібного сказати. В марті цего року говернор стейту Теннесі підписав закон, після якого збороняється учителям державних шкіл та шкіл спомаганих державою, навіть на університетах, вчити, що чоловік розвинувся з звірини.

Папа ЛевXIII. і робітники: — Звісний американський промисловець Генрі Форд видав книжку "Діло мого життя." Льондонська католицька часопись „Таймс тішиться, що Форд перенявся засадами Папи Льва Тринайцятого, вираженими в окружнім листі "Рерум новарум." Генрі Форд є звісний як добродій робітників.

Наука релігії в школі. — В Устю та інших місцевостях Чехословаччини зробили Католики, Протестанти і Жиди великі походи на знак невдоволення, що правительство стараєсь скоротити час призначений на науку релігії в школах. Рівночасно домагаються задержання протирелігійного руху зі сторони властий.

Проти безбожників. — В Нант у Франції 80.000 католиків зібралось у величезний похід, щоби заявити опір проти правительства, що знесло амбасаду при Апостольській Столиці Римі.

Найстарша кат. церква на світі. — Загально уважається найстаршою церквою світа церков збудовану на горі Арарат 300. р. —

27. Середа: Отданіє Воскресенія. **Зняття плащаниці.**
28. **Вознесення Господне.** Вечірня з всеночним. Блажен муж не береться. На утр. Єв. Мар. зач. 71. - На літ, антиф. муж не береться. - На утр. Єв Мар. зач. 71. - На тіл. апти празника; Ап. зач. 1., Єв. Лу. зач. 114. За Достойно - празника Замість: "видіхом світ істинний" і "да исполняться" співаємо: Вознесися на небеса. Від нині до Сошествія на всіх Службах опускаєсь: Царю небесний.
31. Нед. 7. по Пасці. **Св. Отців Нік. Собора. Попраз. Вознесення.** Гл. 6., Єв. утр. 10. На Літ.: Антиф. 2 перші праз., 3ий звич. з припівом праз. звичайний. Троп. воскр., Вознес. і Отців. Слава: Конд. Отців. І нині: конд. Возн. Ап. зач. 44., Св. Йоа. зач. 56.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. П. Тимофій, Ніпава: — Одержали з подякою. Книжки вишлемо. **Прп. Сестра Елєвтерія:** Жадані подяки помістимо. Річник вишлемо. **П. Як. Головецький, Клівл.:** — Жадане вишлемо; на адресі коверти є назначено доки треває Ваша передплата. **Всеч. О. Д. Попович:** — Одержали з подякою. Числа всі вислали. - **Всеч. О. Л. Левицький:** — Передплати одержали щире спасибі за Ваш труд. — **Всеч. о. О. Филима:** Передплату одержали, щире спасибі. І ми з душі желаємо Вам Божого благословенъства в цілому житті. — **П. П. Фодосій, Форт. Віл.:** Адресу змінили. Ми вислали Вам всі числа, просимо рекламувати на почті. — **П. Й. Тіханський, Клівл.:** Адресу змінимо. Послідне число з марта було зпізнене, бо треба було поробити в друкарні деякі зміни. Взаімно желаємо Вам щастя і Божого благословенства. — **П. Ф. Грушецкий, Рочестер:** Передплати одержали з подякою. Ми вислали всі числа, дотичні хай реклямують на почті. Моліться, та може колись і у вас будемо. — **П. Гр. Гарах, Кридор:** Одержали, спасибі. І вам желаємо успіхів в житті. Працюйте ревно далі. Адресу змінимо. — **П. Н. Мончук, Плункет.:** Адресу змінили.

**
*

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати новищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповідн осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата.	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	30
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Прач. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизизхм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Ігнатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єврейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник видають монахи св. Ізбавителя

Редакція й адміністрація:

Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.

Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ

ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ

доброї преси,

ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПЛАЩЕНИЦІ ПО $50.00, $75.00, $100.00 і $125.00

КІВОТИ ПО $75.00, $100.00, $110.00 до $200.00

АРТОС ПО $10.00 і $12.00

ВАРТО ПОРІВНАТИ ЦІНИ.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

Рік 8. 1. Червня 1925. Ч.6.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

**
*

ЗМІСТ.

Школа і релігія. — Що відповісти на це. — Біблійні оповідання. — Над водоспадом Ніягари. — Ідіть у весь світ. — Розмови о релігії. — Наші місії. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки. —

—o—

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: *SASK.*

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7, DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ.

1.	П.	Св СвМ. Патрікія.
2.	В.	Св. Мч. Талалея.
3.	С.	† Конст. і Олени.
4.	Ч.	св. Мч. Василиска.
5.	П.	Прп. Михаїла епіп.
6.	С.	Прп. Симеона Див.
7.	Н	Сош. св. Духа.
8.	П.	Пресв. Трійці. св. Карпа.
9.	В.	Терапонта Св. СвМ.
10.	С.	Прп. Никити.
11.	Ч.	Св. М. Теодосій.
12.	П.	Прп. Ісакія.
13.	С.	Св. М. Ермея.
14.	Н.	Всіх Святих. св. Юстина.
15.	П.	Св. Нікифора.
16.	В.	Св. М. Лукіяна.
17.	С.	Св. Митрофана.
18.	Ч.	Пресв. Євхар.
19.	П.	(на нед.). ІПр. Висар. і Ілар.
20.	С.	Св. Теодота СвМ.
21.	Н.	2. По Сош., св. Теод. Страт.
22.	П.	Св. Кирила аеп.
23.	В.	Св. СвМ. Тімотея.
24.	С.	† Св. Ап. Вартол. і Варн.
25.	Ч.	ІПр. Онуфр. і Петра Ат.
26.	П.	Пресв. Серця Іс. (На нед.).
27.	С.	Св. Пр. Єлисея.
28.	Н.	3. По Сош. Прп. Амоса.
29.	П.	Св. Тихона.
30.	В.	Св. ММ. Мануїла. і др.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ.

4. Ч. — Цього дня Третоє Обр. Чесн. Гл. Предтечи замість слідуючої нед. На літ. антиф. Вознес. Тр. Возн, свят., Слава: Конд. св., Ін.: конд. Вознес.

6. С. — Служба о усоп.

7. Н/ — Сошествіе Св. Духа. Всеночне. На утр.: Єв. св. Йо. 65., На літ.: По "Благ. цар.": "Царю неб." на кол. Ант. Праз., Єлици, Апост. 3., Єв. св. Йо. 27. Задостойник. Зараз по літург. вечірня.

8. П. — Пресв. Трійці. Утр. повседневна, де є храм, то утреня, як вчера. На літ.: Ант. 2 перші праз., 3. звич. з припівом праз. Троп. Сошеств. і Прсв. Трійці, Сл.: Конд. Прсв. Тр., Ін.: конд. Сош. Ап. 229. (і 197), Єв. св. Мар. 75. (і 116). Задост. празн. — Отданіе в суб. 13. червня.

14. Н. — Н. 1. по Сош. Всіх Св. Гл. 8., Єв. утр. 8. На літ. троп. воскр. і Св., Слава Інини: Конд. Св. Ап. 330., Єв. св. Мат. 38.

18. Ч. — Прсв. Євх. Перенес. на 21. Від нині береся служба як в попразд.

21. Н. — Н. 2. по Сош. Гл. 1., Єв. утр. 2. Преся. Євх. На літ. вся відправа Пресвят. Євх. Ап., 149., Єв. св. Йо. 24. Обхід зі св. Тайнами.

26. П. — Сострр. Прсв. Богор.

28. Н. — Н. 3. по Сош. Гл. 2., Єв. утр. 3. Найсв. Серця Ісус. Всеноч. На літ.: Ант. праз. Все проче праз. Єсли не береся Празника, то Ап. 88., Єв. св. Мат. 18.

ПОСТИ: В пятницю як звичайно. Від 7. до 14. ЗАГАЛЬНИЦЯ. 15го зачинаєсь Петрівка, в сер. і пят. через Петрівку

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Червень** **1925.**

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ

Припадає цего року в днях 5., 6. і 7. липня.

(7-го Рождество Св. Йоана Хрестителя)

ПОРЯДОК:

В НЕДІЛЮ 5-го ЛИПНЯ: О. год. 6. і 7. Служби Божі тихі. О. год. 10. 30 — ій Служба Божа спів. за Добродіїв Йорктонської Святині. Проповідь. О. год 5-ій Вечірня з Литією, — Проповідь, і Суплікація.

По Вечірні — Похід з Св. Тайнами і Чудотворною Іконою М. Б. о год. 8- ій — Представлення студентів місійної школи в Галі під Церквою.

В ПОНЕДІЛОК 6-го ЛИПНЯ: О год. 6-ій Служба Божа і Акафіст. О год. 7-ій — Служба Божа зі співом. О год. 9-ій — Уґреня і Мирования. О год. 10. 30 — Співана Сл. Божа. і Проповідь. О год. 5-ій Вечірня. Проповідь, Суплікація і Водосвятіє. О год. 8-ій — Представлення Дітий зі школи Сестер в Галі під Церквою.

ВІ ВТОРОК 7-го ЛИПНЯ: О год. 6-ій Служби Божі і Акафіст. О год. 7-ій Служба Божа зі співом. О год. 10. 30- Архієрейська Служба Божа і Проповідь. По Проповіді Апостольське Благословенство і посвячення Медаликів, Хрестиків і т. п. О год. 5-ій Вечірня. Проповідь і Суплікація. О год. 8-ій Представлення Дівчат Марійського Товариства в Галі під Церквою.

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ ВАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙНЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШІТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ М. Б. НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

ШКОЛА І РЕЛІҐІЯ

(Продовження.)

З лютою війною світ немов прокинувся з горячки, отверезів з шалю — і зобачив, що релігія, що Церков є основою Держав, що з виключенням релігії з Державного життя народи стають над берегом пропасти, людкість вертає до варварства. І ще ясніше бачуть це тепер, в кілька літ після війни ....

По війні прийшли революції в ріжних Державах, прийшов большевизм зі своїм оказаним поганством, одні Держави загинули, інші виросли на їх поронах і скрізь по світі запанував нечуваний розлад, моральний упадок. Народи глядять за причинами цего, шукають ратунку, виходу з хлосу, і очи всіх мимоволі звертаються — до Церкви, до релігії.

В нинішних часах ми є свідками сильного під'йому релігійного духа скрізь по світі. Народи чим раз більше здають собі справу з того, що модерний суспільний лад є захитаний в основах, що ті, що його будували і що зараз ним кермують, мусіли щось занедбати, щось оминути, чого брак дається тепер відчувати, поповнили якийсь промах, котрий мститься тепер і грозить цілій будові руїною. А що звісною річчю є, що будівничі модерного суспільного ладу нарочно нехтували в своїх плянах Бога, Церков, релігію, мимоволі насувається всім тепер гадка, що мабуть вони такой мають певну ролю — і мабуть чи не дуже важну! — в справах людскости і тому, що вплив дотеперішнього безбожного ладу особливо погубним показався на молодому поколіні, в котрого руках лежить будучність, цілком природною річчю є, що совісні керманичі народів стараються на першому місці вернути Богу і Церкві їх місце в школі, відки Його попередники з розмислом і нарочно виключили.

З усіх сторін чується кличі за релігійним вихованням, у всіх державах, де керма є в руках безрелігійних, нарід домагається чимраз голосніше релігійної школи, науки релігії в школі, і то не лише католики, але й протестанти, що донедавна були за виключенням релігії зі школи. Наведім кілька примірів, які ми здибали в часописних вістках.

Презвитеряне північної Ірляндії, котра має свою осібну управу в Бельфаст, на свому загальному зібранні назвали своє правительство "безбожним" ізза його едукаційного закону,

котрий однодушно осудили. Цей закон определяє, що в шкільному часі не буде училося релігії, і що учителів буде принималбся без огляду на їх релігійні переконання. Оден з пасторів сказав без обиняків, що волить радше дати стоїх дітей на виховання совістному католикові, чим якому цинічному, безбожному учителеві, котрому правительство повірить виховання в державній школі. —

В Естонії, невеличкій державі, сотвореній після війни над берегами Бальтику, котра має всього на всьо 1,110.000 мешканців і з них 96 процент Лютеранів, парлямснт заявився подавляючою більшістю за безрелігійним вихованням. Но завдяки рішучому становиску маленької партії християнських соціялів віддано справу до рішення плєбісциту (всенародньому голосованню) і показалось, що три четвертих людности жадає виховання релігійного — 328. 548 на 459. 229 голосуючих. —

В Німеччині великий протестанцький Союз Родичів (Райхсельтернбунд), що числить 3 міліони членів, оголосив урочисто, що піде рука - в - руку з католиками в борбі за конфесійними школами. —

Та нас більше обходить стан справи в нас, в Америці, бо це наша прибрана вітчина. І тут опінія йде тою самою стрyєю. Вже минувшого року ми писали в цій справі (число за квітень) наводячи два знаменні факти в нас і Зл. Державах. Чимраз частіще відзиваються подібні голоси, ба мимо ріжних перепон впроваджується науку релігії до школи, хоть вона й надалі правно остає беконфесійною. Наведім де - кілька фактів:

В жовтні мин. р. палата послів на островах Филипінах (належить до Зл. Держав) ухвалила 31 голосами проти 26, що науку релігії буде давалося в школах щоденно через 15 мінут при розпочатті або при кінці шкільних годин. —

В Бріжпорт (Канн.) дається від січня мин. р. що тижня 40 мінут науки релігії в церквах чотирох віроісповідних громад і учителі обовязані подавати шкільним властям звіт з учащання дітей. —

В Спокейн (Уот.) внесено в січні мин. р. проєкт закона для зміни костнтуції в тій ціли, щоби в публичних школах введено обовязкове навчання Старого і Нового Завіту. —

В Лейквуд (передмістя Клівленду) подається від жовтня науку релігії через годину на тиждень в церквах віроісповідних громад — ініціятива вийшла зі сторони не - католиків. —

Подібно в Ню Йорку, Індіянополіс і многих інших місцевостях. В Орегані сенатор Гарлянд вніс проєкт закона в справі навчання релігії в публичних школах. —

Не менше свідчить про це і відкинення парляментом або знесення Найвищим Судом сектанцьких законопроєктів проти католицьких шкіл в ріжних стейтах як пр. Орегон, Уогінгтон і др. —

(Далі буде.)

о. Йов. Бала Ч. П. І.

—=o=—

ЩО ВІДПОВІСТИ НА ЦЕ?

Шаліє пекло зайло кидаєсь на ґранітові фундаменти Католицької Церкви . . . Треба сї знищити, за всяку ціну. Вона чиста, непорочна. Блеск сї чистоти разить брудні душі єї ворогів. Щоби єї знищити, вони бажають єї сплямити.

"Треба не лиш відкидати Папство, його треба викорінити; не тілько викорінити, але і обезчестити; не тілько обезчестити, але задусити в багні . . ."

Ці слова сатанської злоби вийшли з уст Фармасона Розена. Вони находять щирий відгомін у серцях усіх ворогів Католицької Церкви так само, як і слова звісного французького безбожника Вольтера:" "Треба брехати як діявол, не боязливо, не тільки час від часу, але сміло і завсігди . . ." (Вольтер у своїому листі з дня 21. серпня 1736.)

Ти, дорогий читачу, може вже знаєш, що вороги не щадять зусиль, щоби бажання цього безбожника здійснити. В своїх ґазетах пускають вони вісти про проступки католиків, чи то свіцьких чи священників, особливо священиків.

Католицькі безженні священики, монахи, монахині, це, вслиб їм вірити, ціла велика шайка злочинців.

Чи хочу сказати, що до Католицької Церкви нале-

жать тільки святі? .... О ні! Католицька Церков складаєсь з людий, а всюда, де є люди, там будуть проявлятись людські слабости. Ісус Христос предсказав навіть, що на полі Його Церкви буде рости насіння добре і зле ...

Але Ось! Вороги **видумують** злочини католиків, **пересаджують** їх правдиві проступки. Коли **один** впав, то вони бють у всі дзвони, що **всі** вони нічо не варті; коли хтось допустився зла, то вони кажуть, що то винна **католицька віра, католицьке священство** ..... Поступати в той спосіб, це ніщо іншого, як брати на поміч справедливість сатани.

Що - ж відповісти тим, що послугуються ложними або правдивими вістями о проступках особливо католицьких священників на те, щоби нападати на нашу віру і Церков?

От - що треба меньше більше сказати:

Цей проступок, о якім пишиться і говориться, не доказує нічого проти Церкви.

Він показує, що Ісуса Христа, здрадженого через власного ученика Юду, можуть здрадити крім Юди також інші — і то всьо. Це не доказує, що Церков є зла, це **показує тільки зіпсуття членів, що від неї відриваються.**

Чи ти бачив коли овочеве дерево, обсипане овочами? От, возьми на примір яблінку. На ній багато гарних овочів; однак між ними є також овочі заражені укритими хробами. Такі овочі падають з дерева, на котрому дозріли; але чи доказують вони що яблінка є зла, або зіпсована, і всі овочі треба викинути?

О, певно що ні. Коли хробачливе яблоко впало, то не задля соків, що кружляють у пни та галузках дерева, але задля хробака, з яким дерево не має нічого спільного.

Злі монахи, проступні священики, коли які лучаються, це як - раз нічо іншого, як заражені овочі. Часом заражені вони хробаком гордости, часом хробаком пристрастий. Коли вони впали, не оскаржуй за це животодавчих соків, що кружляють в тілі Церкви.

Єсли впали, то вина спадає на хробака, з яким Церков не має нічого спільного.

В часах святого Августина один священик попав в тяжку провину. Многі христіяне згіршились ізза того. І ось, як святий цей Учитель говорить о їх поступованні:

Ви хочете мене понизити враз з моїми монахами, тому що один із них згрішив. Однак, чи можете мені показати одніське товариство на цілім світі, яке би було без провини?

Це не дивно, що в моїм згромадженню, хоч в ньому панують такі чесноти і така побожність, часом дехто впаде, бо - ж члени цего згромадження, це не ангели, а люди. Чи мав би я домагатись, щоб мое згромадження було святіще та совершеніще, як всі товариства сілого світа?

В родині Адама один брат був братоубійцею. В родині Ноя, що складалась із вісьмох членів, знайшовся Хам, що зневажав батька, якого батько проклів. В родині Аврама вигнано з хати Агар і Ізмаїла. В родині Ісака Бог відкинув від себе Есава. В родині Якова між дванайцяти дітьми був Рувим, що сплямив батьківське ложе, і другі, що продали невинного Йосифа. В родині Давида Аммон був нечистим проступником а Абсалом бунтівником. Навіть між дванайцяти Апостолами, що товаришили Ісусові, Яков і Йоан були жадні пустої слави, Петро вперся свого Господа, а Юда його здрадив, продав та був проклятим.

Однак, чи вистарчає це, щоби осудити всіх святих патріярхів та їх родини, щоби осудити навіть Ісуса і всіх апостолів, длятого що деякі з них провинились проти своїх обовязків?

Кождий розуміє це без труду, заключає Святий Августин, що булоб несправедливо так судити, що навіть булоб це неприлично.

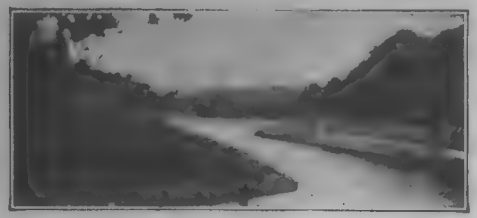

Над Водоспадом Ніяґари

Виїхали ми — двох місіонарів — з Вінніпеґу на місії до Зл. Держав. Гарні були успіхи нашої місійної праці в Вінніпеґу, де рівночасно відбувались були через 8 день Реколєкції для народу в одній парохії і Відновлення Місії в другій. Ми згадували мило сердечну симпатію так душпастирів як і їх вірних і в глибині серця щиро дякували Богу за ласку місіонарського звання справді повного жертви і трудів, але з другого боку осолоджуваного безмірними духовними потіхами.

Сієнарський поїзд упосив нас з поспіхом на схід, бо до 38 годин мав висадити нас у Торонті, відки через Бафло ми мали дістатись у Філядельфію, де вже ожидали нашої місії. Згодом наші думки і наша розмова улягли впливови руху поїзду — наші мисли понеслися в Америку, котру мали перший раз зобачити з близька, щоби сіяти в ей землі зерно Божої правди.

Наші канадийські читачі не будуть дивуватися, що в міру як віддаляємось від Канадийського Заходу, віддаляємось і від його снігів і ледів та спішимо до сонця, до весни. Пять місяців лютої зими далось нам добре в знаки! І дійсно: чим дальше на Схід, тим менше снігів, тим веселіщий красвид, а коло Торонта вже такой весна в повній своїй принаді.

В Торонто заїхали ми до дому. А — якже, до дому, бо є тут монастир наших отців латинського обряду, де ми дійсно дома. І так само в Бафло, так само в Філядельфії, так і в Ню Йорку, так в полудневій Америці, в Европі, Африці, Австралії, так і в далекій Азії, де цего року на жадання Конґреґації для поширення Віри наш Чин прийняв місію в Індо - Хінах. Чудова "сторіця" обіцяна Спасителем всім, що взявши крест і вирекшися світа, родини, нарешті й себе самих, пішли Його слідами. "Ничтоже імуще і вся содержаще" каже слушно великий Місіонар св. Павло.

Відправили Службу Божу, тай думаємо, що робити до вечера, коли відходить наш поїзд до Америки. А потім, ми готові приїхати три дні за скоро до Філядельфії, і хто знає, чи тим не спричинимо клопоту тамошньому парохові, симпатичному о. сов. Кінанові!

Поїдемо на водоспад Ніяґари, порішили ми одноду шно. Це недалеко і одно з найбільших див світа — як же не скористати з нагоди, що може ніколи вже не лучиться! І так замість вечером, ми виїхали з Торонта по полудні до Бафло, де заїхали знову до дому. На другий день, відправивши Службу Божу, ми виїхали поспішним трамваєм в товаристві одного з тамошніх отців до водоспаду Ніяґари. Ми вагались довго, чи їхати - буря, що шаліла була через всю ніч і наробила кольосальні шкоди на життю і майні, ще не втихла. Але нарешті ми сказали собі, що вид водоспаду при так великому вихрі готов бути ще величавіщий — і поїхали. Заки ми доїхали до водоспаду, дощ устав, вітер сильно ослаб а навіть показалось весняне сонце. Ріка Ніяґара, що лучить озера Онтеріо і Ірі, пливе тут широким руслом на границі Канади і

Зл. Держав прикрашеній чудовими огородами. Особливо весь Канадийський беріг перемінено в оден великий парк.

Величезна маса води — пересічно 210 тисяч кубічних стіп — поволі і величаво посуваєсь, подекуди в виді порогів, розтріскуючись о скали, з яких де - котрі виставть понад воду, аж до берега пропасти, в котру летять двома ріжними струями: водоспад американський, котрого води падуть з висоти 167 стіп в ширині 1.030 стіп, і водоспад канадийський, що задля своєї питомої форми зветься "кінською підковою", о много ширший — 2.450 стіп, але високий лиш 158 стіп. Обєм води обох водоспадів рівнож не однаковим: в американському водоспаді він виносить 1.5 стіп, в канадийському аж 7.9 стіп, що спричинює зеленкуватий кольор цего останнього. Глухий гук цеї маси води, нагадуючий далекий грім, чутн далеко до вкруги і є виражений в самій назві цього дива природи: Ніяґара в індіянській бесіді означає по нашому "громи водів".

Під водоспадом води клекотять, але вмить успокоюються і знову спокійно пливуть через кількасот стіп, аж поки на прикрому скрутї знову не стануть пъяліти в скаженому вирі, котрий звуть "твірл - пул." Широчезний велеток Ніяґари вище водоспаду зміняється під ним в спадом і виром пересічно 180 стіп.
спадом і виром пересічно 180 стіп.

Само собою розуміється, що біла мрака дрібненьких кропель води уноситься безнастанно над рікою під водоспадом і коли сильніщий вітер, гонить нею як дрібним дощиком. Між обома водоспадами є на ріці кілька островців перемінених в парки і огороджених залізними поручнями; вони получені між собою вузкими містками.

Оглянувши водоспад з американської сторони, ми поїхали через міст на канадийський бік. Доперва тут зобачили ми в цілости всю могучу красу і велич водоспадів цего незрівнаного чуда природи. Ця маса води, що поволи і спокійно спускається вниз із невмолимою силою, що поволи, але безупинно посуваєсь все дальше й дальше гледжучи грубезні скали ділає на видця дивним вражінням. Вдивляєшся в ці маси води і вони немов магнетичною силою ділають на тебе, відчуваєш заворот голови, вода все більше й більше притягає тебе до себе. Є місця, де поліційно зоборонено затримуватися з обави, щоби в пристуні хвилевого шалу не кинутись у воду — і такі случаї, кажуть, були.

Та ще більша несподіванка ждала нас, коли ми спустились елевейтором урядженим у скалі у низ, і довгим тунельом, видовбаним у скалі під водоспадом, проходжувались під цими масами води, під котрих тягарем вся скала дрожить так що видається, що от - от стеля завалиться. Тут і там видовбаний в скелі отвір. Підходимо до нього, дивимось на водоспад здолу і мимо волі дрощ переходить по всьому тілі . . . Який тут чоловік маленький, нікчемний! Ми довго тут не бавили і доперва коли знову опинились в горі над водоспадом, відітхнули спокійно.

Мимоволі чоловік мусить думати про Творця цеї величної природи, в котрій так ясно з'ображується Його велич, могучість і безупинне, спокійне ділання, що обнимає весь світ і провадить його дорогою, котру йому витичив. Є люде, що змагаються проти Нього, що хотять Йому ставляти опір і в своїй глупій зарозумілости беруться провадити світ, витичувати йому свої "нові" ідеали, "модерні" напрями. Всує шаташася язиці! . . Даремний труд, божевільні з' усилля! Стань собі там під Ніяґарою і відчуєш всю свою нічевість, всю неміч, зобачиш, як малозначним ти серед усіх діл Божої руки, що "досязает от конца даже до конца кріпко і управляет вся благо" (Прем. Сол. 8,).

Це може видатися тобі, любий читачу, дивним в описі подорожи — та мусиш вибачити писателеві, що все місіонарем. — Вернім тепер знову до опису водоспаду.

Нич дивного, що люди шукали способу, щоби використати силу водоспаду Ніяґари, що дорівнює після обчислення праці пятнацяти міліонів коней працюючих без перерви через вісім годин. Щоби цю силу добути штучним способом, парою на примір, требаби спалити що річно принаймні пятьдесять мілионів тон вугля. З цеї кольосальної сили є використано для промисловости в виді електричности 660.000 кінських сил, для чого уживає Канада 36 тисяч, а Зл. Держави 20 тисяч кубічних стіп води на секунду. 550 тисяч кінських сил є в безнастанному уживанні, репта є в резерві на случай потреби. Електричні дроти несуть частину сили Ніяґари 200 миль в глубину краю, заосмотрюючи в електричність пістнацять і пів повітів стейту Ню Йорк.

В літі може турист бачити водоспад Ніяґари з американського боку в ночі освітлений рефлекторами, що дають світло 50 міліонів свічок, що рівномірно розливаються на просторові 200 тисяч квадратових стіп. Цей вид Ніяґари в ночі має бути незрівнаної краси і хотя ми цего не бачили, все таки могли уявити собі його красу в приближенні.

**
*

Велій єси, Господи, і чудная діла твоя, і величія твоєго ніть конца — мимоволі вирівається з серця видця, коли приглядається величавій, могутній красі водоспаду Ніяґари!

"ІДІТЬ У ВЕСЬ СВІТ"

Їм було тяжко, коли Христос заговорив до них: "Ідіть у весь світ і навчайте всіх народів ....."

Та як - жеж! Їх було тільки дванайцять, а тут приходиться навчати всіх народів; коли годен скінчити таке надлюцьке діло? !

Однак Христос знова заговорив: "... Приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий, і будете мені свідками ..... аж до краю землі."

І зійшов на них Дух Святий, в день Сошествія. Вони сиділи разом повні боязни перед Жидами, замкнені в кімнаті ..... В цій хвилі зійшов на них Дух Святий. Вони стали нараз відважні, готові навіть на смерть, щоби бути свідками науки свого Учителя.

Пішли у світ. За собою лишили все, що на тім світі чоловік може любити, родичів, жінок, вітчину, свій нарід.....

Перед ними незнані краї, звичаї, чужі люди ..... Але вони лишили все, сила Духа Святого немов гонила їх з місця на місце ..... Проповідали, хрестили, ішли морями пустинями, як далеко могли .....

Могучі цего міра, царі, королі судії збороняли їм, силою старались їм замкнути уста, грозили катуванням.. В таких хвилях з їх уст виходила спокійна відповідь: Треба слухати Бога більше, як людий, а Бог нам сказав: ідіть і навчайте всіх народів .....

І не побоялись навіть смерти ..... Всі вони запечатали свою науку кровю .... Як їх було дванайцять, кождий, один за другим пролляли свою кров у страшних муках катування ... Лиш Йоан помер на смертнім ліжку, однак і його колись живцем кинули в котел кипячої оливи ..... бо - ж всі вони мали силу Духа Святого, ні оден не побоявся мук, смерти.

Коли - ж вони скінчать .... Вони говорять, що мають іти навчати і хрестити всіх народів .... Скорше вмруть, а до всіх народів як би їм зайти?

Коли чули вони такі і подібні слова сумніву, вони не побоялись ..... Ми лишимо по собі других ..... Ми дамо їм силу Духа Святого, бо Той, що нас післав, сказав: що звяжете на землі, що ви постановите, то і я звяжу на небі, то і я постановлю ..... І Петро мав повну силу Царства Божого на землі, він передав єї тим, що мають єї аж до тепер .....

Хай світ є широкий і час довгий, сила Духа Святого

наповняє тисячі і тисячі тих, що лишають усе, щоб бути свідками науки Спасителя, та немов гонить їх усе наперед .... наперед .... до всіх народів .....

Широким морем поплив корабель ... Пливе він днями, ночами .... Моряки побачили землю, нову, незнану .... Вернули вони з тої землі назад до дому, та дива розказували про її богатства.

І поплило до тої нової землі багато кораблів. На тих кораблях було багато людий, що плили до нової країни, щоби збогатитись її богацтвами. Вони їхали весело в надії, що стануть в коротці богачами.

Однак на тих кораблях плили де які, що ні словечком не згадали за золото. Їх питали, для чого і зачим вони ідуть; а вони відповідали: "Ми є священики, ми продовжаємо діло дванайцятьох апостолів; нам було сказано:" Ідіть, у весь світ і навчайте всіх народів."

Коли вони причалили до берегів нової землі, побудували деревляну хатину, на верху поставили хрест. Тамошні люди приходили до них; з початку несміло з певним недовірем, відтак що раз охотніше; говорили, слухали; вкінці діставали хрещення.

І сила Духа Святого заганяла цих священників дальше, все наперід і наперід, щоби іти до всіх сторін і до всіх людий того краю.

У старих книгах писалось про Китай. Говорили, що то величезний край, в котрім мешкає сотки міліонів людий. Дивно виглядали ці люди на образках: волосся сплетене в коси, лице мідяної барви, скісні очі; у жінок та дівчат, маленькі та покривлені ноги, так що ледво стояли.

Сотки літ жадному чужинцеві не вільно було зайти в Китай. Вкінці брами того краю отворились.

І поїхало туди багато людий, мущин, що лишили всьо і пустились в далеку, незнану країну. Їх товариші що колись разом з ними ходили до школи, з ними бавились, питали їх чому не остаються в дома, чому не працюють для добра свого краю ..... А другі, мудріщі, відповідали: їх натхнув Дух Святий; діло дванайцятьох апостолів ще нескінчене; їм сказано: ідіть у весь світ і навчайте всіх народів .....

Деякі смільчаки дістались у Африку, в глубину, аж до Конґа. Вони вернули відтам і дива говорили про той край; не мав бути гейби рай на земді .... Величезні пралїси з височезними, грубими деревами, такі густі, що сокирами треба собі в них стелити дорогу; в тих пралїсах слоні; скалічити кору дерева, то витікає із неї сік, що зараз стигне і стає ґумою. В горах богацтва міди а в ріках між камінями сіяє золото.

І цілі юрби людий кинулись туда, щоби збогатитись .... Шукали золота, міди, слоневих костей, а не дивилися, що там у лісах люди, чорні люди.

Тоді поїхали туда священики. Побудували собі гейби деревляні шатра, в які треба було заходити неначе в курники. — А чорні люди, мурини, стали приходити до них та слухати.

Кождого місяця там, від бергів Европи, відпливає корабель ... На ньому стоять молоді священики, місіонарі ..... Зашуміла парова машина, дався почути переразливий свист ..... Поволі заколихався корабель.. тихо, могутньо відпливає корабель ..... На березі зашуміло ..... Хтось заплакав, заридав ..... То мама одного молодого священика місіонаря ..... За нею друга .... трета ..... Там плаче сестра ..., отирає сльози брат ....

А молодий священик - місіонар вже ген, ген з далека повіває білою хустинкою .....

"Прощай, рідна земле, прощай рідна хато, прощай батьку, мати, брате, сестро ..... Я іду за Ним, Він потягає мене .... Я іду у світ, научати народів .....

Ходи до мене, сину, блище ..... Це Я, Бог — Чоловік, - що прийшов спасти душі ..... бо я їх полюбив, на смерть полюбив ..... Гляди, де показує моя рука

Не дивись низько .... там батько .... мати ... брат.. сестра ... рідна хата ... Ні, не дивись туда .... Вище, вище ..... геи далеко ... далеко ... на розлогі поля Америки. Канади .. Бразилії ... України ... Росії, Румунії ..... Балкану .... гляди ... там тьма душ ... **Лиши** все, батька, матір, братів, сестер, рідну хату, надії на розкоші та домашнє щастя та іди далеко .... Може вони заплачуть ті що любили тебе, а не розуміють Мене: але ти йди ... йди ... Моє Серце з тобою, сила мого Духа твоєю силою ... Іди у світ і навчай Моєї Правди.. цілої .. чистої ... сильної.

о. Г. Желін Ч.С.І.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

Цілий світ зробився припадком —
для того в світі нема порядку

От, подумай собі: Якийсь чоловік, що не вміє читати, бере в руки книжку, на примір Євангеліє. Там бачить він букви, що є уложені разом на тисячні способи: часом одна, часом дві або три разом, часом вісім, часом чотири, три, шість разом, щоби складатись на різні слова; має перед очима рядки: часом один зараз під другим; деякі зачинають доперва в половині, інші зінова кінчаться в половині; видить багато карток: одна на верху, другі в середині, інша на кінці: ті картки в деяких місцях подруковані, в інших білі, порожні; деякі букви великі а інші малі; букви рідко покручені .....

Він дивиться на те все ... не розуміє нічого, але нічого ! ! От, він питається ...: на що цих букв, на що карток; на що рідких рядків, чого отцей стоїть на горі а не на долині, а той що на долі, чого він не на горі, чому би їх не позмінювати; що що отця сторінка на початку а не на кінці або в середині; чого всі букви не однакі а всіляко

"Моє благословенство спічне на домах, де буде виставлений і почитаний образ мого Пресвятого Серця".
Ісус до св. Марії Маргарети.

позакручувані, чому вони всі не при купі, але тутка дві, потім порожно, знова пять і знова порожно; чому лінійки не всі однакі, але часом одна коротша, інша довша, чому картка в однім місци біла, в іншім задрукована?

Ти би йому певно відповів ось так: Видите, то є дуже славна книжка. Воно всьо так уложене, щоби мож читати; там записано, що Ісус говорив, що Він робив ....

Єслп би так позмінювати картки або лінійки, чи то навіть тільки букви, єслп би, одним словом, всьо не було уложене так, як воно тепер, то би негоден з того нічого розібрати, бувби не порядок ....

Ти би все йому оттак витолкував, правда?

Тепер подумай: Той чоловік на писмі не розуміє нич і нич і стався з тобою перечити.

— От, каже він, це все таки немудро: Як би так позмінювати, то та книжка булаб гарніша; всі однакі букви уложити одну коло другої, великі з великими, малі з малими; як багато воно було би краще, коли би всі слова були однако довгі і з однаких букв: от, по що це слово таке коротенке а се дуже довге ... По що тутка біле місце, а не десь тутка ... От, кажіть, що хочете але та книжка таки нездало написана. Той, що її писав, на тім не розуміє; всьо поперекидував, змішав, як ся йому трапило.

Що би ти сказав йому на це? - Що він немудрий, і то дуже немудрий! Той, що написав книжку, він добре знав, як треба робити ... Ти сам на тім не розумієш нічого! Єслиб він був писав так, як ти хочеш, то ціла тота книжка не малаб жадного сенсу ... Тоту книжку написав такий чоловік, що має сто раз більше розуму як ти, і він уважав і уважає, щоби всьо було уложено так, як треба; а коли ти того не розумієш, то не його, але твоя вина, бо ти темний ....

А препінь так само, як той немудрий, так само говорить той, що береся судити Божі діла.

Цілий той величезний світ, що перед нашими очима,

це велика Божа книга. Століття, що йдуть за століттями, це немов сторінки тої Книги; роки, що йдуть за роками, це неначе лінійки; а всі різні сотворіння від ангелів і людий аж до найменшого стебельця травиці, аж до найменшого зеренця пороху, це немов букви, поставлені кожда на своє місце рукою великого Писателя, Сотворителя, а Він сам, тілько Він знає досконало, як ціла Книга виглядає.

Коли - ж ти будеш менє питати, чому це сотворіння краще, чим інше; чому це стоїть тут а то там; по що зимового морозу і літньої спеки; чого дощ як - раз тепер а не в іншім часі; чому цей щасливий припадок здоровля; чому ця слабість; для чого ця дитина вмирає, а оттой старець, що коло неї живе далі; чому помер цей так добрий чоловік, а не той лайдак, що вже тілько лиха накоїв ..., я тобі відповім от - що:

Безконечний розум, **безконечна** мудрість, **безконечна** доброта і справедливість упорядкувала всі ті річи так а не інакше, і це є **певне**, що **все є в найкращім порядку**, хоч нам з нашим **ограниченим** розумом так не здається.

Я тобі відповім: Щоби якесь діло судити, треба його знати, знати аж до дрібничок. — А ти, брате, скажи мені: хто коли міг бачити тайну вічних замірів Сотворителя.

О цім добре треба памятати особливо тоді, коли хто хоче судити спосіб, в який Премудре і Справедливе Провидіння поступає зглядом людий; бо - ж вони всі мають розум і **свобідну волю**, є призначені до вічного життя, можуть робити добро і зло, можуть зарабляти на нагороду і на кару.

Буває часом, що Господь вже в цім життю показує свою силу. Нема століття, в якому би не проявилась Божа справедливість або доброта через надзвичайні події. Буває, що злочинни, укривані з пекольною хитрістю на раз і несподівано відкриваються. Богохульників постигає кара як - раз у хвилі, коли визивають Невидимого Бога,

в якого не вірують.

Це було 1848 року. В Тольозі як - раз мали бути вибори до парляменту; безбожний якийсь бесідник — зводитель говорив до виборців — селян; всіми силами старався знищити в них пошану до Віри, яка все є перепоною для лукавих замірів.

Бесідник той кидався на все, перечив усе — навіть, що справедливість колись добудесь свого.

"Хай отже говорить Він," — скричав він піднімаючи кулак до неба, "хай говорить Він, єсли мене чує ! ! . . . " — Ще не докінчив, коли нараз затріщав страшний громовий удар і повалив богохульника серед перераженої товпи! — Думали, що він згинув. Однак по двох годинах вернув до життя; я певний, що він вже ніколи не кликав, щоби Бог заговорив.

Інший богохульник зістав укараний страшніще: — Це було 1849 року в селі коло Касн, в неділю. Цей богохульник був як - раз в корчмі недалеко церкви, коли дався почути церковний дзвін. Брудні уста почали сипати хули на Бога, віру, на священиків. Немов сатана попав він у скажений напад ненависти . . . Його утихомиряли, успокоювали; надармо . . . Він нагло піднісся і скричав зі шклянкою в руці: "Єсли є Бог, хай спробує перешкодити мені, щоб я не випив своєї шклянки вина ! ! " . . В тій самій хвилі впав під страшним ударом серця . . . . .

Таких випадків, брате, багато . . . Це для тебе **запорука** справедливість колись добудесь свого.

Кілько разів Бог в своїй доброті спомагає бідних, пригнітених, переслідуваних, о тім навіть і говорити не треба . . . .

Не бійся . . . . Бог знає свій порядок . . . . .

А тепер, чомуж Бог вже на цім світі не показує все наглядно своєї справедливости, доброти і святости?

На це легко відповісти.

Наше життя на цім світі, це тільки початок, це зерно, з якого виростає все те що нас чекає; повне викінчення

нашого життя Господь Бог відложив в своїй Премудрости у вічність, доперва у вічности розвинеся досконало наше життя. Теперішне наше життя, це час віри, котра, хоч би їй здавалось і противно, має вірити то, що в короткому часі побачить відкритим, коли заслона усунеться.

Коли судиться людські справи, ніколи немож забувати о вічности. Вона прекрасно упорядковує те, що на тім світі здавалось неладом.

— "Для чого," каже собі дехто, "для чого Бог не покарає цього великого проступника? Для чого цьому лукавому поводиться так добре, а цей добрий мусить так терпіти? Чи Бог гризеться тим? Де - ж Його справедливість? Де - ж Його мудрість? Де - ж Його доброта?"

От, брате вічність розвязує цілу загадку. Цебуло мудро і справедливо, нагородити крихітку добра, яке зробив цей безбожник, цей великий грішник, переминаючими добрами цего міра, бо - ж він через цілу вічність буде терпіти. Це мудро і справедливо, щоби справедливі, яких світ уважає нещасливими, віднокутували переминаючими терпіннями свої повседнівні упадки; їх чесноти одержить новину нагороду в'небі, в щасливій вічности.

Все, що трапляєсь чоловікові на цьому світі, треба мірити мірою вічности. Коли того не зробиш, ти ніколи не зрозумієш нічого з того, як Бог з людьми поводиться.

Від цеї хвилі, брате, мусиш на все глядіти іншим оком. Тобі не вільно судити Великого Судії! Будь певний: ні я, ні ти, не видимо так далеко, як Він.

Все, що Він робить, є добре, а коли допускає зло, то все для більшого добра.

Чи чув ти байку про того півця?

Він був фільозоф, той півець, не аби який. Серед літньої спеки вийшов собі по обіді на город і став коло великого гарбуза. Його шевський розум став фільозофувати.

"Що мав в голові," заговорив до себе швець, "що

мав в голові той, котрий всьо то зробив? Чого - ж ті гарбузи не ростуть на дубі; таке велике дерево, повинно мати також великі овочі. "Гей гей, шевче, чому - ж не радився тебе Той, о котрім проповідає ксьондз в церкві! — "І чому," говорить до себе швець дальше, чому ті маленькі жолуди не ростуть там, де є тепер гарбузи? Бог помилився! Чим більше дивлюсь на те все, тим ліпше виджу, що всьо є сотворене на переверти!

Було горячо; наш швець був змучений і положився в холодку під великим дубом. Незабаром здрімався, зачав хропіти. В тій хвилі з галузьки урвався жолуд і просто шевцеві на ніс ..... Швець підскочив, як опарений, скричав і злапався за ніс. З носа капала кров ...

"Кров йде з носа," заговорив до себе швець." А що було би сталось, як би мені був впав на ніс цілий гарбуз. Бог цього не хотів, щоб на дубі росли гарбузи і це мудро. Тепер ліпше розумію." Дякуючи Богу за все, пішов наш швець до хати.

Роби, брате, як той швець при кінці. Не берися судити Боже Провидіння, стережись, не нарікай ніколи на Бога.

—o—

ПОСЛУХ ПАПІ.

Звісний один офіцер папської гвардії мав звичай говорити до своїх жовнірів:

СЛОВО ПАПИ ЦЕ ПРИКАЗ БОГА.

Кождий справедливий католик, це жовнір.

Жовнір знає лиш одно: команду. Послух для команди; це одноцільність в діланню, це велика сила армії.

Коли грозить найвище небезпеченьство, тоді віддаєсь цілковиту власть одному вождові, котрий командує. Всі слухають. Небезпека минула.

Безбожники беруть нас в огонь. Слухаймо рад нашого одиноґого вождa. **Слухаймо Божої команди !**

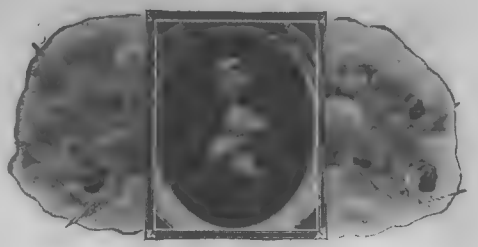

Наші Місії.

Реколєкції в Вінніпеґу. — В днях 8. - 15. марця о. Йос. Бала проповідав реколєкції в парохії св. Володимира і Ольги у Вінніпеґу. Це апостольська праця незнана до тепер у Канаді, хотя надзвичайно хосенна і в обставинах, в яких находиться наш нарід у Канаді, конечна принаймні по більших центрах населення, щоби реґулярно відновляти релігійного духа вщипленого в часі місії. Тим більша заслуга Вінніпеґського Пароха Впр. о. Канцлєра Олексіва, що дав почин цій новій праці над піднесенням релігійного духа серед своїх парохіян. — Як звичайно, всі відправи відбулися в Інституті Просвіти, тому що парохіяльна церков занадто мала. Сама простора галя інституту, в котрій може зміститися до 2.000 народа, не була в де - котрих днях вистарчаючою, щоби помістити нарід, що горнувся на науки. Навіть сніговиця в днях 9. і 10. марця не перешкодила реґулярному ходови реколєкційних вправ. Що денно голосилося дві науки: рано о 9. годині на Службі Божій і вечер о півдоосьмої після Молебна. На спеціяльну науку для шкільної дітворн зійшлося звиж 650 дітей. Мущини і молодці мали осібну конференцію і зійшлось їх рівнож чимало. Серед конфе-

ренції нагло умер д. Андрій Палащук, примірний християнин, що в день своєї смерти був на чотирох реколекційних виправах. Вістка про це до глибини душі потрясла всіх учасників реколекції і вони оказали свою сердечну симпатію покійному справленням йому величавого похорону. — Нарід в Вінніпегу показався при нагоді реколекцій знову так само ревним як в часі Місії і Відновлення. Галя вечером все заповнена по береги і коли зачалась друга часть реколекцій, треба було 3 або й 4 священикам слухати сповідей аж поза північ. А вже найкраще було останнього дня, коли звиж 700 народа приступило до св. Причастя, многі другий і третій раз в часі реколекцій. Навіть по закінченню реколекцій і на слідуючий день двох місіонарів мали ще доволі роботи слухати сповідей. На Службі Божій 15. марця виголосив прекрасну проповідь ігумен Йорктонського монастиря Впр. о. Кінцінґер, запрошений до цего парочно о. Парохом, що хотів дати народові нагоду почути Бельгійського місіонаря і виробити собі слушний осуд над клеветами, котрими вороги нашої Церкви обсипують бельгійських місіонарів. — Між народом у Вінніпегу і нашими місіонарями навязались дійсно найсердечніщі відносини, що проявляються в правдивому взаїмному привязанні і пошані. Ми сердечно бажалиб, щоби численний і загально дуже добрий нарід у Вінніпегу мав у найкоротшому часі просторий, гарний Божий Дім, щоби як - найскорше вийшлося з теперішнього провізоричного положення. І При добрій волі та щирому співділанні всіх це бажання може бути гарною дійсностю дуже скоро !

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ

СЛУХАЙМО ГОЛОСУ ДУХА СВЯТОГО

Без Духа Святого все є зимне. Для того, коли хто чує, що його ревність остигає, треба скоро зробити девятницю в честь Святого Духа та просити Його о віру і любов ... Глядіть! Коли хто зробив духовні вправи або взяв участь у ювилейних торжествах, він є повний добрих бажань. Ці бажання є подувом Духа Святого, що перейшов нашою душею та все відновив, так як під подувом теплого вітру пукають леди та приходить весна .... Ви не є великі святі, а все - таки в деяких хвилях дізнаєте солодкости молитви та Божої присутности. То Дух Святий загощує до вас; серце ширшає, купаєсь у Божій любові. Риба ніколи не скаржиться, що має за багато води. Так само добрий християнин ніколи не нарікає, що він за довго з Господом Богом. Є люди, котрим почитання Бога видаєсь чимось нудним; це для того, бо вони не мають Святого Духа.

"Наколиби поспитати проклятих: Чому ви в пеклі? Вони би відповіли: Бо ми опиралися Святому Духові. А еслиби сказати Святим: Чому ви в небі? Вони би відповіли: Бо ми слухали Святого Духа.

Коли нам надходять добрі гадки, то Святий Дух нас відвідує.

Дух Святий, це сила. То Дух Святий підтримував Святого Симеона Стовпника на Стовпі; то Він скріпляв мучеників. Без Духа Святого мученики би були падали немов листя з дерев. Коли проти них підпалювано костері, Дух Святий гасив горяч огня горячістю Божої любови.

Господь Бог, коли нам зіслав Духа Святого, зробив для нас те, що зробив би володар, висилаючи свого міністра, щоби провадив підданого: Ти будеш цему чоловікові товаришити всюди та приведеш його на зад здоровим і ухороненим. Яке це гарне, мої діти, мати товаришем Духа Святого. О, Він добрим Провідником! І сказати, що деякі не хочуть іти за ним! .....

Дух Святий, це немов візник, що має доброго коня і хоче нас завести, куда треба. Нам треба тільки згодитися, сказати: так і сісти на віз!... І от, Дух Святий хоче нас завести до неба. Нам треба сказати тільки: так, і піти за Ним.

Дух Святий, це немов огородник, що працює в нашій душі. Дух Святий хоче бути нашим слугою ....

От, стрільба. Добре! Ти єї набєш, але треба, щоби хтось .. вистрілив .... Так само ми можемо творити добро. Дух Святий натискає своїм огнем, і добрі діла виходять.

Дух Святий спочиває в праведних душах немов голубка в своїому гнізді. Він загріває добрі бажання в чистій душі, так як голубка гріє своїх маленьких.

Дух Святий провадить нас немов мати дволітну дитину, за руку ... так як видючий провадить сліпого.

Тайни установлені Ісусом Христом не були би нас спасли без Духа Святого. Навіть Його смерть булаби не пожиточною для нас без Духа Святого. Тому - то Ісус Христос сказав своїм апостолам: Це пожиточно для вас, щоб я відійшов, бо єслиб я не відійшов, Утішитель би не прийшов .... Треба було Сошествія Святого Духа, щоби ці жнива ласк видали овочі. Це так, як зерно. Ти кинеш його в землю. Добре! Але треба сонця і дощу, щоб з нього витворився колос.

Кождого дня треба би говорити от - так: Мій Боже, зішли мені Твого Духа, що показавби мені, чим я є, а чим є Ти.

Бл. Іван Віяней, парох Арсу.

—0—

Італійський Конкордат? — Англійські часописі доносять про близьку можливість заключення конкордату між Італією і Св. Столицею. Це означалоби кінець непорозуміння з Ватиканом, котре повстало 50 літ тому з причини загарбання Італією Папської Держави, котрої столицею був Рим. В такому случаю св. Отець переставби бути добровільним вязнем у Ватикані. Часописі говорять навіть, що Папа маябы виїхати на візитацію по світі. — Перепоною заключення Конкордату говориться в часописях — є жадання Ватикану, щоби він був потвердженим усіми державами, що надалоб йому вагу міжнародньої умови. —

Коло Ювилейного Року. — Сімдесять тисяч народа відвідало церков св. Петра в Римі в перших двох днях після отворення Ювилейного Року. — На протязі Ювил. Року мають бути проголошеними Святими, як доносять відомости з Риму, бл. Мати Бара, основателька Згромадження Сестер, Найсолодшого Серця і бл. Йоан Єд, основатель Згромадження місіонарів Ісуса і Марії. — Сорок тренів з паломниками має їхати до Риму з паломниками на Ювел. Рік, з котрих перший вже був принятим Св. Отцем в січні. Св. Отець говорив до паломників німецьку бесіду, в котрій виражався з незвичайним признанням про католицького духа і могутні католицькі організації серед Німців. — При кінці мая виїде велике паломництво до Риму з Монтреалю і возьме участь в торжестві проголошення Блаженними вісмох перших Місіонарів — Мучеників Тов. Ісусового в Канаді, котре назначено урядово на 14. червня. — З Відня заповіджено поломництво до Риму піхотою. — Дієцезії Клівленд і Дітройт відбудуть спільне паломництво до Риму 16. квітня — 5. мая виїде з Монтреалю Канадийське паломництво під проводом Кардинала Бежена. —

Із статистики. — Канада виробила протягом 1923. р. 93 міліони фунтів чекоряди і кендів, 36 тисяч тон сухарів (бескетс), 2 міліони 760 тисяч гальонів ледів (айс - крім) і чу - гам вартости 2 міліони 400 тисяч долярів. — І скажіть, що в Канаді не солодко.

... **Кошта виборів.** — Останні вибори в Зєу. Державах не коштували менше чим десять міліонів долярів. Таких коштовних виборів не було до тепер, але також ніколи ще не поборювали себе взаімно аж три партії, як цим разом. — Четверта часть всіх цих грощий іде на удержування виборчих бюр по великим містам, одна пята є платня і кошта подорожі бесідників, двіпятих іде на оголошення, а решта призначена на ріжні дрібні і непредвиджені видатки. О, демократія коштує часом дорого! —

Проказа. — Лїорд Рідіно, Віце - король Індії, запевняє, що на 300 — 400 мешканців Індії є оден прокажений. —

Телєфони в Ню Йорку. — В. Ню Йорку є цего року 830 тисяч телєфонів, звиж 112 тисяч більше, чим минувшого року. Сегорічний телєфонічний катальог — найбільший на світі — має 1.950 сторінок. Виданий він в 2000.000великих, грубих примірниках, з котрих можнаби, наколиб їх покласти оден на другім, зробити вежу високу сорок дві милі. —

Ходити до церкви — за кару! — Суддя Ф. Л. Стівенс в Клівлянд (Огайо) ставляє пропозицію, щоби в виду того, що так много лучається случаїв молодечих проступків; дати їм при першій справі до вибору: або велика кара, або з' обовязання ся учащати через оден, два роки що-неділі на богослуженя і життя після наук які чують в церкві. Він є того переконання, що регулярне учащання на релігійні богослуженя не може як тілько благодатно вплинути на їхні зверхні вдачі. Воно правдиве — але під одним услівєм: що на богослуженя йдеться не "за кару," а з релігійного переконання, з потреби душі. В одному або другому случаю вправді може така "кара" опамятати проступника, але загалом мабуть викличе ненависть до церкви, до котрої муситься йти "за кару". Мимоволі приходить на гадку наша поштива господиня, що намагається настрахати дитину: "Чекай, я скажу ксьондзови! "або: "Чекай, як підеш до сповіди! . . . —Чого треба, конче треба, щоби діти в школі діставали релігійне вихованя, щоби школа була релігійна, щоби в ній Бог мав місце, іменно перше. Поки того не буде, молодіж буде все гірша й гірша. —

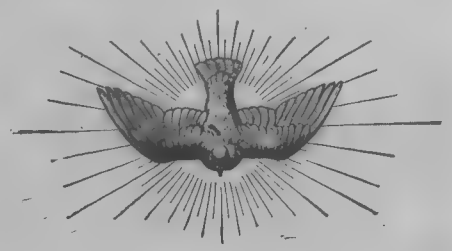

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Обовязки Католиків зглядом Преси.

Перший обовязок, це: **бридитись з глубини душі злою газетою, ненавидіти єї всею силою цілого свого єства.** Не читати єї; не купувати; відмовляти їй податку, який вона хоче наложити на тупу добротливість; не годувати третину працьовників злої преси; не заносити єї до святого огнища родини; пильнувати, щоб не тягалася на очах дітий, так як уважаєсь, щоб не лишити їм в руках набитого револьвера.

Другий обовязок, це: **читати добрий часопис.** Не наріжати, що він не досить добрий ізза того, що він здорово думає та не підсичує злих склонностий душі і тіла; противно, спомагати його, всувати його на місце злого **та бути** в той спосіб **апостолом доброї преси.**

От найосновніщі обовязки католика зглядом преси; не сповняти цих обовязків, це те саме, що бути здрадником.

СТЕРЕЖІМСЯ ПІЯНЬСТВА.

Я хочу тобі, дорогий читачу, оповісти одну історію. Вона не видумана; я чув єї від одного отця, що був єї свідком.

Того отця завізвано до певного вмираючого. Був це швець, і до того старий, затверділий піяк.

Діялося це яких двайцять літ тому в канадийськім місті Монтреалі.

Той швець був жонатий. Поганий наліг запанував був над ним так, що позбавив його здорового розуму, свобідної волі і і з тим при кінці і душі.

Через надмірне уживання трунків що - раз частіще упадав він в такий стан непритомности і нечулости, що не годен було пізнати, чи він ще жие, чи вмер. У таких хвилях треба було кликати лікаря; за кождим разом напоминав його доктор, щоби уважав, бо готов в такому стані вмерти.

Так сталося одного дня рано в ранці. Отці Чина Святіщого Ізбавителя в монастирі на Гошеляга ще не зачали правити Служб Божих, коли нараз хтось коло брами задзвонив. Це був

чоловік, що просив священика до вмираючого. — Скоро, прошу отця; тут недалеко сіпярської стації вмирає чоловік; є то безбожний швець, ... хто знає, може вже за пізно.

Кілька хвиль, а священик зібрався та поїхав. По півгодинній їзді зупинився коло низької хати, де лежав нещасний. Його жінка отворила двері хати ... Прошу, отця, заговорила тремтячим голосом, прошу до цеї кімнати.
Священик увійшов ... Перед ним лежав на ліжку чоловік ... Трудно було догадатись, чи це труп, чи жива істота.

Священикові стало на серці тяжко. . Він так дуже бажав дати вмираючому Святі Дари ... Та що - ж . . За хвилю він переконався, що нечасний піяк є вже трупом.

Отже надармо я їхав, подумав собі з болем священик.

Ні, таки не на дурно, відповів сам собі; хоч негоден приготовити на смерть закаменілого піяка, бо він вже трупом, принаймні я всюда буду розказував о цім тим, що западто люблять пити; хай бачуть вони, яку смерть собі приготовляють.

От, слухай, дорогий читачу, як той швець дійшов до такого кінця прокляних (бо після всіх знаків такий був його кінець.) Жінка того шевця сама це розповіла серед плачу і сліз тому отцеві.

Мені жаль, сказала вона, дуже жаль; але мені не дивно, що він в такім стані пішов на суд Божий. Як жив, так і помер. Іван (так називався померший) від молодости любив пити горячі трунки. Вже від десять літ цей поганий, діявольский наклін так ним заволодів, що він став без серця та забув за все, що святе, що людське.

Насамперід перестав він приступати до Святих Тайн; потім перестав ходити і до церкви, а при кінці перестався молити. Його одиноким Богом стала та проклята горівка. Ах, отче, кілько я ся наплакала, як я ся старала навернути його, те тільки Бог один знає, а все те нічого не помагало; він був без серця для мене і для дітий. Кілько то було гризоти, кілько смутку! Тяжкий плач придусив горло жінки; вона знеможена болем перестала говорити ..... Священик старався потішити нещасну жінку, однак сам, зворушений до глубини душі вернув до дому. Він думав о страшній події, якої був свідком і просив Бога, щоби це було перший і послідний раз.

Молімся, любий друже, щоб Господь Бог змилосердився над такими піяками, щоб вони отворили очи, щоб вони поправились доки ще час. Хай Матінка Божа хоронить наш нарід від того нещасливого налогу.

пяниця не стає пяницею, особливо пяницею закаменілим відразу .... Горівка поволі всякає в тіло, розбуджує що раз більший наліг, аж вкінці робить піяка рабом, невільником злощасної баглі.

о. Н.

—0—

СЛОВА ЕПИСКОПА.

"Усім католикам, що під якоюбудь покривкою купують злу часопись, ми скажемо тільки одно:" Коли даєш кілька центів на газету, в якій зневажаєсь Церков, ти даєш гроші на те, щоби кидано болотом на твою Матір!"

Наколи ми хочемо остатись в теперішній бородьбі воїнами вірними Богу, нашим кличем мусить бути: З ворожими часописями проч! Вся наша симпатія виключно для часописей справді католицьких!

—0—

У барбира. — Ох! Чому ти мені розказуєш всі ті страшні історії, — говорить чоловік, якому барбир стриже волося. — О, це легко зрозуміти .. Вам через те волосся стає дубом, і так моя робота лекша.

—0—

Подяка.

С. Елєвтерія дякує Блаженній Тересі за одну ласку.

С. Тереса Неп. Зач. М. Б. вивязуючись з обітниці, складає щиру, прилюдну подяку Блаженній Тересі від Дитятка Ісуса і Душам в чистилищі за вислухані молитви і за одержану велику поміч в дуже трудній справі.

Щоби дістати яйці. — Це було в часі світової війни Якийсь англійський офіцер зайшов на подвіря французької сільської хати, щоби дістати дві яйці. Біда лиш в тім, що знав мало по французьки а господиня троха по англійськи. Тут як раз офіцер ані рух не годен пригадати собі, як ся називають яйці. Однак холоднокровно стає говорити: Як ви називаєте того великого птаха, що ось там ходить по подвірю? — Когут. Вел .. а як називаєсь жінка когута? — Курка. — Курка .... Пес ... А як називаєте дитину когута і курки? — Куря. — Куря .. Вел ... А як називаєся куря ще перед тим, коли ще не є куря? — Яйце. — Ох райт ... То мені принесіть дві яйці .....

Подумайте собі. — Подумайте собі, що в нас є служниця така розсіяна, що й розуміти того негоден ... Уявте собі: посилаю я її рано на пошту з листом. А знаєте, що вона зробила? ... Лист поставила на тротуарі, а сама кинулась в скриньку .. — Е, це нічого .... Я бачив ще ліпше.: Минувшого понеділка посилаю я до направи черевик. Треба було відорвати старі золі а прибити нові. Переказав я шевцеві, що треба зробити це сейчас. — Швець як раз снідав. Коли почув, що мені так пильно, ви знаєте, що він зробив? — Через поспіх і розсіяння прибив до черевика біфтек а замість біфтеку зїв стару золю.

Ротшільд мав в своїй канцелярії отцей порядок, надрукований великими буквами:

1. Уникай трунків.
2. Не бійся взятись до діла.
3. Не упадай ніколи на дусі.
4. Будь ввічливим для всіх.
5. Уживай пожиточно свого часу.
6. Не говори ніколи неправди в бізнесі.
7. Плати скоро свої довги.
8. Зноси терпеливо трудности, що стрічаєш.
9. Не числи ніколи на припадок.
10. Не роби собі непотрібних знакомств.
11. Не удавай ніколи, що ти варт більше, чим ти дійсно варт.
12. Бережи своєї чести, як річи святої.
13. Приглядайся уважно всім дрібницям у своїх справах.

Чого домагаються від жінки? — Тілько чотирох річий: Щоб в ей серцю була чеснота, на чолі скромність, на устах лагідність, в руках робота ... Жінку, що посідає ці чотири дари, уважають найчеснішою, найгарнішою, найбільше любленою, найбільше поважаною.

Мала книжочка. — Це книжочка, з якої треба вчити дітий, з якої питають в церкві: це катихизм ... Там знайдеш відповідь на всі питання ... на всі, без виїмку.

—=o=—

НАША ПЕРЕПИСКА.

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна пєреконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

—=o=—

СЛУЖБОВЕ ВИНО

ОЛД СІНТ БЕНЕДИКТ

(Регістероване в Канаді)

СТОЛІТНЕ ВИНО

Цього вина уживалось століттями яко найлучшого в Римі і всіх католицьких країнах. В Канаду приходить воно тепер у перше. Це є середне вино ні занадто остре ні солодке, незрівнаного запаху і смаку і два рази старше від всего вина, яке продається в цій країні. Порівнювати його з яким - будь - іншим вином не вистарчить; його треба спробувати, щоби мати образ о його надзвичайній вартости. Коли в Европі коштує воно більше від всякого іншого вина, його краща якість робить його для Служби Божої вином найвищого степення, яке годен лиш дістати.

Тілько одно є найлучше: "Олд Сінт Бенедикт."

Ми маємо також службове вино від славних білих Отців з Африки.

Пишіть до нас за цінником.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

Головна Торговля Церковними Річами в Канаді.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Галгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодеровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмиця	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читания Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10

Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	8 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 6 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я наверпувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Ігнатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письме ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

Місячник видають монахи св. І збави

Редакція й адміністрція:

Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"

A Catholic Ukrainian Monthly

published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Edition and administration:

The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.

Single Copies, 10 cents.

Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРҐ І СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЖІНОЧИХ СЛАВОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ

доброї преси,

ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПРИБУВАЙТЕ

-НА-

ВІДПУСТ
в АЙТУНІ

В ДНЯХ 26, 27, 28, ЧЕРВНЯ

ВІДПУСТОВІ ТОРЖЕСТВА РОЗПІЧНУТЬСЯ

в Пятницю 26.: Празник Найсв. Серця Ісуса. — Служба Божа о год. 10. — Проповідь і по Сл. Божій відпочинок. - Друга проповідь. В Суботу 27. червня о 10. год. співана Служба Божа і проповідь — о год. 5. Велика Вечірня з Всеночним. Проповідь, Суплікація.

В Неділю 28. червня о год. 10. Архієрейська Служба Божа, Проповідь. Похід зі св. Тайнами. — О год. 5. Вечірня. Суплікація, Проповідь.

Сповідь що-денно від год. 6. рано.

Прибувайте Громадно!

Рік 3. 1. Липня 1925. Ч.7.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

***

ЗМІСТ.

Про вервицю. — Школа і релігія. — Історія старого жебрака. — Віра наших батьків. — Бостонський школяр. — Найбільша глупота. — Біблійні оповідання. — Розмови о релігії. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник, видають монахи св. Ізбавителя
Редакція і адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю різні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покликуйтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ.

1.	С.	Св. Мч. Леонтія.
2.	Ч. †	Св. Ап. Йоди.
3.	П.	Св. СвМ. Методія.
4.	С.	Св. Василія.
5.	Н.	4. по Сош. Св. Методія
6.	П.	Св. М. Агрипіни
7.	В.	Рожд. св. Йоана Хрест.
8.	С.	Св. Мч. Февронії.
9.	Ч.	Св. Кавида Сел.
10.	П.	Прп. Самсона
11.	С.	Пер. М. Кир. і Івана
12.	Н.	5. по Сош. Св. Петра і Павла
13.	П.	Собор 12. Апостолів
14.	В.	Св. Косми і Дам.
15.	С. †	Полож. Ризи П. Б.
16.	Ч.	Св. Мч. Якинта
17.	П.	Св. Андр. Крит.
18.	С. †	Св. Кир. і Метод.
19.	Н. †	6. по Сош. Св. Атаназ
20.	П.	Св. Томи і Акакія.
21.	В.	Св. ВМч Прокопія
22.	С.	Св. СвМ. Панкратія
23.	Ч. †	Св. Антон. Печер.
24.	П.	Св. Мч. Евфим. і Отці
25.	С.	Св. Прокла і М. Іларія
26.	Н.	7. по Сош. Св. Арх. Гавр.
27.	П.	Св. Ап. Акили
28.	В. †	Св. Володим. Рівноап.
29.	С.	Св. СвМ. Хитиног.
30.	Ч.	Св. ВМч. Маріни
31.	П.	Св. Якинта і Еміл. М.

ЦЕРКОВНИЙ НА ЛИПЕНЬ.

5. Н. — **Н. 4. по Сош. Гл. 3. Єв. утр. 4.** На літ.: Апост. зач. 93., Єв. св. Мат. зач. 25.

7. В. — **Рождество Св. Йоана Хрест.** Всеночне. На утр. Єв. св. Лу. зач. 3. На літ.: Троп. св., Слава: Конд. св., І нині: Богор. по гласу кондака. Апос. зач. 112., Єв. св. Лу. зач. 1.

12. Н. — **Н. 5. по Сош. Св. Ап. Петра і Павла. гл. 4., Єв. утр. 5.** Де є храм, то на утр. Єв. св. йо. зач. 67. - Всеночне. - На Бог Госп.: Троп. воск. 2 р., Слава: Апост., І н.: Богород. по гл. наславника. - На літ.: Троп. воскр., Апост., конд. воскр., Слава: Конд. Апос., І нині: Богор. воскр. по гласу наслав. - Ап. зач. 103 і 193, Єв. св. Мат. 28 і 67.

19. Н. — **Н. 6. по Сош. Св. Атан. (Полиєл.)** На утр. Бог Госп.: Троп. вос. 2 р., Слава Свят., І н.: Богор. воск. по гл. троп. свят. - Єв. утр. 6. - На літ.: троп. воскр., свят. і конд. вос., Слава: конд. св., І н. Бог. воскр. по гласу конд. свят. Ан. 110 і 213. Єв. св. Мат. 29 і 43.

26. Н. — **Н. 7. по Сош. Гл. 6., Єв. утр. 7.** - На літ. Ап. 116 і 334, Єв. св. Мат. 33 і Йоа. 56.

ПОСТИ: До 12. (св. Ап. П. і П.) в сер. і пят. без мяса (Петрівка.) Відтак кождої пятниці. 7. на св. Йоана без мяса.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Липень** **1925.**

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Доктор Яків Екер, знаменитий дослідник східних язиків і професор університету, так пише в однім письмі про свою книжку до моленія: "Скажи мені, християнине, з якої книжки ти найрадше молишся? Не знаю, який наголовок подобається тобі найбільше, коли хочеш вибрати собі в книгарни одну із многих добрих книжок. Але я знаю одну книжку, якої назва далеко краща від всіх других. Ти може вибрав собі книжку до моленія не дуже вигідну, за грубу, за велику до твоєї кишені? Та я знаю книжку, яка вліэеся до кождої кишені. Коли ти дуже дбаєш о свою вигоду, то не легко знайдеш книжку, з котрої ти міг-би молитися у всіх случаях, у всіх обставинах життя. Но я

покажу тобі книжочку, в котрій найдеш завсігди все, чого тобі треба, бо зміст сеї молитви невичерпаний. А може ти не маєш грошей, щоби собі купити дорогу книжку? Коли так, то подам тобі книжочку так тану, що на певно будеш собі міг купити єї, Може тобі ходить о те, щоби та книжка була тревала? Як так, то я знаю одну таку книжку, що оправлена в желізо, а єї картки так сильні, що ніколи не знищаться. Може ти хочеш книжки, яка би була друкована великими буквами, щоби старечі очи могли ей читати? Можу тобі показати книжку, з котрої ти будеш міг заєдно молитися, і то навіть без окулярів, навіть серед темної ночи. Може хочеш, щоби твоєї молитви Бог все в потребі вислухував? В такім разі знаю одну книжку, з якої, коли молимося, можемо бути певні, що Бог нас все вислухає. Може в кінци бажаєш книжки, яка нагадувалаби тобі годину смерти? Знай отже, що ніяка друга книжочка так часто тобі не буде пригадувати на смерть, як та саме, о якій я говорю, і котру повинен ти мати в руках, в часі послідної твоєї борби з життям. Що до мене, то в годині смерти заєдно буду тримати в студеній моїй руці улюблену мою книжочку; з нею зложать мене до трумни і до гробу, і наконець з наймилійшою мою вервицею сміло стану на Божім суді."

Для сего великого вченого вервиця була наймилійшим молитвенником.

Дійсно, вервиця, це найкраща, найтанша, найлекша, найосенніша книжочка до моленія. Коли маєш звичай молитись на вервиці, ти вже мусів сам на собі переєвідчитися, що се правда. Если ти еще не молишся на вервиці, возьми єї в руки, а скоро переконаєшся, як чудною книжкою до моленія є вервиця.

Може не знаєш добре, як молитись на вервиці? От тут подам тобі коротеньке поучення.

Постарайся о вервицю, чи як єї звуть "коронку." (Таку вервицю - коронку можна самому зробити). А молись на ній так! Перехрестися, змов "Вірую," по тім на

першім великім зернятку "Отче наш," по нім молись 3 Богородице Діво в честь Пресв. Тройці на трох менших зернятках, відтак "Слава Отцу . . ." Доси вступ до властивої вервиці. Видиш, як красно зачинаєсь, від св. Хреста, як кожда християнська молитва, потім слідує ісповідання віри, а сим наче даєш основу до цілої вервиці, до всіх таїнств, котрі маєш опісля розважати.

По цім в ступі зачинаєсь властива вервиця: на великім зеренци (по 3 трох попередних зернятах) Отче наш, відтак 10 Богородице Діво на 10ох дальших зернятках, відтак "Слава Отцу . ." Ці Отче наш і Богородице мовиш пересуваючи в руках по черзі зернята вервиці. В часі тих одного Отче наш і десять Богородице Діво рівночасно з молитвою устною розважаєш над одним таїнством з життя Ісуса Христа. По першій десятці Богородице Діво, слідує друга: знова Отче наш, 10 Богородице і Слава Отцу; При тім розважуєш друге таїнство з життя Ісуса Христа. Відтак йде трета десятка, потім четверта і пята, при кождій десятці розважуючи відповідне таїнство з життя Христа Господа. По скінченій вервиці може відмовити молитву, яку священик мовить по скінченій тихій Службі Божій: "Радуйся Царице Мати Милосердія."

Спитаєш, які таїнства з життя Ісуса Христа треба розважати в часі вервиці? От послухай. Вервиця велика складаєсь з 15 десяток Богородице Діво. (Звичайно уживається вервиці з 5. десятками; і цю частину відмавляється.)

Ці таїнства, о яких в часі вервиці треба розважати, діляться на три громади: Перша громада обіймає радісні; є ними Благовіщення Пр. Діви Марії, Посіщення св. Єлисавети, Рождество Ісуса Христа, Стрітення. Знайдення Ісуса в Храмі. Друга громада обіймає страстні таїнства: Терпіння Христа в оливнім городі, бичування, терням вінчання, двигання Хреста, розпяття.

Трета громада обіймає славні таїнства: Воскресення, Вознесення, Зіслання св. Духа, Успення, вінчання Пр.

Дівп Марії в небі.

А коли яке таїнство розважати кождого дня? В цій справі є свобода; кождого дня в тижни можна в часі моленпя ся на вервици розважати котру небудь громаду таїнств. Загальний однак звичай є такий, щоби брати на переміну кождого дня иншу громаду таїнств і так: в понеділок громаду радісних таїнств, второк страсних, в середу славних, в четвер знова радісних, в пятницю страстних, в суботу й неділю громаду славних таїнств. Инші беруть в другий спосіб: в понеділок, второк і четвер радісні таїнства, в середу і пяницю страстні таїнства, в суботу й неділю славні таїнства.

Щоби помочи собі в розважанню, дуже хосенно є перед кождою десятков пригадати собі на таїнство, про яке мається в часі десятки "Богородице Діво" розважати, додаючи при тім, о яку чесноту хочеся Преч. Діву Марію просити. Для улекшення подаєм тут спосіб, як це можна робити.

* Коли кому затрудно розважати, нехай принайменше відмавляє на вервици Отче наші і Богородице Діво; це буде також красний вінець в честь Марії.

РАДІСНІ ТАЇНСТВА.

1. Розважмо, як Пречиста Діва Марія Господа нашого Ісуса Христа непорочно зачала. Просім о ласку правдивої покори.

2. Розважмо, як Пречиста Діва Марія, відвідуючи св. Єлисавету Господа нашого Ісуса Христа носила. Просім о ласку щирої любови ближнього.

3. Розважмо, як Причиста Діва Марія Господа нашого Ісуса Христа породила. Просім о духа убожества і відірвання серця від земських дібр.

4. Розважмо, як Причиста Діва Марія Господа нашого Ісуса Христа в церкві жертвувала. Просім о духа послуху й жертви.

5. Розважмо, як Причиста Діва Марія Господа нашого Ісуса Христа в церкві знайшла. Просім о злуку з Христом в часі і в вічности.

СТРАСТНІ ТАЇНСТВА.

1. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос кровавим потом заливався. Просім о ласку сердечного жалю за свої гріхи.

2. Розважмо, як Господа нашого Ісуса Христа бичували. Просім о ласку чистоти й умертвлення змислів.

3. Розважмо, як Господа нашого Ісуса Христа терням вінчали. Просім, щоби ми вистерігалися гріхів гордости й лихих думок.

4. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос Хрест двигав. Просім о ласку терпеливого зношення наших щоденних хрестів.

5. Розважмо як Господа нашого Ісуса Христа розпяли. Просім, щоби ми вмерли для гріха і вже більше не віднавляли Христової смерти.

СЛАВНІ ТАЇНСТВА.

1. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос воскрес з мертвих. Просім о вірність Божій ласці.

2. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос вознісся на небо. Просім о бажання неба й ласку витревалої молитви.

3. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос післав нам св. Духа. Просім, щоби ми жили й умирали як діти св. Католицької Церкви.

4. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос Пречисту Діву Марію в небо взяв. Просім о ласку витревання в добрім і о щасливу смерть.

5. Розважмо, як Господь наш Ісус Христос Пречисту

Діву Марію в небі вінчав. Просім о правдиву й ніжну набожність до Божої Матери. —

***

От спосіб, як молитися на вервици. Спосіб легкий, кождому приступний. Тож молися на вервици; вона стане тобі наймилійшою книжочкою до молення; а Марія цю твою набожність щедро нагородить своїми обильними ласками. —

ШКОЛА І РЕЛІҐІЯ

(Продовження.)

Дійсно, ми бачимо, як скрізь відчувається потребу навчання релігії, щоби зберегти молодіж від морального упадку і тимсамим забезпечити будучність народу і держави. Це є справа, що все більше й більше турбує совісних родичів, справа, котру розтрясається на ріжних зборах і конвенціях, одним словом найпекучіша справа нинішної хвилі, котра мусить бути рішена безпроволочно.

Нехай читачі дарують нам ласкаво протягість, коли наведемо вискази де - котрих передових мужів в едукаційних справах; однак це діло так великої ваги, що треба нам як слід знати їх становиско супроти нього. Ми оставляємо нарочно наботі вискази католиків — їх становиско нам занадто добре знаним, а ограничаємось лиш на вискази іновірців, котрі чимраз більше зближаються до нашого становиска — досвід і потреба жвлі учить їх, що іншого виходу нема.

Др. Р. Й. Кандон, начальний комісар шкільний в Синсинеаті (О.) каже: Виховання душі є найважнійшою і найконечнійшою фазою едукації."

Деректор колегії Дартмавт в Синсиннейті, Гопкинс: "Едукація без виливу духа релігії є неповною едукацією."

Др. Кадман, голова Федеральної Ради Христіянських Церквей, говорить в імени 30 міліонів протестантів: "Релігійне виховання є пекучою потребою нашої едукаційної програми. Держава не година дати жадного раю; Держава не в силі сотворити моральности, якої домагається від своїх горожан. Церков сама мусить занятись цею справою. Поставмо едукацію на моральній основі, щоби наші діти не кликали до нас в судний день: Ви ограбили нас з нашого найпершого права в інтересі фалшивої демократії!" — Той сам протестант говорив недавно до У. М. С. А. в Бруклін: "Релігійне виховання є найзагальніщим завданням, що накидається нинішному світови. Сама культура не година спасти людскости. Наколиб була до цего спосібною, Атени булиби центром цивілізації." —

Й. Й. Тойджерт, Голова едукаційного бюра Зл. Держав, говорить: "Я є одним з тих, що все вірив в релігійне виховання. Сьогодні я чую більше, чим коли небудь, що жадного рода інституція не має вартости, як лиш, коли посідає релігійний елемент .... Я утримую, що жадна едукація не може бути совершенна, наколи не посідає релігійного елементу." —

Др. Ь. Й. Какс, парох Епіскопальної церкви в Філядельфії, занимався через довгий час взаїмним відношенням між етичним вихованням в публичних школах і криміналными проступками в ріжних містах і подає висліди своїх студій: "В девятьох Стейтах я находжу, що в публичних школах не вільно вимовити навіть імени Бога ... Я знайшов, що з 55тисяч молодіжи нище 16. року, що протягом пяти літ до 1915. р. опинилися в руках поліції, менше чим шеста часть чула коли - небудь про Десятеро Заповідей ... Дальше я знайшов приміром, що в пробі в одній Ню - Йоркській гай - скуль з 1.935 учениками, коли дано їм чистий папір з тим, щоби написали що - небудь, що знають о Десяти Заповідях, лиш 434 були в спроможности написати що - небудь ... Судії, учителі, професори, правники і духовенство всіх сект скрізь по Зл. Державах годяться, що якесь етичне виховання треба дати молодіжи в публичних школах, наколи маєся спинити проступок в самому зародку. Я особисто переконаний, що до 25 літ будемо мали революцію в Зл. Державах, наколи сейчас не поробимо заходи, щоби їй запобічи." —

Англійський епископ Кріктон каже: "Неможливим є, щоби навчати моральности — певно дітей, а навіть загал — не вікликуючись до релігії. Навчання релігії мусить бути основою навчання моральности. Візміть навчання релігії, і навчання

моральности або зовсім зникне, або так крайно ослабиться, що буде без вартости. Це є причина, чому ми так сильно і рішучо домагаємось заховання науки релігії в школах." —

Г. Есквіт пише в розвідці про виховання: "Конфесійні школи є необхідною частиною едукаційної системи. Без них ні як обійтися, бо не знайдете нічого, щоби в практиці їх заступило." —

Др. В. С. Схефер, лютерський пастор., говорив на зборах лютерського духовенства: "В жидівські свята ані одна жидівська дитина не прийде до школи в цілій Пенсильвенії ... Чому не може держава позволити, щоби всі діти мали одну вільну годину на тиждень, щоби піти до своїх церквей на науку релігії? .. Мо хочемо навчання релігії для всіх учеників в наших публичних школах ... Ми не хочемо виховання без Бога. Ми не хочемо виховувати поганської раси ..."

Ми моглиби навести много інших свідоцтв зі сторони некатоликів, та не хочемо надуживати терпеливости Читача. Зі всього сказаного виходить ясно ось - яке заключення: Модерні держави в великій части виключили науку релігії з пляну навчання в своїх школах, одні з явної ненависти релігії, другі в імя державного опортинізму в виді скомплікованих обставин державного життя. У всіх державах шкільництво уважається частиною державної системи і держава присвоює собі абсолютну власть улаштовувати його після своїх потреб і поглядів. — В останніх часах, після світової війни особливо, є замітним сильний зворот до релігії і Церкви, все частіщі домагання, щоби наука в школах опиралась на релігії.

Церков Католицька від найдавніщих часів має свій питомий погляд на шкільництво, котрого не змінила і не змінить ніколи. Пригляньмося йому блище, щоби його зрозуміти, щоби до нього достосувати своє поступовання.

Церков Католицька від початків свого істновання є учителькою народів, можна сказати, що єї історія, це історія виховання; хто тілько обзнакомлений з єї історією та з єї діяльністю в наших часах, не буде ні хвильки сумніватись о тім. Лише засліплена ненависть може зробити з Церкви ворога науки та джерело темноти. Тут не місце на те, щоби опрокидати всі закиди, або описувати всьо, що вона зробила і робить для науки. Нам ходить зараз о виховавчу працю Церкви, як вона впливає на характер, на моральне життя чоловіка.

———0———

ІСТОРІЯ СТАРОГО ЖЕБРАКА

Це було в Парижі. Він називався на імя Яків і що дня приходив до одної церкви, сідав на дворі на сходах і просив о милостиню. Так було довгими літами. По ньому було мож догадуватись, що це старий, убогий і знищений чоловік. Говорив усе тихенько, і коли що дістав, то похиляв лиш голову. На його грудях, укритих подіравленими лахами, можна було бачити золотий хрестик.

В тій церкві правив кождого дня молодий священик, отець Павлін. Ніколи не забував він дати старому Яковови малу милостиню.

Отець Павлін походив зі знатної, шляхотської родини, посвятився службі Бога та весь свій маєток роздав бідним. Яков його не знав, але сердечно його полюбив.

Одного дня отець Павлін побачив, що старого жебрака нема на сходах. Він занепокоївся; що могло статись зі старим жебраком? — Отець Павлін поспитав, де старий

Яків мешкав, і одного дня по Службі Божій піпов до нього.

Коли запукав в двері, йому відповіджено слабим голосом і він зайшов в середину.

Яків лежав на старім ліжку, блідий як смерть, з вигасаючими, широко отвореними очима.

— Ах, то ви, - закликав побачивши священика. — Які ви добрі, що прийшли відвідати такого нуждаря, як я .... Я того неварт. —

— Що ви говорите, дорогий Якове, — сказав отець Павлін. — Чи ви не знаєте, що священик є приятелем нещасливих? Крім того, — додав він з усміхом. — ми є старі знакомі — .....

О, отче, як би ви знали! .... ви би так не говорили. .... Ні, ні ... не говоріть до мене так ласкаво; я є нужденний чоловік проклятий Богом. —

— Проклятий Богом! Що ви! О, бідний Якове, не говоріть так. Если ви зробили що злого — покайтеся, висповідайтеся; Бог є безгранично добрий; Він прощає все тому, що кається. —

— О ні, мені не простить ніколи. —

— Чому - ж ні? Чи ви не хочете покаятись? —

Каятись ? ! ! Я ! ! ! ? Каятись? ! ! — Скричав Яків зірвавшись на ліжку, та диким зором став глядіти на священика. — Вже трийцять років я каюсь ! ! ! ! А преціпь я проклятий ..... проклятий ! ! !

Добрий священик хотів його скріпити, додати йому відваги, та дарма. В глубині душі старого жебрака була укрита страшна тайна, розпука не давала йому виявити свій злочин.

Вкінці лагідність і доброта священика зробила своє. Старий, бідний Яків став розказувати от - що:

— В минувшому столітті, коли вибухла революція, я служив в одної багатої, шляхотської родини. Пан і пані були для мене добрі ... чиста доброта ... і вони, і їх

дві доньки та одинокий син .... Я їм завдячував усе; своє становище, своє виховання, всі вигоди, які я в них мав ..... Прийпла революція .... Ви знаєте, як товпи революціонерів шукали за панами, щоби їх мордувати .. Я своїх панів видав .... вони сховались .... я знав, де .... я їх видав, щоби дістати їх маєток, бо так революціонери обіцяли .... Їх засуджено на смерть, — всіх! крім малого Павліна .... бо він був за малий. — ....

З уст священика мимохіть вирвався викрик, на його чолі появились кроплі зимного поту.

— Отче, — говорив далі старий жебрак, що не замітив розхвилювання священика, — отче, то було страшне .... Я чув, як їх засуджено на смерть ..... Я видів, як вони всі четверо стали на возі .... Я бачив, як їх чотири голови покотились під страшним ножем ..... Почвара, що я за почвара .... Від того часу не зазнав я мира ні спочинку ... Я плачу, я молюсь за них .... Я бачу їх все .... оттам, перед собою ..... Глядіть, вони там під тою заслоною ...

При тих словах старий Яків показав на диван, що накривав часть стіни ... — Той хрест, що бачите над моїм ліжком, належав до мого пана ..... Хрестик, що на моїй шиї це хрестик моєї пані .... О, Боже, який злочин! Яка смерть! Яка покута! Отче, змилуйтесь наді мною! Не відпихайте мене! Моліться за найгіршого злочинця, за найнужденнішого чоловіка ! ! —

Священик клячав коло його ліжка, смертельно блідий. Через кілька мінут остався без руху. Відтак встав, зовсім успокоєний, зробив знак хреста, та відсунувши заслону, побачив дві фотографії ...

Яків скричав, коли їх зобачив та звалився на солому.

Священик плакав ....

"Якове," сказав він тремтячим голосом, — я приношу вам прощення від Бога. Я вас висповідаю, — і всівши на ліжку коло Якова, вислухав його сповіди.

Коли вмираючий скінчив, священик заговорив: —

Якове, — Бог вам щойно простив ..... але .... це не все . . Я також, — я прощаю вам .... з любови до Бога. Во - ж ви вбили мого батька, мою матір і моїх двох сестер ! ! ! —

Лице вмираючого скривилось із перераження. Він отворив уста; забурмотів щось незрозумілого .... відтак впав на зад в ліжко ....

Отець Павлін приступив до нього. Жебрак був неживий.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів от Л. Боский Ч.С.І.)

Деколи кажуть, що над землями Британської держави сонце ніколи не заходить; і це правдиво. З неменшою правдою можна твердити, що де тілько чути звук британського бубна, де чути звук англійської бесіди, там так само може знайти англійських Католицьких місіонарів застромлюючих хрест, знак спасення, побіч прапору святого Юрія.

Недавно тому у Річмонд прибуло певне число европейських еміґрантів. Наш край, наші звичаї, наша бесіда, були для них чужими. Все, на що лиш поглянули, болюче пригадувало їм, що вони далеко від своєї сонцем осіяної Італії. Коли однак побачили на нашій катедрі хрест, радісним кроком поспішили до неї. Я бачив та чув, як одна їх ґрупа горячо давала пізнати своє зворушення Входячи в святий храм, вони відчували, що знайшли жерело в безводній пустині. Вони знова почулись, як у себе. В чужій країні стріпули родинний куток. Вони стояли в церкві своїх батьків, в дому своїх дитячих літ. По опалених щоках котились сльози і вони немов говорили в серцю: "Як милі мешкання твої, Господи сил. Прагне і мліє душа моя за оселями Господніми; серце моє і тіло моє уradовались о живому Бозі. "(Пс. 83.)" Вони бачили навкруги образи знакомих святих, яких звикли почитати від своєї молодости. Виділи сосуд зі свяченою водою і спозідальниці. Бачили престіл і порѣд ним поручча де причащались. При престолі замітили священика в святих одежах. Навкруги бачили множество клячучих та відчули у серцях своїх сердець, що вони між братьми і сестрами, з котрими разом мають "одного Господа, одну віру, один хрест, одного Бога і Вітця усіх."

Католик всюди є в дома. Тайні товариства, як би вони том не називались, творять тільки слабу і підроблену звязь у порівнанню з тою звязею, яку витворює Католицька віра. надія і любов.

Тож Католицька Церков, звана після свого осередка Римська, одинока заслугує собі на назву Католицької. бо її діти численно розкинені по цілій земській кулі, і творять величезну більшість християнської родини.

Боронь Боже, щоб я писав ці рядки, або щоби мої католицькі читачі читали їх з духом пустої славй і надутости. Бог судить людий не після їх скількости, але після їх внутріпньої вартости. Це нічого нам не поможе, коли будемо належати до тіла Католицької Церкви, а не будемо в злуці з її душею через життя віри, надії і любови. Ми нічого не скорпстаємо з того, що ми горожанами Христового Царства, що покриває земську кулю, наколи не є з нами Царство Бога через панування святого Духа в наших серцях.

Одніська праведна душа, на якій відбиваються краса і совершенства Божі, є в Божих очах вартніша, чім маса людий, що не посідають духового життя і є мертві на подув Божої ласки.

Святий Праотець Авраам був Егові дорощим, як всі мешканці зіпсованого міста Содоми.

Ілія був перед Всемогучим вартніщий, як чотири ста пророків Ваала, що їли при столі королевої Єзавелі.

Апостоли з малою групою учеників, зібрані в Єрусалимі по Вознесенню, були перед Господом цінніші, чим ціле Римське цісарство, що сиділо в темноті і тіни смерти.

Для того тішмося задля неоціненого благословенства, що ми злучені з видимим тілом Католицької Церкви, що посідає невичерпані духові скарби, тішмося тим більше, що ми не дізнали цего благословенства надармо.

Бостонський Школяр

(Правдива подія.)

Тома Волф був найлучшим учеником в клясі учителя Еліота; а все - таки учитель Еліот Томи ненавидів з цілої душі. Чому? От - чому: Тома був католик а учитель Еліот кальвін.

Школа, до якої ходив Тома, була мішана; ходили до неї католицькі і протестанцькі діти. В таких мішаних школах криєся нераз глибока відраза до дітий католицьких; наколи учитель є протестант або апостат, він тої відрази уживає, щоби знущатись над дітьми, що належать до Христової Церкви. Це знущання буває глухе, невиразне, рідко доли стає воно безпощадним на зверх. Ніколи ще часописі не говорили так голосно, щоби вихваляти відвагу дитини а напятнувати дикість Бостонського

учителя - ката, що хотів зломати відвагу дитини.

Тома був добре приготований на лекцію; учитель не міг йому нічого закинути. Учитель все - таки негоден був спустити з очий Томи, котрий дивився на нього широкими, невинними очима, немовби прощав за всю ненависть. О, як він ненавидів Томи, як бажав він дати пізнати свою ненависть ..... Незадовго трапилась до того нагода.

Учитель вишитував лекцію .... По лекції наступило читання.

Кожда дитина взяла в руки чи то Біблію, чи Євангеліе, після своєї віри.

— Томо, сказав учитель, ти будеш читати з Біблії Уільєма!

— Прошу, я маю свою книжку, сказав лагідно Тома, отвираючи Євангеліе.

— Я тобі кажу взяти Біблію Уільєма!

— Біблія Уільєма не визнає моєї віри; я належу до католицької Церкви і тато заборонили мені читати Біблії єретиків.

— Ти хулиш! скричав Еліот.

— Ні, сказав хлопець; я почитаю Біблію, я шаную слова Пророків і все те, що є вдохновене Духом Святим; я вірю в Євангеліе Спасителя, але я хочу його без поправок, без фалшивих толкувань; я хочу його так, як вчить мене його батько і наші священики.

— Ти смієш неслухати? "закричав учитель."

— Чи не треба, щоби я творив волю мого Небесного Вітця? відповів Тома словами якими Ісус відповів своїй Матері і святому Йосифові, що його шукали.

— Ти будеш читати каже учитель, будеш читати, бо я так хочу, або будеш страшно битий.

— Нехай .... Ананія, Мізаїл і Азаріас також були молоді, коли їх кинено в огненну піч.

— Розбирайся, закричав Еліот, а коли мене не послухаєш, то будеш так битий, що з цілого тіла потече кров.

Я слухаю Бога, сказав хлопчина.

— По цих словах Тома ні поволи, ні з поспіхом скинув убрання зняв сорочку і на даний учителем знак клякнув серед кляси;

В печі вже не було огня, дитина на пів гола дрожала з холоду.

Учитель розсміявся. — Ти дрожиш? - заговорив він.

— Мені є холодно, сказав Тома.

— На - раз Тома мимоволі застогнав .... на його плечі впав страшний удар прута. Катови здавалося, що зломав відвагу дитини; однак в тій хвилі лице хлопчини засіяло небесним спокоєм, тихим голосом заговорив словами псалма: Палиця твоя скріпляє мене, а прут твій потішає мене.

Удари посипалися раптовно і сильно. Рамя учителя підносилось та падало немов тягар назад. На тілі Томи понабігали довгі синяки. Що - раз більше набігали вони, щораз синіщі ставали; на раз один з них пук, з під страшного прута триснула кров учителеві в лице; чим більший був спокій дитини, тим більшою ставала скажена злість учителя .....

— Слухай! Слухай! ... Або тебе вбю, ричав він нелюдським голосом.

— Щасливі, що вмирають о Господі, — забурмотів невиразним голосом Тома.

Діти в клясі, що то всьо бачили, поділилися на два табори: протестантцькі діти сміялися, плескали в руки, католицькі плакали, та закривали лиця, щоби небачити страшних мук катування.

Лице Томи немов перемінилось; його душа була так пірвана, що здавалось, немов би дитина не чула ударів, що відривали кавалками тіло.

По підлозі плила кров .... Рамя учителя змучилось; дитина зігнена в двоє повалилась, бурмотячи слова: Пробили мої руки і ноги, і порахували мої кости.

Послідний удар ката впав на повалене тіло .... Дитина була нежива ....

Мука хлопчини тревала 35 мінут .....

Годину потім його мати клячала перед тілом дитини, що спочивало на ліжку, і обливала рани одну за другою, так як зробила Діва - Мати, коли Нікодим і Йосиф з Ариматеї положили на єї коліна посиніле та пробите тіло Ісуса з Назарета зняте з хреста .....

Історія ця є неімовірна, а прецінь правдива.

Найбільша Глупота

Найбільша глупота.

Серед безумного виру життя, ставляй собі час від часу отце питання: Чи не належу я часом до числа людий безумних? Відповідь дасть тобі твоя власна совість. Це недовго буде тревати, а може змінити напрям навіть цілого життя.

Я є безумний, — коли бачу трумну, гріб на цвинтарі, похорон та не питаюся: Де є в цій хвилі тоті, що жили на землі так як і я жию, і яких тіла в цій хвилі спочивають в кількох дошках? Де піду я сам, коли неублагальна смерть перетне нитку мого життя?

Я є безумний, наколи з упередження та без розваги

кажу, що посмерти нічого нема, і що мертвий чоловік неварт тільки, що живий пес; і що зі смертію все скінчилось! Я цього потворного переконання не доказав і ніхто ніколи на тім світі його не докаже.

Я є безумний, если не думаю о великій справі мого призначення, коли є до того час, але замикаю очи та кажу собі: завтра о тім подумаю; если чекаю щоби найважнішу справу порішити доперва на старі літа.

Я є безумний, если не думаю про смерть, що стежить за мною кождої хвилі та каже мені стеречися, а замість того занимаюсь дрібничками: грішми, бізнисом, дітвацькими забавами; бож смерть може мене захопити несподівано та злапати у свої сіти.

Я є безумний, коли не слухаю звуку дзвонів у церкві та не молюсь разом з вірними християнами, не приготовлаюсь з ними до смерти, не спасаю своєї душі, — а замість того думаю, що я бистрий, без боязни, вільнодумний, що вже знає що о тім думати і давно лишив ці дітвацтва. Простий, здоровий розум мені скаже, що я варят.

Я є безумний, коли йду проти своєї совісти. проти загальної науки людськости, світлих мужів науки, святих та людий поважних, та вперто говорю: "Ні, нема Бога, що мене буде судити, нема неба, нема пекла по смерти. То значить закладатись о один проти міліона; я не маю права цього робити; я не можу додержати закладу.

Я є безумний, если всі свої надії покладаю на світ; если хочу уповати лиш на це життя, котре є слабою та нилою дошкою, що йде через страшну пропасть — если думаю, що чорна яма на цвинтарі є кінцем життя чоловіка, — а особливо, если з глупої гордости хочу, щоб мене там поховано цілковито раз на завше.

Я не маю права бути безумним в цій справі, особливо, коли християнська мудрість безупинно говорить до моїх уший і кличе: "Уважай, ти ся бавиш на березі пропасти, ти можеш до неї впасти!"

Чоловік жие і вмирає тільки раз. Вже давно Премудрість написала є Святім Письмі: "Марність над марність, все є марність," а глибокий мислитель, Св. Агустин, додав: "крім любити Бога і Йому тільки служити." Сміятись з цих слів, це те саме, що легким серцем кинутись в пропасть. Розважати їх та корпстати з них, це значить бути мудрим.

Вартість життя. — Король запитав якогось пастуха у своїх добрах: Друже, кілько ти заробляєш за пильнування худоби? А пастух відповів: Пане, тілько само, що ви. — Як-же ти можеш заробляти тілько, що я? — Так, Пане, я заробляю небо або пекло. Ваше Величество не може заробити більше.

Не кажи ніколи: нема що робити. Так говорять самолюби або принаймні слабодухи; так говорять ті, що ніколи не знаходять відповідної хвилі до діла; если би яблоко і на землю вже впало, їм би і тоді здавалось, що воно ще не зріле.

Три річи: — Є на світі три річи, від яких чоловік не годен усунутись: 1. **Око Бога,** 2. **Голос совісти,** 3. **Хвиля смерти.**

Шануймо Око Боже, слухаймо голосу совісти, будьмо готові на смерть.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

IV.

ВИДІННЯ БОГА.

Аврам мав тоді звиж вісімдесять літ. Бог не дав йому був дітей; Сарай, його жена, була занадто постарілася, щоби надіятися йому спадкоємця; і потому - то він нераз питався сам себе, як здійсняться зглядом нього численні обітниці Бога так виразні і так часто повторювані. Одного вечера коли ці гадки турбували його мисли, голос Бога дався йому почути в пяте:

"Остав свої побоювання, говорив голос; я сам буду твоїм щитом і твоєю безмірною надгородою."

Аврам відважився на одно питання відносно цього численного потомства, котре Бог хотів йому дати, і з котрого мав вийти обіцяний Месія світа. Чи буде мав власного сина, чи повинен продовжувати своє покоління за посередництвом принятого сина?

"Господи, Боже мій, сказав він, я не знаю Твоїх замірів зглядом мене. Ось мені приходиться умерти бездітному, бо маю коло себе лиш сина Еліазара з Дамаску, управителя мого дому: спи мого слуги буде отже моїм спадкоємцем?

— Ні. відповів сейчас голос; но син родженний із тебе буде спадкоємцем моїх обітниць."

По цих словах Господь приказав йому вийти із свого намету. Ніч була тиха і погідна, тисячі звізд блестіли на небі: "Авраме, піднеси очі і почисли, коли годен, міліони звізд, що блестіють на небозводі: так я умножу твоє потомство".

Ніч неможливого в Бога. Аврам повірив без ваганя голосови з висоти. Його велика віра, його уповання в досвідченнях, його великодушність у жертвах від давна

були його оправдали і осьвятили; однак цей останній акт піддання підніс ще більше його святість і вчинив його милим Господу. Тому - то й доповів голос: "Я той Бог, що випровадив тебе з Ура в Халдеї, щоби дати тобі цю землю, котру посядуть колись твої діти."

Аврам повірив цій другій обітниці, як і першій; но чи була вона не відкличною, чи услівною? Чи його потомки, подібно як Хананейці, не змусять Бога своїми гріхами до відкликання його постанови? "Господи, сказав він, по чому пізнаєм, що ця земля, обіцяна Тобою моїм спадкоємцям, буде остаточно їх власністю?"

Бог не відмовив нічого свому слузі. Він приказав йому вибрати із своїх черед ялівку, козу, трилітнього козла, потім горлицю і голуба і приготовити жертву на прпсягу заміта. Після звичайного обряду Аврам порозтинав на двоє жертви і обі части розложив на двох олтарах уставлених оден проти другого; горлицю і голуба, котрі остались цілі, поклав на верху жертвенного мяса. Як запорука умови завіта обі завіщаючі сторони мали перейти між жертвами підпадаючи подібному знищенню, як вони, на случай спроневірення. З вечірним сумерком Аврам станув між олтарами ожидаючи, щоби Бог дав знак своєї присутности.

І ось не чайно, у взнеслому видінні, Аврам бачить себе немов похлоненим в густій темряві, його тіло паде в глибокий сон, його душу переймає жах, коли якийсь голос, голос Господа, дає виразно чути ці пророчі слова: "Пізнай вже від сьогодня історію твого потомства. Твої діти, перенесені на чужу землю і поневолені, жити мусять через чотириста літ в слезах і горю. Тоді я доконаю мого суду над народом, що має їх поневолити і твоє потомство вийде із землі неволі, забираючи несчисленні скарби. Що - до тебе, ти вмреш в щаслівій старости і спічнеш в мирі коло своїх предків. Твої нащадки прийдуть сюди доперва по четвертому поколінні, коли Аморейці доверпшать міру своїх проступків."

Заледво прогомоніли ці віщі слова, Аврам зобачив серед темряви немов безмірну піч, з котрої уносився зразу густий дим, опісля світляну кулю, що пройшла між жертвами і пожерла їх: це був Господь, що заключав торжественний завіт зі своїм слугою. "Я дам цей край твоїм нащадкам, говорив голос, від ріки Єгипетської аж до Евфрату. Твій нарід володіти ме землею Кінсенців Кенезеенців, над Кедмонеенцями і Гетеенцями, Ферессеенцями, Рафаїтами, Аморейцями, Хананейцями, Гергесеенцями і Єбусеенцями."

Вийшовши із свого захвиту, Аврам не устававдякувати Господу, котрого милосердна доброта вибрала його для так взнеслих цілей.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Треба уживати світа; та- ж Бог мусів сотворити нас тільки на це, щоб ми були щасливі.

О так! Бог в своїй доброті сотворив нас тільки на те, щоб ми були щасливі! Але от, уважай, посипай себе самого, чи ти знаєш, що це таке: **щастя.**

Ти шукаєш щастя, і добре робиш. Однак стережись, щоб ти не помилився, коли шукаєш способів, щоби дійти до щастя! Перед тобою багато доріг; **тільки одна** з них є

правдива ..... горе чоловікови, що пускаєсь фалшивою дорогою ! ! ! .....

У наших часах лекше, чим коли - будь, можна помилитись, бо ніколи ще не потапав світ у цій справі в такім морі фалшу, як тепер. — Проступники і люди звихнені в життю, на всі боки і на тисячні способи, які дає преса, поширяють засади, що ґласкають пристрасти і легко проникають в душу народів.

Вони хочуть нас переконати, що ми на світі тільки на те, щоби уживати; що надії на життя по смерти, це тільки пусті уроєння; що щастя, це тільки дочасний добробит, гроші та розкоші, які можгріхми- купити. — Це є наука **о уживанню світа** і його приємностий.

Це є наука, що в наших часах хоче побороти християнство, зробити зі щастя щось тілесного. — В минувшому столітті ця наука звалась **Фільософізм;** в наших часах називається вона: **Соціялізм,** або, єслі хочеш: **комунізм, большевизм.**

Чи доказувати тобі, брате, що таке щасливе тілесне уживання упідляє чоловіка? Це кидаєсь само-собою в очи, і я би зневажав тебе, колиб думав, що ти цього не розумієш. Таке стремління до тілесного уживання, а до нічого іншого, забиває і нищить усе, що відріжняє нас від звірини: добро, чесноту, самовідречення, панування душі над тілом. Після такої науки чоловік і собока, то ге саме, тілько у чоловіка інша шкіра і лице. Після такої науки щастя для чоловіка і щастя для собаки є одно і то саме: задоволення всіх склонностий, тілесна розкіш!

А все - таки є одно, о чім люди не є досить перекопані; і на те я хочу звернути твою увагу: Всьо то, що соціялісти, чи там большевики, обіцяють, до чого вони стремлять, є **неможливе до здійснення,** ціле їх загальне щастя, яке обіцяють, це щастя сміпне, противне здоровому розуму. Я хочу, щоби ти ясно зрозумів, немов пальцями мацав, **що наука, що засади соціялістів противляться природі річий, противляться тому всему, що діється тепер, і**

чого ніхто ніколи не змінить; я би хотів переконати тебе, що їх наука є тільки пустим маревом, небезпечним і смішним безумієм, і що під великими словами, якими вона воює, є порожно, пусто.

Если на тім світі є яка певна правда, немов сонце ясна, це певно і безпечно отце: ми всі мусимо на тім світі терпіти і вмирати: це вже призначення всіх людий, це призначення моє, твоє, це було призначення наших батьків, це буде призначиння наших дітий, і ніжадна людська сила нас від того призначиння не ухоронить.

Чи нема, скажи мені, чи нема на тім світі, і чи не буде **завше, завше і завше слабостий, терпінь, болів?** Чи нема, і чи не буде **завше, завше і завше** материй, що непотішно плачуть над порожною колискою померлої дитини? ....

Чи нема, і чи не буде завше тертя між людьми ріжних успособлень, між противними стремліннями? Чи нема, і чи не буде завше болючих розчарувань?

Чи може хто - небудь змінити те все? Чи який - будь інший порядок на світі між людьми, який би він там не був, чи він потрапить зробити так, щоб не було слабостий, терпінь, упливу крови, пропасниці, терпінь в крижах, холери? Чи буде міг зробити так, щоб не вмирали ті, котрих любимо? Чи зробить він, щоби не було гострого морозу в зимі, палючої спеки в літі? ... Чи зробить це, щоб ніхто не мав склонностий до проступків? Щоб не було гордости, самолюбства, наспльства, ненависти? А особливо, чи зробить він те, щоб ніхто ніколи **не вмирав**? ! ! ...

Чи все те є на світі, чи нема? І як є певно, що то всьо на світі є, чи не є так само певно, що те все **завше, завше і завше буде**? ! Треба би зійти з розуму, щоби казати: ні!

А тепер скажи мені: що то за **щастє, досконале щастя на землі, що то за безнастанні розкоші** серед тих неминучих зол, терпінь, обіцяє нам Соціялізм чи там большевизм? .... Треба тільки, щоби збликилась слабість, невдоволення, смерть, і то всьо щастя сталось нічим ....

А слабість, терпіння, смерть, це вороги, що все в нас на порозі.

Твій комунізм отже, чи там соціялізм (назви собі те, як хочеш), це лиш марево, безумний сон, що противиться дійсности. Він отже дурить мене, або дурить себе, коли мені обіцяє спокійне щастя на землі, де воно не може бути, і коли він те щастя мені представляє як стан ніколи неминаючих розкоший.

Треба отже, щоб я шукав щастя десь інакше; бо воно десь є, я цього певний, за це ручить мені Божа мудрість, доброта, могучість.

Де отже воно? - Там, де показує мені його Католицька віра: **Зачинає воно на землі а досконале воно в небі.**

Католицька віра не укриває перед ніким неминучих злиднів цього життя. Вона пояснює, що це таке: терпіння, і що це є: щастя.

Вона уважає чоловіка таким, яким він дійсно є; она уважає на те, на що доконче треба уважати, а на що соціялізм забуває: упадок через провину прародичів, засудження на покуту, Відкуплення Ісуса Христа, наслідування Ісуса, коли хто хоче користати з Відкуплення, вічне життя, котре нас чекає, і таке інше. Рахунки віря не є пусті, так як рахунки соціялізму та не опираються на дивачних припущеннях.

Соціялізм глядить на чоловіка тільки як на скорупу, а забуває о ядрі, о душі. — Католицька віра не забуває о скорупі, то значить, о тілі, але крім того бачить також ядро, ба навіть уважає ядро чимось лучшим від скорупи. - Після неї все є для душі, для вічности, для **Бога.**

Лагідно, а при тім сильно, поволі очищує вона душу з сї гордости, з сї пожадливостий, з пристрастий, з неуміркованости, зі самолюбства, одним словом: зі всіх непорядних склонностий; в такий спосіб віра проникає аж до найглибшого кореня, з котрого вирастають всі згадані горя. Дійсно, майже завсігди всі наші нещастя походять

з наших пристрастий; віра успокоює ті пристрасти, здержує їх, побіджає.

Вона дає серцю тоту солодку радість, той солодкий мир, що родиться в чистій совісти.

Віра показує нам ясно дорогу, що провадить до щастя; надія і любов дають нам силу, щоби не то йти, але бігти тою дорогою, і роблять тягарі обовязків солодкими і милими.

Католицька віра робить так багато для душі, але при тім усім не забуває за **тіло.**

Вона пильнує тіла; однак тіло в неї не головна, найвища річ (це був би бепорядок), але щось побічного, немов товариш. Вона заховує его чеснотами умірковання і чистоти; усвячує його через принимання святих тайн, а особливо через злуку з Пресьвятим Тілом Ісуса Христа в Найсвятіщій Тайні Евхаристії . . . .

Вона збирає його послідний віддих, провадить его з пошаною аж до гробу; а навіть там вона не пращаєсь з ним на віки! . . . Вона знає, що колись це христіянське тіло, облите водою святого хрещення, воскресне прославлене, у блеску слави, злучиться з душею і враз із нею буде на віки тішитись невисказаним щастям неба! . . . . .

Це є католицька віра.

Вона **знає**, вона **обіцяє**, вона і **дає** щастя.

На землі **дає** вона **то, що на землі годен дати.** Наколи не дає всього, то для того, що **на землі неможна, невільно дати всього.**

Свої обітниці вона опирає на незбитих доказах. Христіянин **знає, є певний,** що то, чого він не має ще тепер, напевно отримає колись . . . . .

Для того **кождий правдивий христіянин є щасливий.** Правда, він дізнає терпінь, болів . . . . Їх не може не бути, однак его серце є повне, спокійне, задоволене.

Скажи мені: Чи соціялізм, чи то комунізм, робить так з бідними, що далися звести, і яких він колише своїми

уроєнями? Він обіцяє щось, чого жадна людська сила не може дати; він обіцяє то, чого він **ніколи, преніколи не може дати** . . . . Свої обітниці він опирає тільки на зухвалих твердженнях своїх проводарів; а чи ті проводарі такі, що мож до них мати довіря? !

"На світі буде щастя, кричуть вони, коли весь порядок буде змінений." — Так, але скажи: **коли всьо буде змінене?** — Ні, кричи кілько хочеш, для мене ясно так, як сонце на небі, що **ніколи** всьо не зміниться . . . .

Комуністи, чи там соціялісти, чи урвісти дурять людий так, як той жид: В нього в склепі було написано: Нині за гроші, завтра задармо. **Завтра** було завше тільки **завтра** а **нині** завше було за гроші.

Соціялізм хоче нагороди без роботи; Христіянин хоче винагородження тільки, коли на нього заробив. Один говорить як злий робітник, другий як добрий. Длятого кождий ледащо, кождий дармоїд, що Бога забув, дуже радо приймає засади большевиків, і немов мимохіть відпихає голос віри.

Хай отже наш нарід у Новій Країні стережеся тих обітниць глупих, але притягаючих, якими вороги наповняють свої ґазети, свої повісти, свої пашквілі . . . .

Хай він відпихає їх, хай віддасть їм те, чого вони варті — безмежну погорду; хай з погордою відпихає людий, що мають безличну відвагу предкладати своїм братям упідляюче щастя, котре є щастям брудної худоби: щастя тілесного уживання!

Голову в гору! Хай розгорієсь заспана наша віра! Будьмо станьмо знова христіянами - католиками! В тім, і тільки в тім є лікарство на наші злидні. Научімся розуміти Божественні науки, які дає нам о щастю **Великий Учитель:**

"**ЩАСЛИВІ**, каже Він, убогі духом (то значить тоті, що не мають привязання до перемінаючих дібр цього міра), **бо їх є царство небесне.**"

"ЩАСЛИВІ лагідні і миротворці; бо вони будуть Божими дітьми."

"ЩАСЛИВІ ті, що плачуть, бо вони будуть потішені."

"ЩАСЛИВІ милосердні, бо вони милосердія доступлять."

"ЩАСЛИВІ чисті серцем, бо вони будуть оглядати Бога."

Зрозуміймо, переймімся тою Католицькою Вірою, що є одиноким коренем щастя! Хай тою вірою пересякнуть наші уми, наші серця, наші звичаї, наші інституції, наші закони! . . . Тоді розпічнесь немов в зародку наше **щастя** на землі, щоби стати відтак **щастям совершенним** у небі.

Если хто бажає більше, це є безумний, що не буде посідати щастя ні на землі, ні на небі.

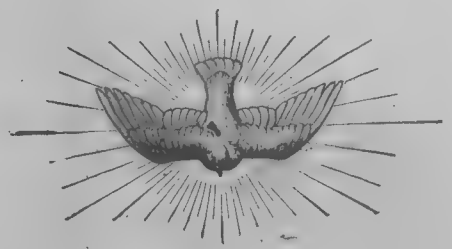

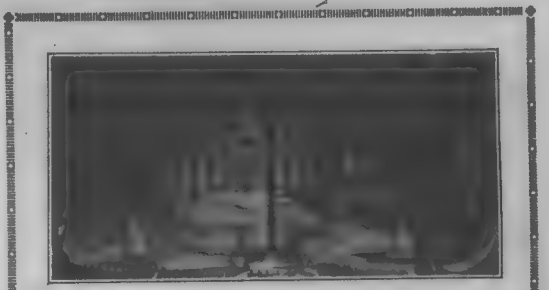

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ.

ЖИТТЯ ПАРОХІЯЛЬНЕ.

Святіщий Отець Поручає членам Апостолства молитви, щоби вони молилися цего місяця о гарний розцвіт духовного життя парохій.

Де, як де, але в нас більше, чим де - небудь відчуваєсь брак тої сили, яку церковні справи черпають з парохій. Ісус Христос, заложивши свою Церков, постарався також о це, щоби вона була сильна, дав їй устрій, котрий сам собою є запорукою, що брами пекла не переможуть еї. Збудував еї на гранітній скалі святого Петра і його наслідників; дав усім апостолам і їх наслідникам епископам потрібні власти, щоби під проводом Голови Церкви і враз з Ним працювати успішно над спасенням душ, а епископам дав власть вибирати собі священників, щоби вони під проводом епископів працювали в парохіях. В такий спосіб Католицька Церков творить гарну, і при тім не переможну цілість. Там, де не уважаєся на цей Божественний порядок, де його нехтується, там брак духа Христового, і життя Церкви нидіє. Наш нарід, будучи через довший час в стичности зі схізматицьким сходом, заразився трутиною, яка знищила східну Церков. Та трутина зайшла так глибоко в серце нашого життя, що навіть звиш 3 сотки літ поновної злуки з

Христовою Церквою не вистарчили, щоби та трутина більше або менше не нищила в нас тої сили, яку Христос дав своїй Церкві. Наслідки цеї трутини, це хитність, непевність віри, коли приходить боротися з ворогами наших душ, брак довіря і послуху до Настоятелів Церкви, слабодушність і брак розваги в тяжких хвилях. — Це зрозуміло, що, наколи ці наслідки затроюють парохії, тоді в цілій Церкві спричиняють розтрій, ослаблення. Парохія для Церкви є те саме, що родина для держави. Там, де упадає родинне життя, там упадає держава. Там, де нема доброго духа в парохіях, там не буде процвитаючого життя в церкві.

Тож послухаймо голосу Намісника Христового, і благаймо Серце Христове, щоби наші парохії процвитали, щоби дійсно Ісус в них панував, і щоби наш нарід в той спосіб скріпив в собі духа Католицької Церкви.

Пастирський Лист Преосвященого Епископа ГРИГОРІЯ ХОМИШИНА

Католицька церков в Галичині переживає в цьому часі тяжкі хвилі. Ся боротьба, ся вороги, це майже така сама боротьба, такі самі вороги, з якими бореся наша Свята Церков вже від десяток літ в Канаді. В Новій Країні сатанський дух ненависти проти Католицької Церкви глядить нам лицем в лице вже так довго, що ми до нього привикли. Це освоєнняся з духом противним Христови і його Церкві викликало немов подвійне успособлення. У одних зневіру, злощасну баязливість і бажання погодити між собою правду і лож, у других немов огнем перечистив душі, наповнив більшою любовю до Ісуса Христа, більшою ненавистю до релігійного блуду.

Ми несміло присвоюємо собі честь згадати у нашім скромнім "Голосі" о недавнім листі Преосвященого Григорія до вірних. Ми робимо це для того, що він говорить о тих самих трудностях, які від недавного часу перебуває Католицька Церков, і які вже від давна стоять перед нами в Новій Країні.

Немов дзвоном Христового Духа гомонять слова цього Посланія в душі кождого, хто його читає а незатратив ще своєї чести свідомого християнина і Українця. Читаючи його, маєш

вражіння, що говорить до тебе один з Отців Церкви. Відважно відкриває перед очима читача духові рани і каліцтва, з яких походять усі наші історичні церковні і народні нещастя, осуджує їх з повагою Апостола народів і подає на них непомильні, віками боротьби досвідчені лікарства.

Церков Христова, одинока правдива Церков Католицька, це сам Христос Спаситель, що жиє і буде жити з людьми на світі аж до кінця світа. Ся тіло, це всі християне - католики, Ся дух, це сам Ісус Христос. Для того так, як Христос мав затятих, смертельних ворогів, що були послужниками сатани, так само має їх тепер Католицька Церков. В часі життя Ісуса на землі сатана послугувався проти Нього упавшими, зведеними людьми, що обсипували Ісуса Христа упередженнями, підозріннями, клеветами в очах народу і довели до того, що розятітована товпа криком і терором вимусила на Пилаті убиття Ісуса Христа. Головним однак, і властивим справником цього злочину був діявол. — Це переслідування Ісуса Христа триває дальше, лукаві люди далі розтарпують і мучать Ісуса Христа — Католицьку Церков.

В нашому народі намножилося повно народних ніби провідників, чужих духові Католицької Церкви. Вони удають зі себе ревних оборонців нашої Церкви, а які вони католики?. Вони охрещені і записані в метриках — це все, більше в них нема нічого. Ці люди беруться до боротьби проти єпископів, і щоби дійнятя свого, уживають всякої облуди. Їх підтримують наші часописі затроєні духом ворожим Церкві і вірі. При своїй агітації уживають вони всі фалшу, клевети, безсоромної лайки і напасти, а в наслідок того — нарід збаламучений. Вороги захвалюють автокефальну церков на Україні. Тиї — часом, яка то церков? Вона не має ні єпископів, ні священників, бо епископа там викропили самі світські люди зі своїми жінками. Епископ автокефальної церкви не є ніякий епископ; він повисвячував священиків, але так, як він ніякий епископ, так вони ніякі священики. Та церква є хиба на те, щоби дурити і зводити людий. В ній нема хвали для Бога, тілько сатана радіє і має нагоду легко убивати душі.

А до чого хочуть допровадити ті непокликані провідники? До загибелі цілковитої. Ві всіх справах вони вже осоромились і програли, загнали нарід в положення майже безвихідне, а тепер ще бажають осмішити, понизити і знищити Церкву. — І який того всього конець? — Сатанський большевизм, володіння антихриста.

Ще одно, не менше грізне нещастя. Тут і там зачалися

творити безбожні секти, як бабтисти, методисти, суботники, байбельники. Там, де вони зачали гніздитися, там звичайний, газда, проста баба чи дівка, ледви вміє слябізувати, вже мудрійші від найбільших святих, від великих учителів Церкви, навіть від самої Богом установленої Церкви. Несовісні агітатори розкидують книжки, що в безсоромний і вуличний спосіб нападають на Католицьку Церков, головно на Святіщого Отця. Там, де і книжки би не помагали, там помагають Юдині доляри. Де хто з інтелігенції хапався нової і вигідної релігії,, бо - ж до тепер жили як хрещені погане, і то тим більше хапаються, коли бачуть принадні доляри.

Ці всі темні духи присягнулися на се, щоби підступом, клеветами і хитрими засідками звести нарід, щоби понизити і оплювати Католицьку Церков, і щоби цим сатанським ремеслом викликати переворот, безлад і знищення.

Це буря, що шаліє в нашому народі, буря страшніща, ніж кровава війна. Страхіття світової війни відбилися на нашому народі дуже болесно, але ся війна духовна може нас допровадити до цілковитої загибелі.

От, короткий зміст посланія, яке описує церковну бурю в Галичині. Читаєш це, та думаєш, що то сон, що то Канада, а не Галичина. Ні, то Галичина, але сатанський дух, що там працює, це той сам дух, що працює від давна в Канаді. Його помічники ті самі, що тут. Люди темні, горді, бутні; ніби - інтелігенція, що збанкрутувала ві всіх справах, а тепер береся до церкви; різні прічери, що за протестанські доляри продали свою душу і купують за них нових Юдів; наші ніби - українські газети, що їм служать; підлі клевети, брудні статті проти єпископів; безлад, безголовя, що панує в народі.

При кінці свого пастирського листа Преосвященні подають способи, як треба поступати в цій бурі, котрою сатана з Божого допусту пересіває людські душі, щоби показалося, кілько в нашому народі здорової пшениці, а кілько дикого кукілю.

Самі насамперід поступили як добрий пастир, що ясно показує без жадних обиняків і жадного людського страху, де є зло, де його причини. Ясно і сміло осуджують нову чорну пляму, яка виступила в історії церковного життя Українців, і якою є так звана автокефальна церков, котра добра на те, щоби дурити людий і там, де вдасться, годувати лінюхів, що не хочуть і не мають як заробити чесно кавалок хліба. Що з того, що вона ніби - українська? В ній працює той сам нечистий дух, що побідно поки - що царює в большевицькій Росії.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Товар. ім. кн. Ольги, Він. — Одержали з подякою. Числа за січень вже вичерпані. **П. П. Ференс, Лейдивуд:** — Всі числа Вам було вислано. За май знова вишлемо. — **П. П. Гунка, Едм.:** Одержали з подякою. Спасибі за желання. Старайтеся поширити "Г. Ізб." — **Пані А. Войко, Філяд.:** Просимо запитати на почті. Вашого попереднього листа неодержано. Чи був реґістрований? За надіслані передплати спасибі. Ми висплаємо всі числа завше. — **Пет. Щерба, Вилм.:** Одержали з подякою.

МОЛИТВЕНИК ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Вже вийшов! Вже готовий! Вже заспокоїть Ваше давне бажанє. Най вийде се на Божу славу і на Ваш пожиток милї братя.

Сподіємося, що вдоволить він Вас — сподіємося, що приймете єго з радостю. Виглядає він поважно, числить 816 сторін друку, прикрашений 60 образками а молитов в нім на преріжні потреби є більше чим в другім якім молитвенику.

Оправлений в полотно, з червоними берегами і футералом, коштує $1. 35

Оправлений в шагринову ґварантовану скіру, золочені витиски (написи) золочені береги заокруглені. Коштує з футералом $1.60

При замовленю треба зазначити для кого той молитвеник потрібний, бо осібно для мущин, а осібно для невіст друковано його.

ЗАМОВЛЕНЄ І ҐРОШІ ПОСИЛАТИ В РЕҐІСТРОВАНІМ ЛИСТІ АБО МОНЕЙ - ОРДЕРОМ НА АДРЕС:

Пишіть до нас за цінником.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Галгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіді о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	[illegible]
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	1 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катихизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	[illegible]
Як молитися на Вервици	[illegible]
Потіха для терпячих	[illegible]
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Ґеометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 3. 1. Серпня 1925. Ч.8.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Паст. Лист. — Марія є Матірю христіян. — Віра наших Батьків. — Марія твоя Мати. — Дві процесії. — Розмови о релиґії — Католицким світом. — Лист з Галичини. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрція:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАВОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНУМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покликуйтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ.

1.	С.	Прен. Макрини
2.	Н.	**Н. 8. по Сош.** † Пр. Ілії
3.	П.	Пр. Симеона і Йоа.
4.	В.	Св. Марії Магд.
5.	С.	Св. М. Трофима
6.	Ч.	† Св ММ. Бориса і Гл.
7.	П.	† Усп. св. Анни
8.	С.	Св. М. Єрмолая
9.	Н.	**Н. 9. по Сош. Св.** ВМ. Пант.
10.	П.	Св. Прохора і ін. апост.
11.	В.	Св. М. Калиніка
12.	С.	Св. Сили і ін. ап.
13.	Ч.	Прав. Евдокима
14.	П.	**Проісх. Чес. Хр. і св. ММ. Макк.**
15.	С.	Пер. мощей св. Стефана
16.	Н.	**Н. 10. по Сош. Пр.** Ісаака і ін.
17.	П.	7 отрок Муч.
18.	В.	Св. М. Евсигнія
19.	С.	**Перео6. Г. Н. І. Х.**
20.	Ч.	ПрМ. Дометія
21.	П.	Св. Еміліяна Епа.
22.	С.	† Св. Ап. Маттія
23.	Н.	**11. по. Сош. Св. М.** Лавр.
24.	П.	Св. М. Евила
25.	В.	Св. ММ. Фотія і Аник
26.	С.	Св. Максима ісп.
27.	Ч.	Св. Міхея пр.
28.	П.	**Успеніє Пр. Бог.**
29.	С.	Перенес. нерук. об. Г. Н. І. Х.
30	Н.	**Н. 12. по Сош. Св.** М. Мирона
31.	П.	Св. ММ. Фльора і Лавра.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СЕРПЕНЬ.

2. Н. **Н. 8. по Сош.** - **Св. Пр. Ілії.** - **Гл. 7., Єв. утр. 8.** - Вечірня з всеноч. - На літ.: Тр. воск., Свят. і конд. воскр., Сл.: конд. Свят., Ін.: Богород. воскр. по гл. конд. Св.; Ап. 124. і 57. Єв. св. Мат. 58 і Лу. 14.

9. Н. **Н. 9. по Сош.** † **Св. Пантел.** - **Гл. 8., Єв. утр. 9.** - На літ.: Троп. воскр., Свят. і конд. воскр., Слава: конд. свят., І н.: Богор. по гласу конд. свят. - Ап. 128 і 292, Єв. Мат. 59 і Йо. 52.

16. Н. **Н. 10. по Сош.** - **Гл. 1., Єв. утр. 10.** - На літ.: Троп., конд. і Богор. воскр. Апост. 131, Єв. Мат. 72.

19. С. **Преображенє Господне.** - Всеночне. - На утр. Єв. Лу. 45. - На літ. Антиф. праз. Троп., Сл.: І н.: конд. праз. - Ап. 65, Єв. Мат. 70. - Благос і. овочів.

23. Н. **Н. 11. по Сош.** - **Гл. 2., Єв. утр. 11.** - На літ.: 2 перші ант. Преобр., третий звич. з прип. праз.; - Троп. воскр., праз., Слава: конд. воск., І н.: конд. праз. - Прок. нед. і праз. - Ап. 141, Єв. Мат. 77. - Задост. Отдан. праз. в сер. 13-го.

28. П. **Успеніє Пр. Богор.** - **Всеноч.** - На утр. Єв. Лу. 4. - На літ.: троп. праз., Сл.: І н.: конд. праз. - Ап. 240, Єв. Лу. 54. - По-літур. благос. зілля. - Отдан. праз. в суб. 5. вер.

30. Н. **Нед. 12. по Сош.** - Попр. Усп. - Гл. 3., Єв. 1. - На літ.: троп. воскр., праз., Слава: конд. воск., І н.: праз. - Прок. вед. і праз. - Ап. 158, Єв. Мат. 79. - Задостойник Успенія.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Серпень** **1985.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ПАСТИРСКИЙ ЛИСТ

Преосвященого Епископа ГРИГОРІЯ ХОМИШИНА

Одягніться у всі оружія Божі, щобисьте могли остоятися супроти засідок діявольских. Бо наша борба не є з ворогом видимим, який має плоть і кров, але з невидимими начальствами, властями, володітелями світа тьми віка сего, з духами лукавства, воздушними. Тому возьміть всі оружія Божі, щоби моглисьте спротивитися в день лютий ... А передусім возьміть щит віри, котрим будете могли угасити всі огнисті стріли лукавого духа. (Ефес. VI. 11 — 18, 16.).

Коли Христос воплочений Син Божий прийшов до народу ізраїльского, то знайшов стан духовний того народу в цілковитім занепаді. Тодішна жидівска старшина і учені, вивернули на свій лад правди обявленої надприродної віри голошеної Пророками так, що віра та майже затратила свое надприродне значінне і свій надприродний вплив. Рівнож мораль і обичаї остали зіпсуті. Законоучителі жидівські видумали свою праведність, яка йшла в розріз з засадами надприродної віри і моральности. Зверхні приписи до неможливости нагромаджені, сталися невиносимі, а вплив і значінне мали тілько справи дочасні, земські і матеріяльні. На довершенне лиха пиртували в народі всякі роздори і агітації партійні, як також травила горячка нездорового націоналізму. А весь той занепад мав свій початок і жерело від провідників, котрі по словах Христа Спасителя були подібні до гробу зверха вибіленого, а в нутрі повного гнили і нечистоти. (Мат. XXIII. 27.).

З тої то причини, коли Христос почав в тім народі голосити свое евангеліе, коли взався до реформи і відновн серця людского і цілого внутрішнього життя духового, стрінувся зі спротивом і опором з боку рабінів і законоучителів жидівских, які спершу старалися упередженнями, підозріннями і клеветами понизити Ісуса Христа в очах народу, а вкінци до того довели, що проти всякої правди і справедливости, Спасителя осуджено і на хресті розпято. Нарід збалямучений і агітаціями зведений вибрав розбійника Вараву, а домагався смерти найневинніщого Ісуса. Вулиця розагітована і натровлена старшиною жидівскою, товпи людий на спосіб нинішних віч підюджені жидівскою старшиною, терором і криком вимусили на Пилаті, що той проти свого пересвідчення видав засуд смерти на Ісуса. І так Христос убичований, терном увінчаний, найневинніще засуджений, умер на хресті розпятий серед невисказаних мук душевних і тілесних від всіх висміяний і понижений.

Головним однак справником і командантом цілої сеї лячної історії з Ісусом, був сам діявол, а всі виконавці, то були упавші люди, які зіпсуті серцем і душею далися ужити діяволови як його прислужники. На се вказує ся обставина, що до такого лячного злочину і в так жорстокий спосіб, сам з себе чоловік не є спосібний. Ту мусіла ділати темна сила сатани, котрий від віків є завзятим ворогом Божим і всіх душ людських. Се той давний змій, се человікоубійця від самого початку, се отець лжи, котрий не стоїть в правді, понеже він є лож. (Іоан. VIII. 44.). Відтак вказують на се слова сказані в св. Письмі, а іменно що діявол вложив в серце Юди, щоби видав і зрадив Ісуса (Йоан. XIII. 2).

І ся судьба Христа Спасителя на Голгофті і ціле поведенне зглядом Него з боку упавшого світа не перевелося, але тревае дальше, бо лукаві люди по словах св. Апостола Павла (Евр. VI. 6.) поновно розпинають Сина Божого, котрий по словах того самого Апостола є той сам вчера, нині і во віки. (Евр. XIII. 8.). Так справді. Христос дальше жие і дальше тревае в своїй науці, правах і інституціях. І тому лукаві люди під проводом і надихуваннем князя світа сего т. е. сатани, хотяй не можуть Ісуса Христа в Його Особі прослідувати і розпинати, однак роблять се в той спосіб, що вивертають науку Христа, допчуть Його права, прослідують особи від Него поставлені до провадження Його справ, а відтак йдуть наступом проти інституцій основаних для поширювання царства Божого на земли.

Головно однак ся ворожа сила ударює і прослідує католицку Церкву від Христа основану. Бо католицка Церква є тілом містичним Христа, в тій Церкві Христос дальше жие і в ній і через ню провадить дальше діло відкуплення і спасення роду людского. Та Церква вийшла з проколеного Серця Христа Спасителя уснувшого на хресті, подібно як Ева остала сотворена з ребра спячого Адама в раю. Церкву ту Христос оснував і устроїв

як наймудрійше. Як фундамент положив Христос ґранітну скалу т. з. св. Петра, котрого поставив як свого заступника і намісника на земли. Йому дав найвисшу власть учити, пасти і провадити свою Церкву по цілім світі і по всі часи. До него сказав Христос: ти є скала і на тій скалі збудую мою Церкву і дам тобі ключі царства небесного і що звяжеш на земли, буде звязано і на небі, а що розрішиш на земли, буде розрішене і в небі.

До св. Петра сказав Христос: паси ягнята мої, паси вівці мої, (Йоан. XXI. 15.). А та найвисша власть остала дана від Христа не тілько самому св. Петрови, але кождочасному його наслідникови на престолі римскім т. є. кождочасному Святійшому Отцю Папі. Бо Церква Христова має стояти по всі часи аж до кінця світа. Тому й фундамент положений в Петрі мусить дальше істнувати в його наслідниках, тому отже й власть дана Петрови, мусить переходити на його наслідників.

Кромі сего поставив Христос Апостолів, котрим дав власть учити і берегти правдивої науки Христової. До Апостолів сказав Христос: дана мені всяка власть на небі і на земли, йдіть і научайте всі народи: (Мат. XXVIII. 18 — 19). А як св. Петрови дав власть управляти цілою Церквою по цілім світі, так Апостоли під проводом Петра отримали власть управляти поодинокими частями тої Церкви. Рівнож як по св. Петрі послідував і послідує його кождоразовий намісник на престолі римскім з найвисшою властию, так по Апостолах послідували і до нині послідують Епископи, котрі поставлені від Духа св. мають право і власть пасти і рядити в Церкві Божій під проводом св. Отця Папи Римского: Епископи по епархіях поставлені і під проводом і властію Святійшого Отця мають право і власть учити, рядити і провадити вірних будьто самі впрост, будьто через своїх священників з їх рамени поставлених. Святійший Отець Папа і під Його проводом Епископи становлять Церкву научаючу, котра учить, рядить і чувае над добром душевним вірних. Власть та Церкві научаючій дана є не від людий, ані від власти земської, але від Бога. Вірні знов, які належать до католицкої Церкви становлять часть слухаючу, т. є. вони мають слухати а не розказувати, вони суть обовязані підчинитися правам і домаганиям Церкви а не верховодити, без огляду до якого - небудь вони стану належали-би. А хтоби не хотів підчинитися, той має уважатися як виключений з Церкви. А хто не слухає Церкви, най буде як поганин і митар (Мат. XVIII. 17.).

Так основаній своїй Церкві поручив Христос свою науку, свої св. Тайни і всі скарби своїх заслуг, а також зіслав св. Духа в часі Пятьдесятниці, котрий неустанно в католицкій Церкві перебуває, її провадить, оживляє і просвічує, щоби вона могла продовжати діло відкуплення роду людского, щоби могла голосити і берегчи чистоти науки Христової, уділяти св. Тайни і роздавати духовні скарби вислужені Ісусом Христом. А не тілько дав Христос своїй Церкві св. Духа, але й сам остався в ній як в своїм містичнім тілі перебуваючи правдиво і дійсно в Найсв. Евхарістії, на що вказують слова Ним висказані до Апостолів:

І се я з вами по всі дні, до кінця віків. (Мат. XXVIII., 20.)

З того ясно виходить, що католицка Церква є Обручницею Христовою, є Його містичним тілом, в котрім Він дальше жие і діяв. одним словом, що католицка Церква є продовженим Ісусом Христом.

Річ отже зрозуміла, чому, упавший світ, а радше через него сатана так завзято бореся і побиває католицку Церкву. Бо як боровся і прослідував Ісуса Христа в Його Особі на земли, так тепер побиває Його Церкву. Що в тій борбі проти католицкої Церкви головним ворогом і провідником є діявол, а лукаві і осліплені люди суть тілько його наємниками і прислужниками, на се вказують слова Христа Спасителя, котрий предсказав прослідування своєї Церкви і то через діявола, а іменно словами, що сила некольна не переможе тої Церкви:

Сатана, завзятий ворог душ людских, прослідував Христа за Його життя на земли, щоби перепинити відкупленне роду людского, так тепер прослідує Христа в Його Церкві, щоби перешинити спасенне і ратованне душ людских. А як за життя Христового уживав сатана до борьби упавших, або ним уведених людий, так і тепер він поступає.

Далі буде.

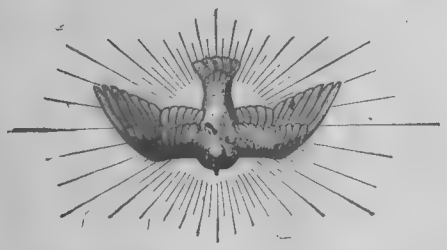

МОЯ НЕБЕСНА НЕНЬКА.

Так називаеся нова книжочка про нашу любу Матір Марію. Написав сї Впр о. Йосиф Схрейверс, Протоїумен Чина св. Ізбавителя в Галичині. В сій книжочці говориться про се, що треба любити Пресв. Діву, що треба Єї наслідувати і до Неї молитися. О, як гарно вона написана! Кілько сердечних, ніжних чувств міститься в ній! Читаючи сю книжочку душа чується захопленою красою Божої Матери і любовю до Неї. Щоби подати читачам "Голосу Ізбавителя" кілька цвіток із сеї книжочки, позволяємо собі переповісти деякі уступи з неї.

МАРІЯ Є МАТІРЮ ХРИСТІЯН.

Чи знаєш, що це значить: материнське серце? О, не - ж справді є архитвір Божий, який тут на землі найкраще наслідує чуйну доброту Сотворителя у відношенні до людий.

Господь Бог випосажив матір у таку постійну, підприємчиву й помислову ніжність, що навіть сама мати не може зрозуміти всього того дару, який вона отримала.

Чи ти коли завважав, з якою - то любовю мати нахиляється над своїм дитятком, як тоне у цілковитому щасті, як перенята своєю ніжністю, — і як вона тому маленькому сотворінню віддає всі свої труди й пестощі?

А яка - ж радість, коли вона замітить, що її дитинка вже зачинає відповідати на її материнські прояви, — й витягати свої рученятка, щоби її обняти!

Або знова, коли небезпека або недуга навістить цю дитинку, — мати тоді переміняється у героїню! Вона пригоровлює усі можливі властивости, уживає всі способи й труди, — навіть більше, — вона готова на смерть, коби лиш спасти це маленьке єство, якому вона дала життя.

Однак, — чимже - ж є це життя туземське, тілесне, у порівнанні з життям надприродним, у яке ми ввійшли через св. Хрещення?

Наколи Господь Бог, щоби чувати над туземським життям, сотворив цей архитвір, — що зветься матірю, — то чого - ж Він не повинен був зділати, щоби хоронити надприродне життя нашої душі? І якуж - то Матір мусів Він нам дати, щоби Вона нас запровадила до неба, до життя бесконечно - вічного?

У перших віках Церкви, один єретик, іменем Несторій, зворохобився, бажаючи Пресв. Діву Марію позбави-

ти Її підлого титулу Матери Божої. Невимовне та болюче обрушення проявилося тоді посеред вірних.

Тодішний Папа, Блаженний Келестин, скликав Собор до Ефезу в Малій Азії. Підчас того, як Вітці вели наради, безчисленна товпа народа окружала палату. Всі з великою петерпеливістю вижидали кінця рішень.

Коли - ж, вкінці Голова Собора показався на балконі й проголосив слова: Марія є Матірю Божою; а хто думавби инакше, того узнався єретиком і виклятим з Церкви! якийсь неописаний настрій зворушення заволодів тим множеством народа. Вмить залунали безконечні оплески радости й признання; народ відтак проводив Достойників до їхніх мешкань, повторяючи тисячі разів: Радуйся Маріє, Мати Божа!

О, я розумію те тривожне зворушення й захопления тої товпи. Твердячи, що Пресв. Діва не була Матірю Бого - Чоловіка Спасителя Ісуса, — вже тим самим Несторій христіянам відбирав їхню власну Матір.

Ми - ж без Неї на цій землі булиби сиротами, подібно як єретики, котрі не мають Матери. Ох, якимже - ж смутком булоби тоді переповнене оце наше довге вигнання на цій долині сліз і горя!

Одного разу протестантський пастор звернувся до католицького священика з питанням: Що це такого, що ваша церква є така притягаюча, та що вірні люблять її так посіщати? Длячого - то католики завсіди мають такий вдоволений й радісний вигляд? А в нас, — навпаки: всьо має вид пригноблений та сумний! . . .

А катол. священик відповів: Це - ж нічого в тім дивного! Протестанти не люблять Пресв. Діви, вони навіть не терплять самої Її ікони у своїх церквах, — вони вже більше не мають Матери! Подібно, як діти, — чи-ж зможуть вони найти приємне вогнище родинне, коли місце матери є опорожнене?

І це - ж є так природним, що людське серце шукає матери! Якже - ж Господь Бог бувби обтяв Своє діло, позбавляючи нас напою Небесної Неньки!

Раз одна побожна мати підійшла до своєї дитинки, щоби зділати знак св. хреста. Пояснила їй, — як могла, котрі то були Ці Три Особи Божі. Дитя поважно хрестилося, повторяючи слова, які мати йому підсказувала: Во імя Отца і Сина і св. Духа.

Але, — вмить дитя повернуло до мами свої зачудовані оченята і заголосило: Але - ж бо тут бракує Мами! . .

О, як правдивим є це мимовільне запитання! Без Матери у надприродному житті ми булиби дуже пожалування - гідні.

Пресв. Діва є так добра, що Вона навіть заступає і туземську матір, як що та за - скоро померла. І скільки - то разів Вона сама це заявила сиротам, котрі їй поручили своє горе - недолю.

Маленький Раймонд Нонант ще при своїому народженні був утратив матір. Досягнувши віку, коли вже почав уживати розуму, він вибрав собі Пресв. Діву Марію, щоби Вона заступила йому туземську матір.

Одного дня, коли клячав і молився перед її вівтарем, почув, як Божественна Діва промовила: Не бійся нічого. Мій дорогий Раймонде, ти є Моїм синком; називай Мене завсігди своєю Матірю, а я тобі буду помагати й всюди тебе охоронювати!

Коли св. Тереса мала 12 літ, втратила свою матір. Тоді вона з плачем кинулася у підніжжа статуї Божої Матери і благала її о поміч, та просила щоби Вона зволила бути їй Матірю.

Марія зараз відповіла на той трівожний заклик дитини, й потішила її. Від тоді — оповідає св. Тереса, — всьо, що я лиш просила у Пресв. Діви, — я отримувала!

Але не лишень у дитячому віці людина відчуває конечну потребу материнської помочи. Туземське вигнання, у премногих случаях, є так прикре, а досвідчення так численні й обмани так жорстокі!

Як що ти пізнав прикрощі життя, — чи ти ніколи не оглядався довкруги себе, в намірі віднайти так дороге єство, свою давно вже померлу матір? . . І на її спомин твої очи, може бути, наповнялися сльозами . . .

Чому - ж у своїх злиднях не звертаєшся до Небесної Неньки? Вона - ж так усильно бажає тобі помогти!

Коли блаж. Альберт Великий, будучи ще шкільним учеником, усильно журився, що не може успішно вчитися, — то Пресв. Діва чудесним способом відкрила йому знання, і він потім став чудом знання наук.

Коли св. Іванові Дамаскинові, по розпорядженні володаря відтято руку за те, що він пером обороняв ікон Пресв. Діви Марії, — то Ця Предобра Мати чудесно ту руку ісцілила.

Коли молодий Роман Сладкопівець стався предметом насмішок зі сторони своїх товаришів за те, що у церкві не умів співати, — то Пресв. Діва у ночі вділила йому дару співання й укладання набожних пісень.

О, незрівнано - ніжнесенька чуйність Серця нашої Предоброї Матери ніколи не знала границь!

То - ж — і в свою чергу, — ти в усіх своїх злиднях звертайся до Ньої та благай о поміч! А я, — в Її Імени, тобі кажу, що ти не відійдеш від Її ікони без потіхи!

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Правдива Церков мусить бути Апостольска (то значить, мусить походити з апостольских часів.) Тимто можна читати у визнанню віри уложеному на Першому Вселенському Соборі в Нікеї року 325., отсі слова:

"Вірую в Єдину, Святу, Католицьку і **Апостольску** Церков."

Ця прекмета або цей знак Церкви полягає на отцім: Правдива Церков мусить ві всіх часах научати тих самих наук, яких колись навчали Апостоли, і священики правдивої Церкви мусять мати власть, яку їм передано неперервним наслідством через самих Апостолів.

В наслідок того не може себе уважати правдивою жадна церков, котрої наука є інакша, чим наука Апостолів, ні жадна Церков, котрої священики не можуть показати, що їх власть немов неперервним ланцухом походить від Апостолів; це так само, як в державі пан англійський міністер не може в цій країні сповняти жадної власти, наколи не зістав до цего уповажненим правительством, наколи не представляє його поглядів.

Церков, по словам святого Апостола Павла, є "збудована на підвалині апостолів," так що наука, яку вона поширяє, мусить бути оперта на навчанню апостолів. Для того каже святий Апостол Павло до Галатеських: "Коли би ангел з неба проповідав вам попри те, що ми вам проповідали, нехай буде виклятий." Той сам Апостол упоминає Тимотея: " — що чув сеп від мене через многих свідків, се передай вірним людям, що будуть спосібні і инших научати." Тимотей мусить переймати тільки ту науку, яку чув з уст свого Учителя.

Треба не тільки, щоби наука проповідників Євангелія годилася з наукою Апостолів, але також треба, щоби ні проповідники були висвячені і вислані через Апостолів або їх правних наслідників. — "Ніхто, каже Апостол, не бере собі чести, але хто покликаний Богом як Арон." Цими словами він наглядно осуджує всіх самозванних проповідників і реформаторів; бо - ж: "як можуть проповідати, коли не будуть післані?" Післані, розуміється, через законну власть, а не проваджені тільки своєю забаганкою. Для того ми бачимо, що ті, що були наслідниками Апостолів, були через них висвячені і вислані

до проповідання, і що нікому иншому невільно було сповняти цего уряду. Тому - то і читаємо, що Павло і Варнава "рукоположили їм по церквах пресвитерів." (Діян. 14., 23.) І Апостол говорить до Тита: "Длятого оставив я тебе в Кресті, щоби ти ..... наставив по містах пресвитерів, як і я тебе назначив." (Тп. 1., 5.) Навіть святий Павло сам, хотяй в чудесний спосіб покликаний і научений Богом, дістав рукоположення, инакше другі були би могли мати покусу, щоб за його приміром проповідати без поручення Апостолів. Щоби отже знайти Христову Церков поміж рішними церквами, що проголошують себе правдивими церквами Христа, треба шукати насамперед: котра церков навчає цілу і ненарушену науку, яку голосили Апостоли; відтак: котрої церкви священики можуть показати, що їх священича власть перейшла до них неперервним тягом від самих Апостолів.

Одинока **Католицька Церква** голосить науку, що **під всякім зглядом** є така сама, як наука перших учителів Євангелія. В слідуючих рядках ми подамо кілька примірів, з яких видно, що протестанцькі церкви відхилились від первої науки Христіянства, а що Католицька Церков вірно їх ся тримає. (З тих самих приміров видно буде, що і православна церков не заховала в цілости науки Апостолів, і тим скорше так звана свистунська церков, котра є тілько сміховиском, і свої нужденні успіхи завдячує непасливій темноті в справах релігійних та поширяючійся безбожности в нашому народі в Канаді. Замітка редакції Ґ. Ізб.)

Наука Апостолів:

1. — Наш Спаситель дає святому Петрови першенство над другими Апостолами: "... дам тобі ключі царства небесного" (Мат. XVI., 19.) "...утверджуй своїх братів." Лу. XXII., 32.) "Паси ягнята мої; паси вівці мої." (Йо. XXI., 15.)

2. — Апостолська Церков проголошувала себе непомильною в своїм научанню. Длятого Апостоли говорили з непомильною повагою, і їх слова приймано не як людські думки, але як Божі правди. ".... ви, прийнявши від нас слово проповіди Божої, прийняли його не як людське слово, але, як

є дійсно, яко слово Боже." (Гал. II., 13.) "Подобалося Духови святому і нам," кажуть зібрані Апостоли, "не накладати на вас більш тягару, крім сього конечного." (Діл. XV., 28.) "Коли-би ... ангел з неба проповідав вам попри то, що ми вам проповідали, нехай буде виклятий." (Гал. I., 8.)

Св. Йосиф Покровитель св. Кат. Церкви.

3. — Наш Спаситель накладає і приписує піст. "Коли постиш, намасти твою голову і умий твоє лице, щоби не люди бачили тебе, що ти постиш ... а твій Отець, що бачить в тайні, заплатить тобі." (Мат. VI., 17.) Апостоли, ним зачинали свою працю, постили: "... Служили Господу і постили." (Дія. XIII., 2.) "І коли рукоположили їм по церквах пресвитерів, помолилися з постом," (Дія. XIV., 23.)

4. — "Ваші жінки," каже св. Павло, "в церквах нехай мовчать. Бо не позволяється їм говорити ... Бо неприлично жінці говорити в церкві." (І. Кор., XIV., 34., 35.)

5. — Святий Петро і Йоан миропомазували новоохрещених в Самарії: "Клали на них руки і приймали Духа святого." (Дія., VIII.,17.)

6. — Наш Спаситель і його Апостоли вчили, що Пресвята Євхаристія, це Тіло і Кров Христа: "Прийміть і їжте, се є тіло моє ... Пийте .. всі, бо се є кров моя." (Мат. XXVI., - 28.) "Чаша благословення, що ми благословимо, чи се не причастє Крови Христової? І Хліб, котрий ломимо, чи се не причастє Тіла Господнього?" (І. Кор., X., 16.) 7. - Святі Апостоли дістали від Спасителя власть, щоби прощати гріхи: "Кому відпустите гріхи, відпустяться їм" (Йо. XX., 23.) "Бог .... дав нам служенє примиреня .." (II. Кор. V., 18.)

8. — Що до хорих, святий Яків дає от - це розпорядження; "Нездужає хтось між вами? нехай покличе пресвитерів церковних і нехай помоляться над ним, помазавши його оливою в імя Господне." (Як. V., 14.)

9. — Що до супружества наш Спаситель каже: "Хто відпустить свою жінку і ожениться з иншою, чужоложить з нею. І коли вона опустить свого мужа і вийде за иншого, чужоложить." (Мар. X., 11., 12.) А святий Павло каже: "А тим, що в супружо ..... приказує Господь, щоби жінка не розлучалася з мужом, колиж би розлучилася, нехай лишається незамужною .... і муж нехай не відпускає жінки." (І. Кор. 10., 11.)

10. — Ісус Христос не лиш словом, але і приміром поручає душам, що стремлять до досконалости, чесноту досмертного безженства. Так само святий Павло радою і власним приміром заохочує Коринтян до тої самої ангельської чесноти: "Хто видає заміж свою дівчину, добре робить, а хто не видає, ліпше робить." (І. Кор. VII., 38.).

Така була наука Апостолів. Яка - ж є наука в тих самих річах в Католицькій Церкві, а яка у протестантів (зглядно православних) ?

Дальше буде.

МАРІЯ ТВОЯ МАТИ.

**

Марія є не лишень Мати християн взагалі. Вона ще й твоя Мати — з, окрема. Вона зродила тебе особисто з'окрема до життя ласки; Вона й надальше про тебе старається в усіх подробицях твойого життя.

Туземська мати мусить розділювати свої чувства поміж усі свої діти. Але не так у Пресв. Діви! Вона кожного із нас любить настільки, настільки любить нас усіх разом. Вона про тебе з. окрема старається так, як Вона старалабися, наколиби ти був лиш сам один!

Наблизись всеціло до пашої Матери, а Вона тобі оповість це, чим Вона була для тебе аж досі. Ти навіть собі не уявляєш, як велику любов Вона мала зглядом тебе; ти й не думаєш, що ти коштував Їй много журби.

Підчас французько - пруської війни один військовий священик (капелян), відбуваючи свої звичайні об'їзди по лічницях - лазаретах, зустрінув одного вояка, що вже був на виздоровленні. Священик хотів йому дати медалик Божої Матери.

"Я вже маю один", — заявив жовнір. — "ось він тут, у моїй калитці" — "А чому - ж ти його не носиш?" — "Боюся, щоби його не згубити, бо він для мене є дорожший, чим купа золота!, тай при цьому, може бути, ще де - що додам".

Слідуючого вечера згаданий священик прийшов для сповнювання своїх обовязків. — а вояк почав оповідати:

"Цей медалик подарувала мені моя мати, коли я вирушив на війну. Вона його власноручно повісила мені на шиї, нічого, навіть не промовивши . . .; вона лиш плакала . . .

Коли я вже відходив, вона мені сказала: "Я часто тебе напоминала, але завсігди без'успішно; а тепер я повіряю тебе твоїй Небесній Неньці, — і як що ти мене забудеш, то не забувай Її!"

"І я пішов, не кажучи нічого й утираючи сльози, що лилися з моїх очей . . .

"Як що ти можеш мене забути, то не смієш забути про Неї!" — ті слова врізьбилися мені у серці, і мушу вам, отче сказати, що я не забув ні одної ні Другої.

Мене приділено до частин з Монахієм, і ми вирушили в похід, — а я й невисповідався. Я був таким легкодухом, — кажу вам, — що у мені не було нічогісенько доброго, — за виїмком хиба лиш одного медалика Божої Матери.

"Але що торкається моєї Небесної Неньки, — то я щиро Її любив. У найбільших моїх замішаннях, думка про Неї приводила мене до поваги, у моїх смутках Вона мене потішала, у зворушеннях гніву Вона мене вспокоювала. Носячи медалик Пресв. Діви, я почувався щасливим.

Послухайте - но дальше. В околицях Верту завязався страшний бій з Французами; між тим куля вдарила мене в груди, — і я повалився безпритомний . . .

"Коли я прийшов до себе, я не відчував ніякого болю; я шукав своєї рани. На грудях мойого плаща й моєї блюзи була діра, але я не мав ніякої рани: лиш незамітну, сіпю плямку. Стяжка від мойого медалика була розірвана, — і я найшов мій дорогий медалик; куля впала у чобіт. Ось, — він! Глядіть, — як він сплесканий, на одній стороні видніється образець Пресв. Діви, а на другій витиснені слова: О Маріє без порока Зачата, заступися за нами!"

"Пригляньтеся цьому медаликові і цій кулі. Чи цей відтиск на медаликові не відповідає зовсім цій кулі?"

"І цей дорогий медалик спас мені життя! Тай скажіть

мені тепер, отче, чи можу я забути Цю Божественну Неньку, — або й також ту, що вручила мені цей медалик у хвилині походу?

Я хотівби ще дещо додати, — то вже на мені

тяжить від нового року. Я вкінці хотівби відбути добру Сповідь; минувшого року сповідник відмовив мені розрішення, а я собі сказав: "Ну й добре! Я вже ніколи не буду сповідатися!"

"Але згодом я відчув жаль. Пресв. Діва, — сказав я до себе, — так чудесним способом помогла тобі, — наколи ти не поправишся, ти з певністю будеш дуже злим чоловіком . . . Коли я прийду до своєї старенької мами, то треба, щоби вона бачила, що я поправився.

"Тай вже від довшого часу хотів я до ньої написати, але, з тягарем на серці, до того не приймло. По сповіді це піде лучше! . . "

По вісьмох днях пізніще, — він відбув загальну сповідь і написав довгий і сердечний лист до своєї матери. А мати вмить поспішила приклякнути й заплакати з радости перед іконою Божої Матери Семиболесної у церковці лічниці в Монахіюм, куди вона так часто приходила висказувати своє горе Божественній Матері! . .

Може бути, що й ти, Дорогий Читачу розпізнав риси подібности поміж життям того вояка, — а твоїм власним . . .

Якжеж - ж невдячним і суровим бувби ти зглядом своєї Небесної Неньки, як що ти змусивби Її навіть плакати над тобою і з болем слідувати за тобою у твоїх заблудженнях! Отже, чим мерщій поспіши до Ньої, проси у Ньої прощення, — і зачинай Її любити й потішати!

А як що, — навпаки, — ти провадиш життя невинне, то усильно дякуй своїй Матері. Це завдяки Їй, а не тобі, ти отримав цю ласку. І ласка ця не є якимсь добродійством звичайним, — це є чудо доброти Марії зглядом тебе!

ДВІ ПРОЦЕСІЇ.

Неділя 14. червня 1925. Чудовий, теплий день. На великому шляху, що провадить з Вінніпегу на північ через Селкирк до озера, здовж слідно величезну безперервну процесію. Від ранку безнастанно їдуть ґари одна за другою, кожна заповнена людьми. Їдуть ґари малі й великі, турінґс, родстерс, сідінс, **купес** ... і як вони там усі називаються. Стрічаєш і прості ґари ремісників, купців та торговців, і люксусові машинові екіпажі богачів мілїонерів. Їдуть вони одна за другою, одні туда, другі з

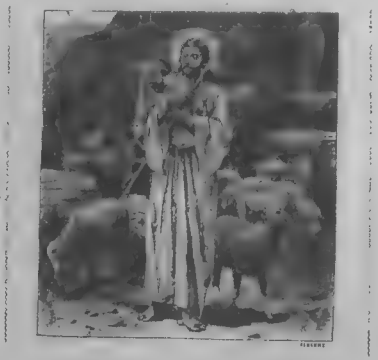

поворотом, час - від - часу одна другу випереджає ...

Безупинно посуваєсь скорим темпом ця величезна процесія наперід — куда? Хочеш довідатись, питай цих туристів самих. Кожний відповість тобі, що їде забавитись на лейк - озеро. Одні працювали цілий тиждень в душних фабриках, варстатах, урядових кімнатах, за лядою в склепї - тепер їдуть відітхнути свіжим повітрям,

забавитись. В інших тілько й всього заняття, що що дня їдуть "забавитися."

Це процесія дітей сего світа, що думають лиш що себе, про світ, про забаву, про приємне уживання або забивання часу. Процесія без кінця, наломники без числа ... Так вони переводять увесь свій вік, без жадної вищої, взнесліщої думки, привязані тілом і душею, до землі, на котрій радіби вікувати. В них на те тілько розум, щоби як найбільше упримнити собі життя — їх бог, то доляр і черево ...

І їх много - много, тих людей, що жиють тілько для розкошей, що забувають за Бога, за свою душу, за небо, пекло! Яка численна, яка сумна процесія! В ній нема місця для Христа, нема для Його світла; там лиш заслїплення, дурїйка, там діявол оцутує бідних, нерозумних людей кайданами, солодкими, а такой кайданами, що позбавляють їх правдивої свободи дітей Божих ...

***

Пята година вечір. В процесії дітей сего світа счинився заколот, одна ґара за другою поставали, довгий ряд автомобілів поставали край дороги. Ті, що позаду, не знають, що зайшло, мінають, а й собі поставали. Що сталося? ...

Ось - тут при дорозі церков, деревляна, гарно прикрашена, коло церкви здвиг народу. Три дзвони на дзвінниці мілим акордом гомонять у воздусі, чути спів, відтак сильний голос місіонаря, що з хрестом на грудях промовляє з амвону до народа. Його слова, натхнені любовю Розпятого, проникають до глибини душі, витискають слези каяння з очей.

Скінчилась проповідь, місіонар з амвону дає якісь вказівки, і за кожним словом певна ґрупа людей виходить і збирається в ряд. На переді хрест, так чотири дівчата несуть гарно прибраний образ Матери Б. Неустаючої Помочі, так знову хоругви, за ними дітвора, хлопчики, дівчатка, старші дівчата, невісти, мущини - всі у взір-

цевому ладі по четверо рядом йдуть, поважно, спокійно. Набожна пісня залунала з рядів, відтак голосна молитва. Вже похід розвинувся, вже можна обняти його оком. Який чудовий образ!

Вітрець розвиває хоругви й ленти, пісня гомонить у воздусі, весь нарід перенятий набожною повагою. Стодвацять чвірок хрістіян, почитателів Христа, віддає прилюдно почесть, визнає в очах світа свою вірність Розпятому Богочоловікові. Бідні фармері - зарібники, спрацьовані, але веселі, щасливі. Вони через вісім день відбували Місію, висповідались, і от тепер заявляють свою непохитну вірність Ісусови. Он - там, на самому кінці процесії - глядіть: молодці несуть на раменах великий хрест місійний, а за ним другі молодці несуть на раменах на високих, гарно вбраних і уквітчаних ношах другий хрест з образом Розпятого Ісуса. Два священики у священичих ризах замикають похід.

Це процесія дітей Божих, що памятають за Бога, свого Спасителя, за свою душу, за життя позагробове. Їх не много, в порівнанні з числом дітей цего світу вони зникають, вони бідні, але в їх душах Божий ідеал, їх життя високе, воно сягає аж до неба.

Зіткнулись обі процесії - котра возьме верх? Дивись: діти Божі йдуть спокійно, поважно вперед, навіть не звертають уваги на богату й численну процесію синів світа. А процесія дітей цего світа затримується як на розказ, ґари стають, люде з них виходять, здіймають капелюхи і в німому подиві приглядаються мальовничому образови. скуплення побожного народу уділяється і їм, релігійні чувства хоч на хвилю запанували в їх душі - бо - ж і в них є душа! Так стояли вони коло фенцу, де - котрі ввійшли і на площу, навіть до церкви, і на хвилину забули за свою погоню за забавами. Діти Божі побороли дітей цего світа . . .

***

От, образ життя людей на світі. Всі йдуть одною або другою з цих доріг, всі ступають в одній або другій з цих

процесій. Одна з цих доріг вигідна, на ній маси людей, що уживають розкошей світа - но вона провадить остаточно в погибіль. Друга невигідна, прикра, і лиш мало людей по ній ідуть - но вона провадить до вічного щастя. Слухай слів Ісуса, слів Божої, непомильної Правди: Входіть через вузкі ворота; бо простора брама і широка дорога, що вводять в погибіль і много людей входить ними. Як - же тісна брама і вузка дорога, що провадить в життя, і мало тих, що її находять! (Мат. 7, 13 - 14).

Мало є людий, що йдуть вузкою стежкою, що провадить у вічне щастя — чому? Тому насамперід, що засліплені, забувають, що туземське життя скоро минає, а потягає за собою наслідки необчислимі, бо - ж не до направлення. вічні. Вони дають себе звести ложною наукою князя сего світа: Уживай життя, бо воно коротке й скоро минає; тому хватай з життя всьо що годен, бо лиш то будеш мав. — Тому дальше, що дорога в погибіль вигідна, маси йдуть нею і не зносять тих, що не йдуть за їх приміром, погорджують ними, вимівають, переслідують. Це люде, що дрожать перед князем сего міра, що не хотять виріжнятися, а "для святого спокою" роблять так як загал. Це душі невільничі, що заглушують голос совісти, покидають Христа, щоби догодити світови.

І ти, приятелю, йдеш одною з цих доріг, ступаєш в одній із цих процесій . . . та в котрій? Ступай вірно за Ісусом, за Його хрестом, не стидайся Його: Хто повстидається Мене . . . і Я повстидаюсь його (Лу. 9, 26). Не дай себе звести фалшивою наукою світа: він нічого не зробив для твоєї безсмертної душі, а хоче щоби ти йому її віддав - і за що? За марну славу, за пригорщу золота, за хвилину розкоши. Віддай свою душу Христови, що вмер для її спасення і верне тобі її в щастю чистому й вічному.

Не жахайся насмішок світа, вони не в силі зробити тя гіршим, чим ти в дійсности, так само, як його похвали не додають ані крихітки до твоєї дійсної вартости. Коли будеш сміло й вірно ступати за Христом, вимусиш собі

признання навіть фалшивого світа, бо в'дійсности він відчував свою непослідовність і не годен відмовити подиву й пошани правдивому християнинови. Ми бачили це на Місії в Гонор на власні очи.

Ти хто такий, що лякаєшся смертного чоловіка і людського сина, що гинуть мов та трава. А забуваєш Бога, що сотворив тебе, що создав небо і основав землю! (Іса. 51, 12 - 13).

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

***

Вистарчить бути чесним чоловіком, то є найліпша релігія, більше не треба.

Так; бути чесним чоловіком вистарчить, щоби тебе неповісили на шибениці; але не вистарчить, щоби піти до неба. — Це вистачить перед людьми; не вистачить перед Богом, Найвищим Суддею.

"Вистарчить бути чесним чоловіком" кажеш? Нехай. Але треба, щоби ми розуміли один другого. Кого - ж ти називаєш **чесним чоловіком?** Це є два слова, дуже тягучі,

і кождий може собі натягати їх після свого уподобання.

Запитай - но того лацно убраного молодика, в котрого в серцю і голові більше пустоти, як чого, запитай його, чи може бути пустим, і при тім **чесним чоловіком.** "Яке питання" відповість він тобі. "Молодеча гульня не перешкаджає, щоби бути чесним чоловіком. Я на певно є чесний чоловік, і нехай хтось спробує тільки назвати мене нечесним! !"

Питай відтак того купця, що купує лихий товар по дешевій ціні, а продає його дорого, як найліпший товар; того робітника, якому платиш за цілий час, а він через половину часу лінюхує; питай того фабриканта, що надуживає біди робітника, і каже йому без потреби, тілько для свого зиску, працювати в неділю; запитай їх, чи їм не бракує чогось, щоби могли звати себе **чесними людьми?** Кождий з них без вагання відповість тобі, що він чесний чоловік, і коли вміє провадити свій бізнес, то що з того?

Так само питай чоловіка, що марнує маєток, питай старця, котрого серце повне брудного скупарства, питай того, що негоден жити без корчми і товариства; кождий з цих тобі скаже, що він **чесний чоловік.**

І так, бачиш, самі **чесні люди,** о яких тут бесіда, всі вони признають тобі, що розпусник, пияк, скупар, лихвар, чужоложник, може бути **чесним чоловіком,** а ніхто несміє його назвати нечесним, хіба би вкрав, обрабував, або когось замордував! !

Чи не здається тобі, що це дуже, що це занадто легко бути **чесним чоловіком?** Після того ніхто немав би жадного клопоту перед Богом, коли не мав клопотів зі судом. - Поза тим може бути злодій, може дурити людий, може жити коштом глупоти людий, з робітника на секції може іти просто, чи там . . . за пару місяців на щось гейби священника — і він при тім усім **чесний чоловік!** !

І ти кажеш, що тобі релігії не треба, що тобі вистачить бути **чесним чоловіком?** І ти кажеш, що бути чесним чоловіком, це твоя релігія.? релігія, котра позва-

ляє на всьо, крім на явне злодійство і мордерство? ! ! Чи ти маєш здоровий розум? Таж це переворотність, не обридливі засади, а жадна релігія!

II.

"Але," скажеш може, "в мене **чоловік чесний**, це такий чоловік, якого звичайно називається чесним. **Чесний чоловік** в мене, **це такий чоловік, що сповняє добре всі свої обовязки, робить добре і стережеся злого.**"

А я маю досвід, та відповідаю тобі і тверджу, що, коли ти є таким чесним чоловіком, і то без могучої помочі віри, то ти є осьме чудо світа; і я кажу, що можна заложитися о сто на один, що ти таким чесним чоловіком не є.

Таж, не будеш хиба мені говорити, що ти не маєш пристрастий, злих склонностий; кождий чоловік їх має, і то багато! — Коли отже ти є склонний до нечистоти, до обжирства, до змислових склонностий, щож буде тебе стримувало? Коли ти склонний до насильства, або до ліпиветва, чи до **гордости**, хто - ж буде панувати над тими пристрастями? Хто затримає твою руку? Хто здержить твій язик? Чи може боязнь перед Богом? Але ж ти Бога не хочеш знати, тобі вистачить бути ніби **чесним чоловіком**. — Чи може розум ухоронить тебе? — Але - ж ми знаємо що значить розум, коли проти нього борються пристрасти. — Що отже тебе здержить перед проступками? Справді, нічого, хиба боязнь перед поліцією, перед кріміналом, перед грубою силою. Але тоді, о, яка нещасна твоя релігія! . . . Честь тобі за неї, а як - жеж, честь ! ! ! — Я волію свою релігію.

Тільки Христова релігія подає успішні лікарства на наші пристрасти. А коли не припустити, що чоловік не може грішити, або що він ангел (а він не є,) треба заключити, що без помочі Христової релігії, ми не можемо **витревало заховувати своїх великих обовязків, котрих заховування робить чоловіка дійсно чесним.**

І я кажу з безпечною певністю, що той, хто не є христіянином, і називає себе **чесним чоловіком**, то він або себе не знає, або сам себе дурить.

III

Я скажу навіть більше. Навіть, коли б ти сповняв добре свої обовязки горожанина, батька, мужа, сина, приятеля, одним словом обовязки, котрих заховування робить чоловіка **чесним** в очах світа, я і тоді скажу тобі: "Це не досить"!

Ні, **це не досить.** — Чому? - Бо є ще Бог, що панує на небі, що тебе сотворив, що тебе удержує при життю, що тебе кличе до Себе, що накладає на тебе обовязки, яких жадна людська сила негодна усунути. — Длятого, бо ти маєш зглядом цього великого Бога **обовязки**, щоби величати Його, дякувати Йому, молитися до Нього, і ті обовязки є конечніші, важніші, як які — небудь обовязки зглядом людий.

Чи невдячник, чи бунтівник, може собі сказати: Я є добрий; мені ~~не~~ може нічого закинути? " — Певно ні! І от: ти є невдячник, ти є бунтівник, ти, ніби чесний чоловік, що забуваєш за свого Бога! — Він твій Батько, Він тобі дав істнування, життя, розум, здоровля, маєток, всьо; Він сотворив світ для тебе, для твого хісна, для твоєї приємности. — Він дав тобі свій закон; Він тебе спас. Він тобі приготовляє на небі величаве щастя. — Він твій Господь, твій Пан; Він тебе благословить; Він тобі прощає; Він тебе любить; Він на тебе чекає!

А що ти Йому віддаєш? — Може насмішки, може ненависть, може погорду! Ти не молишся до Нього. Ти Його не величаєш. Ти Йому не дякуєш. Тобі це байдуже, чи Йому віриш, чи ні, чи Його слухаєш, чи ні!

Невдячник! — І ти кажеш, що тобі немож нічого закинути? Ти ніби сповняєш **всі свої обовязки?** ! !

Не дури себе! Признай скорше, що ти лякаєшся обовязків релігії, і щоби їх ся позбути, ти говориш, що тобі вистарчить бути чесним чоловіком. — Але ти чесним не є! — Твоя релігія є: бути чесним чоловіком? ! А я тобі кажу, що твої слова є пусті, порожні, і що ти хочеш віддатися слабостям і злим склонностям, на котрі христіянська віра є одиноким лікарством.

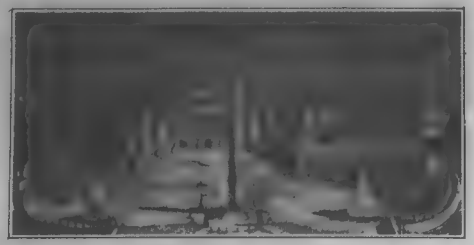

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ СЕРПЕНЬ
БОРОТЬБА ПРОТИ ХУЛИ.

Хула, це гріх - гріх страшний; почуєш хулу, немов мороз проникає тебе аж до глибини душі.

Хули може допуститись гадкою, словом поступованням. Наміренням Апостольства Молитви на цей місяць має бути борба проти всякого рода богохульства.

Однак є одно богохульство, що найстрашніше поміж усіми: це тоді, коли цілий нарід вирікається віри в Бога; відпадає від правдивої Церкви та іде в пропасть або цілковитої безбожности, або віддається єресі, фальшивій вірі, міщанині правди і облуди.

Такого рода хула є народним злочином. Життя такого народу скорше або пізніше мусить відчути наслідки цього злочину.

Це болюче, що - ж зробити? Ми мусимо сказати собі це щиро: У нас тої хули ціле море. На більш як 40 міліонів народу, тілько коло 4 міліони знають правду; решта визнає суміщку правди і блуду.

Наш нарід невинен у цій справі так багато, як скорше тоті, що колись його звели. Святий Володимир приніс правдиву віру своєму народові. По прегарних літах панування цеї віри на Україні, чорною хмарою надійшов до нас блуд;

його проповідали священики грецькі, що попали в нещасливу схізму. Вона відразу зазначила свої смертоносні овочі: на Україні життя духовне, життя релігійне впало так низько, що сумно о тім говорити! Слава, якої дізнав наш нарід попереду, счезла і нема єї до тепер.

У шіснацятому столітті правдива віра, котрої нарід вже не знав, але котра в глубині душі ще дрімала, вибухла немов ясним полумям: народні маси зачали горнутись до злуки з Римом. Але що - ж? — Груба сила проваджена апостолами блуду, що на ту хвилю знова появились зі схізматицької Греції, придусили по більшій части це ясне полумя; придусили його чорним димом блуду і ненависти.

Від того часу немов крок за кроком наш бідний нарід у великій своїй більшости іде глибше і глибше в пропасть. На Великій Україні дійшло до того, що дітям невільно чути Божого Імени; сатанська ненависть проти Бога запанувала там такою темною силою, з якою може панувати поза тим хиба у царстві вічної, незмінної ненависти Бога — в пеклі. І таке - то життя, таку силу душі набрав наш нарід з жерела схізми. Там, на Україні, лиш один бог: — черево.

А що в нас в Канаді? Страшна хула, хула менше явна, але через те не менше страшна. Нарід до тепер по більшій части ще визнає правду, але обставини такі тяжкі, що боротись проти них, це понад сили хитаючоїся віри, котра не хочеся піддати безпечному проводові Бога і Його Христа в католицькій Церкві. Остигла віра, гордість, непослух, занедбування середників, які дав нам Христос, — це все дорога до пропасти.

В додатку до того пригорща темних духів проповідує фалш, і навіть безбожність. Є люди, що вбираються у священичі ризи і ставлять на своїх престолах нового бога, того бога називають "український нарід," і тим імям заслонюють сатанського духа ненависти до Правдивого Бога і до Його Правдивої Церкви.

Борімся проти хули, проти всякого рода проклонів, що знесвячують імя Боже і Його Пресвяту Волю, борімся проти них в дома, в родині, на вулиці, в товаристві, всюда, і просім Серце Христове, щоб нас не карало за свідомі і несвідомі хули.

ЛИСТ З ГАЛИЧИНИ.

(Від о. В. Бізен).

***

Квестія навернення православних Українців на Волині, Холмчині і Підліссю є тут на дневному порядку. Не знаю, чи буде це інтересним для ваших читачів. На всяк случай, булоби надзвичайно займаючим написати історію Унії почавши від розбору Польщі, від 175 літ меншебільше, не так з огляду на загальну історію Церкви, як з огляду на мучеництво, яке перебула Унія. Я переглянув два томи історії написаної по фращуски через Дескир - а і запевняю Вас, що є в ній багато матеріялів для Вашого часопису. Що за чудові черти геройства слези мимоволі витискаються з очей! Що за люде, ці тодішні уніяти, що за женщини, яка в них віра, яке завзяття в цего простого народу!

От що булоби інтересним і принеслоб більше користи чим суха апольогетика. Ці герої, **ваші герої**, ці Святі, **ваші Святі**, заслугують, щоби їх відгребсти і вилобути з забуття, особливо в цій торжественній хвилі історії Східної Церкви і Унії . . . .

Поки - що я розкажу Вам де - що про сучасну релігійну ситуацію серед Українців на північ від нас. Трудности — Ви їх Знаєте; про них годі говорити. Національна свідомість прокинулась сильно. Двох наших оо. професорів виїхали минувшого року на вакації на Підліся. Старі ще тямлять часи Унії, коли вони самі або їх батьки ще були уніятами — хотя мусіли критися. Стрічається таких, котрі, коли їм сказати, щоби вернули до Унії, відповідають простосердечно: "Але - ж отче, ми все були уніятами, і ще нині є ними; нам нетреба вертати до Унії, бо ми в серцю все були уніятами."

Молоде покоління вже не так говорить. Пора отже, щоби використати це добре розположення і ці спомини старих, щоби взятися до діла. Наші отці мусіли вертати і тому не розпочали праці. Але є там свіцкий священник, що прибув туди рівночасно з ними і він там відправляє Службу Божу і слухає сповідей. Нарід був дуже вдоволений. То є праведний священик і хотів був вступити до нашого Чина. Но він не міг там лишитися з тої самої причини, що й наші отці — бо й він професором. На Різдвяні Свята, котрі там нарід святкує враз із латинниками, домагались люде, щоби цей священик прибув знову. Писали навіть до нас, просять, благають, щоби дати їм уніятських священників . . .

Цей священик поїхав туди, але противники, що відправляли богослуження в тій самій церкві, що й латинники, замкнули їх церков. Вся парохія схізматиків покинула тимчасом свого священика і його церков. Ці скрайні противники замкнули були церков навіть перед своїм власним парохом латинським, тому що він був занадто прихильно настроєним для уніятів. Ось - яка є причина неї опозиції: Много латинників, що були колись уніятами, бачучи ці прекрасні обряди і чуючи богослуження в зрозумілій для себе мові, почули знову потяг до свого колишнього обряду. В слід за тим другі роз'ярились. На другий день Різдва удалось отворити церков і наш священик відправляв тут через свята. Всі уніяти і всі латинники, що колись були уніятами, були тут. Після богослуження повстали цікаві суперечки між противними сторонами. "Було чого тягнутися 3 і 6 верст,. щоби дивитися на нашого священика, що він робить при престолі! Він для нас як німий. Але видіти і чути як служить уніятський священик — от що варта! Є що чути!

Дійшло до того, що цего священика прискаржили до епископа за то, що проповідав по українськи. Епископ розсліджує справу і переконується, що оскарження фальшиве; але в виду роз'ярення народу не позваляє відправляти на далі, запевняє, однак, що чимскорше постарається о гроші на будову **уніятської** церкви і тоді можна буде далі працювати. Поки - що всьо притихло. Уповаймо й молімся . . . .

Цей священик привіз нам одного студента з тамтейших сторін. Його родичі були стали схизматиками і він із ними, але його дід був ще уніятом. Дуже здібний хлопчина, відзначаючий. Заки приняв католицьку віру, остав у нас 4 місяці, бо ми хотіли, щоби зробив це з перекопання. Ще двох інших студентів прийшле нам — але жадні гроші на школу . . .

В групі минувшого року були на Збойсках дві схизматицькі Сестри з тамтейших сторін — не знати властиво в якій цілі. Кожної неділі, і часто на будні, приходили вони до нас на Службу Божу і брали участь в поході з хрестом на місії в катедральній церкві св. Юра у Львові. Часто розмавляли з нашими Сестрами. З поворотом до свого монастиря — їх там 200 разом, після їх оповідання — писали вони до Сестер на Збойсках, як оповідають своїм Сестрам про всю красоту, яку бачили на Збойсках, про Службу Божу, проповіди, часте св. Причастя. Хто знає — може при ваших ревних молитвах може вийти з того велике добро . . .

Є ще інші знамена повні обітниць, скупі поки - що — але коби ми мали отців ! !

От, дорогий отче Йосифе, для вашого "Голосу", наколи годні цего ужити; наколи ні, ці повищки все - таки справлять вам усім много приємности."

Молитвеник Християнської родини

Вже вийшов! Вже готовий! Вже заспокоїть Ваше давне бажанє. Най вийде се на Божу славу і на Ваш пожиток милї братя.

Сподіємося, що вдоволить він Вас — сподіємося, що приймете єго з радостю. Виглядає він поважно, числить 816 сторін друку, прикрашений 60 образками а молитов в нім на прерізні потреби є більше чим в другім якім молитвенику.

Оправлений в-полотно, з червоними берегами і футералом, коштує $1. 35

Оправлений в шагринову гварантовану скіру, золочені витиски (написи) золочені береги заокруглені. Коштує з футералом $1.60

При замовленю треба зазначити для кого той молитвеник потрібний, бо осібно для мущин, а осібно для невіст друковано його.

ЗАМОВЛЕНЄ І ГРОШІ ПОСИЛАТИ В РЕГІСТРОВАНІМ ЛИСТІ АБО МОНЕЙ - ОРДЕРОМ НА АДРЕС:

Пишіть до нас за цінником.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Гелгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата.	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розважте те добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіола	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Дівї	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Чому я наверпувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єврейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ ВУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ
„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice
Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 3. 1. Вересня 1925. Ч.9.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

***

ЗМІСТ.

Пастирський лист. — Про вервицю. — Свята Тереса-Дит. Ісуса. — Хай будуть чисті. — Одиноке лікарство. — Біблійні оповідання. — Еволюція. — Наші місії. — Лист з Прикарпатської України. — Католицьким світом. —

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція і адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

ВУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 267.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ.

1.	В.	Св. М. Андрея Страт.	16.	С.	Св. СвМ. Антіма, Прп. Теокт.
2.	С.	Св. Пр. Самуіла	17.	Ч.	Св. СвМ. Вавили
3.	Ч.	Св. Ап. Тадея.	18.	П.	Св. Прор. Захарії
4.	П.	Св. М. Агатоніка	19.	С.	Чудо Св. Арх. Михаіла
5.	С.	Св. М. Луна, Одт. Усп.	20.	Н.	**Н. 15. По Сош. Св.** М. Созонта
6.	Н.	**Н. 13. по Сош. Св.** СвМ. Евпіха			
7.	П.	Св. Ап. Тита	21.	П.	**Рожд. Пр. Богор.**
8.	В.	Св. ММ. **Адріяна і** Наталії.	22.	В.	Св. Йоакіма і Анни
9.	С.	Прп. Шімена	23.	С.	Св. М. Митроодори і др.
10.	Ч.	Прп. Мойсея і Август.	24.	Ч.	Прп. Теодори
11.	П.	**Усікн. Ч. Гл. Предтечі**	25.	П.	Св. СвМ. Автонома
12.	С.	Св. Александра, Йоанна і Павла ААеп·	26.	С.	Обч. Храма, св. СвМ. Корнилія.
13.	Н.	† **Н. 14. по Сош. Полож Ризи. П. Б.**	27.	Н.	**Н. 16. по Сош. Возд. Ч. Хреста.**
14.	П.	**Вересень.** Прп. Симеона Столп.	28.	П.	Св. ВМ. Никити
15.	В.	Св. М. Маманта, Прп. Йо. Пост.	29.	В.	Св. ВМ. Евфимії
			30.	С.	Св. М. Софії, Віри, Над. і Люб.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ.

6. **Нед. 13. по Сош. Усікн. Гл. Св. Йо. Хрест.** - На літ.: Тр. воскр. г. 4., трон. Усік., конд. воскр., Слава: конд. Усік., І н.: Богор. по гласу конд. Усік. Прок. воскр. і Усік. - Ап. зач. 166. і 33., Євап. Св. Мат. 87 і Св. Мар. 24.

13. **Нед. 14. по Сош. Положеннє пояса П. Богор. Гл. 5., Єв.** утр. 3. - На Літ.: Трон. воскр. і Пол., Сл.: конд. вос., І н.: конд. Пол. - Ап. зач. 170. і 320. Єв. Мат. 89 і Св. Лу. 54.

20. **Нед. 15. по Сош. і Перед Возд. Ч. Х. Предпр. Рож. М. Б.** Гл. 6., Єв утр. 4. - На утр.: трон. вос. 2 р., Сл.: трон. свят., І н.: предпр. - На Літ.: трон. воскр. і предпр., Слава: конд. воскр., І н.: конд. предпр. - Ап. 215 і 176., Єв. св. Йо. 9. і Мат. 92:

21. **Рождество Пресв. Богор.** Всеночне. Єв. утр. св. Лу. 4., На Літ.: Антиф. звичайні, всі з припівом: Молитвами Богородиці. - Трон. празн., Слава: І н.: конд. праз. - Апос. 24, Єв. св. Лу. 54. - Отданіє 25. (пятниця.)

27. **Нед. 16. по Сош. Воздвиженія. Чесного. Креста.** (Вся тільки Чесного Хреста - ризи багряні.) З початку вел. веч. винесення Хреста. В часі утрені поклони Чесному Хресту. - Єв. утр. св. Йо. 42. - На Літ.: Антиф. праз. - Трон. Кресту. Сл.: і н. конд Кресту. - За Святий Боже: Кресту Твоєму. - Апос. 125, Єв. св. Йо. 60. - Задост. праз. - В попраз. співається на Літ.: Святий Боже. - В день праз. не їмо мяса.

ГОЛОС ІЗБА́ВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Вересень** **1925.**

ПАСТИРСКИЙ ЛИСТ

Преосвященого Епископа
ГРИГОРІЯ ХОМИШИНА
(Продовження)

Що до тактики сеї борби, то вона є ріжна в ріжних часах і у ріжних народів. Коли звернемо увагу на спосіб борби проти Церкви у нас, то видимо, що сперши приготовлявся ґрунт і матеріял до сеї борби. У нас намножилось повно таких провідників народних, котрі знаходяться в Церкві, будучи при тім далекі і чужі для католицкого духа Церкви. або не маючи нічо спільного з Церквою і вірою, хиба що суть охрещені і записані в метриках. Суть то в переважній части люди вільнодумні і рівнодушні, або такі, котрі заявляли своє христіяньство на

зверх, однак своє становиско в Церкві брали не з точки церковної і віри, але по своєму, звичайно з виверного погляду народного, або чисто партійного. Всі вони, кромі радикалів і соціялістів, не виступали спершу явно і ворожо проти Церкви, вони сиділи ніби тихо, помножуючи і підсичуючи нездорову атмосферу в Церкві. Вкінци однак дійшло до того, що вони хотять заняти майже верховодяче становиско в Церкві і почувшися на силі зачинають вже диктувати і розказувати Епископам, коли вони як Пастирі поставлені всяким слушним правом хотять рядити Церквою і дбати о єї добро, як єго вимагає слава Божа і спасенне людских душ. А щоби знова свого дідняти, то уживають до єго всякої облуди. Удають великих ревнителів за права Церкви, взивають нецензурну вулицю, виголошують підбурюючі промови і не дозволяючи нікому прийти до слова ухвалюють резолюції звернені проти Епископів, а навіть на однім такім вічу оголошено простий бунт і неослух Епископам. А цілий сей ворожий рух підтримують і підсичують наші часописи, загросні рівнож ворожим духом проти віри і католицкої Церкви. При тих всіх ріжних агітаціях уживаєся фалшу, клевети і безсоромної лайки та напасти. Нарід натровлений, підюджений і збаламучений. А ціль сеї борби є та, щоби вірних звести і відвернути від віри і католицкої Церкви. Їм не ходить о якісь права католицкої Церкви, бо вони по духу не суть католиками, але щоби при тій нагоді поборювати і понижувати католицку Церкву. І в тій, а не иншій цілі вони побивають Епископів, бо вони добре знають, що коли ударять пастирів і їх повагу підкопають, тоді розбіжуться вівці.

В тій отже цілі вони побивають Епископів, а навіть Святійшого Отця і то способами грішними, повними фалшу і облуди.

Но як з одної сторони побивають правдиву Церкву, котрою є католицка Церква і від Неї хотять відвернути вірних, так з другої сторони представляють в принадних красках згубну церкву, так звану автокефальну, або національну. Така автокефальна церква є фалшива, є схизматицка, бо вона є відірвана від правдивої Церкви. Вона є, як та суха галузь відчімхнена від здорового і живого дерева. В ній Дух Божий не ділає, в ній нема життя душевного. Мертва отже є автокефальна церква, як мертві суть і ті, котрі до неї належуть. А наші часописи видвигають таку автокефальну церкву, або похвалами єї виносять, бажаючи в той спосіб збаламутити нарід.

Вони вказують на таку автокефальну церкву на Україні. Однак та церква, то не тілько що не правдива, але навіть ніяка церква. То хиба є збір чисто світских людий. Бо та церква не тілько не є в злуці з католицкою Церквою, але навіть не має епископів ані священників. Бо там епископа висвятили самі світські люди враз з своїми жінками, що є проти всяким приписам так Западної як і Східної Церкви. Се є церква чисто лютераньска, чи кальвіньска. Наші часописи винесли похвалами тамошнього епископа, але хто його святив і що він є ніякий епископ, о сім мовчанка. Ось яка облуда! Епископ отже української автокефальної церкви, се ніякий епископ і він не має ніякої власти епископскої. Той сам ніби епископ повисвячував священників, але то суть ніякі священики, так як ніякий їх епископ. Отже в тій автокефальній українській цекві не правиться важно Служба Божа, ані не уділяються важно святі Тайни. Така церков є хиба на се, щоби дурити і зводити людий. Ту нема хвали для Бога, ані спасення душ, а тілько сатана радіє і має нагоду легко убивати душі.

І такою церквою хотять наші часописи і загал наших упавших діячів обдарити наш нарід. Для них може вистарчити така церква, бо вони й так не узнають правдивої церкви, або суть чужі для неї. Однак хто не затратив правдивої віри і релігії, кому лежить на серцю спасенне душі, добро вічне і дочасне, той з обуреннєм відкине від себе такі покуси з боку упавших куситель, той викине з своєї хати як небезпечну отрую часописи, котрі

пирять таке безвірство.

І до чого хотять допровадити ті непокликані провідники і душегубці? До цілковитої загибелі народу. У всіх справах вони вже осоромилися і програли, нарід загнали майже в безвихідне положенне, а тепер бажають ще Церкву осміяти понизити і знищити. Немов отчайдухи, немов ополомлені дикою пристрастю працюють з завзяттєм над руїною народу. Єще одна Церква затримала у нас досі повагу і значінне, отже й ту Церкву зазялися повалити, щоби народови всьо відобрати і всього нозбавити.

І який конець? Сатаньский большевизм! Ось туди упавші провідники вказують нашому народови дорогу. Бо коли вони нарід відвернуть від правдивої Церкви, коли відберуть йому віру і почуття релігії і обичаїв, тоді вже легка дорога у пропасть большевизму. Чим є однак большевизм, сего не говорять народови упавші отчайдухи і душегубці. Вони затроєні душею і гнилі серцем представлають народови большевизм як добро з точки народної, малюють його як успішний чинник в українізації, але не розписуються о тім, що большевизм допроваджує на Україні до стану звичайної худоби, що большевики убивають в душах людских всяке почуття чесноти і релігії, що домн Божі обрабували і многі з них обернули на театри, танці і забави розпустні. О тім в наших часописях нема ніколи згадки. А чому? бо вони самі духом большевицким заражені бажають раю без Бога, без Церкви, віри і релігії. Рівнож не розписуються о тих страшних прослідуваннях, муках і тортурах, яких допускалися і допускаються большевики на християнах, священиках і Епископах, як також о тих всіх жорстокостях зглядом всіх, котрі не хотять піддатися большевизмови. Ціла Україна і Росія наповнилася сльозами, стонами і кровю. Ту прослідуванне шаліє, маючи на меті знищенне всякої релігії. Ту справді вже сам діявол ділає через опанованих ним упавших людий. Прослідуванне Цекви, віри і релігії большевиками нагадує нам хиба

часи антихриста при кінци світа. Ось до чого хотять допровадити наш нарід упавші його провідники!

Но в парі з сею грізною небезпекою йде єще инше зловіще нещасте не менше згубне від попереднього. Именно зачали творитися у нас ту і там ріжні безбожні секти як: анабаптисти, методисти, суботники і біблійники (з анґлійського, байбельщики). Всі ті секти відкидають католицку Церкву, відкидають правди віри і святі Тайни, а лиш вірують в св. Письмо, котре кождий толкує собі по своему. Се вже цілковите баламуцтво і виверненне правдивої релігії. Св. Письмо не є єдине жерело віри і релігії. Книги св. Письма так Старого як і Нового Завіта остали написані тільки пригагідно і не вичерпують всіх правд віри і релігії. Колиби св. Письмо мало становити єдине жерело віри і релігії, то Христос бувби не проповідав, а тілько або сам всьо написав, або казав написати, а так само і Апостоли. Тимчасом Христос тілько проповідав і так само поручив Апостолам проповідати. З науки Христом голошеної дещо тілько списали Євангелисти, а так само і Апостоли і то не всі дещо написали в своїх пригагідних листах. Тому кромі св. Письма остало єще устне переданне. Щоби однак вся наука правд віри і обичаїв була захована і проповідана по всі часи, щоби також св. Письмо було належно зрозумлене, толковане і вияснюване, то на се Христос установив свою Церкву і то Цекву наўчаючу, котрій дав до того власть і поміч. Без того учительства католицкої Цекрви булаби надужита і зле зрозумлена навіть наука списана в св. Письмі, бо кождий толкуваби так, як йому до вподоби. І се справді так є між ріжними сектами, які опираються тілько на св. Письмі по своему довільному і особистому розумованню. Св. Августин виразно каже, що він навіть в св. Письмо не віривби, якби до сего не спонукувала і не учила Цекрва. Ось так каже великий святий і великий учитель Церкви. А у нас в тих місцевостях, де зачинають гніздитися безбожні секти, звичайний ґазда, проста баба чи дівка, ледви вміє слябізувати, вже мудрійші від найбіль-

ших святих, від великих учителів Церкви, що більше, вони маються за висших і розумнійших від самої Церкви Христом установленої. Великі і учені люди нераз ціле життє травять на се, щоби зрозуміти св. Письмо, а ту у нас деяким так в голові перевернулося, що хотяй ледви скінчили сільску школу, а хотять уходити за мудрійших від всіх учених. Віра таких наших суботників, чи біблійників, є річ дуже вигідна, бо кождий як хоче так собі вірує і поступає. Кождий для себе самого є божком, бо кождий має свою віру і в свою особисту віру вірить, заперечуючи ту головну засаду вірування, котра каже, що вірувати значить, за правду приймати те, що Бог обявив і що свята католицка Церква до вірування подає.

Ті всі недовірки, хотяй покликуються тілько на св. Письмо, однак самі собі противорічать, бо св. Письмо учить о св. Тайнах, котрі мають уділятися через тих, котрі від Христа постановлені до сего отримали потрібну власть і силу. Само читанє і розумованє св. Письма еще не відпускає гріхів, еще не живить Тілом і Кровію Ісуса Христа і взагалі не уділяє ласк, які подаються в св. Тайнах. Але сим осліпленим недовіркам се байдуже, бо їм ходить тілько о се, щоби затуманити і задурити совість, щоби відтак могли по свому жити в гріхах.

І.М.Й.А.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

ЧУДЕСНА МОЛИТВА.

Велика є сила молитви. На молитву Мойсея розступилося море, на молитву пророка Даниїла страшні львы стали лагідні, як ягнята, на молитву трох молодців в огненній печи, полумінь стала холодна. Молитва, се найсильнійша оборона чоловіка, се наймогучійша збруя. Та сила молитви оперта на самім Бозі, Єго могучости, Єго доброті, Єго вірности. Через молитву чоловік все може. Се сказав сам Христос: "**Все, чого попросите в молитві, вірючи, одержите**" (Мат 21, 22).

Каже св. Іван Золотоустий: Так само, як чоловікови, що приходить на світ нагий і позбавлений всего, природа дає руки, щоби ними постарався о всі річи конечні до життя, подібно і в надприроднім світі, тому, що чоловік сам зі себе нич не може, Бог уділив єму власти молитися на те, щоби, користаючи з молитви, діставав те, що єму конечне до спасення. —

І тому як раз, що від молитви зависить наше спасення. Христос каже нам: Треба все молитися і не уставати" (Лук 18, 1).

Однак є молитви, які Богови особлившим способом милі, є молитви, які мають надзвичайну силу над милосерним Серцем ласкавого Бога. Такою молитвою є вервиця. Могучість сї є особлива. Дійсно, се чудесна молитва. Великий учитель св. Церкви св. Альфонс про се так говорить: "Мури міста Єрихону не впали так скоро на звук труб Ісуса сина Навина, як хутко щезали ложні науки через молитву на вервиці. Овеча купіль в Єрусалимі не була так цілющою для хорих на тілі, як набоженство на вервиці для хорих на душі грішників; що більше: Єлисей не оживив тілько мертвих костей, кілько св. До-

мінік змягчив закостенілих в бльді душі та на ново збудив до життя ласки." —

Може тобі дивно, дорогий читачу, чому вервиця має таку силу? На се відповідь одна: Так Бог хотів. Вервиця складається з многих молитов Богородице Діво. А се Божа воля, щоби спасення було звязане з тою молитвою. Від первого Богородице Діво зачалося спасення на земли.

Було се тому більше 19 сот літ. Світ топув в морю гріхів і преступків. Люди затратили пізнання правдивого Бога; в їх душах здавсь завмерло було само навіть почуття погани гріха, зла. Тоді Бог в своїм безмежнім милосердію посилає бідній людскости спасення. Ото Архангел Гавриїл, Божий посланець, приходить до Назарету, щоби благовістити Пресвятій Діві Марії, що за справою св. Духа стане Матірю Божою. І що він каже, коли станув перед Марією? Ото в покорі проголошує перше Богородице Діво. "Ангел сказав до Неї Радуйся благодатна (обрадованна), Господь з Тобою (Лук 1, 28). Коли Марія сказала: "Се Я слуга Господня, не хай буде мені по слову Твому (Лук 1, 38) — Тоді то Слово Тілом сталося (Йоа 1, 14), Син Божий став чоловіком. Приходить Спаситель.

Подібно як з тим первим Радуйся благодатна, з тим первим Богородице Діво, прийшло на світ спасення, так і опісля з кождим відмовлюванням Богородице Діво, з повторюванням Радуйся обрадованна, злучена Божа ласка, спасення. Так Бог вже зарядив, бо Бог в Своїм діланню є незмінний.

Вервиця се вязанка многих Богородице Діво, тому молитва на вервиці приносить зі собою цілу китицю Божих ласк.

О кілько тих ласк сплило через відмовлювання вервиці на поодинокі душі, на родини, на цілі народи! Кілько помочи у всіх потребах як дочасних так душевних!

Є цілі книги, де є списані події, в яких видніє надзвичайна сила вервиці. А кілько тих подій не списаних, незнаних перед людьми? Колись, коли будуть відкриті всі ласки Божі, всі тайни людських сердець, тоді буде цілий світ чудуватись тій дивній могучости молитви на вервиці. Тоді кожде зеренце вервиці буде блестіти славою соток тисяч ласк, які зійшли на душі через сю молитву.

Щоби хоч слабо зобразити чудесну могучість вервиці подаю тут деякі події записані в достовірних книжках. Нехай сі приміри заохотять всі христіянські душі до ревної а сталої набожности на вервиці.

***

Вервиця спасає.

Було се в XVII. ст. по скінченню трийцятьлітної війни. *) Ціла Німеччина стогнала під страшними наслідками сеї кервавої війни. Та найболючішою раною було се, що подоптано ногами чесноту, добрі обичаї, віру і релігію. Що більше, моральність, релігія стали навіть предметом посміховиска і кпин.

Рим: — У Римі в протязі ювилейного року до тепер проголошено кілька нових святих і більше число блаженних. Між святими находяться Свята Тереса від Дитятка Ісус, Святий Йоан Віяней, парох з Арсу і святий Петро Канізіюс, якого рівнож проголошено Учителем Вселенської Церкви. З нагоди канонізацій мало місце величаве освітлення храму св. Петра і Павла в Римі, якого образець сподіємось в коротці подати. Між блаженними є 8 французько - канадийських мучеників і блаженна Бернадетта Субіру, якій появилась була 1852 року Мати Божа в Люрд.

---

*) За "Марийський псалтир" 1885.

Свята Тереса Дитятка Ісуса

Блаженну Тересу Дитятка Ісуса проголосила Церков Святою. Це маленька, гарна цвітка, ця Свята. Богато наших читачів знає її життя, бо воно видане Отцями нашого Чина.

Життя цієї милої Святої "Малої Цвітки" Ісуса таке чудне, що має воно подібних собі хіба дуже мало в історії Церкви від перших її днів.

Проголошено Її Святою в Римі 17.го мая. Це є Свята наших часів, бо народилась 52 роки тому взад. У віці 24 літ перейшла в небо, її сестри ще живуть. Два тижні пізніще проголошено Святим Блаженного Івана Ид. заложителя Чина Сестер Доброго Пастиря та Згромадження Идістів; цей Святий мусів на свою канонізацію чекати багато довше, бо жив вже 300 літ тому.

Наша "Мала Цвітка" перебула частину свого життя в монастирі; все таки є Вона приміром, що всі можуть спасти свою душу, та показує, що всі діти легко можуть дійти до Свого Вічного Батька. — Як? — Через дитячу простодушність та довіря до Бога.

Вона любила Бога понад усе та була звернена до Нього, немов цвітка до сонця, все немов бачила Його перед собою. Говорила до Нього легко і просто, як

СВЯТА ТЕРЕСО ДИТЯТКА ІСУСА,
молися за нас!

дитина, будуче певною, що тільки Він має виключне право до Її любови, і щоби Йому служити; уважала Його за найлучшого батька а себе за дитину, що має Його шанувати.

Ціле Її життя є визначним приміром, що може зробити душа, наколи хоче користати з Божих ласк. Її життя плило так просто, що здавалось, гей - би в ньому не було нічого надзвичайного.

Все таки Божа ласка сильно ділала в Її серцю. Сейчас по її смерти по цілому світі розбудилися в серцях міліонів людий глибокі, мимовільні чувства любови і подиву для Неї. Боже Провидіння хотіло, щоби Церков в так короткому часі признала Її заслуги, щоби поставити Її на очах світа немов світло, що має проєвічати всіх, хто хочуть спасти свою душу.

Хай Будуть Чисті

Ти хочеш, мамо, щоби твої діти були чисті. Коли болото або пороси їх занечистили, ти чим скорше їх миєш, хочеш, щоби були свіжі, рожеві, навіть любиш гарненько їх убрати.

***

Це справедливо, що бажаєш, щоби тіло дитини було

чисте; тим більше ти будеш старатися, щоби її душа була чиста.

Уважай: серце дитини, це глибока посудина; наляти в неї насамперід брудної води, вона так ся занечистить, що ціле море води сї не виполоче, бо серце то пропасть, а пляма липається на самому дні.

***

А прецінь є такі, що з потіхою люблять кидати болото в душі твоїх хлопчиків і дівчаток. Вони гірші, чим ті самоходи, що болотом обтріскують переходячих. Ти стараєшся, щоб діти були чисті, а вони широко, далеко кидають бруд при помочі образців та злих книжок, прикрашених брудними рисунками, та повних безсоромних оповідань, що затроюють серце твоєї дитини. Чи ти позвалясп, щоби гандлярі бруду псували твоїх дітий?

Чи ти бачиш того хлопчика або дівчинку, що з напруженням читають, немов пожирають вдома або коло школи таку брудну книжку; чи не бачиш, як тота дитина з отвореними устами і очима слухає брудних історій в тебе вдома, у сусіда, або десь там в якійсь галі? — До її серця в тій хвилі пливе ціла струя болота, що його заболотить раз на завше.

"Дитина встає від злої книжки зі серцем забруканим і з плямами на душі, котрі пізніще трудно вичистити. Деякі пятна ніколи не зникнуть. Деякі з часом ніби зникають, але відтак вертають як - раз у хвилях, коли би найбільше бажалось, щоби серце було біле, невинне.

Одиноке Лікарство

Кілько то людий нарікає, як зле тепер на світі діється; нарікають над зіпсованим родинним життям нарікають на розпусту, непослану дітий для родичів, на непослух підчинених та робітників для панів та хліботавців. І кождий голосить якесь лікарство, що ніби - то малоб кінчити з усім тим неладом, який панує в нинішних часах, сказатиб по старокраєвому: між панами і хлопами. Кілько то всі не знають лікарств ! ! А прецінь, дуже мало таких, що бачуть правдиве лікарство, одиноки спосіб лічення, дуже мало таких, що мають відвагу сказати це голосно! Відпова христіянської родини через наслідування Святої Родини в Назареті.

Хай би пробував хто - будь не знати яких лікаретв інших, все буде надармо. Навіть найбільш переражаючі поступи в промисл і та науці, безчисленні багацтва накуплені на кождій точці земської кулі, все те не буде ніколи запорукою добрих обичаїв, домашнього спокою і щастя. Лиш віра с правдивим средством, щоби вилічити людство з проступків, що родять неспокій і спричиняють злочини; уживати інших лікаретв, це те саме, що прикладати плястер до деревляної ноги.

—0—

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

СИН ОБІТНИЦІ.

Довідавшися, що після Божого обявлення "син роджений Авраамом мав стати спадкосмцем обітниці." великодушна Сараї постановила посвятити себе, щоби не ставати в дорозі Божим рішенням. Вона запропонувала свому мужу, піднести її служницю Агар, котру була привела з собою з краю Фараонів, до гідности другорядної супруги після звичаю, що Єгова терпів у цих перших віках світа. Бог відмовив мені потомства, сказала вона до нього, Агар дасть тобі синів, що будуть для мене здоптованими дітьми."

Аврам піддався так зворушаючій просьбі Сараї, но Єгиптянка зовсім не мала великого і щляхотного серця своєї пані. На вид Божого благословенства вона забувала за свій нищий стан; своїми словами, поглядами, своєю погордою і презирливою бесідою вона дала пізнати Сараї, що вже не потребує її слухати. Обурена такою невдячністю, Сараї жалувалась патріярхові, викидаючи йому з огірченням блуди гордої служниці, немовби він своїм поведенням їх похваляв. "Вона погорджує мною, закликала Сараї в унесенні, але Бог розсудить між тобою і мною."

Аврам не закинув зовсім своїй жені несправедливости її оскаржень, а лиш відповів їй лагідно: "Твоя служниця остає під твоїми приказами; що - ж тобі на перепоні, щоби-картати її як уважаєш?"

Сараї скорпстала з одержаного позволення. Горда Єгиптянка мусіла вернути до порядку і повинуватись приказам своєї пані під загрозою кари. Це випровадило її з рівноваги: щоби не потребувала упокоритись, вона втікла і пустилась крізь пустиню до берегів своєї вітчини.

Одного дня по довгій мандрівці дорогою до Сир, бідна подорожна спочивала коло кернпці викопаної серед цеї пустої країни. Вона плакала над своєю недолею, коли нечайно з'явився їй ангел і сказав:

"Агар, служницо Сараї, відки приходиш і куда йдеш?

— Я тікаю, відказала вона, перед своєю панею.

— Вертай сейчас до Сараї, відповів небесний посол, і не жахайся упокоритись під її рукою."

Опісля, щоби потішити її і покріпити, ангел Господень відслонив їй призначення дитини, котру носила в лоні. Говорячи в імени Господа, ось - що він їй сказав:

"Я помножу твоє потомство так, що воно стане несчислимим. Дитину, котру приведеш на світ, назвеш її Ізмаїл, щоби пригадувати собі, що Бог послухав твого розпучливого плачу. Ізмаїл буде чоловіком гордим і диким; він піднесе руку на всіх і всі піднесуть руку на нього. Він підійме свій прапор протів своїх братів."

Агар припала лицем до землі і закликала, слідуючи оком за небесним з'явищем, що зникло в облаках: "Бог зволив знижити свій погляд аж до мене."

На спомин цього обявлення вона назвала цю керницю, що лежить між Кадеш і Барад керницею Живого і Видючого. Заледво повернула до дому Аврама, дала йому сина, котрого святий старець уважав дитиною благословенства, обіцяною Відвічним. Він назвав його Ізмаїл. Зі щастям в очах він споглядав на цього потомка, що мав бути продовженням і славою його роду, коли в тринацять літ опісля, коли патріярх мав сто літ. Бог обявився йому. Його голос був величнїщим і бесіда торжественнїща, чим коли - небудь.

Я є Бог Всемогучий, сказав до нього, ступай переді мною дорогою совершенних, і я заключу завіт з тобою, і помножу твоє потомство в чудесний спосіб."

Коли Аврам припав чолом до землі, Господь додав: "Я, Єгова, силою завіта, що його заключаю з тобою, зділаю тебе вітцем многих народів. І тому вже не будеш зватися Аврам (1), но від тепер твоє імя буде Авраам (2), бо я ставляю тебе вітцем многих народів. Чудно я поширю твій рід, зділаю тебе вождом народа, і з посеред твого потомства вийдуть королі. Умова завіта, котрий заключаю з тобою, тревати ме з віка в вік, з роду в рід з дітьми Авраама. На віки я буду Богом твоїм і Богом твого роду. Цей край Ханаану, що ти його переходиш чужинцем, я дам його твому потомству, щоби він на все був їх власністю під властю Єгови їх Бога."

Як цани назначували своїх невільників для розпізнання їх, так і Єгова хотів назначити осібним знамям благословенне потомство святого Патріярха.

"Умова завіта між тобою і мною, сказав він, буде мала зовнішним знамям обрізання. Кожний з твоїх синів буде обрізаним восьмого дня по уродженні. Невільник народжений у твому домі, або куплений де - иноді, буде підлягати тому самому обрядові. Хто не буде носити на собі знамени завіта, зістане знищеним з посеред мого народу."

Радість Авраама була не до описання. Бог дав йому сина і він уже бачив свого Ізмаїла на чолі численного люду, назначеного знамям завіта, коли дальші слова Єгови помішали всі його гадки і кинули його в дійсний захвит.

"Своєї жени вже не будеш звати Сараї (1), але попросту Сара (2), бо я і її поблагословлю, і з неї дам тобі дитину благословенства, що буде вождом народів і вітцем многих королів."

Авраам знову припав перед Всевишнім. Унесений святою радістю він подивляв дійсно нечувані дива, що їх Бог у своїй любови і милосердю обіцяв здійснити. Відтак спинився гадкою на Ізмаїлі, в котрому сходились були дотепер усі його надії: "Господи, сказав він, хай твоя доброта зволить заховати життя мого сина Ізмаїла!

— Сара породить сина, відповів Господь, і цього сина ти назвеш Ісаак; з ним то і з його потомством я заключу завіт. Що - до Ізмаїла, я вислухаю твою молитву за цього, поблагословлю його і дам йому численне потомство; дванацять царів вийде із нього і він буде вождом великого народу. Однак Ісаак, котрого твоя жена породить за рік в цю пору, буде сином обітниці."

Після цеї розмови Єгова зник з перед свого слуги Авраама; він - же, послушний приказові Бога, назначував себе, свого сина Ізмаїла і всіх слуг свого дому повним знамям завіта. Новий нарід, нарід Божий родився серед народів поганських.

(1) по єврейськи: взнеслий отець.
(2) Отець множества.

(1) Моя княгиня. (2) Княгиня.

Еволюція...

Недавно тому в однім стейті Сполучених Держав, а називається він Теннисі, проголошено новий закон. Що - ж в тім дивного? Таж кождий знає, що в ріжних державах є ріжні закони і безнастанно проголошується нові. Не дивно би отже повинно бути, що і в тім кутику землі, що зветься Теннисі, видано якийсь новий закон.

Мусів це бути якийсь закон надзвичайний, бо розбудив цікавість, чи не на цілім світі.

Наша скромна часопись в своїому часі о тім законі була згадала. Ми його пригадаємо ще раз на цім місці.

Силою того закона в жадній державній школі, ні в жадній школі державою спомаганій, не вільно вчити науки, що всі живі єства, рослини, звірята та чоловік, походять з одинокого, первісного єства, або, коротко сказавши, не вільно було вчити "еволюції."

Ми признаємось, що говорити нашим читачам о еволюції, здавалося нам зразу зовсім непотрібним. Обставини приневолили нас цей погляд змінити.

Насамперід розкажемо, в який спосіб згаданий закон розбудив цікавість.

Є багато наук, котрі є цікаві тільки для малої частини людий, котрі як раз їх потребують, щоби працювати на своїм становищі. Для других ті самі науки є зовсім байдужні.

Не так мається справа з так званою наукою еволюції; вона цікава для всіх. Чому? — Бо з тої науки гей - би виходить, що чоловік, то властиво не чоловік, але знаменито розвинена малпа. І для того, що я є чоловік, ти є чоловік, ми, Українці в Канаді, Англійці, Французи, і так дальше і дальше, ми всі є люди, це легко зрозуміло, що ми цікаві, як то може бути, що гей - би вчені якісь, не темняки, зачинають говорити і писати, що ми милимося, що ми не люди, а малпи.

Не то католик, але навіть послідний балвохвалець, що має ще крихітку розуму, мимоволі обережно буде відноситись до тої справи з певним недовірям. Голос Сотворителя говорить йому в глибині душі: уважай, бо безумних людий на світі є несчисленна товпа. Нема глупоти, якої би ніби - то вчені, на тім світі не голосили. Першу безмірну глупоту виразив той, що малпує Бога а панує в царстві темноти — діявол: "Будете як боги," сказав він Еві в раю. Найновіша глупота, яку густо - часто голоситься в імя науки, це те, що чоловік не є чоловік, але малпа.

І от, в Теннесі один звичайний собі учитель на американськім тай - скул постановив, що навмисне буде вчити еволюції помимо заборони закона. І вчив; та твердив, що учителі є свобідні і можуть дітям в імя науки вбивати в голову, що їм сподобається. Завдяки своїй дітвацькій зухвалости та завдяки сатанській кліці, що працює по цілому світі, став славним. Його оскаржено, що нарушив закон, зачався процес і імя цього незвісного чоловічка появилося по всіх газетах.

Ціла юрба газетарів, що знають о всім щось і о нічім нічого, стала його боронити, і менше або більше явно проголосила законодателів в Теннисі темняками, що борються проти науки. Справа стала в той спосіб голосною. — В цій хвилі процес скінчився, учитель програв і відкликався до вищого суду.

Чи нас, католиків, та справа інтересує? — Певно, і то дуже!

Це було в одній українській школі. Учитель - священик питає в часі науки релігії, відки взявся чоловік. Один хлопчина відповідає: З малпи. Хлопчина добрий, певно не на збитки так говорив. — Хто тобі це казав, — питає учитель.— Професорка в школі так говорила. —

В одній школі в Канаді учитель ляг перед дітьми на підлогу та сказав: — Діти, если є Бог, то най не встану. — І відтак встав тай каже: "Бачите, я встав." — Отже нема Бога.

Це є випадок, о котрім багато наших людий говорило.

Кілька день тому беру я в руки одну католицьку газету та читаю статтю: "Питання про еволюцію і здоровий розум." Після замітки під заголовком статті, була вона написана через Р. С. Вудевора, професора Колюмбійського університету. Перечитавши статтю я сказав собі: Той, що ту статтю опублікував, зробив промах, котрий буде тяжко поправити.

Це все є прояви, котрі показують, що хоч не хоч треба і собі де - що сказати і то так, як думає найвища повага на світі, Католицька Церков.

Що Католицька Церков учить о похождении чоловіка?

Коли хто каже, що чоловік походить з малпи, кождий звичайний християнин собі пригадає, що Бог сотворив першого чоловіка з глини, і що той чоловік дістав від Бога душу і називається Адам.

Бог зробив тіло чоловіка з глини. Як? — Певно не ліпив його так, як чоловік ліпить статую руками. Чому? — Бог є Чистий Дух і рук не має. З того всього отже є певне тільки те, що людське тіло має свої складові частинки зі землі, що воно є таке з Божої волі, що в тім тілі є осібна, від тіла незалежна душа; однак це вистарчає, щоби знати, і то неомильно, що чоловік не може походити з малпи: малпа є малпа, з малпи буде знова малпа, а чоловік є безгранично вище від малпи, бо посідає душу.

Вчені, котрих варто звати на правду вченими, ніколи не твердять і не твердили, що чоловік походить з малпи.

В згаданій статті, опублікованій католицькою газетою є пояснено, що це таке еволюція. Це є тільки припущення, зовсім не доказане, що звірята всі походять з одної звірини. Чому так здається? Бо звірята до себе дуже подібні. Чи з того виходить, що вони походять з одного і того самого сотворіння? Далеко ні. До того треба доказів, яких наука не має. Науки природничі занимаються тільки тим що на певно було, або є, що є на певно доказане. Наколи правдиві вчителі не мають певних доказів, тоді щиро це кажуть, що вони тільки догадуються, або що не знають, як ся справа має; правдиві вчені, це люди покірні.

Далі буде.

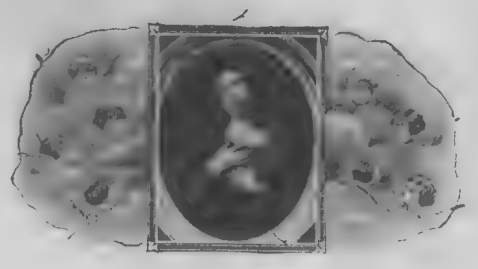

Наші Місії.

ВІДНОВА МІСІЇ В ЕЛМВУД МАН. (від 7 - 15. Марта с. р.).

Віднова місії, це контроля релігійного життя парохії. Контроля ця випала для парохії Елмвуд знаменито. Можна було наглядно пересвідчитись, що Християнський дух в цій парохії, сильніше розбуджений в часі місії (в осени), по місії не завмер, але завдяки праці місцевого о. Душпастиря еще скріпився і краще розвинувся. Це може було замітити і серед старших і молодших. Старші не лиш ревно горнулись до наук, але дуже численно приступали до св. Тайн. Апостольство Молитви започатковане в часі місії, не лиш може похвалитись значним числом членів, але дійсно гарно розвивається. Дітвора ведена в школі СС. Служебниць, є справдішною потіхою Парохії. В часі місії мали діти свою місію; Тепер мали свою конференцію, а в неділі й суботу свою Службу Божу. О, як зворушаючим було це, глядіти на сотки невинних сердець, як то красно співали, як набожно горнулись до св. Тайн! Треба піднести, що дітвора в Елмвуд має кождої неділі рано для себе Службу Божу.

Старша молодіж не дається завстидати, але також горнеся до церкви, а в неділю (15. Марта) по полудни мала свою конференцію.

Часто можна чути, що в Канаді молодіж не добра, без'ідейна і т. д. На ці і подібні бесіди можна сказати одно: Працюй для молодіжи, працюй в дусі Християнськім, щоби цю молодіж зробити дійсно віруючу й практикуючу, а зобачиш, що та молодіж й добра і ідейна! Але хто в Канаді працює над тим,

щоби молодіж мала християнського духа? Час зачати, час крайний!

Християнський дух серед нашої молоді на Елмвуд, дуже мило вражав серце місіонаря.

В часі тих духовних вправ душі вірних тіснішe злучились з Христом; цего запечатанем бухо торжество віднови обітів св. Хрещення в неділю 15 марта. Народ, що заповняв церков по береги, публично заявив, що буде вірний Христу на віки! Цего торжества певно ніхто з присутних не забуде ніколи.

Нехай Найсв. Серця Ісуса і Марії позволять, щоби цей релігійний дух в Парохії Елмвуд не лиш утримався, але з кождим днем кріпшав. —

Ще була в живій памяти наших людей на Куке - Крік місія відправлена в осені мин. р., коли ревний місцевий душпастир. Веч. о. І. Колцун, бажаючи доверишти місійне діло, попросив о Відновлення місії. Вправи Відновлення відбувались через 6 днів, від 31. мая до 5. червня під проводом знакомого вже місіонаря о. Йос. Бали Ч.С.І. Нарід сходився дуже численно двічі в день, рано о год. 10., а вечер о год. 7. мимо того, що дощ нераз утрудиновав дорогу, а загалом погода була не певна. - Як на місії, так і на її відновленні дітвора учащала до церкви дуже численно; що - денно мали вони Службу Божу о год 7. 30. 2. червня поверх 100 дітей приступило до спільного св. Причастя. Відтак сповідався нарід по ґрунах: жінки, молодіж, ґосподарі. Кожна ґрупа мала свою станову конференцію в день сповіди, а слідуючого дня на Службі Божій о год. 9. приступала до спільного св. Причастя. Був це незабутній вид, особливо коли останнього дня вклякли до спільного св. Причастя всі ґосподарі . . . — Прекрасно випало торжество в честь Страдальної М. Божої в середу і урочисте благословення всеї дітвори та посвячення її Св. Родині - зійшлося 185 дітей від 4 до 14 літ, а крім того 59 дітей на руках матерей. А вже найбільш зворушаючими були вправи останнього дня, коли вся парохія посвятила себе урочисто Серцю Христовому. Цего дня ввійшло в життя парохії Кукс - Крік Апостольство Молитви, до котрого вписалась переважаюча часть парохіян, і що найбільш потішаючим, много ґосподарів і молодців. Усіх членів з поміж дорослих вписалось звиш 150; діти будуть мали свій осібний кружок. З відновленням обітів св. Хрещення і Апостольським благословенням скінчились вправи Відновлення і нарід з жалем розстався зі своїм місіонарем, що вже слідуючого дня мав розпочати місію на Гонор. — З признанням і подякою треба піднести, що Веч. о. Колцун, місцевий парох, ревно займається повіреним собі духовним стадом і можна слушно надіятись, що його ревність подвоїться тепер, коли має біля себе кадру ревних парохіян, згурґованих в Апостольстві молитви. - Рівнож складаємо сердечну подяку Секретарю Преосвященного, Веч. о. Григорійчукови, що майже через весь час відновлення перебував на Куке- Крік помагаючи в слуханні сповідей.

Місія на Гонор, Ман. — їдемо на північ з Вінніпегу. Уїхавши яких 10 миль, стрічаємо здовж битої мурованки по обох боках біленькі, невеличкі хати, одна коло другої, чисто як в рідному краю. Це дійсно село на взір старокрасвого села, і зветься Гонор. Хати розкинулись здовж дороги на просторі 8 миль, всі вони чисто вибілені, немов усміхаються до тебе. До цеї то кольонії, де живе звиш 200 гр. кат. родин, приїхали в суботу перед Зеленими Святами панї місіонарі - оо. Йос. Бала і Бахталовський, щоби на запрошення пароха Веч. о. М. Пелеха дазати тут через вісім день місійні вправи. — Серед села праворуч дороги красна, простора церква, збудована в часі, коли доїжав тут Впр. о. Дидик Ч. св. В. В., що обслуґував цю кольонію через 12 літ. А зараз коло церкви хата гостинного парохіянина д. Якима Ґрицїва, що з отвертими раменами витає милих гостей. — Вечером о 8. год. відправили ми Всеночне і привитались з народом, що доволі численно зійшовся. Відтак розпитуємось і розглядаємо ситуацію. Парохія тут жалісно розбита, большевики, байбелники і відступники працюють тут усіми силами, щоби роздерти стадо Христове. Все - ж таки яких 50 родин остають

вірним своїй матерній церкві. — В неділю по спів. Сл. Божій отвираємо Місію. Народу много і ми надіємось, що Бог буде благословити нашій праці. Місійні вправи розложено на рано й вечер і нарід приходить численно мимо сильного вітру і уливного дощу, що майже безперервно падав через 4 дні місії. Нарешті в четвер показуєсь сонце і сейчас число учасників взрастає. В красно освітленій церкві є гарне торжество вечер: зворушаюча проповідь о Серцю Христовім і горжественне переблагання Його за невдячність людей. В суботу місійне торжество дітей. Вони приходили що - дешо о 6, год. вечер на науки а було їх нераз до півтора сотки! Вчера висповідались, а нині йдуть до спільного св. Причастя. А крім них прийшли і маленькі діти, всьої дітвори поверх 250 люда! Всіх їх поблагословили місіонарі красним обрядом і посвятили Пресв. Родині. Вечером перед гарним престолом М. Божої, видвигненим у царських вратах, правиться Молебен і зворушаюча проповідь о милосердю Божої Матери, при кінці котрої вся парохія на колінах посвячується Її опіці. Цего дня покликано нас до хорої 14 - літньої дівчини Анни Семенчук, що красно висповідалась і добре приготована на смерть спокійно вмерла о год. 6. вечер, узискавши два повні відпусти. —

Найкращим днем місії була неділя 14. червня. Погода була прекрасна, народу зійшлося тьма, а особливо всі наші люде з Гонор. О 5. год. вечер був красний похід з місійними хрестами: великий несли молодці, менший, на гарних ногах, старші школярі. Весь нарід чвірками, у взірцевому ладі, став у величавому поході - маніфестації своєї віри в Розпятого. Десятки ґарів ставали здовж дороги і цікаві Анґлійці приглядались здивовані цій прилюдній прояві віри народу. — В часі — походу місіонарі голосили дві проповіди, що витискали ревні слези з очей усіх слухачів. Після уміщення хрестів і почитання їх, остання, прощальна проповідь з Апостольським благословенством на кінці. На кожне "прощайте!" місіонаря весь нарід крізь сльози відповідає своє

"прощайте" — місіонарі і нарід зжилися, розлука наповняє смутком серця всіх. В Бозі надія, що зобачимось знову на Відновлення місії ... Ще суплікація в подяку Господу Богу за всі ласки, відтак горяча подяка пароха в імени народу - а місія скінчилась. Один місіонар вертає домів, має голосити тріднівку Найсолод. Серця в Айтуні, другий остає в Вінніпегу, щобн голосити празничну тріднівку в парохії Елмвуд.

Лист з Прикарпатської України

В Стропкові Кошицької жупи на Прикарпатській Україні, що зараз належить до Чехословаччини, основали оо. Чина св. Ізбавителя монастир в 1921. році і відси працюють серед нашого народу, щоби заховати його католицьку віру чимало загрожену через православну пропаґанду московських агітаторів. — Цими днями одержали ми лист від Пр. о. Некулі, що через кілька літ ще з другим тамошнім отцем учився в наших монастирах у Галичині української мови і обряду. Він описує тамошне положення і діяльність наших місіонарів. Ми певні, що ці відомости сильно заінтересують многих наших Читачів і тому подаємо попище лист нашого Собрата в цілости:

Слава Ісусу Христу! Стропків 2. 8. 25.

Високопреподобний Отче Ігумен!

.... Ви може цікаві, як нам живеться тут на Прикарпатті? З початку прийшлось нам много терпіти й боротись. А то з тої причини, що тут володіє москвофільський дух між священством — та не серед народу! В них вкорінене упередження до всього що з Галичини, що "Вкраїнське". Щиро сказати — вони дивились на нас з підозрінням: одні бачили в нас українізаторів, другі як замаскованих латинізаторів. Оден крилошанин сказав, приміром, що ми оператори "руского народа" з наркозою, обряд приняли тільки на око, щоби лекше притягати нарід на "латинское."

Та — слава Богу — всьо успокоїлось. Вже нас пізнали. Запрошують на місії, так що не в силі всіх задоволяти. До тепер мали ми в двійку вже 38 місій — Бог Всевищий благословить!

Тепер дістали ми помічника о. Василія Мусила та надіємось, що цего року прийде більше Отців. Маємо тут села —

досить великі — де є наші грекокатолики, але Словаки; треба проповідати по словацьки. В Югославії, мали ми 6 місій. О. Ігумен Трчка від'їжджають цего місяця знов до Югославії, щоби дати реколекції монахиням.

У нашій монастирській церкві головна робота в неділі і свята. Церква все повна. Основали ми Брацтво Пресв. Евхвиці, в котре записалось до тепер 770 членів. З Риму дістали ми прекрасний образ Матери Неустаючої Помочи. —

Як Г. Бог дасть, та прийдуть молоді Отці, то наш гарний Стропківський монастир буде чисто нашого обряду.

о. Ст. Некуля Ч. св. Ізб.

ЦЕРКОВ КАТОЛИЦЬКА ЦЕ ЦЕРКОВ АПОСТОЛЬСЬКА.

(Продовження)

Католицька Церков, слухаючи слів Ісуса Христа, признає Святому Петрові і його наслідникам Першенство що до чести і що до власти. Протестанти та прочі, що ніби - то вірують в науку Ісуса Христа перечуть це першенство.

(Нетреба тут згадувати навіть, як наші, так звані свистунівці, відносяться до Святого Петра і Римських Панів, його наслідників. Накидаються на Св. Петра, а на його наслідників нападають у вуличний спосіб, навіть, чи то з'несвідомости, чи то із пахрайства, перекручують слова Ісуса Христа. Нечесність їх поступования є найкращим доказом їх блуду.)

Так, як Апостоли і їх епископи навчали вірних, щоби тримали їх науку, як науку самого Бога, щоби їх слухали, як самого Христа, так само в теперішних часах поступає Католицька Церков. Вона голосить свою науку, як нешмильно правдиву науку самого Бога. Вірні Католики принимають єї науку, і навіть не сумніваються о правдивости тої науки.

Протестанти і прочі не - католики самі кажуть, що вони не є непомильні, а їх вірні можуть своїх проповідників слухати і не слухати. (У свистунівців перша правда віри є вірити не в Бога, але в якесь божище, що вони називають ніби- то "українська церков. Їх щось гей - би епископів "висвятили" чоловіки разом з жінками.)

Католицька Цеков по волі Ісуса Христа і Його Апостолів приписує своїм вірним постити.

Протестанти не мають від своїх властий обовязку постити, і густо - часто з посту ся насміваються.

(Як роблять свистунівці, о тім говорити не треба, бо нарід сам бачить.)

Католицька Церков по приказу святого Павла, забороняє жінкам голосити проповіди та занимати голос в церковних справах.

У протестантів церковна старшина висилає жінок до проповідування і дає їм до того урядові свої благословенства.

(За свистунівців навіть нема що говорити.)

В католицькій Церкві уділяється миропомазани, так, як робили це самі святі Апостоли.

Протестанти дуже часто миропомазання не признають.

Католицька Церков вірить в правду слів Ісуса Христа, і говорить, що в Святій Тайні Евхаристії є сам Ісус Христос.

Протестанти часто слова Ісуса перекручують і в Святу Тайну Евхаристії не вірують.

(У свистунівців є таке гей - би священики, що ніби - то правлять Службу Божу, але в дійсности священиками не є і Святої Тайни Евхаристії в них нема.)

Католицька Церков признає святу Тайну Сповіди та каже, що Епископи і Священики мають від Ісуса право прощати гріхи або задержувати.

Протестанти кажуть, що Бог нікому не дає власти прощати гріхи людий.

(У свистунівців, "свідомі" вірні, о скілько о них чути, не потребують мабуть, щоби хтось мав від Бога

власть прощати їх гріхи.)

В Католицькій Церкві вірні уважають, щоби тяжко хорі одержували святу Тайну єлеономазання від священиків.

Протестанти, помимо приказу Апостолів, жадної такої святої Тайни не признають.

Католицька Церков після приказу Ісуса Христа вчить, що жінка і чоловік не сміються розійти в тій цілі, щоби заключати нове супружа.

Не - католики признають так званий розвід, навіть з дрібних причин, та позваляють розведеним на нове супружжа.

Так, як Святий Апостол Павло і Його Учитель. Католицькі священики забовязуються до досмертної чистоти. Католицькі монахи і монахині добровільно посвятили Богу своє дівництво.

Священики інших визнань не то, що не йдуть за приміром Ісуса Христа, але навіть кажуть, що чеснота досмертного дівства не може існувати, хотяй преціль Святий Павло єї поручає.

Тепер хай читає сам судить, котра Церков удержує науку Апостолів в давній сплі.

Щоби показати, що Католицька Церков одинока походить від Апостолів, на це вистарчить доказати отце: Тільки Католицька Церков може довести, що від покоління до покоління перейшла вона від Апостолів аж до наших часів. Всі котрі - небудь інші церкви зачалися багато пізніще.

Замітка: Все, що в скобках, це замітки редакції. Треба признатись, що нам соромно рівняти саскатунщину з якою - небудь, навіть фалшивою вірою. Ми все уважали і уважаємо єї за нещасливу комедію: однак є в нас люди, що такі комедії люблять. Ми занадто шануємо читачів "Голосу Ізбавителя," щоби думати, гей -би вони щось з тою комедією мали спільного. Однак з лішним знанням вони можуть часто помочи тим, що далися звести, та не знають, що роблять.

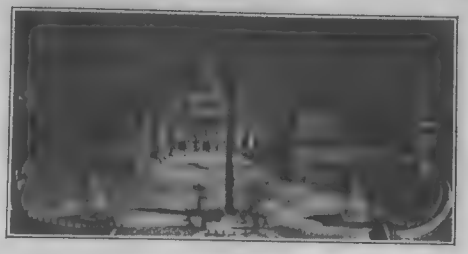

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛ.

НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ.

ПОВОРОТ ЦЕРКВЕЙ ДО ЄДНОСТИ.

Намірення цього місяця в особливший спосіб дороге нам, греко - католикам. Воно немов огненна стріла вихопилося з глибини Серця нашого Спасителя: "Хай будуть всі одно."

Ісус Христос заложив тільки одну Церков. На жаль, на полі тої Церкви повиростав кукіль гордости і самолюбства, посіяний діяволом. Зіпсовані одиниці порозривали дорогоцінну одіж одинокої Христової Церкви, — повитворювали ріжні церкви незалежні від Христової — Католицької Церкви. Це галузки, відорвані від пня, для того нема в них правдивого життя; вони підіють, гинуть на наших очах.

Одною такою великою галузею є церков східна, так

звана православна. Вона для нас найцікавіша, бо її жертвою впала величезна частина нашого народу, коло 36 міліонів.

В цій хвилі властиво тої церкви вже нема; вона розпалася на багато дрібних церквей, щоби тим скорше загинути. На Вкраїні вона під впливом большевизму і за його охороною вродилась в ходячий труп — автокефальну церков; імя Ісуса Христа там вимавляється, Його там ніби величається, але в дійсности в цілій історії України Ісус Христос не витерпів з боку нашого народу тілько наруг, тілько пониження, що в часі істнування тої ніби - церкви. Вона без епископів, без священників, без святих тайн. Її провідники зробили, чи то всіми силами стараються зробити Ісуса Христа і Його Церков рабами політики, рабами фалшивого націоналізму . . . Горе нам, бо в нас багато душ низьких, що вються по землі, а дуже мало піляхотних, великих душ, що стали би під прапором Христової Правди.

Порозбивані на дрібні церкви, ці православні числять разом около 107 міліонів людий. Яке перераджаюче число! Це немов рана, нанесена просто в Серце Спасителя, що мала би Йому завдати смерть. Та ні! Христос в своїй Церкві жиє дальше, бо Він сказав: Я з вами по всі дни аж до кінця світа.

Побіч східних церков є ще церкви протестанцькі. Їх проповідники густо - часто публично заявляють що в Божество Ісуса Христа не вірують. Вони імя Ісуса голосять язиком, але їх серце далеко від Бога.

Всіх протестантів трудно навіть обчислити, бо в них тілько сект, що вони самі мабуть негоді їх счислити. Тілько одно їх лучить разом: Заїла ненависть до Христового Намісника, Святіщого Отця, Папи Римського.

Коли ми любимо нашого Спасителя, бажаймо того, чого бажав Він: Щоби було одно стадо і один пастир. Просім Христове Серце, щоби Воно привернуло одність,

щоби всі Христіяни згуртувалися під булавою Великого Пастиря, Папи Римського.

———0———

Католицтво в Англії: — Число навернень в р. 1923. в Англії виносило 12.796; в той спосіб в Англії число католиків є 2,030.855, року 1922 було католиків 1,997.280. У біжучому році Англія має 31 архієпископів. Попереднього року було їх 28. Священиків було 1922 р. 4.606, тепер 4.642. Церквей і каплиць є 2.458, з того 46 нових, при яких є 23 середних шкіл а 13 народних. — В місті Малін в Бельгії відбувались поновно порозуміння між Католиками і Англіканами. Хоч до цілковитого порозуміння поки що ще не дійшло, все - таки Англіканє що - раз більше зближаються до Католицької Церкви. — У Льондоні утворилось Товариство Матери Божої Лурдської. Його завданням є ширити, спомагати і організувати паломництва і числить воно поки - що 8.000 членів. — В першій раз по відлученнюся Англії від Католицької Церкви, найвищі урядники міста Льондону, це є: лордмейор і шерифи, є знова католики. Льондонські католики справедливо тим гордяться. — Католики в Англії енергічно боронять католицьких шкіл проти замірів правлячих кругів, що бажалиби лиш публичних (протестанцьких) шкіл. — Кардинал Гаскет святкував 50 літний ювилей священства, і з нагоди цього свята одержав признання зі сторони урядових і правительственних кругів; Англійське висланництво при папському дворі у Римі вислало ювилятови дорогоцінний дарунок.

Католики в Шікаго: — Приготовляються з поспіхом на всесвітний Евхаристийний Конгрес, що має відбутися 1926. року в Шікаго. Присутних буде на конгресі кілька Кардиналів коло 500 архієпископів і епископів, тисячі священників і 2 міліони вірних.

100 літ тому Шікаго було тільки маленьким сільцем на берегах озера Мічіген. Тепер є воно що до величини другим містом в Сполучених Державах і четвертим з ряду найбільшим містом на цілому світі, бо числить 3 міліони мешканців. Тепер находиться в Шікаго 293 церквей.

Першу місію на берегах Ілінойс заложив р. 1674 французький Єзуїт о. Маркет. Р. 1833 епископ зі Сінт Люйс, Розаті, вислав до Шікаґа сталого священика. Р. 1843 заложено там

дієцезію. Р. 1880 утворено в Шікаґо архієпископство, і першим архієпископом був Преосв. Фіган. — Після обчислення з р. 1924, архієпископство Шікаго посідає 691 світських священиків, 477 монахів, 349 церквей, 5 новіціятів, Семинар зі 190 питомцями, 230 парохіяльних шкіл, що мають 154.767 учеників. Католиків є там половина всего населення (1,150.000.) Мейором є католик, Йосиф Дива.

Зріст Церкви за послідних 100 літ: — В Швеції і Норвегії число католиків зросло з 10 на 5.147, в Данії зі 100 на 8.780, в Голяндії і Люксембургу з 350000 на 1,900.000. В Індо - Хінах помимо масакрування католиків є 1,200.000 католиків. — В Японії і Кореї, де католики мають свободу дотепер від 30 літ, року 1820 було 10.000 католиків, а тепер є 170.000. — В Канаді 100 літ тому було 6 епископів, 30 священиків і 500.000 вірних; тепер є 38 епископів, 6 апостольских вікаріятів (заступників Папи), 3 міліони вірних. — В Сполучених Державах 1822 року було 9 дієцезій, з яких кожда мала коло 12 священиків, католиків було разом коло 400 тисяч. Тепер є 16 архієпископів, 93 епископів, 21.630 священиків — і 17,850.000 вірних. — В Австралії 1830 року був лиш один священик; тепер Австралія і Нова Зеляндія мають 1,200.000 вірних, 9 архієпископів, 6 епископів, 2.200 церквей і 1.500 священиків. — На островах Океанії (Полінезія) утворено 22 апостольских вікаріятів, 6 префектур; є там 600 священиків і 270.000 вірних. —

Навернення: — О. Вілатт, священик "висвячений" (в нас кажуть "викроплений") в Берні через єретицького епископа Герцога, відтак "посвячений" в Цейлоні через протестанцького епископа Алвареза на "Архієпископа" Америки, навернувся і вложив на руки Папського Нунція в Парижі присягу вірности Католицькій Церкві. Його особа замітна тим, що 1902 року він старався заложити "автокефальну" церков між Поляками в Мічіген.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Вчес. о. Гірецький, *Barton:* — Вашу посилку одержали, книжки висилаємо. Спасибі. — **П. Григ. Кифік, Вінніпег:** Передплату одержали, щире спасибі. — **П. Яків Головецький, Клівленд:** Вашу посилку одержали, щире спасибі за неї і за Ваші сердечні слова. — **П. Адам Журибіда, Філяд.:** Передплату одержали, спасибі за признання. — **П. Ів. Федан, Арподд:** Одержали з подякою. Старайтеся поширити "Г. І." — **Всеч. о. Кутський, Нортгамптон:** Сердечне спасибі за ласкаву посилку. Най Ісус стократно нагородить. "Г. І.-ля" висилаємо. — **Всеч. о. Дан. Попович, Вінніп.:** Одержали з подякою; зробимо по Вашому бажанні. — **П. С. Бучковський, Кенора:** Катихізм вже можемо вислати, Біблія є, однак по церковному, прошу дати знати, чи вислати. — **П. Мих. Дучка, Монтреаль:** Одержали з подякою. — **Пі. Юлія Глівська, Філяд.:** Одержали з подякою. Щире спасибі за сердечний лист. — **Пі. Анна Левицька, Бломфілд:** Лист одержали, однак гроший в ньому небуло. Прошу написати, як вислано гроші.

МОЛИТВЕНИК ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Вже вийшов! Вже готовий! Вже заспокоїть Ваше давне бажанє. Най вийде се на Божу славу і на Ваш пожиток милї братя.

Сподіємося, що вдоволить він Вас — сподіємося, що приймете єго з радостю. Виглядає він поважно, числить 816 сторін друну, прикрашений 60 образнами а молитов в нім на преріжні потреби є більше чим в другім якім молитвенику.

Оправлений в полотно, з червоними берегами і футералом, коштує $1. 35

Оправлений в шагринову ґварантовану скіру, золочені витиски (написи) золочені береги заокруглені. Коштує з футералом $1.60

При замовленю треба зазначити для кого той молитвенник потрібний, бо осібно для мущин, а осібно для невіст друковано його.

ЗАМОВЛЕНЄ І ГРОШІ ПОСИЛАТИ В РЕҐІСТРОВАНІМ ЛИСТІ АБО МОНЕЙ - ОРДЕРОМ НА АДРЕС:

Пишіть до нас за цінником.

The Canada Church Goods Co. Ltd.

149 CHURCH STREET. TORONTO, ONT.

224 HARGRAVE STREET. WINNIPEG, MAN.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Дівo	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	15
Молебан до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. 1 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіола	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читания Святочні	50
Читання о Преч. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастира в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 3 том по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Ігнатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестрійська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єврейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	30

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білети, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тікети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 3. 1. Жовтня 1925. Ч.10.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Пастирський Лист.—Про вервицю.—Перша Служба Божа.— Розмови о релігії.— Біблійні оповідання. Біблійні, оповідання.—Еволюція. —Секрет щоби бути Еволюція.—Секрет щоби бути все щасливим.—Розумне слово. —Злука Східної Церкви зі Західною.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration.
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building. Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.
БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose
Лікар і Хірург
№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.
Yorkton Ice, Coal and Wood Co.
J. H. Gordon, Mgr.
ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.
Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ
Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.
Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.
ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.
СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.
Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покликуйтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ЖОВТЕНЬ.

1.	Ч.	Прп. Евмінія
2.	П.	Троф. і ин. муч.
3.	С.	Св. ВМ. Евстатія і тов.
4.	Н.	**Н. 17. по Сош. Св.** Кодрата
5.	П.	Св. Свм. Фоки
6.	В.	Зачатіє Предтечи
7.	С.	Св. ПерМ. **Теклі**
8.	Ч.	Прп. Евфросиніі
9.	П.	† Прест. св. Івана Бог.
10.	С.	Св. М. Каліcтрата
11.	Н.	† **Н. 18. по Сош. Прп.** Харіт.
12.	П.	Прп. Киріяка
13.	В.	Св. СвМ. Григорія
14.	С.	Покров. Пр. Богор. (на нед.)
15.	Ч.	Св. СвМ. Кипріяна
16.	П.	Св. СвМ. Діонизія
17.	С.	Св. СвМ. Єротея
18.	Н.	**Н. 19. по Сош. СвМ.** Харитини.
19.	П.	† Св. Ап. Томи
20.	В.	Св. ММ. Сергія і Вакха
21.	С.	Прп. Пелагії
22.	Ч.	† Св. Ап. Якова
23.	П.	Св. ММ. Евлапія і **Євл.**
24.	С.	Св. Ап. Филипа
25.	Н.	**Н. 20. по Сош. Св. ММ** Прова і пр.
26.	П.	Св. ММ. Карпа і Папили
27.	В.	Прп. Параск.
28.	С.	Прп. Евтимія
29.	Ч.	Св. М. Лончина
30.	П.	Св. Пр. Осії
31.	С.	† Св. Ап. Луки.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ.

4. — **Н. 17. по Сош. і по Возд. Ч. Х. - Гл. 8., Єв утр. 6. Отдан. Воздв.** - На літ.: ант. 2 перші празн., 3. звич. з праз. - Троп. воск., праз., Сл.: конд. воск., І н.: праз. - Ап. 103 і 182., Єв. Мар. 30, св. Мат. 62. - За - дост. праз. - По отп.: Кресту твоєму:, винесення Ч. Хреста.

11. — **Н. 18. по Сош. - Св. Ів. Богослова** (з пятниці). - Всеночне. - На утр. Єв. св. Йо., 67. - На літ.: Троп. воскр., Святого, конд. воск., Слава: конд. Св., І н.: Бог. по гл. конд. Св. - Ап. 188 і 182., Єв. св. Лу., 17. і св. Йо. 61.

18. — **Н. 19. по Сош., Покр., Пр. Богор. - Гл. 2., Єв. св. Лу.** 4. - Всеночне. - На літ. Троп. вос., Покр., Сл.: Кон. вос., і І н.: конд. Покр. - Ап. 194., 320, Єв. св. Лу. 26 і 54.

25. — **Н. 20. по Сош. і Св. ОО. 7го Соб. - Гл. 3., Єв. утр. 9.** - На літ.: Троп. вос., Отців, кон. вос., Сл.: конд. ОО., І н.: Бог. по гл. конд. ОО. - Ап. 200 і 334., Єв. св. Лу. 30 і св. Йо. 56.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Жовтень** **1925.**

ПАСТИРСКИЙ ЛИСТ

Преосвященого Епископа
ГРИГОРІЯ ХОМИШИНА
(Продовження)

Для більшого і скоршого поширення сеї душевної зарази приходять з Америки повні паки всяких письм, брошур і книжок, які повні суть всяких клевет і облуди. Предсказуютъ конецъ світа, а коли се не сповняється, то обдурують людий і назначують иный час. В тих письмах і книжках нападають в безсоромний і вуличний спосіб на католицку Церкву, а головно на Святійшого Отця. Річ ясна, що ту ходить о нищенне і поваленне католицкої Церкви. Ті книжки і брошури розкидують несовісні агітатори між вірних, а до того єднають собі

одномишленників долярами. І наші деякі вірні даються отуманювати, а за доляри продають свою совість і душу.

На довершенне грізного лиха зявилися між нами в послідних часах також українські пастори протестантскі, які себе називають "братя проповідники." Суть то ученики і ісповідники тих сект, які зродилися з лютеранської чи кальвіньскої науки. Вони перечуть основи католицкої Церкви. не узнають присутности Ісуса Христа в Найсв. Евхаристії, відкидають достоїньство Пр. Д. Марії, перечуть заслужену кару пекла, чи навіть само пекло і инші правди віри і релігії. Справді така їх релігія дуже вигідна. — Жий як хочеш. бо нема — ніякої заслуженої кари. До того ті протестантскі сектарі мають мати до розпорядимости великі сумй долярів, щоби ними позискувати собі прихильників. Передусім вони звернулись до нашої світскої інтеліґенції. а студентів і академиків мають оплачувати, щоби аґітували між народом. Як зачувати, де хто з нашої інтеліґенції захоплюється сею новою, релігією. Не дивниця. бо хто досі був тільки з імени християнином, хто жив до тепер лиш як хрещений поганин, той легко хапався сеї нової вигідної релігії, а то тим більше, наколи усміхаються принадні доляри.

Ті всі вище наведені познаки грізної бурі і тучі вказують, що осліпленне опановує душі людскі. що зближається година тьми, в котрій намножилося много лжехристів і лжепророків. Вони то. ці темні духи. стараються підступом, клеветами і всякими хитрими засідками нарід звести і обаламутити. Всі вони сприсяглися на се, щоби католицку Церкву понизити і оплювати і щоби душі людскі в той спосіб ловити в свої згубні сіти. Головне однак їх бажанне є. щоби поваливши католицку Церкву, зіпсути душі людскі. позбавити їх всякого релігійного почування. а навіть почуття гідности людскої, а відтак щоби викликати переворот, безлад і знищенне так між поодинокими народами як і по цілім світі,

подібно як се діється на Україні і в Росії. Се справді сатаньске ремесло.

А ремесло те провадять в укриттю безбожні, тайні товариства. так звані масони, які суть розгалужені і мають свої осідки по цілім світі. Вони завзяті вороги Христа Спасителя, видумують всякі способи, щоби під звіднимп кличами нищити правдиву віру і релігію, а головно зміряють до повалення католицкої Церкви. Вони маючи до розпорядимости величезні каптали опанували часописи, вони висилають своїх аґентів по цілім світі, щоби людий зводити, ошукувати і до цілковитого зіпсуття душевного допровадити. Такі безбожні товариства стоять під впливом і диханнем сатани, котрому вони будьто свідомо будьто несвідомо служать і віддають честь.

А як колись за життя Ісуса Христа на земли в борбі і прослідуванню Його був головним командантом діявол, так само по всі часи і нині в тій борбі і війні, яка провадиться проти віри, релігії і католицкої Церкви, головним укритим вождом є діявол, князь упавшого сего світа, а наймитами його і прислужниками, за помочю котрих він провадить сю погубну війну, то се упавші люди, які станули в його ряди і виконують його прикази. Так! так! як колись за життя Ісуса Христа на земли сатана вліз в серце Юди, як опанував душі старшини і учених жидівских і настроїв їх непримиримою ненавистю і завзяттям проти Ісуса, як звів нарід, що тойже криком домагався смерти Ісуса, а випущенпя розбійника Варави, так само і нині той сам сатана опановує многих, влазить в їх серця, спричинює крик і кидає пострах. щоби в той спосіб дальше прослідувати Ісуса в Його Церкві.

Однак як колись сатана не доконав свого діла, а навпаки остав засоромлений і побіджений. бо смертю Ісуса остав відкуплений рід людский, а сам Ісус воскрес з мертвих в Божім триумфі і царствує в найвисшій хвалі на небі, звідки прийде при кінци світа в маестаті і силі,

щоби всіх судити, так також й Церква Його осталася, останеться і тревати буде аж до кінця світа, бо як сам Христос сказав, що сила пекольна ей не переможе.

Так, Церква стояти буде аж до кінця світа, але рівночасно буде шаліти проти неї неустанно буря борби і прослідування. Та буря зачинає шаліти тепер і в нашім народі. А буря ся то грізнійша, ніж війна кровава. Всі страхіття світової війни відбилися на нас дуже болесно, але ся війна духова може нас допровадити до цілковитої загибелі. Тому я як Епископ поставлений пастирем в дієцезії і стоячи на сторожи добра душ, остерігаю перед сими грізними небезпеками. Нам треба крішко стояти в вірі: То час проби нашої віри, то хвиля, в котрій сатана з допусту Божого пересіває душі людскі. Ту має показатися, кілько в нас є здорової пшениці, а кілько дикого кукілю. Не даймося збаламутити звідними кличами несовісних крикунів по вічах і в часописях. Маймо перед очима завсігди правди віри, щобисьмо могли остоятися в нинішний день лютий: Тілько хто стоїть і руководиться правдами віри, той потрафить угасити ті їдовиті і огнем завзяття діявольского розпалені стріли: Будьмо осторожні і чуваймо в молитві і терпеливости:

Бо та війна, яка нам тепер грозить, то не борба з силою людскою, але з завзятістю злого духа, котрий не береться отверто, але скрито і підступно: Та борба наша то не з видимою силою ворога людского, але з невидимими силами сатаньскими поділеними на ріжні степені як: начальства, власти, володітелів на земли і в воздухах, щоби з усіх усюдів побивати людий і їх зводити: Діяволи поділилися на ріжні полки і відділи, щоби наступом з усіх боків побивати царство Боже в серцях людских. Вони всюди втискаються, вони увихаються по земли, вони уносяться в воздусі і висліджують, якби найлекше дістатися до серця людского. І тому св. Ап. Петро також уноминає, щоби чувати, набирати сили, понеже ворог діявол як лев ревучий наоколо кружить, щоби кого міг

вхопити і проголотити:

Не даймо звестися погубними кличами проти католицкої Церкви. Зрозуміймо добре і сего сильно тримаймося, що єдина правдива Церква, то католицка Церква, від Христа основана на св. Петрі і на кождочаснім Його наслідникy Папі Римскім; що та католицка Церква остала основана від Христа на се, щоби вона дальше провадила відкупленне роду людского, щоби душі людскі ратувала і спасала; що та католицка Церква є тим кораблем серед потопу і що хто в ній остане, той уратується, а хто ей опустить, той загине, бо поза католицкою Церквою нема спасення. Оминаймо і уникаймо тих людий, котрі інакше учать і ворожо виступають проти католицкої Церкви. Книжок і часописий, які ширять погану гниль і людий бунтують проти віри, релігії і власти церковної, не берім навіть до рук. Упоминаймо тих, котрі між нами заблудили, а рівнож молімся о них, щоби Христос в милосердю своїм дав їм ласку навернення.

Щоби нам набрати сили, світла і відваги в тих грізних небезпеках, треба нам всім благати Ісуса Христа в Найсв. Евхаристії, де він неустанно над нами чуває і готов нам в кождій хвили помогти, як тілько до Него звернемося. Ми много на Него забули, ми много в тім згляді провинилися, тому бодай тепер в хвилях лютого нещастя пригадаймо собі на Него, перепросім за наші занедбання зглядом Него і молімся о поміч і провід в тих хвилях затемнення.

Христос в Найсв. Евхаристії є кормом сильних, тому часто, як тілько можемо, приступаймо до св. Причастія, щоби набрати відваги і сили до борби з ворогами Божими і нашими.

В часі змагаючоїся бурі ховаймося в рану Божого Серця Христового, бо там захист найбезпечнійший.

Щоби ми однак могли знайти тим лекший приступ до Ісуса і щоби ми тим скорше були вислухані, удаваймося до Ісуса через Пр. Діву Марію, Непорочнозачату. Бо через ню дорога до Ісуса легка, а вислуханне певне.

Вона стерла голову змієви, вона знищила всі єреси, вона допоможе також і нам побідити ворогів Божих.

Звертаймося рівнож до св. Йосифа, як покровителя католицкої Церкви, щоби нас заховав в католицкій Церкві, щоби нас боронив перед прослідуваннями і напастями ворогів душевних, подібно як колись заховав життє Ісуса перед завзятим Іродом.

Взиваймо дальше на поміч св. Архангела Михаїла, як головного вожда ангельских сил, котрий боровся і побідив упавшого люципера і його сторонників, щоби він, сей Архистратиг і тепер за нас боровся і нас оборонив перед напрасною силою сатани. Памятаймо неустанно також на наших Ангелів хоронителів, які завсігди знаходяться при нас, звертаймося до них, щоби нас хоронили і від нас відвертали всякі небезпеки. Рівнож взиваймо наших святих покровителів, котрих імена носимо, щоби за нас молилися перед престолом Всевишнього. А між тими святими маймо особливше набоженьство до священомученика Йосафата, котрий проляв кров і дав життє за католицку Церкву! Поширюймо Його почитаннє і удаваймося до Него в нинішних наших потребах. Він наш святий, він не забув за нас, тілько ми не забуваймо за него.

Нам треба тепер великого милосердия Божого. Щоби се осягнути, виконуймо самі милосерддє христіянске, за котре Христос не остане без відповіди, бо блаженні милосердні, бо вони милосерддє доступлять. (Мат. V. 7.). Виконуймо то милосерддя для наших нещасних ближних і для опущених сиріт, а передусім не забуваймо на терпячі душі в огни чистилища. Несім їм поміч Службами Божими, нашими св. Причастіями, нашими молитвами, постом, добрими вчинками і трудами. Будьмо певні, що виконуючи для тих душ милосерддє, много зискаємо від Христа задля них і через них.

Так отже ймімся всіх способів, щоби запевнити собі поміч Божу. Не легковажмо собі теперішнього положення

і небезпек сего часу, бо се, що тепер діється, не добром віщує. За бунт проти Церкви, котрий підносить ворожі люди в нашім народі, готов Христос нас зовсім знищити і дати на поталу.

Вкінци хочу порушити єще одну справу. Судьба народу передусім зависить від святих і ревних священиків. Тому треба нам молитися дуже за священиків, щоби вони могли серед сих небезпек стояти сильно самі і вірних остерігати, потішати і боронити перед вовками в овечих шкірах. Знана річ, що діявол з найбільшим завзяттєм нападає на священиків, щоби їх побідити, опутати і в неволю взяти, бо тоді легка йому справа з душами людскими. Но кромі за теперішних священиків треба єще більше просити Ісуса Христа о покликаннє нових священиків, т. є. тих, котрі мають остати священиками, котрих справді Христос кличе і щоби вони були по Серцю Божому, сильні вірою, горіли любвою до Бога і ревнували о спасеннє душ людских. Просити о добрих священиків се приказ і домаганнє самого Ісуса Христа. (Мат. IX. 38.). У нас мало хто молиться за священиків і о священиків, а за те часто помітується священиками. За допустом Божим може статися таке, що вірні не будуть мати ніяких священиків. То певна річ, що вірні будуть мали тілько і таких священиків, кілько і яких собі у Христа випросять і на яких собі заслужать.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастіє св. Духа най буде з всіми вами.

Дано в Станиславові, дня 11. марта 1925 р.

† ГРИГОРИЙ
Епископ.

———0———

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

В тирольськім селі Ґестайґ жив господар Макс Гофер. Єго жінка вже давно померла, а він старий занепадав на здоровлю. Та мимо того ґаздівство дуже красно розвивалося; бо донька старого Гофера, Тереса, 20 літна розумна, добре вихована дівчина, знала добре провадити ґаздівство. Була вона цілою потіхою старого батька. Гофер мав єще й сина, о рік старшого від доньки. Звався він Осип. Він вчився в Зальцбургу ремесла; та з причини воєнної заверухи він вернув домів. Тут однак не найшов роботи і тому задумав їхати до Баварії, щоби там в місті Норимберзі глядати роботи. Старий бáтько зі смутком розставався зі сином а на прощання сказав єму: "Іди з Богом, мій хлопче, будь чесний а вертай яко добрий майстер до дому. Заховуйся так, щобись міг все сміло глянути свому татови в очи."

Осип обіцяв і пішов єще попрощати сестру!

— Осипе, сказала Тереса, я маю для Тебе одну дорогоцінну памятку; вона для мене найдрóжша. Чи будеш єї шанувати і єї уживати?

— А се що такого? —

— Се вервиця небіжки нашої мамуні; вмираючи дарувала мені єї; небіжка що дня на ній молилася. —

З того часу проминуло много місяців. Осип вже давно був в Норимберзі; тут знайшов добру роботу, — але лихе товариство. Єго товаришами стали люди нечесні, котрі в часі війни займалися рабунками. Зразу, їх погляди і бесіди до живого вражали добре серце Йосифа; їх безбожність лякала єго. Но відтак він привикав до єго, а з часом їх жарти і кпини навіть подобалися єму.

Він не хотів, щоби єго називали "маминим сином," котрий не знає нічо, що в світі діється; тому він зачав поволи потакувати їм і так зовсім відступив від тих засад,

які вкладала єму до серця єго мама і о. Парох.

— Осип вирабляся — сміявся один вислужений жовнір, що сидів враз з ним та другими в шинку — принаймснше він вже не вірить у всі ті дурниці і забобони.

які єму плели.

Браво! ти Товаришу поступаєш, най жие Осип! многая літа!

Осип кивнув головою, а всі голосно кричали Многая

літа! нехай живе Осип!

Е, то все байка - заговорив другий — Знаєте Товариші, шведський король, Густав Адольф прийшов до Німеччини; він буцім то хоче впровадити реліґію, а по правді хоче стати німецьким цісаром; а попи вживають реліґії на то, щоби під покришкою реліґії запанувати над дурним хлопом і так зробитися в селі цісарями.

— І ми маємо бути чесними людьми! — перебив єму третий, — нам не вільно красти, нам треба слухати, не пожадати чужої жінки, ані хати, ані поля! Ха, ха, ха! Хто більше краде, як не пани? А ми за кого воювали? Я видів на власні очи, що ті великі пани Французи і Шведи забрали зі собою! Перед ними нічого немож було сховати в хаті, ані в шафі, ані в кухни, ані в льоху; га, але простий нарід мусить заховувати заповіди і дати вестися як дурне теля на шнурку. Ну, але настали нові часи, ми не можемо лишитися на заді!

— Знаєте що, товариші, — сказав якийсь рудий хлопака — мені прийшла добра думка. — Щоби то було, як би ми пішли до монастиря в гостину і зложили їм візиту? Для других ми вже досить накрали — а для себе нічого. Га? Мій міпочок далі - далі вже буде зовсім порожний, а монастир богатий! Гм.. Там є добре вино, золоті чаші, срібні вота*). З монахинями і зі старим паламарем ми раз два дамо собі раду. Га? Що ви на се?

Славно! Славно! загули всі. Обговорено цілий плян нападу, який мали зробити.

— Монастир стоїть сам на боці — говорили — нема жадної небезпеки. Через мур ми перелізмо драбиною. потім отворимо собі зі середини браму, монахині повяжемо, уста їм позатикаємо, а потім заберемо собі все, що лиш годен буде взяти. Завтра вечер до роботи! А ти Осип

*) вота, се дорогоцінні жертви, які вдячні вірні-вішають коло чудотворних образів за одержані ласки.

підеш з нами, неправда? Осип кивнув головою на знак згоди. З тим всі розійшлися. Осип вернув домів. Розпустні бесіди товаришів, заповіджений напад на монастир, все те не могло єму зійти з голови. "І я маю помагати тим людям, я маю рабувати бідні монахині, котрі ціле своє життя посвятили для Бога, і для добра ближних я маю так кривдити сі побожні особи, котрі ходять коло хорих, моляться за гріпних. О, чиж я вже так низько впав?"

Приблизився до стола, отворив шуфляду, щоби поставити там шкіряний мішочок. Нараз остовпів, як би громом ражений. Єго очи натрафили на один незначний предмет: се була мала, чорна вервиця єго небіжки мами; сю вервицю він кинув зі злобним усміхом на лици перед кількома тижнями до шуфляди:

Осип нараз отверезів. Глибоко зітхнув, вхопився обома руками за стіл . . . ноги зачали під ним дрожати. Здавалося єму, що бачить маму заплакану, як вона підносить свою худощаву руку і грозить єму пальцем.

— О, Мамуню — простогнав він з тиха і впав на коліна.

Лице закрив долонями, поміж єго пальці стали капати рясні слези на стіл.

— Ні! — сказав сам до себе — я не є ще так лихим! Правда, я тяжко згрішив; я любувався в кпинах зі всего, що святе; віру я майже втратив, єю красну віру моїх батьків, в якій вони жили і вмерли, в якій і я колись був так щасливий! . . . Але ще не за пізно! Верну назад на дорогу, якою я йшов в моїй молодости. Преціпь я сам переконався, що де нема віри, там нема і чесноти; що той, котрий в серцю не має реліґії, не лякається навіть найстрашнішого злочину." — І він взяв у руки вервицю та став на ній молитися . . .

По безсонній ночи встав з ліжка - як не той чоловік: він кріпко собі постановив не допустити до злочину. Сейчас пішов до сповіди; відтак доніс про рабунок, якого

мали допуститися слідуючої ночи. Священик казав єму йти до світської власти. Коли рабівники пізно в ночи перелізли через мур, там схошла їх сторожа, яка там уставилася, відтак їх завела до тюрми.

Осип дотримав обітниці: він став знова чесним християнином і добрим ремісником.

Коли відтак вернув домів, сказав до своєї сестри Тереси:

— Тобі і вервиці нашої мамуні я завдячую спасення від великої небезпеки, спасення моєї душі, моєї віри і чесного імени!

Потім оповів Тересі все, що сталося. А вона сердечно уцілувала зерення св. вервиці.

Осип є праотцем славного героя Андрея Гофера, котрого розтріляно 20. лютого 1810 р. в Матуї в Італії за те, що він повний віри й любови Бога боронив своєї вітчини.

Перша Служба Божа

О, він був щасливий, малий Петрунько! Кождого ранку відходив він з дому чисто вмитий, з веселими очима, книжки під пахою; ішов до отця пароха "вчитися латини." Парох був уже старший віком чоловік, якого Бог наділив даром розпізнавання душ. Малий Петро впав йому в очи ще тоді, коли вчився в школі катихизму; він підозрівав, що Бог бажає тої дитини для себе. Лагідно, поволі, отвирав він перед хлопчиною заміри Божі та розвивав в ньому замилування в усім, що відносилося до священства.

Родичі Петра були бідними робітниками, що жили з дня на день. Зразу слухали вони намовлювання священника без запалу.

"Я маю тілько його," говорив батько.

"Ми такі бідні," говорила мати.

Однак старий священик мав уже досвід; він знав ті закиди вже заздалегідь.

Впрочім, у цілому поступованню дитини можбуло бачити тілько радісної надії, в його очах тілько просьб, що родичі в кінці піддалися.

Справа була порішена, Петро мав зараз по вакаціях поїхати до школи, щоби вчитись на священика.

На жаль чоловік - ворог, навіть на фармах, старанно розсіває кукіль поміж добре зерно. В коротці зайшов він у хату Петра немов нечиста сила; того дня був гарно убраний; здавалося, що цілого його вимлено щойно з пуделка, яке прийшло від Ітона. Очи бистро, хоч неспокійно, так, як у злодія, гляділи через великі окуляри.

Тож прийшов він; з уст плили лагідно, настійчиво слова, щоби вритися в глибину душі Петрових родичів.

"Це неможливо," говорив він до батька, "ви не можете позволити, щоби дитина вибралася на таке життя! Вам його треба .... Всі ваші діти ще малі, що - ж ви зробите без нього! Хто вам поможе робити? ..... Вас чекають тілько муки, ви ся знищите, ви собі приготовляєте цілий ряд клопотів ..... І крім того, мамуню, ви хіба любите свою дитину, не правда? Бути кєьондзом, то було добре колись! .... Їх тоді шанували, вони собі жили спокійно, але тепер? ! ! ! ... Та - ж ви знаєте, що діється. Ви маєте способного сина, а ви би згодилися зробити його нещасливим? ! Ви до того не маєте права! ! Коли він способний, вистарайтеся троха та дайте його на кілька літ до якоїсь бурси, до колегії; за якийсь час він вам вернеться. Чого йому мучитися на священика? Най ся вчить на що іншого, і тоді набере охоти бути не свяще-

ником, але адвокатом, або професором, оженіться та буде добре йому і вам. От, мене як раз повідомили, що в одній колегії є задармо місце для одного хлопця .... возьміть не місце, пішліть туди ваного Петра, не псуйте йому життя ...."

Що - ж? На фармах люди мягкі, вражливі. Якжеж перечитися з таким панком; файне убране, білий ковнірок, анґлійські вуспки, золоті окуляри: одним словом — пан, і ще до того так говорить, як з книжки.

Нашому фармареві тяжко боронити свої переконання перед таким "вченим" - ніби.

Батько завагався. Хлопчина заповідався сильний, міг би в дома помагати: пустити його на священика, то те саме, що віддатися на поталу тяжкій, чорній роботі, може аж до смерти. В школі буде ся вчити за дурно, потім буде буде професором, чи адвокатом, оженіться ... Ці надії батька зломали. Він рішив не пустити Петра на священика.

Мама не говорила нічого. Той нанок їй закинув, що вона хоче зробити хлопця нещасливим; це немов розпеченим залізом запекло сї душу.

"Як тато скаже, так буде." сказала вона собі.

Прийшли отець пароx. Розмова була остра, важка. Слуга Божий виграв однак тільки на половину. Батько згодився, що зачекає ще рік.

Петро липив книжки: вже не ходив кождого ранку до пароха. Він ходив з батьком на поле, без скарги.

Вечерами однак, коли находила тиха, спокійна ніч, він задумчиво глядів на небо, його очи мимохіть наповнялися слезами.

"Петруню чого ти плачеш" питала, бувало, мати.

Дитина не відповідала. Петро боровся. Він любив родичів, він видів, як тяжко вони працювали, і йому їх ставало жаль.

**
*

Різдво! Різдво! .... Батько і мати вертали з церкви.

Петро йшов за ними, з головою похиленою; під ногами скрипів сніг .....

В уяві бачив ще Службу Божу. В ушах гомонів спів коляд, перед очима стояли свічки, вертеп. Була проповідь. Одно слово пронизило Петрову душу аж до глибини. "Ірод не помер," сказав на проповіди священик; "він шукає, як колись, щоби лапати душі дітий, щоби їх красти від Бога!"

Прийшли до дому. Батько положився троха спати, але мати побачила, що Петруневі очи були червоніщі, чим звичайно. Коли дитина положилася, вона тихенько прийшла та стала коло ліжка.

"Петруню, ти плачеш; мусиш мені сказати, чому! Треба, щоби твоя мама знала! ... Кажи! Тілько мені!

Петро заплакав не відповідаючи. Мати притулила уста до лиця дитини і ждала.

"Мамо," заговорив хлопчина, "вас це буде боліти. Я знаю, які ми бідні, я би хотів бути коло вас, коло тата, помагати вам робити, зробити вам життя лекшим. Але то понад мої сили. Я знаю, о кім говорили отець в церкві: Ірод мене вкрав Господу Богу! Я повинен бути священиком!"

Мати взяла голову дитини в свої обняття, пригорнула до серця та поцілувала; в тім поцілуї була ціла сї душа, ціле серце.

"Петрунцю," сказала вона по хвилі, "будь спокійний, спи добре! Я і тато будемо працювати подвійно, і від тепер будеш знова ходити вчитися до отця пароха.

**
*

Різдво! Різдво! ... Ще ніколи ця мала церковця не була так гарно прибрана, ще ніколи не бачила вона тілько людий і так побожно настроєних.

Там, на переді, чоловік ... старий, зі сивим волоссям, з лицем поораним глубокими зморщками; він згорблений

від чорної, тяжкої роботи. — Хто це? І що це за молодий священик приходить до престола та зворушеним голосом зачинає співати Службу Божу? — Він обертається до людий . . . це наш знакомий Петрунько. Однак він вже великий, його давна мрія сповнилася, він є священиком Бога Живого. В церкві співають і немов величавим, вічним дзвоном гомонять в церкві і поза церквою слова: "Присяг Господь і не розкається, ти є священиком во віки по чину Мелхиседека."

Слухайте, він говорить! Його блескучі очи, вогкі від зворушення, одним зором обняли всіх присутних; він дякує Богу, дякує своєму парохові, що в молодих літах провадив його немов за руку, дякує парохії за добрий приклад, а надівсе дякує своїм родичам . . . .

"Тату дорогий!" закликав він голосом дрожачим, "тату дорогий, спасибі тобі! Єслиб я був лишився коло тебе, твоя робота була би була лекша, менше чорна, на твоїм чолі не булоб так багато сивого волосся. Але іди працюй далі так довго, як довго Богу сподобається, ори і сій; а я, я також буду старатися засівати добре, насіння на полі душ. Наша робота буде для нас обох тяжка, але нашою потіхою буде надія на жнива у вічности!

І тобі, дорога мамо, і тобі спасибі! Ти плачеш: але ти плачеш з радости, і Бог мені свідком, що ти ніколи не плакала з жалю до мене. Покликання синів є часто нагородою за чесноти матери. О ти, мати дорога, коли я був малий, ти ухоронила мене перед ненавистю Ірода. Хай благословить тебе, мати моя, хай благословить тебе Бог во віки! . . . . .

—o—

"Я заклинаю кожного батька, щоби виховав потомство, що зналоб Євангеліє; щоби розважали великі правди, яких навчає ця велика книга, взнесла книга, і щоби врити їх в уми своїх дітей."

Вольтер.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

Я ВІРЮ ТІЛЬКО ТО ЩО РОЗУМІЮ.

Коли так, то ти не віриш нічого, зовсім нічого, навіть, що ти живеш, що ти бачиш, що говориш, що чуєш і так дальше, бо я йду в заклад з тобою, що ти **не розумієш**, що то є властиво: жити, видіти, говорити, чути.

Справді: що це є властиво **життя**, що це є **слово**? Що це таке **звук**? Що **шум, барва, запах**?

Що це є **вітер**? Де він зачинає? Для чого, і як він устає? Що це є **холод**, що це є **зимно**?

Що то значить **спати**? Як це може бути, що, коли я сплю, мої уші є отворені зовсім так само, як коли не сплю, а проціпь нічого не чую? Для чого, і як я буджуся зі сну? І що тоді дісться?

Що це є **умучення, біль, розкіш**?

Що то є **зерно**? Що то є **яблоко, грушка**? Навіть, що це є **зеренце піску**?

Як це може бути, що я маленькими очима бачу все, що коло мене, що бачу навіть міліони кільометрів далеко, на приклад звізди?

Хто це все розуміє?

Як це дісться, що моя душа забралаб- ся з тіла, на-

колиб я кождого дня не давав тілу поживи, кавалки мертвих звірят, ростин, городини, і так далі?

Все є в мені загадкою, таїнством, навіть найпростійші річи. Я знаю, що воно все так є, але чому це, як то всьо є, того не розумію.

Котрий учений коли **зрозумів** що - небудь, що є в нас, коло нас? Які це таїнства ! !

Я хочу зрозуміти хто то є **ТОЙ**, що все зробив, а негоден зрозуміти. Я не розумію сотворінь, а хотівби розуміти Сотворителя! ! Я не розумію, що це властиво жолудь, що це муха, що це камінець, а я би хотів зрозуміти те, що це є Бог, і то, що Він говорить! !

Це глупе! ! То є одиноке, що годен відповісти.

Тайни святої віри, вони такі як сонце. Їх негоден проникнути, а все - таки вони дають світло і життя тим, що простодушно після них жнють; вони осліплюють тільки того, що хоче видіти їх блеск, що хоче їх розуміти.

Таїнства святої віри є **понад сили розуму**, але **не є проти розуму**; і це є велика ріжниця. —

Розум сам не має тілько світла, щоби зрозуміти, як це може бути, що є Один Бог і рівночасно Три Особи Божі, з котрих кожда є правдивим Богом. Так само однак здоровий розум не може говорити, що це є неможливо.

Ні, віра не є проти розуму. Противно, вона немов сестрою розуму. Світло вірн. це є ясніще світло, що долучується до світла розуму.

Віра для розуму, це те саме, що далековид для ока. Око при помочі далековиду може бачити це, чого голим оком зобачити негоден. А чи скажеш, що далековид є противний видженню?

Така є віра. Вона є для розуму правилом і робить його знання глибшим та ширшим. Вона позваляє йому, щоби він пізнавав, кілько сам годен; і коли сам розум вже не може собі дати ради, вона бере його, підносить,

та дає йому пізнати правди нові, вищі, надприродні, Божі, таїнства Самого Бога.

Я вірю отже в правди, в тайни віри, як вірю і в тайни природи, бо знаю, що вони існують.

Я знаю, що тайни природи існують, бо маю свідків на це, яким опертися негоден: **мої змисли і здоровий** хлопський розум.

Я знаю, що тайни вірн правдиві, бо маю до того свідків ще більших і сильніщих, як розум та змисли. Ісуса Христа і **його Церков**. Я знаю, що Ісус Христос був Бог, бо робив чуда і при тім був Святий. Покірний, я знаю що Католицька Церков є установлена Ісусом Христом, що Він є з Нею аж до кінця віків, кождого дня, що вона непомильна; то всьо говорить мені здоровий розум, історія. І для того я вірю все, що сказав Христос, і що вчить Його Церков, хоч би я і не розумів добре всього.

Це пожалування гідна слабоумність хотіти вірити тільки те, що хтось розуміє.

—o—

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

IV.

ТРИ АНГЕЛИ.

Коли Егова приготовляв собі вірний люд, народи все більше віддалялись від Його почитання та від Його законів. Міста Пентаполі, іменно Содома, Гомора, Адама, Себоїм і Баля від значались усякого рода поганими проступками. Ні побіда Елямітів, ні важка данина, котру мусіли платити через дванадцять літ, ні красні приміри чеснот Аврама й Лота не отворили очей цим засліпленим. Розкішна і врожайна долина Сіддім майже без праці обсипувала їх добрами, вони їли і пили і віддавались так огидній розпусті, що Господь подібно як у часі потопу каявся, що їх сотворив.

В кілька день після заключення завіту з Еговою Авраам сидів біля свого намету в долині Мамврійській. Крісла тий дуб хоронив його своїм густим листям перед жаром сонця. Несподівано, підносячи очи, зобачив трох подорожних, що здавалось прямували до нього. Сейчас побіг він їм на зустріч і глибоко кланяючись їм сказав до того, що видавався йому найдостойніщим: "Пане, наколи я знайшов ласку в твоїх очах, ти не минеш мешкання свого слуги не задержавшись на хвилину. Я принесу води, щоби вмити ваші ноги; ви спічнете троха в тіни цього дерева; опісля, скріпивши свої сили хлібом, підете далі своєю дорогою. Певно що таким ваш намір, коли прямуєте до свого слуги."

Три незнакомі вдячно приняли сердечне запрошення святого патріярха. Сейчас Авраам ввійшов у намет і попросив, щоби Сара замісила три міри муки та спекла в попелі три хліби. З поміж свого стада він сам вибрав молоденьке і делікатне теля, котре його слуги жваво стали випікати на рожні. Відтак поставив перед своїми гістьми хліб, масло, молоко і теля, котре казав був спечи, стоячи під дубом, коли вони гостились.

По скінченій вечері таємничі подорожні спитали Авраама, де його жена Сара. На його відповідь, що Сара працює в наметі, оден з трох, той сам, до котрого Авраам звернувся був зразу, сказав поважним голосом: "Від днесь за рік знову прийду до тебе. Ви обоє будете жити і що більше, під ту пору Сара буде мала сина."

Сара, схована за дверми намету, почула ці останні слова і не могла здержатись від усмішки. В моїх літах, думала, і в літах мого мужа — як моглоби сповнитись це предсказання?

"Сара, закликав подорожний, чому усміхаєшся недовірчиво? Чи є в Бога що неможливим? Повторяю тобі, що від тепер за рік, коли знову прийду до вас, будеш мала сина."

Авраам порозумів, що має перед собою Господа, котрого око добачує навіть найтайніщі мисли серця. Перелякана Сара хотіла толкуватися, но Господь накартав її лагідно за її брак довіря, і всі три подорожні встали, щоби пуститись у дальшу дорогу. Їх очі задержались на полонині коло Содоми, котра здавалась бути ціллю їх подорожі. Авраам хотів їх троха підпровадити, щоби віддати їм честь. Уйшовши кілька кроків у напрямі проклятих городів, Господь сказав до святого патріярха: "Чому крити перед Авраамом діло справедливости, що довершиться? Чи не вибрав я його, щоби зробити його вітцем могутнього і сильного люду і чи не в ньому мають бути благословлені всі народи землі? Я знаю, що він прикаже

синам, що народяться з нього і цілому свому потомству, щоби тримались доріг Господніх та щоби поступали справедливо і слушно, щоби Егова доконав у користь Авраама всьо що йому обіцяв."

Авраам поклонився Господу, котрий сейчас обявив йому свої заміри:

"Крик, що уноситься з Содоми й Гомори взноситься аж до неба і міра їх неправостей вкоротці буде довершена. Я сходжу до них, щоби подивитись, чи їх діла в згоді з криками, що вдарили мої уха."

На ці слова оба ангели, що товаришили Господеві пустились в дорогу до Содоми і Авраам остався сам із своїм божественним співбесідником. Перераженний душею на згадку кари, що грозить грішникам, невинних, що мали згинути враз із проступниками, на Лота, свого братанича, котрого родина мала рівнож згинути в катастрофі злочинних городів, він наблизився до Бога, котрого милосердя дорівнює справедливости і сказав до Нього благально:

— "Господи, чи погубиш праведника враз із безбожним? Наколи знайдеться в Содомі пятьдесять праведних, чи згинуть вони з проступниками? Або радше, чи не пощадиш цілого города задля цих пятьдесяти праведних? Не буде сказано, що то ти зрівнав чоловіка праведного зі злим та що праведника і грішника постигла однакова доля. Це не достойним для Бга, що судить усій землі; подібний засуд не може вийти з' Твоїх уст.

— Авраме, відповів Господь, наколи знайду в Содомі пятьдесять праведних, задля них пощаджу цілий город.

— Коли - ж я зачав, буду говорити далі до мого Господа, хоть я лиш порох і попіль. І наколи знайдеться лиш сорок і пять праведних, чи знищиш ціле місто?

— Ні, пощаджу його задля тих сорок і пяти праведних.

— А коли буде їх лиш сорок?

— Ще помилую.

— Господи, закликав Авраам, не гнівайся, коли я важуся йти далі. Що зробиш, коли знайдеш їх тілько трийцять?

— Коли знайду їх трийцять, помилую.

— А коли знайдеш їх лиш двацять?

— Не карати му города задля тих двацяти праведних.

— Позволь мені, Господи, додати останнє слово: Що зробиш, коли буде їх лиш десять?

— Пощаджу міста задля цих десяти."

Сказавши ці слова Господь зник і святий патріярх по-

вернув до своїх наметів, надіючися все, що Господь знайде в Содомі тих десять праведних, котрих присутність вистарчить, щоби стримати Його караючу руку.

Еволюція...

Ріжні недоуки та товпи ґазетарів, котрі тільки пишуть, щоби заробити, але нічого, або майже нічого не знають, поступають зовсім противно. За один вечер вони мусять написати цілу купу статтий, але чи то правда, що вони пишуть, чи то є певне, тим ся не гризуть, хиба єсли би справа грозила кріміналом. Але хто - ж в Канаді, чи там в Америці, чи де, хто - ж там карає тих, що хочуть себе та других зробити малпами? То - ж ґазетярі пишуть і пишуть; що їм хто зробить?

Що отже кажуть правдиві вчені за еволюцію? Найповажніщі кажуть, що вона **може** є правдою; **не кажуть** що вона **на певно** правдою. Чому? — Бо не мають достаточних доказів. — Так говорить наука правдива.

Однак є і наука фалшива; наука, якої домагаються, і якою воюють темні душі, зіпсовані обичаї та злі закони. Темна товпа витає і прославляє тих, що єї голосять, бо це таке ніби — наука, що перечить і нищить те, що людство все принимало і о чім було переконане, особливо хоче знищити Бога; для чоловіка, котрий боїться, що Бог має його за що карати, для такого чоловіка Бог є незносним тягарем; він Його хоче скинути, і тому радо принимає фалшиві науки. Йому треба обійтися без Бога, він отже шукає ніби — науки, що йому потакує.

Стаття, о якій ми вище згадали, грішить особливо не ясним поданням правди. Подані там деякі приміри, щоби

зрозуміти, що це еволюція. На примір: кури ріжного рода до себе подібні, отже всі кури походять з одної давньої птиці; так само з тої самої птиці, гей - би походять всі птахи. Всі звірята з тої самої давньої звірини; і на підставі того, що і птахи і звірята мають дещо спільного, то і птахи і звірята походять з якогось давнього єства, що не було ні птахом, ні звіриною, або було і птахом і звіриною (або може й не було зовсім.)

Що робити з чоловіком? Він подібний тілом до малпи. Отже, де його подіти? Чи і люди зі всіми малпами, другими звірятами, птахами, комахами і так дальше, чи вони походять з одного і того самого єства? - От поважне питання!

В згаданій статті — є оттака — відповідь: — "Здається і сумніву не може бути." Це є совершений примір, як правдивому вченому не вільно говорити. — Як? - Здається? ! **Єсли здається, то сумнів мусить бути.** — Не може сумніву бути? — Єсли не може бути сумніву, тоді вже не здається, але є певно!

Казати,: "здається і сумніву . не може бути," це є противорічність.

Автор статті питається, чи то є пониження для чоловіка говорити, що він походить з того самого предка, що малпа?

От, яка є відповідь того самого автора:

— Направду в тім жадної зневаги нема ..... Великий артист або фільозоф може мати дурних свояків, але то не показує, що він сам дурний. —

З тої відповіди виходить, що між малпою і дурним чоловіком така сама ріжниця, як між вченим і дурним — і от, ми відповідаємо, що в тім є кровава зневага. - Між дурним чоловіком і малпою є така ріжниця, як між небом і землею. Малпа все є тільки малпою, а чоловік, хоч би і дурень, все є чоловіком, то значить, має душу, якої не має навіть хоч - би і найкраща малпа.

Для нас є певне, непомильно певне от - це: Хай звірина, чи там що будь, розвиваєся навіть міліони літ, то все лишиться звіриною, але не буде мала душі, розуму, волі. Осли вже тисячі літ жиють, але не показали до тепер навіть кропельки розуму

В прочім, як відноситься до Еволюції Святе Письмо і Католицька Церков, о тім поговоримо на другий раз. Тут тільки скажемо при кінці, що всі єства: рослини, птахи, звірята, люди, на певно походять від одного Єства — від Сотворителя неба і землі, від Бога, що їх сотворив.

Як думає про еволюцію Католицька Церков?

Деякі католики, без належитого пояснення справи, кажуть

так: "Письмо Святе не каже, що Господь Бог сотворив чоловікові нове тіло; може бути, що до сотворення чоловіка Господь Бог ужив готового вже тіла малпи. В кождім случаю кождий вчений може так думати і говорити, та при тім усім може бути добрим католиком." Іншими словами, ці католики кажуть, що мож свобідно думати сяк або так.

Щоби наші читачі думали так, як думає Католицька Церков, ми пригадуємо їм от - це:

Певною і неоспоримою правдою, не тілько для католиків, але для всіх, є те, що душа не може розвинутися з тіла, цілком так само, як з пригорщі землі ніколи не розвинеться мале теся. Хай котрий - будь вчений, хоч би і згадайний вчений з університету в Бритиш Колюмбії, хай возьме досить землі, хай повибирає з неї все, чого треба, щоби зробити людське тіло, хай він уложить все так гарно, щоби в тім тілі працювало серце, мозок, кров, нерви, очи, уши і так дальше, хай він обертає те тіло на всі боки, (він не потрапить ніколи в світі так зробити, але припустім, щоби потрафив) ніколи все - таки не зуміє він зробити, щоби та гарна машина думала, щоби тота себе знала, щоби мала іншими словами, **розум, душу.** Хай малпяче тіло возьме в рукп сам Бог, то воно все буде тілько малпою, бо чоловік мусить мати **душу, розум,** яких жадне тіло зі себе не має, і хоч - би і тіло малпи, що таке подібне до тіла чоловіка.

Правдою віри, якої навчає Письмо Святе і Католицька Церков, є, що всі люди походять від Адама і Еви, від нікого і нічого іншого.

По гадці богословів, Церков заборонила навчати, що тіло Адама розвинулося з малпи, або було тілом малпи. (Розпорядження з 30 червня 1909.)

Це є найважніщі точки, які кождий католик мусить мати на гадці, коли говорить про еволюцію.

Тримаймося вірно науки католицької Церкви і будемо жити дійсно як люди. Вже досить великим нещастям є, що деякі люди своїм життям подобають на малпи; чи треба ще, щоби ріжні недовчені пів - інтеліґенти, хоч - би і наші, вбивали людям в голову, що так має бути? щоби в своїх безмірно глупих претенсіях хотіли в той спосіб показувати, що вони ніби - вчені, не більше глупі від чужих?

Досить в нас малпячих переконань, досить по малпячому вихованих дітий, досить малпячих релігій та церквий; маймо для свого людського достоїнства хоч тілько пошани, щоби не говорити, що то добре, що то не глупо, що так повинно бути.

СЕКРЕТ, ЩОБИ БУТИ ВСЕ ЩАСЛИВИМ.

Один Італійський епископ був знаний ізза свого щасливого і вдоволеного настрою. Він стрінув багато трудностий. Ніколи однак не було на ньому видно невдоволення, ніколи не дав по собі пізнати навіть найменшого порушення нетерпеливости. Мав він сердечного приятеля, котрий високо цінив його чесноти та думав, що негоден їх наслідувати. Одного дня попросив він епископа, що має робити, щоби все бути вдоволеним. "Так," відповів епископ, "я можу вам сказати свою тайну, можу вас ї научити, і то дуже легко. Цілий мій секрет є в тім, щоби добре уживати своїх очий."

Приятель просив його о близше пояснення.

"Дуже охотно," відказав епископ. Коли мені що небудь прихлючиться, я дивлюся передусім в небо та думаю, що найважніщою моєю справою є дістатися в нього; відтак дивлюся в землю та уявляю собі, що я мертвий. Я буду занимати тілько маленьку частинку землі. Відтак дивлюся кругом по світі та бачу, що на світі є багато, багато людий, котрим є далеко гірше, як мені. В той спосіб я розумію, де є правдиве щастя, де вся моя гризота ся скінчить, і як мало маю причини бути невдоволеним, або щоби нарікати.

—0—

"Першим сущим знанням для молодіжи є знання релігії, одинокої основи моральности."

Дідро.

"Поширення науки зовсім не приводить поширення моральности. Тож не наука дає моральність, а релігійне виховання. Христіянство мусить бути основою науки народу. .... Навчання має бути христіянське."

Кузен.

"Незнання Бога є найгіршою плягою Держави; захитати релігією, значить звалити основу авторитету."

Платон.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ.

РЕЛІГІЯ В ШКОЛІ.

Ми в нашій часописі нераз вже говорили о тім, як важна це річ, щоби діти вчилися в школі релігії. Це є справа, в якій не йде о добро тільки для дитини, але для родин, для народів, держав, для цілого світа.

Святящий Отець бажає, щоби членн Апостольства Молитви цего місяця молилися о те, щоби цю справу належно зрозумлено, і щоби родичі старалися о релігійне виховання дітий. Там де нарід не знає релігії, там пропадає обичайність, а з нею цілий нарід.

Чи треба багато толкувати правдивість цих слів? Ми особливо маємо в Новій Країні відстрашаючий примір на собі самих. В Канаді школи є силою закона безрелігійні з малими винятками. Українські родичі, ви є свідками, що діти, ваші діти, не вчаться знати свого Бога, ні сповняти обовязки, які Бог на них накладає. Ми є свідками, як наша молодіж пропадає, вирастає без серця, холодна як лід для всього, що велике, що гарне, що святе. І для того ми — не біймося це сказати - для того ми намацально гинемо, наші діти не мають сили

ні відваги заховати серце здорове, життя посвяти. Коли наше життя піде тою самою дорогою, ми напевно загинемо.

Що - ж робити?

школи. Не слухаймо ворогів, котрі їх понижають, та кажуть що в публичних школах лучше вчать. Вони знають, чому так говорять. Наші діти в публичних школах забувають за свою душу пропадають за пару долярів, і ми всі з тілом і душею пропадаємо в мертвім та чужім протестантизмі.

Там, де католицької школи нема, хай родичі уважають, щоби посилати дітий завше до церкви на катихізм, а особливо хай памятають, що вони самі є зобовязані під тяжким гріхом вчити дітий катихізму, любови до всоєї віри, Церкви. Родичі, що своїх дітий не стараються виховати в католицькім дусі, допускаються тяжкого злочину, за який будуть відповідати перед Богом.

В наших хатах і школах хай діти бачуть на першім місці хрест з розпятим Спасителем ... Та - ж ми не погане, ні магомедане, але — Католики.

Просім Серце Спасителя, щоби наші школи виховували дітий в любві і пошані до Бога.

Розумне Слово

(Із Вістника Станиславівської Епархії.)

Заборона живої мови в церковнім Богослуженню. Деякі з кругів свіцкої інтелігенції, напоєні релігійним лібералізмом або навіть не маючі нічо спільного з Церквою, домагаються впровадженя народної мови до церковного Богослуженя, або так званої українізації церковного Богослуженя. Щоби дехто незрячий з Духовеньства не дався увести, подаєся до відома:

1) Що се домаганнє є може найнебезпечнійшим ударом

для самої Церкви, бо наміряє позбавити її черти надприродної інституції, а зіпхнути її до звичайної інституції чисто земської. Ту грозить небезпека витворення, чисто національної церкви або так званої автокефальної, відорваної від пня католицької Церкви.

В повищім домаганю грає головну ролю не оживленне духа релігійного і життя з віри, але мотив чисто людский, котрий має на меті ослабленне впливу надприродного чинника. Щоби довго не розводитись, возьмім псальм 136 в переводі проф. Огієнка, де між иншими кажеся: Коли я забуду про Тебе, Земле Рідная, нехай відніметься правиця моя! Нехай прилипне язик мій до піднібіння мого, коли не буду згадувати про Тебе, коли я не матиму Краю Рідного над усі радощі свої. (Свята Відправа Вечірня і Рання, з грецької мови на українську переклав проф. Іван Огієнко, Львів - Кієв 1923. Гляди Діло з 27-6. 1923. Ч. 37. фейлєтон.) Се вправді гарне почуванне патріотичне і національне, однак се є помішанне святих справ з земськими, се є виверненє цілого значіння і змісту псальму, бо в псальмі тім є мова о Єрусалимі Старого Завіта, котрий символично означає католицьку Церкву Нового Завіта. Повисша травестія св. тексту може уйти у свіцькій поезії, але не в церковнім Богослуженю, бо Церква як Божа інституція не може бути ексклюзивна і служити виключно земським і дочасним справам. Якраз тому, що катол. Церква обнимає справи вищі і вагальні, вона спомагає і справи земські, а коли її зіпхнеться виключно до земських справ, тоді вона і сама є в занепаді і всі справи з нею звязані, так надприродні як і природні.

2) Жива мова, уживана у звичайній бесіді, завсігди улягає неустанній зміні так, що по упливі довгого протягу часу, вона стається для дальших поколінь чужою. Наколиби отже ходило о це, щоби мова в відправі церковного Богослуженя мала бути всім зрозуміла, тоді треба ту мову в Богослуженню неустанно змінювати і примінювати до нового способу говорення. Чи кождий, хто чує пієтизм до святих справ, чи ізза неустанних сих змін не буде уражений в своїх релігійних почуваннях? Чи кождий, хто безсторонно бере справу, не мусить признати, що свята і торжественна чинність, якою передусім є Служба Божа, вимагає певних усталених форм, немов з граніту викутих і усвячених віковою традицією? Чи кождий, хто бере справу з точки віри, не буде відчувати, що те Богослужене тратить на собі певного рода знамя Божої незмінности і сходить до звичайних, змінчивих буденних

справ?

Наш обряд і так хромає на ріжні недомагання, а передусім на брак определеної точности і однообразности, а щож доперва казати о хаосі і замішанню, яке витворилобися тоді, наколиби впроваджено живу мову в Богослуженню? Як легко тоді до святого тексту, котрий є висловом також високих догматів віри і обичаїв, закралибися неточности і ріжниці? Як легко пішлиби відтак ріжні ошибки і фалшиві збочення? Як часто повставалиби спори і непорозуміння? Бо сей, або той вислів одним видавбися добрим, а другим злим і невідповідним. Ось примір: після проф. Огієнка одні призналиби перевід: Прибрався Господь в силу й оперізався (Свята Відправа Зелені Свята) за добрий, а других сей перевід буде разити і досміху побуджувати. При впровадженю живої мови в Богослуженю, кілько ту булоби критиків покликаних і непокликаних, кілько ту булоби нагоди вмішуваняся в церковні справи людям, нераз навіть впрост з вулиці так що Церкву і її Богослуженє трактованоби як звичайну, буденну справу, або иншими словами, Церква і Богослуженє стратилиби свою авреолю своє високе достоїньство.

3) І тому кождий правдиво релігійний чоловік сильно відчуває, що прилюдний Божий культ, а передусім той найвисший, який відбувався через Службу Божу, наколи він має двигати чоловіка понад землю в вищі сфери і успособлювати його до приставанння і розмови з Богом, то повинен бути у всіх своїх обрядах і в цілім своїм зовнішнім виді повний намащення, повний поваги, далекий від свіцької повседневности і від того гамору буденного життя. Кождий правдиво віруючий відчуває, що при олтари не можна вратп мови, взятої зі звичайної, але що та мова в Богослуженю мусить мати певну взнеслу повагу, певну таінственну святість і глибоке намащенє.

4) З цеї причини мова літургійна є також інтеґральною частію обряду. Ту всьо складається на одну цілість. Сама будова домів Божих, ризи літургійні, спів церковний і ціле урядженнє церкви є відрубне від буденности, носить ціху окремішности від щоденного життя. Отже і мова літургійна мусить мати ті самі ціхи і мусить бути примінена до цілости. І тому мови літургійної, як інтеґральної части Богослуження і обряду не можна самовільно до вподоби зміняти. На се треба позволенння найвищої власти, т. є. Столиці Апостольскої.

5) Вкінци треба взяти на увагу ріжні політичні і партійні відломи в нашім народі. Який тоді витворивбися стан невдо-

воленння? А навіть не всі даної партії, чи напряму політичного годилибися з впровадженою живою мовою в Богослуженю. Кількоби ту повстало негодувань, суперечок і непорозумінь, А преціяь не можна допустити, щоби сварка партійна ввійшла ще аж на степені вівтаря і внесла гамір і незгоду навіть в тишину найсвятійшої і найвзнеслійшої жертви.

З тих всіх висше наведених доказів, котрі повинні бути кождому ясні і аж надто зрозумілі, забороняється уживати мови народної в прилюдним Богослуженю церковнім, так в поодиноких частях, як і в цілости, а натомість має кождий священик держатися мови старославяньскої, яко мови літургійної, котра є устaлена, незмінна і віковою традиціёю усвячена. Се відноситься також до молитов літургійних. Рівнож вічальностю т. є. тоє під карою церковної цензури і утрати парохії і всякої душпастирскої посади.

подаєся до відома, що заборона ся обовязує під строгою від-

Ту всякі заміти і оправданя не мають стійности і місця. Старославянська мова не є так дуже неприступна для народу. Най священики працюють, най пояснюють, а з певностю нарід всьо відчує і пійме. Впрочім єсли конче ходить о зрозуміне тексту Богослуженя, можна постаратися о особні апробовані переводи в народній мові і подати до рук вірних. В той спосіб буде Богослуженє зрозумлене, а заразом у відправі буде захована його повага, святість, і надприродна його черта.

Що до читаня св. Євангелія в рідній мові, то позваляється тілько в двох случаях а іменно: 1) в перший день Пасхи т. є. Великодних Свят, в котрий то день є віковий звичай читаня Євангелій в ріжних мовах, а передусім де є більше священиків. Однак перше має читатися Євангеліє в старославянскій мові. 2) Перед проповідею з амвона можна прочитати припадаючу перікопу з Євангелія в народній мові, але само Євангеліє в часі Служби Божої має читатися в старославянскій мові. В обох повисших случаях текст має мати апробату церковної власти. У всіх прочих случаях, навіть страстні Євангелія, забороняється виголошувати в народній мові.

—0—

Злука Східної Церкви зі Західною

Католицька Церков зі Вселенським Архієреєм, Папою Римським, робить величаві приготованя до злуки Східних, відорваних Церквей зі собою.

Від коли нещасливий патріярх царгородський Михаїл Керулярій затягнув року 1054. Східну Церков в схізму, Католицька Церков не забувала за злудившу сестру, але всіми способами старалася привести еї на дорогу правди. Все - таки, ще ніколи не робилося в тій справі так загальних та рішучих приготовань, як у нашому часі.

В цілю переведення злуки існує величава організація, що називається "Католицька Унія." Вона тішиться особлившою приязнею Святійшого Отця. На чолі цеї організації стоїть один отець Бенедектин грабя з Гален, що недавно мав Послухання у Святішого Отця. Основання цеї організації уважає Святіший Отець за діло Божого Провидіння та сердечно дякує всім, що його споматають. На тім самім Послуханню Святіший Отець виразив бажання, щоби всі католики матеріяльно причинялися до удержування Російського Семинаря в Римі.

Найвищий Настоятель Бенедектинів порішив віддати для справи Унії всіх членів монастиря Мон Сезар коло Льованії в Бельгії. Святіший Отець сам подав плян, як ціла справа має поступати.

Після цього пляну в Танкримон, коло Леодії в Бельгії, має бути заложений осередний монастир східного обряду. В цім закладі всьо буде східне: мова, обряди, звичаї, і монахів вихованих в нім буде посилалося до Греків, на Україну, до Росії, до прочих Славян східного обряду. Організатори цього руху точно зазначують, що для успішного переведення пляну треба знати добре східну літургію, звичаї та історію.

Недалеко монастиря буде великий будинок, де католики будуть приймати членів східної церкви як гостий та студентів.

Голяндська газета "Масбоде" говорячи о цій справі виражає своє вдоволення з того, що епіскоп Калїє з Гарлему в

Голяндії вже кілька літ підпирав старания о злуку Церквей Східної і Західної. Упіонна теперішна організація збирає регулярно датки від тисячів католиків та складає їх на руки Ексцеленції Метрополита Шептицького для удержання священників в Росії.

Святіщий Отець сам сказав, що Він переконаний, що Боже Провидіння вибрало Його Вселенським архієреєм в тій ціли, що би доложити всіх старань для злучення Церкви Східної і Західної.

Це все є відомости, котрі наповняють серце щирого католика глибокою потіхою.

Отці Бенедиктини є славні зі своїх наукових праць, а особливо зі зрозуміння літургії. Після своїх правил вони відмовляють (скорше співають) цілий часослов. Їх відправи такі гарні, що той, котрий їх сам не чув і не бачив, не може собі тої краси уявити. Під впливом тої краси вже нераз відбулися навернення знатних одиниць високого світа.

Що - ж би це було, наколиб отці Бенедиктини прийняли наш гарний обряд? ! Ми певні, що сама краса тих відправ пригорнула би до отців Бенедиктинів східного обряду численні покликання.

До того всего ми додаємо ще лиш одно:

Є священики, священики західні, котрі вже зробили те, що заміряють зробити отці Бенедиктини. Вони є місіонарі славні на цілий світ: Це отці Пресвятого Ізбавителя. Вони перейнялися любовю до східної церкви і поки що працюють вже від 12 років в Галичині, щоби відтак при першій нагоді пуститися в глибину Великої України і Росії. Завдяки їх праці Галичина бачить такі місії по селах і містах, яких не бачила ніколи в історії. Ті самі отці працюють також в Канаді.

—0—

Учитель: Подумайте собі діти, що я тепер виходжу зі школи; якийсь чоловік на мене кидається, вдарить мене так сильно, що я впав і забився. Що з того вийде?

Всі діти думають; на - раз одна дитина підносить руку. — Ну, скажи, що з того буде? — Голі - дей, відповідає дитина.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

—0—

Hudson's Bay Company
YORKTON. SASK.

Плащі Мек-Кінава.

Мужескі Плащі МекКінава, широкі і просторі, з високими ковнірами проти бурі. Спеціяльні $ 8.50

Плащі МекКінава для Хлопців, зовсім подібні до мужеских. з пасом та ковніром проти бурі Спеціальні $ 5.75

Мужескі скірані Куртки. Зі скіраними рукавами і з вовняним грубим паскованим сукном. Спеціяльні. $ 11.75

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Дівo	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Леґії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	30
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5
Набожество в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поученія і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розважте добро	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Проч. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10

Апольогитично-Соціяльна дїяльність руського душпастиря в наших часах	8 ц.
Голос Ісуса в Нєв, Евхаристії	5
О житю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катихизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомни з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. земі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єврейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Catholics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ҐРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 288 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бізнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тікети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 3. 1. Падолист 1925. Ч.11.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

**
*

ЗМІСТ.

Христос Цар народів. — Наші сучасні потреби. Віра наших батьків. — Біблійні оповідання. — З минулого. — Знайшов мир. — Розмови о релігії Батьки і матері священників. — Чому Церков є незмінна. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція и адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

ВУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

СПЕЦІЯЛНІ ПОТЯГИ
ЗАХІДНА КАНАДА ДО БЕРЕГІВ МОРЯ ДЛЯ
Плавби До Старого Краю
НА РІЗДВО І НОВИЙ РІК

СПЕЦІЯЛЬНІ ВАГОНИ ДО СПАННЯ З ВАНКУВЕР, ЕДМОНТОН, ҐАЛҐАРИ, САСКАТУН, РИДЖАЙНА, У ВІНІПЕҐУ СПОЛУЧЕННЯ З ЦИМИ ПОТЯГАМИ.

Перший Потяг виходить з Вініпеґу о 10. пер. пол., 24. падолиста до Монтреалю для плавби кораблем "Канада," 27. падолиста до Ліверпул.

Другий Потяг йде з Вініпеґу о 10. пер. пол., 2. Грудня, до Галіфакс для плавби кораблем "Дроттнінґгольм," 5. Грудня до Ґотенбурґ.

Третий Потяг йде з Вініпеґу о 10. пер. пол., 4. Грудня, до Галіфакс, для плавби кораблем "Дорик," 7. Грудня до Кінставн і Ліверпул.

Четвертий Потяг йде з Вініпеґу о 10. пер. пол., 10. Грудня, для плавби кораблем "Метантік," 13. Грудня до Глесґов і Ліверпул.

Пятий Потяг йде з Вініпеґу о 10. пер. пол., 11. Грудня, до Галіфакс для плавби кораблем " Асканія," 14. Грудня до Плаймит, Чербур, Лондон; кораблем "Атенія," 14. Грудня до Глесґов; кораблем "Орбіта," 14. Грудня до Чербур і Савтамтин.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ РЯД ТУРИСТ І СТАНДАРД КАРІВ ДО СПАННЯ

справить (наколи успіх уповажнить) з Ванкувер, Едмонтон, Ґалґари, Саскатун, Риджайна, Вініпеґ, для слідуючих плавб:

Корабель: "Гелиґ Олаф," 29. Падолиста з Галіфакс до Норвеґії, Швеції, також Фінляндії та Балтийських Держав.

Корабель: "Огайо," 30. Падолиста, з Галіфакс до Чербур і Савтамтин.

Корабель: "Арабик," 4. Грудня з Галіфакс до Плаймит, Чербур і Гамбурґ.

Корабел: "Летіпія" 20. Падолиста з Монтреалю до Глесґов.

Корабель: "Авсонія," 21. Падолиста з Монтреалю до Плаймит, Чербур і Лондон.

Корабель: "Риджайна," 21. Падолиста, з Монтреалю до Глесґов і Ліверпул.

ПЕШІТЬ ТЕПЕЬ

Кождий Сіґарський Агент радо подасть вам точні сказівки і поможе в уплянуванню подорожі, зробить застереження і т. д., і т. д.

ПЕШІТЬ ТЕПЕР

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

КАЛЄНДАР НА ПАДОЛИСТ.

1. Н. **Н. 21. по Сош.** Св. Пр. Йоіла
2. П. Св. ВМч. Артемія
3. В. Прп. Іларіона
4. С. Св. Аверкія, еппа.
5. Ч. Св. Ап. Якова
6. П. Св. М. Арети
7. С. Св. ММ. Маркіяна і Март
8. Н. **Н. 22. по Сош. Св. ВМч. Димитрія**
9. П. Св. М. Нестора
10. В. Св. ВМч. Параскеви
11. С. Св. М. Анастазії
12. Ч. Св. ММ. Зинова і Зиновії
13. П. Св. Ап. Стахія і інших
14. С. Св. Косми і Даміяна
15. Н. **Н. 23. по Сош.** Св. М. Акиндина
16. П. Св. ММ. Акепсіма і ин.
17. В. Пр. Йоанікія
18. С. Св. М. Галактіона
19. Ч. Св. Павла
20. П. Св. М. Єрона і ин.
21. С. **Соб. Св. Арх. Микаїла**
22. Н. **Н. 24. по Сош.** Св. Онисифора
23. П. Св. Ап. Ераста і ин.
24. В. Св. ММ. Мини, Віктора і ин.
25. С. **Св. СвщМ. Йосафата** (на нед.)
26. Ч. † Св. Йоанна Злат.
27. П. † Св. **Ап. Филипа**
28. С. **Св. ММ. Гурія і ин.**
29. Н. і **Н. 25. по Сош.** Св. Ап. Матея
30. П. Св. Григорія еппа.

УСТАВ НА ПАДОЛИСТ.

1. Н. — **Нед. 21. по Сош. Гл. 4., Ев. 10.** - На літ.: Ап. зач. 203., Ев. св. Лу., зач. 35.
8. П. — **Нед. 22. по Сош. Св. ВМч. Димитрія. Гл. 5., Ев. утр. 11.** - Всеночне. На Літур.: Троп. воскр., трясення і св. Димитрія, Конд. воскр., Слава: конд. Дим., І н. конд. тряс. - Ап. зач. 331, 215 і 292. Ев. св. Мат. 27, св. Лу. 83. і св. Йо. 52.
15. Н. — **Нед. 23. по Сош. Гл. 6., Ев. утр. 1.** - На літ.: Ап. зач. 220., Ев. св. Лу. зач. 38.
21. Суб. - **Собор. св. Архістр. Михаїла.** - Всеночне. - На Літ.: Троп. св Мих., Сл.: конд. св. Мих., І н.: Богор. гл. 2. - Ап. зач. 305., Ев. св. Лу. 51.
22. Н. — **Нед. 24. по Сош. Гл. 7., Ев. утр. 2.** - На Літ.: Ап. 221., Ев. св. Лу. 39.
29. Н. — **Нед. 25. по Сош Св. СвщМ. Йосафата. - Гл. 8., Ев. утр. 3.** - Всеночне. На Літ.: Троп. вос., св. Йос., кон. вос., Сл.: кон. св. Йос., І н. Богор. - Ап. 224 і 331. Ев. св Лу. 54. і св. Йос. 36.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Падолист** **1925.**

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

ХРИСТОС ЦАР НАРОДІВ

О. Яків Г. Риан, доктор фільософії і професор католицького університету в Сполучених Державах, подав не давно от-яку замітку: Установлення нового празника в честь Ісуса Христа, Царя народів, має велике значіння для Католицького Всесвіта, та є подією в найвищий спосіб замітного для всіх, що інтересуються поширенням Католицької Правди, і для неї з пожертвуванням працюють."

Знова отже та з відновленим зацікавленням говориться про установлення свята, яке малоби поставити в торжественний спосіб Ісуса Христа Царем народів. З усього можна догадуватися, що не далекий вже день, коли цілий світ буде цей празник святкувати.

В перве заговорив о установленню цього свята грабя Аквадерні і пізніще Преп. Мати Марія Пресвятого Серця, до Папи Льва XIII го. Святіщий Отець Лев Тринайцятий зі запалом

скилився до цеї гадки. В маю 1899 року торжественно заявив він панування Ісуса Христа над усіми людьми, панування повне любови, та посвятив цілий світ Найсолодшому Серцю. Ця торжественна посвята повтаряється кождої першої пятниці по цілому католицькому світови, по всіх церквах, від найбільшої до найменшої. Це був початок і від того часу кождий окружний Панський лист підносить цю справу.

Святої памяти Папі Пієві Десятому нічого не лежало на серцю так, як хвиля, в котрій би Спаситель знова запанував над людським родом. Він заохотив дітий, щоби часто приймали Ісуса утаєного в Найсвятіщих Тайнах, щоби молитви їх чистих сердець прискорили цю бажану хвилю.

Святіщий Отець Венедикт Пятьнацятий у повному розгарі світової війни звернувся до Спасителя, щоби Його Пресвяте Серце вернуло народам мир. В кінці, на наших таки очах, Святіщий Отець Папа Пій Одинайцятий, всі свої горячі бажання та стремління своєї Папської власти, зложив у клич: "мир Христа в Царстві Христа"....!

Бажання Вселенських Архієреїв ще більше скріпилося працею народних і міжнародних Евхаристийних конгресів. Ці величаві збори раз по раз заявляли, що Бог, це Перший і Найвищий Цар вселенни, і так причинилися до того, що незадовго може буде установлене нове торжественне свято Ісуса Христа. Царя народів.

Евхаристийний Конгрес в Лурд, що відбувся року 1914го. поставив своїм Покровителем Ісуса Христа. Царя народів. В слід за тим найвищий предсідатель Апостольства Молитви,о. Кабо з Товариства Ісусового, та Потругальський епископ Леіт де Васконсельос, вигнаний через революціонерів,просили Святіщого Отця, щоби він прославив „Царську Особу Ісуса Христа," Укритого в Пресвятій Евхаристії, котрий панує над людьми через свою незмірну любов.

З початком всесвітної війни цей рух де-що ослаб. Сейчас однак, як тільки війна скінчилася, знова зачали напливати до Апостольського Престола ті самі численні просьби. Святіщий Отець Венедикт Пятьнайцятий віднісся до них прихильно, і можна сподіватися, що теперішний Святіщий Отець їх задоволить. 26. квітня, 1923 року Святіщий Отець одержав спинс,що містив у собі підписи 315 Кардиналів, Архієпископів і епископів, які підпирають бажання вірних, щоби установлено згадане свято. Святіщий Отець читав з глибоким зворушенням довжезний ряд імен високо вчених та побожних цих мужів цілого світа, з Европи, Азії, Африки, Америки, Австралії. За цим спи-

сом напливають без кінця просьби високих достойників; монахів, священиків, світських людий в тій самі справі.

В 1924. році розрух прибрав величаві розміри. Франція стала на чолі того руху та організувала великі конгреси, на яких забирали голос визначні світські люди,що бажають для світа кращої будучности.Рівночасно повстала велика релігійна організація, „ Брацтво Христового Царства над людством, " з осередком в Парей-де-Моніял. Там був обявлявся Христос святій Маргареті Алякок.

Забрало би багато місця, щоби описувати запал, з якич працює католицький світ над тим, щоби установлено нове торжественне свято „Ісуса, Царя народів"

Дорогий, читачу, може тобі дивно, що ми так багато розговорились про це майбутнє свято.

Чи є це подія так великої ваги? Так, брате, дуже великої ваги!

Ти християнин, думаю. Ти віриш, що Ісус, це Син Бога, Сотворителя всеї вселенної, всіх людий. Його сила, Його могучість і Його права, вони є силою, могучістю, правами самого Бога. В слід за тим Він є Цар, правдивий, дійсний, Найвищий наш Цар, так могучий Цар, що у множестві сили Його служать Йому навіть Його вороги. Святий пророк Давид бачив Його пророчими очами і він сказав про Нього от-що: "Зажадай від мене і я дам тобі народів за наслідство, і твоє володіння буде простягатися до кінців землі. І будеш володіти над ними залізним жезлом і немов глиняні сосуди зітреш їх. І тепер королі розумійте: навчіться всі, що судите землі. Служіть Господеви зі страхом, і радуйтеся Йому з дрожанням. " (Пс. II., 8.)

Бог все був і є нашим Царем. На жаль, чоловік може надуживати свого дару свобідної волі; він може збунтуватися, і дійсно збунтувався. Адам і Ева дались намовити сатані, збунтувались проти Бога, бо хотіли бути як Бог. Через упадок Адама і Еви дух бунту проти Бога вкорінився в самій глибині людської душі, та провадить ії до безнастанного зневажання Божих прав.

Послідними часами цей сам дух занимає визначне місце в житю народів. Французка революція могутним розмахом сатанського подвигу постановила року 1789 стряти зі себе володіння Бога, та проголосила Богом чоловіка, його розум, його тіло, його навіть найбрудніщі пристрасти.

Ця революція перейшла немов скажена буря та щезла,

втопилася в морю крови та проступків. Одначе дух тої революції жиє далі та управляє поки-що до тепер життям держав і народів. Правлячі власти по найбільшій части усувають з посеред себе Бога, стараються будувати життя народів без Нього. Побудували вони закони, порядки та держави немов вавилонську вежу, що ніби-то має досягнути неба, дати чоловікові рай.

Ми, католики, дивимося на ту страшну вежу, що хоче знищити Бога. Ми дивимося на неї без тривоги о Бога; Він не згине, противно, вороги мимохіть Йому служать, одначе ми предбачуємо також, що та вежа валиться, що вона завалиться, щоби в своїм румовищі поховати тих, що єї будують. Ми можемо в тій хвилі повторити тільки слова: Князі і старші народу, слухайте: Той Ісус, яким ви погордили, Він є законним Царем усього людства. Він є основним каменем, на якім усе треба будувати, і если хто буде будувати де-инде, то він не буде будувати, але громадити руїни.

Так! з Ісуса обірвано царську одіж, Його обрабовано, зроблено рабом та запхано в кивот, і то всьо в імя Рівности Свободи, Братерства. Пусті слова, та безмірно глупі в устах тих, що їх уживають до того, щоби бунтувати людий проти їх Одинокого Царя, Бога.

В одному зі своїх обявлень, Пресвяте Серце Спасителя показалося Святій Маргаретї на полумяннім троні; це був образ Царя Христа, що бажає над людьми панувати огнем своєї Вічної Любови.—Для того Папа Лев Тринайцятий так горячо бажав, щоби світ потапаючий в розпусті ума і серця, скилив свої коліна перед Богом сил. Так! Серце Ісуса є Царем землі. Могучі цього міра, що володіють народами, дістали на час власть від Царя Царів, щоби управляти Його народами в дочасних справах, колись вони побачуть Його в повній славі Його царської гідности, щоби здати перед Ним рахунок.

Христос Спаситель одержав в спадку всіх народів світа. „В слід за тим," заключає Папа Лев Тринайцятий, „панування Божого Сина не обмежується тільки на християнських народів; воно відноситься до всіх народів світа, так що в правді весь людский рід є під Його властию.

Ісус Христос не тільке дістав у спадку всіх народів, Він здобув собі їх, Він вирвав народів з під власти темноти ціною своєї Крови. "Ви куплені високою ціною" (I. Кор. VI, 20.) Католицька віра, це не є віра, котру заявляється тільки в неділі і свята, тим більше не є вона приватною, особистою справою. Вона засягає своїм виливом в публичне життя на торзі, в склепі, в читальні, в театрі, в парляменті, одним словом в кождому місці, де одиниці збираються в товариство.

Чи розумієш вже, чому установлення нового празника „Ісуса Царя народів" має таке велике значіння. Кождого року в день того торжественного свята, католики по цілому світі заявлялиби публично, що Ісус, то Найвищий Цар, і так впоювалобся у серця народніх мас, що ми всі залежимо від Ісуса, котрого царствованнє не має границь ні місця, ні часу. У наших часах розгорячкованої демократії, це свято давало би пізнати, що католик може бути і є найліпшим горожанином, одиноким правдивим приятелем "бідного народу," пролєтариту.

Це свято пригадувало би також усім католикам обовязок, на котрий так сильно натискав Папа Лев Тринайцятий: обовязок заниматися справами публичними. Це злочин, коли католик позваляє, щоби вороги Церкви і Христа спокійно тримали в руках керму. Це є згіршення, бо так і приятелі і вороги утверджуються в переконанню, що Христос на тім світі в життю народів не має жадної власти.

Свідомий католик має обовязок заниматися публичними справами також з иншої причини. Він посідає правду, правду Божу, обявлену, йому дано пізнати тайни Божого Царства. Любов до ближнього зобовязує його, щоби всіми силами старався поширити панованнія правди в світі, котрий терпить і гине в розпусті ума і серця; Працювати, щоби Ісус був Царем народів, то те саме, що старатися, щоби усунути ненависти, горожнечі, кривди з поміж людий.

А наш нарід, чи він скориставби з того, еслиб він признав Ісуса прилюдно своїм Царем? Це питання, на котре не треба відповіди.

Наш нарід, терпить майже від початків своєї історії. Я не буду проклинати, дорогий читачу, своїх ворогів, не буду тебе вчити ненависти; таж це так страшно легко ненавидіти когось! Я тобі лиш скажу от-це: Як би воно не було, це є певне, що Бог позваляє, щоби наш нарід терпів. Чому позваляє? —Для нашої науки, тілько для нашого добра! В нашому життю мусить бути якась слабість, котра не мов хробак точить народне здоровля. Що це за слабість? Дорогий читачу, я тобі скажу правду, хоч вона болить: Від менше більше вісім соток літ Ісуса усунено з царського престола над Україною. Може ти не знаєш нашої історії. Наколиб ти єї знав, ти би зрозумів, що це є страшна, болюча правда.—Були хвилі, що Він мав знова засісти на своїм престолі; коло Нього групувалися Його приятелі, щоби боронити Його прав, але їх здушено в морю нена-

вісти і крови. А не тільки це, але ті хвилі затятої боротьби проти правди славиться перед тобою, як найславніщі хвилі нашої історії. Вороги Христа були побідили, на Вкраіні запанувало сумне, византийське православя. Правда, Ісус ґей би засів на троні, але на троні болючім, з руками прибитими до дерева, так щоби ті Пресвяті Руки не могли володіти над нашим народом. А того неможе холіти. В нас має панувати Христос Цар, великий, славний, свобідний, з руками вільними, щоби свобідно могли нас благословити, в нас, одним словом, має панувати Цілий Христос, так як в чести і славі проповідує Його Церков Його, одинока Його, Церков Католицька.

В нас Він, нема де правди діти, в нас Він не має тої слави, і це є наше нещастя. Для того в нас темно, для того анархія, непорядок; для того сталося в нас щось такого незрозумілого: наші зверха так побожні люди стали розмірно без опору, рабами сатанського большевизму, або рабами тупого, ограниченого, фалшивого націоналізму, в яким Ісуса зроблено на наших таки очах рабом послідним.

В Новій Країні ми посідаємо на наш встид і ганьбу перед очами свідомих чуженців, автокефальну церков-ніби. Горстка людий, о котрих ніхто не знає, що вони, які вони, де ся вчили, і чого властиво хочуть, затуманює майже без труду деяких людий та голосить, що наш цар, то Київ, і першим рабом в тім царстві, це наш Спаситель. — Брате, скажи, чи це не хула, чи не щемить тєоє серце з болю?

Молімся горячо, щоби ми незадовго святкували празник Ісуса, Царя народів, щоби Він і в нас запанував: Скажім зі святим Апостолом Йоаном: „Прийди, Господи Ісусе," так прийди, будь з нами, царюй над нами. Будьмо певні, що Він бажає запанувати в нас своєю любовю, що Він зробить так, як описує це святий Йоан в своїм Откровенію. З небесного міста посилає Він свого ангела, щоби перед лицем усіх народів проголосив Його силу, Його беззглядне панування, та потверджає сам цю вість словами: "Так, приходжу скоро." (Откр. XXII. 20.) "Прийди, Господи Ісусе!" (Откр. XXII. 20.)

—o—

В празники святих думай о їх чеснотах та проси Бога, щоби ними прикрасив твою душу.

Свята Тереса.

Наші Сучасні Потреби

Преосвященний Жібіє оповідає, що Святіщий Отець Пій Одинайцятий, розмавляючи з ґрупою кардиналів, поставив їм слідуюче питання:

„Що є найбільше потрібне для добра людий в теперішних часах?"

„Будувати Католицькі школи," сказав один.

„Ні," відповів Папа.

„Будувати більше церквий," сказав другий. Знова Святіщий Отець заперечив.

"Сповагати більше покликання на священство," думав інший. Однак Його Святість і з тим не погодилась.

Тоді Святіщий Отець сказав сам: „Найбільша пекуча потреба цеї хвилі є, витворити в кождій парохії ґрупу світських людий, сильно **усвідомлених, рішучих та відважних**, —котрі би були правдивими апостолами.

Думай про ці три прикмети: усвідомлених, рішучих та відважних. Вони подають ідеал, до якого повинен стреміти кождий Католицький інтеліґент.

Розуміється, що і **Український** кождий інтеліґент повинен до цього стреміти.

В нас не раз говориться о тім, що католицькі священики повинні собі подати руку з інтеліґентами. Розуміється з **інтеліґентами**, а не з якимись адвокатами, що зі свосю наукою потраплять бити поклони перед якимись Макаріями перного, другого або третього видання.

Ми маємо багато інтеліґенції, що несе на собі пятно убогого виховання теперішних часів, вміє думати так далеко, як далеко годен руками помацати. Брак нам інтеліґенції, котра би мала відвагу ясно, публично і послідовно держатись засад Христової віри.

Інакша інтеліґенція копає гріб для церкви і народу. Католицька Церков не загине, але нарід при такій роботі може легко загинути в багні блуду і розпусти.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Церков є віковічна.

Одною з прикмет Церкви, яка найбільше впадає в очи, це те, що вона є віковічна, то значить, що тревати буде аж до кінця світа. Це не значить тільки, що християнство буде завше існувати в тім або іншім виді; це значить, що Церков останеться завше ціла та прибрана всіми тими прикметами, якими Бог наділив ії від самого початку. Бож Церков не булаб віковічною, наколи би стратила зі своїх сущних прикмет, на примір свою одність або святість, які Спаситель їй дав на початку; коли би так сталося, то Христова Церков би зникла, Церков без таких прикмет не була би вже Церквою Христом заложеною.

Що Церков буде тревати безнастанно, о тім часто говориться в святім Письмі. Архангел Гавриїл звіщає Марії, що Христос „царювати ме над домом Якова по віки і Його царству не буде кінця." (Лу.І..32., 33.) Наш Спаситель сказав до Петра: „Ти єси Петро (скала) і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть ю." (Мат..XII..18.) Наш Божественний Господь дає тут пізнати, що на Церков завше будуть нападати вороги, однак ніколи ії не поборуть.

В Євангелию святого Матея, коли там послідний раз наводиться слова нашого Спасителя, є повторене то саме пророцтво з притиском, і рівночасно є подана причина, ізза якої Церков не може впасти: „Ідіть отже, навчайте всі народи. . . . і се я з вами **по всі дні, до кінця віків.**"

(Мат.XXVIII.19..20.) Ці слова містять в собі потрійну, важну заяву: По перше-присутність Христа в Церкві: „...се я з вами." По друге-присутність постійну, щоденну, без перерви:„ . . я з вами по всі дни."По трете-постійну присутність аж до кінця світа, і тим самим постійне тревання Церкви:„ . . . аж до кінця віків."

Відси виходить, що правдива Церков мусить існувати від початку; що ії існування, ії життя, не сміло бути перерване, ні відорване від Христа навіть на один день, і що мусить жити аж до кінця віків.

Жадна християнська церков поза Католицькою Церквою неможе розумно проголошуватися **постійною,** бо всі вони походять з часів новіщих, коли Ісуса вже давно не було між людьми.

Незнищимість Католицкої Церкви, це справжне диво таке, що мусить розбудити зачудування кождої думаючої душі, коли придивиться яке є і було число ії ворогів, які вони ріжнородні, яка страшенна сила тих, з якими мусіла боротись від початків свого існування аж до тепер; цей одинокий факт ставляє вже на ії чолі пятно божественности.

Церков неустанно мусіла вести боротьбу на два фронти, на зовні і внутрі: на зовні проти поганства і безбожности, в нутрі проти єресий та розділів, які походили від ії власних, збунтованих дітий.

Від хвилі Сошествія Святого Духа аж до побіди цісаря Константина Великого над Максенціем, через більше як 280 літ, Церков находилася під навалою десятьох переслідувань таких кровавих, що не мають собі рівних в історії світа.

Кождої муки, яку тільки може злоба видумати, вжито, щоби з кореня вирвати навіть кождий слід християнства. „Християн львам!" це був загальний крик боротьби проти християн.

Їх убирано у шкіри хижих звірів, і так виставлювано, щоби пси їх пожерли. Їх обливано смолою та прива-

занцх до високих стовпів підпалювано, щоби служили ліхтарями по вулицях Риму. Щоби оправдати таку здичілість та задусити всяке чувство співчуття для хрпстіян, прослідователі оскаржували свої невинні жертви з найогидніщих злочинів.

Через триста літ мусіли христіяни служити Богу потайки по своїх домах, або в римских катакомбах, що заховалися аж до тепер немов свідки невмірущої сили мучеників та страшних їх терпінь.

А все-таки поганський Рим, перед котрого прапором хилилися наймогутніщі народи, не зумів здусити Церкви в її дитячих часах, ні задержати її поступ в перед. Ми бачимо, що коротко потім це великанське цісарство валиться на кусники, а в місті, з котрого виходили розкази цісарів, щоби переслідовано христіян, в тім самім місті подає закони христіянському світові Голова Католицької Церкви!

В протягу пятого і шестого століття немов навала повені звалилися з півночи Вандали, Гуни, Визиґоти, Льомбарди та інші величезні племена варвар, нападаючи на найкращі країни полудневої Европи. Вони розірвали Римске Цісарство та знесли всякий майже слід старої, римскої культури. Вони сплюндрували міста, зрівняли церкви зі землею, лишаючи за собою руїну та спустошення.

Все-таки вони, хоч на час були побідниками, вони навзаїм були побіджені, піддаючися солодкому ярму Евангелія. І так, по словам навіть безбожного Ґіббона, "поступ христіянства зазначився двома славними і рішаючими побідами; над ученими і розпусними горожанами римського цісарства, та над войовничими варварами Скитії і Германії, які звалили цісарство і приняли віру Ґмілян."

Магомиданізм зродився в Аравії і вскорі поширився в Азії. В пятнацятому столітті ученики фалшивого пророка заняли Царгород, та вони наміряли загорнути

під своє володіння навіть цілу Европу. Відтак через девять соток літ магомеданство було постійною погрозою христіянства. В кінці дійшло до того, що мало поріштися раз на все, чи будучністю Европи та світа мають управляти христіянство та культура з одної сторони, або магомеданство та безбожність з другої.

На поважні змагання Папи, Іспанське королівство та Венеційська республика утворили лїґу проти Турків, яких побито в битві під Лепанто року 1571. Наколи-же в нинішних часах над містами Европи видніє Хрест а не півмісяць, то це завдяки неоцінено благословенній чуйности Римських Архієреїв.

В четвертім і пятім столітю грозив завалити Церков інший ворог, страшніщий і небезпечніщий, чим вище згадані. Я говорю про єресь Арія, за котрою послідовала єресь Несторія і Евтихиса.

Аріянский розлам (схізма,) як тільки зродився, дуже скоро розлявся по Европі, північній Африці та деяких частях Азії. Безчисленна товпа апостатів його піддержувала і цілий ряд цісарів уважно його відживляв, щоби не загинув. Католицьких Епископів повиганяли з їх осідків, і на їх місці позасідали аріянські напасники. Церков, що непогибла під мечем поганства, здавалось немов умирала затроєна аріянською єресею. Однак, по коротких своїх успіхах ця великанська секта почала гинути через внутрішні роздори, а вкінці счезла, щоби зробити місце іншим, які пішли її слідами.

Ми добре знаємо о великій, реліґійній революції пінснацятого століття, яка немов дика буря розшалілася по північній Европі, і грозила, наколиб це було можливо, поглотити лодку Петра. Більша половина Німеччини пішла за новою наукою Мартина Лютра. Швайцарія приняла науку Цвінґлі-я. Правдива віра зникла в Швеції під напором короля Ґустава Вази. В Данії впроваджено нову віру підступами короля Кристіяна Другого. Католицьку віру здушено також в Норвеґії, Анґлії та Скотляндії.

У Франції став в шіснацятому столітті Кальвинизм, а у вісімнайцятому безбожний Вольтеріянізм так твердо, що католицька Церков висіла там гей на волоску. Зі всіх народів північної Европи тілько Ірляндія осталася вірною правдивій Церкві.

Погляньмо спокійно тепер на поле борби в цій хвилі, коли галас і дим з нього зникли.

Далі буде.

І. М. Й. А.

З Минулого

Чи читав ти, любий читачу, книжочку, яку написав Віктор Андрієвський, і яка має заголовок: "З минулого?" Це цікава книжочка. Вона описує, що діялося на Вкраїні і в Галичині тоді, коли наш нарід став на пару день свобідним, та мав свою державу і своє правительство. З цеї книжочки можна також до певної міри довідатися, чому ми, по тяжких боротьбах, не маємо тепер нічого.

Писатель сам, це був Православний Українець, політичний діяч і замітний він тим, що в нього нема ні сліду обожання до Вкраїнського кількасотлітнього ідола: православія. В нього цілком противно, як у наших канадійських недолюдків-політиків, що не мають поняття ні про православіе, ні про католицьку Церков, що Галичини та України майже або цілком не виділи. Але що-ж дивного? Ренегат і янічар, все буде гіршій від Турка, від правдивого Магомедана. На святощі, які він потоптав, і які все-таки його непокоять, він глядить тілько з ненавістю та сатанською злобою.

Віктор Андрієвський не думає, що треба Українцям якихось свячених несвячених гей-би єпископів, він не думає, що з якихось студентів, що скінчили або і не скінчили якихось Канадійських грейдів десятих, або і дванайцятих, або, най-би єреів на потіху протестантам. Ні! Релігійні комедії не є середником до ратування народів. Там, де маса народу не посідає науки та дійсної віри в Бога, там завдяки темноті комедія на якийсь час може людий бавити. Але не на довго. Кожда комедія ся знудить, єсли єї за довго грається; знудиться і комедіянтам і публиці. Комедіянтам може не зараз, доки їм за їх фатиґу платиться, за гріш часом і душу чоловік мучить. Однак публиці скорше остогидне, коли особливо треба все платити за одну і ту саму комедіянтську штуку.

Віктор Андрієвський, це Українець, що любить свій нарід горячим серцем та бажає йому добра та щастя. Не менше горячо ненавидить він те, що противиться нашому щастю. І що це є? Наші народні блуди. Він не є такий патріот, що заїло кидаєсь та плаче, часом з болю, частіще для того, що з того жиє, що йому за крик платять. О ні! Він дивиться на себе, дивиться на нарід, та зі серцем, що тріскає з болю, він свідчить, що Україну занапастили Вкраїнці самі. Після нього ми ще не доросли до того, щоби могли в своій хаті свобідно жити. І хоч як це болючі слова, він правду їх доказує, він видів, він переживав їх правдивість.

Чому ми не доросли, чому ми не дозрілі для свобідного життя? — Він подає богато причин. Між ними є одна, котру ми маємо самі на очах: Наша вдача.

Наш нарід має гарні спосібности ума, великі дари серця, і він буде такий, як його виховають. Коли його виховається добре, він буде гарний, шляхотний, великодушний, геройський. Але, коли його виховають злі, тупі умом і серцем провідники, то не буде народу підліщого, брудніщого, нечесніщого та так безхарактерного, як він. — Це є менше більше слова Андрієвського; ти мимоволі чуєш пошану до нього, бо він важиться сказати своему народови правду, праду гірку, але чисту, як слеза. Тобі тоді не буде також дивно, чому він шанує Католицьку Церков, і чому він старався о це, щоби Україна вступила у велику родину Католицьких народів, щоби приняла зверхність Римського Папи.

Так говорить православний; розуміється, його серце блище Бога, як серце безбожників, що удають побожних, дурять нарід, та дають йому щось таке, що сором називати: церква. Але їм о сором не йде.....Нещасний нарід, в якім щось подібного може зродитись та животіти!

Знайшов мир

Фридрих Озанам народився в Мілані, 23 квітня, 1813 року, а помер в Марсей, 8 вересня, 1852 року.

В дуже молодому віці впав він жертвою тяжких сумнівів у справах віри.

Він сказав:" Бог дав мені ласку, що я народився в правдивій вірі. Пізніще окружило мене замішаня та світ безбожности. Я дізнав усього жаху сумнівів, які є мукою душі. Тоді вратувала мене наука вченого священика та фільозофа, отця Ноаро. Від того часу я осягнув певну віру, без найменшого сумніву. Порушений так надзвичайною добротою, я приобіцяв Богу віддати своє життя на услуги правді, яка дала мені мир."Жадної обітниці не тримав ніхто вірнійше, як Озанам свою.

—o—

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

Священики повинні бути жонаті.

Чому?!—Це значить, що священик без жінки не буде священиком? Хто-ж це сказав? Священство установив Ісус Христос; однак ніде в Євангелію не є сказано, що священик повинен бути жонатий. Противно, священик, це по словам Святих Отців, другий Христос, тож ясно, що нежонатий священик іде тісніще, блище за Ісусом Христом, за Його приміром.

А може скажеш, що безженність є проти природи? Наколиби так, то треба би осудити чистоту та християнську віру, котра приказує заховувати чистоту всім, що не живуть в супружжу, бо тоді цей закон би був злочинний та тиранський.

Безженність священників не є зовсім нічим надзвичайним. Яку ціль має Церков, коли бажає, щоби священики були безженні?—Вона хоче, щоби вони були совершенно свобідні, щоби могли цілковито віддатися своєму святому званню. Це очивидне, що нежонатий священик є безграничнo більше готовий віддатися на услуги Богу і ближньому, виставлятися на небезпеченства, навіть пожертвувати життя, чим чоловік, що є обтяжений женою і дітьми.

Котрі жовніри ідуть в часі війни відважніще в бій. Чи тоті жовніри та офіцери, що жонаті? Це кождий легко розуміє та досвід показує, що згадка о жінці та дітях не одному відбирає відвагу.

Те саме може легко бути зі священиком, коли він жонатий. Нежонатий священик з легким серцем віддається без застереження Богу, на услуги Церкві, молитві, самовідреченню. Заховуючи совершенну чистоту, він іде за взором Ісуса Христа, свого Божественного Учителя, Ісуса, що був Сином Діви і сам липився Дівственником. Священик, коли іде за приміром Ісуса Христа, то він в цього може тільки скористати для свого добра. „ Ученик є досконалий, коли подібний до свого учителя."

Священича чистота окружає священика якимось сяєвом, котре ставить його вище від других, та вона дозваляє йому з повною свободою картати проступки, особливо нечистоту і розпусту. Вона наділяє його могучою помочею в так делікатній і чистій праці в сповідальниці, вона дає йому спроможність проникнути в такі тайни душі, яких дитина не відважиться виявити мамі, муж жені, брат братови.

Тоті, що кричать проти безженности священиків знають добре, що величезна духовна сила католицького священика криється у великій мірі в його безженстві. Вони знають, що ці священики мають обовязок учити та поправляти своїх братів, і що вони сталиб далеко більше уступчивими та менше строгими, єслиб взяли собі жінку. Заняті родинними обовязками, вони часто не малиб на-

віть часу віддатися справам Божим та душам своїх парохіян.

Католицька Церков подає на кождій сторінці своєї історії приміри геройского самовідречення священиків. Чому ці священики були такими героями? Вони могли посвячувати на жертву себе самих, бо були **свобідні**, незалежні від жінки та дітий.

Той, що є **зобовязаний** любити та удержувати своїм маєтком жену і дітий, той, що в перший мірі **мусить** старатися о виховання і будучність своїх дітий, він буде може співчувати з бідним та сиротою, але не дасть їм того, що **мусить** дати жені та дітям.

Кусок хліба, який би може собі відірвав від уст, щоби його дати голодному, що плаче коло єго дверий, той кусок хліба він не важиться відорвати від уст жени та дитини.

Серед зарази та в нещастю, які панують між людьми, він би хотів посвятити своє життя для спасення душ, однак то життя належить до його жени та дітий, він заховає його для них, щоби їх не осиротити....

Його ріпуче серце з твердими постановами, як легко змякне воно, коли заплаче дорога жена, коли попестить люба дитина.

Коли хочемо, щоби наші Священики нас спасли, (і тільки вони можуть нас спасти,) липім їх **самих** з Ісусом Христом.

Той, що хоче бути священиком, чи він **мусить** бажати жінки?—Та як?—А коли він доконче хоче мати жінку, чи-ж **має** він бути священиком?

Священиком сам себе не може ніхто зробити. Ісус Христос сам вибирає собі своїх священиків через Церков, і **тільки** верховні Пастирі можуть ріпати, хто дійсно може бути священиком по Серцю Божім, але не я, брате, ні ти, ні хоч би найбільші вчені, бо це нічия справа, тільки Церковна.

Бути священиком і бути жонатим, це дві річи зовсім відрубні.

Коли Церковні власти годяться, священик може мати жінку.

Священик, що ради Христа вирікся родинної потіхи, він совершенніще поступив, як той що хотів мати жінку: це є правда святої віри.

Обставини в наших часах можуть дійти до того, що священик з жінкою не буде міг сповнити як слід своїх обовязків без тяжких трудностий.

Ти, дорогий читачу, не гризися тим, чи священик має бути жонатий, чи ні. Це не твоя справа. Лиши це верховним Пастирям, вони мають Духа Христового, що їх прокадить, а хто їх не слухає, той Христа не слухає.

Ти проси Серце Христове, щоби ми мали священиків подібних до Христа-Архієрея, великодушних і таких, щоби ради Христа липили все, що вяже чоловіка з клопотами цього міра.

Батьки і Матері Священиків

Одного дня Саломе, мати двох Апостолів, Якова і Йоанна, прийшла до Ісуса та просила від Нього от-що: „Господи, прикажи, щоби сесі мої два сини сиділи в твойому царстві один по Твоїй правиці а другий по лівиці.” Це було то само, що просити, щоби були не чим

іншим, а першими міністрами в царстві неба.

Та Божественний Учитель щойно зазначив, що наближається час Його страстий: "Ось, ми йдемо в Єрусалим. Все, що пророки писали про мене, сповниться. Мене передадуть Жидам, а вони постараються, щоби мене засуджено на смерть. Відтак Жиди видадуть мене в руки поган, котрі будуть собі з мене кпили, будуть мені плювали в лице, будуть мене бичували та повісять мене на хресті."

Треба признати, що Саломе вибрала дивну хвилю.

Правда, Спаситель був додав: „І третього дня воскресну!"

Наша добра Саломе зважала тільки на послідні слова. Ісус їй відповів, кажучи до її синів: „Не знаєте, чого ви хочете. Чи можете пити чашу терпінь, яку я маю пити?"

Оба сини тоді відповіли великодушно „Так, можемо!"

І я радо думаю, що мати не вагалася сказати те саме.

Ще нині є матери самолюбні та обмежені, що шукають тільки себе самих та покликання дітий уважають тільки тоді за добре, коли з нього мають вони самі дочасну користь.

Їх ум і серце так дуже обмежені, що, коли Ісус каже до них: „Дай мені твою дитину, я зроблю з неї свого священика," вони важуться відповісти: „Ні!" Чому? Бо вони бачуть, що з того не будуть мати власної, дочасної користи, і на чолі священика видять не так вінець слави, як скорше вінець із терня.

Інші, яких серце також слабе та занадто земське, принаймні схаменуться, і так як Саломе, відповідають ІсусуХристу:: „Я би воліла для своїх дітий скорше чашу розкоший та слави; однак я їх віддаю, хоч ожидає їх чаша терпінь: Хай діється твоя воля, а не моя!"

Однак, славити Бога, є невісти, в котрих є серце шляхотніще, ширше і більше християнське.

Правда, вони люблять своїх дітий з глубини душі, однак мають на стільки віри, щоби любити Бога багато більше.

Та не з боязни, щоби не стягнути на себе Його гнів, але з любови до свого Учителя, вони кличуть зі запалом: „Господи, Господи, хай мій син належить до тебе, нині, як і вчера, завтра, як і нині! Нехай не затримую його, наколи Ти собі його вибрав! Потягни його за собою, Боже слави і Боже мук! Де тільки піде він за Тобою, йому завше буде добре. І я, що одержала занадто велику честь: бути матірю священика, я буду без міри щаслива, бо буду знати, що він близько Тебе."

О дивні невісти, покірні селянки, скромні робітниці, що жертвували Богу сина, як Авраам Ісаака.

Але надходить година пекольних сил: Ісуса Христа будуть бити, не лици та вести-муть його на Голгофту; Його священики будуть знова пити з Його чаші. Однак по хвилі досвідчення прийде хвиля побіди. „Я воскресну." сказав Учитель перед смертію. І Він казав також: „І хто побідить враз зі мною, той дістане від Мене трон в царстві мого Вітця. "Своїм священикам Він приготовляє особливший трон. Без сумніву готовить Він подібний трон матірям своїх священиків.

—=o=—

Як легко заробити великі гроші. —

Кошти виробу одної фляшки горівки виносять від одного до трох центів; в продажі коштує вона 30 центів таки коло самого бровара.—Виріб кварти горівки виносить 5—20 центів; пересічно 10 центів; а в продажі коштує вона 5—15 долярів.... До цего всякі замітки зайвині!

—=o=—

Кошта Великої Війни в людях. —

В остатній війні згинуло поверх вісім міліонів жовнірів, а поверх 21 міліонів зістало покалічених. А мимо того йдуть приготовання до свіжої різні, і то головно з боку пацій, що виграли останню війну і що так горлали проти мілітаризму.

СВЯТИЙ СВЯЩМ. ЙОСАФАТ.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

Загибіль Содоми.

З нічним сумерком дійшли оба Божі посланці до проклятого міста. Прийшовши крізь браму стрінули вони Лота, рівно гостинного як його стрий, котрий повстав скоро їх спостеріг, поклонився аж до землі і сказа їм приязно:

„Звольте, подорожні, загостити на ніч у дім вашого слуги. Ви очистите з ніг порох дороги і завтра підете далі в дорогу."

Вони заявили, що хотять перебути ніч на площі, однак Лот так наставав, що бачилися змушеними ввійти в його дім і всісти коло його стола, де подано їм на вечерю неквашений хліб. Покрішившися, оба чужинці стали ладитись до нічного спочинку, коли перед дверми дому счинився великий галас. Мущини, діти, старці окружали його в великому числі і галасливо викликували Лота:

„Де ті чужинці, кликали вони, що ти запровадив їх днесь вечером у свою хату? Сейчас видай нам їх."

Лот вийшов із хати зачиняючи за собою осторожно двері і змагався просьбою утихомирити роз'юшену товпу.

„Заклинаю вас, браття, не допускайтеся такого злочину. Не зневажайте людий, що я їх приняв під свій дах, де мають чутися безпечними!!

Однак ці напімненя лиш більше розлютили Содомітів.

„Лиши нас, ревіли вони скаженно, ти між нами і так чужинцем; не заходись говорити до нас як судия, бо буде з тобою ще гірше, як з твоїми гістьми!!

Тоді кинулись вони насильно на Лота і вже мали віддатися найгіршим насильствам і розбити двері, коли вони відчинились самі; оба чужинці взяли Лота за руку, втягнули його в хату і старанно замкнули вхід. Відтак

поразили сліпотою злочинців, що ревіли на дворі, від найменшого аж до найбільшого, так що блукаючи в пітьмі, не могли доконати свого огидного діла. Опісля звістили оба ангели Лотови страшне своє посланництво:

„Простушки Содоми, сказали вони до нього, кличуть о пімсту до Господа. Він то посилає нас, щоби знищити цей город, і погребати всіх проступників у його руїнах. Наколи отже хочеш спасти кого із своїх, своїх синів, доньок, зятів, або інших із своєї родини, випровадь їх скоро з проклятого города!!

Лот мав як-раз одружити свої доньки. Скоренько побіг він до своїх майбутніх зятів і всякими способами старався наклонити їх, щоби покинули Содому, бо Єгова має загладити її. Та вони вважали, що він кепкує собі з них. На досвітку ангели налягали на Лота, щоби покинув город як найхутше.

Встань, сказали йому, і випровадь свою жінку і доньки, наколи не хочеш бути з всіми погребаним в згарищах города!!

Коли він ще вагався, ангели взяли за руку його, і його жену та обі доньки і виволікли їх за город, бо Господь постановив пощадити їх. Коли доспіли на поле, сказали до біженців: „Не думайте про нич, як лиш щоби спасти своє життя, не оглядайтесь за себе, не затримуйтесь зовсім в околиці, но біжіть скоро до гори, коли хочете виникнути смерти!!

Дрожачи із страху Лот міг за ледво рушитись.

„Господи, сказав він до ангела, коли-ж твій суга знайшов ласку перед тобою і хочеш пощадити мого життя, зволь уділити мені ще одну ласку. Я не годен буду дістатись на гору і боюся, що впаду тут під ударами Божої пімсти. Позволь мені схоронитись до цього Місточка Бала, до котрого легко мені дістатись. То місцевість малої ваги, пощади її, хай буде мені приютом.

—Я даю тобі цю ласку на твою молитву, відказав ангел, і не знищу міста, про котре мені говориш. Спішись

схоронитись там, бо не вільно мені ділати, поки ти не в безпечности."

Від цеї пори місцевість Бала дістала назву Сегор, то значить маленька, тому що для спасення її Лот поклікувався на мале число її мешканців.

Сонце зійшло над землею, коли Лот увійшов в Сегор. В тій же хвилі серед громів і лискавиць, що лячним світлом прорізували хмари, Єгова зіслав на Содому і Гомору дощ огня і сірки. Земля стала дрожати, поклади смоли, що вкривали долину Сиддим, занялась від огня з неба, сама хороша долина зникла під водами озера Соли; враз із тим мешканці Пентаполі (Пятиміста,) похлонені полумям пімсти, счезали у згарищах проклятих городів. Чуючи страшний гук викликаний цею лячною катастрофою, жена Лота не година була опанувати своєї цікавости, і мимо заказу Господнього звернулась до видовища пожару. Сірчаний дим задусив її на місці і її скам'янілий труп став вкоротці в наслідок випарів з озера подібним до справжньої статуї із соли.

Авраам устав був досвіта і в цій хвилі прямував до місця, де був вчера розмавляв з Господом. Незадовго поглянув на Содому й Гомору з околицею, але зобачив лиш великий облак горючого попелу, що немов дим з печі уносився від землі. В своему великому болю дізнав він потіхи довідавшися, що зі згляду на свого слугу Авраама Єгова устеріг Лота і його родину перед страшним пожаром, у котрому згинули мешканці Содоми й Гоморри.

Пізніще, коли зайшов у цей спустошений край, знайшов скрізь незатерті знаки Божої пімсти. Даремно шукали його очі красної долини акацій, вона дрімала на дні озера, що її поглотило в своїх чорних і густих водах. Содома, й Гомора, Адама, Сивоїм зі своїми храмами, палатами й домами були лиш купами попелу або звареного каміння. Весь слід ростинности згинув у цій розкішній країні. Ні голосу чоловіка ні співу птиці не чутно було.

Озеро зі своєю гнилою водою, окружене голими і почорнілими горами подобало на величезну домовину, понад котрою уносилась смерть. (І).

Чому Церков є Незмінна.

В часі одної проповіди в храмі Матери Божої в Парижу славному проповідникови Лякордерови став нагло перед уявою величний образ Католицької Церкви. Він ухопив його, щоби ним послужитись в користь Католицької науки, та зі запалом закликав:

Кожде століття, заздрісне о славу, котра погорджує переминаючими забавками цього світа і його ляльками, приходило до дверий Ватикану, пукаючи в них, старалося завдати смертельний удар Церкві, котру представляє собою слаба постать старця, біло вбраного (Папа.)

А Церков, через уста цього Старця, все питала: "Чого ти хочеш?" І все була однака відповідь: "Зміни ся!"

"Але-ж я не зміняюся!"

І століття відповідало: "Та-ж усе в світі змінилося! Наука о звіздах змінилася; фільозофія змінилася-длячого ти все така сама?"

(І) Озеро соли буде звалося в будучности Мертвим Морем, щоби голосити всім, що ніколи вже не запанує життя ні в його водах ні на берегах. В сорок століть після катастрофи засумований путник буде переходити ці лячні сторони і не зможе в дорозі опертися гадці про страшну справедливість Божу. Пожар Содоми нагадувати ме огнистий потоп, що запалить світ в день страшного суду.

"Бо я походжу від Бога, а Він все Той сам."

"Але ти знаєш, що ми маємо міліони убружених армій, що ми маємо меч, котрий може стяти голову кождого управителя на землі."

"Хай буде; Кров, це таїнственний і святий Плин, в котрому я відродилась."

"Ах, то-ж гляди; от даю тобі половину слави, яку маю в світі а ти прийми мої стремління."

Возьми свою славу, цісарю. В коротці буде вона похованою в землі, і Церков буде над твоїм гробом співати "вічная память." Та століття будуть далі минати, але вона серед них буде все та сама."

"Панове," говорив далі проповідник, "я пригадую вам історію. У нинішнім дни, по так численних змаганнях, щоби покалічити правди Віри, які нас лучать в лоні Католицької Церкви — Церков остаєся все та сама.

"Але, чи ніколи не змінишся, гранітове племя?" питає світ. "Чи ти не можеш для нас викинути деякі правди, як вічність пекла, Евхаристію, Божество Ісуса Христа? На що треба Папи Римського? Чому не зробити троха приємнішою ту пшбеницю, яку ти називаєш Хрест?"

Так говорить світ, а Хрест на них глядить, усміхається і плаче — однак стоїть спрямований і твердо, хоч світ і пекло валяться на Нього, щоби його вивернути.

Хрест завше стоїть незрушимо, а людські річи падають одна за другого. Його тримає дивна і могутна сила на Його святім місці, сила, котра вся міститься в однім слові: — **Вірую!**

Ми можемо нашим ворогам завше відповідати словами Боєвета: "Ти зміняєшся. А коли так, то ти не посідаєш правди!"

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ПАДОЛИСТ

МОЛИТИСЯ ЗА ВМИРАЮЧИХ

"Будите убо готови." Будьте отже готові....

Чому? Бо в той час, коли найменше сподієтеся, прийде смерть.

Хвиля смерти..... О ній так мало чоловік думає, а прецінь вона сама найважніща в цілому життю чоловіка.

Ціле наше життя, це тільки кроплі часу, що одна за другою скоро капають. А все таки, ці маленькі кроплі разом творять страшний капітал, який Бог повірив кождому з нас. Всі тоті кроплі збираються та в одній хвилині зміняться у величезне море вічного щастя або вічних терпінь, після того, як ми користали з кропель часу.

Хвиля смерти, це хвиля рішаюча, хвиля, що ніколи не вернеться, хвиля від якої залежить ціла вічність.

Чи будеш спасений? Чи будеш прокятий?..... Ти не годен дати собі певної відповіди.... Смерть дасть тобі відповідь... певну, незмінну.

На один день вмирає ціла армія: 90.000 людий. Один день

має 24 години; 24 години мають 86.400 секунд... Це значить, що на кожде тік-так годинника вмирає більше, як один чоловік.

Як-же вони вмирають?

Більше, як половина, це погани, виховані в огидних блудах, що живуть серед найбільших згіршень та проступків. Яка мала надія, що вони спасуться!

Між тими, що знають Ісуса Христа, кілько єретиків, кілько навіть нехрещених, вмирають без священика, без святих тайн. Кілько закаменілих грішників, що не знають священика, або їзза упередження погорджують ним. Як, в якому стані появиться їх душа перед Вічним Судією?

Кілько таких, що відкладали помиренняся з Богом на послідну хвилю, та на нещастя в хвилі смерти вони не готові, щоби навернутися?

Навіть добрі христіяни, що наражені на завзяті напади діявола в рішаючій хвилі, в котрій ще, коли хочуть, можуть образити Бога.

Чи ми можемо помочи тим умираючим?

Можемо. Насамперід тим, що вмирають близько нас, в нашій такой хаті. Коли надходить для них хвиля смерти, ми повинні звернути їм увагу на небезпеченство, яке їм грозить. Не позваляймо, щоби вони дурили себе, що може ще будуть жити. А особливо стараймося, щоби за всяку ціну прибув до них священик, священик католицький. Хоч як вони може грішили, хоч вони здрадили віру Христову та блукали на бездорожжах, для них треба старатися о правдивого священика. В нас є такі нещасливі. Той, хто здрадив католицьку Церков свідомо і добровільно, той має певну запоруку на пекло, наколи вмер в нерозкаянню. Це злочин, що кличе о пімсту до неба, еслиби навіть в хвилі смерти кликати до них ніби-священиків, що удають, гей-би вони були слугами Христовими, а в дійсности є посіпаками сатани, котрому помагають вирвати душу вмираючого. — Противно, кілько їх вертає до Ісуса, єсли при них є правдивий священик!

Помагаймо і другим умираючим. Віддаваймо для них свої праці, молитви, терпіння. Памятаймо, що від наших молитов залежить густо-часто добра смерть людий. Тож молімся за них, як того бажає Найсвятіще Серце Спасителя, і будемо могли сподіватися щасливої смерти для себе самих.

Папа не має вакацій. — Помимо страшних літних упалів сонця, коли тисячі італійців шукають холодніших околиць, Папа лишається на своїму пості. Після телєграми, що надійшла з Риму до Ню-Йорку, одного тижня серед найсильнішої жари, святіщий Отець приняв на авдієнцію 8.000 робітників з ріжних сторін Італії. Коли його просили, щоби спочав, Святіщий Отець відповів: "Мені дуже добре, я би не хотів справити за жадну ціну неприємности своїм паломникам, котрі хотіліб мене бачити тоді, як я би спочивав."

Паломництва до Риму:—Учитель, це апостол.—Святіщий Отець другий раз приняв на авдієнцію 600 Скотляндців, що прийшли під проводом епископів з Глесгов і Аргиб. Папа виразив своє задоволення, що бачить другий раз паломників зі Скотляндії, тим скорше, що між ними находилось велике число учителів з організації католицьких учителів. "За кождим разом, коли стрічаюся з учителями я пригадую собі перші роки мого священства, коли я мав щастя виховувати уми і серця. Так само, я уявляю собі, що маю перед собою своїх співробітників в апостольській праці, бо, чи не сказав Христос до Апостолів і їх наслідників: ідіть і навчайте?" — По цих словах паломники одержали спеціяльне благословення.

Місійна вистава у Ватикані: — В перших шістьох місяцях 1925 року, звиділо місійну виставу 296.500 путників групами, а 173.500 один по однім.

Католицька Церков в Японії. — Японію завсіди уважалося за край замкнений і ворожий для Католицької Церкви. 25. серпня Ексцеленція Маріо Джардіні, Апостольський Делєгат для Японії і Кореї, на одному відчиті, виголошеним у Вашинґтоні, показав, що ці переконання не відповідають правді.

Згаданий Апостольський Делєгат не має урядових зносин з Японським правительством, а все-таки дізнає з його сторони великої пошани. З тою пошаною правительство зовсім не кріється, а противно, дуже виразно єї заявляє. В окруженню цісаря є католицькі урядники, і їх віра є всім звісною. Католицька Церков шириться в Японії що-раз більше, хоч поволі, для того, що край є посіяний поганами. В Японії є католицькі школи, признані правительством, навіть кілька вищих шкіл, які тішаться признанням і великим числом студентів.

Зі сторони Японців причиняються до поширення католицизму особливо дві причини: глибока пошана для власти і тісна звязь. Правдивих Місіонарів Євангелія Японці пізнають особливо поцих річах: Що вони признають власть Римского Папи, що мають велику набожність до Пречистої Діви, і що вони нежонаті. Найбільша часть місіонарів походить з Франції; в цій хвилі є там 40 місіонарів-Японців. — Після обрахунку в року 1921, було в Японії 75.000 католиків, в Кореї 92.437. — В Японії є 1 архдієцезія, 3 дієцезії, 1 Апостольський вікаріят, 5 Апостольських префектур. В Кореї є 3 Апостольські вікаріяти.

Японці заховали католицьку віри століттями. — Пр. отця Бірро з товариства Чужинецьких Місій, пароха катедральної церкви в Осака (Японія,) вислано через Осацького епископа Кастаніє, щоби відвідав христіян в Сендаізі і в Токатсукі. На велике своє здивування заприміти він, що ці христіяни знали молитву "Богородице Діво" ще від своїх предків з перед 350 літ.

"Я відмовлаю цю молитву," оповідала одна бабуня, "час від часу, коли нашу родину постигне якесь нещастя. Давніще коли хтось з родини помер, ми потайки всі збиралися, та відмовляли разом 3 рази коронку. Ми робили це дуже обережно, бо уряд дуже переслідував католиків. Щоби нас не переслідували, ми навіть попалили всі католицькі книжки і газети, та сховали тільки хрест, і образ Пречистої Діви і одну коронку,

Аж до року 1860, 8 або 10 родин збиралися кождої неділі в одній хаті, і там відмовляли спільно коронку. Щоби поганські поліцмани нас не розпізнали, ми називали між собою неділю "день гербати." В дійсности це значило що ми в той день відмовляли коронку. Я памятаю, коли я була мала, то мої тато зробили мені на чолі знак хреста якоюсь водою (свяченою.) Ми дуже шанували піст. Всі кристіяни, навіть ті, що робили на поли, через 40 день їли тільки раз на день. Погане зі сусідних сіл часто показували на нас, та говорили: То дивно, як ті люди зі Сандаіжі стають під весну худі. То знак, що ми памятали та заховували великий піст."

Кореа: — В Кореї буде ординованих цього року 4 доморідних священиків, а слідуючою року трох. Вони богато спиможуть місіонарів, бо з Европи є священиків дуже мало.
Найдивніще є те, що на Кореї були христіани ще перед приходом перших місіонарів; це є надзвичайний випадок в історії місій. Як це сталося? Ось як: Кождого року посилалося з Кореї певних студентів до амбасади в Пекіні, і вони, вертаючи назад, приносили зі собою католицькі книжки і роздавали їх. Через ті книжки деякі Корейці наверталися. Через цілий той час, аж до року 1883, католиків неустанно переслідувано. Ко-

рейська церков має тілько мучеників, що трудно їх вичислити. В протязі ювилейного року одного з них проголошено блаженим.

"Американська туалєта." — "Осерваторе Романо." урядова газета Ватикану, оповідає в одному числі слідуюче:

Коли недавно група царгородських паломників відвідувала церков святого Павла, щоби узискати ювилейний відпуст, деякі пані і панночки допустилися безличности, так що важилися прийти до церкви в убраннях до купання і з ненакритими головами. Царгородські католики силно обурились і епископ сейчас дав надрукувати афіші, на котрих зборонялось паням заходити до церквей в диваних убраннях та з непокритою головою. Задумували навіть поприбивати ці оголошення по готелях і ресторантах, коли довідалися, що надходить більше груп убраних по "американськи".

У Ферарі в Італії церковні настоятелі оголосили в газетах, що в полудни в церкві катедральній вже не буде правитися Служби Божої, як попереду. Причиною розпорядження було те, що богато людий приходили на ту Службу Божу тільки на те, щоби там виставляти свої убрання, які тяжко зневажали святість місця.....Богато пань і паннів, котрі католицьких газет не читали та не знали о розпорядженню, знайшлися в полудни перед замкненою брамою церкви та читали згадане оголошення.

Ця заборона треває мимо того, що один лікар в Торонті старався боронити безстидні убрання, називаючи їх убраннями "здоровими, артистичними, вражаючими, притягаючими." Ті що це читали, певно потребували помочі того лікаря, бо робилося їм недобре в жолудку.

Урядове супружжа, це те саме, що лайсенс на пса. — Судія Джон Люп, з бюра урядових супруж в Шікаго не хоче потверджати цивільних супруж, з тої простої причини, що вони дуже коротко тревають. "я не принимаю осів, що хочуть передї мною заключити супружжа; бо це те саме, як колиб вони приходили мене просити о лайсенс для свого пса (е доглайсенс).

Духовні вправи для світських людий: — Пр. о. Джеймс Френч, настоятель місійного Дому Чесного Хреста, скінчив 28. серпня духовні вправи, в яких брало участь 1000 мущин. А в нас?

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Найбільший танк на світі: — У Льондоні щойно построєно найбільший на цілім світі танк. Він поміщує сім тисяч міліонів галонів води. Його поверхня виносить більше, як 700 акрів, більше отже, як ціла секція землі. Має він вигляд рівнобічного семикутника, якого промір виносить одну милю і чверть. Лежить він на північ від ріки Темізи між Стейнс і Шепертон. Призначений до того, щоби неустанно достарчати води для міста Льондону.

Нова сталь: — По вісткам німецької газети Альгемайне Дійче Цайтунґ, директор сталевих фабрик в Берліні, на ім'я Вонас, винайшов нового рода сталь, якій дав ім'я "Фрийнд Шталь" (сталь приятель.) Після досвідів інженірів годен тоту сталь виправляти, згинати та зливати навіть тоді, коли вона не гаряча. Єї можна також звивати аж до грубости одної осьмої части інча та все-таки вона не пукне.

Що на це скажете? — По довгих літах науки та практичних дослідів (не знати яких?!) група вчених на університеті Каліфорнії дійшла до переконання, що в протягу минувших 3.000 літ людство не зробило науковго поступу. В нинішних часах ми не посідаємо більше знання, чим народи давнього Вавилону та Греки два тисячі літ тому взад.— Що на це скажете? — Це дивно, однак не неможливо. Одно можна ще зазначити: Наших часів вчені-ніби, більше надуті мабуть, як учені з перед 2.000 літ. Поступ на певно в нас більший що до христіянської обичайности. Але і що до того товпи людий сходять може і нище, чим старі Вавилонці та Греки; під зглядом обичайности маси людий, позбавлені віри, стають подібними до дикунів. Поки-що ще троха встидаються; не знати, як буде далі.....

Кілько є в Росії большевиків? —Після урядових обчислень 741.117. До того числа треба ще долучити 50.000 комуністів, що находяться в армії та на чужині. Коли порівняти це число зі загальним числом населення, то вийде, що 10.000 мешканців гуляє на музику, яку грає юзлюда - і мусять гуляти! — Рабство..... До числа рабів, що слухають большевицької

команди, треба дочислити і членів української "автокефальної" гей-би-церкви.....

Для обичайности: — Церков Католицька, на голос Папи, Епископів та священиків, виповіла на цілому світі завзяту боротьбу безстидним женським убранням. В жаднім краю світа ця боротьба не є так конечна, як в Америці, де безстидність, здається, не знає границь. Подорожні новідомляють, що навіть найсоромніші люди є в Европі, в Парижу самім, скромними в порівнанню з модами в Новій Країні, де женські убрання є так прості, як у Готентотів чи Бушменів в Африці.

Розум в ногах: — Чи маєш довгі ноги, довгі руки, а коротке тіло? Єсли так, то твій розум стоїть вище, чим у інших. Так принаймні кажуть два американські вчені: Ґаррет і Санті-Наккароті, специялісти для умових слабостий. — Вони розсліджували 300 студентів Колюмбійського університету, та переконалися, що там, де в студента були довші ноги і руки, там був і більший розум. — Генри Форд, Ракфелир, Ґенерал Першінґ, це приміри правдивости того переконання. Так само Вашінґтон, Линколн, Вилсон. — Певно що з тим переконанням богато людий не зогодиться... Всі тоті, що мають короткі ноги і руки... Зовсім природно... Ґазети не подають, які руки і ноги мають ті два доктори... Певно, що довгі.....

Штучні бейбис: — Одна американська фірма подала слідуюче оголошення для подорожних, що бажають не мати товариства в дорозі: По довгих пошукуваннях нам удалося сфабрикувати штучні немовлята, котрі кричать так само, як і правдиві. — Штучна дитина, нумер перший, крикун першої кляси, з нещасливим голосом, що підходить що-раз вище, коштує 20 долярів. — Бахор, нумер другий, зітхає страшенно, заводить незношно, коштує десять долярів. — Бахор звичайний, третій нумер, переразливо верещить, час від часу. — Коштує 5 долярів. — За ту саму ціну можна додати певні, дуже прості удосконалення, котрі відженуть від вас всяке товариство. — Робота добра і елеґанцька, запорука на один рік.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Ф. Холднюк, Він. — Після того, що пишете, то "Г. І." йде на добру адресу. Змінимо. Наша адреса добра, пригляньтеся! — **П. Й. Козіцкий, Кенора:** Пішлемо, даруйте, що може пізно. — **Пі. М. Гусак, Газлвуд:** Одержали всі 3 передплати, спасибі. — **Пі. А. Бойко, Лестер:** Вашу адресу змінимо, прочі числа будемо висилати, так як бажаєте. — **П. Ф. Задорожний, Монтр.** Спасибі за Вашігарні зичення. Адресу змінимо. — **Пі. Ева Тимчук, Дейленд:** Адресу змінили. — **П. Ілія Сікарчик, Плинкет:** Передплати одержали, щире спасибі за Ваше гарне признання. Старайтеся поширити "Г. І." по всіх наших хатах. Біблія, 7 томів, є по старославаньски, а пояснення по нашому. Коли єї бажаєте, напишіть, щоби не треба відсилати непотрібно. — **Пі. М. Петруньо, Спрей:** Переплати одержали, спасибі. Книжочку будемо старатися дістати. — **Всеч. о. Ів. Колцун, Летбридж:** Одержали, сердечне спасибі. Число за жовтень ми вислали; єсли не дійшло, прошу ласкаво ще раз дати знати.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

ПРАВДИВИЙ ЗИСК В МУЖЕСЬКИХ ИЧТО ВОВНЯНИХ СВЕТРАХ

Це доброї ваги Светер з високим звиненим ковніром з чудово дібраними барвами. Великий вибір. Всі величини.

Специяльні $ 2.95

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, брацтв і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друкп.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 3. 1. Грудня 1925. Ч.12.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Про Вервицю. — Віра наших батьків. — Сила Безкровної Жертви. — Розмови о релігії. — Біблійні оповідання. — За правдою. — Католицьким світом.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Editor... an Administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

КОЛЯДИ

Друкарня "Голосу Ібавителя" видала щойно гарну збірку **коляд. — Ціна 15 центів.**

До цеї збірки вибрано найкращі коляди.

Пришліть 15 центів почтовим переказом і в гарних днях Різдва Христового будете тішитися цею збіркою та пригадайте собі щасливі різдвяні вечери в Рідному краю

—=o=—

Увага: Просимо не посилати гроший почтовими марками Америки.

СПЕЦІЯЛЬНІ ПОТЯГИ

ЗАХІДНА КАНАДА ДО БЕРЕГІВ МОРЯ ДЛЯ
Плавби До Старого Краю
НА РІЗДВО І НОВИЙ РІК

СПЕЦІЯЛЬНІ ВАГОНИ ДО СПАННЯ З ВАНКУВЕР, ЕДМОНТОН, КАЛГАРІ, САСКАТУН, РИДЖАЙНА, У ВІННІПЕГУ СПОЛУЧЕННЯ З ЦИМИ ПОТЯГАМИ.

Перший Потяг виходить з Вінніпегу о 10. пер. пол., 24. падолиста до Монтреалю для плавби кораблем "Канада," 27. падолиста до Ліверпул.

Другий Потяг йде з Вінніпегу о 10. пер. пол., 2. Грудня, до Галіфакс для плавби кораблем "Дроттнінгголм," 5. Грудня до Готенбург.

Третий Потяг йде з Вінніпегу о 10. пер. пол., 4. Грудня, до Галіфакс, для плавби кораблем "Дорик," 7. Грудня до Кінстави і Ліверпул.

Четвертий Потяг йде з Вінніпегу о 10. пер. пол., 10. Грудня, для плавби кораблем "Мегантик," 13. Грудня до Глесгов і Ліверпул.

Пятий Потяг йде з Вінніпегу о 10. пер. пол., 11. Грудня, до Галіфакс для плавби кораблем "Асканія," 14. Грудня до Плаймит, Чербур, Лондон; кораблем "Атенія," 14. Грудня до Глесгов; кораблем "Орбіта," 14. Грудня до Чербур і Саутамтин.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ РЯД ТУРИСТ І СТАНДАРД КАРІВ ДО СПАННЯ

справить (наколи успіх уповажнить) з Ванкувер, Едмонтон, Калгари, Саскатун, Риджайна, Вініпег, для слідуючих плавб:

Корабель: "Гелиг Олаф," 29. Падолиста з Галіфакс до Норвегії, Швеції, також Фінляндії та Балтийських Держав.

Корабель: "Огайо," 30. Падолиста, з Галіфакс до Чербур і Саутамтин.

Корабель: "Арабик," 4. Грудня з Галіфакс до Плаймит, Чербур і Гамбург.

Корабель: "Летіція" 20. Падолиста з Монтреалю до Глесгов.

Корабель: "Авсонія," 21. Падолиста з Монтреалю до Плаймит, Чербур і Лондон.

Корабель: "Риджайна," 21. Падолиста, з Монтреалю до Глесгов і Ліверпул.

ПИШІТЬ ТЕПЕР

Кождий Сіснарський Агент радо подасть вам точні сказівки і поможе в уплянуванню подорожі, зробить застереження і т. д., і т. д.

ПИШІТЬ ТЕПЕР

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

КАЛЕНДАР НА ГРУДЕНЬ

1.	В.	Св. ММ. Плат. і Ром.
2.	С.	Св. Пр. Авдія
3.	Ч.	Прп. Григор. і Прокла
4.	П.	**Вход во храм Пр. Бог.**
5.	С.	Св. Ап. Филимона
6.	Н.	**26. Н. по Сош.** Св. Амфіл
7.	П.	Св. М. Екатер
8.	В.	Св. Климента Папи
9.	С.	Прп. Аниїд
10.	Ч.	Св. ВМ. Якова
11.	П.	Св. ПрпМ. Стефана
12.	С.	Св. М. Парамона
13.	Н.	**Н. 27. по Сош. † Св. Ап. Андр.**
14.	П.	Св. Пр. Наума
15.	В.	Св. Пр. Аввакума
16.	С.	Св. Пр. Софонії
17.	Ч.	Св. ВМ. Варв. Пр. Ів. Д.
18.	П.	† Прп. Сави Освщ.
19.	С.	Св. Николая
20.	Н.	**Н. 28. по Сош.** Св. Амвр.
21.	П.	**Прп. Патап.**
22.	В.	**Неп. Зач. Прч. Д. М. ..**
23.	С.	Св. ММ. Мини і ин.
24.	Ч.	Прп. Даніїла Столп.
25.	П.	Прп. Спиридона
26.	С.	† Св. ММ. Евстр. і ін.
27.	Н.	**Н. Праот.** Св. М. Тирса
28.	П.	Св. СвМ. Елевт.
29.	В.	Св. Пр. Аггея
30.	С.	Св. Пр. Даніїла
31.	Ч.	Св. М. Севаст.

УСТАВ НА ГРУДЕНЬ.

4. П. — **Воведенїе - Всеночне. На утр. Ев. Лу. 4. На літ.: троп. праз.,** Сл.: Ін.: конд. праз. Ап. з. 320.; Ев. Лу. 54. **Задостойник.**
6. Н. — **Н. 26. по Сош. Попр. Воведенія.** Гл. 1., Ев. утр. 4. На літ.: Троп. вос. і праз. Ст.: конд. вос Ін.: конд. праз. Прок. нед. і праз. Ап. зач. 229 Ев. Лу. 66.
13. Н. — **Н. 27. по Сош. Св. Ап. Андрея Первозв.** Гл. 2. Ев. 5. На літ.: Троп. вос. і апост., конд. вос., Сл.: конд. Ап., Ін.: Бог. по гласу конд. ап. — Прок. і Прич. нед. і ап — Апос. 233 і 131. Ев. Лу. 71 і Йо. 4.
19. Суб. - **Св. Ник. Чудотв. Всеночне. Ев. на утр. Йо. 36 - На літ.:** Троп. Св., Сл., конд. Св., Ін.: Бог.
20. Н. **Н. 28 по Сош.** Гл. 3. Ев. утр. 6. — На літ.: Троп. вос. Сл. конд., Ін.: Богор. - Ап. 335., Ев. Лу. 4.
22. Вів. - **Непор. Зач. Преч. Д. М.** — Всеночне. Ев. утр. Лу. 4. — На літ.: Троп. праз., Ст. Ін.: конд. праз. Ап. зач. 320. Ев. Лу. 3.
27. Н. **Неділя Св. Праотців.** Попр. Неп. Зач. — Гл. 4., Ев. утр. 7. — На літ.: Троп. вос., праз. і праот., Сл. конд. праот. Ін.: конд. праз. — Прок. і Прич. тільки праот. Ап. 257, Ев. Лу. 76. - Задост. праз.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік III. **Лист за Грудень** **1925.**

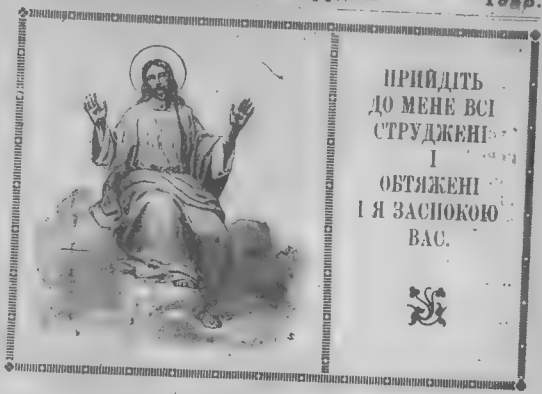

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Спадок по мамі.

Рік 1830. був се час заворушень, воєнної завірухи. Кервава революція навістила знова Францію. Революція ся прогнала з Франції короля Карла X.; сго місце займив инший. Людвик Филип. При таких переворотах ніколи не обійдеся без того, щоби много визначних осіб, урядників, не втратило свого місця, уряду. Так було і тоді в Франції: ті, що були вірні давному королеви, тратили свій уряд, а нові, сторонники свіжого короля займали їх місце. Много родин попало через се в крайну нужду.

Було се якраз під конець 1830 р. в Парижи. В

сім просторім місті мешкала тоді в однім з найдальших передмість сего міста на піддашу одна убога родина: мати і син.

Мати лежала на смертній постели, а сї син, Альфонс, 18 літний молодець, дрожачи зі зимна, сидів на простім стільци, коло ліжка матери. Бідний молодець на вид сего горя тихцем лиш слези втирав. А прецінь не все так було. Давніше були їм ліпше. Єго отець був урядником при давнім Правительстві. Прийшла революція. Чесний отець не хотів ломати вірности для короля; волів нужду, чим приймати уряд від нового Правительства. Своєму синови дав він добре вихованя, але маєтку не міг лишити. І тепер, коли стратив уряд, з дотеперішнього спокійного, щасливого життя попав в крайну нужду. Грижоти, злидні звалили єго на ліжко недуги: вкінци загнали до гробу. Остала жінка і син: їм лишилося по небіщику чесне імя і крайне убожество. Вже в часі недуги отця треба було позбутися всего, що було цінною в хаті, а навіть меблів; все те пішло на застав... щоб роздобути пару центів на життя, на ліки. І то минулося скоро. Мама через працю, безсонні ночи стратила сили, заслабла. Одна остала сї потіха: надія, що незадовго зобачиться зі своїм чоловіком в небі. Однак гадка про молодого, недосвідченого сина трівожила сї. Не знала як скінчиться єї недуга; мимо того, яко віруюча христіянка, здалася зовсім на Божу волю. Се велике слово "Да будет воля Твоя" наповняло єї серце дивним спокоєм так, що сей душевний мир відбивався на єї худощавім лиці. Альфонс, коли бачив спокій і веселість своєї матери, мав надію, що вона подужає.

Та инакше склалося. Недуга з кождим днем поступала в перед, кріпнала. Хоч душа хорої була сильна, сї тіло ниділо щораз більше... конець наближався. Споглядаючи на образ Ісуса розпятого, та Пречистої Діви, сказала до сина:

— Альфонсе, котра година?

— Якраз бє дванайцята! — відповів син.

— То добре... Тепер саме застанеш о. пароха. Іди до нього, проси, щоби мене відвідав.

Священик прийшов, уділив недужій послідних св. Тайн. Альфонс бачив що стане сиротою, упав на коліна коло ліжка хорої, припав до ньої та став серед плачу цілувати руки вмираючої матери.

— Дорогий мій сину — сказала — така Божа воля! Нині еще мушу тебе покинути... се чую, конець наближаєсь. Можу тобі тільки дати своє благословення і віддати тебе під опіку ласкавого Бога... Він буде тобі батьком, бідна сиротко... а Вона... о Вона буде тобі мамою, Вона Пречиста Діва, котрої образ на мене глядить і потішає в останній годині! О мій сину, ся рука, що зсилає на нас терпіння, милосерна; рани, які вона завдає мають в собі цілющий бальсам... Не нарікай на сю Божу руку, любий сину! Лишаю тебе на сім світі самого одного і то в недостатку, нужді, але моя надія мене не заведе... Бог буде заступатися за круглим сиротою... а хотайби ти був на сім світі бідним і нещасним, то там в небі назад зобачиш своїх родичів. Коли се сказала, вийшла з під подушки стару вервицю (коронку) і подаючи сї своєму синови так промовила:

— Коли люди вмирають, лишають своїм дітям в спадку майно, гроші; на жаль я сего не маю; можу тобі лишити тільки одну надію, що мене колись зобачиш в небі у Бога; і лишаю тобі завдаток, запевнення сеї надії, от сю вервицю.... Возьми єї. Вона тобі пригадувати ме на дві мами, обі в небі! О, се моя надія! Ся вервиця захоронить тебе від небезпек і покус в сім життю; вона буде тобі ключем до неба! Що дня відмовляй сї, на мою памятку і на честь Тої, Котрій я віддаю тепер тебе. О, Альфонсе обіцяй мені се!

Альфонс взяв той побожний дар, цілував єго довго і серед сліз та ревною плачу закликав з глубини серця:

— Добре люба мамуню, я вам прирікаю се, аж до

Ви чули мої слова? — Так, — відповів військовий духовник, сідаючи біля коменданта. Якраз відмовляв я молитви над копаючими жовнірами. Боже Провидіння завело мене туди якраз в хвили, коли ви зі собою говорили і то так голосно що я добре чув. З того всього вношу, що мій уряд мігби Вам, пане Комендант бути хосенним, і тому я впрост увійшов до вашого шатра.

— Дякую Вам, мій Отче — сказав офіцер зворушеним голосом, ви добре думали і дорбе зробили. — І се говорячи подав священикови руку, в котрій тримав еще вервицю. Священик стиснув єму руку.

— Якто? Ви молитеся на вервици?... Доси я уважав вас, Пане Комендант, за одного з наймужніших вояків, але, мій Боже, не знаю, чи найшовби ся хто, щоби мав вас за побожного.

— О, добре розумію ваше здивовання, Отче,... Видите, то довга історія зі сею вервицею; єсли хочете, Отче, я єї вам оповім.

— Дуже радо, пане Комендант, дуже радо послухаю, відповів священик.

— Знаєте Отче, вже 25 літ, від коли я ані одного дня не опустив вервиці, ані одного кажу.

— Чи то можливе? — спитав із зачудованням священик.

— Так, — відповів Альфонс, — се дійсно правда, але від яких 20 літ майже, є се одинока молитва, яку відмовляю... а робив я се лиш через згадку на мою маму!

— Се нич не шкодить — додав священик, ся ваша витревала вірність в призиванню Божої Матери не остане з певністю без нагороди. Тепер став офіцер оповідати цілу історію свого життя: в часі сего нераз мусів він отирати слези. На серцю полекшало єму. Коли скінчив, священик подав єму руку і промовив: — А тепер, мій друже, чи хочете еще відложити рішення того важного питання, яке вас перед годиною займало, до завтра?

— Ні, велике питання вже рішене, відказав офіцер.

— В який спосіб? — спитав зацікавлений священик.

— Після думки Божого Провидіння, Яке так зарядило, що вас, Отче о сій годині спровадити до мене, щоби ви допомогли мені сповнити пророцтво моєї умираючої матери... Спадок по матери не повинен завести єї надії — і коли я так довго носив при собі ключ до неба, то не хочу горіти в пеклі... Мій Отче, я вас прошу, вислухайте зараз моєї сповіди! І сейчас Альфонс впав до стін священика і висповідався. Пращаючися сердечно обіймилися.

— Якже дорогоцінний се спадок по мамі! Ніколи ми не взиваємо на дармо Цариці неба. Тепер маємо сего новий доказ!

— А тепер, додав Альфонс, хай приходять бомби, гранати... мій пашпорт підписаний. Покажу мій ключ до неба; надіюсь, що там в небі, єго узнають, як ви Отче узнали єго на землі! Бувайте здорові, мій Отче!

Офіцер провів решту ночи на молитві. Єго душа була переповнена чувствами вдячности взглядом Бога, спочинку не потребувала.

На другий день закипіла борба під Інкерманом. Французи славно побідили, але коштом многих хоробрих мужів.

В борбі був і Альфонс — та не вернув. Найшли єго між поляглими в бою. В правій руці тримав еще меч, а коло рукояти була овинена вервиця, яко спадщина по мамі.

———0———

Я не можу дати Богу нічого, що могло би йому бути миліщим, як віддати Йому цілком своє серце, і тісно з Ним злучитись.

Тома а Кемпіс.

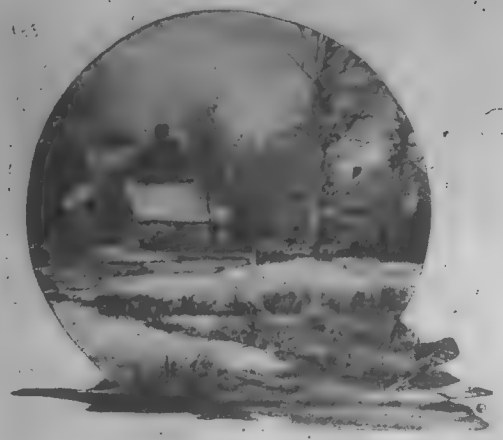

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Церков є віковічна.

Придивімся тепер, яке було положення Церкви тоді, коли вона перейшла тоті смертельні боротьби. Ми бачимо, що вона в нинішних часах є що до числа членів силніща, чим в попередньому часі своєї історії. Зтрати, яких вона дізнала в старому світі є нагорожені новими здобутками в новім, котрі далеко більші від утрат, які вона потерпіла. Вона назад здобула велику частину країн, які від неї відорвано в шіснайцятім століттю. Вона існує нині не як зужита будова, але ненарушена, в повній силі життя, з тілом ненарушеним, більше злученим, більше згущеним та силніщим, чим воно було попереду.

Так звана Реформація шіснайцятого століття має

богато подібних черт з великою аріянською єресею. Обі ті схізми повстали через священиків, котрим надоїло ярмо Євангелія, котрі з безумною жаждою шукали чогось нового, і котрі бажали бути знаними. Обі вони находили удержання і попертя в пануючих властий, до обох прилучилося велике число визнавців цих нових вір. Обі вони розлялися на хвилю з незтримною силою шаліючої бурі, доки єї скажений шал не вичерпався. Обі вони поділилися відтак на ріжні секти. Подібність стане цілковитою, коли протестантизм загине.

У цій справі варто навести увагу Де Местра: "Наколи протестантизм має завше то само імя, хотяй його наука неустанно зміняється, це для того, бо його імя означає чисто і виключно перечення, та значить тільки випертяся католицизму, так що, чим менше хто вірить, і чим більше хто протестує, тим твердіщим протестантом він буде. Позаяк, отже, це імя стає що-раз вірніще, протестантизм буде існувати доки не зникне, так само, як зникає чирак з послідною дрібочкою тіла, яке він зїдав."

Однак, подібні причини мають подібні наслідки. Так, як оба ті перевороти були вибухом бунту, так як оба вони були в початках силні і оба передвчасно дозріли, позаяк у обох завчасу появилося нидіння та розбиття, ми не поступаємо нерозсудно, коли предсказуємо, що повне розбитя, в якому зник уже давно аріянізм, постигне скорше чи пізніще також протестантів. Але Католицька Церков, позаяк вона є ділом Божим, "немов орел, все відновляє свою силу." Ви хочете чуда, так, як жиди домагалися колись від Спасителя знамени. Ти хочеш, щоби Церков доказала своє Боже післанництво зділанням якогось чуда. Чи це, що Вона жиє до тепер в повній силі, чи не є це найбільше диво? Єслиб ти бачив, що молоду невісту, якій з природи тяжко удержатися в трудностях, єслиб ти бачив, як єї кинено в темницю; як єї мучено голодом, як єї подоптано, скіру з

неї дерто, як її мучено, як її кров бризкала по мурах тюрми, і єслиб ти бачив, що вона вийшла з вязниці знова сильна, в свіжій молодости, що вона понад міру людського життя пережила літа і століття, будучи цілий час веселою матірю дітий, чи ти не сказав би, що це чудо?

А чи це не образ нашої Матері Церкви? Чи не перейшла вона через усі ті трудности? Чи не переносила вона в кождому столітю муки тяжкої тюрми? Чи не проливано її крови під кождим підсонням?

А предінь вона по тім усім на наших очах є сильна, як усе, і немов мати годує своїх дітий. Чи світські правительства та заведення не є переминаючі так само як люди. Чому-ж Церковна Держава є вийнята зпід закона упадку і смерти? Наколи це не є чудо, то вже не знаю, що могло би бути чудом.

Наколи Августин, той глибокий християнський мислитель, уживав цього доказу вже в пятому столітю, з як далеко більшою силою можна його уживати нині, коли від часів Августина переминуло вже 15 соток літ?

Однак ми далеко від того, щоби думати, що якась людська сила могла здіяти, що Церков усе те пережила в такий чудесний спосіб.

Її незнищимість не походить звідси, як деякі думають, що вона так чудово зорганізована, або з того, що політична сила її Архіреїв сягає так далеко, або з того, що її вчителі такі вчені і мудрі. Наколи вона жие до тепер, це не їзза людської мудрости, але часто помимо людського безумія. Своє тревання завдячує вона не силі тіла, але силі Божого Палця. "Не нам, Господи, не нам, але своєму Імени дай славу."

Я хотів би тепер запитати усіх тих, що є ворогами Католицької Церкви, і що змавляються, щоби її знищити, я хотів би їх запитати от-ле: Як можете ви надіятися, що знищите заведення, котре 19 соток літ побідно боролося проти спільних нападів світа, людий і

пекольних сил? Яких средств ви хочете ужити, щоби її зруйнувати?

1. Чи це може сила королів, цісарів та перших міністрів? Вони надармо старалися знищити її від часів римських цісарів аж до недавних часів німецького канцлера (Бізмарка. Ми можемо додати: аж до часів невдалої спроби французького преміера Ґріота, зам. ред.)

Богато людий мають фалшиве вражіння, що коронованні голови Европи все піддержували Церков, і що, єслиб їх не стало, вона би скоро впала. Однак земські трони не то, що не були охороною Церкви, а противно: найбільшими її ворогами, з деякими чесними виїмками, були так-звані християнські володарі, що з імени були дітьми Церкви. Вони кипіли гнівом під її спасенними законами; вони бажали бути вільними від її ярма, тому, бо в часах, коли гнобили люд, тільки вона мала силу і відвагу вставитися за правами люду, та наставити пемов щит своєї груди проти нападів управителів народів. Зі спокійним довірям можемо сказати з псальмопівцем: "Чому Погани розлютилися, а люди задумали немудре? Стали земські царі, і князі зібралися разом проти Господа і Христа Його: Розбиймо їх узи і скиньмо зі себе їх ярмо. Той, що жие на небі, посміється з них і Господь вземіє їх." (Пс. П., 1, 4.)

2. Чи величезна могучість і зорганізована сила противних релігійних сект потрафлять поглодити її та привести до погибелі? Я не маю охоти маловажити цю силу. Жадна людська сила не булаб у стані їй опертися. Однак, наколи величезна сила і незрівнаний уклад римського цісарства не вмів перешкодити поширення Церкви; єслиж Аріянізм, Несторіянізм, Евтихіянізм, не могли спинити її розвитку, як-жеж можуть задержати її поступ нові орґанізації тепер, коли вона находиться в повноті своєї сили? Лекше заховати те, що вже сотворене, як сотворити щось нового.

Далі буде

– За Правдою –

Дух де хоче дише — не знаєш звідкіля виходить і куди йде" (Йоа. 3, 8). Оці слова св. Євангелія дійсно справджуються в історії св. Церкви. Дух св. її провадить: Дух Істини, Він дає їй і заховує відвічну Правду; Сокровище благих, Він наділяє її скарбами небесних дібр; Жизни Подател, Він подає їй і утримує Боже життя, життя невміруще, що ніколи не згине.

Це життя, то Божа ласка, котру розділяє св. Дух кому, де, коли, як хоче і в мірі як Йому подобається. Він не оглядається на людські заміри, на заходи і погляди — куда хоче, дише, і Його подув доконує чудес. Він сходить на кількох темних, непросвічених рибаків, наділяє їх Своєю Правдою і Своїм Життям — і от вони доконують цілковитого перевороту в людскости... І так Він діляє постійно: скоро находить душу праву, просту, входить у ню своєю ласкою, посідає ю, послугусь нею до найбільших діл. Апостолів, Дух св. взбуджує їх у Церкві безнастанно і все Своїм способом, не зважаючи на людські поняття: "Немудре світа вибрав Бог, щоб осоромити премудрих, і безсильне світа вибрав Бог, щоб осоромити потужне" (I. Кор. I, 27).

Це є основа животности св. Церкви, котрої не розуміють ті, що видять у ній лиш людську сторінку — тілесний (тілесний) чоловік не приймає, що есть Духа Божого; дуроці воно йому, і не може зрозуміти, бо це духовно треба розібрати" (I. Кор. 2, 14). Її не зрозуміють ніколи ті, що в своему засліпленні хотять її знищити думаючи, що вона людським ділом...

От коротенька історія, образ всемогучого ділання ласки Божої в души чоловіка. Є це історія індіянського хлопчини, що з дикого войовника став християнином, пресвитеріянським прічером, відтак католицьким священиком, монахом, великим проповідником Божого Слова,

і умер смертю Святих. Історія сучасна, бо ділялась яких 50 літ тому.(I)

Ватоміка, "Скороногий Муж" був сином ватажка Делаварських Індіян, Кіставп. Матір його, походження білого, звали Індіяне "біленькою ґазелею". Хлопчиною Ватоміка був надзвичайно живої і войовничої, чисто індіянської вдачі. Його наймпліщим заняттям було польовання; всі Індіяне подивляли його зручність в уживанні лука й томагавку і батько слушно гордився його відвагою. Вихований в поганстві і ненависти "білих", що відібрали Індіянам їхні землі та ліси.

Десятилітним хлопчиною він товаришив свому батькові в виправі проти Сиюкських Індіян, що були вбили одного чоловіка їх племени. Хоробро він боровся при боці свого батька — ватажка і зістав раненим у ногу; що гірше, його батько згинув у цій сутичці, котру все-таки Делаварці остаточно виграли.

Мабуть ставби був Ватоміка ватажком свого племени по батькові, та Бог мав інші заміри зглядом нього. Незадовго отворили пресвітеряне свою місію в цій околиці. Прічер сподобав собі бистрого і буйного хлопчину та запропонував йому, щоби йшов до колеґії в Огайо, щоби пізнати науку і релігію "білих людей". Ця пропозиція не припала зразу до вподоби молодому дикунови, котрому вщіплено ненависть до "білих" і погорду для їхньої релігії. Та згодом відраза уступила і Ватоміка поїхав до школи. Мав він тоді 12 літ. Дивним було, як цей молодий дикун пильно прикладався до науки мнимої правди! Побіч бистрого ума він посідав і чуле серце, дуже склінне до ревної побожности. Він молився годинами, один день на тиждень строго постив, снідаючи аж по заході сонця.

Покінчивши студії, став він голосити приняте Єван-

(I) Всі дані життя Ватоміки зачерпнули ми з життя о. Де Смет Т. I., виданого 1915. р. (Кенеди & Сонс)

– За Правдою –

Дух де хоче дише — не знаєш звідкіля виходить і куди йде" (Йоа. 3, 8). Оці слова св. Євангелія дійсно справджуються в історії св. Церкви. Дух св. її проводить: Дух Істини, Він дає їй і заховує відвічну Правду; Сокровище благих, Він наділяє її скарбами небесних дібр; Жизни Подател, Він подає їй і утримує Боже життя, життя невмируще, що ніколи не згине.

Це життя, то Божа ласка, котру розділяє св. Дух кому, де, коли, як хоче і в мірі як Йому подобається. Він не оглядається на людські заміри, на заходи і погляди — куда хоче, дише, і Його подув доконує чудес. Він сходить на кількох темних, непросвічених рибаків, наділяє їх Своєю Правдою і Своїм Життям — і от вони доконують цілковитого перевороту в людскости... І так Він ділає постійно: скоро находить душу праву, просту, входить у ню своєю ласкою, посідає ю, послугуєсь нею до найбільших діл. Апостолів, Дух св. взбуджує їх у Церкві безнастанно і все Своїм способом, не зважаючи на людські поняття: "Немудре світа вибрав Бог, щоб осоромити премудрих, і безсильне світа вибрав Бог, щоб осоромити потужне" (І. Кор. І, 27).

Це є основа животности св. Церкви, котрої не розуміють ті, що видять у ній лиш людську сторінку — душевний (тілесний) чоловік не приймає, що есть Духа Божого; дурощі воно йому, і не може зрозуміти, бо це духовно треба розібрати" (І. Кор. 2, 14). Її не зрозуміють ніколи ті, що в своєму засліпленні хотять її знищити думаючи, що вона людським ділом...

От коротенька історія, образ всемогучого ділання ласки Божої в душі чоловіка. Є це історія індіянського хлопчини, що з дикого войовника став християнином, пресвитеріянським прічером, відтак католицьким священиком, монахом, великим проповідником Божого Слова,

і умер смертю Святих. Історія сучасна, бо ділялась яких 50 літ тому. (І)

Ватоміка, "Скороногий Муж" був сином ватажка Делаварських Індіян, Кістави. Матір його, походження білого, звали Індіяне "біленькою ґазелею". Хлопчиною Ватоміка був надзвичайно живої і войовничої, чисто індіянської вдачі. Його наймилійшим заняттям було польовання; всі Індіяне подивляли його зручність в уживанні лука й томагавку і батько слушно гордився його відвагою. Вихований в поганстві і ненависти "білих", що відібрали Індіянам їхні землі та ліси.

Десятилітним хлопчиною він товаришив свому батькові в виправі проти Сиукських Індіян, що були вбили одного чоловіка їх племени. Хоробро він боровся при боці свого батька — ватажка і зістав раненим у ногу; що гірше, його батько згинув у цій сутичці, котру все-таки Делаварці остаточно виграли.

Мабуть став би був Ватоміка ватажком свого племени по батькові, та Бог мав інші заміри зглядом нього. Незадовго отворили пресвітеряне свою місію в цій околиці. Прічер сподобав собі бистрого і буйного хлопчину та запропонував йому, щоби йшов до колеґії в Огайо, щоби пізнати науку і релігію "білих людей". Ця пропозиція не припала зразу до вподоби молодому дикунови, котрому вщіплено ненависть до "білих" і погорду для їхньої релігії. Та згодом відраза уступила і Ватоміка поїхав до школи. Мав він тоді 12 літ. Дивним було, як цей молодий дикун пильно прикладався до науки мнимої правди! Побіч бистрого ума він посідав і чуле серце, дуже склінне до ревної побожности. Він молився годинами, один день на тиждень строго постив, снідаючи аж по заході сонця.

Покінчивши студії, став він голосити приняте Єван-

(І) Всі дані життя Ватоміки зачерпнули ми з життя о. Де Смет Т. І., виданого 1915. р. (Кенеди & Сонс)

гелія і до неї праці приготовився молитвою і постом. Його простий і бистрий ум скоро знайшов слабі сторони науки Кальвіна, сумніви і неспокій налягали на нього. Роз'яснення сумнівів ні з відки не приходили йому, но він ревно молився о світло і готов був на всяку жертву, скоро лиш пізнавби правду.

В такому розположенні вислано його до Сейнт Люйс, де ждав на нього Бог. Одного дня переходив він припадково коло церкви Єзуїтів у часі, коли діти сходились на науку катихизму. Про католицьку Церкву і про Єзуїтів він чув, но можна уявити собі, в якому світлі представили йому їх його вчителі! Мимо того він глядів щиро правди, звідкиб вона йому не приїхала. Він увійшов у церков. Вид пристола, кивота, образа Розпятого, Матери Божої, поділав на нього глибоким враженням, котрого не в силі був собі витолкувати. Він став уважно прислухуватись науці катихизму. Провидіння Боже зарядило, що отець катихит трактував як-раз де-котрі точки, що були причиною душевної борби прічера Ватоміки; в умі ставало ясніше. І враз із світлом в умі і серце ставало спокійніщим. Він вернув домів знайшовши джерело правди для ума і джерело спокою для свого серця. Но він хотів цілої правди й повного спокою. В нього релігійність була стихійною потребою душі а не тілько поверховним настроєм. В релігії він шукав Правди, а не матеріяльної наживи. Тому й не дивота, що знаючи де джерело, повернув до нього знов, не оглядаючись зовсім на упередження защіплені в його умі кальвіністькими учителями против усього, що католицьке.

Ласка Божа доконала решти в правій душі цього колишнього дикуна. Він вирікся протестантської єресі, став католиком і в кілька місяців опісля зголосився о приняття до Чина оо. Товариства Ісусового. Мав він тоді 24 роки. В своєму часі зістав він священиком Чина і зістав приділеним до Місії Чина в Сан Франсиско.

Через весь час свого тридцятьлітнього побуту в цій Місії він заживав признання як знаменитий бесідник. Що більше: він був правдивим, вірним монахом, стремів заєдно до вищого совершенства і по довголітній апостольській праці вмер смертію Святих.

Сила Безкровної Жертви

— Що за страшні приготовання, сестро моя, — говорила з тиха молода дівчина привязана сильно до дерева, до другої, рівнож звязаної біля старого дуба в розлогих лісах північної Америки.

— Дрожу і боюся, як ти, люба сестричко, а серце моє давить біль, — відказала друга бранка.

Були се дві Індіянки, доньки великого вожда індийського племени Сіюкс, що попали в неволю ворожого племени Фоконів.

— Бідні наші родичі — промовила дальше — якже тяжке їх горе! Они знають, яка нас судьба чекає... Щож селиб ще чулі страшні крики і грозьби, якими нас вчера приймали! Ах, сестрічко моя, просім доброго Ісуса, щоб дав нам ласку щасливої смерти...

— Сестро, каже друга похвилі мовчання, ти сильнійша від мене, коли можеш молитися до Великого Духа. Я зі страху вмираю... То так лячно бачити приготования до страшного завтрішнього бенкету.

— Будь відважна, сестро, пригадай собі святих мучеників, що життя віддали за віру. Наша смерть може принести користь нашому племени, як її жертвуємо за його навернення, а навіть за навернення тих, що завтра... — Замовкла перенята грозою...

Бідні дівчатка залиті слезами дрожали за найменьшим шелестом... Очи їх зі страхом зверталися до сходу, вижидаючи перших лучів сонця, що мали освітити їх муки.

По довгім нічнім чуванню, жінки до сего призначені, приготовили все до поганого бенкету, на якім мали бути пожерті дві бранки, і віддалилися зіставляючи при нещасних жертвах начинє на кров, вогні зілля, нарубані дрова і огнище готове до розпалення. Два жовніри, які сторожили при бранках, певні що втічи не зможуть, положилися під деревом і твердо заснули.

*

Тої самої ночи великий вождь племени Сіюкс, якого, дві доньки були в неволі, прийшов з кількома товаришами до табору своїх союзників. Серед того племени о. Смет, праведний місіонар, голосив Боже слово. Згадані гості хотіли з ним бачитись і їх запроваджено до хатини слуги Божого.

— Щож вас приводить до мене мої діти? запитав місіонар індийського вождя.

— Отче, дві мої доньки, яких ти недавно охрестив,

пірвали наші вороги Фокони. Ми хотіли їх поконати, але нам се не удалось і коли ми боролись з собою, частина Фоконів впала до нашого табору і пірвала обі доньки, які вийшли нерозважно на мою стрічу. Знаєш, як страшна судьба їх чекає. Великий Дух, якого ти славиш, є всемогучий; попроси Його, щоб мені віддав мої доньки.

— Без сумніву Бог мій є всемогучий, сказав священик, але ані ти, ані твої жовніре не хотіли Його узнати за вашого Бога, хоч жена і твої доньки приняли св. Хрещення. Бог якого я почитаю і який є правдивим Богом, забороняє ненавидіти, убивати, красти, а ти через ненависть і жадобу зиску напав на Фоконів. Ти хотів побити їх жовнірів, а они пірвали твої доньки. Проте заслужився на ту кару і сам ти причиною нещастя твоїх доньок.

— Отче, признаюся до вини і перепрошую Великого Духа чорної різи. Проси Його, щоб віддав мені мої доньки, а я обіцяю приняти Хрещення зі всіми жовнірами племени Сіюкс.

— Вірю твоїм словам, мій сину, нехай Великий Дух, що бачить тайни твого серця, змилується над тобою. Зараз відправлю Службу Божу, буду просити Бога о ратунок для твоїх доньок, але під услівєм, що і ти Йому пообіцяєш добре правити своїм народом і приспособити його до приняття св. Хрещення. Приречи ще Йому, що не будеш нападати на жадне сусідне племя.

— Отче, Фокони діють нам великі шкоди.

— Можеш боронитися, коли на вас нападуть, але сам на них не нападай. Великий Дух любить мир, згоду і коли маєш ненависть до твоїх братів, не вислухає моєї просьби.

— Присягаємо всі! закликали жовніри племени Сіюкс, нехай Великий Дух чорної різи визволить доньки нашого вождя, а ціле наше племя узнає Його могучість.

Коли побожний місіонар відправляв Службу Божу благаючи Бога о визволення Індіянок, они в смертельній

трівозі стиснені болем рівнож молилися, коли се нагло узріли перед собою дивню прегарне дитя, якби з їх племени.

— Приходжу по вас — каже до них з тиха — ходіть за мною.

І в тій хвилі упали з них кайдани...

Сторожа твердо спала; дівчатка тайком перейшли через табор ворожий... Дитятко, що служило їм за провідника, здавалось, уносилося понад землю... і они самі немов летіли з такою скорістю, що незабаром перейшли величезний ліс, який відділяв їх селитьбу від ворожого племени Фоконів. Як ввійшли на свою землю, дитятко показуючи їм ручкою, куди їм дальше йти, — зникло.

— Справді Великий Дух післав свого Ангела на наш ратунок! — говорили між собою дівчатка, складаючи щиру подяку Богу.

Небо вже ясніло на сході і перші лучі сонця освічували їм круті стежки в лісі.

Власне в тій годині о. Смет скінчив Службу Божу.

— Добре — сказав до вожда Сіюкс. Встань і вертай домів; але памятай, щобись неошукав Господа Бога, бо твої доньки ще не вийшли з небезпеки; і лише після щирости твоїх обітниць будуть виратувані.

Коли вожд індийський вертав до свого табору, його доньки безустанно бігли дорогою, яка їм була сказана і ледви під вечір з невимовною радістю пізнали, що зближаються до своєї селитьби. Сейчас вийшли на гору, звідки могли бачити клуби диму, що зносився в облаки... В унесенню радости дякували Богу і прирекли голосити славу доброго Ісуса, що післав на їх визволення свого Ангела; — потім обнялись в сердечнім зворушенню... якось одна з них обернувшись задрожала переражена і впала на землю зі словами:

— Схилімся скоро — Фокони женуть за нами!

Як Індіяне лиш довідались про утечу своїх бранок, розбіглися шукати їх по лісі; колиж не могли знайти жадного сліду, вернули оден по другім твердячи, що лише Великий Дух міг їх так укрити. Але два жовніри, яким повірено сторожу, в шаленій злости вперто гонили за ними і мало не впали на їх слід, коли дівчатка запримітивши їх втиснулись між густі корчі і укрились між галузям... і зараз почули голоси своїх неприятелів.

В тих місцях є повно слідів женських і діточих, тяжко їх розпізнати, говорили між собою. Ми вже близько табору Сіюкс, нерозважно булоби посуватись дальше і наражати себе на смерть. Неможливо, щоб вони були ту скорше, чим ми. Вертаймо, а певно їх стрінемо.

Коли жовніри віддалилися, дівчатка вийшли з криївки і пішли дальше дякуючи Богу за так чудесну опіку.

Вожд індийський Сіюкс вертав до своєї селитьби і оповідав про побожного місіонаря, якого відвідав.....

Його доньки вільні і здорові вернули домів. На той вид всі упали на коліна, величали могучість Великого Духа і скоро відтак ціле племя Сіюкс приняло св. Хрещення.

Перевів о. Данило Попович.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Невидимий світ.

Найдісніщими річами у світі, це ті річи, котрих не можемо ні бачити, ні дотикати. До таких річий належить етер. Вчені нам кажуть, що етер дійсно існує. Без етеру світ би попав в замішання. Не було би світла, бо світло потребує етеру, щоби могло переходити з місця на місце, без світла ніщо не могло би жити. Наколи

би не було етеру, все би завмерло.

Деякі думають, що етер, це те саме,що воздух. Ні, воздух, це не етер. Воздух ми можемо чути, хотяй його не бачимо. Етеру ми не можемо ні чути, ні бачити, ні дотикати, ні спостеречи жадним змислом. А прецінь, етер, це найдісніща річ в цілому світі. При його помочі є можлива бездротна телеграфія; через нього повстають ріжні барви. Наколиб не було етеру, тоді не було би ні червоної рожі, ні білої лелії, ні зеленого поля.

Цей етер, це могуче єство, що проникає наскрізь усі річи, належить немов до іншого світа, чим до нашого. Коли ми хочемо говорити про щось надзвичайно ніжного, делікатного, ми називаємо це етеричним, хотячи сказати, що негоден собі того уявити.

В недавних часах ніхто, навіть вчені, не знали, що етер існує. А прецінь він був в нас і навкруги нас від сотворення світа. Етер, це тільки одна річ, яка находиться в невидимім світі. Він є такий дійсний, що, еслиб його не було, світ перестав би існувати. Етер є дійсний, а все таки він навіть не до половини такий дійсний, як душа.

Недавно тому я говорив з одним молодим доктором. Я навмисне зазначую, що він був молодий, бо старші доктори здають собі справу з того, що їх знання є обмежене. Цей молодий дотор був атеїст (то значить безбожник.) Він не вірив в існування душі. Він не вірив в нічого, чого немож бачити, або дотикати.

"Я вже робив операцію многим хорим, порізав уже богато тіл, але ніколи не знайшов душі," заговорив він з погордою.

Він сказав це в товаристві докторів та інших, а для того, що я був межи ними, я уважав це за визов.

"Дорогі пане," запитав я його, "чи бачили ви коли силу притяжливости?"

На хвилю він замів. Відтак заговорив та сказав: "Це щось зовсім іншого; ми маємо докази, що сила

притяжливости існує; вона не допускає, щоби ми полетіли у воздух та притягає всі річи до землі."

А прецінь, хто вам це все сказав," говорив я далі. Чи хто коли бачив силу притяжливости, або чи дотикав сї, або відчував? Чи сам Ньютон дотикав еї коли? Чи не є вона тільки заключенням, виведеним з ріжних явищ?"

Молодий доктор через хвилю не відповідав, а опісля сказав: "Правда, це є виведення, але воно походить з видимих річий."

"А хто-ж зробив то заключення," запитав я його.

Він побачив, що його притиснено, але так як усі люди, котрих знання нитке, він був гордий, а замість відповіди хотів викрутитися, і сказав, що деякі люди зробили би добре, еслиби пильнували своїх справ, священик своїх, а вчений своїх.

На це я відповів.

"Дорогі пане, я як-раз так роблю, але ви ні. Ви зачали о цім говорити з насмішкою проти релігії. І я цю розмову скінчу, як має бути, хоч би вам це було і непрємно. Однак я роблю це не на те, щоби вас завстидати, але щоби боронити правди. Тож скажіть: що це є та сила притяжливости, та сила, що тримає цілий світ вкупі? Хто еї бачив? А прецінь еї пізнали. Вона є чимось, що не занимає простору, що не має розміру, ні барви; яка отже сила в чоловіці еї відкрила? Певно не тіло чоловіка, бо ні око, ні ухо, ні рука не може відкрити того, що не має вигляду, ні барви, ні ваги. Наколи змисли тіла не можуть спостеречи цеї сили, то в чоловіці крім тіла мусить бути щось іншого, що пізнало ту силу, в чоловіці мусить бути щось таке, що бачить невидимі річи, і як-раз то є душа чоловіка, котру неможливо бачити, котрої негоден дотикати, так само, як і сили притяжливости. Наколи сила притяжливости дійсно існує, так, як ви сказали, тоді існує також душа, котра ту силу пізнає розумом."

Коли я говорив, я запримітив, що всі мене слухали. По укінченню приступив до мене один старший і високо цінений хірург та сказав:

"Отче, я не належу до вашої віри, однак я тепер до неї б,нище, чим коли-будь перед тим."

Будеш Мати Скарб на Небі
Мат. 19, 20

Молодий доктор, якого невмісні слова дали нагоду до цілої розмови, не знайшов ні слівця, щоби щось сказати. Так як фарісеї і законоучителі, він не міг нічого відповісти, однак не навернувся.

Самолюбство і гордість, це є пристрасти так само,

як і пожадливість та жажда маєтків. Пристрасти чоловіка засліплють . . . . . .

М. Скат. Т. І.

Цей уступ є свобідним перекладом з анґлійської книжки: "Да ганд аф Ґад." Ми гарячо радимо читачам, котрі добре знають по анґлійськи,щоби прочитали цю книжку.

—o—

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

Агар та Ізмаїл.

Після знищення Содоми Авраам покинув згодом розкішну долину Мамврійську та оселився в полудневій части Ханаану між Кадесом на сході та пущами Сира на заході. В своїх подорожах дійшов він до Герари, столичного города Филистинів, над котрими володів тоді князь Авімелех. Він приняв ласкаво путника Єгови, котрого всі навчились шанувати. "Бачиш," сказав до нього, "безмежну полонину, що стелиться перед твоїми очима: вибери собі на житло місце, котре уважати меш найдогіднішим для себе."

Авраам розложив свої намети серед пущі на полудне від Герари. Так скоро і так чудесно він збогатів, що Авімелех не годен був опертися трівозі відносно свого могутнього сусіда. Одного дня прийшов він до нього в товаристві Фикола, начального вожда своїх війск, щоби предложити йому союзну умову.

Бог благословить тобі ві всіх підприняттях, сказав до нього. Присягни мені тим самим Богом, що не заподієш зла ні мені, ні моїм дітям, ні мому родови, але що будиш відноситись до мене і мого народу з добротою, з якою ми віднеслись до тебе мимо того, що ти був чужинцем.

Я зложу тобі цю присягу, відповів Авраам, але на-

перед зволь мені сказати, чому твої люде відобрали мені насильно керницю, викопану моїми слугами."

Авімелех запримітив, що Авраам не доніс був йому про насильство, на яке скаржиться. "Мені зовсім не відомі виновники, і оце перший раз чую про це діло."

Вдоволений цим толкованням, Авраам обдарував князя Филистинів волами і вівцями; опісля обидва заключили під клятвою союз. На розстайному Авраам вибрав з поміж своїх черед сім малих овечок, котрі відставив на бік; на запит Авімелеха, що хоче з ними зробити, сказав: "Ти дістанеш їх з моїх рук як живих свідків того, що Авраам виконав цю керницю."

Від тоді дістала ця керниця назву Версави "керниця клятви" тому, що при ній оба князі заключили союз.

Авімелех повернув до своєї столиці повний подиву для Божого чоловіка, котрий, будучи від тепер власником керниці і полонини довколо неї, насадив тут ліс для отінення своїх наметів. Рівнож видвигнув він на цьому місці олтар Єгові, вічно благословенному Богу, котрого обітниці здійснились. В часі определеному ангелами Сара дала йому сина кажучи: "Чи не дав мені Бог при-Сара дала йому сина кажучи: "Чи не дав мені Бог притоку до сміху і чи зможе опертися усміху враз із мною хто-небудь почує про це? Сара буде отже кормити своїм молоком сина столітнього Авраама! — хто-ж міг би був коли повірити в це чудо?"

Авраам мав дійсно сто літ, коли дитина прийшла на світ. В осмий день він обрізав її по приказу Божому і назвав його Ісааком, то значить сином сміху і радости. Та він не знав, що дитина сміху буде для нього причиною многих сліз!

Коли прийшов день відлучення дитини, Авраам справив великий пир для цілого племени, що радувалось враз із ним на вид зростаючого і розвиваючогось сина обітниці. Один лиш Ізмаїл не радувався. Як колись Агар погорджувала своєю панею, Ізмаїл ставляв себе

при кожній нагоді вищим сина Сари, а навіть знущався над ним немилосерно. В мами знову піднялась гордість. "Відошли слугу і її сина, сказала до Авраама. Син рабині не буде учасником спадку мого сина Ісаака."

Патріярх не годен був слухати цих прудких слів без обурення. Чи міг батько Ізмаїла відігнати від себе сина й матір? Бог випровадив його з болючої тривоги, обявляючи йому свою волю. "Сара не була занато строгою зглядом служниці і її сина, сказав до нього. Вчини її волю, бо з одного Ісаака має вийти рід, що носити ме твоє імя. Що-до Ізмаїла, тому що він вийшов із тебе, зроблю його князем великого народу."

Авраам устав раненько, взяв хліб, скіряний міх повний води, вложив на рамена Агари ці засоби на подорож віддав їй сина і поручив їх опіці Бога.

Бідна мама відійшла засумована тримаючи дитину за руку, з наміром вернути в Єгипет, свою вітчину, однак заблудила в пущах Версави. Блукаючи на осліп по пустині, бачила, як хліб і вода уменшаються. Її і дитині оставалось лиш умерти. Положивши сина під деревцем, поглянула на нього в останнє, відтак відійшла від нього на віддаль стріли і всіла зломана болем.

"Принаймні, сказала вона, не буду бачити, як умирає моя дитина."

Сказавши ці слова, зарідала і воздухами понеслись її зойки. Дитина рівнож плакала; нараз відізвався з облаків ангельський голос до матери:

"Агар, що робиш? Чому попадати в таку розпуку? Єгова почув плач дитини під деревом. Встань, возьми свого сина за руку і йди далі. Ізмаїл стане одного дня князем великого народу."

Рівночасно ангел діткнуся її очей; оглянувшись довколо себе. Агар зобачила джерело цілющої води, якою могла наповнити свій міх. Дитина напилась цеї води і так чудесно спаслась.

Впрочім Бог не перестав чувати над сином Авраама,

свого слуги. В молодечих літах він перейшов навхрест пустиню і став зручним стрільцем. В зрілих літах він оселився в Фарон, де його мати наклонила його, щоби одружився з Єгиптянкою.

Жертва.

Ісаак виростав на очах Авраама. Було йому двацятьпять літ, був повним ласк і чеснот. Святий патріярх міг умирати; його син, син обітниці, розможить його рід як звізди на небі. Такими чаруючими мислями він колисався, коли одного дня почув голос, в котрому пізнав голос Єгови:

"Авраме, Авраме.

— Ось я Господи.

— Візми свого сина одинака, свого любого сина, свого Ісаака, і попровадь його в землю Морія. Там принесеш мені його в цілопальній жертві на горі, котру тобі назначу.

Цей приказ, роздираючий серце і непонятний для ума, вдав на Авраама немов грім. Мимо того однак навіть не прийшла йому покуса, щоби нарікати або не послухати. Бог говорив: чоловікови приходилось лиш послухати й надіятись мимо всякої надії. Він устав отже досвіта, осідлав осла в подорож і нарізав дров на огонь. Відтак узяв із собою двох слуг і сина Ісаака та пустився в дорогу в землю, котру вказав був йому Бог.

Давлений смертною трівогою подорожував він два дні не маючи відваги ні глянути на свого сина ні заговорити до нього. Третого дня, поглянувши на країну, що отвиралась перед ним, зобачив гору жертви. "Останьте тут з ослом, сказав до своїх слуг: я і мій син вийдемо на цю гору і поклонившись Єгові, повернемо до вас."

Тоді завдав на рамена Ісаака дерево для жертви і сам тримаючи в руках меч і вогонь, дав знак, щоби рушити. В мовчанні ступали батько й син біля себе; нарешті Ісаак запитав:

— "Отче?

— Ну, сину мій?

— Я бачу дрова й вогонь для цілопалення, но де-ж жертва?

— Бог подбає о ню, сину", відказав Авраам давлячи сльози.

В німій тишині ступали вони далі під гору. Коли дійшли на верх, Авраам видвигнув олтар і розложив дрова, що мали пожерти жертву. Відтак відкрив ніжно улюбленому синови виразний приказ Господа: Возми свого сина Ісаака і випровадь його на гору Морія, щоби принести мені його в цілопальній жертві. Як невинне ягня Ісаак дав себе без опору звязати і покласти на дрова олтаря. Батько простяг руку, підніс меч і вже мала його рука вдарити, коли загомонів голос над його головою:

— "Авраме, Авраме.

— Ось я, Господи, відповів патріярх, пізнаючи голос ангела Божого.

— Опусти свій меч і не торкайся дитини. Тепер знаю, що ти боїшся Бога, бо для послухання мене ти не завагався пожертвувати свого сина одинака."

Оклик радости й вдячности вирвався з серця батька й дитини; вони оба припали і поклонились Божій Величи. Підносячись Авраам спостеріг барана, що заплутався рогами в корчах. Він поклав його на олтари на місці, котре що-йно займав був його син, і приніс його в жертві Господу. На спомин Бога, котрий бачить усьо і приходить з помічю в найтрудніщих обставинах, названо це місце горою Оглядання Бога. Із цих часів з надходячою хвилею трудностий, нарід повтаряє цю пословицю: Бог подбає о це, як на горі.

Небавом получив Авраам нагороду за свою повну улягліть Єгові. Голос Господа заговорив до нього вдруге і дав йому почути ці торжественні слова: "Тому що для моєї слави не цофнувся перед пожертвованням

свого сина одинака, заклинаюсь тобі мною самим: Буду тебе благословити, умножу твій рід як пісок морський; твоє потомство поширить своє панування над ворожими городами, і всі народи землі поблагословляться в Тому що родиться з тебе. Такою буде нагорода твого послуху."

Ці слова говорив ніхто інший, як єдинородний Син Божий. Месія, обіцяний упавшій людскости. Авраам ожидав Освободителя, знав, що Він народиться з його роду, тужив усім своїм серцем за блаженим днем Відкуплення; в унесенні своєї душі він линув у далечінь, грядучих віків, щоби повитати Відкупителя. Син Божий хотів нагородити його віру й любов відкриваючи йому тайну будучности. В високому захвиті Авраам оглядав єдинородного Сина Божого зійшовшого на землю, воплоченого для спасення людей і ставшого правдивим сином Авраама. Він бачив його, другого Ісаака, двигаючого на своїх раменах дерево жертви на тому самому місці, де Бог приказав був йому пожертвувати свого сина. Кров поплила, жертва конала, світ зістав спасеним. Згадуючи трівогу, котру був відчув на горі Морія, Авраам зрозумів любов Бога, що жертвує свого єдинородного Сина і задрожав з радости видячи як усі народи землі відроджені в крови божественного Агнця, співають гимн освободження у стіп Єгови. (I)

———o———

Є люди, котрі не вірять в пекло, доки в нього не дістануться.

Парох з Арсу.

(I) Так здійснились оці слова Господа: "Авраам бажав бачити мій день; він бачив його і втішився."

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АП. МОЛ.

ВИРОБЛЕННЯ ВЕЛИКИХ ДУШ

Чи знаєш ти, любий читачу, що це значить велика душа? Святіщий Отець бажає, щоби члени Апостольства молитви по цілому світі молилися о вироблення великих душ; тож треба знати, що це, яка це душа **велика**.

Ми нераз розписувалися в "Голосі Ізбавителя" о ріжних недомаганнях, на які терпить у нинішних часах люство взагалі, а в особенности наш нарід. Життя народів котиться в пропасть; хто вміє дивитися на те все, що діється, не може цього заперечити. Всі, котрим лежить на серцю добро чоловіка, шукають за ратунком. Хто зможе вратувати людий, а особливо їх душі, від сташної погибелі? Це самі люди, однак не які-будь, а тілько одиниці вибрані, спосібні, зі здоровим, силним умом, з доброю, залізною волею; це як раз **великі душі**; в нинішних часах їх дуже мало; їх можна би шукати зі засвіченою ліхтарнею в білий день. Де, як де, а в нас їх такой зовсім невидно. Послідними часами можна було глядіти з рожевою надією на деяких одиниць, що, здавалося, мають талан. Тим часом, що сталося? У хвилі проби, коли треба було показати, що вони вміють, яка в них душа,

тоді вони впали; дух анархії, брак розваги, низька гордість, повзання по землі, ненависть, одним словом: усі ці недомагання, на які корує наше життя точать, і ті душі, на яких до недавна покладано великі надії. Замість, щоби порятувати нарід, привели його на край погибелі.... Вони, що мали нарід провадити шляхом великим, попровадили його дорогою столітних упереджень і привели його мало що не до повного розвалу найбільших святощів.

Так, бракує в нас великих душ. Чи нема їх?

Великих душ нема, але на певно є душі талановиті, і то ві всіх верствах суспільности. В молодих літах дають вони надії, що це будуть душі гарні, силні, глибоко побожні, чесні і повні Божої віри... Однак за якийсь час вони зміняються; вони шукають пізніще богацтва, розкоший, власної слави. Ні нарід, ні Церков з них не користають. Чому так?

От-чому: їх не вироблено; їм бракувало особистого висилку та витревалости, щоби стати душами вибраними.

А прецінь там, де таких душ брак, там скорше, або пізніще життя загине.

Молімся до Пресвятого Серця, щоби в нас повстали такі душі. Вони виробляються поволі, коли однак уже вироблені, тоді нарід посідає великих священиків та світських людий, що ратують нарід, який падає, та зникає в морю новітнього поганства.

Молімся о душі відважні. Дивитися на наше життя під теперішню хвилю,то можна зобачити образ страшний, який позбавляє надії і відваги; однак душі шляхотної, силної, той образ незуміє зломати....

Пресвяте Серце Ісуса, зділай, щоб у нас виховалися великі душі!

***

Монахиня - заложителька шпиталю в Рочестер. — Що-раз більше інтересується світ шпиталем в Рочестер, який здобуває собі найвищі признання лікарів - хірургів. Цей шпиталь обслугують монахині - Францішканки. Його заложено в от - цих обставинах: Одна монахиня - францішканка, враз з іншими товаришками, посвятила своє життя виховуванню молодіжи в парохіяльній школі. В місцевости вибухла пошесть. Монахині замкнули школу та віддалися тілесній і духовній опіці заражених. Коли пошесть перейшла, настоятелька монахинь під дала докторови Майо гадку, щоби заложити шпиталь в Рочестер. Доктор заохотив єї, щоби взялася до діла. Хоч бідні монахині не мали жадних фондів, все-таки, здавшися на Боже Провидіння, так ревно зайнялися справою, що незадовго в Рочестер став славний тепер на цілий світ шпиталь. Славними хірургами цього шпиталю під теперішню хвилю є браття Майо, сини згаданого доктора Майо. Вони не є католики, однак все і голосно віддають вони честь і подяку католицьким монахиням, котрі устроїли шпиталь та зробили його славним.

У Франції 14.000 міст і сіл називаються іменами різних святих. Найбільше є поширеним ім'я Святий Мартин, яке мають 247 сіл. Богато міст і сіл носять ім'я Пречистої Діви. Інші мають імена: Боже Місто, Бог його хоронить, Бог це зробив, Бог це хоче і так далі.

В Штрасбургу укінчено відбудування катедрального храма. Ціла робота тревала 15, літ, та була перервана через вибух світової війни. Вежа цього храма є висока на 142 метрів і треба було направити єї фундаменти. Ціла будова є виконана з червоного каменя і має 700 років.

Католицька Церков на Мадагаскарі. — Від десятьох літ Католицька Церков робить на Мадагаскарі, (острові на схід від Африки) великі поступи. Є там в цій хвилі 51 семинарів, 111.000 католиків дорослих, 506 церквий та каплиць; 12 шкіл, уділено 635.000 хрещень, роздано 1,310.000 святих Причастій.

Навернення православного епископа. — 24. серпня православний Архимандрит Морозоф з Вилни приступив публично до Католицької Церкви.

Семинар для нігрів-священиків. — В Бай Сінт Луїс заложено католицький семинар, щоби там виховувати будучих священиків-нігрів. Управа цього семинара є в руках священників Товариства Божого Слова, коими покривають епископи та лицарі святого Петра Клявера. В Сполучених Державах є тепер 250.000 нігрів-католиків! вони мають 100 церквий і 155 шкіл; 175 священиків, з котрих тілько 4 нігри, працюють ревно при помочі 700 монахинь, з котрих 323 нігерки. — Ми Українці з Канаді, є численніщі, чим сі нігри-католики, але того всього не маємо, за то в нас свище саскатунська комедія

В Бресції Італія — Отці Ораторіяни скінчили перші духовні вправи, які проповідали для італійських мистців. Із

цего можна наглядно бачити, що мистицтво далеко від того, щоби віддаляти душу від Бога. Впрочім це звісна річ, що Католицька Церков дала Европі і світові найславніщих мистців (артистів.)

Навернення індийських племен до Католицької Церкви: В Індіях, англійській кольонії в полудненій Азії, розпочався величавий рух навернень до Католицької Церкви. Так, приміром, одно індийське племя, що числить 33.000 протестантів, звернулося до місіонарів Святого Хреста з просьбою о принятя до Католицької Церкви. Інше племя навертаєся постепенно; вже 1600 навернулося і приняло хрещення в протягу двох місяців.

Геройські монахині. — Дві монахині зі Згромадження Сестер Матери Божої Христіянської науки, вратували 9-го вересня трох дівчат, що топилися в Гацк Ривер коло Ню Йорку. В нагороду за свою відвагу та самопожертвування дістали суму 1000 долярів.

Не хочуть женитися: — В стейті Табаско, Мексико, вийшло урядове розпорядження, на основі якого кождий католицький священик, що хоче сповняти священичі дійства, має оженитися.... Священиків, які, розуміється, не хотіли підчинятися, поарештовано.

В Альсації — католики урядили конгрес, на котрому взяло участь 20.000 осіб. Гаслом конгресу було: Поборювати злі газети, не побирати газет, що ні добрі ні злі, а читати та побирати тільки газети дійсно добрі. — На ріжних мітінгах зібралося коло 30.000 людий, щоби боронити своєї віри проти нападів французького соціялістичного правительства.

Церков Непорочного Зачаття у Вашингтоні: — Ця церков буде збудована в новім романськім стилю, буде довга понад 155 метрів, широка 78 метрів, висока 110 метрів.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Увага! Редакція "Голосу Ізбавителя," бажаючи для своїх читачів, щоби вони були свідомими та непохитними греко-католиками, долучає до загальної програми своєї часописі нову рубрику: "Питання і відповіди." Ця рубрика не буде займати ніколи більше, як дві сторінки дрібного друку. Передплатники "Т. І.," будуть мали право писати до Редакції в справах віри, які для них незрозумілі. Питання мають бути лиш загального характеру, та подані в добрій вірі, і кождий, що питає, має подати свій повний адрес; інакше Редакція жадної відповіди не дасть.

П. Т. Буляк, Філяд. — Відповідь на свій лист Ви дістали осібним листом. **П. Костишин, Фенвуд.**— Біблія католицька є, але по старословянськи. Напишіть, чи прислати. **П. Г. Лаврій, Він.** — Одержали; спасибі. **П. І. Гузик, Чатф.** — Одержали, спасибі за гарне признання. Книжки вишлемо. **П. Ст. Опалінський, Честер.** — Одержали, спасибі. Зробимо, як бажаєте. **Всеч. о. Д. Попович, Кукс Крік.** — Передплату одержали, спасибі. Число вислано. Стаття є вже видрукувана. Просимо не забувати і на далі. **П. Марія Дзендзель, Нюарк.** — Ми "Г.І." все висилаємо; хиба на почті пропадає. **П.П. Сторожук,** — Адресу змінено. **П. Г. Романов, Гонор.** — Одержали, спасибі.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

МУЖЕСЬКІ СУКНЯНІ ЧЕРЕВИКИ

СКІРЯНІ ЗОЛІ І НИЗЬКІ ОБЦАСИ

$2.35 Теплі вигідні черевики з рівним споДом це як-раз те, чого Вам треба на зиму. **$2.35**

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office—254, Yard—239, Residence—257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню рунимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.